MARAL ATMACA

SAKA ve SANRI

EPHESUS

Saka ve *Sanrı*, inişli çıkışlı birlikteliklerinde çok fazla kayıp vermiş, çok ağır sınavlardan geçmişlerdir. Sevdiklerinin acısını yüreklerinde taşırken her zamankinden daha sıkı birbirlerine tutunurlar. Tam her şey yoluna girmeye başlamışken Bige'nin hamilelik haberi Karun'u derinden sarsar; bu onun için sevinç değil, korku dolu bir haberdir. Bir doğumla ablasını kaybetmişken sevdiği kadını da kaybetme ihtimali onu dehşete düşürmüştür.

Bige'nin doğumu başladığında ise Karun'un geçmiş travmaları yeniden su yüzüne çıkar. Bige'yi de kaybederse ne yapacaktır? Bu, onların sonu mu olacaktır yoksa kaderin sunduğu yeni bir başlangıç mı?

Saka ve Sanrı'nın final kitabında, tüm bilinmezlikler ve korkular ya nihayet açıklığa kavuşacak ya da her şey kaçınılmaz bir karanlığa doğru sürüklenecektir.

**"KADIN HEP GİDEN TARAFTI,
ADAM İSE ONA ULAŞMAK İSTERKEN KENDİ
KARANLIĞINDA KAYBOLDU.
AYRILIK BELKİ DE İKİSİNİN TUTUNACAĞI
TEK GERÇEKLİKTİ."**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786255 701329

Karun *yapma* dercesine yalvararak bana baktığında, o gözlerde büyük bir kaybetme korkusu gördüm. Hep korktuğu şeyi ikinci kez yaşamanın acısıyla paramparça olmuştu. Eğer kızımızı annesinin katili olarak görürse onu sevemez, dünyanın bir ucuna gönderirdi. Bu yüzden gözlerimdeki yaşlarla konuşmak için kendimi zorladım. "Ki-kızım sana emanet eğer ona bakamazsan..."

Kanamam hiç durmadığı için son bir iç çekişle sevdiğim adamın kollarında gözlerim kapanmıştı. Ancak hemen öncesinde, "Onu Gurur'a ver," diyebilmiştim. "Senden sonra ona emanet."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

SAKA ve SANRI - IV
(Ciltli)

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zeynep Karadeniz
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2026

ISBN: 978-625-5701-32-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, MARAL ATMACA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Yetişkin okurlar içindir.

DİKKAT! Bu kitapta, argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve cinsel içerik barındıran sahneler yer almaktadır. Eserdeki şiddet unsurları ağırlıklı olarak silah kullanımı üzerinden kurgulanmış olup, olay örgüsü karanlık ve sert temalar içermektedir. Bu doğrultuda kitap, küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik konusunda bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı kitabın arka kapağında da yer almaktadır.

SAKA *ve* SANRI

IV

MARAL ATMACA

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

1

HAZİNDİR MAZİNİN ÖYKÜSÜ

"İçine attığın her şey içinden bir şeyleri alarak seni değiştirirdi. Bastırılan tüm duygular, geriye hiçbir şey kalmayana dek önce sahibiyle beslenirdi."

Gazel ile yüzleşmenin bana acı vereceğini tahmin ediyordum ancak bu denli bir acıya hazırlıklı değildim. Dudaklarına bile yakışmayan tecavüz sözcüğü beni kıskıvrak yakalamıştı. Gazel'in isminin yanına yakıştıramadığım çirkin bir kelimenin saldırısına uğramış gibi donup kalmıştım. Artık nefes bile almıyordum. Duyduklarım kulaklarımın tüm duvarlarına çarpıp şiddetli bir sarsıntı yaratırken nefes almak şöyle dursun, kıpırdayamıyordum bile. Delicesine korktuğum ve kimseye konduramadığım bir şeyi ablama yaşatmış olamazlardı.

Bir konuda yanılmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Gazel yüzüme bakmaya bile utanıyormuş gibi kalktığı koltuğa yığıldı. "Annem öleli henüz bir hafta olmuşken Carlos beni aradı." Dizlerinin üzerinde duran parmaklarıyla oynarken ısrarla bana bakmıyordu. "Onunla görüşmek şöyle dursun, yüzünü görmeye bile tahammül edemezdim ama *annen için* dedi." Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. "*Anneni görmek istiyorsan sana vereceğim adrese gel* dedi."

Gitmemiş ol demeyi o kadar çok istedim ki ama gittiğini biliyordum. Annemin ölümünden bir hafta sonra evi terk ettiğine göre o aşağılık herifle görüşmeye gitmişti. "Annemin yaşadığını ve bunu bana kanıtlayacağını söylemişti."

Ayağa kalkıp sırtını dönerek pencereye yürüdü. "Kim olsa annesi için giderdi." Bana bakmamasının en iyi yolu camdan dışarıyı izlemekti, o da öyle yaptı. "Gittim Efil, ona gittim." Gözlerimden süzülen bir damla yaşı o görmeden hızlıca sildim. Gitmemeliydi, keşke gitmeseydi.

Ablam bana sırtı dönük bir hâlde dışarıyı izlerken sesi ağlamaklıydı. "Carlos'un biz Saka kızları için bazı planları vardı." Fısıldadığında titreyen sesi bir ağıttan farklı değildi. "Bizim anne ve babamız için yapacağımız şeyler vardı." Dudaklarından bir hıçkırık çıktığında, "Onları yaşatmalıydık yoksa ölürlerdi," dedi zayıf bir sesle.

O benim tüm hayatımı bilirken ben onunla ilgili hiçbir şey bilmek istemediğimi fark ettim. Onun dünyası benimkinden daha korkunçtu. İşte bu yüzden yol yakınken buradan gitmek istiyordum. Gözlerim kapıyı

bulduğunda, "Sen babanı yaşatmalıydın," diyen içli sesini duydum. "Ben de annemi..."

"Babam için hiçbir şey yapmadım."

"Artık kendini böyle mi kandırıyorsun?" Alay ederek bana döndüğünde dalga geçmek için bile olsa yüzünde tebessümün emaresi yoktu. "Baban senden o patlamayı çıkarmanı istediğinde ne oldu, Efil?" Birçok şey.

Kaskatı kesildiğimde gereken tüm cevapları değişen suratımdan alıyordu. "Tek bir patlamayla gözlerini, dostlarını ve her şeyini kaybettin. Peki, çok sevgili baban o gece ne kaybetti?" Hiçbir şey... Bir kayıp yaşamadığı gibi üzerine bir de ona madalya vermişlerdi. Ülkesi için kızını bile gözden çıkaran kahraman asker Albay Asım Saka.

Bundan bahsetmek bile canımı sıktığı için çantamdaki sigara paketini çıkardım. "Hepsi bu da değil." Bulunduğu yerden beni izliyordu. "O geceki patlamayla baban bir şey daha kazandı ve o da kendi hayatıydı." Gazel buruk bir şekilde gülerek başını salladı. "Artık Carlos onun değil, sekiz yaşındaki küçük kızının sorunuydu. O patlamayla baban hedef olmaktan çıktı ve sen potaya girdin. Sen artık bir terör örgütünün oğlunu öldüren o çocuktun."

Yaktığım sigaranın dumanını içime çekerek sırtımı duvara yasladım. "Zaten bildiğim şeyleri bana neden anlatıyorsun?"

"Bir de benden dinle çünkü senin hastalıklı zihnin olaylara farklı açılardan bakıyor." Elimdeki sigara paketini işaret edince çakmağı paketin içine koyup ona attım. Havada yakaladığı paketten bir dal sigara çıkarırken yüz ifadesi alaycıydı. "O günden sonra baban bizim için ne yaptı?" Bunun cevabını gerçekten merak ediyormuş gibi bakıyordu. "Bizi hiçbir işe yaramayan o tanık koruma programına aldırmak dışında bizim için ne yaptı?"

"Nereden bileyim ben?"

"Hiçbir şey yapmadığını sen de çok iyi biliyorsun." İkimiz de evin farklı duvarlarına yaslanıp sigaramızı içerken artık gitmek istiyordum. "Başımıza Carlos gibi bir belayı musallat ettiği hâlde yanımızda kalmadı. Bizi korumak yerine bir görevden diğerine koşmayı sürdürdü. O patlamanın yaşandığı gece kadınlarla çocukları aldıklarında ve her anneden bir çocuk kopardıklarında baban yanımızda değildi."

Saçlarımı işaret etti. "Carlos bizi kaçırıp saçına siyah bir toka taktığında da baban yanımızda değildi ve annemi son kez gördüğümüz o gece de yoktu." İçler acısı hâlimize gülerek başını iki yana salladı. "Ona ihtiyacımız olduğu zamanlarda hiç yanımızda olmadı."**

Gözlerinde aşağılayıcı bir ifade belirdiğinde bunun nedeni bir aptal olduğumu düşünmesiydi. "Yanımızda olması için daha kaç kez kaçırılıp kendimizden bir şeyler kaybetmemiz gerekiyordu?" Başıyla camdan dışarısını gösterdi. "Hiç tanımadığımız o insanları kurtarmak neden bizden daha önemliydi? O kadar berbatlar ki çoğu kurtarılmayı hak etmiyor!"

Yarı ettiğim sigaramdan bir nefes daha çekerek kendimi dumana boğdum. "Babamın iyi bir koca ve iyi bir baba olduğunu hiçbir zaman savunmadığımı biliyorsun. Ancak o iyi bir askerdi ve kurtardığı insanların büyük bir bölümü kurtarılmayı hak ediyordu."

"O herif hâlâ yaşıyorsa bu senin sayende."

Gerçeklikten uzak bir şekilde güldüm. "Bana bilmediğim bir şey söyle." Eğer ben Carlos'un öfkesini üzerime çekmeseydim şimdiye kadar kim bilir kaç kez babamı öldürmüştü. "Belki de bizi bu yüzden eğitti," dedim alayla. Umursamaz bir ifadeyle başımı duvara yaslayıp nemli tavana baktım. "Onun yokluğunda aileyi korumamız için."

"Eh, işe yaradı da." Bir süre sustu fakat daha sonra söylediklerleriyle hızla ona döndüm. "Bize aşıladığı şeyler yüzünden sen babanın kalkanı oldun, ben de annem için Marasliyanların fahişesi." İliklerime kadar titrediğimde Gazel'in göz bebekleri titriyordu.

"Sen babana etten bir kalkan olurken sekiz yaşındaydın, ben de annemin kalkanı olurken on altımdaydım." Bakışlarım doğrudan onu bulduğunda sigarayı dudaklarına yaklaştırdığı eli bile titriyordu. "Hak etmediği şeyler yaşayan sadece sen değilsin."

Dudaklarından süzülen gri duman yüzünü yalayıp kirpiklerini titreştirdi. Gazel ise yerinden hiç kıpırdamadan beni izlemeye devam etti. "O gün Carlos bana annemin videosunu izletti," diye fısıldadı. "Bir hücrede perişan bir hâldeydi."

Gözleri dolduğunda sahte de olsa gülümsemek için kendini zorladı ama bunu yapamadı. "O kadar savunmasız görünüyordu ki gözlerindeki o korkuyu ve çaresizliği gördüm." Yürüyüp elindeki sigaranın izmaritini sobanın içine attı. "Annem korkuyordu çünkü hep olduğu gibi babamın yine ona geç kalacağını biliyordu."

Bir kez daha bana sırtını dönüp yine pencereye doğru yürüdü. "Fazla savunmasız ve kimsesiz görünüyordu." İçerideki sigara dumanı çıksın diye pencereyi açarken omuzları gergindi. "Beni hep dışlayan baban sayesinde

kimsesizlik duygusunu çok iyi bildiğim için annemin kimsesi olmak istedim."

Yönünü bana çevirdiğinde titreşen gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Annemi kurtarmak için bazı bedeller ödemem gerekiyordu." İlk gözyaşı sol gözünden akmıştı. Bir tek bu konuda birbirimize benziyorduk.

Islak kirpiklerinin arasından gözlerimin içine bakınca aceleyle başımı iki yana salladım. "Söyleme." Ona yalvardığımın farkında bile değildim. "Söyleme Gazel, bildiklerin sende kalsın." Duymak istemiyordum, duyacaklarıma hazır değildim.

Ablam başını eğdiğinde o günlere tekrar dönmüş gibi yıkık bir hâldeydi. "Efil," diye fısıldadı ama başını kaldırıp bana bakmadı. Utanç ve acı karışımı gözlerini benden saklaması bana nefes aldırmıyordu. Bu utanç ona aitmiş gibi yüzüme bile bakamıyordu. "Carlos bana annemin yaşadığını göstermeden sonra..."

Hemen müdahale edip aceleyle, "Gazel sus!" dedim. Susmalıydı.

"Karşı koyarsam annemi öldürecekti."

"Yeter, sus!" Bağırarak sesini kesmeye çalıştım. Duyamam, o lanet kelimeyi bir kez daha ondan duyamazdım. Duymazsam belki daha kolay atlatırdım, belki de öyle bir şeyin hiç yaşanmadığına kendimi ikna ederdim. Ablamın böylesine korkunç bir şeyi yaşadığına inanmak istemiyordum.

Bir süre sessiz kaldı ancak bu çok uzun sürmedi. Dudaklarından kaçan hıçkırığı tüm direncini kırmış gibi gözyaşları hızla aktı. "O bana tecavüz etti." Çoktan sönen sigaranın izmariti parmaklarımın arasından düştüğünde hiç kıpırdayamadım. "Ona karşılık verip kendimi savunamadım, bunu yaparsam annemi öldüreceğini söylemişti." Acı sadece yüreğime değil, kemiklerime kadar ulaşmıştı.

Eğer cümlelerin öldürücü gücü olmasaydı belki de bu denli sarsılmazdım. Duymaktan kaçındığım üç kelime ablamın titreyen dudaklarından döküldüğünde tüm dünyam yerle bir olmuştu. *Bana tecavüz etti.* Artık istesem de bu gerçekten kaçamazdım. Babamın düşmanı ablama tecavüz etmişti. Carlos'u öldürdüğüme o kadar pişmandım ki ölmek onun için kurtuluş olmuştu.

Ablam sol gözümden süzülen bir damla yaşı ıslak gözlerle izledi. İçimin yangını dilime ket vurduğu için belki ona bir şey diyemedim ama tek bir damla gözyaşım gerekenden fazlasını söylüyordu. Ben gerçek anlamda

acıyınca sol gözümden yaş akıtırdım; sağ göz mutluluktan sol gözse saf acıdan akıtırdı ilk gözyaşını.

Konuşmak için kendimi zorlayıp söylememem gereken en saçma şeyi söyledim. "Bilmiyordum, Gazel."

Dizlerinin üzerine düştü ve başını eğerek ağlamaya başladı. Bu cümlenin ikimiz için de mazisi hazindi. Yıllardır kâbuslarımızı süsleyen bu cümleyi yıllar sonra benden bir kez daha duyunca ayaklarının üzerinde duramamıştı.

Annemi vurduğum o gece benden duyduğu son şey, "*Bilmiyordum, Gazel*," olmuştu. Ben yıllarca kâbuslarımda Gazel'in, "*Efil, sen ne yaptın?*" diyen sesini duymuştum. Tepkisine bakılırsa onun da yıllarca kâbuslarında duyduğu ses, "*Bilmiyordum, Gazel*," diyen sesimdi.

Onu ilk kez diz çökmüş bir hâlde görüyordum. Gazel Saka her şey olabilirdi ama asla zayıf bir savaşçı olamazdı. Oysaki şimdi o kadar kırılgan ve zayıf görünüyordu ki sanki tüm dünya gelse kimse onu düştüğü bu yerden kaldıramazdı. Kimsenin değil, benim karşımda yıkılmıştı. Kim bilir kaç yıldır tutuyordu gözyaşlarını ve hüznünü. İçine attığı acılara yıllarca direnmiş gibi onca zamandan sonra daha fazla dayanamamıştı. "Bana bunu yaşattıklarında sadece on altı yaşındaydım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp boğazımı tırmalayan çığlığa engel oldum. Oysaki yanına gidip ona sarılarak ağlamaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Ancak yerimden bile kıpırdayamıyordum. "Çocuk sayılırdım." Sayılmazdı, o yıllarda zaten çocuktu.

Başını biraz daha eğerek güzel yüzünü tamamen benden gizledi. "On altı yaşında çocukluğumu kaybederken Carlos bana karşı çok acımasızdı. Hâlâ her saniyesini hatırlıyorum, istesem de unutamıyorum çünkü tek seferlik bir şey değildi." Dizlerinin üzerinde duran elleri bir kez daha birleşti. "Sert, acımasız ve aşağılayıcıydı." Kafamın içinde canlanan sahneler beni öldürebilirdi. Kör bir bıçakla etimi kanırta kanırta kestiklerini hissederken hâlâ nasıl ölmüyorum, aklım almıyordu.

Oysaki Gazel'in anlattıkları bana soğuk bir mezarı hissettiriyordu. O anlatıyordu ama bir tek ben ölüyordum. Ablama dokunan kirli eller boğazımı sıkıp benim nefesimi kesiyordu. O anlattıkça sanki ben yaşıyordum o iğrenç şeyleri ve tüm aşağılamaları. "Sus artık," derken bile o kadar âciz ve bencildim ki onun artık bunları biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu anlamıyordum.

Ablamın gözlerinde durmaksızın yaşlar akarken dalgın bir şekilde yerdeki kirli ve eski fayanslara bakıyordu. "O gece hepsi sırasıyla bana tecavüz etti." Kaskatı kesildim. "Ne çığlıklarım onları durdurdu ne de yalvarışlarım." Hepsi derken?

Yıkıl dünya, benim yıkıldığım gibi artık sen de yıkıl.

Yüzük parmağının ucuna dokunduğunu görünce hıçkırıklarıma engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biz asker çocukları parmakların işaretini unutmazdık, o da unutmamıştı. Ne zaman canımız yansa veya kendimizi güvende hissetmezsek farkında olmadan bir parmağımızın ucuna dokunurduk. Çoğu zaman bunu yaptığımızın farkında bile olmazdık. *Yardım istiyorsan yüzük parmağına dokun.* Gözyaşlarına boğulmamak için yumruğumu ısırdım. Ablam on altı yaşında tecavüze uğrarken kim bilir kaç kez dokunmuştu yüzük parmağına.

Benimle bu ses tonuyla konuşmasından nefret etmeye başlamıştım ama Gazel, "Efil," diye mırıldandı utanç dolu bir sesle. "Öldürdüğün tüm o adamlar bana defalarca kez tecavüz etti." Kalbim yoğun bir acıyla kasıldı. Dizlerimin üzerine öyle bir düştüm ki yaslandığım duvarın önünde artık omuzları sarsıla sarsıla ağlayan bendim.

Bizi her anlamda bitirmişlerdi.

Ablam tıpkı benim gibi sesli bir şekilde ağlarken nihayet başını kaldırıp ıslak gözlerini bana çıkardı. Yaşlar yüzünü ıslatırken bana öyle bir baktı ki içim titredi. "Çok korkmuş ve utanmıştım."

O lanet anı tekrar ve tekrar yaşıyormuş gibi kendini korumak istercesine kollarını göğüs kafesine sardı. "Carlos, Hector ve onun babası William," diye fısıldadı. "Her gece biri mutlaka odama geliyordu ve bunlar olurken ben daha on altı yaşındaydım."

Ablama dokunduklarını bilmeden üçünü de havaya uçurup parçalarına ayırmıştım. Eğer bu duyduklarımı önceden öğrenseydim onları bu kadar kolay öldürmezdim. Allah kahretsin, bunlar duymayı beklediğim şeyler değildi! Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek kendimi zorlayıp, "Artık geçti," dedim ama yaşadığı hiçbir şey geçmeyecekti.

Gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Geçmiyor," diye fısıldarken yardım ister gibiydi. "On üç yıl boyunca yaşadım ben bunu ve geçmiyor, geçmek bilmiyor." Keşke geçse ama bize yaşatılan hiçbir şey geçmiyordu.

Bir yetim gibi ablamın kaşları büküldüğünde bunu görmek bile beni darmadağın ediyordu. "Onların yanında neler yaşadığımı veya nelere

zorlandığımı bilmiyorsun." Onun dudaklarından çıkan her sözcükle acım katlanıyordu ama bu sefer onu susturmaya çalışmadım.

"Ne zaman onlara direnseм bana annemi öldüreceklerinden bahsediyorlardı." Titreyen dudaklarını birbirine bastırarak başını yavaşça salladı. "Boyun eğdiğim her şey annemi yaşatıyordu ama beni öldürüyordu." Tıpkı babamı yaşatan her şeyin beni öldürdüğü gibi.

Gözlerimin içine böyle bakmaması için her şeyimi verebilirdim. Kimsesiz, kırılgan ve acı doluydu bakışları... Tanıdığım o Gazel'den çok farklı biri vardı karşımda. "Odama gelecekler diye geceleri uyuyamıyordum." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hâlâ öyle." Çenesi titrerken ıslak gözlerle iç çekti. "Hepsi öldü ama dışarıda en küçük bir çıtırtı duysam, onlardan biri odama girdi sanıyor ve sıçrayarak uyanıyorum."

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildiğinde bakışları isyan eder gibi sarsıcıydı. "Tüm bunlara annemi yaşatmak için katlandım ama o beni hatırlamıyor bile." Kalbim sıkıştığında kırgınlığının bende yarattığı dalgaya hazır değildim.

"Ben onun için ölmelere doymazken o, kendine yeni bir çocuk doğurmuş ve hayatını yaşıyormuş." O kadar savunmasız ve kırılgandı ki ona sarılarak tüm yaralarını iyileştirmek istedim ama onun her parçası bir yere dağılmış gibiydi. Sanki bir cesede bakıyordum.

Ablam on altı yaşındayken çoktan ölmüştü.

Daha fazla dayanamayıp hemen yanına gittim. Yanına diz çöküp onu kollarımın arasına çektiğimde sanki ikimizin de ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi geldi. Ona sımsıkı sarılarak göğsümü gözyaşlarına yuva yaptım. Ablam anlattıkça daha çok ağladı, bense dinledikçe onunla ağladım. On dört yılın ardından abla kardeş bugün ilk kez birbirimize sığınmıştık. Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Olması gereken yer burasıydı, benim kollarımın arası ve benim yanım.

Gazel sözlerinin bende yarattığı depremden habersiz içli bir sesle, "Bizi unutmuş," diye fısıldadı. "Onun için çektiğimiz tüm o acılardan habersiz annemin mutlu bir hayatı var. Onca yıl onu bulmak için katlandığım şeylerin karşılığı bu olmamalıydı." Gözyaşlarım onunkilere karışırken *evet* bile diyemedim. Bizi unutması başımıza gelen en kötü şeylerden biriydi.

Bir süre ikimiz de sustuk, ne onun konuşmaya gücü kalmıştı ne de benim dinlemeye. Biz sustukça gözyaşlarımız akmaya devam etti. Belki de Gazel yıllar sonra ilk kez ağlıyordu, o benim gibi çok kolay ağlayan biri değildi. On

dört yılın birikimini bir zamanlar zorbalık yaptığı küçük kardeşinin kollarında ağlayarak dindirdi. Annem *kardeş kardeşin düşmanı olmaz* derken çok haklıymış meğerse. Herkes giderdi lakin kardeş kalırdı. Canın yandığında günün sonunda yardımına koşan bir tek kardeşin olurdu.

Eğer ablamın neden evden ayrıldığını bilseydim onu aramayı hiç bırakmazdım. Belki de ben ondan çok kolay vazgeçtim. Bize ihanet ettiğine çok kolay inanmıştım. Bunda babamın beni manipüle etmesinin de payı vardı. Gazel'in düşmanlarımızın safına geçtiğini ve bize ihanet ettiğini söyleyip durmuştu. Bilinçaltıma bunu yerleştirecek kadar sık söylemişti. Bunun tek suçlusu babam değildi, ben de suçluydum. Ona bu kadar kolay inanmamalıydım.

Gazel'in gitmek için sebepleri olacağını düşünmek yerine babama inanmıştım. Hiçbirimiz Gazel'in bunu neden yaptığını sorgulamamıştık. Ondan çok kolay vazgeçmiştik. Hadi ben o yıllarda on üç yaşında bir çocuktum, peki ya babam? Babam nasıl kızından vazgeçmişti? Nasıl düşmemişti peşine, neden savaşmadı onun için? Ne yazık ki babam için bizden vazgeçmek en kolayıydı. Dağların aslanı bir tek konu ailesi olunca yetersizdi.

Bize ayıracak vakti o kadar yoktu ki bizimle ilgilenmek yerine bizden nefret edip hayatından çıkarmak onun için daha kolaydı. Böylelikle ayaklarının altında dolaşıp ona ayak bağı olmazdık. Babam bizim sebebimiz olmuştu.

Marasliyanların saltanatı geçen yıl yıkılmıştı ancak bizde açtıkları yaralar hâlâ kapanmamıştı. Onların on üç yıl boyunca işkence ettikleri tek kişi ben değilmişim. Gazel'in canını da en az benim kadar yakmışlardı hatta benden bile daha fazla. Ben onlardan birilerini sadece yılda bir kez doğum günlerimde görüyordum. Ancak Gazel onları on üç yıl boyunca hayatının her karesinde görmüş, onların zulümlerine boyun eğmişti. Bakıldığında hedefte ben vardım ama asıl kurban Gazel'di.

Annemi yaşatmak için katlandığı tüm o şeyleri tahmin bile edemiyordum. Bana küçük bir kısmını anlatmasına rağmen yıkılmış durumdaydım. Gazel benimle o kafese bu yüzden girmişti, değil mi? Annemi yaşatmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Amacı beni öldürmek olsaydı ona karşılık vermediğim tüm o anlarda bunu zaten yapardı.

Beni öldürmek yerine bana zaman kazandırmak için kafesin içinde bilerek oyalanmıştı. Karun ve Duha'nın yardımımıza gelmesi için özellikle her şeyi ağırdan almıştı. O gün Kadem'i de kurtarmıştı, Kadem'i arkasındaki adam konusunda uyarmıştı. Kumarhane baskınında da bize sıktığı kurşunlar

hep ıskaydı. Oysaki tıpkı benim gibi Gazel de usta bir nişancıydı, yani kolay kolay ıskalamazdı.

O zaman fazla üzerinde durmamıştım ancak şimdi düşününce bunu bilinçli yaptığını anlıyordum. "Haberim olmadan bana kaç kez yardım ettin?" diye sorarken ağlamaktan sesim çatallaşmıştı.

Derin bir nefes alıp benden ayrıldığında umarsızca omuzlarını silkti. "Önemi yok."

Israr ettim. "Benim için var, bilmem gereken her şeyi anlat."

Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacağımı anladığı için ayağa kalkıp köşedeki sehpaya doğru yürüdü. Sehpanın üzerindeki kâğıt mendillerden birkaçını alıp yüzünü silmeye başladığında yine bakışlarını benden kaçırıyordu. "Onların yanında olmamın tek amacı annemi hayatta tutmak değildi, senle babanı korumak için de oradaydım."

Sigara paketini, çakmağı ve kül tablasını alarak koltuğuna doğru yürüdü. "İçlerinde olursam sizin için planladıkları her şeyi önceden öğrenebilirdim." Yerine oturup elindekileri yanma bıraktı. "Oradaki ilk birkaç yılım sadakatimi test etmeleriyle geçti." Paketten bir dal sigara çıkararak yaktı. "Her konuda beni test ettiklerini bildiğim için rolümü iyi oynuyordum."

Yanındaki koltuğa geçerek sigara paketine uzandım. Tüm bu olanlardan sonra benim de içmeye ihtiyacım vardı. Gri duman dudakları arasında süzülürken gözleri tekrar doldu. "Tecavüzlerinden zevk alıyormuş gibi davranıyor, bana verdikleri her kirli işi onlar adına sorunsuz bir şekilde halletdiyordum. Vur dediklerini vuruyor, bırak dediklerini yaşatıyordum. Babanın saat dükkânını bile kundaklayan bendim çünkü yapıp yapmayacağımı görmek istediler." Buz kestim. Babam haklı mıydı? O yangın Gazel'in işi miydi?

Başını çevirip omzunun üzerinden bir süre beni izledi. Bakışları kırgın ama bir o kadar da hissizdi. "O gün sadece dükkânı yakmakla kalmadım, Carlos'a *Asım Saka'yı da öldürmemi ister misin* diye sordum."

Gözlerim titreştiğinde başını iki yana salladı. "Yapmazdım ama yapmaya can atıyormuş gibi bir izlenim yaratmak bana güvenmesini sağladı. Carlos'u iyi tanıyordum, kimseye kolay bir ölüm yaşatmazdı. Benden onu öldürmemi istemeyeceğini biliyordum." O kundaklama olayını hatırlıyordum. Bunda Gazel'in parmağı olduğu aklıma bile gelmemişti ama babam bunu Gazel'in yaptığını tahmin etmişti. Gazel'in ondan ölesiye nefret ettiğine emindi ve hâlâ böyle düşünüyordu.

Ablam sigarasını içerken dalgınca pencereden dışarıya bakıyordu. "Onların güvenini kazandıktan sonra her şey daha kolay oldu. Sizden nefret ettiğime inanıyorlardı, bu konuda gereken her şeyi yapıyordum. Bir süre sonra planlarına beni de dâhil etmeye başladılar." Güldü ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Sizin haberiniz bile olmadan birçok belayı sizin için savuşturdum. Tabii bunu yaparken benden şüphe etmeyecekleri kadar temiz çalışıyordum." Başını çevirip manidar gözlerle tekrar bana baktı. "Onların yanındaki beşinci yılımda peşindeki tetikçiyi buldum."

Midem kasıldı.

"Tetikçiyi buldun mu?" Bunu sorarken bile şaşkınlığım yüzüme yansıyordu.

İç çekerek küçük bir baş hareketiyle beni onayladı. "Onu buldum ve ondan kurtuldum. Doğal sebeplerden ölmüş gibi gösterdim. Senin için yeni atadıkları tetikçiyle de gizli bir dostluk kurdum. Onun işi seni öldürmek değil, korumaktı."

Ablam beni izlerken kinayeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kumarhanedeki odada sıkışıp kaldığında tetikçinin seni koruduğunu anlamamış olamazsın. Hepsini benim için yaptı ama o baskından sonra Hector ondan şüphelendi." Kalbim hızlandı. Öyle ki parmaklarımın arasındaki sigara bile titriyordu. Gazel aslında benden hiç vazgeçmemişti.

Beni koruyan o tetikçi dostunu kaybetmiş olmalı ki gözlerine yaşlar birikti. Ağlamaklı bakan siyah gözlerini hemen kaçırıp tekrar camdan dışarıya baktı. "Hector onu öldürüp senin peşine yeni birini taktı. O piç de tokayı çıkardığın ilk fırsatta seni vurdu." İçi acımışçasına yüzünü ovuşturdu. "Bir sokak lambasının altında bunu yaptı. Engel olamadım çünkü Hector ve Karun'un annem için yaptığı anlaşmayı bilmiyordum. O sıralar arkadaşımın kaybının üzüntüsünü yaşıyordum. O benim tek dostumdu." Kaburgalarım birbirine geçmiş gibi göğüs kafesimde bir sızı oluştu. Benim için bu kadarını yaptığını hayal dahi edemezdim. Bunların hiçbirini bilmiyordum, onca yıl peşimdeki hep aynı tetikçi sanmıştım.

Oysaki hayatımdan üç farklı tetikçi gelip geçmiş. Birincisini Gazel öldürmüş, ikincisi beni korumaya çalışırken ölmüş ve üçüncüsü de beni göğsümden vurmuştu. Gazel'in dostu olan tetikçi birçok konuda bana iltimas gösterdiği için peşimdeki tüm tetikçileri o sanmıştım. Bu yüzden ister istemez katilime sempati duymuştum. Öyle ki sol göğsümden vurulunca özellikle kalbimi ıskaladığını düşünmüştüm. Oysaki o beni koruyan tetikçi değilmiş ve beni öldürmeye çalışırken bilinçsizce ıskalamış.

Tüm bu konuşma ikimiz için çok sarsıcı geçtiği için benim daha fazla duymaya, onun da anlatmaya gücü yoktu. Bu yüzden sık sık kendimizi toparlamak için susuyorduk. Beş dakikalık bir sessizlikten sonra içtiği sigaranın izmaritini kül tablasına bastırdı. "Açık artırmada anahtarı, yani o tarağı sana ben aldırdım," diyerek bir kez daha beni afallattı. Bu da mı onun işiydi?

Ablam apaçık bir alayla bana bakıyordu. "Önünde yürüyen o iki kişinin Carlos hakkında konuşması sence tesadüf müydü? Ya da sunucu kadının tarağı sana satmak için bu kadar istekli olması?" Yüzünü buruşturdu. "Kuruş mu? Ciddi misin?" deyince sinirden güldüm. Kadem yüzünden tarağı kuruş farkıyla almıştık.

"Peki, o garip tarağı bana neden aldırdın? Bilgin olsun o hâlâ bende."

Gülerek başını iki yana salladı. "Sendeki anahtar gerçeğinin replikası. Onları değiştirdiğimi hiç fark etmedin, değil mi?"

Kısık bir sesle küfrettim. "Hangi ara yaptın bunu?"

"Daha güç şeyler yaptığım olmuştu. Bir anahtarı değiştirmek zor değildi."

"Bu bir cevap değil." Daha iyi bir açıklama isteyerek koluna dokunduğumda irkilince kalbim kasıldı. Ateşe dokunmuşum gibi elimi hemen çektim.

Habersiz bir şekilde ona dokunulduğunda korkup refleks gösteriyordu. Bir gün Gazel'i böyle göreceğimi hayal dahi edemezdim. Bunu görmek benim için ölüm gibiydi. Bakışlarım ona berbat hissettiriyor olmalı ki başını yukarı kaldırıp derin derin nefesler almaya çalıştı. Bu benim de sıklıkla yaptığım bir hareketti.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan tüm insanların yaptığı bir şeydi. Boğazında bir yumru oluştuğunda güçlükle yutkunduğunu gördüm. "Bilmiyorsun ve umarım nasıl bir his olduğunu hiç öğrenmek zorunda kalmazsın. Kendilerine zorla dokunulan insanlar..." diyerek başını eğdi ve acı çekercesine gözlerime baktı. "Sevdiği insanların ona dokunmasından bile ürker."

Soluğum kesildi.

Öyle ki kaburgalarım parçalanıp kalbime battı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Yaşamak zorunda kaldığın ve sana yaşatılan her şey için özür dilerim." Başım öne düşerken her şeyin tek suçlusu benmişim gibi tekrar ağlamaya başladım. "Eğer Carlos'un oğlunu öldürmeseydim..."

"Yine değişen bir şey olmazdı." Uzun zaman sonra bir abla gibi yerinden kalkıp koltuğumun kenarına oturdu. Omuzlarımdan tutup beni göğsüne çekerken benim az önce onun için yaptığım şeyi şimdi o bana yapıyordu. Beni göğsüne bastırıp teselli etmek istercesine, "Senin suçun değildi," deyince bu beni daha çok ağlattı. Yıllardır ailemden birinin bunu bana söylemesini o kadar çok beklemiştim ki. Olanların benim suçum olmadığını duymaya çok ihtiyacım vardı.

Gazel bir anne şefkatiyle saçlarımı okşayıp, "Senin suçun değildi," derken sesi yatıştırıcıydı. "Sen o patlamayı çıkarmadan önce de Carlos hayatımızdaydı. Babamla olan husumetinin suçlusu biz değiliz, biz onların kurbanlarıyız."

Benimle ağlarken alnını saçlarımın tepesine yaslayarak kokumu içine çekti. "Üzgünüm, bunu sana söylemek için çok geç kaldım ama hiçbiri senin suçun değildi." Bunu duymanın bana iyi geleceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Zamanı geriye alıp Gazel'in yaşadıklarını engellemenin bir yolu olmadığı için hiçbir teselli sözcüğü bana iyi gelmiyordu.

Odanın içi serinleyince ablam bir süre sonra benden ayrılıp sobaya doğru yürüdü. "Yıllarca annemin Carlos'un esiri olduğunu düşündüm. Onu bir depoda tutup ona işkence ettiklerini sandım," diyerek iç çekti. "Onu aramadığım yer kalmamıştı ama Carlos'a ait hiçbir yerde değildi."

Sobanın kapağını açıp metal kovanın içindeki odunlardan birkaçını içine attı. "Son yıllarda Carlos'un çok iyi korunan bir deposu daha olduğunu öğrendim. Açık artırmada Carlos'tan önce sana aldırdığım o tarak, Carlos'un herkesten sır gibi sakladığı o deponun anahtarıydı." Annemin tutuldığını düşündüğü deponun anahtarını bana aldırmıştı.

Çok zekice bir hamleydi, anahtarı olması gereken en doğru kişiye aldırmıştı. Karun'un himayesi altındaydım ve Carlos, Karun engelini aşıp kolay kolay benden o anahtarı alamazdı. Aynı zamanda çok aptalca bir hareketti çünkü içinde annemin olduğunu düşündüğü bir anahtarı kendi almak yerine bana aldırmıştı. İyi ki annem o depoda değildi, anahtarın bende olduğu tüm o aylarda kadın içeride açlıktan ölürdü.

Artık ona nasıl bakıyorsam bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamıştı. "Onu beslemekle uğraşmamak için deponun içini konservelerle falan doldurduklarını düşünmüştüm," diye homurdanınca sinirden güldüm. Bazı konularda hâlâ çok aptaldı.

"Eee?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Sonra ne oldu?"

Masadaki suya uzanarak beni görüş açısından çıkardığında hiç rahat değildi. "Annemin tutulduğunu düşündüğüm o depoya gittim." Kömür karası gözleri buğulandığında yaşlar güzel gözlerine akın etti. "Deponun kapısını açarken beni görmeliydin. Binlerce duyguyu aynı anda yaşadığım için kapıyı bir türlü açamadım. O kapının arkasında annem var sanıyordum." Titreyen ellerini gizlemek için bana sırtını dönüp sobanın kapağını kapattı. Bugün benimle olan tüm bu konuşma ona acı veriyordu ama bilmem gereken her şeyi anlatmak için kendini zorluyordu.

Canını yakan tüm defterleri tozlu raflardan çıkarıp hepsini sırasıyla açmak onun için hiç kolay değildi. Sanki tüm bunlar onun günlüğüydü ve her cümlesiyle bana günlüğünden bir satırı okuyup geçmişi yeniden yaşıyordu. "Heyecan, korku, panik, acı ve sevinci aynı anda yaşıyordum. Heyecanlıydım, annemi görecektim."

Burukça gülümsedi. "Korkuyordum çünkü onu ne hâlde bulacağımı bilmiyordum. Paniklemiştim, sebebi de ona geç kalma düşüncesiydi. *Ya öldüyse* diye acı çekiyor, *iyidir* diyerek kendimi kandırıyordum." Oysaki annem o kapının arkasında bile değildi, hiç olmamıştı.

Gazel küçük bir çocuğun mahzunluğuyla bana bakınca kalbim kırk yerinden parçalandı. "Boştu, Efil," diye fısıldadı. Elinden elma şekeri alınan bir çocuğun küskünlüğüyle, "Boştu," diyerek başını iki yana salladı. "Annem orada değildi. Meğerse orada olan şey Carlos'un herkesten sakladığı kirli işlerinin belgeleriymiş."

Canı acıdıkça titreyişlerini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Onu orada bulamayınca çıldırdım. Oradaki her şeyi etrafa saçıp depoda bir yangın çıkaracak kadar kendimi kaybettim. Her şey çok zordu." Tahmin edebiliyordum.

"Peki, annemin yerini nasıl buldun?"

"Karun beni ona götürdü."

"Karun mu?"

Suratımda beliren şaşkınlığı izlerken, "Evet," diye mırıldandı. "Annemi bulamamıştım, üstelik herkes gibi senin de öldüğünü düşünüyordum. Bir anda her şeyimi kaybetmiştim. Bir meyhanede alkol komasına girmek üzereyken Karun geldi." Gözlerimin içine bakarak, "Bir nevi beni kurtardı," dedi hisli bir sesle. "O gecenin sonunda intihar bile edebilirdim." Son duyduklarımla bir kez daha Karun'un varlığına şükretmeye başlamıştım.

Karun beni öldü sanıp yasını tutarken bile Gazel'i sahipsiz bırakmamıştı. "O gece beni bir otele götürdü." Ablam tüm hikâyeyi bana anlatırken

gözleri sık sık uzaklara dalıp gidiyordu. "*Sabaha ayılmanın bir yolunu bul çünkü seni annene götüreceğim*, demişti." Islak gözlerle başını salladı. "Beni hayata bağlayan tek cümle buydu, sabah anneme gidecektim. Eskisi gibi bana *kızım* deyip sarılınca onun için çektiğim tüm o acılar geçecekti." Kirpiklerimin arasından süzülen birkaç damla gözyaşına direnemedim. Annem ona hiç sarılmadığı için çektiği acılar son bulmamıştı.

Gazel annemi görünce yaşadığı hayal kırıklığının büyüklüğünü tahmin bile edemiyordum. Uğruna onca acıya katlandığı annesini evli ve çocuklu görmüştü. Bunun üstesinden gelebildiğini sanmıyordum. Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen annem için ondan çalınan on üç yılın kırgınlığını saklayamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşları hızlıca sildi. "O mutlu." Bunları söylerken sesi kırgın ve buruktu. "Biz olmadan da yaşamanın bir yolunu bulmuş."

Bakışlarını eğip benim dışımda her yere bakmaya başladı. "Düşündüğüm gibi onca yıl işkence görüp acı çekmediğine seviniyorum ama..." Çenesi titreyince ıslak gözlerle bana bakmak zorunda kaldı. "Ben hiç mutlu değilim, Efil. Yıllarca canımı o kadar çok yaktılar ki her defasında *dayan* dedim kendime. *Dayan, tüm bunların sonunda annene kavuşmak var* dedim." Bana sırtını dönerek çektiği acıyı gizlemeye çalıştığında hıçkırığı kulaklarıma ulaştı.

"Oysaki beni bekleyen bir anne hiç yokmuş. Her karanlığın sonunda bir ışık olduğunu düşünecek kadar aptalım." Gözlerim üzerindeki siyah kıyafetlerde oyalandı. Yaşadığı karanlığı yıllardır üzerinde taşıyormuş gibi hep siyah giyiniyordu. Aradığı ışığı hâlâ bulamamış gibi yası bitmemiş, renkli kıyafetler onun vücudunu sarmamıştı. Gazel hüzünlü gözlerle yerdeki halıya bakarken, "Bazılarımız için tünelin sonunda bir ışık yok," diye fısıldadı.

Boğuluyor, nefes alamıyor ve duyduklarımın acısını kaldıramıyordum. Annemi görünce ben de onun gibi mi hissedecektim? Yıllardır özlemini çektiğim kadını gördüğümde ben de bu kadar çok incinecek miydim? Bir kez daha yanına gidip Gazel'e sarılamıyordum. Buna ihtiyacı olduğunu çok iyi bilmeme rağmen bunu yapamıyordum çünkü ben de hiç iyi değildim. Biraz yalnız kalıp nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Artık gitmeliyim." Hızlıca kapıya yürüdüğümde dışarı çıkmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bildiği için beni durdurmadı. Buradan ve ondan uzaklaşmam lazımdı. Gözlerinin önünde parçalarıma ayrılmadan önce kaçıp uzaklaşmalıydım. Kendimi biraz toparlamadan buna devam edemezdim.

Koşarak evden çıktığımda Karun'u gördüm. Ben içeri girdiğimde gideceğini söylemişti ancak gitmemiş, gidememişti. Gazel ile olan yüzleşmenin beni ne denli inciteceğini bildiği için beni yalnız bırakmak istememişti. Kalçasını arabanın kaportasına yaslayarak sigarasını içerken beni gördü. Aceleyle dışarı çıktığımı görünce elindeki sigarayı hemen yere atıp bana doğru bir adım attı. Yaşların ıslattığı yüzüme bakması bile ona korktuğu her şeyi yaşatıyordu.

Kaşlarımı çattığımda onu suçlayarak, "Biliyordun!" diye bağırdım. "O insanların ablama yaptıkları her şeyi biliyordun ama sustun!" Karun bunun olmasından hep korkmuş gibi sertçe yutkunduğunda tek kelime edemedi. "Biliyordun ve Hector'u havaya uçurmama izin verdin!" O piçi havaya uçurmak yerine elime kör bir testere almalı ve her uzvunu canlı canlı kesmeliydim! Ondan kapacağım virüsleri umursamadan onu en ağır şekilde öldürmeliydim.

Aklımdan geçenleri anlamış gibi derin bir nefes alan Karun, "Hector'a dokunamazdın, vücudunda virüs vardı," dedi sıkkın bir sesle. "Sana ve Gazel'e yaptıkları için bir yıl boyunca en ağır şekilde işkence gördü. Yaşanılanları değiştirmeyeceğini biliyorum ama sandığın gibi kolay ölmedi."

Bana doğru aceleyle bir adım atınca hemen ona sırtımı dönüp Furkan'a doğru koştum. "Bige!" diye bağırsa da onu dinlemedim. Tıpkı ablama dokunduğu gibi ben de o piçe dokunmalı ve onu kendi ellerimle öldürmeliydim. Artık bunu yapmak için hiç şansım kalmamıştı.

"Furkan!" Sinirden bağırdığımda Furkan sadece iki saniye gibi kısa bir süre yüzüme baktı ve hemen cebinden çıkardığı anahtarı bana attı. Bana bakınca bile tekrar ağlamak üzere olduğumu anlamıştı. Belki de o iki saniyelik sürede yüzümde birçok şey görmüştü. Karun'un ona yapacaklarını zerre kadar umursamadan bana ihtiyacım olan şeyi verip arabasının kapısını açtı.

Havada yakaladığım anahtarla arabaya girip çalıştırdığımda Karun'un, "Bige!" diyen kükreyişini duydum.

Karun bana ulaşmadan gaza basıp oradan uzaklaştığımda yan aynadan kendi arabasına doğru koştuğunu gördüm. Tüm korumalar arabalarına atlayıp tıpkı Karun gibi peşime takılmıştı. "Yalnız bırakın beni!" Sinir krizi geçiriyormuş gibi üst üste direksiyona vurup bulduğum her sokağa sapmaya başladım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Çantam Gazel'in evinde kaldığından kimse beni arayamazdı ama torpido gözünde Furkan'ın yedek bir telefonu olmalı ki durmaksızın çalmaya başladı. Karun'un aradığını bildiğim için telefonu alma gereğinde bile bulunmadım.

Bu hızda arabayı kullanırken zaten torpido gözüne ulaşamazdım. Peşimde olmaları umurumda bile değil, yolumu kesmedikleri sürece kolay kolay beni durduramazlardı. Direksiyonu sıkarken yolda oynayan çocuklara çarpmamak için arabayı çok dikkatli kullanmak zorundaydım.

"Neden?" Gözyaşlarım görüşümü puslandırırken elimi kaldırıp avuç içimi sertçe direksiyona geçirdim. "Neden, neden, neden!" Neden tüm bunları öğrenmek için bu kadar geç kaldım? Neden Carlos, William ve Hector'u havaya uçurmadan gerçekleri öğrenmedim? Neden ablama yaptıklarının karşılığında onlara daha ağır bir ölüm yaşatmadım!

"*Her gece biri mutlaka odama geliyordu ve bunlar olurken ben daha on altı yaşındaydım.*"

Boğazımı yırtarcasına çığlık attım, arabanın içinde sinir krizi geçiriyordum. Gazel'in anlattıkları kulaklarımda çınladıkça kontrolümü biraz daha kaybediyordum. Çok hızlı nefes alıyor, nefes aldıkça göğüs kafesim ve omuzlarım şiddetle hareket ediyordu. O kadar çok titriyordum ki direksiyonu tutan ellerimin kontrolü artık bende değildi.

Kalbim patlayacakmış gibi ritmini artırınca bir an boğulduğumu düşündüm. Ne kadar çok nefes alırsam alayım bir türlü yeterli gelmiyordu. Karnıma giren şiddetli bir sancıyla iniltime engel olamadım. Acılar içinde kıvranarak öne doğru büküldüm. Hiç iyi değildim, bir şeyler oluyordu. Karnıma çok keskin bir ağrı girmişti.

Karnımdaki kramp bana nefes aldırmadığı için dişlerimi sıkarak ani bir frenle arabayı yolun ortasından durdurdum. Elim karnıma baskı uygularken güçlükle kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Biraz daha öne doğru büküldüğüm esnada ikinci bir sancıyla dizlerimin üzerine düştüm. Yerde ellerimi karnıma bastırıp hızlı hızlı nefesler alarak acının geçmesini bekledim. Karnımdaki bu sızının nereden çıktığını bilmiyordum ama beni çok yanlış bir zamanda yakalamıştı.

Yerde iki büklüm dururken kıpırdamaya bile korkuyordum, bunu deneyince karnımın ağrısı artıyordu. Yaklaşan arabaların sesini duyduğumda bile yerimden hareket edemedim. Karun'un, "Bige!" diyen sesi kulağıma geldiğinde gözlerimin önü kararmaya başlamıştı. Hiç iyi değildim.

Karun koşarak yanıma gelip karşımda diz çöktüğünde endişeden rengi atmıştı. "Bige..." demişti ki yeni bir sancıyla acı içinde bağırarak ellerimi karnıma daha sıkı bastırdım. Karun dehşete kapıldı. Gazel'in evinde öğrendiklerimin beni ruhsal olarak yaralayacağını biliyordu ancak fiziksel bir acı beklemiyordu.

Mavi irisleri titreşirken gözleri ellerimin baskı uyguladığı karnımı buldu. Bir an yaralandığımı bile düşündü. Her an parmaklarımın arasından kan sızacakmış gibi beti benzi attı ancak görmeye korktuğu hiçbir şey yaşanmadı. Bu onu rahatlatmadı çünkü acılar içinde kasılan vücudum ve kıvranışlarım onu delirtiyordu. Hemen beni kucaklayıp yerden kaldırdı. "Hastaneye gidiyoruz!" Başımı yasladığım göğüs kafesi titriyordu. Bana bir şey olma ihtimali bile onu dehşete düşürüyordu.

Karun'un beni yerden kaldırması bile canımı çok yaktığı için inlediğimde beni göğsüne bastırdı. "Her neyin varsa geçecek." Bunları söylerken benden çok onun sakinleşmeye ihtiyacı vardı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Açın şu kapıyı!" diye bağırdığında adamları hemen arabanın kapısını açtı.

Beni kucağından indirmeden arka koltuğa geçtiğinde çılgına dönmüş bir hâlde şoförüne bağırdı. "Hastaneye sür!"

Normalde buna karşı çıkardım fakat Karun'u bu kadar çok korkutmuşken öldürseler geri adım atmazdı. Beni hastaneye götürüp neyim olduğunu öğrenmek istiyordu. Açıkçası ben de artık hastaneye gitmek istiyordum, özel günümde bile değilken karnımdaki bu sancı normal değildi. Beynime dank diye düşen gerçeklerle buz kestim. Karun'un kolları arasında kaskatı olmuştum. Bu olabilir miydi? Kalbim kasıldı. Ben en son iki ay önce âdet olmuştum.

İki aydır âdet görmüyordum ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim. "Durdurun şu arabayı!" Panikleyerek bağırırken korkudan ölecek gibiydim. Karun'un kucağından inmek için çırpındım fakat karnıma giren yeni sancıyla, "Ahh!" demekten başka hiçbir şey yapamadım.

Karun beni sıkıca göğsüne bastırırken çıldırmanın eşiğindeydi. "Kıpırdama, acı çekiyorsun!" Daha sonra yavaşlayan şoföre dönüp kaşlarını çattı. "En kısa sürede hastanede olmazsak belanı sikerim!" Şoför gaza bastığında Karun kıpırdamama bile izin vermedi. Gerekirse zorla beni hastaneye götürecek ve doktordan neyim olduğunu bizzat öğrenecekti. Allah kahretsin!

Ya doktordan duymaktan nefret ettiği tek şeyi duyarsa?

Ya hamileysem?

Hamile olmam mümkün değildi, ikimiz de korunuyorduk. İki aydır âdet görmüyor olmamın başka bir sebebi olmalıydı. Bu iki ayda Karun ile aramızdaki sorunların büyük bir bölümünü aştığımız için kendimle ilgili çoğu şeyin farkında değildim. Mutluluktan ayaklarım yerden öyle bir kesilmişti ki

âdet olmadığımı bile anlamamıştım. Sadece ben değil, Karun da geciktiğimi hiç anlamamıştı.

Yaşadığımız mutluluk sarhoşluğu en önemli detayı gözden kaçırmamıza neden olmuştu. Büyük ihtimalle endişelerim yersizdi. Hamile değildim, olmam da mümkün değildi. Korkmayı bırakıp sakin olmalıydım.

Son yaşadığımız olaylardan etkilendiğim için âdetim geçmiş olabilirdi. Bazı kadınlar yaşadıkları şeyler yüzünden hormonal açıdan etkilenebiliyordu. Bana da bu olmuş olabilirdi. İçimin rahatlaması için bir test yaptırmalıydım. Ancak böyle korkmayı bırakıp rahat bir nefes alırdım. Tabii öncesinde Karun'un ellerinden kurtulmalıydım. Gereken testleri yaptırmadan önce onunla hastaneye gidemez, bu riski göze alamazdım.

Araba son sürat hastaneye doğru yol alırken karnımdaki sancı yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Canımı yakan şiddetli bir kramp şükürler olsun ki geçmek üzereydi. Karun'un erkeksi kokusu sinirlerimi yatıştırırken başımı kaldırıp endişeli gözlerine baktım. "İyi misin?" diye sordum.

Dizlerinin üzerinde yan bir şekilde oturduğum için birbirimize çok yakındık. "Sen iyi olmadığın sürece iyi olmam mümkün değil." Kolları beni biraz daha sardı. "Karnının ağrısı ne âlemde?"

"İyi," dedim içli bir sesle. "Sanırım çok fazla stresten kaynaklandı." Kucağından kıpırdanıp onu ikna etmek için gülümsemeye çalıştım. "Küçük bir kramp için hastaneye gitmemize gerek yok. Geri dönelim, ben iyiyim."

Kaşlarının kavisi çatıldığında Laz inadının tuttuğunu anladım. "Stresten kimsenin karnı o denli ağrımaz." Beni ürkütecek bir sertlikte bakıyordu. "Hastanelerle sorunun nedir, bilmiyorum ama bu sefer beni atlatmana izin vermeyeceğim. Bugün baştan ayağa gereken tüm testleri yaptıracağız. Son günlerde seninle ilgili kafamı kurcalayan çok şey var."

"Ama kocam..."

"Yemezler güzelim, bu sefer kaçışın yok."

"Doktor da basit bir kramp olduğunu söyleyecek."

"İnşallah," dediğinde bu onunla olan son konuşmamızdı. Başımı göğsüne bastırarak beni susturmuştu. Kulağımın altındaki kalbinin hızlanan ritimlerinden onu ne kadar çok korkuttuğumu daha iyi anlıyordum.

Hastaneye gelene kadar Karun onun kucağından inmeme hiç izin vermedi. İzin versem hastaneye bile beni kucağından taşımayı düşünecek kadar endişeliydi. Yürüyecek kadar iyi olduğuma onu ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Kendi özel doktoruna beni getirdiği için sıra beklemekle falan

uğraşmadık. Doktorun odasına doğru yürürken buradaki herkesin gözleri üzerimizdeydi çünkü arkamızda bir ordu dolusu koruma vardı.

"Lavaboya gitmem gerekiyor." Özel hastanenin koridorunda yürürken içimde büyüyen korkuyu gizlemeye çalışıyordum. "En acilinden lavaboya gitmeliyim."

Karun elimi sıkıca tutup beni yürümeye zorlarken dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu. "Önce doktora şikâyetlerinden bahsedelim, sonra gidersin. Tabii öncesinde gereken tüm testleri yaptırmalıyız." Kısa bir an omzunun üzerinden bana baktı. "Önce testler, sonra lavabo." Sanki kaçmaya çalıştığımı biliyordu.

Yürümeyi bırakıp durdum. "Bekleyemem, çok sıkıştım." Bacaklarımı birbirine bastırıp koridorun ortasında kıvranmaya başladığımda kimse rol yaptığımı anlayamazdı. "Buraya kadar gelmişken neden testleri yaptırmayayım ki? Sandığın gibi kaçmayı düşünmüyorum."

Her an altıma kaçıracakmışım gibi inledim. "İstersen adamların da benimle gelsin." Bir kez daha bacaklarımı birbirine bastırıp kıvrandım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

"Hay senin müşküliyetine!" Kızgınlıkla bana bakıp sıktığı dişlerinin arasından sertçe konuştu. "Kaçmaya kalkışırsan sonuçlarına katlanırsın! Beş dakika içinde burada olacaksın."

Hızlıca başımı salladım. "Hiç şüphen olmasın."

Karun benim için hemşirelerden birini durdurup tuvaletin yerini sordu. Hemşire tuvaletlerin koridorun sağında olduğunu söyleyince yanlarından ayrıldım. Düz bir şekilde yürüdüğümde Karun'un bakışlarını sırtımda hissediyordum. Asansör ve merdiven onun arkasında kaldığı için tüm çıkışları tuttuğunu düşünüyordu. Bu yüzden peşimden gelip kapımda beklemedi. Üçüncü kattayken atlayacak değildim ya. "Gerekirse öyle bir atlarım ki."

Koridoru düz yürüyüp sağa döndüm. Gereken testi yaptırıp hamile olmadığımdan emin olana kadar doktora görünemezdim. Kaçmak için etrafıma baktım ama hiç çıkış yoktu. Camdan atlamak için çok yüksekteydim, merdiven ve asansör de Karun'un bulunduğu koridordaydı. Ne yapacağımı kara kara düşünürken erkekler tuvaletinden çıkan temizlik görevlisini gördüm. Dudaklarım kıvrıldı. Sanırım ne yapacağımı biliyordum.

Bir saniye bile düşünmeden adamın yanına gittim. Doğru düzgün selam bile vermeden, "Altı aylık maaşından daha fazlasını kazanmak ister misin?" diye sordum hızlıca.

O testleri yaptırmayacaktım.

Arabadan indiğimde yaşadığım küçük çaplı aksiyon yüzünden çok gergindim. O temizlik görevlisi ona teklif ettiğim para konusunda ciddi olduğumu görünce bana yardım etmeyi kabul etmişti. Ona hızlı bir özet geçip koridorda beni bekleyen adamlara yakalanmadan hastaneden çıkmam gerektiğini anlatmıştım. Tek düşündüğü ona ödeyeceğim para olduğu için detaylarla pek ilgilenmiyordu.

Haberleri yakından takip ediyor olmalı ki ülkenin sayılı milyarderlerinden birinin eski karısı olduğumu daha ben söylemeden anlamıştı. Bu yüzden teklif ettiğim parayı ona ödeyeceğimden şüphe etmemişti. Benden kadınlar tuvaletinde beklememi söyleyip gitmişti. Bir süre sonra bir sedyeyle geri dönmüştü. Sedyeye uzandığımda üzerimi çarşafla kapatmıştı. Karun ve adamlarının önünden geçmiştik ama hiçbiri ceset sandıkları şeyin ben olduğumu anlamamıştı.

Hastanenin otoparkına indiğimizde bana yardım eden adamın telefonuyla Kadem'i aramış ve benim yerime parayı adamın hesabına atmasını istemiştim. Telefonum yanımda olmadığı için banka hesaplarıma girip parayı transfer edemezdim. Kadem neler olduğunu anlamamıştı ancak bir terslik olduğunu hissetmişti. Adama eğer beni ona götürürse daha fazlasını vereceğini söylemişti. Ona vadettiğimiz parayı almak için temizlik görevlisi arabasıyla beni hastaneden çıkarmıştı.

Kadem'in söylediği kafeye geldiğimizde bizi kapıda bekliyordu. Şu anda adamın parasını onun hesabına transfer etmekle uğraşıyordu. Banka hesabını kontrol eden adam hesabındaki parayı görünce gözleri ışıldadı. Kadem'e teşekkür etmeye başlayınca Kadem onu dinlemeyip bana doğru yürüdü. "Yine ne işler karıştırıyorsun?"

Onun arabasına yürürken sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. "Yolda anlatırım ama önce bir eczaneye uğramalıyız." İçimdeki bu şüpheden artık kurtulmalıydım.

Arabaya bindiğimde Kadem hiç vakit kaybetmeden sürücü koltuğundaki yerini aldı. Arabayı çalıştırıp en yakın eczaneye doğru sürerken sık sık bana bakıp duruyordu. "Hastaneden neden kaçtın, Efil? Karun seni bulamayınca şimdiye deliye dönmüştür."

"Eczaneden ihtiyacım olan şeyi alana kadar onu arayıp seninle olduğumu söyleyebilirsin." Karun'u aramasının bir sakıncası yoktu. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Kadem ile olduğumu bilirse hiç olmazsa rahat bir nefes alırdı. Tabii öfkesinde değişen bir şey olmazdı, o ayrı bir konuydu.

Her köşebaşında bir eczane olduğu için iki dakika içinde arabadan indik. Eczaneye doğru yürürken Kadem'e açıklama yapmakla meşguldüm. "Gazel ile konuştuktan sonra fenalaştım. Karun'u sen de bilirsin, zorla beni bir hastaneye götürdü."

Peşimden gelirken kafası çok karışmıştı. "Hastaneye gitmenin nesi kötü?"

Eczaneye girip görevli kadına doğru yürürken, "Nesi mi kötü?" diye homurdandım. Kadına bakıp, "Farklı markalara ait on üç gebelik testi istiyorum," diyerek Kadem'e döndüğümde donup kaldı. "İşte bu yüzden Karun ile hastaneye gitmek çok kötü."

Gözleri aceleyle karnımı bulduğunda kaskatı kesildi. Öyle bir dondu ki sanki hayatının şokunu yaşıyordu. Daha önce bunu hiç düşünmediği için hamile olma ihtimalim bile onu dehşete düşürmüştü. Kadem'in surat ifadesi beni endişelendirdiği için bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim. "Sakin ol, büyük ihtimalle korktuğumuz gibi değil ama emin olmalıyım."

Gözleri durmaksızın karnımda oyalanırken sertçe yutkundu. "Ya korktuğumuz gibiyse?" Suratı kireç gibi solduğunda birkaç kez derin derin nefesler almıştı. "Karun'un bundan nefret edeceğini biliyor olmalısın." Benim adıma endişelenirken omuzları gerildi. "Sektir lan! Boş ver şimdi Karun'u, senin bir parazitin mi olacak?" Korkuya kapılarak bir adım geriledi. "Sülük gibi hem kanını hem ruhunu emecek."

Daha ilk dakikada beni korkuttuğu için sinirden gözlerim doldu. "Bana bak, zaten çok kötüyüm, bir de sen üzerime gelme." Hisli gözlerle ona bakarken tek istediğim bana iyi gelecek bir şeyler söylemesiydi. "Ne kadar müşkül bir durumda olduğumu görmüyor musun?"

"Sektirtme müşküliyetine! Senin bir parazitin mi olacak?"

"Ona parazit deyip durma, gebertirim!" Bir ayağımı sertçe yere vurdum, her an yumruğumu suratına geçirebilirdim. "İkimiz de korunuyorduk, hamile kalmam mümkün değil. Büyük ihtimalle hormonal bir nedenden dolayı âdet tarihim iki ay gecikti."

Kadem son duyduklarıyla ağız dolusu küfretti. "İki ay mı?" dediğinde yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Bu testi yaptırmak için iki aydır aklın

neredeydi, geri zekâlı!" Yanımdan hızla geçip istediğim şeyleri bir poşete koyan kadına yaklaştı. "Bu testlerdeki hata oranı yüzde kaç?"

Kadın poşeti ona uzatırken, "Hata oranı çok düşük," dedi. "Yüzde bir gibi bir ihtimal." Ben de zaten bu yüzden farklı markalara ait on üç adet test istemiştim. Hiçbir hataya yer kalmamalıydı.

Kadem hızlıca parayı ödeyince poşeti alıp eczaneden çıktık. Arabaya bindiğimizde ikimiz de çok gergindik. Kadem kucağımdaki poşete ölümcül bir silahmış gibi baktıkça beni daha çok endişelendiriyordu. "Ne duruyorsun, yapsana hadi."

"Burada mı işeyeyim?" diye sordum şaşkınca.

Anlamayan bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Tuvaletin mi geldi?"

"Hayır salak, bu şeyler idrarla çalışıyor."

Önce bana sonra da poşete baktı. "Onların üzerine mi işeyeceksin?"

"Bir nevi böyle çalışıyor."

Ve bana hayatımdaki en garip cümleyi kurdu. "Senin sekin yok."

"Af buyur?"

Gözleriyle önümü işaret etti. "Sekin yok senin." Bu ayarsız hormon beni delirtmeye yemin etmiş gibi, "O şeyleri yere dizip sulamayı düşünüyorsan sandığın kadar kolay olmayacak," dedi tuhaf bir sesle.

"Kuş beyinli densiz!" Poşeti alıp kafasına bir tane geçirdim. "Sayende kafamda korkunç bir şey canlandı! Bu şeyler sandığın şekilde sulama yöntemiyle çalışmıyor. Paketin içinde vakumu var."

"Hepsinin üzerine damla damla mı bırakacaksın?"

"Evet."

Kafası karışmış bir hâlde ensesini kaşıdı. "Kendini tutamayıp bir tanesinin üzerine tüm idrarını yaparsan diğerlerini senin için sulamam."

"Onları yere dizip üzerlerine işemeyeceğim!"

İnsanı kanser ederdi.

Birbirimizle kavga ederek tekrar yola çıktık. Bir süre sonra arabayı sağa çekerek bir restorana girdik. Onlardan bir tane plastik bardak istedikten sonra kadınlar tuvaletine girip işimi hallettim. İdrar bardağını kenara bıraktığımda Kadem poşetin içindeki testleri çıkarıyordu. Beni yalnız bırakmamak için o da kadınlar tuvaletine girmişti. Testlerin hepsini paketinden çıkarıp yan yana lavabonun önüne dizdik. Plastik vakumları bardağa daldırdığımızda ikimiz de çok endişeliydik.

Çektiğimiz sıvıyı testlerdeki işaretli yere damlatmaya başladık. On üç testin hepsine birkaç damla idrar damlatmıştık. Çıkacak sonuçtan çok korkuyordum. Başımızı testlerin üzerine eğdiğimizde ikimiz de soluğumuzu tutmuştuk. "Kaç çizgi çıkınca sonuç pozitif oluyordu?" Bunu sorarken sesim titriyordu.

Testlerin üzerine o kadar çok eğilmiştik ki neredeyse kafalarımız birbirine çarpacaktı. "Pakette iki çizgi çıkınca sonuç pozitif diyor."

"Allah'ım n'olur tek çizgi çıksın," diye fısıldarken yüreğim ağzımdaydı. Çıkacak sonuç yüzünden o kadar endişeliydim ki kalbim patlayacaktı. Sonuç negatif çıkarsa yüreğimdeki tüm bu korku dağılacaktı.

Bir şeylerle meşgul olmak için ellerimizi sabunlarken gözlerimiz sık sık testlere kayıyordu. Çift çizginin çıkmasını istemiyordum. Tuvaletin kabinlerinden çıkan kadınlar burada bir erkek olmasını yadırgıyor, lavabonun üzerine dizdiğimiz gebelik testlerini görüp homurdanıyorlardı. Ellerimizi yıkayıp kuruttuktan sonra tekrar testlerin üzerine eğildik. "Çok korkuyorum." Bunu aynı anda söylemiştik. Çubuklarda oluşan çizgilerle gözlerimden bir damla yaş aktı. Sonucun değişmesini çok bekledim ama hiç değişmedi.

Testlerin on üçünde de aynı şey vardı.

Çift çizgi.

Hamileydim.

Başımı kaldırıp Kadem'e baktığımda gergin bir sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Kalbim kasılırken acı çekercesine, "H-hamileyim," dedim ağlamaklı bir sesle. Fısıltım kulaklarıma ulaşmazken korku ve panikten bayılabilirdim. Elim refleksle karnıma gittiğinde dokunmaktan bile korkarak elimi çektim. Karun'un çocuğuna hamileydim.

Testleri toplayıp çöpe atma işini Kadem'e bırakarak hemen dışarı çıktım. Orada kalıp çift çizgiden oluşan testleri gördükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Yürüyordum ama nasıl yürüdüğümü bile bilmiyordum. Uyuşuk adımlarla ilerlerken her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Restorandan çıkıp kaldırımda yürürken morgdan fırlamış bir cesetten farkım yoktu. "A-anne mi olacağım?"

Dizlerimin üzerine küt diye düştüğümde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım. "Efil!" Kadem'in endişeli sesini ve bana doğru koşan adım seslerini duydum ancak yığıldığım yerden kalkamadım. Anne olacaktım ve bu korkunç bir şeydi.

Yanıma gelip karşımda diz çöken Kadem'e ıslak gözlerle bakıp daha fazla ağlamaya başladım. "Benden anne olmaz." Başımı eğip hıçkırıklarla ağlarken hep aynı şeyi söylüyordum. "Benden anne olmaz."

Benim tarafımdan korunmaya ve sevilmeye ihtiyaç duyan bir bebeğe iyi bir anne olamazdım. Tıpkı annemin bana yaptığı gibi ben de kendi kaderimi ona çeyiz olarak bırakırdım. Berbat bir çocukluğum, kanla sulanmış bir genç kızlığım vardı. Yetişkinliğim bile ölüm ve vahşetten oluşuyordu. Ben bir çocuğun hak ettiği kadar iyi bir anne olamazdım.

Saçma sapan hareketlerim, bilinçsizce yaptığım bencillikler, çokça edindiğim düşmanlar ve sağlıksız bir psikolojim vardı. Tüm bunlar tek bir vücutta birleştiğinde bu, beni dünyanın en kötü annesi yapardı. Bakamayacağım bir çocuğu doğurmak istemiyordum.

Böylesine rezil bir dünyaya onu getirmek istemiyordum. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken bu dünyanın en kötü haberiymiş gibi davranıyordum çünkü öyleydi. Bu iyi bir haber değildi, birçok açıdan çok kötüydü. Karun aklıma gelince kalbim kasıldı, yüreğim korkuyla titredi. "Karun bunu bilinçli yaptığımı düşünecek." Bunda hiçbir suçum olmadığına inanmayacaktı. Baba olma fikrine bile tahammül edemiyordu.

Bebekten nefret edecekti.

Belki benden de.

"Bunun için beni suçlayacak." Gözyaşlarım hızla süzülürken tırnaklarımı soğuk kaldırım taşlarına geçirdim. O kadar hissiz bir hâldeydim ki bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Acı dışında bir şeyler hissetmeliydim, güzel ve iyi olan bir şeyler...

"Bilerek hamile kaldığımı düşünecek." Ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. "B-beni kürtaj için zorlayacak." Karun'un vereceği tepkiyi kestirmek zor değildi. Hamile kalma ihtimalimden bile ödü kopuyordu.

Bu konu ne zaman açılsa suratının ne denli değiştiğini birçok kez görmüştüm. Baba olmak istemiyordu hatta bunu daha önce birkaç kez açık bir şekilde bana söylemişti. Bu konuda özellikle beni uyardığı hâlde hamile kalmamı çok yanlış anlayacaktı. *Bana her şeyi yap ama sakın nefretimi kazanma* demişti. Karun'un benden nefret edeceği tek şeyi karnımda taşıyordum. İstemediği hâlde baba olması benden ve bebekten nefret etmesine neden olabilirdi.

Avuç içimi sertçe yere geçirdim. "Onunla aramız henüz yeni düzelmişken bu olmamalıydı!"

Ben Elay gibi şanslı değildim, Karun bebek haberine Duha gibi sevinmeyecekti. Duha baba olacağını öğrendiğinde oradaydım. Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş, gözleri dolmuştu. Ancak Karun onun gibi değildi. Yanımda olup bana korkmamam gerektiğini söylemeyecek, destek olup benden iyi bir anne olacağını bana aşılamayacaktı. Karun hamile olduğumu öğrenir öğrenmez beni suçlayıp bebekten kurtulmanın yollarını arayacaktı.

Onu daha doğmadan öldürecekti.

Kendi çocuğunu öldürecekti.

Nasıl hamile kaldığımı bile aklım almıyordu. Sadece ben değil, Karun da hep korunmuştu. O lanet prezervatifler tam olarak ne işe yarıyordu! Her şey bitecekti, bu bebek her şeyi bitirecekti. Hayır, hayır, bunu istemiyordum. Hayatım daha yeni rayına oturmuşken bir sorun daha istemiyordum.

"B-ben bunu yapamam." Kadem'e bakıp çıldırmış bir hâlde başımı iki yana salladım. "Karun öğrenmeden bir şekilde bundan kurtulmalıyım."

Kadem hayretler içinde kaldığında kaşlarını çatarak bana ters ters bakmaya başladı. "Onu istemediğin için mi ondan kurtulmak istiyorsun yoksa Karun istemediği için mi?" Bunun ne önemi vardı ki bu bebek bize mutluluk getirmeyecekti.

Ağlayıp durduğum için sert bakışlarla yüzümü işaret etti. "Şu suratının hâline bakar mısın? Bu kadar üzülüp ağlamanın sebebi bile Karun." Kadem aklımı başıma getirmek ister gibi omuzlarımı sertçe kavrayıp ona bakmam için beni zorladı. "Karun'un ne düşüneceği değil, senin ne düşündüğün önemli çünkü anne olacak sensin!"

Bu sefer daha sıcak ve dost canlısı bir ifadeyle, "Efil," diye mırıldandı. "Paraz... yani bebeğin konusunda bir karar vermeden önce kendi duygularını dinle." Beni olası tüm yanlış kararlardan korumak ister gibi bakışları destekleyiciydi. "Onu isteyip istemediğini bile düşünmeden ondan kurtulmaktan bahsediyorsun."

Bir an bile tereddüt etmeden, "Ama istemiyorum!" dedim sertçe. "Onu karnımda istemiyorum."

Kadem'in bakışları sertleşirken son derece ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Karun baba olmayı dört gözle bekleseydi onu yine istemez miydin?" Kaskatı kesildiğimde ona verecek bir cevap bulamadım. Karun bebeği isteseydi ben de ister miydim? Anne olmayı isteyip istememem bile Karun'a mı bağlıydı?

Kadem yüz ifademden gereken cevabı almış gibi bakışları buruktu. "Karun baba olmayı isteseydi karnındakini severdin." Derin bir nefes alırken can sıkıntısını gizleyemiyordu. "Gittikçe annene dönüştüğünü görmek ne üzücü. Onun da önceliği her zaman babanın istekleriydi." Soluğum kesilmişti. Kadem'in her sözü tokat gibi yüzüme çarpmaya başlamıştı.

Gözlerimin içine bakarak, "Baban istemeseydi belki sizi doğurmazdı bile," dediğinde içim ürperdi. Sol gözümden bir damla yaş daha süzüldü. Haklılığı karşısında dilim tutulmuştu.

Annemin kaderi her açıdan benim çeyizimdi.

Islak bakışlarım Kadem'i bulduğunda o da en az benim kadar sarsılmıştı. Bebek haberi karşısında aslında o da en az benim kadar endişeliydi. "Ben ne yapacağım şimdi?" diye fısıldadığımda buna ne kadar çok ihtiyacımın olduğunu anlamış gibi beni kollarının arasına çekti.

"İyice düşünmeden bir karar vermeni istemiyorum, Efil." Bana sımsıkı sarılırken o bile bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremiyordu. "Her neye karar verirsen yanında olacağımı biliyorsun." İç çekti. "Onun hakkında bir karar vermeden önce onu isteyip istemediğini iyi düşün. Karun'u işin içine katmadan bir karar vermelisin."

Babası Karun'ken bu nasıl olacaktı?

İstesem de onu dışarıda bırakıp sağlıklı bir karar veremezdim.

Kendimi biraz toparlayana kadar eve dönmemiştim. Kadem beni eve bıraktığında akşam olmak üzereydi. Malikânenin kapısından içeri girdiğimde adımlarım geri geri gidiyordu. Karun her an öğrenecek diye ödüm kopuyordu. Şimdilik Kadem'le her şeyi saklamaya karar vermiştik ancak bunu uzun süre gizleyemezdik. Karnım büyümeye başlamadan önce bu konuda bir karar vermeliydim. Bahçeye girip malikâneye doğru yürürken buradan kaçıp gitmeyi o kadar çok istiyordum ki. Birkaç günlüğüne herkesten uzaklaşıp kendimi dinlemeliydim.

Beni etkileyecek tüm faktörlerden uzaklaşıp en doğru kararı vermeliydim. Zile bastığımda derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyordum. Kadem, Karun'u arayıp onunla olduğumu söylemişti ancak yine de bana çok kızgın olduğunu biliyordum. Hastaneden kaçtığım için delirmiş olmalıydı. Çiçek

bana kapıyı açıp, "Hoş geldiniz, Bige Hanım," deyince tek kelime etmeden içeri girdim.

Koskoca malikânenin içinde nereye gideceğimi bilmez bir hâlde etrafıma baktım. "Karun evde mi?" Arabası dışarıdaydı.

Başını salladı. "Gurur Bey ile çalışma odasında."

"Akşam yemeğine katılmayacağım. Erkenden uyuyup dinlenmek istiyorum." Bugün insan içine karışmak istemiyordum.

Merdiveni çıktığımda koridorun sonundaki odada Karun'un kızgın sesi geliyordu. Öfkeli sesi çalışma odasının dışından bile duyuluyordu. "Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Hastaneden kaçmak da ne demek oluyor? Son günlerde iyice dengesizleşti!" Sesini duymak bile beni ürküttüğü için tekrar merdiveni tırmanıp çatı katına çıktım.

Odaya girince ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girdim. Üzerimi bile değiştirmeden yorganı kafama kadar çekip yatağın içinde küçülmüştüm. Hamile olduğumu öğrendikten sonra o kadar çok ağlamıştım ki gözyaşlarımın yorgunluğuyla gözlerim hemen kapanmıştı. Cenin pozisyonu aldığımda en az karnımdaki bebek kadar benim de korunmaya ihtiyacım vardı.

Odanın kapısı açılınca yorganın altında irkildim. Çiçek ona geldiğimi bildirmiş olmalıydı. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın." Karun yorganı sertçe üzerimden çekerken beni ne denli korkuttuğunun farkında bile değildi.

Tek kelime etmedim hatta yerimden bile kıpırdamadım. Bebeği ondan saklamak ister gibi dizlerimi karnıma çekip gözlerimi dahi açmamıştım. "Uyumadığını biliyorum, Bige." Yatakta bir hareketlenme olunca korkularım çığ gibi arttı. Karun yatağın kenarına oturduğunda tam arkamda olduğunu bilmek bana iyi gelmiyordu.

Kafasını boynuma doğru uzatınca ılık nefesini omzumda hissettim. "Neyin var?" Sesi şimdi daha sakindi. "Tüm bu dengesizliklerin sebebi Gazel ile olanlar mı?"

Omzumdan tutup beni kendisine çevirdiğinde ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak buna izin vermedi. Sırtımı yatağa bastırarak gözlerimi açmama neden oldu. İçimi titreten buz saçağı gözleri, bir sorun arar gibi yüzümde hızlıca gezindi. Bakışları gözlerimde durduğunda sertçe yutkundu. "Ağladın mı?" Çok fazla ağlamaktan gözlerim kızarmış olmalıydı.

Dudaklarımı büktüm. "Belki biraz."

Kolunu yatağa bastırıp üzerime eğildiğinde gözlerime olan bakışı sıkkındı. "Birazdan daha fazlası gibi." Yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Zor olduğunu biliyorum ama hepsi geçmişte kaldı." Gazel ile olanlardan bahsediyordu. Beni üzen tek şey ablamın mazisi sanıyordu. Aslında yanılmıyordu çünkü bugün döktüğüm gözyaşların tek sebebi bebek değildi. Önce Gazel'e kahrolmuş, sonra da bebek haberiyle dağılmıştım.

Karun'un parmakları yüzüme küçük dokunuşlar yapıp beni rahatlatmaya çalışırken, "Yemek yedin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Canım istemiyor."

"Hımm." Üzerime biraz daha eğildi. "Peki, güzel karımın canı ne istiyor?"

"Sarılmak desem?"

"Kollarım sana hep açık derim." Yanıma uzanıp beni göğsüne çektikten sonra arkadan bana sımsıkı sarıldı. Karnımdaki elleri bile canımı yakıyor, beni kedere boğuyordu. Hiçbir zaman diğer kadınlar gibi bebek haberini mutlu bir şekilde sevdiğim adama veremeyecektim. Ellerinin altında kendi bebeği olduğunu bilmeden bana sarılıyordu.

Elimi onun elinin üzerine koyarak karnıma biraz daha bastırdım. Bu hareketimi yanlış anladı. "Hâlâ karnın mı ağrıyor?" Beni tekrar sırtüstü çevirdiğinde gözlerinde artan endişeyi gördüm. "Hastaneye gitmek istemiyorsan doktoru buraya çağırayım." Burnundan nefesini sertçe verdi. "Bige bugün tanık olduğum normal bir karın ağrısı değildi."

"Ben iyiyim." Suratımı asarak ona karnımı işaret ettim. "Özel günüm yaklaştı, bunlar onun sancıları." Elini tutup düz karnımın üzerine bastırdım. "Biraz ovalar mısın?"

Bugün yaşadıklarım beni duygusallaştırdığı için yaşlar gözlerime akın etti. "Lütfen kocam," diye fısıldarken her an hıçkırıklarla ağlayabilirdim. Yarın bebek hakkındaki kararım ne olacak, bilmiyordum ama ona dokunsun istiyordum. Belki de son kez bebeğinin olduğu yere dokunup farkında bile olmadan onunla vedalaşacaktı.

Karun ona hoş geldin diyecek biri değildi. Bu yüzden bilmeden vedalaşsındı bebeğiyle.

Yaşlarla titreşen gözlerimi görünce yutkunarak, "Şşş," dedi yumuşacık bir sesle. "İyi gelecekse tabii yaparım." Bluzumu yukarı çekip karnımı açığa çıkardı. İri elini çıplak karnıma hafifçe bastırınca irkildim. O ellere

bir bebeğin yakışıp yakışmayacağını bile bilmiyordum. Öğrenmeme de izin vermeyecekti.

Karun'un eli karnımın üzerinde gezinerek masaj yapmaya başladı. Çıplak karnımın üzerindeki elini hissediyor, dokunuşuyla içim kederle doluyordu. Acaba benim gibi o da babasının dokunuşlarını hissediyor muydu? Onu hissedemeyecek kadar küçük olmalıydı, belki de bir kan pıhtısı kadar küçük. Karun'un eli karnımda gezinirken içli gözlerle onu izliyordum.

Çocuk konusunda çok keskin çizgileri olduğu için istesem de hayal gücüm onu bir çocukla aynı karede buluşturmuyordu. Uzun süre bıkıp usanmadan karnımı ovaladı. Bir süre sonra başını eğip dudaklarını çıplak karnıma bastırınca nabzım hızlanmıştı. Dudakları düz karnımla buluşunca burnumun direği sızladı, hamile olduğumu öğrendikten sonra da bunu yapmasını çok isterdim.

Karnımı öptükten sonra başını kaldırıp yüzüme bakınca mavi gözlerinde korku vardı. "Karnın çok mu ağrıyor?" Yaşların aktığı gözlerimi görmek onu deli ediyordu. "Gel inat etme, bir hastaneye gidelim."

Elini karnımdan iterek yataktan çıktım. "Ben... Ben bunu yapamam!" Allah kahretsin, bu kadarını yapamazdım! Nefret edeceği bir şeyi ondan saklarken onun yakınında olamazdım.

Karun peşimden yataktan çıktığında gözleri kısılmıştı. "Neyi yapamazsın?"

"Bir süre her şeyden uzaklaşmalıyım." Kan beynine sıçramış gibi kaskatı kesildi. "Üzgünüm." Konuşmak için kendimi zorlarken gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. "Bir süre buradan uzaklaşmalıyım."

Yakışıklı yüzü kireç gibi solduğunda tek kelime edemedi. Yüzündeki tüm kan çekilirken onda bıraktığım tüm travmalar bir anda hortlamaya başlamıştı. Zihni en kötüsüyle meşgulken kendini ayrılıkla ilgili düşüncelerden kurtarmaya çalışarak, "Tamam," dedi hızlıca. "Tamam, uzaklaşalım." Korkularını bastırarak hemen beni onayladı. "İhtiyacın olan buysa küçük bir tatile çıkalım."

Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim. "Yalnız kalacağım bir yere gitmek istiyorum." Sözlerim yüzüne tokat gibi çarparken ona bakmak için kendimi zorluyordum. "Sensiz gitmek istiyorum." Damarlarındaki kana kadar dondu. "Üzgünüm ama bir süre yalnız kalmalıyım."

Bakışlarından bile ne düşündüğünü anlayabiliyordum. İstediğimi aldıktan sonra onunla işimin bittiğini düşünüyordu. Ablamla aramızdaki

buzlar çözülmeye başladı, üstelik annemin yerini de Gazel'den öğrendim sanıyordu. Demek istediğim Karun'un bana karşı kullanacağı bir kozu kalmamıştı çünkü hepsini kendi elleriyle bana vermişti. Ve ben istediğimi aldıktan sonra yine onu yanıltmayıp ondan uzaklaşmaya başlamıştım. Tam olarak böyle düşünüyordu.

Sebebinin bebek olduğunu bilmeden yanlış fikirlere kapılıyordu. Uzun sayılacak bir sessizlikten sonra söyledikleri irkilmeme neden oldu. "Yine gidiyorsun, öyle mi?" Sesi buz gibiydi.

"Sadece birkaç günlüğüne."

Bana zerre kadar inanmıyormuş gibi kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Yalan söylemeyi kes! Senin gidişlerin hiçbir zaman birkaç günlüğüne olmadı!" Bir anda bana bağırınca istemsizce arkaya çekildim. Beni korkuttuğunu görmek bile canını sıktığı için benden uzaklaşıp odanın içinde yürümeye başladı. "Beni bırakıp gidiyorsun!"

"Sandığın gibi değil."

"Ne sandığım gibi değil, Bige?" Yanında durduğu masanın üzerindeki her şeyi elinin tersiyle yere iterek öfkeyle bana döndü. "Sen busun işte!" Sinirden zangır zangır titrerken sıktığı dişlerinin arasından küfreder gibi, "İstediğini elde ettikten sonra çekip giden bir kadınsın!" dedi. "Kimse seni uzun süre yanında tutamaz çünkü birine bağlanamıyorsun."

Sinirden her şeyi yapacak ve her şeyi söyleyecek durumda olduğu için alttan alıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Senden ayrılmıyorum, sadece birkaç günlüğüne uzaklaşmak istiyorum."

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Gitmekten bahsediyorsun!"

"Gitmek ayrılmak anlamına gelmiyor."

"Zırvalık bunlar, siktir git!"

"İzin verirsen ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum!" Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Birkaç gün sonra geri döneceğim, sakinleş biraz."

Yürüyüp kapı kolunu kavramıştım ki arkamdan gelip kolumu tuttuğu gibi beni kendisine çevirdi. Sırtımı kapıya yaslarken deliye dönmüş bir hâlde, "Gidemezsin!" dedi şuursuzca. Çenesinde bir kas seğirirken haddinden fazla sahipleniciydi. "Bu kapıdan çıkıp gidemezsin!"

Başımı çevirip pencereye baktığımda çok şaşkındım. "Camdan mı çıkayım?"

Nihova

Yüzündeki her kas sinirden seğirirken sıktığı dişlerinin arasından, "Sil. tiğim evimden ve hayatımdan gitmiyorsun!" dedi sertçe.

Kararımı çoktan verdiğimi göstermek istercesine başımı kaldırıp ona baktığımda kemiklerine kadar titredi. Gözlerime bakınca ne görüyor, bil. miyordum fakat bunun bir veda olduğunu düşünecek kadar kendini kay. betmişti. Artık bir terslik olduğunu hissediyordu. "Eve gelmem," derken titreyen sesi beni kahrediyordu. "Sorun bensem evden gitmene gerek yok, sen kafanı dinleyene kadar buraya gelmem." Bu söyledikleriyle kirpiklerimin arasından süzülen yaşlara engel olamadım. Sorun o değildi.

Onu bırakıp gitmemin acısıyla mavi irisleri koyulaşırken, "Ben giderim, sen kal," dedi hızlıca. Uzanıp yüzüme dokunurken gözyaşlarımı silen eli bile titriyordu. "Sen gidince uzun süre dönmüyorsun." Histeri krizinin eşiğindeymiş gibi bembeyaz olmuş bir suratla başını iki yana salladı. "Gidemezsin." Göz bebekleri titreşirken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Gitme Bige, gitme. Sen gidince dönmüyorsun." Kalbim kasıldı.

Onu karşımda böylesine titrerken görünce kendimden tiksinerek hemen kolunu tuttum. "Gitmiyorum, sakinleş lütfen." Ona gitmekten hiç bahsetmemeliydim!

"Bige gidemezsin," derken beni gördüğünü bile sanmıyordum. Bana bakıyor lakin beni görmüyor gibiydi. Tüm korkuları bir sanrıya dönüşüp ona saldırırken kafasının içindeki dünyaya çekilmişti. Kasları titriyor, heybetli vücudu endişe verici bir sarsmtı yaşıyordu. Midem kasıldı. Bir çeşit atak geçiriyordu. Tüm konuşma boyunca sağ kolumu tutan eli canımı hiç yakmazken şimdi tutuşu bile sertleşmeye başlamıştı.

Göz bebeklerinin büyüdüğünü görmek bile korkumu had safhalara çıkarıyordu. "Karun beni duyuyor musun, hiçbir yere gitmiyorum."

Kolumdaki eli gittikçe canımı yakacak bir boyuta ulaştı ancak bu umurumda bile değildi. Karun'un hızlanan nefes alışları, kasılan vücudu ve bembeyaz olan suratı beni korkudan deli ediyordu. Sanki bana bağımlıydı ve gitme ihtimalimle yoksunluk krizine girmişti. Bir kriz geçiriyorsa bile bunu nasıl durduracağımı bilmediğim için panikleyerek ona uzandım. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak beni hissetsin istedim.

Artık daha iyi anlıyordum.

Gitmem Karun için ölümdü.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak onu öpmeye başladım. Bunu yaparken fazla aceleci ve korku doluydum çünkü bir atak geçiriyorsa bile

bunun başlamadan sonlanmasını istiyordum. Bana karşılık veremeyecek kadar korkularının esiri olmuştu. Buna rağmen durmaksızın onu öpmeye devam ettim. Her şeyin yolunda olduğunu göstermenin tek yolu buymuş gibi onu öpüyordum. Bir kolum onun sert tutuşunun altında kıvranırken boştaki kolumu kaldırarak boynuna doladım.

Başlarda hiç tepki vermedi fakat ben onu öpmeye devam ettikçe kaskatı olan vücudu gevşemeye başladı. Sahte ölümümden dolayı bensiz geçirdiği o bir yılın korkunç anılarından çıkıp yavaş yavaş bana dönüyordu. Buz tutan vücudu sanki erimeye başladı. Kan akışı yeniden damarlarına nüfuz etmiş gibi dudaklarının sıcaklığı bana yaşadığını hissettirdi. Başını küçük bir açıyla eğdikten sonra dudakları aralandı. Artık o da beni öpüyordu.

Canımı yakan kolumdaki eli bile gevşediği için bana acı vermeyi bırakmıştı. Gittikçe normale dönüyordu. Beni çok korkutmuştu. Nefes almaya ihtiyaç duyana kadar birbirimizi soluksuz bir şekilde öptük. Bir süre sonra yavaşça ondan ayrıldığımda yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Elimi kaldırıp endişeden kavrulan yüzüne dokundum.

"Senin bana olduğundan daha fazla sana muhtacım," diye fısıldadım. "Her ne yaşıyorsan bunun karşılıksız olmadığını artık anlamalısın." Avuç içimi yanağına bastırıp, "Seni o kadar çok seviyorum ki senden ayrılmak aklımın ucundan bile geçmiyor," dedim. Bu yalan değildi.

Yüzündeki sertlikte değişen hiçbir şey olmadı. "Madem beni seviyorsun neden gitmekten bahsediyorsun?"

Bir türlü beni anlamadığı için dudaklarım büküldü. "Zor günlerden geçiyorum, Sanrı." Yanağımda akan gözyaşının sıcaklığını hissettim. "Ben bugün ablamın yıllarca tecavüze uğradığımı öğrendim."

İçim acıyla dolarken beni doğru şekilde anlamasına ihtiyacım vardı. "Biz yıllarca onu dışlarken o neler çekmiş. Kendimi suçlu, kötü ve berbat hissediyorum. Her şey seninle ilgili değil." Tüm bunlar da yetmezmiş gibi üstüne bir de hamile olduğumu öğrenmiştim. Ne hâlde olduğumu anlayamazdı.

Gitme nedenimin kendiyle ilgili olmadığını öğrenince yüz hatları gevşemeye başladı. "Hayatımızda dönem dönem her şeyden kaçıp kendimizi dinlemeye ihtiyaç duyduğumuz anlar olabilir." Avuç içim sakalına sürtünürken, "Sebebi sen değilsin," diye fısıldadım. "Boğuluyorum, nefes alamıyorum ve uzaklaşmalıyım." Ağlayarak başımı iki yana salladım. "Sadece birkaç günlüğüne gitmeyi istemiştim ama seni bu kadar üzecekse gitmem."

Islak gözlerime ve acı çeken yüzüme bakınca buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etti. Benden bir gün bile ayrı durmaya katlanamazken kendinden çok beni düşünerek derin bir nefes aldı. Omuzları çöktüğünde bu aşamada bencillik yapamayacağını anladı. "Bu kafa dinleme olayı tahminince ne kadar sürer?"

"On üç gün nasıl?"

Kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Siktir etsene!"

Sinirden gülerek, "Bir hafta peki?" diye sordum.

"Yavrum, mevzu sensiz geçireceğim günler. Bana kabul edilir bir şey söyle."

"Pekâlâ, üç gün ve bu son teklifim!"

"Bir saat nasıl?"

Onu taklit ederek, "Siktir etsene," dediğimde güldü.

"En fazla altı saat," dedi.

"Sinirlenmeye başlıyorum, kocam."

"Ben zaten sinirliyim, karım."

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Bana kabul edeceğim bir teklif sun."

Beni kapıyla kendi arasında sıkışnrırken dudakları hınzırca kıvrıldı. "Önümüzdeki tüm yıllarda her gün bensiz geçireceğin sekiz saate ne dersin?"

Kafamı karıştırmayı başarmıştı. "O nasıl oluyormuş?"

Yatağı işaret etti. "Ortalama bir insanın uykuda geçirmesi gereken süre sekiz saat." Bana dönüp çarpık bir gülüşle, "Her gece uyuyarak sekiz saatini bensiz geçiriyorsun," dedi. "Üç yüz altmış beş günü sekizle çarparsan iki bin dokuz yüz yirmi saat ediyor." Hesap sorarcasına dik dik bana bakmaya başladığında bu söylediklerine inanamadım. "İki bin dokuz yüz yirmi saatini bensiz uykuda geçiriyorsun, bir de utanmadan benden teklif mi bekliyorsun?" Bunu iki dakikada mı hesapladı?

Çıldıracaktım.

Hayretler içinde kalarak karşımdaki işgüzar adama bakıyordum. "Ayrı yataklarda yatmadığımıza göre uykuda geçirdiğimiz süreyi sayamazsın." Başımı omzuma doğru eğerek ısrarımı sürdürdüm. "Bana kabul edeceğim bir teklif sun."

"Evlen benimle."

"Anlamadım?"

"Kabul etmen gereken tek teklifi sana sunuyorum." Şaşkın suratıma bakınca çok eğleniyor olmalı ki gülmemek için kendini zorluyordu. "Bu teklife ne dersin?"

"Hayır derim."

"Gebertirim!"

"Hele bir dene de bak sana neler yapıyorum."

"Ulan sen daha bana ne yapacaksın!" Kızgınlıkla bakarken beni şuracıkta boğabilirdi. "Az önce gitmekten bahsederek az kalsın bana kalp krizi geçirtiyordun. Yapmadığın bir bu kalmıştı, artık bunu da yapmadım demezsin!"

O hâli gözlerimin önüne gelince içim burkularak, "Üzgünüm," demiştim ki öperek beni susturdu. Beni kapıya yaslayıp nefesimi kesene kadar öptü. Bu öylesine bir öpücüktü ki diğerlerine hiç benzemiyordu. Sevgisini ve sahiplenici tutumunu iliklerime kadar hissettiren yoğun bir öpücüktü. Dudaklarıma son bir öpücük kondurarak başını hafifçe geriye çekti.

Gözlerimden ruhumu görmek ister gibi bakarken, "Anla artık," diye fısıldadı can yakan bir sesle. "Beni bırakıp gideceksin diye çok korkuyorum." Bana olan bakışlarında bile yoğun bir çaresizlik vardı. "Benden seni çıkardıklarında geriye hiçbir şey kalmaz." Nabzım hızlandı.

Nemli gözlerle ona bakarken yoğun bir sevgiyle, "Sana ölürüm," dediğimde beni göğsüne bastırıp kemiklerimi kırmak istercesine sımsıkı sarıldı.

"Bana ölümden bahsetme, güzelim." Burnunu saçlarımın tepesine bastırarak saçlarımın kokusunu içine çekti. "İlla benim için bir şey yapacaksan yaşa. Benden bile daha uzun yaşa."

Kollarımı beline sararak onun erkeksi kokusuna teslim oldum. "Çok seviyorum seni," diye mırıldandığımda aşk sarhoşu olmuş gibiydim.

"Hımm," diyen hınzır sesini duydum. Dudaklarını saçlarıma bastırırken yine muzırlık peşindeydi. "Bunun anlamı her gün için sana sunduğum sekiz saati kabul etmen olabilir mi?"

"Karun bir git ya!"

"Yavrum, o küçümsediğin saatler bir yılda iki bin dokuz yüz yirmi saat ediyor. Gidemezsin bir yere, önce bu konuyu halletmeliyiz. Bige bana daha çok zaman ayırman için uykuda geçirdiğin süreyi düşürmeliyiz."

"Git tedavi ol, hasta herif. Uykuyla ne alıp veremediğin var?"

"O siktiğim uykusu her gece seni benden sekiz saat alıyor."

"Ben uyurken ahtapot gibi bana sarılıp üzerimde yatıyorsun. Uyurken bile birlikteyiz, anla artık."

"Aynı rüyayı görmüyorsak kapat çeneni."

"Rüyamda bari rahat bırak!"

Sabah güne gayet iyi bir şekilde başlamıştım. Karun üç günlüğüne evden uzaklaşmama izin vermişti. Dün gece ona zorla kabul ettirdiğim son teklif bu olmuştu. Üç gün boyunca birbirimizi görmeyeceğimiz için hâliyle geç saatlere kadar sevişmiştik. Sabah uyanıp birlikte duş aldığımızda banyoda bile rahat durmamıştı. Şimdi ikimiz de giyinip hazırlanmıştık, birazdan evden ayrılacaktım.

Gideceğim diye Karun'un üzgün olmasını bekliyordum lakin keyfi gayet yerinde görünüyordu. Boy aynasının önünde kravatını bağlarken bir tek ıslık çalmadığı kalmıştı. Ben gidiyorum diye mi bu kadar mutluydu? Kaşlarımı çatarak onu süzmeye başladım. Siyah takımının ceketi yatağın üzerinde duruyordu. Geniş omuzlarını sarıp ince belini ortaya çıkaran siyah gömleği ona çok yakışmıştı.

Gömleğin manşetlerindeki gümüş kol düğmelerini ilk kez görüyordum. Bugüne özel taktığı çok belliydi. Belindeki kemeri, ütülü kumaş pantolonu, sivri uçlu ayakkabılarıyla çok şık ve zengin görünüyordu. Giyim kuşam konusunda ikimiz de çok özenliydik ancak bugün sanki özellikle bir şeylere hazırlanıyor gibiydi. Ben gider gitmez soluğu başka bir kadının yanında almazdı, değil mi?

Bunu yaparsa onu öldürürdüm, bu kadar net.

Kravatını taktıktan sonra en pahalı markalara ait parfümlerinden birini alıp sıktı. Parfümünün kokusu bile üzerimde afrodizyak etkisi yaratırken ince tarağını alıp kumral saçlarını taradı. Daha fazla dayanamayıp, "İş toplantın falan mı var?" diye sordum ama asıl sormak istediğim ben gidiyorken tüm bu hazırlık kimeydi!

Rolex saatlerinden birini kutusundan çıkarıp takarken kısaca beni yanıtladı. "Bugün şirkete gitmeyeceğim."

Ayna karşısında kırmızı rujumu sürerken yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Evde durmak için fazla şık değil misin?"

"Evde olmayacağım."

"Hangi cehennemde olacaksın?"

"Anlamadım?"

Ruju dudaklarıma yedirdikten sonra makyaj masamın önünden kalktım. "İşte olmayacaksın, evde de olmayacaksın, peki nerede olacaksın?"

"Başka planlarım var." Bana cevap verirken huzursuz gözlerle baştan ayağa beni süzüyordu.

Yarım kollu kırmızı elbisenin içinde dal gibi süzülüyordum. Mini elbisenin uzunluğu kalçamın bir karış altındaydı. Dar elbisenin altına siyah tül çoraplar giymiştim. Sivri topuklu siyah stilettolar bu elbiseye çok yakışmıştı. Karun ise büyük bir bölümü açıkta olan bacaklarıma bakıyor, çorapların devamında nasıl bir jartiyer olduğunu merak ediyordu.

Her an elbisenin dar eteğini yukarı sıyırıp kontrol edecekmiş gibi görünüyordu. "Sence de birkaç günlük tatil için fazla özenli değil misin?" Sorusu buram buram kıskançlık kokuyordu.

"Geçen hafta tüm gün evde giydiğim bir elbise olduğunun farkında mısın?"

"Ben de onu diyorum ya, neden her an bir davete katılacakmış gibi hep bu kadar şıksın? Pijama veya tişört denen şeylerin varlığından haberin var mı?" diye sorunca kıkırdadım.

"Ağır bir depresyona girmediğim sürece o şeyleri giymem mümkün değil."

Kıskançlıkla kaşlarını belli belirsiz çattı. "Libidosu yüksek ateşli bir kadın olman hoşuma gidiyor, özellikle de geceleri." Susup üzerimdeki kısa ve şık kıyafeti gösterdi. "Ancak bensiz geçireceğin bir tatil için tüm bu hazırlık fazla değil mi?"

Blöf yaparak, "Üzerimi değiştirmemi ister misin?" diye sordum.

Burnundan nefesini vererek, "Yakışmış, çıkarma," dedi sıkkın bir sesle. "Sana yamuk yapan biri olursa sen zaten icabına bakarsın." Kalbim yumuşayıp mum gibi erimeye başladı. Onu bu kadar çok sevmemin başlıca nedenlerinden biri de buydu. *Dışarıdaki erkekler bakar* deyip kıyafetime karışmak yerine, bana güvenip *sen icabına bakarsın* diyordu.

"Çıkalım mı artık?"

Kapının yanındaki bavulumu benim için alarak başını salladı. "Kahvaltını yaptıktan sonra yola çıkarsın." Bunu sorun etmemesini hâlâ yadırgıyordum. Gidişim dün gece onu delirtmişken bu sabah çok sakindi.

Birlikte aşağıya indiğimizde bavulumu evdeki korumalardan birine verdi. Karun tek bir şartla üç günlüğüne gitmeme izin vermişti. Şartı da seyahatimi benim için onun ayarlamasıydı. Tek istediğim birkaç gün her şeyden

uzaklaşıp bebek konusunda ne yapacağıma karar vermekti. Bu yüzden Karun'un beni nereye göndereceğine karışmadım. Tatil için İtalya'ya gideceğimi söyleyince seve seve kabul etmiştim çünkü İtalya'yı seviyordum. Sabah uyanıp özel jetlerinden birini benim için hazırlatmıştı.

Ona ait uçaklardan biriyle seyahat edeceğimden uçağı kaçıracağım diye bir endişem yoktu. Kabul etmekten nefret etsem de zengin biriyle olmanın birçok avantajı vardı. Yemek salonuna girdiğimizde Gurur, Melek, Kenan ve Levent kahvaltı masasındaydı. Karun masanın başındaki yerine geçmeden önce sol tarafındaki sandalyemi benim için çekti. Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Her zaman böyle jestler yapan biri değildi.

Yerimize geçtiğimizde kızlar hemen bizim için servis açtı. Masadakilere bakıp, "Günaydın," dedim neşeli bir sesle. "Kahvaltıdan sonra tek başıma İtalya'ya tatile gidiyorum." Masadakiler hızla Karun'a dönerken Levent rahatlayarak nefesini verdi. Bu ergen Kalender benden kurtulduğuna seviniyordu çünkü zorba arkadaşlarıyla beni tanıştırmak istemiyordu. Onlarla er veya geç tanışacaktım.

Tıpkı Kenan ve Melek gibi Gurur da şaşkınca Karun'a bakıyordu. "Oni yalniz mi göndereysun?"

Karun çayına şeker atarken başını ağır ağır salladı. "Yalnız tatile gitmesinin ne mahsuru var?"

"Kız tarafunda bir sorun yok, tüm sorun sendedur."

"Ne diyorsun lan sen yine?"

"Ne işler çevirduğuni merak edeyim." Gurur karnını doyurmayı bırakıp yönünü tamamen Karun'a çevirdi. "Sen bu kuş olmayinca nefes bile almayi unutaysun. Şimdi kalkmiş oni tatile göndereysun, hem de yalniz." Ellerini masaya bastırarak öne eğildi. "De bakayim bağa, ne geçiyor o kafanda?"

Karun yalandan öksürerek boğazını temizledi. Amcasının dikkatli bakışlarından kurtulmak için çayından bir yudum aldı. "Sen ne zaman evine gideceksin?" Bir kez daha Gurur'u evden kovarak ona kapıyı işaret etti. "Siktir olup gitsene artık."

Gurur ona tersçe bakarak yeşil zeytinlerden birini ağzına attı. "Daha önce de deduğum gibi o zargananin kızı gelip benden özür dilemeden gitmeyim bir yere."

Karun sinirden çay fincanını sertçe masaya bıraktı. "Ümit'in evinden mi bahsediyorum, piç! Senin kaç tane evin var, git yerleş birine. Farah özür dilese bile içgüveysi olarak gitmeyeceksin o eve."

Gurur sırıtarak, "Özür dilerse giderum," dedi.

"Sen ciddi ciddi bir de kızdan özür mü bekliyorsun?" diyen Kenan sinirden ağlamak ve çıldırmak arasında bir yerdeydi. "Kızın spor hocasını dövdüğün yetmezmiş gibi Farah ile tartıştın ve taze gelinler gibi baba evine döndün. Bir de üstüne özür mü bekliyorsun?" deyince Melek ile aynı anda gülmeye başladık çünkü Gurur'un yaptığı tam olarak buydu.

"Farah Hanım ha buraya gelup benden özür dileyecek." Gurur fındık ezmesini ekmeğine sürerken o kadar rahattı ki Karun ve Kenan'a sinir krizleri geçirtebilirdi. "Suçlu olan odur, o gelecek da."

"Gelmezse başımıza mı kalacaksın?" Kenan bunu sormakta çok haklıydı çünkü Gurur burada kaldığı sürece evdeki herkesi deli ediyordu.

"Gelecek." Bileğindeki saati kontrol etti. "Eli kulağundadur, birazdan ha burada olacak."

Çok emin konuştuğu için Karun kaşlarını çattı. "Ne yaptın lan kıza? Geleceğinden nasıl bu kadar eminsin?"

Furkan içeri girip, "Abi," diyerek masadaki konuşmayı böldü. "Farah Hanım geldi." Karun ve Kenan küfretmekle meşgulken Gurur'un keyfine diyecek yoktu. Şaka gibi ama Farah gerçekten gelmişti.

"Bekletmeyin Ümit'in kızını." Gurur bir anda normal konuşmaya başlamıştı. Karadeniz ağzıyla konuşmadan kaç dakika dayanacağını çok merak ediyordum. Sandalyesine yaslanarak, "Madem geldi, içeri alın," dediğinde meraklı bakışlarım onun üzerindeydi. Kızı buraya getirtmek için ne yapmıştı?

Furkan dışarıya çıkınca Karun dışında hepimiz gözlerimizi kapıya dikip beklemeye başladık. Karun ise Farah'ın gelişinden çok benim kahvaltımla meşguldü. Tabağımı alıp masadaki şeylerle doldurarak önüme koydu. "Dün akşam da yemek yemedin, karnını doyur."

Tabağımdakileri bırakıp etli ekmeğe uzandım. Küçük bir parça ısırdığımda ağzıma gelen et kokusuyla öğürerek hemen peçeteye uzandım. Ağzımdaki parçayı peçeteye çıkardığımda masadaki herkes çok şaşkındı. Önce etli ekmeklere sonra da bana bakıyorlardı. Karun ise inanamayan gözlerle yutkunmuştu. "Kırk yıl düşünsem etten midenin bulanacağı aklıma gelmezdi." Benim de!

Gözlerinin ardından korku dolu bir parıltı geçti. "Bige hastaneye gitmemek için inat ediyorsun ama son günlerde beslenme alışkanlıkların bile değişmeye başladı. Kendi rızasıyla gelsin diyorum ama bu inadının sonu

gelmiyor. Bu durum devam ederse seni zorla hastaneye götürmekten çekinmem!" Ben de bundan korktuğum için ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Burada kalırsam bebek konusunda bir karar vermeden önce hamile olduğumu anlayacaktı. Onlarla aynı masaya oturduğumda bile kendimi ele verecek şeyler yapıyordum.

Aceleyle bakışlarımı kaçırıp, "Midemi üşütmüş olmalıyım, eğer geçmezse hastaneye gideriz," dedim kısık bir sesle.

Tam bir etoburken hamilelikte ilk tiksindiğim şey et olmaya başlamıştı. Bu korkunç bir faciaydı, daha önce bu kadar uzun süre et yemeden durduğum hiç olmamıştı. Herkes şimdilik söylediğim yalana inanmış gibiydi fakat Gurur'un bakışları beni endişelendiriyordu. Kısık gözlerle bana bakıp duruyordu. Neyim olduğunu anladığını sanmıyordum ama bir şeyler sakladığımdan şüphelenmeye başlamıştı.

Neyse ki Farah'ın adım sesleri onun ilgisini benden uzaklaştırdı. Farah ürkek adımlarla içeri girdiğinde tüm gözler ona kenetlendi. Ona bakınca bile bölge liderlerinden birinin kızını göremiyordum. Tehlikeli bir mafyanın kızı gibi görünmekten çok uzaktı. Saçlarını özensizce toplayıp dağınık topuz yapmıştı hatta topuzunu bile bir kalemle tutturmuştu. Gözlerinde onu oldukça sevimli gösteren siyah çerçeveli yuvarlak gözlükler vardı.

Beyaz camın arkasındaki gözleri fazla ürkek bakıyordu. Üzerindeyse salaş bir kazak, kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı. O kadar duruydu ki yüzünde makyajın emaresi bile yoktu. Buna rağmen güzel ve sevimliydi. Üniversitede dirsek çürüten öğrencilerden birini andırıyordu.

Hepimizin ona bakması onu daha fazla endişelendirdiği için kapının önünde durup ayaklarına bakmaya başladı. "Hoş geldin, Farah." Ayağa kalkıp gülümseyerek ona doğru yürüdüm. "Seni burada görmek çok güzel."

Ona yaklaşıp sarıldığımda yabanilik yapıp beni geri çevirmedi. Bana sarıldıktan sonra belli belirsiz gülümseyip, "Hoş buldum," dedi kısık ve zor duyulan bir sesle. "Nasılsın, Bige?"

"Teşekkür ederim, sen nasılsın?"

Kısa bir an masaya bakınca gülüşü soldu. Gurur sanki kaç gündür onun yolunu beklemiyormuş gibi kahvaltısıyla meşguldü. Kafasını çevirip bu tarafa hiç bakmayarak karısını görmezden geliyordu. Kendini ağırdan satmak bu olsa gerekti! Melek de ayağa kalkıp yanımıza geldi. Ona kocaman gülümseyerek, "Hoş geldin, Farah yenge," dedikten sonra uzandı ve onun yanaklarına sulu öpücükler bıraktı.

Farah tedirginliğini gizlemeye çalışarak ona da gülümsemeye çalıştı. Oysaki yenge lafını duyunca bile yüzü değişmişti. Haklı olarak bu ailenin bir parçası olmayı istemiyordu. Masaya doğru yürüdüğünde ilk Gurur'un yanına gideceğine çok emindik. Ancak kocasının yanından geçerek bizi şaşırttı. Karun'un yanında durduğunda tüm korkuları dağılmış gibi bakışları değişti. Belki de ilk kez Farah'ı içten bir şekilde gülümserken görüyordum ve bunun sebebi Karun'du.

Karun'a olan bakışları daha içten ve daha sıcaktı. "Merhaba, Karun abi." Görmekten hoşlandığı birine bakar gibi Karun'a bakıyordu. "Kusura bakma, böyle destursuz gelmek zorunda kaldım."

İşin garip yanı Karun'un ona olan bakışları da fazla sıcaktı. "Ne kusuru, Farah," dediğinde sesi onu ürkütmekten endişe eder gibi yumuşacık çıkmıştı. "Burası senin de evin, bunu biliyorsun. Geç otur, biz de kahvaltı yapıyorduk."

Farah'ın gözleri tekrar Gurur'a kaysa da Gurur ısrarla onu görmezden geliyordu. Kısık bir sesle bir şeyler homurdanarak Gurur'un yanına gitti. Onun tepesinde dikilirken fısıltılı bir sesle, "Özür dilerim," dedi isteksizce.

Ekmeğine bu sefer de tereyağını süren Gurur, "Ne için özür diliyorsun?" diye sorarken fazla ciddi ve umursamazdı.

Farah bunu doğrudan ona nasıl söyleyeceğini bilmez bir hâlde başını eğdi. "Sana şey dediğim için..."

"Ney dediğin için?"

"Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun."

Gurur buradaki herkesi sinir ederek omuzlarını silkti. "En küçük bir fikrim yok."

Farah birkaç saniye yukarı bakıp sabır çektikten sonra bakışlarını tekrar ona dikti. "Özür diledim işte, eve dön artık."

"Dönmeyeceğum, önce ne için özür dileduğunu söyle."

Farah'ın bakışlarından kızgın bir ifade geçti. "Sana zorba bir haydut olduğunu söylediğim için özür dilerim."

"O değuldur, diğer söyleduğunden bahset."

"O kadar şey söyledim ki hangi birinden bahsedeyim?"

"Ben de onu deyim, Farah Hanım." Ayağa kalkıp ona sırtını dönerek yürüdü. "O kadar şey söyledun ki hangi biri için özür dileyeceksun?"

Farah onun peşinden pıtı pıtı adımlarla gitmeye başladığında hepimiz tuhaf gözlerle bu ikisini izliyorduk. "Hepsi için toplu bir özrü kabul etsen olmaz mı?"

"Olmaz ula, kalbimi kirdun. Doğru düzgün telafi etmelusun."

Büyük masanın etrafında Gurur dönüyor, Farah da peşinden gidip ona yetişmeye çalışıyordu. "Tamam, dur da hepsi için tek tek özür dileyeyim. Adımların büyük, sana yetişmekte güçlük çekiyorum."

Gurur adımlarını hızlandırdı. "Durmayacağum, biraz da sen koş benum peşumde."

"Sen benim peşimde hiç koşmadın ki!"

"Önce sen benum peşumde koş bakayim, sonrasını düşünürüz." Kahkaha attım. Bu ikisi gerçek miydi?

Farah ona yetişmeye çalışırken sinir krizleri geçiriyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Masanın etrafında dönmekteki amacımızı söyler misin? Bu masa çok mu kutsal, neden onu tavaf ediyoruz?"

"Canım öyle isteyi." Gurur gülmemeye çalışarak masanın etrafında bir tur daha döndü, tabii Farah da onun peşindeydi.

"Başım döndü, lütfen durur musun?"

"Heç umurumda değul."

Farah onu takip etmeyi bırakıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Kapının önünde durup Gurur ile aralarındaki mesafeyi kontrol ederken gözleri kısılmıştı. Güvenli bir alanda olduğuna kanaat getirdikten sonra kaşlarını çattı. "Sana söylediğim tüm o şeyleri hak ettin!" diyerek sesini yükseltti. "Hiçbiri için pişman değilim! Sarkacım kaybolmasaydı buraya bile gelmezdim! Özürmüş, yok sana özür!" dedikten sonra korkudan koşarak hemen dışarı çıktı.

Gurur onun arkasından bakarken sinirlenmek yerine gülerek başını iki yana salladı. "Tekrar gelecek." Karısıyla uğraşmaktan ne denli zevk aldığının farkında mıydı? Sarkacı için Farah'ın buraya tekrar geleceğinden çok emindi.

Sinirden gülerek masaya yürüdüm. Bizde yemekler olaysız geçmiyordu. Şaşırtıcı olansa hiçbirimiz bunu yadırgamıyorduk. Bu kaos ortamına o kadar çok alışmıştık ki asıl yadırgamayı sessiz sedasız yemek yediğimizde yaşıyorduk.

Kahvaltıdan sonra Karun beni götürüp bizzat kendisi uçağa bindirmişti. Korumasız beni hiçbir yere göndermediği için yirmi bir korumam da benimle uçağa binmişti. Malikâneden ayrılmadan çatı katına çıkıp doğum kontrol haplarımı ve çekmecedeki tüm prezervatifleri almıştım. Karun'a Kadem ile vedalaşacağımı söyleyip Duha'nın malikânesine gitmiş ve onları gizlice Kadem'e vermiştim. Kadem benim için onları kontrol edecekti. Haplarımı bir laboratuvara göndereceğini söylemişti. O haplarda bir terslik olmasaydı hamile kalmazdım.

Karun'un lüks jetlerinden birinde yolculuk yapmak çok rahattı. Yaklaşık üç saat sonra İtalya'nın Milano şehrine inmiştik. Uçaktan indiğimizde Karun her şeyi önceden ayarlattığı için havaalanında bizi bekleyen adamlarla karşılaştık. Siyah lüks arabaları korumalara teslim ederek gitmişlerdi. Arabalara geçip yola çıktığımızda, "Hangi otelde yer ayırttınız?" diye sordum.

Arabayı kullanan Furkan nereye gideceğimizi biliyor gibiydi. "Karun Bey'in sizin için ayarladığı yeri seveceksiniz."

"Buna hiç şüphem yok ama otelin adı ne?"

Ön koltukta oturan Nedim elindeki paketten bir şeyler atıştırırken beni yanıtladı. "Otele gitmiyoruz, Bige Hanım." Otele gitmediğimize göre tatil konutlarından birini kiralamış olmalılardı.

Başımı öne doğru uzattım. "Nedim sen ne yiyorsun? Çok güzel koktu."

Düz gözlerle elindeki pizzaya baktı. "Midem kazınınca havaalanında pizza almıştım ama soğuk ve peyniri de akışkan değil." Bana döndü. "İster misiniz?"

"İstiyor ki soruyor," dedi Furkan. "Ona da ver birkaç dilim."

Nedim tüm kutuyu bana uzattı ama almadım. Eğilip soğuk pizzayı koklayıp başımı kaldırdım. "Soğuk olduğu için bunun kokusu bile yok. Az önce farklı bir koku vardı."

Furkan arabayı ustaca kullanırken, "Bige Hanım, siz K-9 köpeği misiniz?" diye sordu sakince.

"Sen ne diyorsun be!"

Gülerek başıyla açık camı işaret etti. "Az önce bir restoranın önünden geçtiğimiz esnada Nedim'e ne yediğini sordunuz. Biz hiç koku almazken siz restoranda pişen yemeklerin kokusunu nasıl alabiliyorsunuz?"

"Hayvan herif, koku duyum iyi diye köpek mi oluyorum!"

Nedim tıkınırken gülmemeye çalıştığı için burnundan garip sesler çıkıyordu. "Size köpek demek istemedi, sadece hepimiz gibi o da çok şaşkın," diyerek Furkan'ı savundu. "Son günlerde iyi koku alıyor ve fazla yiyorsunuz."

"Ne var bunda?" diye sorduğumda benimle arka koltukta oturan Celil camdan dışarıya bakmayı bıraktı. Dördümüz neden aynı arabaya bindik, anlamıyordum ama bu sabahtan beri bana karşı çok korumacılardı.

Celil gözlerini bana dikip derin bir nefes aldı. "Bizim çocuklardan Yakup'u biliyorsunuz, değil mi? Geçen ay baba oldu."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bunun için onun maaşına zam yapıp karısına da doğum hediyesi olarak bir gerdanlık göndermiştim." Cömertliğimle övündüğümde Furkan gülerek başını salladı.

"Nasıl unutabiliriz ki bunu her gün hatırlatacak kadar mütevazısınız."

"Konumuz benim cömertliğim değil."

Celil'in gözleri karnımda oyalanınca bu bakışlarının nedenini anlayamadım. "Yakup'un karısı da gebeliğinin ilk aylarında değişmeye başlamıştı." Olamaz, biliyorlardı!

Nedim ön koltukta başını salladı. "Mesai saatleri içinde bile karısı olur olmadık zamanlarda Yakup'u arıyor ve ondan bir şeyler istiyordu."

"Sanki bebeği bize doğuruyor da her işine koşturuyorduk," diye homurdandı Furkan. "Arkadaş hatırına dokuz ay ne çektik be."

"Yakup'un karısı nihayet doğurduğu için tam kurtulduk demiştik ki..." Celil gözleriyle düz karnımı işaret etti. "Aynı dengesizlikleri bu sefer de siz göstermeye başladınız."

"Gerçi normal hâliniz de dokuz aylık hamile bir kadınla aynı dengesizlikleri içeriyor," diyen Furkan yüzünü buruşturdu. "Tabii eskiden ne zaman yola çıksak bir şeyler yiyip çöpünüzü arabamın içine atmıyordunuz."

"Durum böyle olunca," diyen Nedim pizzasından kocaman bir ısırık daha aldı. "Hamile olduğunuzdan şüphelendik."

Aynadan arkaya bakan Furkan kısa bir an benimle göz göze geldi. "Bembeyaz olan yüzünüze bakılırsa yanılmıyoruz," dedikten hemen sonra bir küfür savurdu. "Her ne olacaksa umarım size benzemez."

Celil ve Nedim gülerken ben nefes bile almıyordum. Hamile olduğumu herkesten önce anlamalarını beklemiyordum. "Başka kim biliyor?" diye sorarken korkudan sesim pürüzlü çıkmıştı.

Nedim beni rahatlatmak için başını çevirip arkaya uzandı. Bana olan bakışları güven vericiydi. "Sakin olun, sadece biz biliyoruz. Neden üçümüz

de bu arabadayız sanıyorsunuz?" Şimdi nedenini daha iyi anlıyordum. Bu konuyu benimle konuşmak için özellikle üçü buradaydı.

"Karun'a söyleyemezsiniz."

Aynı anda, "Söylemeyeceğiz," dediklerinde rahat bir nefes aldım. Karun'un çocuk konusundaki tutumunu çok iyi bildikleri için bu sırrı ondan saklayacaklarını biliyordum.

Arabanın dikiz aynasından Furkan ile göz göze geldim. Endişeli hâlimi gördükçe o da üzülüyordu. "Bizler bir şey söylemeyiz ancak bunu uzun süre ondan saklayamazsınız." Yolu kontrol ederek nefesini koyuverdi. "Bu seyahat bunun için değil mi? Bebeği isteyip istemediğinizi siz bile bilmiyorsunuz. Bunu düşünmek için buradasınız?" Burnumun direği sızlarken ona başımı salladım.

"Yanlış bir karar vermekten çok korkuyorum."

Gizlemeye çalışsalar da bu konuda en az benim kadar endişeli olduklarını görebiliyordum. Celil içli gözlerle bir süre beni izledi. "Ya bebeği istediğinize karar verirseniz ve Karun Bey onu istemezse ne olacak?"

"Biliyor musunuz, ben çocukken hayvanlarla beslenirdim." Bir anda söylediklerimi nereye bağlayacağımı merak ettikleri için sessizliklerini korudular. "Bir çocuğun hatta normal bir insanın bile yemeyeceği şeyleri yerdim."

Camdan dışarıyı izlerken üzerimde bir ölüm sakinliği vardı. "Haşereler, kemirgenler, sürüngenler ve yakalayabildiğim canlı olan her şeyi yerdim." Hepsi aynı anda yerinde rahatsızca kıpırdandı, bunları duymayı beklemedikleri çok açıktı.

Koltuğuma yaslanarak bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Annem ve babam beni birçok psikoloğa götürdü ancak hiçbir tedavi işe yaramıyordu. Rezil beslenme alışkanlığımı sürdürüyordum." Sahte bir gülüşle başımı salladım. "Hastalıklı bir beslenme alışkanlığım vardı ve onlar doktorların beni düzelteceğini sanıyordu çünkü sorunun bende olduğunu düşünüyorlardı."

"Değil miydi?" diye sordu Furkan.

"Değildi."

"Peki, sorun neredeydi veya kimdeydi?" diyen kişi Nedim'di.

"Sorun ben değildim aslında." Camdan dışarıya bakarken bakışlarım fazla ruhsuzdu. "Sorun hiçbir zaman ben olmamıştım." O yılların hatıralarıyla iç çektim. "Sorun annem ve babamdı, yani yaşadığım evdi."

Celil, "Nasıl?" diye sordu metalik bir sesle.

"Ne Gazel ne de benim için evimiz yuva olmuştu. Belki bir harp meydanıydı, belki bir cephe belki de bir savaş alanı ancak hiçbir zaman sıcak bir yuva değildi."

Hatırladıklarımla burnumun direği öyle bir sızladı ki gözyaşlarıma direndim. "Uyuduğumuz, uyandığımız, yemek yediğimiz ve birlikte geçirdiğimiz zamanların bile saatleri hep aynıydı. Asım Saka'nın diktatörlüğünde yaşamaya çalışan üç köleden farkımız yoktu. Annem fazla pasif, Gazel asi ve bense yamyamdım." Babam bizden bir kusursuzluk abidesi yaratmaya çalışırken aslında hepimizde büyük kusurlar bırakmıştı.

"Babamın annemden aldığı ilk şey öz güveni oldu. Ablamdan öz saygısını, benden de cesaretimi aldı." Dilimi ısırdığımda ağzımdaki kan tadını alamayacak kadar hissizleşmiştim. "Babam tarafından o kadar çok bastırılmıştık ki bir süre sonra yeni huylar edinmeye başladık."

Kaldırımda annesinin yanındaki çocukları gördükçe içim burkuluyordu. "Annem artık hiçbir konuda babama itiraz etmeyen bir korkaktı." Onu görmeyi ertelediğime inanamıyordum. Her şey üst üste geldiği için annemi görmeyi İtalya dönüşüne ertelemiştim.

Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünde bu duygusallığımı hamile olmama yordum. "Eminim o yıllarda babamdan önceki Begüm'ün nasıl biri olduğunu annem bile hatırlamıyordu. Gazel ise artık isyankâr bir asiydi, yaşadığı her şey ona bir öfke patlaması olarak dönüyordu. Bizim öfke sandığımız şeyler bile aslında Gazel'in yardım çığlıklarıydı."

Kendimi işaret ederek, "Bense midesiz rezil bir çocuktum," diye fısıldadım. "Tuhaf beslenme alışkanlığımla ailemin canını sıktıkça sanki rahatlıyordum çünkü öyle bir ailede doğmak da benim canımı sıkıyordu. Değişiyorduk ve bunu bize yapan babamdı."

Bu gerçeği kabul etmek hiç kolay olmamıştı ama artık her şeyi daha iyi anlıyordum. "Çoğu zaman dolapta et olmasına rağmen kemirgenlerin peşine düşüyordum, gittikçe daha fazla akıl sağlığımı yitiriyordum. Çocuk gözlerim o evi vahşi bir doğa olarak görmeye başlamıştı ve ben hayatta kalmak için kendi avımı avlamaya başlamıştım." Bu hiç sağlıklı değildi.

"Farkında bile değildim ama kızgındım, öfkeliydim ve korkuyordum. Babam bizi üzdükçe hırsımı o hayvanlardan çıkarıyor, beni Gazel ile rekabete zorladıkça babama yapmak istediğim her şeyi o hayvanlara yapıyordum." Bu yıllardır kendime sakladığım kirli bir sırdı.

Başımı çevirip sessizce beni dinleyen bu üç adama sırasıyla baktım. "İçimde uyanan öldürme tutkusunun, yani o canavarın asıl istediği babamdı." Duydukları karşısında sertçe yutkunduklarında burukça gülümsedim. "O hayvanlarla beslenerek ben sadece içimdeki canavarın hedefini şaşırtıyordum."

Belki de ilk kez ne diyeceklerini bilmez bir hâlde bana bakıyorlardı. "On üç yaşıma kadar beslenme alışkanlığımı hiçbir tedavi düzeltemedi çünkü on üç yıl boyunca ben babamın hüküm sürdüğü o evdeydim. Sonra annem öldü, Gazel kaçıp gitti ve sadece biz kaldık." Komik bir şey varmış gibi kıkırdadım ama mutlu olmanın yakınında bile değildim. "Artık o vahşi ormanda sadece babamla ikimiz vardık. Belki de iki avcı."

İyice meraklanarak aynı anda, "Sonra ne oldu?" diye sordular.

"Annemin ölümü ve Gazel'in gidişi babamı çok değiştirdi. Belki de artık benden başka kimsesinin kalmadığını anladı. Babam işlerine daha az, bana daha çok vakit ayırmaya başladı. Kaybettiği her şeyin boşluğunu benimle doldurmak ister gibi beni hayatının merkezine koymaya çalıştı." Annem ve Gazel'in yokluğu ikimizi de değiştirmişti.

Dudaklarımda kendiliğinden oluşan gülümsemenin farkında değildim. "Birbirimizin yarasını sarmayı öğrenmiştik. Her geçen günle çocuk gözlerimin gördüğü o vahşi orman biraz daha eve dönüştü. Bir süre sonra içten içe öldürmeyi düşündüğüm o adam artık en sevdiğim kişi olmuştu. Birbirimizin tüm dünyası olmaya başlamıştık, ne de olsa birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı." Gülüşüm solduğunda gözlerimin ardı sızladı. "Belki de biz birbirimizi mecburiyetten sevdik."

Sigara içme dürtümü bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Artık o rezil beslenme alışkanlığımı bırakmıştım. Kendiliğimden düzeldim, meğerse ihtiyacım olan şey hiçbir zaman psikolojik tedavi değilmiş. Yoksunluğunu çektiğim asıl şey içinde korkmayacağım bir ev ve beni seven bir babaymış." Sevginin birçok açıdan iyileştirici bir gücü vardı. Beni on üç yıl boyunca hasta eden babam, daha sonra sevgisi ve ilgisiyle iyileştirmişti.

Bir kez daha gözlerim uzun uzun korumalarımın üzerinde oyalandı. "Bunu size anlatmamın bir nedeni var." Elimi düz karnıma bastırdım. "Eğer bu bebeği istediğime karar verirsem işte o zaman onu benden kimse alamaz." Sesim bir kaldırım taşı kadar soğuk ve katıydı. "Ben çocuk yaşta avlanmayı keşfettim. Bebeğim için tehlike olan herkesi saf dışı bırakacak kadar acımasız olabilirim."

Başımı eğip elimle baskı uyguladığım karnıma baktım. "Seninle ne yapacağıma karar verene kadar bir süre daha seni herkesten gizlemeliyiz." Burnumdan nefesimi vererek sinirden güldüm. "Sen benimsin, kaderini belirleyecek kişi de benim. Ne Karun ne de bir başkası senin yaşayıp yaşamayacağına karar verebilir." Bunun kararı bir tek bana aitti çünkü onu içinde taşıyan bendim.

Umarım bunun için Karun ile savaşmak zorunda kalmazdım.

Bu anlatıklarımdan sonra bir daha kimse konuşmadı. Yolun kalanını sessizlik içinde geçirmiştik. Araba Milano'nun göbeğinde son derece nezih bir yerde durunca arabadan indim. Merkezî bir konumda kiraladıkları en küçük bir ev bile servet değerinde olurdu. Çocuklar yanıma geldiğinde, "Nerede kalacağız?" diye sordum.

Üçü de arkamda bir yeri işaret edince başımı çevirdim ve gördüklerimle kalbim hızlandı. "Yok artık," diye fısıldadığımda bile konuşmakta güçlük çekiyordum.

Karun'un bunu yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

2

SONU GELMEYEN TEKLİFLER

"İnsanın kalbine ilk dokunan,
en karanlık günü aydınlatan ve korkuyu bile
yumuşatan tek şey anne sevgisiydi."

Bir seferinde Karun bana saçımdaki siyah kurdeleyi neden taktığımı ve tokanın sırrının ne olduğunu sormuştu. Sakladığım sırların ikimize de zarar verdiğine inandığı için tokayla ilgili gerçeği bilmek istemişti. Ona tokayı çıkarırsam bir tetikçinin beni öldüreceğini söyleyemediğim için sorularından kaçmaya çalışmıştım. O gün tokayla ilgili gerçeği bilmek istediği için fazla ısrarcıydı. Rüyamda bile tokayı koruduğumu söyleyip gerçekler konusunda üzerime gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi tokanın sırrını ona söylemem için bana para bile teklif etmişti.

Uzun zaman önce onunla çatı katındaki o konuşmalarımızı hâlâ hatırlıyordum. Tokayla ilgili gerçeği ona söylemem için bana para teklif edince, "*Hayır,*" diyerek onu geri çevirmiştim. "*Benim için İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz.*"

"*Neden yüz on üç?*" diye sormuştu kafası karışarak.

"*Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz.*" On üçe takıntılıydım. "*Mecburen bir üstüne çıkmalıyım.*"

"*Bir üstüne çıkınca yirmi üç olması gerekmiyor mu?*"

"*Ama yirmi üçün içinde on üç yok.*"

"*Yirmi üçün içinde on üç olmadığını mı söylüyorsun? Ne mezunuydun sen? İlkokul mu?*"

"*Düz bir şekilde baktığında yirmi üçün içinde on üç yok.*"

"*Yirmi üçe ulaşmak için on ikiden on dörde mi atlıyorsun?*"

"*Düz bir şekilde baktığında dedim!*"

"*Düzünü tersini bilmem, yirmi üçün içinde on üç var.*"

"*O zaman düzünde on üç, tersinde on üç, önünde on üç, arkasında on üç, sağında on üç, solunda on üç, altında on üç, ortasında on üç ve üstünde dokuz katlı bir gökdelen alsan bile olmaz! Kaç etti? Ah, olamaz, yüz on üç mü?*"

O esnada Karun'un bana söylediği tek şey, "*Dokuzun içinde on üç yok,*" olmuştu. O konuşmanın devamında ona dokuzun içinde on üç olduğunu kendi yöntemlerimle kabul ettirmiştim. İkimiz için de tarihî bir andı.

O gün orada olan şey her zamanki gibi birbirimizle atışmamızdı. Sırf üzerime gelmeyi bıraksın diye dalga geçercesine ondan istediğim yüz on üç

katlı gökdelene bakıyordum. Ondan İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen isterken ciddi değildim. Bundan yola çıkarak bana İtalya'da gerçekten bir gökdelen alacağını hayal dahi edemezdim. Üstelik şehrin göbeğindeydi. Tek bir dairesini bile kiraya verirsem elime ciddi bir para geçerdi.

Zengin bir iş insanıyla birlikteyken konuyu paraya bağlamam şaka gibi bir olaydı. Ön cephesinde devasa bir saka kuşu olan bu cam gökdelen soluğumu kesiyordu. Karun her anlamda hayret verici biriydi. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyordum. Güvenlikten geçip yürüdükçe kalbim biraz daha hızlanıyordu. Giriş kapısının üstünde bile saka kuşu amblemi vardı. Karun her yere bana ait izler bırakmıştı.

Korumalarım peşimden gelirken Nedim elindeki anahtarı bana uzattı. Anahtarın takılı olduğu anahtarlıkta küçük bir bilardo topu vardı ve üzerinde yüz on üç sayısı yazıyordu. Nedim gökdelenin en üst katını işaret edip, "Yüz on üç numaralı daire sizin için hazırlandı," diyerek anahtarı bana verdi.

Hiçbir şey anlamıyordum, kafam çok karışıktı. Benim için açtıkları kapıdan devasa binanın içine girdim. Gökdelene girmek için kapıdaki şifreyi bile bilmiyordum. Tüm bu şeyleri korumalar benim için halletmişti. Asansöre binip yüz on üç numaraya bastım. Gerçek anlamda bunu yaşıyordum. Ciddi ciddi yüz on üç katlı bir gökdelenin içindeydim. Başımı kaldırıp asansörün tavanına baktığımda aşırı yoğun duygular yüzünden gözlerim doldu. Saka kuşu.

Asansörün tavanında bile kanatlarını iki yandan açan kahverengi saka vardı. Hamileliğin getirdiği hormonlardan mı, bilmem ama gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Sen inanılmazsın be adam," derken Karun'a olan sevgim içime sığmıyordu. Uzun zaman önce aramızda geçen küçük bir konuşma yüzünden benim için bir gökdelen almasını beklemiyordum.

En üst kata gelip asansörden indiğimde çok heyecanlıydım. Anahtarın yanı sıra anahtarlığıma takılı bir kart vardı. Anahtarla uğraşmak istemediğim için kartı okutarak daireye girdim. İçeriye adımımı attığımda harika çiçek kokuları beni karşıladı. Başımı eğince ayaklarımın önünde mor menekşe çiçekleriyle karşılaştım. Kendimi tutamayıp güldüm. "Yollarıma güller dökmedi de demem artık." Karun istediğinde gayet de romantik olabiliyormuş.

Menekşelerin süslediği yola basarak yürümeye başladığımda kalbimde tatlı bir heyecan vardı. Menekşe çiçekleri beni bir yere götürüyor olmalıydı. "Bu işin sonunda beşinci evlilik teklifi yoksa ben de hiçbir şey bilmiyorum." Gülerek çiçekleri takip etmeye başladım. Karun'u birazcık tanıdıysam

gökdelen sürprizinin arasına evlilik teklifini sıkıştırırdı. Bana evet dedirtene kadar durmayacaktı.

Çiçekli yol beni oturma odasına getirdi. Sanırım dairemdeki tüm eşyalar Karun'un seçimiydi, buradaki her şey gümüş ve beyaz tonlarındaydı. Sade, klas ve şık eşyalar. Her köşede menekşeler ve mor balonlar vardı. Hepsi de çok güzeldi. Cam masanın üzerinde birtakım evraklar gördüm. Mor bir kurdeleyle mühürlenen belgeleri açıp baktığımda binanın tamamı, yani buradaki tüm katların bana devredildiğini gördüm.

"Hassiktir, zengin oldum." Milano'nun göbeğinde bana ait yüz on üç katlı bir gökdelen vardı.

Nabzım hızlandı.

Gökdelenin yüz on iki katı da kiradaydı. Kiracıların yaptığı sözleşmeler, bu işlerle benim yerime ilgilenen yeni emlakçımın iletişim bilgileri falan hep buradaydı. Belgelerin yanındaki banka hesap cüzdanını açınca gördüğüm rakamla gözlerim yuvalarında fırladı. "Hadi canım." Adıma açılan bir hesaba bir yıl boyunca buradaki kiralardan dolayı yüklü miktarda para akışı vardı.

Gördüğüm miktar bana kalp krizi geçirtebilirdi. "Kaç sıfır var burada?" Gökdelenin bir yıllık gelirini hesaplamaya beynim yetmiyordu. Banka cüzdanını kapattığımda masaya yapıştırılan notu gördüm. Karun'un el yazısını hemen tanıdım. Okuduklarım bana kahkaha attırmıştı. Bu adama ölünürdü.

"Bıkıp usanmadan başıma kaktığın nafakana sayarsın artık :)"

"Bir de gülücük koymuş." Çok tatlıydı. Artık nafaka konusunda onu ne kadar bezdirdiysem çenemi kapatmak için böyle bir yol bulmuştu.

Başımı çevirince masanın diğer ucunda gördüğüm siyah kadife kutuyla kıkırdadım. "Şaşırtmıyorsun." Kutuyu açınca bir öncekinden daha büyük taşı olan bir yüzük gördüm. Evlenme teklifini kabul edene kadar bu yüzüklerdeki taşın boyutunun sürekli değişeceğini biliyordum. Yüzüğü yerinden bile çıkarmadım. Bunun yerine yüzük kutusuna sıkıştırdığı kâğıdı aldım. Okuduklarımla tekrar gülmeye başladım. İnanılır gibi değildi.

"Sana bu gökdelenden daha fazlasını alacak kadar zengin bir adamın karısı olmak ister misin?

Not: Bu bir rüşvet değil.

İkinci not: He dersen şirketi bile üzerine yaparım.

Üçüncü not: Rüşvet gibi görünebilir ama rüşvet değil.

Dördüncü not: Yine hayır dersen oraya gelir ve seni yüz on üçüncü kattan atarım aşağıya!

Beşinci not: Bu bir tehdit değil.

Altıncı not: Bu bir tehdit! Sabrım kalmadı, evlen artık benimle!

Yedinci not: Cevabın evetse alttaki numarayı ara.

Sekizinci not: Cevabın hayırsa beni yormadan kendini terastan aşağıya at!

Dokuzuncu not: Bir önceki not geçersizdir yavrum, sakın öyle bir şey yapma.

Onuncu not: Uslu uslu otur evinde, balkon ve teraslardan uzak dur.

On birinci not: Seni çok seviyorum, güzelim.

On ikinci not: Nasıl olsa yine evlilik teklifime hayır diyeceksin. Bu yüzden bilerek notları on ikide bırakacağım, manyak karı!"

O kadar çok güldüm ki neredeyse gözlerimden yaşlar gelecekti. Karun Kalender'i yansıtan her şey vardı bu kâğıtta. Para, rüşvet, tehdit, hemen sonrasında gelen pişmanlık, aşk itirafı ve devamında ortaya çıkan öfke. Teklifine hayır diyeceğimi hatırlayınca notları on üçe tamamlamaması da ayrı bir olaydı. On üçe olan takıntımı bildiği için dengesiz herif on ikide kesmişti. Sanki numarası ezberimde değilmiş gibi evet dersem diye en alta da kendi numarasını bırakmasına ne demeliydi?

Onu aramayacaktım, eğer ararsam kabul ettiğimi düşünüp umutlanabilirdi. Yüzümdeki gülümsemeyle yeni dairemin tüm odalarını görmek için yürüdüm. "Tek bir imzayla benden boşanmak kolaydı, şimdi sıkıysa beni o nikâh masasına oturt." Bana tekrar Saka demediği sürece benden evet cevabını duymayacaktı.

Ben artık eskisi gibi Sanri'nin Saka'sı olmak istiyordum.

Karun'un zevklerine göre döşenmiş daireyi hızlıca gözden geçirdikten sonra banyo yapmıştım. Üzerimdeki yol yorgunluğunu güzel bir banyoyla dindirmeye çalışmıştım. Banyoya girmeden önce Furkan bavulumu getirdiği için kıyafet bulmakla uğraşmadım. Buraya İtalya'nın turistlik yerlerini gezmeye gelmemiştim, daha önce zaten hepsini görmüştüm. Kendimi ölü gösterdiğim o bir yılda İtalya dâhil dünyanın her yerinde uzun soluklu bir tatil yapmıştım.

Yalnız kalmak istememin asıl nedeni kendimi birkaç gün eve kapatıp dinlenmekti. Dış etkenlerin baskısı altında kalmadan bebek hakkında en doğru kararı vermek istiyordum. Bu yüzden inzivaya çekilmek istemiştim.

Banyodan sonra ince askılı bir atlet ve mini bir şortla odadan çıktım. Dışarı çıkmayı düşünmediğimden evde rahat bir şeyler giymenin sakıncası yoktu. Karnım acıktığı için dairenin ferah ve pırıl pırıl olan mutfağına girdim. Buzdolabını açınca gülümsedim, Karun benim için dolabı doldurtmuştu.

Dolaptan gereken malzemeleri çıkarıp kendime sandviç yaptım. İçecek bir şeyler almak için tekrar buzdolabını açtığımda soda şişelerine uzanmıştım ki duraksadım. Asitli sodalar karnımdaki şeye zarar verir mi? "Neden umurumda ki?" Homurdanarak sodayı aldım. "Sanki ben istedim hamile kalmayı." Buzdolabının kapağını kapatıp mutfak adasının üzerindeki tabağı aldım. Tabağın içinde salamlı sandviçim vardı.

Duvarları camlardan oluşan oturma odasına geçip aldıklarımı koltuğa bıraktım. Televizyonu açtığımda tüm kanallar yabancıydı. Birden fazla dil bildiğim için rastgele bir kanalda durdum. Tabağı önüme koyup sandviçten bir ısırık almıştım ki öğürerek hemen çıkardım. "Salamla ne derdin var, Allah'ın cezası!" Karnımdaki bücürden daha şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Tabağı kendimden uzaklaştırarak sodanın kapağını açtım. "Sen benim sevdiğim şeyleri bana yedirmezsen ben de sana zararlı şeyleri yer içerim. Bu konuda pek bilgim yok ama gazlı içeceklerin zararlı olduğunu duymuştum."

Şişeyi dudaklarıma yaklaştırmıştım ki sebepsiz yere elim titredi. Beni kuşatan buruk bir hissin yakıcılığıyla tek bir yudum bile almadan şişeyi dudaklarımdan çektim. "Seni düşündüğüm için içmediğimi sanma." Homurdanarak soda ve tabağı alıp ayağa kalktım. "Canım istemediği için içmedim, ayrıca salam et sayılmazdı!"

Elimdekileri mutfağa bıraktıktan sonra yatak odasına girip üzerimi değiştirdim. Bugün dışarı çıkmayı düşünmüyordum ancak tüm gün bebekle evde yalnız kalırsam kriz geçirebilirdim. Çiçekli bir elbise giyip bağcıklı sandaletlerimi bavuldan çıkardım. Ayakkabıyı hızlıca giydikten sonra kafama bej rengi fötr şapkamı taktım. Kırmızı rujumu tazeledikten sonra hasır çantamı aldım ve güneş gözlüğümü takarak odadan çıktım.

Evden çıktığımda karşı dairemin kapısını kapatan kişiyi gördüm. Bu da ne demek oluyordu? Onu burada görmenin şaşkınlığıyla kapının önünde donup kaldım. "Karun?" Adını bile zikrederken sesim titremişti, burada olmasını beklemiyordum. "Ne işin var burada?"

Baştan ayağı beni süzerken gözlerinin mavisinde can alıcı bir ifade vardı. Dikkatli bakan gözlerinin esiri olmak kalbimi hızlandırıyordu. "Söyleyeceğim ama öncesinde..." Ellerimi kontrol etmeye başlayınca derdinin ne olduğunu anlamadım. İçine çektiği nefesi rahatlayarak verirken çok tuhaf

davranıyordu. "Güzel, ellerin boş." Yıldırımı andıran gözleri bu sefer de kolumdaki büyük hasır çantayı buldu. "Çantanın içinde silah var mı?" Derdi ne bunun?

Şaşkınca başımı iki yana salladığımda gözleri kısıldı. "Bıçak var mı?"

"Yok."

"Mektup açacağı?"

"Kocam, saçmalamaz mısın?"

Gözleriyle çantanın büyüklüğünü tartarken, "O şeyin içinde satır var mı?" diyerek beni afallattı.

Neyin peşinde olduğunu bilmediğim için gözlerimi belerttim. "Satırın çantamda ne işi var?"

Asansörü çağırırken hâlâ çantaya dik dik bakıyordu. "Peki çantanın içinde bana fırlatacağın herhangi bir cisim var mı?"

Kaşlarım usulca çatıldı. "Sana bir şey fırlatacağım kadar beni kızdıracak ne yaptın?"

Bana bir dakika işareti yaptıktan sonra asansörü kontrol etti. Konuşmak için asansörün yukarı çıkmasını mı bekliyordu? Kaçacaktı! "Deneme bile!" Üzerine yürüdüğümde hemen merdivene doğru koştu. Sinirlenerek peşinden koşarken, "Buraya gel!" diye bağırdım. "Bana ne işler karıştırdığını söyleyeceksin!"

O önde ben arkada merdiveni inerken, "Kızım bıraksana peşimi!" diye bağırdı benden kaçarken. "Yüz on üç katı merdivenle mi ineceğiz!"

"Gerekirse evet!" Çantamı arkasından fırlatırken çıldırmak üzereydim. "Karşı dairemi tuttun, değil mi? Buraya gel, hayvan herif!" Peşinden basamakları hızlıca inmeye başladım. Yakalarsam ona ne yapacağımı iyi biliyordum. "Alt tarafı üç gün benden uzak duracaktın!"

Karun bana yakalanmamak için basamakları ikişer ikişer inerken, "Benden ve evimden uzaklaşmak istediğini söyledin ama karşılıklı dairelerde kalamayacağımızı söylemedin!" dedi sertçe. Savunması karşısında sinir krizleri geçiriyordum.

"Uzaklaşmak derken birbirimizi hiç görmemeyi kastettiğimi biliyordun!"

"Siktir etsene, seni görmeme engel olamazsın!"

"Alt tarafa üç gün!"

"Üst tarafı da yetmiş iki saat, dört bin üç yüz yirmi dakika!" diye bağırdı sinirle. "Her şeyin altına bakmayı bırak, bu işin bir de beni ilgilendiren üst

tarafı var!" Benden kaçarken bile o lanet beyni dakikaları nasıl bu kadar hızlı hesaplıyor, aklım almıyordu.

"Sanrı, dur artık, nefesim kesildi!"

"Yavrum, ben de keyfimden bu siktiğim merdivenlerini inmiyorum! Bırak peşimi de durayım."

"Peşinden koşacağım diye merdivenden düşersem görürsün!" Anında durdu. Düşme ihtimalim ona yapacağım şeylerden daha çok korkutmuş olmalıydı.

Kalan basamakları hızlıca inip karşısında durduğumda ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. Ona kızmak istedim ama kesik kesik nefesler alırken tek kelime edemedim. Karun da benden farklı değildi, ikimiz de şiddetli nefes almaktan ter içinde kalmıştık. Aldığımız her nefesle omuzlarımız hareket ediyor, göğüs kafeslerimiz balon gibi şişip iniyordu. Kim bilir kaç kat aşağı inmiştik?

Gözlerimdeki gözlüğü çıkarıp ona yaklaştığımda başımı göğsüne yaslayarak soluklanmaya çalıştım. "K-kendime gelince seni öldüreceğim," diye homurdandım. Koştuğu için kalbi çok hızlı atıyordu.

Omuzlarımdan tutarak beni göğsüne çekerken gülüşünü duydum. "Beni bu kadar koşturan tek kadınsın." Kollarını bana sardı. "İyi misin, güzelim?"

Kendimi toparlayana kadar göğsünde hiç kıpırdamadım. Bir süre sonra konuşacak duruma gelince başımı kaldırıp küskün gözlerle ona bakmaya başladım. "Birkaç gün yalnız kalmak istemiştim."

Kafamdaki şapkayı düzeltirken bana olan bakışları sitemliydi. "Sana az gibi görünen bu birkaç gün benim için bir asırdan farklı değil." Soğuk eli yanağıma sürtünerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Birkaç gününü benden uzakta geçirmek istiyorsan yine geçir. Dairene gelmeyecek veya seni rahatsız etmeyeceğim." Buna zerre kadar inanmamam beni kötü bir kadın mı yapardı?

Karun benden ayrılarak üstünü başını düzeltti. "Zaten benim de burada halletmem gereken birkaç iş var. İş ortaklarımla olan toplantım haftayaydı ama hazır gelmişken öne çektim." Saatini kontrol etti. "Geç bile kaldım."

Uzanıp dudaklarıma küçük ama tutkulu bir öpücük bıraktı. "Tatilinin keyfini çıkar, nefesim. Bir isteğin olursa çocuklar hemen aşağıda." Gözlerinin ardından muzır bir ifade geçtiğinde bana doğru uzandı ve sağ yanağıma dudaklarını bastırdı. Hemen sonra da benden ayrılıp açılan asansöre yürüdü.

İki kadın aşağıya inerken Karun asansöre bindi. Kadınlar dönüp asansöre binen Karun'a bakmıştı çünkü fazla bakılasıydı. Bundan nefret ettim. "Bekle!" dedim aceleyle. Hızlı adımlarla asansöre yürüdüm. "Öpücüğünü eşitle!"

Daha ben yetişemeden asansörün kapıları kapanmıştı. Fakat öncesinde Karun dudaklarındaki çarpık gülüşle bana bakıp, "Prensip olarak komşularımı öpmüyorum," demişti.

Kapanan kapılarla o aşağıya inerken asansörün kapısına tersçe bakıyordum. "İşgüzar herif!" Bu konuda ne kadar takıntılı olduğumu bilmesine rağmen bilerek öpücüğünü eşitlememişti. Eşitlenmeyen bir öpücük için yollarını gözleyeceğimi çok iyi biliyordu! Döndüğünde dairesinin kapısını çalmam için bunu yapmıştı.

"Bir de utanmadan seni rahatsız etmeyeceğim, beni görmeyeceksin diyor!" Ona küfürler ederek diğer asansörün düğmesine bastım. "Adi herif, kapıma gelmese bile beni kapısına götürecek bir yol buluyor."

Günün kalanını Milano sokaklarını turlayarak geçirmiştim. Dışarı çıkmak berbat bir fikirdi, tüm gün baktığım her yerde bir çocuk görmüştüm. Anne ve babalarının yanındaki küçük çocukları gördükçe ister istemez kendimi onların yerine koyup duruyordum. O çocuklardan birine sahip olursam nasıl olacağını sık sık düşünmeye başlamıştım. Kafamı hangi yöne çevirsem bir çocukla karşılaşmam kaderin bana kötü bir sürprizi olsa gerek.

Hava yavaş yavaş karardığından bir markete girdim. Akşam yemeğini dairemde yiyeceğim için birkaç şey almalıydım. Diğer korumalar beni dışarıda bekliyordu ancak Furkan, Nedim ve Celil her ihtimale karşı benimle markete girmişti. Et reyonunda durup kuzu inciği almak istedim ama bundan yemek yapsam bile yiyemeyeceğimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Onlarca spermin içinde bir otçulla döllenmem şaka mı?"

Furkan gülerek karnıma baktı. "Birinin hakkınızdan gelmesi gerekiyordu ve bunu bir tek sizden biri yapabilirdi."

"O benden biri değil."

Nefesini bezgince verdi. "Sizin karnınızdaysa sizden biri."

"Karnımda olmasını ben istemedim."

"Bunu Karun Bey ile o haltı yemeden önce düşünecektiniz," dediğinde onu öldürebilirdim. Büyükbabam gibi konuşuyordu.

Başımı eğip karnıma baktım. "Onca spermin içinde yarışı kazanacak kadar ne meziyetin olduğunu merak ediyorum. Ve hayır, otçul olmak bir meziyet değil."

Nedim market arabamı sürerken güldü. "Onun da kendine göre birkaç meziyeti olduğuna eminim."

"Birkaç derken?" Et reyonundan çıkarken sataşacak birilerini aradığım için dik dik ona bakıyordum. "Tatlım, benim genlerimi taşıyan birinin birkaç meziyeti olamaz." Böbürlenerek saçlarımı savurdum. "Annesi gibi kusursuzluk abidesi olacağına hiç şüphem yok."

Celil heyecanlanarak, "Onu istediğinize mi karar verdiniz?" diye sorunca donup kaldım. Bunu da nereden çıkarmıştı?

"Daha bir karar vermedim."

Üçünün de yüzünde gözle görülür bir hayal kırıklığı oluşmaya başlamıştı. Celil karnımı işaret ederek sorgularcasına bana bakıyordu. "Tüm gün onunla konuşup durdunuz," dedi sakince. "Biz de onu istediğinizi düşünmeye başlamıştık."

"Onu istemiyorum."

"Onu ister gibisiniz." Furkan'ın kaşları alayla yukarı kalktığında gözlerinde bariz bir kinaye vardı. "Tüm gün hiç sigara içmediniz."

Nedim onu onaylayarak başını salladı. "Gün içinde defalarca kez sigara paketini çıkardınız ancak her seferinde karnınıza tersçe bakıp paketi yeniden çantanıza koydunuz."

Celil gülmemeye çalıştığı için yanaklarının içini ısırdı. "Onu önemsiyorsunuz."

Onları katlanılmaz bulduğumu hissettirene kadar dik dik bakmaya başladım. "Onu önemsemiyorum ve ona ne olduğu umurumda değil." Daha cümlemi yeni bitirmiştim ki üçü de arkamda bir yeri işaret etmeye başladı. Bana *sus* dercesine baktıklarında başımı çevirip arkaya baktım. Karun'u görünce hemen dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Neyse ki bizi duyacak kadar yakınımızda değildi.

Korumalarım yanıma gelince onlara biraz ilerideki ikiliyi gösterdim. "Bu herif ölmeyi bayılmak mı sanıyor?" Karun yanındaki manken gibi bir kadınla market alışverişindeydi.

Yakışıklı ve oldukça karizmatik bir adamı markette görmekten daha şaşırtıcı bir şey varsa o da elindeki market sepetiydi. Takım elbisenin içinde ciddi bir toplantıdan çıkıp buraya gelmiş gibiydi. Pahalı kıyafetlerin içinde *ben bir markayım* dercesine etraftaki müşterilerin ağzının suyunu akıtıyordu. Elindeki o ucuz sepet bile garip bir şekilde onu çekici ve sempatik gösteriyordu. Kadınlar mutfağa giren erkeklere bayılırdı, özellikle de bu erkek Yunan tanrısı gibi görünürken.

Karun üzerindeki gözleri umursamıyormuş gibi sakince sepetine bir şeyler atıyordu. Yanında dergi kapaklarından fırlayan sarışın bir kadın vardı. Masmavi gözleri ve kıvrımlı bir vücudu olması sinirlerimi bozuyordu. Yakası açık bir bluz giydiği için dik göğüslerinin çatalı görünüyor, mini eteği yüzünden sütun gibi bacakları dikkat çekiyordu.

Furkan sırıtarak kadına bakarken, "Taş gibi hatun," deyince kafasına bir tane geçirdim.

"Ne taşı, kaldırım mı?" Omuzlarımı dikleştirerek bu aptal korumalara kendimi gösterdim. "Ben daha güzel, ateşli, seksi ve libidosu yüksek bir kadınım. Dövüş sanatlarında ustayım ve silah kullanmakta üzerime tanımam. *Barbie* de olabilirim harbi de. O kimmiş benim yanımda? Dünyada benden bir tane daha yok. Mükemmelim, harikayım, bir şaheserim ve artı olarak hamileyim." Başımla kadını gösterdim. "Onun çocuğu bile yok!"

Üçü bıyık altında gülerken Nedim arkamdaki bir yeri işaret etti. "Yakınlıklarına bakılırsa bence her an onun da bir çocuğu olabilir."

"Furkan silahımı getir!" diye bağırdığımda Karun irkilerek bana döndü. Burada olduğumu zaten biliyormuş gibi şaşırmadı ancak çatık kaşlarımı görmeyi beklemiyordu.

Neye sinirlendiğimi anlamak için bakışlarımı takip edince sol tarafındaki kadınla bakıştı. Hemen yanında duran kadını görünce kısık bir sesle küfrederek ışık hızıyla ondan uzaklaştı. "Bu kim lan!" Kadından kaçarcasına onunla arasına mesafe koyması çok komikti. Panikleyerek bana dönüp, "Yavrum, ekmek Kuran çarpsın ki onu tanımıyorum," demesiyle kahkaha atabilirdim. "Haberim olmadan bana yaklaşmış." Benden ödü kopuyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde ters bakışlarımda değişen hiçbir şey olmamıştı. "Kadın burnunun dibine kadar girmiş, ruhun duymadı. Ya bir suikastçı olsaydı? Ne zamandır bu kadar temkinsiz bir adam oldun?"

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında gözlerinin içinde haylaz parıltılar oluştu. "Sen etrafımdayken gözüm hiçbir şey görmüyor." Nabzım boğazımda atmaya başladı.

Homurdanarak ona doğru yürürken, "Bir de mafya babası olacak," diye söyleniyordum. "Daha yanında kim var, onu göremiyor, ya amacı seni öldürmek olsaydı? İşimiz gücümüz yok, bir de seni mi koruyacağız?"

Karun yüksek sesle güldüğünde gülüşüne kaç ömür sığardı, hiç bilmiyordum. "Beyzbol sopasıyla kovalamasını biliyorsan korumasını da bileceksin."

"Kovalamasını biliyorsak korumasını da biliriz, evelallah." Omuzlarımı dikleştirerek kabadayılar gibi davranmaya başladım. "Adanalıyız oğlum biz, yeri gelince söver, yeri gelince severiz."

"Öyle mi, Çeyrek Mafya?" Kaşlarını yukarı kaldırdığında yüzünde muzır bir ifade vardı. "Sevsene beni." Aramızdaki mesafeyi çok hızlı kapattı.

Belimden yakalayarak beni göğsüne çektiğinde kemiklerime kadar titredim. Karun gözlerimin içine haylazca bakıyordu. "Senin tarafından acayip sevilmek istiyorum." Mavilerinde tutkunun yıldırımları çakarken benimle hemen burada sevişebilirdi. Bunu yapacak kadar dengesizdi.

Üzerime eğildiğinde yanağı yanağıma sürtündü. Sakalı yanağıma batarken dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Bige," dediğinde etli dudakları kulağıma değip beni kışkırtıyordu. Gırtlağından çıkan boğuk bir sesle kulağıma fısıldadı. "Eğer sevmek yeterli gelmezse..."

Ilık nefesi kulağıma çarptığı için kalbim hızlandı. Dudakları bir kez daha kulağıma sürtündü, nefesi içimi titretti. "Sevişebiliriz." Bacaklarımın arası zonkladı. Kısık ve tahrik edici sesiyle ihtiyaç içinde kıvranmaya başladım.

Kollarının arasından erimeme ramak kalmışken kendimi toparlayıp hemen ondan uzaklaştım. Arzuyla kararan gözlerine bakıp bugün onun yaptığı gibi küstah bir sesle, "Komşularımla sevişmek prensiplerimin arasında yok," dedim. Kaşlarını belli belirsiz çatmıştı.

Gözlerim onu bir markette görmeyi yadırgadığı için şaşkınca ona bakıyordum. "Burada ne işin var?"

Elindeki sepeti burnumun ucuna getirecek kadar kaldırdı. "Akşam yemeği için bir şeyler alıyorum."

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yapacaksın yemeği?"

Sanki ona hakaret etmişim gibi ukala bir tavırla bana üstten bakışlarını atmaya başlaması çok tatlıydı. "Kendi yemeğimi kendim yapabilirim."

"Karun, sen yemek yapmasını bilmiyorsun."

"Daha önce bir kez yaptım ve tadını beğenmiştin."

"Çünkü sana yardım etmiştim."

Çapkınca sırıttı. "Belki yine yardım etmek istersin."

"Yemezler canım, dairene gelmem."

"Ben sana geleyim."

"Kapıyı açmam."

"Kırarım."

"Ben de senin kafanı kırarım."

Bakışları alev alırken sinirlenmeye başlamıştı. "Aç mı kalayım, lan!"

"Bana lan deme!" Bir gün bunun için onu gerçekten dövecektim. "Git dışarıda ye ya da kendin için bir şeyler sipariş et." Beni evine atmak için her yolu deneyeceğini tahmin etmeliydim. "Sen ne anlarsın yemek yapmaktan, hiç girme bu işlere."

Karadeniz inadı tuttu ya, öldürseniz geri adım atmayacaktı. "Kendi yemeğimi kendim yapabilirim." Tersçe bana bakarak yanımdan geçti. "Bekâr adamım, evime kadın da atarım."

"Furkan silahımı getir!"

Sinirle bana bakarken, "Seni kastetmiştim!" diye beni tersledi.

"Kadın mıyım ben, hayvan herif!"

Kızgın bakışları şaşkınlıkla harmanlandı. "Erkek misin?"

"Artık değil."

Kaskatı kesildi. "Öncesinde?"

Ciddi görünmeye çalıştım ancak suratının aldığı şekli görünce kahkaha attım. "Soruyu yanlış sormuşum." İşaret parmağımla kendimi gösterdim. "Evine atacağın kadın mıyım?"

Dudakları düz bir çizgide buluştuğunda gözlerinin ardından yakıcı bir parıltı geçti. "Evime atmak istediğim tek kadınsın." Egoist bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Bilgin olsun, her kadını evime atmak istemem."

"Bu beni şanslı mı yapmalı?" Omzuna çarparak yanından geçtim. "Bilgin olsun, beni evine atmak isteyen ilk erkek sen değilsin."

Öfkesinin yakıcılığını sırtımda hissettiğimde savurduğu küfürleri duymamak mümkün değildi. "Şu ağzına bir ayar çekmezsen o dilini keserim!" Gırtlağından çıkan sesinin şiddeti bile fazla sertti.

Az önce Karun'un dibine kadar giren kadının yanında durdum. Beni görünce hemen raftaki ürünlerle ilgileniyormuş gibi yapmaya başlamıştı. Elimi

uzatıp mutfak ürünlerinin içinden bir bıçak aldığımda omuzları gerildi. "Bir dahaki sefere kimin yanında durduğuna dikkat et."

Bıçağı paketinden çıkardığımda Karun'un, "Bige," diyen endişeli sesini duydum ama duymazdan geldim.

Parmağımı bıçağın keskin ucuna sürterken kadının korku dolu gözlerine bakarak sırıttım. "Benim olanı paylaşmaktan hoşlanmam." Bunları İtalyanca söyledikten sonra bıçağı Nedim'in sürdüğü arabanın içine attım. Kadına gelirsek... Çoktan kaçmıştı.

Yürüyüp turşuların olduğu reyona geldiğimde Karun hemen arkamdaydı. En üst rafta bulunan salatalık turşusunu görünce ağzımın suyu akmaya başladı. "Komşu, yardım eder misin?" Karun'a yukarıdaki kavanozu gösterdim. "Onu istiyorum."

"Benim dışımda her halta istiyorsun." Söylenerek yanıma gelip sepetini Nedim'e uzattı. Uzun boylu olduğu için hiç zorlanmadan turşu kavanozunu aldı.

Bana uzattığı kavanozun jelatinini açtım ancak kapağını açamadım. Kavanozu beni izleyen Karun'a uzattım. "Açar mısın?"

Elimdeki kavanoza baktığında kafası karışmış gibiydi. "Burada mı yiyeceksin?"

"Canım çok çekti." Kavanoza aç gözlerle bakıyordum. "Eve kadar duramam."

Beni bir turşudan bile kıskanarak, "Tahminen senin bu canın beni ne zaman çekecek?" deyince gülmeye başladım. Bazen tam bir çocuk oluyordu.

Benim açamadığım kapağı hiç zorlanmadan lak diye açtı. Kavanozu hemen ondan alıp kafama dikerek turşunun suyunu içmeye başladım. Suyu bile o kadar güzeldi ki içtikçe içesim gelmişti. Kavanozun yarısına kadar suyunu içtikten sonra içinden bir tane salatalık aldım. Katır kütür turşuyu yerken, "Hımm," diyerek içimi çektim. "Tadı çok güzel."

Övdüğüm şey keskin sirke kokusu olan bir turşu olduğu için Karun yüzünü buruşturarak yanımdan geçti. "Bu aralar sana bir şeyler oluyor ama hadi hayırlısı."

Elimde turşu kavanozuyla onun yanında yürüyüp tıkınmaya devam ettim. Ben market arabamı çoktan doldurduğum için alacağım pek bir şey kalmamıştı. Karun akşam yemeği için balık aldı. Limon, dereotu ve birkaç yeşillik daha almıştı. Kasayı bulmaya çalışırken yanlışlıkla oyuncak reyonuna

girdik. Etraftaki rengârenk oyuncaklarla içim bir tuhaf olmuştu. Burada bir çocuğun seveceği her şey vardı.

Yarısına kadar yediğim turşu kavanozunu Furkan'a uzattıktan sonra çıngıraklardan birini aldım. Salladığımda zil sesi çıkan çıngırağı neden elime aldığımı bile bilmiyordum.

"Oyuncaklarla mı oynayacaksın?" Karun'un gülen sesini duyduğumda derimin altı ısındı.

"Öylesine baktım," diye bir şeyler gevelemiştim.

Karun kuş şeklindeki turuncu çıngırağı alıp kulağımın yakınında salladı. "Bu tam senlik." Hınzırca gözlerime bakarak beni utandırmayı sürdürdü. "Bunu sana almamı ister misin? Arada oynarsın." Beni çocuk yerine koyarak eğleniyordu.

Sırf kuş şeklinde diye benim için almak istediği çıngırağı arabamın içine attım. "Arada oynarım bununla," dediğimde bu çıkışım onu daha çok güldürmüştü.

Biraz ilerleyince rafların yanında oturan küçük bir erkek çocuğu gördük. Beş altı yaşlarındaki yaramaz çocuk ebeveynlerinden kaçıp buraya saklanmış olmalıydı. Oyuncak bir arabayı paketinden çıkarıp yerde sürüyordu. Karun onu gördüğünde bile yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Ailesi nerede bunun?" Çocuğa olan bakışları fazla soğuktu. "Ayak altında dolaşan velet-lerden nefret ederim." Kalbimin tam ortasına soluğumu kesen bir korku yerleşmişti.

"Çocuklardan hoşlanmıyor musun?" Bunu sorarken bile sesim fazla kısıktı. Baba olmak istemediğini biliyordum ama genel olarak çocukları sevip sevmediğini bilmiyordum.

Karun yerdeki çocuğa bakarken yüzünde en küçük bir yumuşama olmadı. "Baş belasılar." Bu iki kelimenin her harfi keskin bir ok gibi karnıma saplanıyordu. "Zamanının çoğunu alan bu küçük yaratıkları neden yaparlar, anlamıyorum." İstemsizce elim karnıma doğru havalandı ancak o görmeden elimi hemen indirdim. Anlam veremediğim bir koruma içgüdüsüyle karnıma dokunmak istemiştim ve bu çok endişe vericiydi. Hamile olduğumu öğrendiğinde olacakları kestiremiyordum.

Çocuğun yanına yürürken, "Bence onlar sevimli," diye homurdanarak ufaklığın yanına diz çöktüm. "Merhaba," dedim İtalyanca. "Adın nedir senin?"

Başını kaldırıp boncuk gibi gözlerle bana bakıp, "Stella," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Sandığımızın aksine bu bir kız çocuğuydu.

Kısacık sarı saçları olan ve erkek kıyafetleri giyen bir kız çocuğu. Eğer benim kızım olsaydı o saçları asla kesmez, erkek kıyafetleri giymesine izin vermezdim. Kız çocuklarına özgü süslü kıyafetlerle dolabını doldurup her gün yeni bir kıyafetle onu süslerdim. Elindeki oyuncak arabayı ona gösterdim. "Bu erkekler için değil mi, Stella?"

Arabayı göğsüne bastırıp minik omuzlarını silkti. "Ben bunu istiyorum."

"O kız çocuklarının sevebileceği bir şey değil." Ona raftaki bebekleri gösterdim. "Onlarla oynamak daha eğlenceli."

Minicik dudağını sarkıtarak arabaya sıkıca sarıldı. "Ben bunu seviyorum."

"Bebeklerle oynamalısın, o sadece bir araba."

"Bige, rahat bırak çocuğu." Karun tepemizde dikilirken sanki çocuk olan benmişim gibi beni azarladı. "İstediğiyle oynar, sana ne bundan?"

"O bir kız, neden arabayla oynuyor ki?" Ona *Barbie* bebekleri gösterdim. "Onlarla oynamalı. Benim kızım olsaydı buna izin vermezdim."

Son söylediklerimle bile Karun'un omuzları gerilmişti. Yüzü kasılırken gözlerinin ardından endişe verici bir şeyler geçti. "Senin kızın değil." Bana bunu hatırlatırken bakışları sertleşmişti. "Başkalarının çocukları üzerinden varsayımlarda bulunma." Sert çehresini görünce dilimin ucuna kadar gelen tüm kelimeleri yutmak zorunda kalmıştım.

Çocuğun annesi ortaya çıkınca Stella'dan uzaklaşarak yürümeye başladım. "Kasayı siz halledin." Keyifsiz bir sesle konuşup hızlı adımlarla Karun ve korumaların yanından ayrıldım. Tüm keyfim kaçmıştı.

Dışarı çıktığımda marketin önünde durarak çantamdaki sigara paketini çıkardım. Her zamankinden daha fazla içmek istiyordum. Korumalar arabaların yanında bizi beklerken sigara dalını dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çıkardığım çakmağı yaktım ama sigarayı yakamadım. Tüm gün içmediğimden bir dal sigara içmek için yanıp tutuşuyordum ancak dudaklarımın arasında olmasına rağmen onu yakamıyordum.

"Baş belası bücür!" Sigarayı alıp avucumda kırarak sıktığımda sinirden çığlık atmak üzereydim. Karun çocuk üzerinden varsayımlarda bulunmama bile katlanamıyordu.

O böyleyken bu çocuğu nasıl isteyebilirdim?

Eve geldiğimde ruh gibiydim. Bir koltuğa oturup karşımdaki duvara boş gözlerle bakıyordum. Başımı eğdiğimde elimin yine karnımda olduğunu görünce içim acıdı. İstemsizce sık sık karnıma dokunmaya başlamıştım. Sanki onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Fark ettiğim şeyle kalbim endişe verici bir hızla atmaya başladı. Onu istiyordum, değil mi? Bundan ne kadar kaçmaya çalışsam da bir yanım daha şimdiden ona bağlanmaya başlamıştı.

Karun'un ne düşüneceğini aradan çıkarınca düşüncelerim daha da berraklaşmaya başlıyordu. Kadem haklıydı, bu benim bebeğimdi ve kimseyi düşünmeden önce kendi hislerimi dinlemeliydim. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken başımı eğdim. Elimin yaslı olduğu karnıma bakıp nemli gözlerle, "Seni istemekten korkuyorum," diye fısıldadım. "Ve korkarım ki seni istiyorum."

Onu içimden söküp aldıklarında bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi geliyordu. Kendi bebeğimin katili olunca sanki bir daha şimdi olduğum kadın olamayacakmışım gibi hissediyordum. Kendi kanından birinin katili olarak yaşamanın ne denli ağır olduğunu benden daha iyi kimse bilemezdi. On dört yılım annemin katili olduğumu düşünmekle geçmişti. Annem hayattaydı ve artık onun katili olmadığımı biliyordum. Fakat buna rağmen onu görmedikçe bana işkence eden kâbuslarım son bulmamıştı.

Annemi görünce belki kâbuslarım geçecekti ama kürtaj olursam yeni bir kâbus uykularımı süsleyecekti. Bir kez daha kendi kanımdan birinin sebebi olamazdım. Benden nasıl bir anne olur, bilmiyordum ama elimden geleni yapardım. Kendi anneme dönüşmemek için uğraşır, gerekirse onu babasından bile korurdum. Ona kötü bir anne olmaktan ödüm kopuyordu. Hak ettiği gibi bir anne olmayı deneyebilirdim.

Karun onu istemeyecek.

Ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Bir çıkmaza girdiğim için gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. "Seni ondan uzun süre saklayamam." Vereceği tepki çok sert ve kırıcı olsa da baba olacağını bilmeliydi. Bunu kendisi anlamadan veya bir başkasından duymadan benden öğrenmeliydi.

Elim karnımı okşarken sol gözümden süzülen bir damla gözyaşının sıcaklığıyla iç çektim. "Zor olacak ama savaşmalıyız." Onu öldüremez, karnımda

Nirvana

filizlenmeye başlayan gülümü solduramazdım. Bir çocuğun en büyük koruyucusu annesiydi. Onu korumam gerekiyordu. Sırf Karun mutlu olsun diye canımdan bir parçayı nasıl öldürebilirdim?

"Bizi büyük bir savaş bekliyor, küçük Saka." Üzgün bir sesle konuşarak ayağa kalktım. "Şanslısın ki annen doğuştan bir savaşçı."

Nefret ettiğim bir kadına dönüşmemek için onu koruyacaktım. Karun istedi diye bebeğimden vazgeçmeyeceğim. Bunun kararını bir tek o veremezdi. Kendimi biraz toparladıktan sonra cesaretimi toplayıp ona hamile olduğumu söyleyecektim. Bu konuda korkaklık yapamazdım.

Mutfağa girip akşam yemeği için gereken malzemeleri çıkarmaya başladığımda kafam allak bullaktı. "Gerçeği bilmeli." Kendi kendime konuşarak başımı salladım. "Artık o eski bencil Bige değilim. Bu konuda kolaya kaçamam."

Eskiden olsa Karun öğrenince bebeği istemez deyip çeker giderdim. Bebeği ondan saklayıp onun olmadığı bir yerde büyütmeye çalışırdım. Ancak artık o kadın değildim. Onca psikolojik tedavi bana bir şeyler öğretmişti. Bunlardan biri de kendi kafamda kurduklarıma inanıp ön yargıyla hareket etmememdi. Karun'a hamile olduğumu söyleyecektim. Eğer yine bebeği istemezse o zaman ne yapacağıma bakardım.

Akşam için kendimize leziz bir makarna yaptık. Yanına birkaç pirzola kızartmak istedim ancak pirzolayı kızgın tavanın içine koyunca çıkan koku midemi altüst etmişti. Eskiden kokusuna bayıldığım bir şeyin artık tadına bile bakamıyordum. Mutfağın camlarını açarak rahatsız edici kokunun dışarı çıkmasını bekledim. Tüm bu süre zarfında salata ve çorbayı yapıp mutfaktaki masayı hazırladım.

Tam oturup yiyecektim ki kapı zili çalınca ağlamak istedim. Karun'un geldiğine o kadar emindim ki. "Akşam oldu ya, duramaz artık."

Kapıyı açınca tam da tahmin ettiğim gibi Karun kapımdaydı. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı olduğu için gözüme farklı göründü. Tüm gün hiç çıkarmadığı o takım elbiseleri olmayınca daha insancıl görünüyordu. "Hayırdır komşu?" derken yanık kokularının nereden geldiğini sorgulamaya başladım.

Hamilelikten dolayı burnum tazı gibi koku aldığı için yanmış balık kokusunu soluyordum. Bu koku Karun'un üzerine de sinmişti. Anlaşılan birileri akşam yemeğini yakmıştı. Son derece sakin bir ifadeyle elindeki boş

Nirvana

tabağı bana uzattı. "Bir tabak yemek ver, komşu." Bunu söylerken çok rahat, çok profesyoneldi.

Kapının önünde durup geçmesine engel olurken gülmemeye çalıştım. "İnsanlar boş tabağını alıp komşularının kapısına dayanmaz." Tek komşusu Duha olduğu için bunu bilmemesi çok normaldi. Duha ile olan tek komşuluğu birbirlerine kurşun sıkmalarıydı.

Karun'un mavi gözleri kafa karışıklığıyla şaşkınca bakarken keşke surat ifadesini görebilseydi. "Bana yemek vermeyeceksen niye komşumsun?"

"Yahu komşuluk bu değil."

"Bu siktiğim komşuluğu tam olarak nasıl bir şey? Komşun açken sen tok mu yatacaksın?" Piç herif, kelimelerle oynamayı iyi biliyordu.

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Komşum yoksul biri olsaydı onu doyururdum ama değil."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattığında bir an beni iterek içeri gireceğini düşünüp endişelendim. Bunu yapmadı ancak burnumun dibine kadar girmekten de çekinmedi. "Karnım aç diyorum, nesini anlamıyorsun?" Yakınlığından dolayı vücudumda meydana gelen ısıyı durdurmanın bir yolu yoktu.

"Git dışarıdan ye."

"Evimde yemek istiyorum."

"Evine yemek sipariş et."

"Senin yaptığın yemeği istiyorum."

"Sana yemek yapmayacağım."

Kaşlarını iğneleyici bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Malikânedeyken hiç yemek yapmıyorsun." Bunları alaycı bir üslupla söylemişti ancak sesinde küçük bir serzeniş vardı. "Annem de hiç yapmazdı." Kalbim kasıldı.

"O da senin gibi ojeli tırnakları kırılsın istemezdi." Sertçe yutkunduğumda yapay bir şekilde gülümsedi. "Yapmanızı bekleyemem, sonuçta evde yığınla aşçı var." Nefesini yorgunca verip omuzlarını silkti. "Neyse ben dışarıda yerim."

İçim acıdı.

Bazı konularda annesine benzediğimi şu ana dek hiç fark etmemiştim. Beni bırakıp kendi dairesine girince kapımın önünde öylece kalmıştım. Kapattığı kapıya nemli gözlerle bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Karun kaç yaşında olursa olsun hâlâ bir yanı anne babasından göremediği o ilgi ve sevgiyi arayan çocuktu. Dünya üzerindeki tüm yemekleri satın alacak gücü olsa da bir yanı hâlâ sevdiği bir kadının elinden çıkan yemeklere hasretti.

Belki de anne yemeklerini hiç yememişti. Âşık olmuştu ancak karısının pişirdiği yemekleri de hiç yiyememişti çünkü sevdiği kadın da bazı yönlerden annesi gibiydi. Bir seferinde ona *sana yemek yaptım* demiştim. Kadem'i malikâneye alması için ona şirinlik yaparken böyle bir şey söylemiştim. O an Karun'un yüzündeki şaşkınlığa odaklanamamıştım ancak şimdi düşününce yüzünde olan tek şey şaşkınlık değildi.

Ona yemek yaptığımı söylediğimde heyecanlanmıştı. Bu heyecanın yılların yoksunluğuna dayandığını o an anlayamamıştım. Hemen devamında aşçılara yaptırdığımı söylediğimde yüzünde oluşan hayal kırıklığını bile şu ana dek fark etmemiştim.

Bugünden sonra onun için sık sık mutfağa gireceğimi bilmeden daireme girdim. Mutfağa geçerek bulduğum tepsiyi mutfak adasının üzerine koydum. İki kâse çorba ve iki tabak makarnayı tepsiye yerleştirdim. Anahtarımı ve telefonu şortumun ceplerine koyduktan sonra tekrar mutfağa geçtim. Salatayı da koyup tepsiyi alarak mutfaktan ayrıldım. Kendi dairemden çıktığımda elimdeki büyük tepsi yüzünden dairemin kapısını kapatmakta güçlük çekmiştim.

"Adi herif, vicdanımla nasıl oynayacağını iyi biliyor." O sözleri annesine söyleseydi o kalpsiz kadının ona yemek hazırlayacağını hiç sanmıyordum çünkü annesinin bir vicdanı yoktu. Eğer olsaydı Gurur'un organize ettiği o yemek masasında, "*Karun ölsün*," demezdi. "Sen öl, şeytan karı." Kaynanamı bir kaşık suda boğmak istediğim bir sır değildi.

Karun'un kapısının önünde durup zile bastım. Zile basar basmaz kapı anında açılınca şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. "Kapının arkasında mı bekliyordun?"

Güldüğünde kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. "Boş yere dram yapmadık herhâlde." Tepsiyi elimden alınca kıkırdayarak içeri girdim. Beni nasıl kandıracağını iyi biliyordu. Ancak söyledikleri yalan da değildi. Kabul etmek istemesem de yemek konusunda şeytan annesiyle benzerliklerim vardı.

Bundan sonra vakit buldukça mutfağa girip onun yemeklerini ben hazırlayacaktım. Aslına bakarsak vakitten çok bir şeyim de yoktu, bir işte çalışmadığım için tüm günüm evde geçiyordu. Karun ile mutfağa geçtiğimizde benim dairemin benzeri olduğu için kaşık ve çatalı bulmakta zorlanmadım. Tepsiyi masanın üzerine koyduğunda ben de çatal ve kaşıkları çıkarıyordum.

İki bardak su doldurup masaya bıraktım. "Bu koku ne zaman geçer?" Yüzümü buruşturarak dağıttığı mutfağa ve tavaya yapışan yanmış balığa baktım. "Bunu bu kadar yakana kadar aklın neredeydi?"

"Sende."

Gülerek yanına oturdum. "Aklın olması gereken yerdeymiş desene." Önündeki makarna ve çorbayı işaret ettim. "Daha farklı bir şeyler yemek istersen senin için hazırlayabilirim." Ona doğru uzanıp sol yanağımı gösterdim. "Beni evine de attığına göre şu öpücüğünü eşitle ki tabağı kafana geçirmeyeyim." İstediğini aldığına göre artık öpücüğünü eşitleyebilirdi.

Beni öpmemek için ağzını makarnayla doldurmasını şaşkınlık içinde izledim. Ağzı yemekle doluyken, "Karnımı doyurduktan sonra bakarız," diyerek beni geçiştirdi. Sabrımı zorluyordu!

Birbirimizle itişerek yemeklerimizi yedik. Yemekten sonra gitmek istedim ancak Karun ısrarla öpücüğünü eşitlemediği için beni evinde alıkoymaya devam etti. Yemekten sonra birlikte mutfağı toplayıp atıştırmalıklar hazırlayarak salona geçtik. Film açıp ışığı kapatarak koltuğa geçtiğimizde içim içime sığmıyordu. Onunla daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştık. Tehlikeli ve çalkantılı bir hayatımız olduğu için sıradan insanların yaptığı şeyler bile bizim için çok yeni bir deneyimdi.

Karun viskisini yudumlarken ben de yanında oturmuş, kucağımdaki büyük mısır kâsesine elimi daldırıp duruyordum. Patlamış mısırları yerken izlediğim filmdeki her şeyi eleştirerek onun sabrını zorlamaya başlamıştım. Film izlerken bana tahammül eden tek kişi Kadem'di çünkü o da benim gibi hep konuşurdu. Filmde olan şeyler hakkında konuşup birbirimizi deli ederdik.

Ancak Karun filmi sessizlik içinde izleyen bir adamdı, ben her konuştuğumda bana susmam gerektiğini hatırlatan bir bakış atıyordu. *The Swarm*[1] diye bir film izliyorduk. Filmde iki çocuk annesi olan dul bir kadın vardı. Kadın yüksek proteinli gıda olarak çekirge üretiyordu. Beslediği çekirgeler üremediği için onları çoğaltmakta zorluk çekiyordu. Kazara çekirgelerin kana olan düşkünlüğünü fark edince çok çılgınca şeyler yapmaya başlamıştı.

Kadın fırında kızarttığı çekirgelerin tadına bakınca Karun iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Senin seçeceğin filmi sikeyim, yamyam karı." İğrenerek büyük ekran televizyonu işaret etti. "İnsanların normal şeyler yediği bir film yok muydu?"

"Listemdeki en masum film buydu." Onun aksine iştahlı bir şekilde patlamış mısırları avuçladım. "Ayrıca çekirgelerin tadı sandığın kadar iğrenç değil. Tadına bakmadıysan ön yargılı olma."

[1] 2020 yapımı korku, gerilim filmidir. (Editör Notu)

Suratı bembeyaz kesildiğinde neredeyse öğürecekti. "Çekirge de yedin deme?"

Ağzımdaki mısırları çiğnerken masumca omuz silktim. "Okuldaki kamp gezilerine katılmadıysan beni eleştiremezsin. Orada yemek saatleri dışında yiyecek hiçbir şey vermiyorlar." Aklıma gelenlerle kıkırdadım. "Herkes balık yakalamaya çalışırken şapkamı çekirge ve şu küçük kertenkelelerle doldurmuştum."

Yakışıklı yüzündeki tüm kan çekildi. "Onları yedin mi?"

"Aşk olsun, kocam," dediğimde yemediğimi düşünüp tam rahat bir nefes almıştı ki, "Yemeyeceğim şeyi niye yakalayayım?" diyerek içtiği viskiyi püskürtmesine neden oldum.

"Hepsini çiğ çiğ yediğim için kamp gezim kısa sürdü. Sanki zehirlenmem mümkünmüş gibi öğretmenim beni kusmaya zorladı. Bende öğürme refleksi bile yok, ne kusması?" Bebek yüzünden şimdilerde her halta öğürüyordum ama normalde öğürme refleksim yoktu.

Öğretmenime olan kinim bitmemiş gibi homurdanarak bana şaşkınca bakan Karun'a döndüm. "Ben kusmayınca midemi yıkatmak için beni zorla hastaneye götürdüler ama oradan kaçtım." Üzgünce iç çektim. "Babama yakalanmasaydım daha iyiydi." Aklıma gelenlerle kederli hâlim çok hızlı dağıldı. "Ceza olarak o gece beni eve almadı. Aklım başıma gelsin diye bahçede yatmam gerekiyormuş."

Hatırladıklarımla kahkaha attım. "Köpek kulübesindeki köpeğine saldırdığımda beni içeri almak zorunda kaldı yoksa sabaha kadar köpeğini yerdim," dediğimde Karun sinirden gülerek başını iki yana salladı.

"Senin gibi bir kızım olmasını istemezdim." Eğer karnımdaki kızsa korktuğu şey başına gelmek üzereydi.

Gerçi bebek otçuldu. Bunu daha şimdiden belli ediyordu ama orası hiç belli olmazdı. Doğmadan hiçbir şeyi bilemezdik. Tekrar filme odaklandığımızda filmdeki kadının yaptıkları yine beni kızdırmaya başlamıştı. Çekirgelerin kana olan düşkünlüğü fark edince onların kafesine kolunu uzatıp kendi kanını veren bir hastaydı. Çekirgeler onu ısırıp kanını emdiği için kısa sürede şişmanlayıp üremeye başlamıştı. Eğer kendini yedirmeyi düşünmüyorsa onlar için kan temin etmeliydi.

"Bu kadın neden aklını kullanamıyor?" Kan bulmakta zorlanan aptala bakıyordum. "Kan bulmak ne kadar zor olabilir ki? Konu komşuyu at seranın içine," dediğimde Karun kahkaha attı.

"Bulduğun çözüm bu mu?"

"Evet." Meyve suyuna uzanırken sırıttım. "Ben olsam nefret ettiğim herkesi evime çağırır, *size çekirge koleksiyonumu göstereyim* diyerek hepsini çekirgelerin içine atardım."

"Peki, bu çekirgeleri beslemek için kesin bir sonuç olur muydu? Sonuç odaklı düşünmüyorsun."

"Nefret ettiğim insanlardan kurtulduğum sürece kimin umurunda?"

Başını çevirip bana baktığında karşımda ticari zekâsı olan bir iş insanı vardı. "Civarda birçok kasap ve mezbaha olmalı. Kafasını biraz çalıştırsa onlara gidip bir iş anlaşması yapabilir. Mezbahalar etle ilgilenir, kanla değil. Oradaki tüm mezbahaları ziyaret edip kanın litresinden fiyat biçse onlar da kestikleri hayvanların kanını heba etmez. Sadece etten değil, kandan da kâr edecekleri için kesimi kanı depolayacakları bir yerde yaparlar." Ekrandaki kadını gösterdi. "Böylece kan sorunu çözülür."

"Ama o zaman da kan için para harcamak zorunda."

"Geniş çerçeveden bakmıyorsun." Temas bağımlısı olduğu için eli farkında olmadan yine bacağıma dokunuyordu. O ise bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyordu. "Kan için harcadığı meblağ çekirgelerden kazandığı paranın yanında hiçbir şey. Kâr elde etmek istiyorsa belli bir bütçeyi gözden çıkarmalı."

"Ben yine de sıfır bütçeyle komşuları gözden çıkarıp daha çok kazanmasından yanayım."

Gülerek kadehini dudaklarına yaklaştırdı. "Bu yüzden sana vermeyeceğim tek şey şirketteki haklarım," deyince homurdanmaya başladım. O şirketi iki günde batıracağımı düşünüyordu.

Ona yılışarak en tatlı sesimle, "Bence şirketi gayet iyi yönetirdim," dediğimde dudakları titreyerek güldü.

"Koskoca güvenlik şirketini iki günde kozmetik firmasına çevirirdin."

"Koruma ve güvenlik yerine güzellik satmanın nesi kötü?" dediğimde Karun bunun düşüncesinden bile nefret etmiş gibi bakıyordu.

Dümdüz bir suratla bana bakarken gözlerinin ardında haylaz parıltılar vardı. "Senin satacağın tüm güzellikler kendinle ilgili olanlar ve tek alıcısı da benim." Kadehindeki tüm viskiyi içip koltuğun yanında duran sehpanın üzerine bıraktı. "Bakışlarının, gülüşünün, duygularının ve vücudunun güzelliğine sonsuza kadar talibim." Bana doğru dönerek kucağımdaki mısır kâsesini alıp onu da kenara bıraktı.

Alt dudağımı dişleyerek cilveli bir ifadeyle kirpiklerimin altından ona baktım. "Karşılığında ne alacağım?"

Bacaklarımdan tutup çekerek beni koltuğun üzerine sırtüstü düşürdü. Bacaklarımın arasına girip üzerime uzanırken, "Ne istersen," dedi boğuk bir sesle. Gözleri kararırken uzanıp dudaklarını sol yanağıma bastırdı. Onun altındayken kaçmama izin vermeyeceği için öpücüğünü eşitlemişti.

Bacaklarımın arası ona olan ihtiyaçla sızlarken yüzünü yüzüme dengeledi. Koyulaşan gözlerle gözlerime bakıp, "Bu hayatta sana veremeyeceğim hiçbir şey olamaz," diye fısıldadı.

Tahrik edici bakışlarına karşılık altında kıpırdanıp bacaklarımı onun için biraz daha araladım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Onun yakınlığının tutkusunu solurken gözlerinin en derinine yoğun bir şekilde bakmaya başladım. "Bu gökdelen için teşekkür ederim."

Hafifçe hareket edip kıyafetlerin üzerinde kendini bana sürterken, "Siktir et teşekkürü," dedi hırıltılı bir sesle. "İlgilendiğim şey sikik teşekkürler değil." Elini atletimin içine daldırınca soğuk eli beni ürpertti. "Bana sen lazımsın, gerisi teferruat."

Avucunun içine aldığı göğsümü sıkınca inleyerek dudaklarımı araladım. "İlk geceden komşumla yatmam doğru değil."

"Sana kötü bir haberim var." Dudağının köşesi kıvrıldığında yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Ilık nefesi yüzüme çarpıp beni titretirken hırıltılı bir sesle, "İlk geceden komşunla yatmaktan çok daha fazlasını yapacaksın," dedi ve hemen sonrasında beni öpmeye başladı.

İşte bu yüzden onun dairesine gelmeyi istememiştim.

Bir Hafta Sonra

Üç günlük İtalya tatilimiz Karun sayesinde bir haftaya çıkmıştı. Bu tatile benden çok onun ihtiyacı varmış gibi işi gücü Gurur'a yıkarak dönüşümüzü ertelemişti. Neredeyse her gün Karun ile İtalya'nın farklı yerlerinde zaman geçiriyorduk. Dün masal şehri Venedik'e gidip gondola binmiştik. Köprüyü gondolla geçmek çok keyifliydi, birlikte çok eğleniyorduk. Karun kim bilir ne zamandır böyle bir tatile çıkmamıştı.

İş güçten eğlenmeye çok az zaman bulduğu için peşimden İtalya'ya gelmesine artık seviniyordum. Bu sayede o da kendine vakit ayırabilmişti. İşin

komik tarafı hâlâ ayrı dairelerdeydik. Daha komik olansa geceleri bensiz uyuyamadığı için geceyi ya benim dairemde geçiriyordu ya da beni tuzağa düşürüp onun dairesinde kalmamı sağlıyordu. Bu bir haftada bir kez bile geceyi tek başına uyuyarak geçirmemişti.

Farklı dairelerde kalmamız artık bizim için bir fanteziye dönüşmüştü. Ben Karun'u daireme almamaya çalıştıkça bu onun için keyifli bir oyun hâline gelmeye başlamıştı. Kendini daireme attığı her an oyunu kazanmış gibi keyifleniyordu. Ya da beni evine attığı her anda... Dışarı çıkmadığımız zamanlarda evde tek başına olmaktan sıkıldığı için sürekli bir şeyleri bahane ederek kapımı çalıyordu.

Bebeğe gelirsek... Onu istediğime gerçek anlamda emin olmuştum. Bir hafta boyunca etraftaki çocuklu insanları gördükçe onlardan biri olmak istediğimi anlamıştım. Bu akşam bir yemek eşliğinde Karun'a baba olacağını söylemeyi planlıyordum. Bunun için bir hafta beklememin tek nedeni Karun onca zaman sonra tatile çıkmışken hemen tadını kaçırmamaktı. Bebek haberinin onu mutlu etmeyeceğini bildiğim için biraz daha tatilin keyfini çıkarmasını istemiştim.

Bence artık zamanı geldi.

Bu akşam baba olacağını öğrenecekti.

Öğle yemeğimi terasta yemek istediğim için mutfakta hazırladıklarımı terastaki masaya taşımaya başladım. Tabii bunu yaparken de kulaklıkla Kadem ile konuşuyordum. "Neden lafı gevelemeden bana doğrudan test sonuçlarını söylemiyorsun?" Ona verdiğim doğum kontrol haplarını laboratuvara bir hafta önce göndermişti. Sonuçlar çoktan çıkmış olmalıydı.

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Yanılmamışsın," dedi. "Paketlerin içindekiler vitamin hapları çıktı."

Böyle bir şey beklediğim için şaşırmadım. "O hapların ambalajını açan bendim." Biri doğum kontrol haplarını paketinden çıkarıp yerine onun şeklindeki vitamin haplarını koysaydı bunu anlardım.

Kadem'in alaycı sesi sinirlerimi bozuyordu. "Ne sanıyorsun, içindeki hapı değiştirdikten sonra üzerindeki jelatini tek tek yapıştırdıklarını mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "Böyle bir şey yapsalardı hemen anlardım. O haplar farklı bir içerikle o şekilde üretildi, değil mi?"

"Evet." Yanılmayı çok isterdim ama görünen o ki yanılmamışım. Belli ki o hapların hepsi bana özel üretilmişti. Dışarıdan bakıldığında doğum kontrol haplarına çok benziyordu ama içeriği vitamindi.

"Biri hamile kalmanı istediği için bir ilaç şirketinde sana özel bu hapları yaptırmış. Hepsi bu da değil, bana verdiğin prezervatifler de delik çıktı. Hepsini açıp suyun altına tuttum," dediğinde onu buna zorladığım için sesi benden nefret etmiş gibi geliyordu. "Biri paketleri açmadan onları delmiş çünkü hepsi sızdırıyor. Sence kim böyle bir şeye kalkışabilir?"

"Karun'un kanı bozuk babasının işi." Onun olduğunu anlamak için medyum olmaya gerek yoktu. "Tahminimce iki aylık hamileyim ve bil bakalım iki ay önce kimi öldürmeye kalkıştım?" O herif eğer çelik yelek giymeseydi şimdiye toprağın altında olacaktı. Artık Şeref Kalender'in iki aydır sessiz kalmasının nedenini anlıyordum. Saldırıya geçmek için hamile kalmamı bekliyordu. Beni can evimden vuracaktı.

Kadem'in kafasını karıştırmış olmalıyım ki, "Şeref piçi neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu şaşkınca. "Hamile kalmandan ne gibi bir çıkar sağlayabilir?"

"Bir taşla birden fazla kuş vurmanın peşinde." Terasa çıktığımda başımı kaldırıp temiz havayı içime çektim. "Karun'un çocuk istemediğini iyi biliyor, hamile kalırsam Karun ile aramız açılır. Çocuğu istemeyecek ve ondan kurtulmaya çalışacak." Şeref denen o herifin ne planladığını anlayabiliyordum.

"Bebekten kurtulması için Karun'a izin versem de vermesem de bu çatışmanın sonunda Karun'dan nefret edip gitme ihtimalim var. Böylece Karun tamamen yalnız kalacak, tüm bunlar tam olarak Şeref Bey'in aklından geçen şeyler." Karun bensiz nefes bile alamazdı ve herkes gibi babası da bunun farkındaydı. Aşk acısı çeken bir adamdan daha zayıf ve savunmasız kimse olamazdı. Bu olduğunda babası oğlunu ortadan kaldırmak için saldıracaktı.

Terasın korkuluklarına yaklaşıp yüz on üçüncü kattan aşağıya baktım. "Hepsi bu da değil." Bu yükseklikten bakınca aşağıdaki herkes karınca kadar küçük görünüyordu. "Bir diğer ihtimal Karun'un bebeği istemesi." Sinirden güldüm. "Eminim bu Şeref'in daha çok işine gelir. Karun çocuğu isterse bu sefer hedef Karun değil, bebek olacak. Bir zamanlar ondan ablasını aldığı gibi bu sefer de çocuğunu almanın peşine düşecek." İçim burkulurken acı dolu bir sesle, "Bu çocuk her iki yönden de babasını çok üzecek," diye mırıldandım.

"Peki, sen bu işin neresindesin?"

Sinirden gülerek, "Tam ortasında," dedim. "İlk ihtimal gerçekleştiğinde sevdiğim adamı kaybedeceğim, ikinci ihtimal olduğundaysa bebeğimi."

Kadem kısık bir sesle küfrederek kızgınlıkla konuştu. "Nereden bakarsan boktan bir durum!"

"Elimden geldiğince Karun'u ve bebeğimi o heriften koruyacağım." Bir gökdelenin en tepesinde dururken sesim fazla kararlı çıkmıştı. "Şeref Kalender canımı yakmaya çalışan ilk kişi değil ve son da olmayacak. Sabrımı zorlarsa kimin babası olduğuna bakmaksızın onu da havaya uçurmaktan çekinmem." Ben büyük patlamaların kadınıydım. Damarıma basarsa onu da paramparça eder ve kopmuş uzuvlarının içinden geçerek bir keyif sigarası yakardım.

"Anladığım kadarıyla artık o küçük paraziti istiyorsun?" Kadem'in sesi bu sefer daha keyifli geliyordu. "Muhtemelen ondan nefret edeceğim ama en doğru kararı verdiğini görmek güzel."

"Ona parazit deme, hayvan herif! Sen onun amcasısın, ona karşı daha kibar ol."

"Dayısı lan!" diyerek beni azarladı. "Ben kız tarafıyım, ne amcası?"

"Yeğenine parazit diyen bir dayısın."

Aklına ne geldiyse şen kahkahasını duydum. "Duha abi bebek haberine çıldıracak. Elay ile aranızda sadece bir ay olmalı ve bu onu iki kat daha fazla delirtecek. Karun'un ona yetişmek için seni özellikle hamile bıraktığını düşünecek," deyince beni de güldürmeyi başardı.

"Tepkisini bizzat görmek istiyorum, lütfen benden önce güzel haberi ona verme." Her konuda Karun ile yarıştıklarını düşünürsek bebek haberi Duha'nın hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Sanki birbirleriyle rekabet etmek için doğmuşlar." Durumun trajedisi karşısında Kadem şaşkınlığını gizleyemiyordu. "İstemeden bile yarışıyorlar." Ne yazık ki haklıydı. Duha tek bir gece Elay ile birlikte olmuştu ve o gece de Elay hamile kalmıştı. Karun ise hiç istemediği hâlde babasının oyunları yüzünden beni hamile bırakmıştı. Her şeyleri aynı olmak zorundaymış gibi kader bile bu yönde işliyordu.

"Kapatmalıyım," diyen sesini duydum. "Kız arkadaşım beni bekliyor."

Gözlerimi devirerek terastaki masaya doğru yürüdüm. "Bana karşı bari dürüst ol. Senin bir kız arkadaşın yok."

Gülerek, "Bir süredir var," dedi. "Kim olduğunu öğrenince kızacağını bildiğin için sana söylemiyorum."

"Ablamla mı birliktesin yoksa!"

"On yaşındaki o çocuk değilim, hoşlandığım kız Gazel değil," dedikten sonra onu daha fazla sıkıştırmayayım diye telefonu kapattı. Açıkçası bir kadınla buluştuğunu hiç sanmıyordum. Kadem gibi kendine âşık biri kolay kolay başka birine âşık olamazdı.

Karnımı doyurmak için masaya geçip hazırladığım yemeklere baktım. Aklını kaçırmış bir deli gibi beş dakika boyunca ne yiyeceğime karar vermeye çalıştım. Masadaki iki çeşit yemeğe bakarken büyük bir çekişme yaşıyorduk çünkü ne yiyeceğimize karar vermek hiç kolay değildi. Mantarlı risotto ve lazanya arasında bakışlarım gidip geliyordu.

Çatalı alıp lazanyaya uzanmıştım ki midem bulanınca, "Bana bunu yapamazsın!" diye isyan ederek başımı eğdim. Dümdüz karnıma bakarken çıldırmak üzereydim. "Anneciğim, proteine de ihtiyacımız var, hep ot yiyemeyiz."

Lazanya tabağını önüme çektim ancak kokusu burnuma gelince hemen tabağı ittim. "Sen benim çocuğum olamazsın çünkü et sevmiyorsun." Bebek bana hiç çekmemişti. "Seni kesin hastanede karıştırdılar." Eğer doğsaydı benim çocuğum olmadığına hiç şüphem kalmazdı.

"Neyse." Homurdanarak mantarlı risottoyu önüme çektim. "Küçük Saka mantar yemek istiyorsa öyle olsun bakalım." Daha doğmadan beni parmağında oynatmaya başlamıştı. Umarım et konusunda bana uyguladığı bu ambargoyu dokuz ay sürdürmeye kalkışmazdı. Evet, yedi ay daha onunla birlikte olacaktık ve sonraki tüm yıllarda da.

Bebeğimin bizim için seçtiği yemeği afiyetle yemeye başladım. "Endişelerim var ama sana kendi annemden daha iyi bir anne olmak istiyorum," diye mırıldandım. "Seni koruyacağım ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Dairemin terasında manzarayı izleyerek yemeğimi yerken hatırladıklarımla burnumun direği sızladı. "Özür dilerim." Başımı eğip karnımı okşayarak beni duymasını istedim. "Orada olduğunu öğrendiğimde korktum ama sebebi sen değildin. O esnada yeteri kadar mutlu olamadığım için özür dilerim." Kucağımda olmasını çok isterdim. O zaman küçük ellerinin avuç içlerini öperek gerektiği gibi ondan özür dileyebilirdim.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken burukça gülümsedim. "Hiçbir şeyden korkmayan bir çocuk olacaksın çünkü senin annen Bige Efil Saka, babansa Karun Kalender. Canını yakanların canını alırız." Dilimi ısırarak güldüm. "Sanırım sana ölümden bahsetmem doğru değil, değil mi?" Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey olacaktı.

Onu Karun'dan saklamayacaktım. Bu akşam güzel bir yemekle ona baba olacağını açıklayacaktım. Tepkisinden korksam bile ona gerçeği söyleyecektim. Hamile olduğumu öğrenmeden ne düşündüğünü anlayamazdım. Şarap kadehine uzanmıştım ki elimi hemen çektim. "Çok pardon, bazen unutuyorum." Alkol dışında başka neler bana yasaktı? Bu konuda gereken tüm araştırmayı yapıp bebeğime sakıncalı olan şeylerden uzak durmalıydım.

Gözlerim masadaki sigara paketini bulunca burnumdan nefesimi sertçe verdim. "Zor olacak ama senin için sigarayı da bırakabilirim."

Yüzümü ovuşturarak derin bir nefes aldım. "Kadem dayın çok haklı, daha doğmadan kanımı emmeye başladın. Ayrıca merak etme, sana parazit demesine asla izin vermeyeceğim."

Kapı çalınca terastan çıkarak kapıya yürüdüm. Bunu yaparken de akıl hastaları gibi hâlâ karnıma bakarak konuşuyordum. "Doğduğunda birlikte alışverişe de gider miyiz? Sana harika şeyler alacağım." Daha şimdiden onunla yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Acaba cinsiyeti ne olacaktı?

Zil üst üste çalınca nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Anneciğim, senin bu baban kafa dinleme olayını çok yanlış anlamış." Karun hemen karşı dairemde kaldığı için ona hep kızıyordum ama savunması müthişti. "*Benden ve evimden uzaklaşmak istediğini söyledin ama karşı dairelerde kalamayacağımızı söylemedin.*" Gitmeme izin verdiğinde aklında böyle bir şey olduğunu bilmeliydim!

Kapıyı açtığımda Karun'u karşımda bulduğuma hiç şaşırmadım. Elinde boş bir kahve fincanıyla bana bakıyordu. Buz saçağı gözleri muzırca ışıldarken dudağında çarpık bir gülüş vardı. "Bir fincan kahveni alabilir miyim, komşu?" Neden bu kadar tatlıydı?

"Tabii." Fincanı aldığımda içeri girmek için bir adım attı ama hemen kollarımı iki yana açarak geçmesini engelledim. "Evime giremezsin, komşu."

Şaşkınca bana bakarken yine o aldatıcı masum pozunu takınmıştı. "Sen kahveyi yapana kadar kapıda mı bekleyeyim?"

Gözlerimi belerttim. "Kahveyi ben mi yapacağım?"

"Yavrum, bir fincan kahve diyoruz, nesini anlamadın?"

"Fincanın içini kahveyle doldurup verecektim sana."

Ensesini kaşıyarak kafa karışıklığıyla bana baktı. "Toz şeklinde mi verecektin?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir fincan kahve dedin."

"Yap da içeyim anlamında dedim."

"Karun, sen bu komşuluk işini çok yanlış anlamışsın. Dün akşam yine boş tabağını alıp geldin."

"Karnım acıkınca karımdan başka kime gideyim, Bige?"

"Dışarıdan sipariş et, cimri herif! Adın gibi Karun kadar zenginsin ama parana kıyamıyorsun."

"Kahvemi yap."

"Gir içeri kendin yap!"

Beni tuzağa düşürdüğü için dudağının köşesi kıvrıldı. "Emrin olur, karım," diyerek hemen içeri girdi. Daha ben müdahale edemeden kendini içeri atmıştı. İşgüzar herif.

O kadar sempatikti ona kızmak istedim ama kendimi gülerken buldum. Kapıyı kapatırken, "Bana da yap bari bir fincan kahve," dedim.

"Bige, ben ne anlarım kahve yapmaktan?"

"Karun, çık git evimden!"

İstesem de ona kahve yaptıramayacağımı bildiğim için mutfağa geçerek kahve kutusunu çıkardım. Hızlıca kahvesini yapıp onunla terasa çıktım. Kahveyi önüne bırakıp ona masadaki yemekleri gösterdim. "Öğle yemeği yemediysen bana katılabilirsin." Henüz karnımı doyurmadığım için kendime kahve yapmaktan vazgeçmiştim.

Karun yemeklerini bensiz yemediği için kahve fincanını kenara bırakıp lazanyayı önüne çekti. Tebessüm ederek terastan çıkıp onun için de boş tabak, çatal ve bıçak alarak geri döndüm. İştahlı bir şekilde yemeye başladığında karşısındaki yerimi aldım. Mantarlı risottoyu yediğimi görünce önündeki tabağı gösterdi. "Lazanyayı yemeyecek misin?"

Başımı iki yana sallayıp, "Biz onu yiyemiyoruz," diyerek önüme döndüm. Bir an ağır sessizlik yaşandı. Ağzımdan kaçırdıklarımla kaskatı kesildim. Kahretsin!

Neyse ki Karun hiçbir şey anlamadı. Birini arar gibi önce sağıma, sonra soluma ve en sonunda da bana bakıp, "Siz kimsiniz?" diye sordu şaşkınca.

Bunu akşam yemeğinde söylemeyi planlamıştım ama mademki konusu açıldı, daha fazla ertelemek istemiyordum. "Bana baktığında bir kişi görüyorsun, değil mi?"

Konuyu nereye bağlayacağımı merak ederek sakince başını salladı. "Kendi kendine çoğalmanın bir yolunu bulmadıysan evet."

"Aslında çoğalmanın bir yolunu buldum ama bunu pek kendi kendime yaptığım söylenemez."

Gergince nefesini koyuverdi. "Seni anlamadığımın farkında mısın?"

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp stresten alt dudağımı dişlemeye başladım. "Karun bir ben var içimde, senden ötürü." Böyle söyleyince de kulağa çok tuhaf geldi.

"Yavrum sende olan tek şey yüksek ateş gibi görünüyor." Neredeyse ayağa kalkıp ateşimi kontrol edecekti. "Yine dengesizce konuşmaya başladın." Masada öne eğildiğinde gözleri kısıldı. "Dün gece çok mu yordum seni?"

Yüzümü ovuşturarak sıkıntı içinde ona bakmaya başladım. "Sana burada bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Pek iyi bir anlatıcı olduğun söylenemez." Telefonu çalınca cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Gurur arıyor."

Sabırsızca sandalyemde kıpırdandım, hiçbir şeyin bu konuşmayı bölmesini istemiyordum. "Telefona sonra bakarsın, önce beni dinle." Cesaretimi toplamışken ona söylemek istiyordum, aksi takdirde bir daha bunu yapamayabilirdim.

Karun beni dinlemeyip telefonu açarak kulağına yasladı. "Söyle, Gurur," diyerek ayağa kalktığında kaşlarımı çattım. Gurur bekleyebilirdi, önce beni dinlemeliydi.

Gurur'u dinleyerek terasın kenarına doğru yürürken, "Karun," diye arkasından seslendim. "O telefonu kapatıp buraya gel."

Beni duymazdan gelerek Gurur'a, "Orası artık kullanmadığımız tesislerden biri," derken yürümeye devam ediyordu. "Yıkım emrini çoktan verdim."

"Karun?" Tekrar ona seslendim. "Beni dinlemelisin."

"Bina iş görecek hâlde değil."

"Karun, kapat o telefonu."

"O arazi için farklı planlarım var."

"Ben hamileyim!"

Başını çevirip omzunun üzerinden bezgince bana baktığında ne dediğimi idrak edememişti. "Bige iki dakika izin ver, anladık hamilesin." Kulağındaki telefonu işaret etti. "Bu konu gerçekten önemli." Önüne dönüp terasın

duvarına iyice yaklaşıp, "Arazinin imarı..." demişti ki sustu. Artık nefes bile almıyormuş gibi ağır bir sessizlik yaşandı. Sonunda kafasına dank etmişti.

En zoru şimdi başlıyordu.

Korku dolu gözlerle Karun'un sırtıyla bakışıyordum. Donmuş gibi hiç kıpırdamadan orada öylece kalmıştı. Havada öyle bir sessizlik vardı ki sanki top patlasa duymayacaktık. Karun benden duyduğu iki kelimelik küçük bir cümlenin altında ezilirken ben, bana bakmadığı her saniye onun tepkisizliğinde can veriyordum.

Kendimi zorlayarak sandalyeden kalktım. Ona doğru attığım adımlar bile fazla ürkekti. Beni incitmesinden, kalbimi kıracak bir şeyler söylemesinden ama en çok da onu kaybetmekten korkuyordum. O Duha değildi ve ben de Elay değilim. Hiçbir zaman bebek haberiyle mutlu olmayacaktı.

Yürüyüp karşısında durduğumda kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Karun'un suratındaki katı ve soğuk ifadeyi görünce irkildim. Hiçbir suçum olmamasına rağmen ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle. Bunun için üzgün olmak bile bana kendimi berbat hissettiriyordu. "Üzgünüm ama hamileyim."

Karun'un bakışları, ona kötü bir şaka yaptığımı düşünmek istercesine yüzümde oyalandı. Küçük bir alay veya yalan aradı ancak aradığı hiçbir şeyi bulamayınca sertçe yutkundu. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı lakin kuruyan dudaklarından tek kelime çıkmadı. Vücudundaki tüm kan çekilmiş gibi bana bakarken ne denli sarsıldığını görebiliyordum. "Hamile misin?"

Onu onaylarken bile endişe içindeydim. "Tahminimce iki aylık hamileyim."

Tepki bile vermeden bana bakıyordu çünkü herhangi bir tepki verecek durumda değildi. "Bunun için bir hastaneye gittin mi?"

"Henüz değil."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "O zaman hamile olduğunu nereden çıkardın?" Gözlerim doldu, bundan kaçmanın yollarını arıyordu. Tüm bunların benim kuruntum olmasını diler gibiydi. "Hamile olman mümkün değil."

O bundan kaçmaya çalıştıkça canım daha çok yandığı için, "İki aydır hiç âdet olmadım," dedim kısık bir sesle. "Olmadığımı biliyorsun." Kaskatı kesildiğinde onu böyle görmenin kederiyle kalbim paramparça oluyordu.

"Eczaneden tam on üç hamilelik testi aldım ve hepsinin sonucu pozitif." Nefes dahi alamadı. Bundan istese de kaçamazdı.

Bir haftalık güzel bir tatili onun için cehenneme çevirmişim gibi bakışları değişti. "Nasıl?" diye sorarken sesi güçlükle çıkmıştı. Tüm bu sürede bakışları bir kere bile karnıma değmemişti. "İkimiz de korunuyorduk, bu nasıl olabilir?"

Karun'un buz gibi ifadesinden bir kaçış yoktu. İstesem de kaçamıyor, kurtulamıyor veya o gözlere daha yumuşak bir ifade konduramıyordum. "Biri haplarımı değiştirmiş." O bana böyle baktıkça kalbim korkudan hızlandığı için sesim pütürlü çıkmaya başlamıştı. "Prezervatiflerinin de hepsini delmişler." Ona açıklama yaparken bana inanmayacak diye çok korkuyordum. "Biri hamile kalmamı planlamış."

Söylediklerimle kaşları çatılırken konuşmak için kendimi zorladım. "Buraya gelmeden hemen önce hamile olduğumu öğrendim. Bu yüzden evden uzaklaşmak istedim, ben de bunu beklemediğim için çok sarsıldım."

Mavilerinde çakan yıldırımların hiddeti ruhumun derinliklerine ok gibi saplanmaya başladı. Omuzları gerilirken kızgınlıkla, "Kim?" diye sordu hırlamayı andıran bir sesle. "Kim yaptı bunu?"

Babasının ismini vermeyi çok istedim ama yapamadım çünkü bu gerçekliği kanıtlanmamış güçlü bir şüpheydi. Emin olmadan ona bir isim veremezdim. "Bilmiyorum."

Bakışlarındaki saf öfke omurgama buz gibi bir his gönderiyordu. "Uçağa binmeden önce Kadem'e uğrayıp hapları ona verdiğim için gereken testleri yaptırmış. Az önce onunla konuştum." Titrek bir nefesten sonra, "Haplarımın içini vitaminlerle değiştirmişler," demeyi başardım.

Duyduklarından sonra Karun'un gözleri koyulaşırken yüzündeki her kas seğirdi. Bu işin arkasında babası olduğunu o da iyi biliyordu. Bunu sesli bir şekilde söylemese de bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Böyle bir şey yapacak kadar ileri gidebilecek tek kişi babasıydı. Bir şey söylemesini beklerken katı ifadesinde değişen hiçbir şey olmadı. Gözlerinde sadece öfke yoktu, aynı zamanda yoğun bir korku vardı. Bir konuda ölesiye korkuyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bige." Belki de ilk kez adım onun dudaklarına yabancıydı. İsmimi vurgulayan sesi bile titremişti. Karnımı işaret ederek, "Bana onu istemediğini söyle," diye fısıldadı. Yüzünde gördüğüm tek şey yoğun bir korkuydu.

"Karun..."

"İstemediğini söyle, Bige." Bunu duymaya her şeyden çok ihtiyacı varmış gibi yalvaran gözlerle bakıyordu. "İstemediğini söyle."

Bir an ona ihtiyacı olan şeyleri söylemeyi düşündüm ancak bunu yaparsam bebeğimden vazgeçmiş olurdum. İstemediğimi söylediğim an kürtaj için beni bir hastaneye götüreceğine hiç şüphem yoktu. Verdiği tepkilerden bunu anlayabiliyordum. İçim acıyarak başımı iki yana salladım. Onun duymak istedikleri benim asla telaffuz edemeyeceğim şeylerdi.

"İstiyorum." Gözlerimden taşan yaşlarla sesimi daha güçlü ve daha kararlı çıkarmaya çalıştım. "Onu istiyorum, Karun."

Son söylediklerimle omuzları çöktü. Duymaktan kaçındığı ve duymaktan ölesiye korktuğu bir şeyi benden duyduğu için yenilgi içinde kalmıştı. İlk kez bakışlarını karnıma indirdi. Nefret ettiği ve varlığını asla kabul etmeyeceği bir şeye bakar gibi sertti bakışları. Hiçbir şey söylemedi, belki de söyleyecek bir şey bulamadı.

Şaşkındı, şoktaydı, kızgındı ve üzgündü. Bebeği istediğimi söyledikten sonra bir şey söylemesini çok bekledim ancak bunu yapmadığı gibi bana sırtını dönerek gitmeye yeltendi. "Karun, bir şey söyle." Koşarak yolunu kesip karşısında durdum. Ondan bir şeyler duyma ihtiyacıyla kıvranırken yalvarırcasına baktım. "Bir şey söyle," diye fısıldadım. "Her ne olursa..."

Hissiz bakışları beni tatlı bir uykudan uyandıran sert bir tokat gibiydi. "Söyleyeceklerimi duymak istemezsin." Boğazım düğümlendiğinde nefes alamadım. Söyleyecekleri iyi şeyler değildi.

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak sözlerinin ağırlığı altında ezileceğimi anlamış gibi dudaklarım birbirine bastırdı. Beni ağır sözlerinden korumak ister gibi kendini susturup dilinin ucuna kadar gelen tüm sözleri yutmuştu. "Hazırlan, Türkiye'ye dönüyoruz," dedikten sonra yanımdan geçip gitti. Arkasından kalakaldım. Kötü olan hiçbir şey söylememişti ama kötü olan her şeyi hissettirmişti.

Araba malikâneye girerken içinde tek başıma olmak canımı yakıyordu. Karun havaalanında beni arabaya bindirip korumalarla eve göndermişti fakat kendisi benimle gelmemişti. Arabasına binip yanına hiç koruma almadan gaza basarak gitmişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu belliydi. Uçakta bile benimle tek kelime konuşmamıştı, haddinden fazla endişeliydi.

Ninova

Baba olmayı istemediğini biliyordum fakat baba olmanın onu bu denli korkutacağını hayal dahi edemezdim. Ben de bebeği öğrenince çok delice şeyler yapmıştım, belki o da aynı yollardan geçiyordu. Hemen kızıp tüm gemileri yakmak istemiyordum. Bir kez daha aynı hataları yapmak istemediğim için bu sefer ona biraz zaman verecektim. Bunu kabullenmesi için zamana ihtiyacı olabilirdi. En kötüsünü düşünmek yerine bu konuda iyimser olmalıydım.

Arabadan indiğimde Melek koşarak beni karşılamaya geldi. Bir haftalık yokluğumda beni çok özlemiş görünüyordu. Boynuma atlayıp yanaklarıma sulu öpücükler bırakması biraz da olsa bana iyi hissettirmişti. "Hoş geldin, yenge." Ona sarılırken bile kemiklerini hissedebiliyordum. Daha ne kadar zayıflayabilir ki diyordum ama Melek her geçen günle biraz daha eriyordu.

"Hoş buldum, canım." Sesim keyifsiz, suratım da asık olunca bir şeyler olduğunu hemen anladı.

"İtalya'da kötü bir şey mi oldu?" İndiğim arabaya baktı. "Dayım nerede?"

"Cehennemin dibinde, nereden bileyim?" Resmen çatacak yer arıyordum.

"Dayımla yine kavga mı ettiniz?"

"Keşke kavga etsek, o zaman ağzıma geleni söyleyip rahatlardım." Asık bir suratla ona karnımı gösterdim. "Bir bebeğimiz olacağını duyunca benden ışık hızıyla uzaklaştı."

Söylediklerim kulağına ulaştığı an Melek'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Bakışları hızla karnımı bulduğunda sanki dünya üzerindeki tek hamile kadın benmişim gibi donup kalmıştı. Abartısız beş dakika boyunca karnıma bakıp durdu. Artık gerilmeye başlamıştım ki Melek'in donuk yüz kasları hareket etmeye başladı. Gözlerinde mutlu parıltılar oluştuğunda bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu.

"Hala mı olacağım?" Ellerini birbirine vurup tepinmeye başlamasına hayret ettim. "Sonunda bu ailenin en küçük üyesi olmaktan kurtulacağım!" Bir dakika, sevindiği asıl şey bu muydu? Ailenin her üyesi bir değişikti.

Melek gülerek bana yaklaşıp önümde eğildi. Yüzünü karnımın hizasına getirerek karnımdaki bebeği görmek ister gibi bakmaya başladı. "Merhaba, küçük Saka Kalender." Elini uzatıp hafifçe karnıma bastırdı. "Ben senin Melek halanım." Karnımı okşarken yüzü göbeğimin hizasındaydı. "Seni çok seveceğim."

Dünyanın en güzel gülümsemesi Melek'in dudaklarındaydı. "Sen de beni sevecek misin?" Başını kaldırıp hevesli bir şekilde bana baktı. "Yenge, sence bebeğin beni sever mi?" Gözlerimin ardı sızladı. Bu aile tarafından yirmi yıl boyunca hiç sevilmediği için bebeğin de onlar gibi onu hemen sevmeyeceğinden korkuyordu.

Saçlarını okşadım, kafasındaki bir peruk olsa da kendi saçları olduğunu biliyordum. "Seni sevmeme gibi bir ihtimal yok," diye fısıldadım buruk bir sesle. "En az annesi kadar o da seni çok sevecek."

Bu bile onu mutlu etmeye yetmişti çünkü çok kolay mutlu olabilen biriydi. Melek'i mutlu etmek için küçük bir gülümseme ve birkaç tatlı söz yetiyordu. "Ben de seni seviyorum, yenge," derken o kadar masum görünüyordu ki insan ona bakmaya kıyamıyordu. Başını eğip bakışlarını tekrar karnıma dikti. "Onu da çok seveceğim." Uzanıp karnımı öpücünce acıdan içim titredi. Melek'in onu görebileceğini bile sanmıyordum.

Eğer bugün dua kapılarım açıksa sana yalvarıyorum Allah'ım, bebeği görecek kadar ona ömür ver ve daha fazlası için de... Benim ömrümden alıp birazını ona ver ki Melek'in içinde hiçbir şey ukde kalmasın.

Gurur evden çıkınca beni gördüğü için gülümsedi. "Sensiz çok sıkılmaya başlamıştım." Etrafıma baktı ama Karun'u bulamayınca nefesini sesli bir şekilde vererek karnımı işaret etti. "Bebek yüzünden mi burada değil?"

Şaşkınlık içinde gözlerimi irice açtım. "Ben bile daha yeni öğrendim sayılır, sen nereden biliyorsun?"

Bana doğru yürürken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Karun ile telefonda konuşurken *hamileyim* diye bağırdığını duydum."

Yanıma gelip tıpkı az önce Melek'in yaptığı gibi önümde eğildi. Yüzünü karnımın hizasına getirerek, "Merhaba ufaklık," dediğinde Karun'dan görmeyi beklediğim hareketleri Melek ve Gurur'dan görmenin burukluğunu yaşıyordum. Gurur hınzır gözlerle karnıma bakarak güldü. "Babanın ödünü koparmış olmalısın." Tahmin bile edemezdi.

Karnıma bakınca sanki içindeki bebeği görüyormuş gibi bakışları fazla sahiplenici ve korumacıydı. "Babanın seni kabullenmesi kolay olmayacak. Annense büyümeyen bir kadın. Birçok yönden senden daha çocuk olduğunu doğunca göreceksin." Yüzünü buruşturdu. "Annen ve babanda iş yok. Şanslısın ki çocuk bakmayı iyi biliyorum." Yıllarca Melek'e baktığı için bu konuda deneyimliydi. "Bu beceriksizler sana bakamazlarsa ben bakarım."

"Ben kendi çocuğuma bakabilirim."

"Yeğenimle konuşuyorum, girme araya," diyerek beni susturdu. Daha sonra yüzünü biraz daha karnıma yaklaştırıp tehdit eder gibi, "Baban olacak piç gibi sen de bana amca demeyeceksen kendi iyiliğin için oradan hiç çıkma," deyince kıkırdadım. Az önce henüz doğmamış bir çocuğu tehdit mi etmişti?

Minik Saka ile olan küçük sohbetinden sonra Gurur doğrulup bana baktı. Gözlerimdeki endişeyi dağıtmak ister gibi, "Korkma," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Karun'un çocuğu istememesi için kendince haklı sebepleri var." Karun ile konuşmuş olmalı ki bebeği istemediğini biliyordu. "Kabullenmesi biraz zaman alacak ama er veya geç korkularının yersiz olduğunu o da anlayacak."

"Neyden korkuyor?" diye sordum safça.

Konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki gözleri Melek'i bulunca kendini susturdu. "Bunu Karun'dan duyman daha doğru olur."

Gurur beni bırakıp arabasına yürürken, "Sen içeri geçip dinlen," diyen sesi yatıştırıcıydı. "Onu ben bulurum, konuşacak birilerine ihtiyacı olmalı." Arabasının kapısını açtıktan sonra sıkıntılı bir ifadeyle bana döndü. "Levent eve gelirse onu sakın dışarı gönderme. Benden yiyeceği birkaç yumruk var," dedikten sonra arabaya bindi.

Arkasından bakarken Gurur'un varlığına bir kez daha şükrettim. Yeğenlerinden biri ne zaman tökezlese onu yerden kaldırmak için hep yanında oluyordu. Onları kendi hâline bırakarak dağılıp gitmelerine izin vermiyordu.

Sadece Melek'in değil; Karun, Çağıl ve Levent'in de en büyük destekçisiydi. Şeref Kalender'in onlara yapmadığı babalığı Gurur yeğenlerine yapıyordu. Ondan gerçekten iyi bir baba olurdu. İleride çocuğu olursa o çocuk gerçek anlamda çok şanslı olacaktı. Gurur'un Karun'u biraz sakinleştirmesini ümit ederek içeri girdim. Karun'un nerede ve ne hâlde olduğunu bilmemek beni endişeden deli ediyordu. Üstelik yanma da hiç koruma almamıştı. Umarım iyiydi.

Karun Kalender

Viski kadehine uzanırken daha şimdiden sarhoş olmaya başladığımı hissediyordum. Bige'nin hamile olduğunu unutmam için daha kaç kadeh içmeliydim? Hamileydi, siktir hamileydi! Gözümün önünden Defne'nin

güzel yüzü hiç gitmiyordu. Bige hamile olduğunu söylediğinden beri Defne'yle ilgili hatıralar gözlerimin önünde canlanıyordu.

Defne'nin bir yatakta ter ve acıyla solan yüzü gördüğüm tek şeydi. Doğumda attığı acı dolu haykırışlar ve hemen sonrasındaki kanlı görüntüsü aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Aynı şeyleri Bige'nin de yaşamasına nasıl izin verirdim?

Bebek onu öldürecekti.

Defne'nin öldüğü gibi Bige de ölecekti. O bebek hiç doğmamalıydı. Annesinin katili olacak bir bebeği istemiyordum. Onun yüzünden Bige'ye bir şey olursa ondan nefret ederdim. Melek'i kabullenmem bile yirmi yılımı almışken karımın katiline hiç acımam olmazdı. Asla doğmamalıydı. Annesi için tehdit olan bir çocuğu istemiyordum.

"Gözlerim kimleri görüyor, Kalender?" Duha'nın sesini duyunca çatık kaşlarla başımı kaldırdım. Keyifli bir şekilde benim masama doğru yürüyordu. Bu piç benim mekânlarımdan birine gelecek kadar eceline mi susadı?

Masama gelip karşımdaki koltuğa yayılarak oturunca sinirden kan beynime sıçradı. "Mekânımdan siktir git!"

Gözlerinde dikkat çekecek bir şaşkınlık oluştu ve bana tuhaf bakışlarını atmaya başladı. "Benim kulübüm lan burası." Diğer boş locaları işaret etti. "Buraya geldiğin yetmezmiş gibi bir de locaları boşaltmışsın." Ne saçmalıyordu?

Tunus kafa karışıklığıyla bana bakıyordu. "Beni arayıp *Karun Kalender bizim mekâna geldi, kulübü kapattı* dediklerinde inanmak istememiştim ama buradasın." Kısık bir sesle küfrederek bana tersçe baktı. "Oğlum, hadi geldin ama kulübü niye boşaltıyorsun? Senin kulüp hemen yolun karşısında!"

"Siktir git lan, burası benim." Boş kadehimi doldurmak için şişeye uzandım. "Kendi mekânımı karıştıracak kadar bunamadım. Burası Vera."

Masadaki boş şişeleri görünce yüzünü sertçe ovuşturdu. "Kulüpleri karıştıracak kadar çok mu içtin? Burası Hera."

Dişlerimi sıktığımda suratını dağıtmama ramak kalmıştı. "Siktiğimin piçi, ben mi sana dedim karşımda bir kulüp aç ve benimkinin çakması bir isim bul diye!"

Sabır dilenircesine bana bakarken en az benim kadar kızgın görünüyordu. "Buraya ilk mekân açan bendim, daha sonra sen açtın! Kulüp ismini bile canımı sıkmak için Vera yapmıştın çünkü benimkinin adı Hera'ydı!"

"Ben öyle hatırlamıyorum."

"O kadar çok içtiğine göre hatırlamaman normal." Köşede dikilen adamlardan birine masayı gösterdi. "Şurayı temizleyip iki kadeh içki getirin." Daha sonra bana dönüp dağılmış görünüşüme yüzünü buruşturdu. "Ne bu hâlin?"

Arsız piç bana yaptıklarını çok hızlı unutmuşa benziyordu. "Seni görmeye bile tahammülüm yok, kaybol gözümün önünden." Buz gibi bir sesle konuşarak önüme döndüm. Bige'yi ölü göstererek bir yıl boyunca bana çektirdiklerinin kini içimdeydi. Yaptıklarından sonra bir de kalkıp ona neyim olduğunu mu anlatacaktım?

Masamızı toplayıp kısa sürede içki ve çerezlerle doldurduklarında bile Tunus gitmemişti. Olanlar yüzünden gerçekten üzgünmüş gibi nefesini vererek, "Özür dilerim," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bige'yi senden saklayarak fazla ileri gittim."

"Özrün sikimde bile değil." Ona içinde bulunduğumuz kulübü ve masayı gösterdim. "Bir yıl boyunca kaç gece böyle bir masada sana içimi döktüm? Gecenin sonunda kaç kez *karım beni bekler* diyerek yanından ayrılıp mezarlığa gittim?" Son bir yılı bana unutturacak hiçbir güç yoktu. "O günlerde sustuysan şimdi de karşıma geçip konuşma."

Bana karşı affedilmez bir suç işlediğini çok iyi bildiği için masadaki şişeye uzandı. "Herkes hata yapar."

Alayla güldüm. "Bu hata değil, ihanet." Doldurduğum kadehi dudaklarıma yaklaştırıp sert viskiden birkaç yudum aldım. "Seninle yıllara dayanan bir husumetimiz var. Bu âlemde kimse beni senden daha iyi tanıyamaz." Sert bir sesle konuşup gözlerinin içine buz gibi bir ifadeyle baktım. "Bige'ye olan düşkünlüğümü iyi biliyordun." Bunları söylerken sesim kırgın mı yoksa kızgın mı çıkıyordu, ayırt edemiyordum.

"Her şeyin altında bir kulp ararken boşanmamın altında da bir neden olacağını nasıl düşünemedin?" Bir yıl sonra bana neden boşandığımı sormuştu. Daha önce değil, bir yıl sonra.

Tunus'un kaşları büküldüğünde burnunun direği sızlamışçasına gözlerini kaçırdı. "Bige'yi o kaldırım kenarında gördüğümde bir şey düşünecek durumda değildim." Kadehi bırakıp masadaki sigara paketine uzandı. "O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi. O gece gözlerimin önünde vurulduğu için bir şeyleri sorgulayamadım hâliyle."

Paketin içinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek çakmağı aldı. "O an tek düşündüğüm o kızın canını yakan birinin canını yakmaktı."

Yaktığı sigaradan içine bir nefes çekerek içli bir ifadeyle bana döndü. "Onu ölü gösterdiğimde neyi neden yaptığını düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Daha sonra Bige toparlanıp yurt dışına çıktıktan sonra aklım yeni yeni başıma gelmeye başladı." Hafifçe öne eğilerek pişmanlık içinde soludu. "Sanki bir akıl tutulması yaşamıştım ve daha yeni kafam çalışmaya başlamıştı."

Pişmanlığının üzerimde zerre kadar etkisi yoktu ama bunu anlamayarak konuşmaya devam ediyordu. "O bir yıl içinde defalarca sana neden onu boşadığını sormak istedim ama yapamadım çünkü cevabından korktum." Bunları benimle konuşmak bile onu rahatsız ediyormuş gibi ifadesi sıkkındı. "Senin de dediğin gibi seni en iyi tanıyan kişilerden biriydim ve içten içe bir sebebin olduğunu biliyordum."

Omuzlarını kaldırıp indirirken yeteri kadar umursamaz değildi. "Nedenini bilmezsem kendi yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmezdim." Bir korkak gibi gerçeklerden kaçmıştı.

İçimde zerre kadar yumuşama olmadığını çok net görüyordu. Yaptıkları yüzünden bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı o da iyi bildiği için konuyu değiştirerek, "Bu kadar içmenin sebebi nedir?" diye sordu.

Eğer sarhoş olmasaydım muhtemelen yüzüne bile bakmaz ve onunla tek kelime konuşmazdım. Ancak sarhoştum ve saatler önce aldığım kötü haberin etkisindeydim. Etrafımda bu piçten başka konuşacak kimse olmadığı için, "Bige hamile," dedim keyifsiz bir sesle.

Sanki ben değil de asıl kötü haberi o almış gibi irkilerek başını kaldırdı. Gözleri büyük bir hızla beni bulurken suratında şaşkınlık ve sinir karışımı bir şeyler vardı. "Bana yetişmek için onu hamile mi bıraktın?" Ne diyor bu piç?

Alkolden kafam uyuştuğu için anlamaz gözlerle onun karnına baktım. "Sen de mi hamilesin?"

Tunus ettiği gereksiz küfürlerle kulaklarımı doldurdu. "Elay hamile!" Bir konuda beni suçlar gibi çatık kaşlarla bakmaya başladı. "Baba olduğumu duyunca hemen Bige'yi hamile bıraktığına inanamıyorum!"

Nimova

"Siktir git lan! Bana ne senden." Onu tersleyerek sigara paketine uzandım. "Elay'ın hamile olduğunu bile bilmiyordum." Bunu bile daha yeni ondan öğreniyordum. "O bozuk kalple kızı hangi ara hamile bıraktın?"

"Konumuz bu değil." Dik dik bana bakıp durması sinirlerimi bozuyordu. "Sırf bir konuda bana yenileceksin diye bebek yapacak kadar kendini aştın."

"Her konuda senden daha iyiyim, bunun için bir bebeğe ihtiyacım yok!"

"Bu yüzden mi kızı hamile bıraktın?" Ayıplarcasına bana bakarken dilini damağına vurarak cık cıklar gibi sesler çıkardı. "Sayemde baba olacaksın."

Masayı kafasına geçirmeme çok az kalmıştı. "Baba olmayacağım!"

Sigarasını içerken en az benim kadar sinirli görünüyordu. "Onu, benimle yarışmak için kızı hamile bırakmadan önce düşünecektin."

"Onu hamile bırakmadım!"

Duyduklarıyla suratının rengi değişirken kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Çocuk benden değil dersen belanı sikerim!"

Masadaki elimi sıkmaktan parmak boğumlarım beyazlaşmaya başlamıştı. "Lafı çarpıtıp siktirtme ecdadını! Öyle demek istemediğimi çok iyi biliyorsun!" Omuzlarım çöktüğünde ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. "Çocuk benden ama onu bile isteye hamile bırakmadım." Sigaramdan bir nefes çekerek, "O çocuğu istemiyorum," dedim kısık bir sesle. Berbat bir hâlde gözlerine baktım. "Çocuğu istemediğim için buradayım." Çocuk fikrinin beni bu hâllere düşürdüğünü anlayınca taş kesilmişti. Bu ihtimal hiç aklına gelmemişti.

Tunus doğrudan bana bakarken bakışları artık fazla ciddiydi. "Baba olmayı istemiyor musun?"

Yarısına kadar içtiğim sigarayı masadaki kül tablasına bastırarak söndürdüm. "Ben baba olamam." Bu konuda ona karşı dürüst olarak iç çektim. "Benim baba olmam sevdiğim kadının ölümü demek." Aklıma gelen korkunç senaryolarla gözlerim titreşirken, "Bige'nin ölme ihtimali var," diye fısıldadım acı dolu bir sesle. "Doğumlarda ölen kadınlar var."

Elay da hamile olduğu için onu da korkutmuşum gibi sertçe yutkundu. "Bu çok düşük bir ihtimal."

"Bige imkânsızlıkların kadını. İyi veya kötü, nerede düşük bir ihtimal varsa mutlaka içinde yer alıyor. 13 Haziran Katliamı'nı hatırlıyorsun, değil mi? Sekiz yaşındaki bir çocuğun onlarca terör örgütü üyesini havaya uçurması imkânsıza yakındı. Bige orada bir imkânsızı gerçekleştirdi." Üstelik bunu yaparken henüz bir çocuktu.

Tunus beni ne kadar anlıyor, bilmiyordum ama canım sıkılmış bir hâlde ona bakıp duruyordum. "Benim yardımım olsun veya olmasın, Bige'nin hayatta kalması ve Azap Tarikatı'nın yok olması da imkânsız denilecek bir şeydi. Hepsini geçtim, farklı bir adamla evlenip benim karım çıkması da milyonda bir ihtimaldi. Gördüğün gibi imkânsız denecek her şeyin içinde bu kadın!" Bu berbat bir durumdu. "Nerede küçük bir ihtimal varsa oraya çekiliyor. Doğumlardaki ölümler düşük bir ihtimalse Bige kesin içinde yer alır." Bunun olmasına izin veremezdim.

Duyduklarından sonra bana söyleyecek bir şey bulamamış gibi kısık bir sesle homurdanmaya başladı. "Olaylara bakış açını sikeyim. Böyle şeyler düşünerek kendini korkutmayı bırak." Viski şişesini alıp ikimizin kadehlerini doldurmaya başladı. "Bige gayet sağlıklı bir kadın. Nelerin üstesinden geldi, bir doğumu mu atlatamayacak?"

"Beni hiç anlamıyorsun."

"Hiç iyi anlatmıyorsun."

"Defne gibi onun da ölmesinden çok korkuyorum!" Nihayet beni korkutan asıl şeyi anlamış gibi hareketsiz kaldı. Gözlerinden soğuk bir ürperti geçerken nefes dahi almıyordu.

Sinirden saçlarımı karıştırarak dişlerimi sıktım. "Defne kollarımda öldü!" Hayatımın her anına nükseden o olayı aşamıyordum. "Ablam kollarımda öldüğünde küçücüktü." Daha çocuktu.

Sızlayan gözlerime yaşlar akın ederken başımı öne doğru salladım. "Üşüyordu, titriyordu ve kanaması vardı." Nefret edercesine ona kendimi gösterdim. "Hiçbir şey yapamadım. Ablamın yardımıma ihtiyacı vardı ama onu kurtaracak hiçbir şey yapamadım." Hâlâ Defne'nin *üşüyorum kardeşim* diyen o acı dolu sesini duyuyordum. Defne bende sıcak olan her şeyi almıştı, on yaşından beri ben de üşüyordum.

Kirpiklerimin arasından süzülen bir damla yaşla, "Ne zaman hamile bir kadın görsem aklıma Defne geliyor," diye fısıldadım. "Öyle anlarda içim sızlıyor, bir anda on yaşına dönüyor ve kendimi ablamın cesediyle o dondurucunun içinde buluyorum." Akan tek bir damla gözyaşını hızla silerek başımı omzuma doğru eğdim. "Şimdi Bige de hamile ve beni bekleyen tek şey büyük bir azap."

Doğuma kadarki her günde ona baktıkça Defne'yi hatırlayacaktım. Doğum yaklaştıkça ablam gibi, sevdiğim kadını da kaybetmekten aklımı kaçıracaktım. "Ben onun ölümünü daha önce yaşadım." Duha'nın da bakışları

kederle değiştiğinde çaresizce başımı salladım. "Üç yüz seksen üç günün her gecesi onun mezarının başında uyudum. Bir bebek yüzünden aynı şeyleri yaşayamam." Bige'yi kaybetme ihtimali bile ölüm sebebim olabilirdi.

Tunus derin bir nefes alarak kadehi masaya bıraktı. "Bebeği istemediğini ona söyledin mi?"

"Doğrudan hayır ama istemediğimi biliyor." Çok fazla içtiğim için daha fazlasını kaldıramayacak kadar midem bulanıyordu. "Karşısına geçip ona bebeği aldırmaktan bahsedemem. Bunu yaparsam aramızdaki şey biter, bitirir." Bebekten vazgeçmektense benden vazgeçeceğini bilecek kadar onu tanıyordum, o bebeği çoktan sahiplenmeye başlamıştı. Onu istediğini söylediğinde bile sesinde göz ardı edilmeyecek bir sahiplenme vardı.

Tunus beni anlamaya çalışarak masadan öne doğru eğildi. "Bebeği istemiyorsun ama Bige'yi kaybetmemek için bunu ona söyleyemiyorsun. Peki, ne yapacaksın?"

"Sence ne yapacağımı biliyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Mevzu derin mi, beyler?" Gurur'un sesini duyduğumuzda aynı anda başımızı kaldırdık. Hangi ara buraya geldiyse köşedeki koltuğa yayılarak oturdu. Daha sonra meraklı bir ifadeyle Tunus'a bakıp, "Ne işin var lan senin bizim mekânda?" deyince Duha bir kez daha ağız dolusu küfretti.

"Zorla bana mekânın ismini değiştireceksiniz!"

Gurur buradaki çalışanlara bir işaret yapıp kendi için de bir kadeh istedikten sonra gözleri Duha ile ikimizin üzerinde oyalanmaya başladı. "Genç baba adaylarının buluşma gecesi falan mı?" Bacak bacak üstüne attıktan sonra gülerek arkasına yaslandı. "Aslında genç değilsiniz, otuz iki yaşındasınız, yani çocuk için geç bile kaldınız." Bizimle aynı yaşlarda değilmiş gibi konuşması yok mu? Gerçi deliye her gün bayramdı.

Tunus sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Benim baba olacağımı nereden biliyorsun?"

Gurur sırıtarak masadaki fındık tabağını önüne çekti. "Gaipten duyduğum sesler söyledi." İşaret parmağıyla kafasını gösterdi. "Akli melekeleri yerinde olmayanlar hep bazı sesler duyar." Bunları söylerken omuzlarını hafifçe silkmişti. "Benimkiler dedikoduya çalışıyor."

"Oğlum sen nasıl bir delisin, lan?" Duha bunu gerçekten merak ediyormuş gibi büyük bir ciddiyetle ona bakıyordu. "Ateş görmediğin sürece bizden daha akıllısın."

Gülerek masadaki çakmağı işaret etti. "Onu yak da sana ne tür bir aptal olduğumu göstereyim," deyince Duha hemen çakmağın üzerini peçeteyle kapattı. Gurur'un yanında kazara bile ateş yakmaktan korkuyorduk.

"Her neyse," diyerek yönünü Duha'ya çevirdi. "Seninki kaç aylık?"

"Üç," dedi Duha.

Gurur bu sefer de bana döndü. "Seninki?"

Nefret ettiğim bir şeyden bahseder gibi, "Tahminen iki," dedim keyifsiz bir sesle.

Duha güldü. "Benim çocuğum bir ay önde."

"Benimki istediği kadar geride kalabilir." Bu konuda ciddiydim. "Hatta hiç büyümesin, hep iki aylık kalsın. Böylece annesine zarar verme ihtimali de ortadan kalkar."

"Dinle lan piç." Gurur ciddileşerek bana doğru eğildiğinde yeşil gözleri sert bakıyordu. "Kızın yanında da çocuğu istemediğini belli edip durma." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Telefonda bu hamileliğin babanın işi olduğunu söylemedin mi?"

Başımı salladığımda Gurur beni daha kötüsüne hazırlamak ister gibi göz kontağını kesmedi. "Baban olacak o puştun sence bu bebekten nasıl bir çıkarı olabilir?" Fark ettiklerimle çenem kasılınca başını salladı. "Bige'nin ona sıktığı kurşunun karşılığında ondan bebeğini almaya kalkışacak." Damarlarıma kadar öfkeyle doldum. Babam Bige'nin tek bir saç teline bile dokunmaya kalkışırsa Allah şahidimdir ki kendi babamın katili olmaktan hiçbir şey beni alıkoyamazdı.

En az benim kadar babamdan nefret eden Gurur, "Bige o çocuğu doğurmasın diye elinden geleni yapacaktır," diyerek gözlerimin içine baktı. "O kızı zor bir gebelik bekliyor. Üstüne bir de senin tarafından hoş karşılanmazsa ve baban amacına ulaşırsa sence ne olur?" Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Gurur buruk bir şekilde beni izlerken kinayeli bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bige karşına geçip *artık mutlu musun*, demez mi sana? *Çocuğun öldü, mutlu musun*, demez mi?" Bu piçin her bir cümlesi suratıma tokat gibi çarparak beni istemediğim şeyleri düşünmeye zorluyordu.

Tüm bu söyledikleri Bige'nin yapacağı şeylerdi.

Gurur yüzüme bakınca bile beni istediği doğrultuya çekmenin memnuniyetiyle dudakları kıvrıldı. "Bu olduğunda sence onu ne kadar yanında tutabilirsin? Bige'den bahsediyoruz lan," diyerek güldü. "Belanı siker."

Duha gülmemeye çalışarak başını salladı. "Yapar çünkü daha önce yapmışlığı var."

Gurur övünerek omuzlarını dikleştirdi. "Kimin gelini, tabii ki yapacak. Hele o çocuğa bir şey olsun, asıl o zaman abim olacak piç kendine saklanacak yer arasın." Bir konuya imzasını atar gibi parmağını masaya bastırdı. "Aha da buraya yazıyorum, Şeref biraz daha o deli karıyla uğraşırsa onun da sonu havaya uçmak olacak. Saka deyince herkesin aklına büyük patlamalar geliyor, düşmanlarını havaya uçurmakla nam saldı."

Gurur, Bige'nin böyle olmasını çok seviyormuş gibi keyifli bir şekilde güldü. "Bizim âlemde kolay kolay bir kadının ünü de namı da olmaz. Gelin hanım bir ilki başardı, haberi yok."

"Ne yok lan, kabadayılar gibi geziyor ortalarda, Çeyrek Mafya," diye söylendim. "Birazcık rahat bıraksam âlemin içinden geçecek."

"Benimki de ancak banyolara saklanıp dursun," diyerek tabaktaki fındıkları yemeye başladı Gurur. "Gerçi son günlerde Farah Hanım da kabuğunu kırmaya başladı." Aklına ne geldiyse Gurur'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "En azından artık ailesine kendini ezdirmiyor. O Seçil karısına ağzının payını verdikçe keyfim yerine geliyor."

Duha konudan çok uzak kaldığı için kafası karışarak ona döndü. "Seçil karının kuzeni değil mi?"

Ondan bahsetmek bile Gurur'un midesini bulandırıyormuş gibi yemeyi bırakıp elindeki fındıkları tabağın içine attı. "Eve gitmememin tek nedeni Farah ile tartışmam değil, Seçil'den uzak durmalıyım."

Öne doğru eğilerek, "Niye?" diye sorduğumda Gurur tiksinti içinde, "Niyeti bozuk," dedi. Bu sözlerle ne demek istediğini anladığımız için Duha ile gerilmeye başladık. Düşündüğümüz şeyden bahsediyor olamazdı, değil mi? Siktir!

Bu konular çok hassas olduğundan dışarıya sızmasın diye Duha etrafımızı kontrol etti. Buradaki tüm locaları boşalttığım için bize hizmet eden birkaç çalışandan başka kimse yoktu. Onlar da bizi duyamayacak kadar uzaktaydı ancak Duha şüpheye yer bırakmamak için onları da gönderdi. Daha sonra Gurur'a dönüp, "O senin karının kuzeni," dedi kısık bir sesle. "Bir yanlışın olmasın?"

Gurur bu konudan uzun zamandır mustaripmiş ancak durumun ciddiyetinden ötürü kimseye bahsedemiyormuş gibi sıkkındı. "Hareketleri fazla ölçüsüz." Seçil konusu gerçekten canını sıkıyormuş gibi nefesini sertçe verdi.

"Bundan bahsederek canımı sıkmayacağım, kapatın konuyu." Konuyu kapatmasına kapatırdık ancak ortada anladığımız gibi bir şey varsa bu onun başını çok ağrıtabilirdi.

Masanın üzerinde duran telefonumun çalması bu tatsız konuya son verdi. Ekrana bakınca üçümüz de *Karım* yazısını gördük. Bige arıyordu. Telefonu açmayıp meşgule attığımda Duha onaylamaz gözlerini bana dikti. "Ondan uzun süre kaçamazsın." Bunu biliyordum ama açınca ona ne diyecektim? Muhtemelen eve dönmemi isteyecekti fakat bunu da yapamazdım, gidince bebek konusu tekrar açılacaktı.

Ne halt edeceğimi bilmiyorum.

Nihova

3

UZAKLARDA EVLİ VE ÇOCUKLU

"Bir gün anne olunca seni anlar mıyım, bilmiyorum ama beynimi söküp alsalar bile kendi çocuğumu unutmayacağım."

Ninova

Bige Efil Saka

Karun'a hamile olduğumu söylediğim günden beri hayatım bir anda garipleşmeye başlamıştı. Bana karşı kötü değildi ama eskisi gibi de değildi. Kendini fazlasıyla geri çektiği için aramıza koyduğu mesafelerin soğukluğunu yaşıyordum. Sabah ben uyanmadan evden çıkıyor, akşamları geç saatlerde eve dönüyordu. Benden kaçıyordu çünkü bana baktıkça korkuları depreşiyordu. Önce neyden korktuğunu anlayamamıştım ama bir süre sonra cevap kendiliğinden zihnime düşmüştü. Sebebi Defne'ydi.

Ablası doğumda öldüğü için aynı şeyleri yaşamamdan çok korkuyordu. Korkularının sebebini bildiğimden aramıza koyduğu mesafeler yüzünden Karun'a kızamıyordum. On yaşındayken bir çocuğun çocuk doğurmasına tanık olmuştu. Bu bir insanın kolay kolay üstesinden gelebileceği bir şey değildi. Üstelik hepsi bu da değildi, ablasının cesediyle iki gün boyunca soğuk hava deposunda kalmıştı ve tüm bunlar bir doğumla başlamıştı.

Aradan yıllar geçmesine rağmen Karun hâlâ üşüyordu. Benim ilgim ve aşkım bile onun vücuduna baharı getiremediyse, travması düşündüğümden daha ağırdı. Tüm bunları bilirken aramıza koyduğu mesafeler yüzünden ona kızamaz, bebeği istemediği için ona gücenemezdim. Bana düşen tek şey bu sancılı süreçte ona karşı sabırlı olmak ve yavaş yavaş onu çocuğuna alıştırmaktı.

Doktora giderek kan tahlili yaptırmış, bebeğim için gereken vitaminlere başlamıştım ama ultrason kontrolüne gitmemiştim. Bebeğimizin ilk kalp atışlarını babasıyla beraber duymak istiyordum. O yüzden biraz daha bekleyecektim.

Bugün Karun'a bir sürpriz yapıp onu iş yerinde ziyaret etmiştim ama beni ofisine almak yerine sekreterinin odasında bekletiyordu. Asistanı onu arayıp geldiğimi bildirmişti fakat önemli bir toplantıda olduğunu ve biraz beklemem gerektiğini söylemişti. Yıllar önce bu şirkete ilk geldiğimde de beni saatlerce asistanının odasında bekletmişti. O kadar çok beklemiştim ki sıkıntıdan onun cam duvarına saka kuşu çizmiştim.

Çizdiğim kuşun hâlâ durduğunu görmek tebessüm etmemi sağladı. Fosforlu kalemlerle çizdiğim saka kuşunu sildirmediğini bilmiyordum. Cam duvarı şeffaf bir şekilde kaplattığı için resim hiç bozulmamıştı. Elimdeki kâğıt kesenin içindeki kestane şekerlerini yerken bebeğime duvarı gösterdim. "Onu annen çizdi. İlk karşılaşmamızda da baban beni böyle saatlerce bekletmişti."

İlk seferinde gerçekten toplantı yaptığı için beni beklettiğini biliyordum ama bence şu anda içeride bir toplantı yapılmıyordu. Hamile olduğumu öğrendiğinden beri benden kaçıp durduğu için toplantı bahanesiyle oyalayarak eve gitmemi bekliyordu. İki saattir burada beklediğim için sıkıntıdan ayağa kalktım. Karun'un odası ve sekreterinin odası birbiriyle bağlantılıydı. Asistanının ofisine girip oradan Karun'un odasına geçiyorlardı.

Buradan bakınca Karun'un odasını göstermeyen ancak o taraftan bakınca buradaki her şeyi gösteren cam duvar sinir bozucuydu. Tek taraflı bir görüş sağladığı için Karun şu anda burada oturduğumu görüyordu. Fakat ben bakınca sadece cam duvarı ve o duvara çizdiğim saka kuşunu görüyordum.

Sekreterin masasının üzerindeki fosforlu kalemleri aldığımda kadın meraklı gözlerle bana baktı. Ona en küçük bir açıklama yapmadan sandalyeyi alıp cam duvara yaklaştım. Sandalyenin üzerine dikkatli bir şekilde çıkıp kahverengi fosforlu kalemin kapağını açtım. "Bence sen de bu duvarda olmalısın, ufaklık." Bebeğimle konuşarak onu da çizmeye başladım.

Önceden çizdiğim devasa saka kuşunun yanına bu sefer daha küçük bir saka çizmeye başladım. Annesinin kanatları altında uçan küçük kuşu çizerken dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı. Onu sol kanadımın altına çizip diğer kalemlerle gölgelendirdim. Resim becerim çok iyi olduğundan en az anne kuş kadar gerçekçi olmuştu. Yavru kuşu çizmem yarım saatimi almıştı ancak Sanrı'yı çizmek bir saatten fazla zamanımı almıştı.

Sanrı genelde karanlığı çağrıştırdığı için onu karanlık bir sis şeklinde çizmiştim. Kara bir bulut gibi iki kuşun etrafını saran siyah bir sis olarak resmetmiştim. O bizim sanrımızdı. Bu resmin ne ifade ettiğini sadece bizi tanıyan insanlar anlayabilirdi. Karun bir sis gibi etrafımızı sarmış, bizi dışarıdaki tüm tehlikelerden koruyordu. Bizse onun gölgesi altında onun gökyüzünde uçuyorduk. Yaptığım resmin geldiği son durum buydu.

Bu resmin anlamı anne, baba ve çocuktu.

Şirketten ayrıldığım an kimse silmesin diye duvarı bir kez daha şeffaf bir filmle kaplatacağını biliyordum. Karun'un ofisinin kapısı yana kayarak açılınca donup kaldım. Bir sandalyenin üzerinde elimdeki fosforlu kalemlerle

kalakalmıştım, ilk seferinde olduğu gibi yine içeriden birçok adam çıkmıştı. Kahretsin, gerçekten bir toplantı yapıyormuş! Bebekten dolayı beni görmek istemediği için toplantı yalanını uydurduğunu sanmıştım.

Tarih kendini tekerrür ediyor, ikinci kez aynı olayı yaşıyordum. Ben bir şeyler çizerken tüm bu adamlar içeride beni izlemişti. İçeriden çıkan Karun'un bakışlarından kurtulmanın bir yolu yoktu. Gözleri haddinden fazla düz baktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Yanındaki adamlara döndü ve "Karımın kusuruna bakmayın, beyler," dedi tıpkı ilk seferinde beni burada gördüğü gibi. "Arada böyle çılgınlıkları var ama bunun için onu suçlayamayız, değil mi? Uzun süre beklemek her kadına bu tür şeyler yaptırabilir." İçim bir tuhaf olmuştu. İlk karşılaşmamıza atıfta bulunur gibi o yıllardaki sözlerine benzer şeyler söylemişti.

Birlikte iş yaptığı adamlar ona tebessüm ederek dışarı çıktığında Karun yönünü bana çevirdi. Hâlâ bir sandalyenin üzerinde elimdeki kalemlerle duruyordum. Arkamdaki duvara çizdiğim resme dikkatli gözlerle baktı. Annesinin kanatları altında uçan küçük kuşu görünce karnıma eğdi bakışlarını. Mümkün olsa onu bakışlarıyla öldürebilirdi, karnıma olan bakışları fazla düşmancaydı.

Bir süre karnıma nefret dolu bakışlarını attıktan sonra iki kuşun etrafına çizdiğim siyah sise baktı. Çatık kaşları yavaşça düzeldiğinde sert yüzü gevşedi. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı çünkü bu sisle aslında onu da çizdiğimi anlamıştı. Cam kapıdaki bu resim *Saka ve Sanri*'ydı. Küçük bir yorumda bulunarak, "Güzel bir resim," derken sesi metalikti. Keşke bu kadar soğuk olmasaydı.

Boğazım kurumuş gibi pütürlü bir sesle, "Sağ ol," dedim.

Tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırdı. "Sağ mı olayım?"

"Evet, sağ ol." Onda gördüğüm kibrin bir benzerini takınarak çenemi dikleştirdim. "Kocamın ölmesini istemek beni nasıl bir eş yapardı?"

İlk karşılaşmamıza ait sözleri tekrarladığımızda mavilerinde hisli bir ifade geçti. O gün ofisine gelen yabancı bir kadınla yaşadığı inişli çıkışlı bir ilişkinin her anı gözlerinin önünde geçmiş gibi hisliydi. *Nereden nereye* der gibi bana bakıyordu. Yanıma geldiğinde kalbim hızlanmaya başladı. Belimi tutarak beni sandalyeden indirip gizleyemediği bir özlemle ofisini gösterdi. "İçeri geç." Günlerdir benden köşe bucak kaçtığı için özlemişti.

Ofisine girerken Karun hemen arkamdaydı. Kapı kendiliğinden kapandığında masasına doğru yürümesini izledim. "Neden buradasın, Bige?" Bana Bige dedikçe kendi adımdan nefret ediyordum. Herkese Bige ama ona Saka olmak istiyordum.

Karun masasının arkasına geçip yerine oturunca kendimi mülakata girmiş gibi hissettim, odasının ortasında öylece dikiliyordum. Fazla ciddi bakıyordu, öyle ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Sanki hamile kalarak ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyordu. Gerginliği beni de geriyordu.

Bu kasvetli ortamı biraz yumuşatmak için derin bir nefes alarak, "CV'im masanızda," dedim en tatlı sesimle. "İş başvurum hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bir süre ciddiyet dolu gözlerle bana baktıktan sonra uzanıp masadaki belgelerden birini aldı. Benimle hiç alakası olmayan bir dosyayı açıp son derece katı gözlerle incelemeye başladı. "Hımm," diye sesler çıkarırken bile fazla ciddi görünüyordu. "Bige Efil Saka."

Adımı mırıldanırken gözleri o meçhul dosyada gezinip durdu. "İş deneyiminiz sınırlı, daha önce bizim sektörümüzdeki bir firmada çalışmamışsınız. Burada arkeolog olduğunuz yazıyor." Başını kaldırıp alaycı gözlerini bana çıkarırken çok ukala görünüyordu. "Bir arkeolog güvenlik sektöründe ne iş yapabilir?"

Dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurarak elinde tuttuğu dosyayı işaret ettim. "Dikkatli bakarsanız orada aynı zamanda bir grafiker ve dövüş sanatlarında usta biri olduğum da yazıyor. Reklamlarınızı tasarlayabilir veya yakın korumanız olabilirim."

"Hepsi için yeteri kadar çalışanım ve adamım var." Elindeki dosyayı masaya atarak koltuğuna yaslandı. "Söyler misiniz, sizi neden işe almalıyım?"

Ayartıcı bir şekilde onu izlerken alt dudağımı dişleyerek gözlerimi süzdüm. "Başka meziyetlerim de var, Karun Bey."

Gözleri kırmızı rujun süslediği dudaklarımı bulunca oturuşunu dikleştirdi. "Ne gibi meziyetler mesela?"

Ağır adımlarla ona doğru yürürken cilveli bir sesle, "Yatakta da çok iyiyimdir," diye fısıldadım.

Yaşadığımız o sıcak birliktelikleri hatırlayınca kaskatı kesildi. "Sadece yatakta mı?" Bunu söylerken koyulaşan gözleri vücudumun kıvrımlarında oyalanıyordu.

Masasının önünde durdum ama yanına gitmedim. "Hayır, sadece yatakla sınırlı değilim." Ellerimi masaya bastırarak öne eğildiğimde gözleri elbisemin dekoltesinden görünen göğüslerimin çatalında gezindi. Nefes alışları hızlanmaya başlamıştı.

Kıvrımlı kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktım. "Şömine karşısında sevişmekte de çok iyiyim." Sertçe yutkunarak kravatını çekiştirdi, vücudunu ateş basmış gibiydi. Karun'u en çok ayartacak kelime şömineydi, şömine karşısında seks yapmaya bayılıyordu.

"Hımm." İrisleri biraz daha koyulaşırken sadece gözleriyle beni soyuyordu. "Başka?"

Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Şömine karşısında, duvarda, yatakta, banyoda ve daha birçok yerde seks yapabilirim." Ellerimin yaslı olduğu masayı gösterdim. "Masada bile."

Karun başını omzuna doğru yatırırken aç gözlerle bana bakmaktan kendini alamıyordu. "Neden bana şu meziyetlerinizi göstermiyorsunuz, Bige Hanım?" Yanını işaret etti. "Yaklaş."

Dudaklarımı büzerek eğildiğim yerden doğruldum. "Bilemedim ki bu iş ahlakına uyar mı?" Onu kışkırtan ben değilmişim gibi kendimi geriye çekerek onunla uğraşmaya başladım. "Tüm işe alımlarınızı bu şekilde mi yaparsınız?"

Gözlerini açık yakamdan ve kısa eteğimden ayırmadan, "İşe alımları ben yapmam," dedi boğuk bir sesle. "Bununla uğraşmayacak kadar meşgul biriyim."

"Şu anda iş görüşmesini bizzat sizinle yapıyorum."

"Ve bu seni şanslı kılıyor." Sabırsızca bana yanını işaret etti. "Buraya gel."

Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Hayatınızda çok belalı bir kadın olduğunu duydum, sonra bana musallat olmasın?"

Alıcı gözlerle vücudumu incelemeyi bırakıp bakışlarını gözlerime çıkardı. Dudakları belli belirsiz kıvrılırken gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. "Siktir et onu."

Ölmek mi istiyordu?

Sinirlenmemeye çalışarak, "Ya o sizi siktir ederse?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Sıkar o biraz."

"Sinirlenmeye başlıyorum."

"Yanıma gelmediğin her saniye ben de öyle."

Masanın etrafından dönüp yanına gittiğim an kolumdan tutarak beni kucağına çekti. Bir anda kendimi onun dizlerinin üzerinde bulunca şaşırmış gibi yaparak gözlerimi kırpıştırdım. "Sevgilinizin bunu öğrenmeyeceğinden emin misiniz?"

Çenemi tutarak başımı kaldırdı. Kucağında yan bir şekilde otursam da kalçamın altındaki sertliğini hissettim. "Sevgilim yok." Başparmağı alt dudağıma sürtünerek rujumu dudaklarıma dağıttı. "Karım var."

Dudağıma dokundukça beni daha çok öpmek istediği için üzerime eğildi. "Karım iş yerime pek uğramadığından burada yaptıklarımı öğrenemez." Beni kışkırtarak üzerime biraz daha eğilince ılık nefesi dudaklarıma çarptı. "Burada olan burada kalır."

Patron ve çalışan fantezisini oynadığımız için ona kızmak yerine güldüm. "Karın da gittiği her yerde acaba böyle küçük kaçamaklar yapıyor mudur?"

Bakışlarına kızgınlık eklendiğinde çenesi seğirdi. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Daha çok sen ölmek ister gibisin."

Gözlerinin ardından tehlikeli bir parıltı geçtiğinde, "Siktir et şu oyunu!" dedi agresif bir sesle. "Yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

"Sen yaparken iyi ama."

"Henüz sana hiçbir şey yapmadım." Çenemi sıkarak başımı biraz daha yukarı kaldırdığında dudaklarımız birbirine değmek üzereydi. "Yapmak üzereyim." Konuşurken dudaklarıma sürtünen dudakları aklımı başımdan alıyordu. "Neden buradasın, Bige?"

Beni öpmesi için kıvranırken kısık bir sesle fısıldadım. "Seni ziyaret etmek istedim."

Dudaklarını acı verici bir şekilde dudaklarıma sürterken beni kıvrandırmaktan zevk alıyordu. "Neden buradasın diye sordum?"

Daha fazla dayanamayıp, "Konuşmak için," diye itiraf ettim. "Bebek hakkında konuşmalıyız." Bebek kelimesini duyunca bile tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Güzel bir rüyadan uyanmış gibi karnıma bakınca bakışları donuklaştı. Midem kasıldı. Karnıma baktıkça mavilerindeki tüm tutku kayboldu. Az önce bana yoğun bir şehvetle bakan gözleri şimdi fazla soğuk bakıyordu.

Beni kucağından kaldırarak uzaklaştı. "Konuşacak bir şey yok." Ayağa kalkıp kapıya yürümesine hayret ettim. "Eve dön."

"Karun bu kaçtığında ortadan kaybolacak bir sorun değil." Sırtıyla bakışırken başımı iki yana salladım. "Bu bir sorun bile değil." Sorun olarak gördüğü şey bizim bebeğimizdi. "Sen onun babasısın."

Bir anda bana dönüp kızgınlıkla, "Değilim!" diye bağırınca yaşadığım şaşkınlığı anlatmanın bir yolu yoktu. Tüm bunların suçlusu benmişim gibi öfkeyle bakıyordu. "Ben onun babası değilim!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Ne hissedeceğimi bilmez bir hâlde ona bakarken gittikçe ben de sinirleniyordum. "Başkasından mı bu çocuk?"

Nefesini sertçe verdi. "Değil!"

"Başkasından mı yaptım onu?"

"Yeter, Bige!"

"Bir başkasıyla mı yattım?"

"Kes şunu!"

"Sen kes!" Ona sesimi yükselterek kızgın adımlarla üzerine yürüdüm. "Çocuk benden değil dediğinde ne anlamalıyım veya başkaları ne anlamalı?" Ellerimi göğsüne basturarak onu sertçe geriye ittim. "Bebeği istemiyorsan istemiyorum de ama sakın *babası değilim* veya *benim değil* deme!" Söylediği şeylerin gittiği yer onu parçalamama neden olabilirdi.

"Bir daha *bu çocuk benden değil* dersen sana onun yüzünü bile göstermem!" Sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek ellerimi sıktım. "Bundan nefret etsen de bu çocuk senin ve bununla yüzleşeceksin!" dedikten sonra yanından geçip dışarı çıktım. Er veya geç baba olacağıyla yüzleşmeliydi.

Onun ofisinden çıkıp asansöre doğru yürürken, "On üç gün!" diye mırıldandım. Kısık bir sesle kendi kendime konuşurken sinirle dişlerimi sıktım. "Sana verdiğim süre on üç gün." Bugünden itibaren on üç gün sabredecektim. Eğer hareketlerinde değişen bir şey olmazsa bir daha istese de bebeğini göremeyecekti. İstemediği bu bebeği de alıp gittiğimde dünyanın kaç bucak olduğunu görürdü.

"Karun sinirlerimi çok bozuyor." Elimdeki kese kâğıdının içinden çıkardığım erikleri yerken öfkemden hiçbir şey kaybetmemiştim. "Bu sabah onu iş yerinde ziyaret ettim ama gittiğime pişman oldum." Benimle yürüyen Kadem'e bakarken umutsuz bir hâldeydim. "Bebek hakkında konuşmak bile istemiyor."

Gazel suratını buruşturarak, "Erkek değil mi, hepsini siktir edeceksin," deyince Kadem'in ters bakışlarına maruz kaldı.

"Neden genelleme yapıyorsun, lan?"

Ablam sinirden gözlerini devirerek onu gelişigüzel süzdü. "Senin erkek olduğundan bile şüpheliyim, değişik şey."

Kadem'e ablamın yaşadıklarını anlattığım için ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordu ancak Gazel onunla uğraştıkça sinirleniyordu. Yanımda yürüyen kıza tersçe bakarak bana yaklaştı. "Bundan sonra o da mı bizimle takılacak?" Bunun olmasından nefret etmiş gibi bakıyordu.

Kadem'e doğru uzanarak, "Bizden başka kimsesi yok," diye fısıldadım. "İdare et işte."

"Sinirlerimi bozuyor."

"Çoğu zaman benim de." Karnımı işaret ettim. "Bebeğe ne kadar iyi bir anne olduğumu göstermek için teyzesine katlanıyorum."

"Bence minik parazit teyzesini sevmeyecek, teyzesi çekilir gibi değil."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Bebeğe hem dayı hem de teyze olacaksan Gazel'den kurtulabiliriz."

Bu teklife balıklama atlayarak sırıttı. "İkisi de olurum, kurtul şu ablandan."

"Anlaştık."

"Sandığınız kadar kısık bir sesle konuşmadığınızın farkında mısınız?" Gazel inanamayan gözlerle bize bakarken ifadesi oldukça sarsıcıydı. "Aradan geçen onca yıla rağmen ikinizde değişen hiçbir şey olmaması ne acınası."

Saçlarımı savurarak güldüm. "Aradan geçen yıllar beni daha da güzelleştirdi." Elimi karnıma bastırdım. "Buna ek olarak hamileyim."

Kadem büyük bir kibirle parmaklarını saçlarından geçirdi. "Ben de artık daha yakışıklıyım." Karnımı işaret etti. "Buna ek olarak artık bir dayıyım."

"Taş gibiyiz," dedim.

"Doğal afetiz," dedi Kadem.

"Bizden bir tane daha yok."

Kadem gülerek başını salladı. "Eşsiziz."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Allah bizi özene bezene yaratmış."

Kolunu omzuma atan Kadem'in dudakları kıvrıldı. "Çok da seçiciyiz."

Yana doğru adımlar atarak Gazel'den uzaklaştık. "Herkesle arkadaş olmayız."

Gazel ikimize nefretle bakarak adımlarını hızlandırdı. "Hâlâ çocuksunuz!" Bizi arkasında bırakıp önde yürürken küfreder gibi konuşup duruyordu. "Zorla beni evden çıkartan sizsiniz, şimdi de beni dışlıyorsunuz!" Onu dışlamadığımızı çok iyi biliyordu.

Elimdeki kese kâğıdının içinden bir tane daha erik alırken arkasından dik dik bakıyordum. "Yavaş yürü, hamileyim ben." Ağzımı erikle doldurduğumdan sesim boğuk çıkıyordu. "Ayrıca bu ev nerede? Yürü yürü bitmiyor." Annemi görmeye gelmiştim fakat bunu yalnız yapmak istemediğim için Kadem ve Gazel'i de yanıma almıştım.

Karun bugün annemi göreceğimi bilmiyordu, bu konuda ona hiçbir şey söylememiştim. Bebek yüzünden bana soğuk yapıp durduğundan bir de bu konuyla onun canını sıkmak istememiştim. Evden gizlice çıkarak korumalardan da kurtulmuştum. Karun beni arayıp durduğu için telefonu kapatmıştım. Belki biraz merak ederse aramıza mesafe koymayı bırakırdı. Alt tarafı hamile kalmıştım fakat ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyordu.

Gazel durunca biz de durduk. Yolun diğer tarafındaki müstakil eve hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Orası."

Kalbim hızlanırken yönümü eve doğru çevirdim. "Annem orada mı yaşıyor?" Bunu sorarken bile sesim fazla şaşkın ve hüzünlü çıkmıştı çünkü annemin son on dört yılını geçirdiği ev Beşiktaş'taydı, yani Karun'un yaşadığı yerde. "Ama bu..."

Gazel içini çekerek başını salladı. "Kaldığın malikânenin sadece üç sokak aşağısında." Kalbim teklemişti. Annem aylarımı geçirdiğim bir yerin üç sokak uzağındaydı fakat şu zamana kadar onunla hiç karşılaşmamıştım. Bu kadar yakınımdayken bana bu kadar uzak olmayı nasıl başarmıştı?

Gazel bileğindeki saati kontrol ettiğinde burnunu kırıştırdı. "Kızı okulda öğlenci." Tereddüt eder gibi bana bakarken bakışları iç yakıyordu. "Hep bu saatlerde onu okula götürür." Kalbimin ritmi biraz daha bozuldu. Annem birazdan dışarı mı çıkacaktı?

İfademde ne gördüyse Kadem endişeli gözlerini bana çıkardı. "Bunu yapabileceğine emin misin?"

Gözlerimi küçük bir bahçesi olan bej rengi evden ayırmadan başımı salladım. "Gazel buna dayandıysa ben de dayanabilirim."

Bir yabancı gibi annemi tam bu noktada izleyebilir, gözlerimle özlem giderebilir, sonra da hiçbir şey olmamış gibi ona sırtımı dönüp gidebilirdim. Sessiz gözyaşları dökerek onun olduğu bir yerden ayrılabilir ve neden diye

kaderime isyan edebilirdim. Gazel son bir yıldır bunları hep yapıyordu, ben de yapabilirim.

Annemin dışarı çıkmasını beklerken üçümüzün de gözleri onun evinin gri kapısındaydı. Kaldırım kenarında durmuş, yolun karşısındaki eve içli gözlerle bakıyorduk. "Dün gece bir rüya gördüm." Gazel'in kederli sesini duyduğumda bile gözlerimi evden ayırmadım. "Çok gerçekçi bir rüyaydı."

Başımı çevirip ona baktığımda gökyüzünü işaret etti. "Siyah bir Saka gördüm." Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Çok güzel bir rüyaydı çünkü o kuş bendim."

Tebessüm ettim. "Seni üzen bu mu? Kâbus değil, güzel bir rüya görmüşsün."

"Hayır Efil, kâbustu." Anlamayan gözlerle ona baktığımda başını çevirip omzunun üzerinden beni izledi. Siyahları hüzünlüydü. "Benim uçtuğum gökyüzünde farklı bir kuş belirdi ve bir anda gökyüzü kızıla büründü." Gözleri puslandığında gördüğü rüyanın etkisinden çıkamıyormuş gibi uzun süre bana baktı. "Kuşlardan birini vurup öldürdüler, Efil."

Bunun düşüncesiyle bile ürpermiştim. "Rüyaların tersi çıkar derler." Onu teselli etmek için bir şeyler söyleme ihtiyacı duydum ama gördüğü rüya beni de etkisi altına almıştı. "Eğer vurulan siyah Saka'ysa tersi çıkacağı için diğer kuş ölür."

Ablam gözlerimin içine öyle bir baktı ki bakışları içimden bir yerleri kor gibi yakıyordu. Başını ağır ağır sallayarak, "İnşallah gördüğüm rüyanın tersi çıkar," deyince midem kasıldı. Rüyasında vurulan kuş siyah Saka değildi, değil mi?

Yerimden rahatsızca kıpırdanarak, "Gazel?" diye mırıldandım. "Rüyanda hangi kuş öldü?" Bakışlarını benden kaçırarak hiçbir şey söylemedi ama onun suskunluğundan gereken cevabı aldım. Sonradan ortaya çıkan ikinci kuş bendim, yani kahve Saka... Kahve Saka rüyasında öldüyse ve bunun tersi çıkarsa... Siktir! Gazel.

Onu korumak istercesine elini sımsıkı tutup bana bakmasını sağladım. "Sana bir şey olmasına izin vermem." Sürekli onunla didişsem de o benim ablam, canımın bir parçasıydı. Tırnağı kırılsa benim içim yanardı. Bizler uzun yıllar düşman kardeşler olsak da nefes aldığım sürece onu koruyacaktım.

"Bu sadece aptal bir rüya." Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım ancak rüyanın etkisinde kaldığı için tebessüm bile edemedi. "Seni korurum, Gazel."

Yapmacık bir gülümsemeyle beni avutmaya çalıştı. "Asıl ben sana bir şey olmasına izin vermem, Efil." Yemin edercesine bunları söylemişti. Abla kardeş birbirimize o kadar geç kalmıştık ki daha yeni birbirimizi bulmuşken tekrar kaybetmekten korkuyorduk.

"Kapı açıldı." Kadem'in sesiyle hemen eve döndüm. Yolun karşısındaki evin kapısı açılmıştı.

Bir kadın ve küçük bir kız çocuğu bahçe kapısından dışarı çıktığında gözlerimin ardı sızladı. "A-anne," diye mırıldanırken her uzvum donmuştu.

Aradan geçen onca yıla rağmen hiç değişmemiş gibiydi. Her şeyiyle Begüm Saka'ydı. Kalbim öyle bir hızlandı ki bir an durmasından korktum. Ona baktıkça gözlerimin önünde onunla olan anılarım canlandığı için kalbim buruk, kırık ve yıkıktı. O günlerin özlemiyle dolup taşmıştım. Kahverengi saçlarında şimdilerde aklar vardı ama hâlâ güzeldi. Eskiden saçlarını hep açardı, şimdiyse sıkıca bağlamıştı. Oysaki ne çok severdim onun saçlarının kokusunu. Benim annemin saçları yuva gibi kokardı. Acaba hâlâ öyle mi kokuyordu?

Yüzündeki kırışıklıklar bile onu çirkin göstermiyordu. On dört yıl önceki hâline göre biraz kilo almıştı. Keyfi yerinde olmalı ki hiç zayıflamamıştı. Üzerinde yarım kollu beyaz bir bluz ve siyah bir etek vardı. Annem gibiydi ama bir o kadar da yabancıydı.

On veya on bir yaşlarında bir kız çocuğunun elini tutuyor, arada başını eğerek ona gülümsüyordu. Oradaydı, yaşıyordu, annemdi fakat gülümsediği kişi ben veya ablam değildi. Şu zamana kadar birçok kez vurulmuştum ama hiçbir mermi, bu gördüklerim kadar canımı yakmamıştı. Annemi başka bir çocukla görmek bıçaktan daha keskin, kurşundan daha ağır bir histi. Annem bana veya ablama değil, başka bir çocuğa annelik yapıp ona gülümsüyordu. Oysaki ondan ayrıldığımızda o çocuktan iki veya üç yaş büyüktüm.

İlk gözyaşım bir kez daha sol gözümden akarken, "*Uzak diyarlarda evli barklı*,"[2] diye mırıldanan Kadem'in ne yapamaya çalıştığını anlamadım. "*Mutluluk en çok onun hakkı.*" Çenem titrediğinde hıçkırdım. Kadem aptalının söylediği bu şarkı beni daha çok ağlatıyordu. "*Bu yorgun kırık dökük hikâyede, adı bende saklı.*" Anneme baktıkça bu şarkı sözleri canımı

[2] Sezen Aksu, "Adı Bende Saklı" şarkısı. (e.n.)

yakarcasına zihnimde çalıyordu. Kafasına sertçe vurarak Kadem'i susturdum. Dramatik bir olaya daha fazla dram eklemesine gerek yoktu.

Annem kaldırımın diğer tarafında kızıyla yürüyordu, bense yolun bu tarafında onu izleyerek ilerliyordum. Çantamdan telefonumu çıkarıp onu aradım. Ondan bana kalan telefondan çağrımı yanıtlayıp tekrar çantama koydum. Yolun iki farklı ucunda yürürken bir kez daha onunla tek taraflı konuşmaya başladım. "Merhaba anne," derken onunla aynı hizada yürüyordum.

Bizi birbirimizden ayıran tek şey bir yoldu. Bu yol sanki benim için sınır çizgisiydi. Geçmeyi her şeyden çok istediğim ama geçmemem gereken bir sınır çizgisi... Telefonu kulağımda tutarken hıçkırmamak için kendimi tutuyordum. "On dört yıldan sonra bugün seni gördüm, anne." Kadem ve Gazel bana biraz mahremiyet sağlayarak birkaç adım arkamdan geliyordu.

"Hâlâ çok güzelsin." Onu yan profilinden izlerken ıslak gözlerle başımı salladım. "Sen hâlâ benim güzel annemsin."

Elini sıkıca tuttuğu kız çocuğuna bakınca kaşlarım büküldü. "Sen artık bir tek onun annesisin, değil mi?" Kemiklerime kadar acırken ağlayarak başımı salladım. "Sen artık bir başkasının annesisin ama yokluğunda kimse bizim annemiz olmadı." O çocuğun elini tuttukça tüm dünyam yıkılmış gibi hissediyordum. Belki de çoktan yıkılmıştı.

Düz bir şekilde yürüyüp bir sokağa girince ben de girdim. Ne yazık ki hâlâ aramızda bir yol vardı. Dudaklarım titrerken, "Bizi hatırlayamaz mısın?" diye yalvardım. "En azından bunun için biraz çabalayamaz mısın?"

Biliyorum, yaptığım bencillikti, onun bir hayatı vardı ama biz de onun çocuklarıydık ve ona ihtiyacımız vardı. "Bizi hatırlamak istemeyecek kadar çok mu üzdük seni?" Gözyaşlarım birbiri ardına akarken öylesine çaresizdim ki koşup ona sarılamamak beni kahrediyordu.

Küçük bir esintiyle o üşüdü, benim içim titredi. "Söz veriyorum, bir daha seni hiç üzmeyeceğim." Yalvaran gözlerle onu izlerken hıçkırarak başımı iki yana salladım. "İstemezsen bir daha hiç et de yemem ama bana geri dön. Anne artık beni, bizi hatırlamalısın." On dört yıllık hayatını bırakıp bize dönmesini beklemiyordum ama bizi hatırlasın, arada bir de olsa ona gidelim istiyordum.

Kapısını çaldığımızda *kimsiniz* diye değil, *kızlarım gelmiş* diye açsın o kapıyı istiyordum. Mutlu hayatını terk edip bize dönmesini değil, bizi de o hayata dâhil etmesini istiyordum; Gazel ile ikimiz onun yokluğunda çok

büyük acılar çekmiştik. Ben yıllarımı kendimi onun katili sanarak geçirmiştim, Gazel ise yıllarını onu yaşatmak için tecavüze uğrayarak... Onu herkesten daha çok hak ediyorduk.

Annem durağa girerek otobüs bekledi, ben de onunla bekledim. "Tam karşındayım," diye fısıldarken ıslak gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Sadece bir kez bak bana." Kulağıma yasladığım telefonla öylece bana bakmasını bekliyordum ancak bakmıyordu. Başını eğmiş, küçük kızına gülümseyerek bir şeyler anlatırken bana bakmıyordu. Gözleri gözlerime bir kere değse ölümüm olurdu, lakin o güzel gözleri bir kez bile benim olduğum tarafı bulmadı.

"Anne n'olur bana bak." Telefonda ona yalvarırken artık sesli ağlıyordum. "Sadece bir kez bana bak... Bir yabancının gözleriyle olsa bile bana bakmanı istiyorum." Titreyen elimi kaldırıp karnıma basurdım. "Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki." *Ben de artık anne oluyorum* demek istiyordum. Bunu bir telefonla değil, yüz yüze söylemeyi ne çok isterdim.

"Benim." Cılız bir sesle konuşup birbiri ardına gözyaşlarımı akıttım. "Benim anne." Daha fazla kendimi tutamadığım için hıçkırığıma engel olamadım. "Senin kızın, Efil." On dört yıldır unuttuğun kızın, Efil.

Dikkatli gözlerle onun kızına baktım. Bizden esirgediği sevgiyi yıllardır ona veriyordu. Bize hiç benzemiyordu, hatta anneme bile benzemiyordu. Babasını henüz görmemiştim ama kız kumraldı. Bu uzaklıktan küçük çocuğun gözlerinin rengini seçemiyordum ancak annemin kahve gözlerine sahip olduğunu sanmıyordum. Yuvarlak bir yüzü vardı ve saçlarını da balıksırtı örmüşlerdi. İçim sızladı. Biz küçükken annem saçlarımızı hep balıksırtı yapardı. Onun saçlarını annem örmüştü.

"O çocuk seni bizim kadar sevemez." İçim öyle bir acıdı ki sanki kalbimi kırk yerinden parçalıyorlardı. "Kimse seni bizim kadar sevemez, özellikle de Gazel kadar kimse seni sevemez." Gazel onun için çocuk yaşta her şeyinden vazgeçmişti. Bu görüntü beni kahrediyorsa ablamı öldürüyor olmalıydı.

Başımı çevirip Gazel'e baktığımda benden daha iyi durumda değildi. Islak gözlerle annem ve küçük çocuğun birleşen ellerine bakıyor, hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ablamın acı çeken bakışlarında ölmelere doyamazken tek kelime edemedim. Çektiği onca eziyet bunun için miydi? Onca acı annemi başka bir çocuğa annelik yaparken izlemek için miydi?

Gazel öksüzler gibi başını omzuna eğdi ancak annem ona da bakmadı. Annem çantasından çıkardığı bir mendille küçük kızının yüzünü silerken bizim farkımızda bile değildi.

"Efil gidelim buradan." Onlardan gözlerini ayırmayan Gazel, "Gidelim, canım çok yanıyor," deyince çığlık çığlığa ağlamak istedim. Keşke onun acısını da kendi yüreğime almanın bir yolu olsaydı.

"Bir kez bizi görürse belki hatırlar." Kaşlarım büküldüğünde âcizliğim sesimi titretiyordu. "Yanına gidelim mi, abla?"

"Gitmeyelim ablam." Islak bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki saf ıstırabı gördüm. "Daha önce onun olduğu birkaç yerde bulundum. Ara ara çıktım karşısına hatta yanımdan geçip giderken kısa bir an bana baktı da." Sol gözünden bir damla yaş da o akıttı. "Hatırlamadı, Efil." Hisli bir ifadeyle başını ağır ağır iki yana salladı. "Hiç hatırlamadı, kardeşim. Bizim artık bir annemiz yok."

Bizim artık bir annemiz yok.

Bundan daha acı verici bir cümle olamazdı.

Kendimden çok Gazel için üzülüyordum. Marasliyanların tüm o eziyetlerine, tecavüzlerine ve aşağılamalarına katlanırken düşündüğü tek şey bir gün anneme kavuşmaktı. On altısında başlayan bir zulmün karşılığı bu olmamalıydı. Yaşadığım çaresizliğin daha fazlasını yaşayan biri varsa o da Gazel'di.

Annem nasıl ki kızının elini sımsıkı tutuyorsa Gazel de benim elimi öyle tuttu. Bu hâldeyken bile kendi için değil, benim için üzülüyordu. Tıpkı benim de kendimden çok onun için üzülmem gibi. Beni olmasa bile Gazel'i hatırlasa yeterdi bana. Ablam uzanıp kulağıma yasladığım telefonu aldı ve yönünü anneme çevirdi.

Burnunun direği sızlarken gözlerini anneme kenetledi ve titreşen kirpiklerinin arasından son kez ona baktı. "Biliyorum, unutmak senin seçimin veya senin suçun değildi ama yine de sana kızgın ve kırgınım." Acı dolu buruk bir tebessüm dudaklarına konduğunda gözlerinden bir damla yaş daha süzülmüştü. "Seni de affetmeyeceğim anne, son nefesimde bile affetmeyeceğim."

Başını iki yana sallayarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. "Ne ben ne de yaşadıklarım seni affedecek." İçi acıdığında titreyen dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamadı. "Bir gün ölürsem bil ki sana hakkımı helal etmiyorum." Annem belki hatırlamıyordu ama üzerinde Gazel'in ahı vardı.

Hâlâ yaşıyorsa bu Gazel'in sayesindeydi, Gazel onu yaşatmak için tüm hayatından vazgeçmişti. Bir zamanlar bize bakmaya kıyamayan annem şimdi dönüp bakmıyordu bile. Gözleri o küçük çocuktan başka kimseyi görmüyordu. Tam şu anda onun artık bizim annemiz olmadığını anlıyordum, o anneme benzese de annem değildi. Artık bizim değil, o küçük çocuğun annesiydi.

Tek düşündüğü küçük kızıydı, ne de olsa bizi hatırlamıyordu. Ancak buna rağmen ona kırılıyor ve güceniyorduk çünkü kimse annesini paylaşmak istemezdi. Mavi bir otobüs yanlarında durduğunda annem kızıyla gitti. Onun kızları olmamıza rağmen gitmesine izin verdik. Islak gözlerle uzaklaşmasını izlemek dışında hiçbir şey yapamadık. Bize bir kez *kızım* demesi için ölmeyi göze alacakken o, artık bir başkasına kızım diyordu.

Bir kez olsun bize baksaydı hatırlar mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Bir barda tek başıma içerken masanın üzerindeki telefonlara bakıyordum. Telefonlardan biri benimdi, diğeriyse annemin. Son on dört yıldır yaptığım gibi yine onun telefonuyla bakışıyordum. Başka ne yapabilirdim ki ondan bana kalan tek şey bu telefondu. Gazel ve Kadem beni yalnız bırakmak istememişti ancak ikisini de gitmeye ikna etmiştim. Annemle olanlardan sonra üçümüzün de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Gazel muhtemelen küçük gecekondusuna gitmiş, yaşadıklarımıza ağlıyordur. Kadem ise soluğu Duha'nın yanında alıp ona olanları anlatıyordur. Bense bulduğum bir bara girmiş, diğer herkesten uzak bir masaya geçerek içiyordum. İçtiğim tek şeyin su olması çok komikti ama alkol kullanamazdım. Yoğun alkolün tüketildiği bir yere gelmemin nedeni kendimi sarhoş edip bugün yaşadıklarımı unutmaktı. Ancak karnımdaki ufaklığa kıyamadığım için bunu yapamamıştım.

Adana'daki avukatımı arayarak telefonu kulağıma yasladım. Telefonu açınca konuşmasına fırsat vermeden, "Adana'daki tüm konutları Begüm Saka'ya devretmek istiyorum," dedim hızlıca. "Evet, annem yaşıyor ve ondan bana kalanları ona geri vermek istiyorum. Oradaki dairem dışındaki tüm konutları ve arsaları devredeceğim. Bunu yaparken hiçbir şekilde adım geçmemeli veya kim olduğumu bilmemeli. Ölen babasından kalan miras için

onu uzun zamandır arıyormuşsunuz gibi davranacaksınız." Ona ait olan şeyleri geri almalıydı.

"Anneniz yaşıyor mu?" diyen şaşkın sesiyle iç çekerek başımı salladım.

"Evet ve bundan kimsenin haberinin olmaması gerekiyor. Özellikle de babam bunu asla bilmemeli." Annemin hayatını bir kez daha mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Konutlar benim üzerimde, yani siz söylemedikçe babam onları devrettiğimi asla öğrenemez. Şu anda adı Beliz Sümer, İstanbul Beşiktaş'ta yaşıyor. Devir işlemlerini bir an önce başlatın lütfen. En kısa zamanda onları anneme geri vermek istiyorum. Adımı ondan gizleyerek devir işlemlerini sorunsuz halletmenin bir yolunu bulun," dedikten sonra telefonu kapattım. O yapamazsa bu konuda Karun'dan yardım alırdım. Karun'un bu tür işleri ustaca halleden avukatları vardı.

Barın içindeki gürültülü müzik bir anda kesilip yerini fısıltılara bırakınca uyuşuk bakışlarımı masadan çektim. Başımı kaldırınca baskın yapar gibi arkalarındaki korumalarla bu tarafa doğru gelen Karun, Gurur ve Duha'yı gördüm. Üçü de tanınan insanlar olduğu için onları gören herkes yollarından çekiliyor, hemen telefonlarını çıkarıp gizlice onları çekmeye çalışıyordu. Arkalarında bu kadar koruma olması onları daha çok ilgi odağı yapıyordu.

Mayışan bakışlarım Karun'un üzerinde oyalanırken derin bir nefes aldım. "Geldi buz kütlesi." Adam bana tapıyor, benim için ölüyordu ama şu zamana kadar ben bile onu ısıtamamıştım. Bana duyduğu aşk bile babasının onda yarattığı travmayı dindirip vücudundaki üşüme hissini dindirememişti. Sevişmelerimizi saymazsak onu ısıtmak hiç kolay değildi.

Karun beni kaybetmekten korktuğu için doğrudan bana kürtaj olmamı söyleyemiyordu. O da aramıza mesafe koyup bebeği istemediğini belli ederek bana kürtajı aşılamaya çalışıyordu. Sanıyordu ki böyle yapınca ona kızıp bebeği aldıracaktım. Doğrudan söylese bile küçük Saka'mdan vazgeçmezdim.

Normal şartlar altında bu üçünü kolay kolay aynı karede göremezdik. Duha'nın burada olmasını Karun bu sefer sorun etmemişti çünkü Kadem onlara annemi görmeye gittiğimi söylemiş olmalıydı. Nefret etse de Duha'nın bana iyi geldiğini biliyordu. Zor bir gün geçirdiğim için Duha'nın desteğine ihtiyaç duyacağımı düşünmüş olmalıydı.

Keşke hep böyle yan yana olabilselerdi. Ne yazık ki benim yüzümden ikisinin arası açılmıştı. Tekrar nasıl eskiye döneceklerini bilmiyordum. Meraklı bakışları bizlerden uzak tutmak için korumalar buradaki herkesi dışarı

çıkarıp barı boşaltmaya başladı. Karun bir sandalye çekerek yanıma oturdu, Duha da diğer yanımdaki yerini aldı. Gurur ise tam karşıma oturmuştu.

Üçünün bakışlarına somurtmakla karşılık verdim. Karun gözlerini kısarak elimdeki şişeye baktığında kaşları belli belirsiz çatıldı. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır." Daha iyi görebilmesi için şişeyi yukarı kaldırdım. "Bu sadece su."

Duha'nın yakışıklı yüzü sertleşmişti. "Elinde tuttuğun şey bir votka şişesi."

"Biliyorum ama içindeki su."

Kafa karışıklığıyla bana bakan Gurur, "Votka şişesinin içinde neden su var?" diye sordu.

"Çünkü içmek istedim."

"Neyi?" dedi Karun.

"Votka, viski, şarap veya alkol oranı yüksek herhangi bir şeyleri."

Bebekten dolayı Duha'nın bakışları önce karnımı buldu, daha sonra da doğrudan yüzümü. "İçtin mi?"

"Neyi?" diye sordum.

Gurur bana kızgınlıkla bakıp dişlerini sıktı. "Votka, viski, şarap veya alkol oranı yüksek herhangi bir şeyleri?"

"Hayır," dedim safça. "Hamileyim, nasıl içerim onları?"

Karun yüzünü sertçe ovuşturdu. "O zaman elinde neden bir votka şişesi var!"

"Çünkü içmek istedim!"

Üçünün aynı anda, "İçtin mi?" diye sormasıyla çıldırmak üzereydim. Bu üçünden benim çektiğim kadar kimse çekmiyordu.

"İçmedim!" Şişeyi sertçe masaya bıraktım. "Annemden dolayı çok üzülüp içmek istedim ama bebek yüzünden alkol tüketemiyorum." Ters ters onlara bakıp şişeyi gösterdim. "Ben de garsonlardan birine içki şişesini suyla doldurup getirmesini söyledim." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Psikolojik olarak kendimi kandırıyorum."

Böyle bir şeyi ilk kez benden duymuş olmalılar ki üçü bir süre birbirine baktı, daha sonra da bana. Karun'un bakışları soru işaretleriyle doluyken ifadesi fazla komikti. "İstediğin gibi kendini kandırabildin mi bari?"

Umutsuzca başımı iki yana salladım. "Bir gram bile sarhoş hissetmiyorum."

Daha gülmemeye çalışarak muzır bakışlarını bana dikti. "Suyla sarhoş olmaya çalışan aptal kuş. İlla bir şey içeceksen bari meyve suyu falan içseydin. Hiç olmazsa karnındaki de kendini gölde hissetmezdi." Gözlerinde iç gösteren dürbün varmış gibi kısık gözlerle karnıma bakıyordu. "İçtiğin sular yüzünden bebek boğulmaz, değil mi?"

Gurur yerinde rahatsızca kıpırdandığında yeşil gözlerindeki paniği gördüm. "Böyle bir şey mümkün mü lan?" Neredeyse yerinden fırlayıp beni kafa üstü çevirerek içtiğim tüm suları çıkaracaktı.

Bir an buna kalkışacağını düşündüm çünkü yeşil irislerinde oluşan telaş görülmeyecek gibi değildi. "Gelin hanım, sen yeğenimi karnında boğmaya mı çalışıyorsun?" Bunu sorma şekli son derece ciddi olduğu için istesem de gülemedim.

Karun kısık sesle bir şeyler dedi ama ne dediğini anlayamadım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa hoşuma gidecek bir şeyler söylememişti. Ona olan sert bakışlarımı görmezden gelerek garsona masamızı donatmalarını söyledi. Canım yeterince sıkkınken bir de onunla uğraşmak istemiyordum. Onun yanından kalkıp masanın etrafını döndüm. Gurur'un yanına oturduğumda Karun'un kaşları belli belirsiz çatıldı. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

Gözlerinin içine dik dik bakarak sinirleriyle oynamaya başladım. "Senin yanında oturmak bana kendimi güvende hissettirmiyor. Bebekten kurtulmak için karnıma falan vurursun, gebertirim seni." Çenesi kasıldı.

Bakışlarının hiddetini üzerimden çekmeden masada öne eğildi. "Şu zamana kadar sana bir kez bile el kaldırdım mı?" Gözlerinin ardından kinaye dolu bir ifade geçti. "Senin aksine."

"Benden bu kadar rahatsız oluyorsan gidebilirim."

"Dene bakalım!"

"Bağırma bana!" Sesim onunkini bastırırken sinirden elim ayağım titriyordu. "Ben bugün annemi gördüm ama yanına bile gidemedim!" Gözlerimin ardı sızlarken göz pınarlarıma akın eden yaşlara direndim. "On dört yılın ardından annemi gördüm ama o beni görmedi. Nasıl görsün ki beni hatırlamıyor bile."

Yanağımdan süzülen bir damlanın sıcaklığıyla içi acımışçasına bana bakarken sert tavrı yıkıldı. "Karun," diye fısıldadım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

Yerinden o kadar hızlı kalktı ki yanıma gelmesi saniyelerini aldı. Yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturduktan sonra yönünü bana çevirdi. "Özür

dilerim, senin için ne kadar zor olduğunu düşünemedim." Karun'un sesi pişmanlık içinde çıkarken çenemi tutarak başımı ona doğru çevirdi. "Ona gideceğini bilmiyordum."

Gözlerimden akan yaşlar ona katlanılmaz bir acı veriyor olmalı ki bakışları saf kederle doldu. "Annene gideceğini bilseydim seninle gelirdim." Bilseydi beni yalnız bırakmayacağından hiç şüphem yoktu.

Aslında sabah iş yerine biraz da bunun için gitmiştim ama orada bana karşı sert çıkınca bunu ona söyleyememiştim. Bakışlarımdan bunu anlamış olmalı ki kısık bir sesle kendine küfrederek, "Şirkete bunun için gelmiştin!" dedi suçluluk içinde. Karun kendine kızarak parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. Dokunuşu bile sinirlerimi yatıştırıyor, onun ilgili mavilerinde kaybolmamı sağlıyordu. "Çok mu kötü geçti?"

O sildikçe yaşlar gözlerimden durmaksızın aktığı için başımı salladım. "Annemdi ama annem değil gibiydi." İçim öyle bir acıyordu ki bu acıyla ne yapacağımı bilmiyordum. "Annemden geriye kalan bir kabuktan farkı yoktu." Kaşlarım büküldüğünde hıçkırdım. "Gazel de oradaydı." Burnumu çekerek Karun'un mavilerine ıslak gözlerle baktım. "Onun için de çok kötüydü."

Acım karşısında omuzları gerilirken yakışıklı yüzü fazla içli bakıyordu. "Bile isteye sizi unutmadığını biliyorsun." Sıcak bir sesle konuşup beni teselli etmeye çalıştı ancak hiçbir teselli sözcüğünün beni yatıştıramayacağını o da çok iyi biliyordu.

Titreyen elimi kaldırıp ona sol göğsümün üzerindeki mavi çiçeği gösterdim. "Bunu onun için çizmiştim." Dudaklarımda oluşan buruk tebessüm çok yapmacıktı. "Unutmabeni çiçeğini onun için göğsüme çizdim ama hiç görmedi."

Karun'un gözleri göğsümün üzerindeki çiçeği bulunca içim burkularak, "Sanrı," diye mırıldandım. "Acaba çok mu kötü çizdim, bu yüzden mi hiç bakmadı?" Kemiklerime kadar titreyerek başımı eğdim. "Kötü olmuş, değil mi? Onu göreceğim için çok heyecanlıydım, bu yüzden aceleyle çizmiştim." Islak kirpiklerimin arasından ona bakarken dudaklarım büküldü. "Onun için çizdiğim çiçeği hiç görmedi."

Karun hüzünlü bakışlarının rotasını yüzüme yönlendirdiğinde gözyaşlarımda boğuluyor gibiydi. "Senin elinin değdiği her şey güzelleşir, nefesim." Son kısmı içine çektiği nefes benmişim gibi içten söylemişti. Göğsümdeki unutmabeni çiçeğini işaret etti. "Sen çok güzel çizmişsin, görmemek onun

ayıbı." Daha sonra başını eğdi ve herkesin içinde dudaklarını sol göğsümün üzerine bastırdı. Kalbim kasıldı.

Dudaklarının sıcaklığını unutmabeni çiçeğinin üzerinde hissettiğimde gözyaşlarım durdu. Karun açık yakamın diğer tarafını da öperek daha ben söylemeden öpücüğünü eşitlemişti. Başını kaldırıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Başparmakları ıslanan yanaklarımı silerken kıyamayan gözlerle bana bakıyordu. "İste dünyaları vereyim, her şeyim sana feda olsun." Bana tüm dünyasıymışım gibi bakarken mavilerinin ardında yakıcı bir çaresizlik geçti. "Sana veremeyeceğim tek şey benim de hiç sahip olamadığım bir şey... Anne baba sıcaklığı," deyince bir saniye bile beklemeden ona sarıldım.

Anne ve baba konusunda Karun bana göre daha bahtsızdı; o, annesiyle babası tarafından hiç sevilmemişti. Uzun süre onun göğsünde soluklandım. Kendimi daha iyi hissedip sakinleşene kadar onun göğsünde ağladım. Karun için için acıyarak gözyaşlarımı göğsünde topladı. Kolları beni sımsıkı sararken göğsüne akan her bir damla kalbini yakıp geçmişti. Bir kez daha onun varlığına şükrederek hayatımdaki yerinin büyüklüğünü anladım.

Bir süre sonra daha iyi hissedince ondan ayrıldım. Masayı içki ve çerezlerle doldurmuşlardı. Benim önümdeyse sadece su ve meyve suyu vardı. Gurur'un isteğiyle bana bunları getirmişlerdi. Gurur kadehini rakıyla doldururken, "Daha iyi misin?" diye sordu. Karun ve Duha viski içerken Gurur rakı içiyordu.

Ona başımı salladığımda Duha endişesinden hiçbir şey kaybetmeden bana baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bugün zor bir gün geçirdiğimi bildiklerinden bana karşı çok ilgililerdi.

Hayatımda büyük bir rolü olan bu üç adama sırasıyla bakıp onlara gülümsedim. "Sizi çok seviyorum."

Karun yerinde rahatsızca kıpırdanırken kaşları çatıktı. "Senin seveceğin tek erkek benim." Gurur ve Duha'ya nefretle bakması çok komikti. "Yanlışın var, bu piçleri sevmiyorsun!"

Duha sırıttı. "Ama seviyor."

Gurur masadaki fındıkları avuçlayarak keyifle arkasına yaslandı. "Karın beni seviyor." Dudakları kıvrılarak bana göz kırptı. "Ben de onu seviyorum." Karun'un ne kadar kıskanç olduğunu iyi bildikleri için onunla uğraşıyorlardı.

Amcasına ters gözlerle bakan Karun'un çenesinde bir kas seğirdi. "Senin karın da beni seviyor, bu konuda ne yapacaksın?"

Gurur yerinde dikleşti. "Sevmiyor lan!" Bekle, kıskandı mı? Kahkaha atmak istedim. Amca yeğen eşlerini birbirlerinden kıskanacak kadar şuursuzdu.

"Demek sevmiyor?" Karun telefonunu çıkarıp öç almak ister gibi yönünü Gurur'a çevirdi. "İzle o zaman." Telefondan bir şeyler yaptığını görünce başımı ona doğru eğdim. Farah'a mesaj atıyordu. Bunu görmemi sorun etmediği için telefonu benden kaçırmadı.

Gurur'un karısına gönderdiği mesajı okuyunca az kalsın gülecektim.

"***Farah, piç kocan yanımda. Hoparlörü açarak birazdan seni arayacağım. Konuşma boyunca bana abi demiyorsun.***"

Mesajı gönderdikten sonra Farah'ı arayarak sesi dışarı verdi. Telefonu masanın üzerine koyunca Gurur karısının adını ekranda gördü. Omuzları gerilerek telefona bakmaya başladı. Farah mesajı okumuş olmalı ki, "Merhaba, Karun," diyerek telefonu açınca Gurur kısık bir sesle küfretti.

"Niye abi demiyor?" Sinirli çıkan kısık sesini güçlükle duymuştum.

Karun sırıtarak amcasının sinirli yüzüne bakıyordu. Gurur'un gözlerinin içine bakarak, "Farah, sana bir soru soracağım," dedi. "Beni seviyor musun?" Gurur kaskatı kesilmişti. Ciddi ciddi karısını kıskanıyordu. Bir erkeğin karısını kıskanmasında tabii ki sorun yoktu. Ancak Gurur düşmanının kızından hoşlanmadığını savunup durduğu için onu kıskanması hepimizi şaşırtıyordu.

Karun'un sorduğu soruya Farah, "Evet," deyince Gurur'un ifadesi sertleşti. "Seni çok seviyorum."

Gurur kaskatı bir bedenle kulağıma doğru eğilirken kızgınlıkla telefona bakıyordu. "Sor bakayim ha şuna, hangi anlamda seveymiş?" Şivesi değiştiğine göre gerçekten çok sinirlenmişti.

Ben de Karun'un kulağına eğilip, "Hangi anlamda sevdiğini sor," dedim.

Karun çok eğlendiğini gizlemeden, "Farah," dedi neşeli bir sesle. "Ben de seni seviyorum." Benim kaşlarım çatıldı, Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Gurur her fırsatta Karun'un yanında beni sevdiğini söylediği için aklınca amcasına bir ders veriyordu.

Masadaki telefonu kapatarak ölümcül bakışlarımı Karun'a yönelttim. "Beni sevdiğini söylemen bile kaç yılını aldı ama Farah'a gelince şak diye söyledin!" Elimi masaya vurarak kaşlarımı çattım. "Onu daha yeni tanıyorsun!"

Karun onu kıskanmamdan büyük bir keyif alarak viski kadehine uzandı. "Yavrum, ben onu yıllardır tanıyorum. Farah'ın liseli hâllerini bilirim."

Gurur oturduğu yerden gerim gerim gerilirken kızgın bakışlarını Karun'dan çekmiyordu. "Ben bile bu kadarını bilmiyorum lan, sen nereden biliyorsun!"

Karun viskiden bir yudum alırken gözlerinden muzır bir ifade geçti. "Farah'ın okuduğu lisede söyleşi yapmıştım. Konferans salonunun arka sıralarında oturan gözlüklü bir kız, tek bir soruyla tüm dikkatleri üzerine çekmişti." Aklına gelenlerle güldü. "Babası ve benim yaptığım kirli işlere değinmişti." Birkaç yudum içtiği kadehi masaya bırakırken gözleri parıldadı. "Kim derdi ki o ufaklığın bir gün gelinimiz olacağını."

Gurur karısını kıskandığını yeteri kadar gizleyemediği için agresif bakışları Karun'un üzerindeydi. Bu ikisinin birbirini kıskanmasının en büyük nedeni yaşlarının birbirine yakın olması ve kardeş gibi büyümeleriydi. Duha, Gurur'un ters bakışlarını görünce güldü. "Sen Ümit'in kızını kıskanıyor olamazsın, değil mi?"

Duha'nın sorduğu soruyla Gurur hemen kendine çekidüzen vererek önüne döndü. "O çocuğun nesini kıskanacağım?" Farah'ı deli gibi kıskanıyordu ama inatla bunu kabul etmiyordu.

Arkasına yaslanan Duha'nın dudaklarında çarpık bir gülüş vardı. "Çocuk dediğin kadın artık yirmi beşinde. Bir şeyi çok merak ediyorum." Gülmemeye çalışarak kolunu sandalyenin kenarına yasladı. "Aynı odada kalıyorsunuz, yani onu gerçekten hiç arzulamıyor musun?" Bunu ben de çok merak ediyordum.

Hepimizin gözleri onu bulunca Gurur bakışlarımızdan kurtulmak için birkaç fındığı daha ağzına attı. "Çocuk kadının nesini arzulayacağım?" Sinirli çıkan sesinin aksine bakışları tam tersi şeyler söylüyordu. "Aramızdaki evlilik gerçek değil, öyle olsa bile Farah'ın bazı şeyleri bildiğini hiç sanmıyorum."

"Bazı şeylerden kastın sevişmek mi?" dediğimde bu kadar açık sözlü olduğum için Gurur kısık bir sesle küfrederken Karun ve Duha güldü. Ne kadar patavatsız olduğumu iyi biliyorlardı.

Gurur rakı bardağını tepesine dikerek sertçe içti. Sek rakıyı yarısına kadar içerek bardağı gürültüyle masaya bıraktığını izledik. Sorduğum soruyu es geçerek, "Ona göre evlilik, evcilik oynamak gibi bir şey," dedi.

Karun onu biraz daha konuşturmak için masada öne eğildi. "Evcilikten kastın nedir?"

Gurur sinirden gülerek omuzlarını silkti. "Her şey ona oyun gibi geliyor. O kadar çocuk ki ona bakınca genç bir kadın göremiyorum." Gülüşü daha silik bir hâle geldiğinde keyfi kaçmıştı. "Her konuda fazla saf ve masum. Normalde sinirleneceğim şeyleri o yapınca kızamıyorum."

"Tam olarak ne yapıyor?" diye sordu Duha.

"O evde kaldığım süre boyunca pıtı pıtı adımlarla tüm gün ördek gibi peşimde dolaşıyor. Evdekilerden biri onu üzünce babasına şikâyet eder gibi hemen bana gelip anlatıyor," dediğinde kahkaha attım. Bunu görmek isterdim.

Gurur canından bezmiş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Onu üzenlerin canına okuduğumdaysa bu sefer de kalkıp bana kızıyor." Sinirle yüzünü buruşturdu. "Kızmak dediysem sanmayın karşıma geçip kızdığını, kapı arkasında bağırıp çağırıyor. Dışarı çıktığındaysa süt dökmüş kediye dönüşüyor."

Karun gülüşünü bastırmaya çalıştığı için dudakları titriyordu. "İdeal bir ilişki."

"Nesi ideal lan!" Hıncını Karun'dan çıkarmak ister gibi ölümcül bakışlarını ona yöneltmişti. "Ben karımı her gece masal kitabı okuyarak uyutuyorum." Şaşkınca bize bakıp, "Kızım mı bu benim?" diye sordu. "Ben niye ona masal okuyorum?" Bunu Farah da söylemişti.

"Bu konuda kimse seni zorlamıyor." Karun bir şeyi anlamak ister gibi konuşurken onun tepkisini ölçüyordu. "Ona masal okumayı bırak."

Gurur rakı bardağını eline alırken, "Masal okumayınca uyuması saatleri buluyor," derken ifadesi hoşnutsuzdu. "Okuduğum masallar onu o siktiğim sarkaçtan daha hızlı uyutuyor."

"Onun uyku problemi senin sorunun değil." Karun umursamaz gözlerle onun üzerine gitmeye devam etti. "Senin uykuyla bir sorunun yok. Onun uyuyup uyumadığından sana ne?"

"Ne demek bana ne?" Gurur yerinde dikleşerek inanamayan gözlerle Karun'a baktı. "Senin karın uyumayınca sen ona arkanı dönüp rahat rahat uyuyor musun?"

"Hayır çünkü ben karımı seviyorum ve onunla ilgili her şeye değer veriyorum." Karun'un gözlerinin ardından imalı bir parıltı geçerken bıyık altından gülüyordu. "Sevmediğin bir kadının rahatını sence de fazla düşünmüyor musun?" Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Yoksa seviyor musun sen bu kızı?" Bunun düşüncesiyle bile Gurur buz kesti. Karun onu çok iyi bir yerden yakalamıştı.

Düşmanının kızına vurulmuştu ancak bunu kabullenmek yerine sonuna kadar inkâr ediyordu. Omuzlarını dikleştirerek yüzündeki şaşkın ifadeyi hızla sildi. "Onu sevmiyorum." Bunu söylerken bizi mi yoksa kendini mi kandırdığını çok merak ediyordum. Bakışlarını bizden kaçırarak rakı bardağına boş gözlerle baktı. "Melek gibi olan kadınlara karşı fazla hassasım. Farah da öyle olduğu için ona karşı iyi olmaya kendimi zorluyorum. Babasının öcünü kızından alacak değilim ya."

"Madem öyle, boşan o zaman kızdan." Meyve suyumu pipetle içerken sırıtarak ona bakıyordum. "Babasının öcünü kızından almıyorsan boşan kızdan."

"Babasıyla mı evleneyim, gelin hanım?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Bunu kastetmediğimi iyi biliyorsun."

"Kapatın şu konuyu." Farah üzerinden onu köşeye sıkıştırdığımız için bizi tersleyerek Duha'ya sardı. "Sen kalp hastası değil misin?" Duha'nın elindeki viski bardağını işaret etti. "Hastayken bu zıkkımı neden içiyorsun?"

Duha gülerek viskiden birkaç yudum daha aldı. "Elay gibi konuşup durma. Alkol ciğerlerime zarar verir, kalbime değil," demişti ki telefonu çalınca bize bir dakika işareti yaptı. Ekrandaki Elay ismini görünce irkilip bize telefonu gösterdi. "Sessiz olun, Elay bir barda olduğumu öğrenirse sabaha kadar çenesiyle beni siker." Karun ve Duha'nın hiçbir şeyden korkmayıp bizden korkması şaka gibi bir şeydi.

Duha telefonu açarak, "Söyle doktor," dediğinde sadece Elay'ın sesini duymak bile yüzünde huzurlu bir ifadenin oluşmasını sağlamıştı. Duha'nın Elay'da en çok sevdiği şeylerden biri de onun sesiydi. Elay'ın sesinin çok hoş bir tınısı olduğu için sesi kulağa müzik gibi geliyordu.

Elay ona ne söylediyse Duha'nın yüzünde garip bir ifade oluştu. "O ne kızım öyle? Pancarın tatlısı mı olurmuş?" Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Yahu doktor, sen niye normal şeyler aşermiyorsun? Bu saatte ben sana pancar tatlısını nereden bulayım?"

Elay ona bağırmış olmalı ki yüzünü buruşturarak telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. "Kıs şu sesini tamam, buluruz." Telefonu kapatarak barın bir köşesinde dikilen adamlarına döndü. "En acilinden pancar tatlısı bulup getirin. Elay ikinci kez beni aramadan o tatlıyı buraya getirin."

"Bekleyin bir dakika," diyerek Duha'nın korumalarını durdurdum. "Hazır gitmişken bana da limon turşusu alır mısınız?" Ağzımın suyunu akıtarak dudaklarımı emdim. "Canım çok çekti."

Korumalar başını sallayarak dışarı çıkınca aklıma gelenlerle suratımı asarak Karun'a döndüm. "Canım ekşili yaprak sarması da çekiyor."

Karun'un bakışları karnımı bulunca mavileri değişmişti. İki saniyeden daha fazla karnıma bakmayarak katı bakışlarını yüzüme çıkardı. "O şeyi beslemeyeceğim."

Duyduklarımla sertçe yutkundum, masadaki herkes de gerilmeye başlamıştı. Tek bir cümlesi beni o kadar çok incitti ki gözlerimin ardı sızladı lakin ağlayamadım. Bebek konusunda zerre kadar merhameti yoktu.

Korumalarım ne denli incindiğimi görünce bu hâlime kayıtsız kalamadı. Furkan bir kez daha benim için Karun'un gazabını üzerine çekerek, "Bige Hanım, sarma dışında istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Her ne olursa?" dedi Nedim.

"Sadece söyleyin, biz getirelim," diyen Celil ile üçüne dolu dolu gözlerle gülümsedim.

"Zeytinyağlı sarma, turşu suyu ve biraz da kestane şekeri," dediğimde üçü hemen kapıya yürüdü.

Karun onların arkasından ters gözlerle bakıp duruyordu. Gurur ise aynı terslikle ona bakıyordu. "Kendine çekidüzen vermezsen çocuğun doğduğunda senin dışındaki her adama baba diyecek!" Sinirli bakışlarını Karun'dan çekmeyerek ona üç yakın korumamı gösterdi. "Onlara bile baba derse hiç şaşırmam."

Karun buz gibi bir suratla içkisini yudumlarken, "Bunun için önce doğması gerekiyor," deyince kalbim kasıldı. Betim benzim atarken inanamayan gözlerle ona bakıyordum. Bebeğin doğmasına zerre kadar ihtimal vermiyor muydu?

Onun doğmayacağına nasıl bu kadar emindi? Bu konuda bir şeyler yapmayı mı planlıyordu yoksa bu işi babasına mı bırakacaktı? Aklıma dehşet verici bir fikir gelince kanım dondu. Şeref Kalender bebeğime zarar vermeye kalkışırsa Karun ona engel olur muydu yoksa onun çok isteyip de yapamadığı şeyi babasının yapmasına izin mi verirdi?

Masada duran telefonlarımı alıp çantama koydum. Bir kez bile Karun'a bakmadan ayağa kalkıp kendi korumalarıma doğru yürüdüm. "Eve gidelim çocuklar."

Karun'un arkamdan, "Birlikte gidelim," diyen sesini duyunca adımlarımı hızlandırdım.

"Benden ve bebeğimden uzak dur! Eve sensiz gideceğim ve sakın bu gece gelme yoksa ben giderim o evden!" Bir süre onu görmek bile istemiyordum.

Bu sözlerden sonra Karun'un bu gece eve gelmeye cesaret edeceğini sanmıyordum. Beni bu kadar kızdırmışken gelirse gideceğimi biliyordu. Sırtımda onun sert bakışlarını hissederek bardan çıktım. Kendi çocuğundan kurtulmak isteyen bir babaydı.

Çardakta tek başıma oturup açık havanın keyfini çıkarırken bebeğime en sevdiğim şarkıyı söylüyordum. Onu istediğimi anladığımdan beri hayata farklı gözlerle bakmaya başladım. Karun'un bana uyguladığı soğuk tarifeye rağmen bebeğimi sevmekten, onunla konuşmaktan ve onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Karun dün gece istediğim gibi eve gelmemişti. Nerede kaldığı umurumda bile değildi. Bensiz geçirdiği tek bir gece bile onun için büyük bir azap olmalıydı. Bana sarılıp kalbimin sesini dinleyerek uyumaya alışkındı. Sabaha kadar yatağında dönüp durduğuna, bebek ve bana küfredip kızdığına çok emindim. Bir gece bensiz uyumak umarım az da olsa aklını başına getirmişti.

Kadem'in arabası malikâneye girince tebessüm ettim. Elindeki poşetlerle arabadan inerken tebessümüme aynı şekilde karşılık verdi. "Yeğenime biraz çilek ve çilekli süt getirdim." Çocuğu da kendi gibi çilek bağımlısı yapacaktı.

Kadem çardağa girerek kutu kutu çilekli sütleri ve bir kutu çileği poşetten çıkardı. Yanıma oturduğunda bana masadaki şeyleri göstermesine hayret ettim. "Saldır oğlum."

Sertçe kafasına bir tane geçirdim. "Köpek miyim ben!" Hayvan herif daha bir kadınla nasıl konuşacağını bilmiyordu. "Ayrıca benim canım hiç çilek çekmiyor."

"Ne demek canım çilek çekmiyor?" Kutudaki en iri çileği alıp zorla ağzıma soktu. "Ye şunu, beni sinirlendirme. Parazitin doğduğunda dayısı gibi çilek sevmezse seni gırtlaklarım." Ya sabır!

Zorla ağzıma tıkıştırdığı çileği yerken Kenan ve Gurur dışarı çıktı. Bizi çardakta görünce adımlarını bu tarafa yönelttiler. Çardağa girerek onlar da masanın etrafındaki yerlerini almıştı. Kenan çilekleri görünce bakışlarını bana çıkardı. "Canın çilek mi çekti?"

Çaktırmadan ona Kadem'i işaret edip, "Evet," dediğimde tüm bu çilek-lerin gerçek nedenini anlamıştı. Kenan'ın yargılayan gözleri Kadem'i buldu.

"Sırf bebeği kendine benzetmek için kızı doğuma kadar çilekle beslemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kadem çilekli sütünü pipetle höpürdeterek içerken, "Neden olmasın?" dedi masumca. "Dayısına çekecek."

Kenan göğsünü kabartarak sırıttı. "Belki de amcasına çeker."

"Tövbe de lan!" Kadem tiksinerek ona bakıyordu. "Sana benzeyeceğine sokaktaki köpeğe benzesin daha iyi."

"Benim çocuğum niye köpeğe benzesin!" diye cırladığımda Gurur güldü, bense çıldırmak üzereydim. Bu adamlara çocuk doğurmaya korkuyordum, hepsi de onunla oyuncak gibi oynayacakmış hissi veriyordu.

Gurur etrafına bakarak, "Levent nereyedur?" diye sorunca *bilmiyorum* dercesine omuzlarımı silktim.

"Hamile olduğumu duyduğundan beri benden kaçıyor." Tabii kaçmasının tek nedeni bebek değildi. Beni o zorba arkadaşlarıyla tanıştırmak istemiyordu.

"İnanmıyorum, bana mı aldın?" Melek'in neşeli sesini duyunca hepimizin bakışları arka bahçeden bu tarafa doğru gelen ikiliyi buldu. Furkan ve Melek kendi aralarında konuşarak yürüyordu. Melek'in elinde uğur böceği kulaklı bir taç vardı ve tacı kafasına takarken Furkan'a gülümsüyordu. "Çok teşekkür ederim, Furkan abi." Uzanıp onun yanağına küçük bir öpücük kondurunca Furkan gülümsedi.

Gurur, Furkan'ı iyi tanıdığı için onların bu görüntüsünden hiçbir rahatsızlık duymadı. Ancak Melek'in Furkan'ı öptüğünü gören Kadem'in kaşları çatıldı. Gurur, Kadem'in bakışlarından habersiz telefonunu çıkarıp, "Hangi cehennemdesin, Levent?" diyerek çardaktan çıkmıştı. Levent'le konuşarak bahçenin arka taraflarına doğru yürümesine sevindim çünkü biraz daha kalsaydı Kadem'i kurşuna dizerdi.

Endişeli gözlerimi Kenan'a diktim. "Gurur neden Levent'i arıyor?"

O da bunu merak ediyormuş gibi, "Bilmiyorum," diyerek Gurur'un arkasından uzun süre baktı. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Gurur'u sen de tanıyorsun, yeğenleri konusunda fazla tutucu ve korumacı." Bunu biliyordum, daha önce de Levent'e kızıp onu aradığına tanık olmuştum.

Ama sanki ortada ciddi bir sorun vardı ve Gurur, Karun'un kulağına gitmeden bu sorunu kendi başına halletmeye çalışıyordu. Bazen Gurur

için gerçekten çok üzülüyordum, yeğenleri kazık kadar olsalar bile onlar için kendini parçalıyordu. "Levent uyuşturucu falan kullanıyor olmasın?" Aklıma gelen en ürkütücü ihtimali söylememin nedeni son günlerde Levent'teki değişiklikti. "Arkadaşlarına özenip böyle bir halt yemez, değil mi?" Levent'in doğru düzgün insanlarla arkadaşlık kurduğunu hiç sanmıyordum.

İhtimali bile Kenan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "O çocuğun bu kadar akılsız olduğunu hiç sanmıyorum. O illeti kullanırsa Karun ve Gurur'un ona yapacaklarını iyi bilir." Evet ama sırf arkadaşları istedi diye bunu yapma ihtimali de vardı. Onlardan biri olduğunu kanıtlamak ve o grubun içine dâhil olmak için yanlış şeyler yapabilirdi. Levent henüz yirmilerin başında genç bir çocuktu. Bu yaşlarda yanlış arkadaş seçimleri ve yanlış tercihler çok sık görülen bir durumdu.

Kadem'in bu konudaki fikrini öğrenmek için ona döndüğümde gördüklerim bana sinir krizleri geçirtebilirdi. Kadem masadaki konuşmaları hiç duymamış gibi hâlâ ters gözlerle Furkan ve Melek'e bakıyordu. Bir gün Gurur'a yakalanacaktı ve bu olduğunda kimse onu o delinin elinden kurtaramazdı. Kenan onun bu hâlini görünce gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. "Alacağım cevaptan çok korkuyorum ama kıskandığın tam olarak kim?" Başıyla Furkan ve Melek'i gösterdi. "Bu sinirli bakışlarının nedeni bu ikiliden hangisi?"

"İnanır mısın, ben de bunun cevabını duymaktan korkuyorum." Homurdanarak çilekli sütlerden birine uzandım. "Kendimi öyle bir hazırladım ki Furkan dese bile zerre kadar şaşırmayacağım."

Kenan kahkaha attı. "Al benden de o kadar."

Kadem bizi hiç duymuyormuş gibi hâlâ o ikiliye ters ters bakıyordu. Furkan diğer korumaların yanına gidince Melek de bize doğru yürüdü. Başındaki kulaklı tacıyla ve rengârenk garip kıyafetiyle çok tuhaf görünüyordu. Kadem'in burada olduğunu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Adımlarını hızlandırıp çardağa girerek Kadem'e neşeyle gülümsedi.

"Hoş geldin." Sadece Kadem'i görmek bile onu çok mutlu etmişti. Kadem'in yanına oturduğunda heyecanı gözlerine yansıyordu. "Bugün buraya geleceğini bilmiyordum."

Onun neşeli gülümsemesinin aksine Kadem'in yüzü sirke satıyordu. Çatık kaşlarını düzeltme gereğinde bulunmadan başıyla Furkan'ın olduğu yönü işaret etti. "Onu neden öptün?"

Melek onun sinirli olduğunu nihayet fark edince gülümsemesi kayboldu. "Bana taç almış."

Yerinde rahatsızca kıpırdanan Kadem, Melek'in kafasındaki taca nefret etmiş gibi bakıyordu. "Neden sana taç almış?"

Onun bu tavrı karşısında afallayan Melek, "Şey... Beni mutlu etmek istemiş," diye bir şeyler geveledi.

Kenan ile birlikte ikisinin garip diyaloğunu izlerken Kadem'in masadaki eli yumruk oldu. "Bu piç seni mutlu etmek için hep sana bir şeyler mi alır?"

Melek aceleyle başını iki yana salladı. "Hayır, bu ilkti. Geçenlerde Furkan abiye çarptığım için kafamdaki tacım çamurun içine düştü. Ne kadar üzüldüğümü görünce telafi etmek istemiş."

"Hatasını düzeltti diye niye onu öpüyorsun?"

"Yanağından öptüm."

"Yok, bir de dudağından öpseydin."

Melek gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. "Sen beni Furkan abiden mi kıskanıyorsun?"

"Daha beni öpmedin ama karşıma geçmiş evdeki korumayı öpüyorsun." Kadem ona sinirle baktıktan sonra önüne dönüp çileklere uzandı. "Bir taç için kim kimi öper ki!" Afallayarak Kenan ile birbirimize baktık. Burada ne haltlar dönüyordu?

Bu ikisi birlikte miydi?

Kadem'in kıskanç hâlleri Melek'in çok hoşuna gittiği için dudaklarından çıkan kıkırtısına engel olamadı. Başını çevirip amcasını kontrol ederken çok temkinli davranıyordu. Gurur'un biraz ilerideki ağacın yanında bize sırtı dönük olduğunu görünce Kadem'e yaklaştı. Uzanıp dudaklarını Kadem'in yanağına bastırınca Kenan ile kalp krizi geçirebilirdik. Gurur bunu bir görse ikisini de kurşuna dizerdi. Karun'dan bahsetmiyordum bile.

Karun yeğeninin Tunus tayfasından biriyle çıktığını anlarsa sadece Kadem'i değil, Duha'yı da çok pis benzetirdi. Melek, Kadem'in yanağına tüy gibi küçük bir öpücük kondurup amcası görmeden hemen geriye çekildi. Az önce Kadem'i öpmüştü. Şoke oldum.

Küçük bir öpücük bile Kadem'in yüzündeki kızgınlığı silmeye yetti. Başını çevirip Melek'e yaramaz gözlerle bakarak, "Ben bunu saymam," derken fazla çapkın görünüyordu. "O korumayla aynı mıyım ben?" Gözleri Melek'in dudaklarında oyalandı. "Benim öpücüğüm farklı olmalı."

Melek kızaran yanaklarla ona güldü. "Yalnız kaldığımızda bakarız artık."

Kenan daha fazla dayanamayıp, "N'oluyor lan burada!" dediğinde yüz ifadesi en az benimki kadar komik ve şaşkındı. "Siz ikiniz sevgili misiniz?"

Fenalık geçirir gibi masadaki suya uzandım. "Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar!"

"Karun bunu bir öğrenirse ikisini birden sevecek!" dedi Kenan.

Etrafıma bakındım. "Telefonumun nerede, Karun'u arayacağım."

"Size ne oluyor!" Kadem elini sertçe masaya vurarak ikimize dik dik baktı. "Benim de bir sevgilim olamaz mı?" Kaskatı kesildim. Daha önce bir sevgilisi olduğunu söylerken ciddi miydi? Sevgilisi Melek miydi? Allah kahretsin, ben ikisini birbirinden uzak tutmaya çalıştıkça bir araya gelmenin bir yolunu bulmuşlardı! Kim bilir ne zamandan beri gizlice buluşuyorlardı?

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sorarken alacağım cevaptan çok korkuyordum.

Melek bana kocaman gülümsedi. "İki aydır." İki aydır birliktelerdi ama benim ruhum bile duymamıştı.

Kadem'in Melek ile olmasında bir sorun yoktu fakat olmamalıydı. Kendisi için en yanlış kişiye âşık olmuştu. Onca yıldır kadınlardan uzak durmuşken onu bırakıp gidecek bir kadına gönlünü kaptırmıştı. Normalde bir sevgilisi olmasına çok sevinirdim ancak konu Melek olunca sevinemiyordum. Melek'ten sonra Kadem'in ne hâle geleceğini düşündükçe kahroluyordum. Ne yazık ki bu noktada onlara karışamazdım, artık birliktelerdi.

Kenan'ın da benimle aynı endişeleri paylaştığını görebiliyordum. Yıllardır Kadem ile didişip dursalar da birbirlerine değer verdiklerini biliyordum. Kadem onun düşmanı olduğu kadar can dostuydu da. En az benim kadar Kadem'in acı çekmesini istemiyordu. Tıpkı benim gibi o da Melek'in yanında Kadem'e bazı şeyleri söyleyemiyordu. "Kafasız piç!" diye homurdanarak bakışlarını Kadem'den çekti.

"Aynısından," diyerek ben de önüme döndüm. Bu işin sonunda onu teselli edecek yine bizlerdik.

Gurur bu tarafa doğru gelince Melek ve Kadem hemen birbirlerinden ayrılıp bankın en uzak köşelerine oturdu. Kenan ile ikimiz onlara çatık kaşlarla bakıyorduk. Er veya geç herkes öğrenecekti. Daha Gurur çardağa girmeden dış kapı açıldı. Bahçe kapısı iki yanından açılınca gördüğüm kişiyle, "Çağıl!" diye bağırarak hemen çardaktan fırladım. Üsteğmen Çağıl Kalender eve dönmüştü.

Geleceğini bize önceden bildirmediği için dönüşü sürpriz olmuştu. Çağıl kolunu görünce sertçe yutkundum. Boynuna asılı kolunu gördükçe bunun zorunluluktan kullandığı bir izin olduğunu anladım. Çağıl yaralandığı için eve dönmek zorunda kalmıştı, bu hâldeyken görevlere katılamazdı. Üzerinde asker yeşili tişörtü ve asker pantolonu vardı. Ayağındaki postalları ve boynundaki künyesi bile duruyordu. Buraya gelirken üzerini değiştirmeye vakti olmamış gibi hâlâ asker kıyafetlerinin içindeydi.

Ona doğru koştuğumu görünce gülerek sağlam kolunu benim için açtı. "Gel bakayım, abimin karısı." Sesini duymayı bile o kadar özlemişim ki.

Koşarak dikkatli bir şekilde ona sarıldığımda keyfi yerine gelmiş gibi kolunu bana sardı. Yarasına değmemeye çalıştım. Çenem göğsüne yaslıyken başımı kaldırdım. "Hoş geldin." Bu ev onsuz fazla boştu.

Onu gördüğüm için mutluluktan her an ağlayacağımı görünce, Çağıl iç çekerek başını eğdi ve dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Hoş buldum." O da beni çok özlemiş gibiydi.

Diğerleri yanımıza gelince yavaşça Çağıl'dan ayrıldım. Son durumları biliyormuş gibi Gurur'a bakarak güldü. "Sen hâlâ dönmedin mi karının evine?"

Gurur'un kaşlarının kavisi çatıktı ve bunun nedeni Çağıl'ın sargıdaki koluydu. "Kendini öldürtmeden durmayacaksın, değil mi? Kim yaptı lan bunu?"

"Bunu yapanın leşini şu anda akbabalar yiyor olmalı." Çağıl gülmemeye çalışarak amcasına yaklaştı. "Hâlâ kendini birilerine öldürtmediğini görmek güzel. Karun bu işi çoktan yapmıştır diye düşünüyordum." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Yıllardır Karun ile birbirinizi öldürmenizi bekliyorum." Başıyla beni işaret etti. "Daha sonra biz Bige'yle mirası bölüşürüz." Hiç değişmiyordu.

Çağıl buradaki herkese erkeklere özgü bir şekilde kabaca sarıldıktan sonra Melek'e döndü. Küçük yeğenine sağlam kolunu açıp, "Buraya gel, ufaklık," deyince Melek bir saniye bile beklemeden Çağıl'ın kollarının arasındaki yerini aldı. Onun gelmesiyle eve neşe ve bahar gelmiş gibiydi. Çağıl bu evi ayakta tutan kolonlarından biriydi. Karun evin ağır abisiydi, Gurur buranın delisiydi ve Çağıl da bu evin neşesiydi. Levent ise evin küçük çocuğuydu. Hepsine olan sevgim çok ayrıydı.

Sarılma faslımızdan sonra eve doğru yürümeye başladık. Çağıl yaralıydı ve yol yorgunuydu. Ayakta durmak yerine biraz dinlenmeliydi. Gözleri Karun'u arar gibi etrafına baktı. "Karun işte mi?"

Gurur başıyla beni gösterdi. "Bige onu kovduğu için gece eve gelmedi."

Duydukları karşısında hiç şaşırmayan Çağıl, başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Bu sefer seni kızdıracak ne yaptı?"

Damdan düşer gibi dan diye, "Bebeği istemiyor," dedim. "Hamile olmamı aşamıyor."

Bir an Çağıl'ın adımları yavaşladı, daha sonra da durdu. Yönünü bana çevirdiğinde yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Aynı yalan konusunda fazla ısrarcı değil misin?" Daha önce beni balkondan atmaya kalkıştığında *hamileyim* diyerek onu kandırmaya çalışmıştım.

Gurur'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Kim demiş yalan olduğunu?"

Melek elini sahiplenici bir tutumla karnıma bastırdı. "Yalan değil."

"Ne yazık ki gerçek," dedi Kadem.

Kenan *biz bittik* dercesine sinirden güldü. "Doğuma kadar Allah hepimize sabır versin."

"Doğumdan sonra da bana," dedim çünkü bebekle ilgilenecek olan bendim.

Çağıl hepimize sırasıyla bakarak şaka yapmadığımızı anladı. Suratındaki alaycı ifade yavaş yavaş kaybolduğunda ciddileşerek karnıma bakmaya başladı. "Yani şimdi orada küçük bir Kalender mi var?" Sertçe yutkundu. "Bizim biraderin bir çocuğu mu oluyor?" Suratındaki tüm kan çekilerek bakışlarını bana yöneltti. "Sen hamile misin?"

Başımı salladığımda kısık bir sesle küfredip şaşkınca bana baktı. "Seni balkondan atmayayım diye gerçekten hamile mi kaldın?" deyince hepimizi güldürmeyi başarmıştı. İlk aklına gelen bu mu olmuştu?

"Daha önce bir çatıdan atlamışım, sence balkondan atlamak beni korkutur mu?" Omuzlarımı dikleştirip kendimi savunarak çenemi kaldırdım. "Birisi beni hamile bıraktı."

Çağıl'ın suratında hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Kimin bıraktığı ortada."

"Abin değil."

Çatık kaşlarla bir anda bana dönünce hızına inanamadım. "Çocuğun babası Karun değil mi?" Sesi ölümcül derecede soğuk çıkmıştı.

Nihova

Nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Babası abin ama hamile kalmama neden olan büyük ihtimalle baban," dediğimde Çağıl'ın yüzündeki damarlar belirginleşti.

"Ne diyor lan bu kız!" Hiddetlenerek Gurur'a döndü. "Aklıma neler gelmiyor ki doğru düzgün anlatın şunu!"

Gurur onun aklına gelenleri tahmin ediyormuş gibi iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Bu aptal kadın lafın nereye gittiğini anlamayacak kadar şuursuz." Kısa bir an bana tersçe baktıktan sonra Çağıl'a döndü. "Karun ile ikisi korunduğu için bebek planda yoktu. Malikâneden biri Bige'nin doğum kontrol haplarını değiştirmiş, bunu yapan kişinin babana çalıştığını düşünüyoruz. Bu yüzden hamile kalmasında babanın payı olduğunu söylüyor."

Gurur bana kıyasla konuyu daha iyi anlatınca Çağıl'ın gerilen omuzları gevşedi ve tuttuğu nefesini seslice verdi. "İki dakikada bana neler düşündürttü!" Bu dengesiz herif bir an babasından hamile kaldığımı falan mı düşünmüştü? Hepsinin aklı kötüye çalışıyordu!

Çağıl'ın gerilen yüz kasları gevşerken sırıtarak karnıma bakmaya başladı. "Adını ben koyacağım."

"Annesi dururken zor koyarsın," dedim.

"Bak gör, onun adını ben koyacağım."

"Çağıl defol git."

"Yeğenim değil mi, adını ben koyacağım."

"Evlen, kendi çocuğunun adını koy!" Elimi karnına bastırarak ondan uzaklaştım. "Çocuğumun adını ben koyacağım."

İnat ederek bana doğru yürüdü. "İleride çocuğum olursa sana söz, ilk doğanın adını sen koyarsın." Karşımda durup bir anlaşmaya varmak ister gibi bana elini uzattı. "Erkeğe karışmam ama kız doğurursan adını ben koyacağım."

Sinir krizleri geçirerek karşımdaki inatçı adama bakıyordum. "Şu zamana kadar bebek haberini alan herkes çok garip tepkiler verdi ama hiçbiri isim babası olmaya kalkışmadı." Başımı iki yana sallayarak teklifini geri çevirdim. "Söyleyeceğin hiçbir şey çocuğumun adını koymanı sağlayamaz."

"Ölümü gör."

Bir an bile düşünmeden elini sıktım. "Tamam, onun adını sen koy!" dediğimde başını geriye atarak kahkaha attı.

"Sendeki bu kararlılık seviyesine bayılıyorum."

Nihova

Sıktığım eline tırnaklarımı geçirerek gözlerinin içine baktım. "Senin ilk doğan çocuğuna da ben isim koyacağım." Zamanı geldiğinde yakasına yapıştırdım. "Kız erkek fark etmez, onun isim annesi olacağım."

Bunu zaten bana teklif eden o olduğu için başını salladı. "Söz veriyorum, ilk çocuğumun adını sen koyacaksın." Elini elimden çektikten sonra başını eğerek yüzünü karnımın hizasına getirdi. "Kız olsan iyi edersin çünkü artık annenle bir anlaşmamız var."

Çağıl, doğrularak karşımda durduğunda en içten dilekleriyle, "Rabb'im kucağımıza almayı nasip etsin," diye mırıldandı. Hemen sonra sağlam kolunu bana sararak sarıldı. "Olur da bana nasip olmazsa diye şimdiden söylemek istiyorum." Dudaklarını kulağımın yakınına getirdi ve "Kız olursa adını Defne koy," diye fısıldadı. Bunları sadece benim duyacağım bir ses tonuyla söylemişti. Kolları arasında buz kestim. Defne mi?

Yeğeni kız olursa ona ablasının adını mı koymak istiyordu? Gözlerimin ardı sızlarken yemin eder gibi, "Sana söz..." dedim. "Burada olsan da olmasan da kız olursa adını Defne koyacağım." Bir tek onun duyacağı bir fısıltıyla konuştuğumda kolunu bana daha sıkı sardı.

Çağıl şu zamana kadar benden hiçbir şey istememişti. Bu isteğini geri çevirmeyecek, eğer kız olursa adını Defne koyacaktım. Babasının onlardan aldığı bir Defne'ye karşılık onlara başka bir Defne vermeyi isterdim. Tabii kız olursa...

Telefonum çalınca birbirimizden ayrıldık. Kot şortumun cebindeki telefonu çıkardığımda Karun'un aradığını gördüm. Dün geceden dolayı ona kızgın olduğum için, "Ne var!" diyerek telefonu açtım.

Karşılık olarak, "Yavaş!" diye o da bana kızdı. "Doğru düzgün aç şu telefonu."

"Karun ne söyleyeceksen hızlı söyle, kapatacağım."

"Bige sinirleniyorum artık, geçmedi mi daha öfken?"

"Seninki geçti mi, çocuk katili herif?"

"Ulan kimin çocuğunu öldürmüşüm ben!"

"Kendi çocuğunu!"

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olduğunda yutkunuşunu duydum. "Bebeğe bir şey mi oldu?" Kalbim titredi. Karun bebeği istemediğini sanıyordu ama aslında içten içe istiyordu, değil mi? Bebeğe bir şey olma ihtimali bile sesini titretip yutkunmasına neden olmuştu.

Daha bebeği istediğinin farkında bile değildi. Kendini bebeksiz bir hayata o kadar şartlamıştı ki durup iki dakika düşünse aslında baba olmayı çok istediğini anlayacaktı. Dudaklarım kıvrıldı. Karun bu konuda tamamen umutsuz vaka değildi. Eğer kartlarımı doğru şekilde oynarsam ona bu bebeği istediğini gösterebilirdim.

"Ben ve bebeğimiz çok iyi babası." Bir anda tüm öfkem uçup gitmişti. "Merak etme, bebeğimize çok iyi bakıyorum."

"Aman ne güzel," diyen homurtusu küfreder gibiydi. "Kendine yeni bir oyuncak bulmuşsun gibi davran bakalım."

"Siktir git."

"Bige o dediğini yapmak için geldiğimde saklanacak delik ararsın. Getirtme beni oraya."

"Düzgün konuş bebeğimizin yanında!"

"Bebeğimiz deyip durma!"

"Yakında onun için deli olacaksın."

"Ben bir tek sana deli oluyorum, gerisi umurumda değil."

"O da benden bir parça."

"Diğer parçası da benden ve bu da onu sevmemem için yeterli bir sebep."

Anlamayan gözlerle elimdeki telefona bakıp daha sonra telefonu tekrar kulağıma yasladım. "Senin gibi olanlar sevilmez mi?"

"Yavrum, benim gibi olanların hepsi boktan herifler. Nesini seveceksin?"

"Ben seni seviyorum ama."

Gülüşünü duydum. "Bu da senin dengesizliğin."

"Sevmeyeyim mi?"

"Sıkıysa sevme."

"Karun iki dakikada beynimi yaktın. Hamileyim ben, düzgün konuş benimle. Ayrıca sen ne için aramıştın?"

"Nabzını yoklamak için."

"Hangi konuda?"

Nefesini sesli bir şekilde verdi. "Şey konusunda..." Birkaç kez öksürdüğünde sesi çekingen geliyordu. "Akşam eve döneyim mi?" deyince gülüşüme engel olmak için yanaklarımın içini dişledim. Herkese aslan kesilen Karun Kalender, bana gelince kediye dönüşüyordu. Onu evden kovduğum için destursuz eve bile gelemiyordu. "Sensiz hiç uyuyamadım, döneyim mi eve?"

Tek ayağımın üzerinde salınırken, "Dön kocam," dedim cilveli bir sesle. "Ben de sensiz bir gram uyumadım."

"Ulan deliksiz bir uyku çektiğine o kadar eminim ki."

Gülerek başımı salladım. "Doğru bildin," dediğimde küfreden sesi beni daha çok güldürdü. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"Gurur yanında mı?" diye sorunca onaylayan mırıltılar çıkardım. "Telefonu o piçe ver, nefesim." Yürüyüp telefonu Gurur'a uzattım.

"Kocam seninle konuşmak istiyor," dediğimde telefonun diğer ucundan Karun'un gülüşünü duydum.

"Kocam deyişine ölürüm." Biliyordum.

Gurur telefonu alıp kulağına yasladı. "Dinliyorum yeğenim," dediğinde sırıtıyordu çünkü daha ilk saniyede yeğenim diyerek onu kızdırmıştı.

Karun ona ne söylediyse Gurur kaskatı kesildi. Dudaklarındaki gülüşü solarken bakışları ciddiyete büründü. Karun'u dinledikçe surat ifadesi değişiyordu. Gurur'un gözlerinden endişe verici bir parıltı geçmişti. Gözlerinde gördüğüm bu endişe kim içindi? Karun ona ne söylüyorsa duydukları karşısında Gurur'un nabzı attı. Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken boştaki elini sıktı. "Tüm bunlar olana kadar o piç babası beni arayamadı mı!"

Telefonu kapatıp bana uzatırken çok sinirli görünüyordu. Soru dolu bakışlarımı görünce sıktığı dişlerinin arasından, "Sarkacını aldığım günden beri babası Farah'ı anesteziyle uyutuyormuş!" dedi sertçe. Gözlerimi irice açtım. Anestezi mi? Farah'ın uyku problemi bu kadar ciddi bir boyutta mıydı?

"Versene kızın sarkacını!"

Ona çıkıştığımda Gurur aynı terslikle bana bakıp, "Akşam veririm!" diyerek malikâneye doğru yürüdü. "Ümit piçi akşama hepimizi evine yemeğe davet etmiş." Bu davetin nedeni ortadaydı, Farah'ın sarkacını geri almak istiyordu.

Sarkaç dedikleri şey o zincirli obje miydi? Bununla ilgili aklıma başka bir şey gelmiyordu. Sarkacı neyde kullandıklarını bile bilmiyordum. Farah bir sarkaçla kendini nasıl uyutabiliyordu ki? Bunun için tam olarak ne yapıyordu? Sarkacı zincirinden tutup gözünün önünde sallıyor olamazdı, değil mi? Bu sarkaç olayını hiç bilmiyordum.

Telefonu cebime koyduğumda Çağıl bana bakıyordu. Yeni geldiği için olanlardan hiçbir şey anlamadığından bakışları merak doluydu. "Sen önce biraz dinlen, daha sonra anlatırım." Koluna girerek onu eve doğru çekiştirdim. "Merak etme, her zamanki şeyler, daha sonra sana kısa bir özet geçerim."

Çağıl'ın sorularını yanıtsız bırakarak hep birlikte malikâneye girdik. Holde Nermin ile konuşan Çiçek, Çağıl'ı görünce donup kalmıştı. Çiçek'in yeşil gözleri mutlulukla titreşirken bakışlarını bir saniye olsun Çağıl'dan ayırmadı. Çağıl'ın dönüşüne çok sevindiğini bu sefer gizleyemiyordu. Asker yolu bekleyen birinin gözleriyle Çağıl'a bakıyor, sadece bakışlarıyla onunla özlem gideriyordu. Sargılı kolunu görünce bir an yüzü düşer gibi olsa da yine de varlığına sevindiğini belli ediyordu.

Şaşırtıcı olansa Çağıl'ın verdiği tepkilerdi. Çiçek'i görünce gülüşü yüzünde soldu, kaskatı kesildi. İki ay önce yaptığı itirafa rağmen Çiçek'ten ne olumlu ne de olumsuz bir yanıt alabilmişti. Çiçek ondan köşe bucak kaçtığı için Çağıl bu duruma dayanamayıp görevinin başına dönmüştü. Çiçek konusunda tüm ümidini yitirmiş gibi bakışlarını sevdiği kızdan çekti. Ona kırgın olduğunu saklayamıyordu.

Çağıl önüne dönüp odasına çıkmak için merdivene ilerleyince Çiçek sertçe yutkundu. Çağıl eve her döndüğünde Çiçek ile uğraşır, muzırlık yaparak ona sataşırdı. Ancak bu sefer Çiçek'i görünce ona sırtını dönüp gitmişti. Çiçek üzgün gözlerle onun arkasından bakıp duruyordu. O da seviyordu ama ısrarla Çağıl'dan kaçıyordu. Böyle yapmasının sebebi Karun olabilirdi. Karun'un onu ve abisi Nedim'i kovmasından korktuğu için sevdiği adama yaklaşamıyordu, değil mi?

Çiçek Karası

Neredeyse akşam olmak üzereydi ama kendimi bir gram iyi hissetmiyordum. Çağıl bu sabah gelmişti evet, o buradaydı. Onu görmemek için tüm gün mutfaktan hiç çıkmamıştım ama görmek istiyordum. Onu düşününce bile hızlanan kalbim yüzünden nefes almakta güçlük çekiyordum. Onun yokluğunda tüm anlamını yitiren bu ev, onun gelişiyle bir kez daha yuvaya dönmüştü. Peki, şimdi ne olacaktı? Burada kaldığı süre boyunca yine birbirimizi görmezden mi gelecektik?

Nermin bu gerginliğimin sebebini çok iyi bildiği için mutfaktakileri kontrol ederek yanıma oturdu. "Ondan uzun süre kaçamazsın." Nermin de tıpkı benim gibi bu evdeki hizmetçilerden biriydi ancak diğerlerinin aksine en yakın arkadaşımdı.

"Çiçek, bu adam dört yıldır sana yanık. Onun sevgisinden şüphe ediyor olamazsın?" Hayır, onun sevgisinden hiç şüphem yoktu, bana açılmadan önce de beni sevdiğini hep biliyordum.

Çağıl bana verdiği değeri başından beri iyi gizleyemiyordu. Onun aksine ben ona olan sevgimi yıllardır ustaca saklıyordum. Dört yıldır karşılıksız bir şekilde beni sevdiğini sanıyordu, oysaki benim sevgim çok daha eskiye dayanıyordu. Henüz o benim farkımda bile değilken onu seviyordum. Benim kalbimde altı yıllık bir sevgi vardı. On sekiz yaşımda başlayan ve yirmi dördümde bile hâlâ süren altı yıllık bir sevgi. Hangimizin daha çok sevdiğini bilmiyordu.

"Onunla olmaz, Nermin." Masanın üzerine koyduğum salatalıkların uçlarını keserken başımı iki yana salladım. "Ben bu evde sadece bir hizmetçiyim, evin beylerinden biriyle olamam." Karun Bey'in bu konuda çok katı kuralları vardı. Kardeşiyle yaşayacağım en küçük bir gönül ilişkisini çok sert karşılar, ben ve abimi kapının önüne koyardı.

Bizim Kalenderlerin kapısından başka gidecek hiçbir yerimiz yoktu. İşimizi seviyorduk ve buradaki hayatımızdan kovulmak istemiyorduk. Nedim'e bunu yapamazdım çünkü o, Karun Bey'e tapıyor ve buradaki arkadaşlarıyla olmaktan mutluluk duyuyordu. Nedim için ilk sırada Karun Bey varsa ikinci sırada Furkan, Celil ve diğer korumalar vardı. Bige Hanım'a olan düşkünlüğünü de unutmamak gerekti.

Nedim, Furkan ve Celil abi mutfaktan içeri girince hemen kendime çekidüzen verdim. Çalışanlar malikânenin kapısını değil, mutfağın ikinci kapısını kullanırdı. Ev sahipleri pek mutfağa girmediği için korumalar arka kapıdan mutfağa gelip yemeklerini yiyerek çıkardı. Ayağa kalkıp, "Abi size bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordum.

Nedim'den önce Furkan abi başını iki yana salladı. "Aç değiliz, güzelim. Sen bize üç çay versen yeter."

Onu onaylayarak üç bardak çıkarıp çaylarını doldurmaya başladım. Üçünün de çayı nasıl içtiğini bildiğim için şekerlerini de atarak çayları önlerine koydum. Yerime geçip tekrar salatalıkların uçlarını kestiğimde Nedim, "Bige Hanım için mi?" diye sordu.

Başımı salladığımda Celil abi güldü. "Kim derdi ki Bige Hanım'ın eti bırakıp sebzeyle besleneceğini?" Evet, bu resmen tarihî bir olaydı, Bige Hanım normalde kahvaltıyı bile etsiz yapmayan bir kadındı. Onun için salatalık turşusu yapıyordum, sıklıkla turşu aşeriyordu.

Nihova

Furkan abi çayını yudumlarken hınzırca sırıttı. "Anlaşılan ufaklık annesinden daha dişli olacak."

"Tövbe de." Nedim onu azarlarken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Başımıza bir tane Bige Efil Saka yeter, ikincisini kaldırabileceğimi sanmıyorum." Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. Bige Hanım bu üçüne kök söktürüyor olmalıydı.

Kulağını çınlatmış olmalılar ki içeriden Bige Hanım'ın, "Furkan silahımı getir!" diyen bağırtısını duyunca mutfaktaki herkes gülmeye başladı.

Aşçımız Ayşe abla, "Karun Bey de yok, kim kızdırdı acaba onu?" derken yemeği karıştırıyordu.

Furkan abi homurdanarak ayağa kalktı. "Bu sefer de Gurur Bey'e kızmıştır." Kapıya doğru yürürken bir çay içirtmediği için Bige Hanım'a söylenmekle meşguldü. "Bu ailedeki erkekleri seviyor mu yoksa onlardan nefret mi ediyor, hiç belli değil. Sabah Çağıl Bey'in boynuna atlıyordu, bir saat önce de ona topuklu ayakkabısını fırlatıyordu. Levent Bey deseniz kadından köşe bucak kaçıyor. Karun Bey'in kaçışlarına değinmek bile istemiyorum." Haklıydı, Bige Hanım eve düşen yıldırım gibiydi. Her gün mutlaka birilerini çarpıyordu.

Furkan abi dışarı çıktıktan sonra Nedim'in gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Bir sorun mu var, abim?" Çağıl'ın dönüşüyle yaşadığım gerginliği yeteri kadar gizleyemiyor olmalıydım ki bakışlarının radarına takılmıştım. "Yüzün fazla solgun, hasta mısın, Çiçek?"

"Yok abi, ben iyiyim." Ona gülümseyerek endişesini dağıtmaya çalıştım. "Sana öyle gelmiş olmalı."

Abim yarısına kadar içtiği çay bardağını masaya bırakıp yönünü bana çevirdi. "Bu aralar seni fazla ihmal ettim. Bu hafta sonu bir yerlere gidelim mi?" Düşündüğünün aksine beni hiç ihmal etmiyordu. O hayatımda gördüğüm en iyi abiydi. "Babaannemi ziyarete gidebiliriz ya da alışverişe?"

Nedim beni biraz keyifsiz görünce bunun onun ihmalkârlığından kaynaklandığını düşünmesi içimi acıttı. İlgili gözlerle bana gülümsedi. "Yeni kıyafetler alalım mı sana?" Bunu gerek yoktu, alacağı kıyafetleri giyeceğim bir işte çalışmıyordum. Burada haftanın altı günü hep hizmetçi üniformasının içindeydim. Haftada bir gün izinliydim ve onda da çoğu zaman dışarı bile çıkmazdım.

"Hafta sonu Nermin ile dışarı çıkacağız." Abime gülümseyerek ayağa kalktım. "Ben bir Bige Hanım'a bakayım, hamileyken kendini çok

yormamalı," dedikten sonra abimin bakışlarından kurtulmak için mutfaktan çıktım.

Mutfaktan çıkınca Gurur Bey'in koşarak evden çıktığını gördüm. Onu takip eden bir topuklu ayakkabı vardı. Ayakkabıdan hemen sonra ortaya çıkan Bige Hanım, "Siz beni çıldırtmak mı istiyorsunuz!" diye bağırıp Gurur Bey'in peşinden dışarıya fırladı. "Hamile bir kadının üzerine bu kadar gelinmez. Hamileyim ben, hamile! Senin yeğenini karnımda taşırken bana nasıl az ye, kilo alacaksın dersin!" İkisinin arkasından bakarken gülerek başımı iki yana salladım. Gurur Bey, Bige Hanım gibi bakımlı bir kadına kilodan bahsederek canına susamış olmalıydı.

Gözlerim merdivenden yukarıya kayınca iç çektim. Çağıl acaba odasında mıydı? Sabah geldiğinde yüzüme bile bakmadan yukarı çıkması kalbimi sıkıştırmıştı. Yaptığı itirafa bir cevap vermediğim için bundan sonra böyle mi yapacaktı? "Çiçek." Suzan'ın sesiyle ona döndüm. Elindeki ilk yardım setiyle yanıma geldi. "Melek Hanım'ın ilaçlarını almaya gitmeliyim ama Çağıl Bey de beni bekliyor."

İlk yardım setini elime tutuşturdu. "Bunu ona sen götürebilir misin?" İtiraz etmeme fırsat bile vermeden kapıya yürüdü. "Acele et, Çağıl Bey yarasına pansuman yapmak için onları istedi." Bunu ben mi götürecektim?

"Suzan bekle..." demiştim ki Suzan çoktan kapıdan çıkıp gitmişti.

Derin bir nefes alıp merdiveni çıkmaya başladım. Bu çantayı onun odasına bırakıp hemen çıkacaktım. Evet, bunu yapabilirdim. O da artık benden uzak durduğuna göre odasına girmemin bir sakıncası yoktu. Çok gergindim! Çağıl'ın odasının önüne geldiğimde içeriden onun sesini duyunca kalbim hızlandı. Yine o şarkıyı söylüyordu. "Oy Sevdam" şarkısını bize özel kılmıştı, son dört yıldır beni ne zaman görse hep bu şarkıyı mırıldanırdı.

Ben olmadığım anlarda bile hep beni düşünüyormuş gibi dilinden bu şarkı eksik olmuyordu. Tıpkı şu anda da olduğu gibi yanında ben yokken bile *oy sevdam* diyordu.

"*Oy sevdam dağlara mi çıkayim?*

Oy sevdam yollara mi vurayim?

Oy sevdam, sensuz nasi durayim?" diyen sesiyle iç çekerek kapıyı tıklattım. O en azından benden kurtulmak için kendini dağlara taşlara vuruyordu, ya ben ne yapayım?

"Gir," diyen sesini duyunca derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Çantayı bırakıp hemen çıkmalıydım.

Odasına girdiğimde Çağıl'ın sırtı bana dönüktü. Üzerinde sadece pantolon olduğu için üst tarafı çıplaktı. Sırt kaslarıyla bakışırken vücuduma yayılan ısıya engel olamadım. Her kadını kolayca etkisi altına alacak kaslı bir vücudu vardı. Kolundaki sargıyı açmaya çalışırken, "Çantayı yatağın üzerine bırak, Suzan," demişti ki bana dönünce omuzları gerildi. Beni odasında görmeyi beklemiyordu.

Bir konuda bana sinirliymiş gibi katı gözlerle bakınca hemen başımı eğdim. Onun bakışlarından kurtulmak için önüme dönüp yatağa yürüdüm. İlk yardım çantasını hızlıca yatağın üzerine bırakıp gitmek için arkamı döndüğümde onu tam karşımda buldum. Az kalsın ona çarpacaktım. Eğdiğim başımı hiç kaldırmadığım için göğüs kafesiyle bakışıyordum. Kavruk tenine bakmak iyi bir fikir değildi, vücuduma ateşler basıyordu.

Başımı hiç kaldırmadan yanından geçmeye çalıştım ancak yana doğru bir adım atarak yine yolumu kesti. Diğer yanından geçmek istedim fakat yine bana geçiş vermedi. Göğsüyle bakışırken başımı kaldırıp ona bakmıyordum. "Çağıl Bey, lütfen bunu yapmayın."

"Asıl sana lütfen, Çiçek!" derken küfreder gibiydi. "Daha nereye kadar benden kaçacaksın?"

"Çağıl Bey..."

"Siktir et beyi, bana adımla hitap et."

Cevap vermeyip bir kez daha yanından geçmeye çalıştım fakat yine beni durdurdu. "Yarama pansuman yapılmalı." Afallayarak başımı kaldırdığımda bana haddimi bildirmek ister gibi ters gözlerle bakıyordu. "Sen bu evde hizmetçi değil misin?"

Beni odasında tutmak için yarasını bahane ederken oldukça sert bakıyordu. "Mademki şu siktiğim mesafeyi korumak istiyorsun, o zaman işini yap!" Çatık kaşlarla yaralı kolunu gösterdi. "Pansumanımı yap."

İncinen gözlerle ona bakarken boş bulunup, "Sizin için bir hizmetçi miyim?" diye sorduğumda nefesini burnundan sertçe verdi.

"Benim için sadece bir hizmetçi olmakta ısrarcısın." Bu konuda beni suçlar gibiydi. "İstediğin buysa öyle olsun." Çağıl yıkılmaz bir tavırla karşımda dağ gibi dikilirken bana olan bakışları fazla acımasızdı. "İki ay önce sana söylediğim o sözleri siktir et." İki ay önce beni sevdiğini söylemişti. Buz gibi gözlerle bana bakarken artık mesafeli olan oydu.

"Artık kalbimde değilsin, bu yüzden beni görünce kendini rahatsız hissetme." Bana elini bile kaldırmamıştı ama söyledikleri yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Beni sadece iki ayda mı unutmuştu?

Burnumun direği sızlayınca bunu ondan saklamak için hemen başımı eğdim. "Pansumanınızı yapalım."

Omzundaki sargıyı sertçe açmaya başladığımda acıyla inleyerek, "Yavaş!" dedi ama umursamadım. Canını yakarcasına kaba hareketlerle sargıyı açarken ona çok sinirliydim.

"Benim elim ağırdır, Çağıl Bey. Dilerseniz pansumanınızı Nermin yapsın."

"Benimki daha da ağırdır, küstah *hizmetçi,*" derken intikam alır gibi hizmetçi kısmını vurgulamıştı. "Yavaş aç şunu."

Etrafından dönerek sargıyı açarken, "Bana vurarak mı elinizin ağırlığını göstereceksiniz?" diye sordum sakince.

"Başka şekilde göstermenin yolları da var." Açtığım sargı bezini toplayarak yan tarafına geçtiğim için başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları alaycıydı. "Zorlama güzelim, sen zararlı çıkarsın."

"Ben sizin güzeliniz değilim, Çağıl Bey."

"Olmadığını düşünmen çok tatlı."

"Çıkıyorum odadan."

"Denesene."

"O zaman rahat durun."

"Yanımda sen varken mümkün değil," dediğinde inanamayan gözlerle ona bakıyordum. Bana kızgın olduğu için güya aramıza mesafe koymuştu ama iki dakikada yine eski Çağıl'a dönmüştü.

Uzanıp omzundaki bandı sertçe söktüğümde kısık bir sesle inleyip bana sinirle baktı. "Bir gün bunların hesabını sana soracağım, Çiçek ama düşündüğün şekilde olmayacak." Neyi ima ettiğini anladığım için tüm vücuduma yayılan ısıyı hissettim. Çağıl'ın muzır gözleri kızaran yanaklarımı bulunca dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Beni utandırmaya bayılıyordu. Böyle anlarda ona olan hislerimi anlayacak diye ödüm kopuyordu.

Yaranın üzerindeki bandı çok sert çektiğim için canını ne denli yaktığımı kanayan yarayı görünce anladım. Omzundaki kurşun yarası kanıyordu. İçim acıyarak ne yaptığımı bilmez bir hâlde elini tutup onu yatağın yanına çektim. "Kanıyor, doktor mu çağırsak?" Onu zorla yatağın kenarına oturttuğumda hemen yanındaki yerimi almıştım.

Nihâl

Çantayı kucağıma alıp aceleyle içindekileri çıkardım. Pamuğa tentürdiyot döküp yarasına bastırdığımda sıktığı dişlerinin arasından inledi. "Çiçek, senin elin harbiden ağır. Derdin beni öldürmek mi, yavaş olsana biraz."

Ona bakmamaya çalışarak pamukla yarayı temizlerken homurdanmaya başladım. "Belki de sizin canınız çok tatlıdır, Çağıl Bey. Asker adamsınız, şu kadarcık yara mı sizi kıvrandırıyor?"

"Biz askerlerin canı yanmaz mı sanıyorsun?" Pürdikkat beni izlediğini bildiğim için başımı hiç kaldırmıyordum. "Bazen sevdiğin birinin bir kaş çatması kurşun yarasından daha ağır gelir." Hemen sonrasında, "Çiçek, düzelt şu kaşlarını," deyince az kalsın gülecektim. Çocuk gibiydi.

Yarasını dikkatli bir şekilde temizledikten sonra sargı için gereken malzemeleri çantadan çıkardım. Bunu yaparken o beni izliyordu, bense onun dışında her yere bakıyordum. Canını çok yakmamaya çalışarak yarasını sardım. "Bu yara nasıl oldu?" diye sorarken onun yoğun bakışlarından kurtulmaya çalışıyordum. "Çok fazla dikiş atıldığına göre oldukça derin bir yara olmalı."

"Önemsiz bir yara." Umursamaz bir sesle konuşup beni geçiştirdi. "O kadar önemsiz ki baktığında içini bile acıtmıyor," diye homurdanınca kıkırtıma engel olamadım. Dağların aslanının bana gelince ilgi bekleyen çocuklardan farkı kalmıyordu.

"Çiçek," diyen içli sesini duydum. "Eğer bu yara seni güldürüyorsa sırf gülüşünü tekrar görmek için kırk kurşun daha yerim." Kalbim rotasından çıktı. Ona yenilip başımı kaldırınca göz göze geldik. Bunu yapmam büyük bir hataydı, bakışları içimi eritiyordu.

Çağıl'ın bana olan bakışları fazla güzeldi, hak etmediğim bir güzellikte bakıyordu. Beni göz hapsine almışken yakışıklı yüzünün her zerresini aklıma kazımak ister gibi onu izliyordum. "Çok seviyorum be kızım." Sesindeki çaresizlik ondan çok beni yakıyordu. "Artık dağlara çıkmak bile fayda etmiyor."

Nefesim kesildiğinde kalbim henüz durmadıysa da durmak üzereydi. "Hiçbir şey seni unuttumaya yetmiyor, Çiçek." O böyle yaptıkça ona karşı koymak çok daha güçleşiyordu.

Elini uzatıp çenemi tuttuğunda titreyişlerim arttı. Çenemi hafifçe okşayarak başımı kaldırdığında hipnoz olmuş gibi ona karşı koyamıyordum. Gözlerimin içine beni incitmekten korkarcasına bakıyordu. "Çiçek, sen son

Nihova

dört yıldır bendesin, benimsin ve her zerrenle bana aitsin." Bunu aklıma kazımamı ister gibi sahiplenici bir tutumla bakıyordu. "Israrla benden kaçarken sen sanıyor musun, benden başkasıyla olmana izin vereceğimi?"

Boynuna atlamayı her şeyden çok isterken başımı geriye çekerek elinin temasından kurtuldum. "Çağıl Bey, işlerimin başına dönmeliyim."

Bir türlü bana ulaşamamanın sıkıntısıyla bakışlarına kızgınlık eklendi. "Dört yıl oldu, daha nereye kadar bunu sürdüreceksin?" Gözlerini gözlerime kenetledi ve "Çiçek..." diye mırıldandı kızgın fakat içli bir sesle. "Beni sevdiğini anlaman için illa şehadet haberim mi gelmeli?" Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes alamadım. Bunun düşüncesi bile kalbimi sıkıştırıyordu.

Son söylediklerinin hoşnutsuzluğuyla kısık bir sesle onu susturmaya çalıştım. "Böyle konuşmayın."

Derin bir nefes alarak başını bana doğru eğdi. "Kaç kez ölümün kıyısına geldiğimi hiç bilmiyorsun. Her defasında kurtulduysam seni tekrar görmek içindi." Ela hareleri bir gram sevgi için âdeta bana yalvarıyordu. "Bana küçük bir umut ver ki her gidişin bir dönüşü olsun."

Dudaklarım aralandı fakat tek bir kelime edemedim. Onun benden beklediği sözleri ona söyleyemedim. Çok istedim ama bu evin hizmetçisiyken bunu yapamadım. Sessizliğim Çağıl'a büyük bir hayal kırıklığı olarak döndüğünde tüm keyfi kaçmıştı. "Hiç mi sevmiyorsun beni?" Bunu sorarken bile bu sorunun cevabından ne denli korktuğunu görebiliyordum.

Kuruyan dudaklarımı kıpırdatıp kendimi zorlayarak, "Hayır," dediğimde dilimin söylediklerini ona atan kalbim yalanlıyordu. Ona bakmakta güçlük çekerken sesimi bulmaya çalıştım. "Size karşı herhangi bir şey hissetmiyorum." İlk kez ona karşı bu kadar açık olmuştum ama söylediğim her şey hissettiklerimin tam tersiydi.

Çağıl'ın yüzü kasılırken bana olan bakışlarında aynı anda birçok duygu geçti. Kızgınlık, kırgınlık ve yoğun bir hüsran... Şu zamana kadar az da olsa hislerinin karşılıklı olduğunu ümit etmişti fakat şimdi duymaktan nefret ettiği şeylerle yüzleşiyordu. "Mademki bende gönlün yok, o zaman daha fazla sende ısrarcı olmayacağım." Buz gibi bir sesle konuşup bana kapıyı gösterdi. "Gidebilirsin."

Benden vazgeçmesinin hayal kırıklığıyla dolan gözlerimle tersçe ona baktım ve sinirle ayağa kalktım. Kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Siktir etsene!" diyerek kolumdan tuttuğu gibi beni kendisine doğru çekti. Daha ben ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine düşmüştüm.

Uygunsuz pozisyonumuz yüzünden şaşkınca, "Çağıl Bey..." demiştim ki dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla susturuldum. Beni öpmüştü.

Şoke olmuş bir hâlde kucağında öylece dururken Çağıl hoyratça beni öpmeye başladı. O kadar şaşkındım ki onu itmek şöyle dursun, tepki bile veremiyordum. Yıllardır bunun hayalini kuruyormuş gibi dudaklarıma olan ilgisi sabırsız, aceleci ve doyumsuzdu. Midemde aynı anda yüzlerce kelebek uçuşmaya başladı, kabul etmek istemesem de bir yanım onun tarafından öpülmeyi hep istemişti.

Ona karşılık vermedim ama onu itmedim de. Karşılık vermek yerine dudaklarımı onun için aralayarak beni öpmesine izin verdim. Dudaklarım onun için kendiliğinden aralandığında öpücüğü çok daha yoğun bir tutkuya dönüştü. Onun tarafından öpülmek düşündüğümden daha iyi hissettiriyordu. Düşlerimi süsleyen bu öpücükler rüyadaymışım gibi gelmişti. Çağıl dudaklarımı talan ederken kalbimi durma noktasına getirdiğinin farkında değildi.

İçinde bir tek ikimizin olduğu ve dilediğimce onu sevdiğim o rüyaları yaşar gibiydim. Eli enseme kaydığında başını omzuna doğru eğerek beni daha yoğun bir şekilde öptü. Karşılık vermemi beklediğini biliyordum fakat bunu yapamazdım. Beni öpmesine izin vererek yeterince sınırı geçmiştim, daha fazlasını yapmaya hakkım yoktu. Dudaklarımın üzerinde gezinen dudakları aklımı başımdan alıyor, nabzımı hızlandırıp beni bulutların üstüne çıkarıyordu. Her şey rüya gibiydi.

Çağıl nefesimi kesip beni soluksuz bırakana kadar durmadı. Nefes alma ihtiyacı hissederek başımı usulca arkaya çektiğimde yanaklarım cayır cayır yanıyordu. O kadar çok utanıyordum ki ona bakmaya bile çekiniyordum. Ben az önce ciddi ciddi onun tarafından öpülmüştüm. Bunu yeni fark etmenin dehşetiyle hemen dizlerinin üzerinden kalkıp kapıya yürüdüm. Bunun için ona izin verirken aklım neredeydi!

Kapıyı açtığımdan arkamda keyifli sesini duydum. "Sen de beni seviyorsun, artık bunu biliyorum."

Az önce yaşananlardan dolayı yüzüm utançtan kıpkırmızı olduğu için ona bakmadan, "Sizi sevmiyorum, Çağıl Bey!" diyerek odasından çıktım.

Kapıyı arkamdan sertçe kapattığımda içeriden, "Seni abinden istediğimde benden kaçacak bir yerin kalmayacak!" diyen sinirli sesini duydum. Umarım bunu yapmaya kalkışmazdı.

Merdiveni inerken dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının sıcaklığı vardı. Beni öptüğünü düşündükçe dudaklarıma dokunmak istiyordum ve o anı tekrar tekrar kafamda canlandırıyordum. Ayaklarım yerden kesilmiş gibi merdivenin basamaklarını iniyordum. Ta ki telefonum çalana kadar. Telefonun ekranına bakınca gördüğüm isim tüm mutluluğumu elimden aldı. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde kayıtlı numaraya bakıyordum.

Şeref Kalender arıyordu.

Bige Efil Saka

Üzerimdeki kan kırmızısı elbiseye baktığımda dudaklarım kıvrıldı. Derin bir yırtmacı olan bu elbise bana çok yakışmıştı. Hem kırmızı rujumla çok uyumluydu hem de üzerime tam oturmuştu. Bu elbiseye uysun diye tabanı kırmızı olan siyah, sivri uçlu ayakkabılar giymiştim. Ayakkabının on santimlik topuklularıyla bu kadar iyi yürümem herkesin yapabileceği bir şey değildi. Boynumun sol tarafına siyah kalemle küçük bir kuş çizmiştim. Geçici dövmeleri çok seviyordum.

Gurur ve Çağıl aşağıda bağırınca homurdanarak çantamı alıp odamdan çıktım. "Bir gün bu ikisi çok pis elimde kalacak." Akşam yemeği için dünürlerimizin evine gidecektik, bu yüzden hazırlanmam biraz zaman almıştı.

Sadece makyajımı yapmam bile iki saat sürmüştü. Resmî olarak Tozlu ailesiyle ilk kez tanışacağımızdan iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Karun iş yerinden doğruca Ümit Bey'in evine geçeceği için onunla orada buluşacaktık.

İki kat merdiven inip aşağıda bekleyen Kalender erkeklerini görünce kaşlarımı çattım. "Siz dördünüz ölmek mi istiyorsunuz? Böyle mi geleceksiniz?" dediğimde üçü birbirine dönerek giydiklerine baktılar. Benim gördüğüm sorunu onlar görmüyormuş gibi rahatlardı.

Gurur'un üzerinde bu sabah giydiği beyaz gömleği ve siyah pantolonu vardı. Karısının evine giderken fazladan zahmet edip üzerini bile değiştirmemişti. Çağıl'ın üzerindeyse asker yeşili bir tişört ve kot pantolon vardı. Ayağındaki postallara olan bakışlarım fazla onaylamazdı. Künyesini bile çıkarmamıştı. Levent ise cılız vücuduna bol gelen siyah bir tişört ve yandan cepleri olan kargo pantolon giymişti. Çamurlu spor ayakkabılarını değiştirme zahmetine bile girmemişti.

İçlerinde en korkuncu Melek'ti çünkü onun üzerinde pullu bir bluz ve gökkuşağı renginde kabarık bir tütü etek vardı. Dizlerinin üstüne kadar çektiği renkli çoraplarına bakınca bile çıldırıyordum. *Barbie* baskılı beyaz spor ayakkabılarına değinmek bile istemiyordum. Peruğunun üstüne taç gibi taktığı kalpli gözlükler de neyin nesiydi? Pembe çerçeveli gözlükleri ve koluna astığı garip çantasıyla korkunç görünüyordu. Çantanın bile uzun kanguru kulakları vardı.

"Ay, bana bir şeyler oluyor." Fenalaşır gibi merdivenin trabzanına tutundum. "Dünürlerimizin evine sirk cambazı gibi gidiyoruz. Ben bu kadar güzelken ve seçkin bir zevke sahipken bu ailenin gelini olmak için ne günah işledim? Ben dergi kapaklarından fırlamış gibiyim, bir de şunlara bak!" Sırasıyla dördüne de öldürmek ister gibi baktım. "Neden hazırlanmadınız?"

"Hazırlandık yenge." Melek bana kocaman gülümseyerek kendi etrafından bir tur döndü. "Nasıl olmuşum? Ne giyeceğime karar vermem iki saatimi buldu."

"Yengem, iki saat düşüne düşüne bunları mı giydin? Odama gelseydin, ben seni yarım saatte hazırlardım."

Gurur onu savunarak kolunu Melek'in omzuna attı. "Gayet güzel görünüyor, gitme kızımın üstüne."

Ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına fırlattım. "Sen hiç konuşma! O evin damadısın ama zahmet edip üzerini bile değiştirmemişsin."

Gurur başını eğince attığım ayakkabı Çağıl'ın alnının çatısına çarptı. "Lan!" diye bağırıp alnını tuttu. "Ben ne yaptım, ruh hastası!"

"Sus be! Doğru düzgün bir takım elbise bile giymemişsin. Getir ayakkabımı buraya ya da getirme, yanındaki gözlüklü ergenin kafasına geçir."

Levent arkaya doğru kaçıp, "Yenge bana niye kızıyorsun?" deyince kaşlarımı çattım.

"Çık yukarı, bari şu ayakkabılarını değiştir. Yarın da benden habersiz evden bir çık, asıl o zaman sana yapacaklarımdan kork."

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Üvey anne gibisin, rahat bıraksana bizi."

Suratımı asarak, "Hamileyim ben," dediğimde hepsi tüm gün benden bunu defalarca duyduğu için küfürler havada uçuşmaya başladı. "Dünürlerimizin evine havalı bir şekilde gitmeyi canım çekmişti ama sizin zevksizliğinizi hiç hesaba katmadım." Böyle yapacaklarını bilseydim önce onları giydirirdim, en son kendim hazırlanırdım.

Onların hazırlanmasını bekleyecek zamanımız olmadığı için Levent ayakkabısını değiştirince evden çıktık. Levent, Çağıl'ın arabasıyla geliyordu, Melek de Gurur'un arabasına binmişti. Bense özel aracıma geçmiş, arabamı kendim sürüyordum. Ne yazık ki yine arkamızdaki birçok korumayla yola çıkmıştık. Yirmi dakikanın sonunda kırmızı ışıkta durduğumuzda Gurur ile arabalarımız yan yanaydı.

Açık camdan birbirimize baktığımızda dudaklarım kıvrıldı. "Tozluların evine kadar var mısın bir yarışa?"

Gurur camı sonuna kadar aşağıya indirdiğinden kolu cam kenarına yaslıydı. Meydan okumalara kayıtsız kalamadığı için gözlerinin ardında hınzır bir ifade geçti. Başını çevirip sağ tarafına yanaşan Çağıl'ın arabasına baktı. "Şşt... Üsteğmen bozuntusu," diyerek yeğenine laf attı. "Tozlulara kadar var mısın yarışa?"

Başımı eğdiğimde Çağıl'ın sırıttığını gördüm. "Kabul ama trafik kurallarına uyacaksınız. Yanlış ışıkta geçtiğinizi yakalarsam ikinizi de atarım içeri."

"Trafik polisi misin oğlum sen," diye bağırdığımda Çağıl'ın gülüşünü duydum.

"Her yerde bağlantılarım var."

"Kabul," dedi Gurur.

"Benden de evet," diyerek ben de kabul ettim.

Hepimiz gözümüzü kırmızı ışığa diktiğimizde Çağıl, "O zaman yenilmeye hazır olun!" diye bağırdı. Yeşil yanınca hepimiz gaza basarak süratle arabayı sürdük. Melek ve Levent'in bağırışlarını duyduğumda güldüm. O ikisi için oldukça zor bir yolculuk olacaktı.

Tozluların bahçesine girip arabadan indiğimde henüz korumalar gelmemişti. Onları arkamızda bıraktığımız için birazdan burada olurlardı. Çağıl'ın arabasından kendini yere atıp kusan Levent'i görünce kıkırdadım. Yarışı kazanmak için hızımızı hiç düşürmediğimizden Levent perişan olmuştu. Hiçbirimiz Gurur kadar hız tutkunu ve araba sevdalısı olmadığımız için Gurur açık ara farkla kazanmıştı.

Gurur, Melek'in kolundan tutarak arabadan inmesine yardımcı oldu. Melek'in de Levent'ten farklı bir yanı yoktu. Beti benzi bembeyaz olmuştu

Nirvana

ve midesi bulanmış gibi karnını tutuyordu. Gurur'dan destek almasa her an yere düşecek gibiydi. "Sizi Karun dayıma söyleyeceğim!"

Çağıl iğrenerek kusmaktan başka bir şey yapmayan Levent'e bakıyordu. Levent öğürerek bir kez daha yere eğilince Çağıl hemen geriye çekildi. "Lan çocuk, anam seni kimden yaptı? Bu kadar dayanıksız Kalender mi olurmuş? Sana da bir DNA testi şart."

Levent beni çıldırtarak ağzını koluyla silip, "Abi bir siktir git," diyerek doğruldu. "Üçünüzü de Karun abime söyleyeceğim!"

Melek onu onaylayarak hırsla başını salladı. "Ben de söyleyeceğim!"

Gurur onları tehdit ederken oldukça sakindi. "İkinizin de bacaklarını kırarım."

"İkinizi de balkondan atarım." Çağıl onlara beni gösterdi. "Bu konuda şakam olmadığını en iyi o bilir."

Levent ve Melek'e bakarken sinsice sırıttım. "Benim size yapacaklarımı söylememe gerek bile yok."

Melek homurdanarak, "Resmen sömürge altındayız," dediğinde onu onaylayan tek kişi Levent'ti.

"Zincirin en küçük halkası olmaktan nefret ediyorum. Bu zorbalar küçükleri eziyor."

İçeriden bizi karşılamak için Tozlu ailesi çıktığında Karun da onların yanındaydı. Çağıl hemen Levent'in ensesine yapışıp onu dik durmaya zorladı. "Şu omuzlarını kaldır, çocuk. Sen erkek tarafısın, bu kadar ezik görünme."

"Abi ben ezik miyim?"

"Koçum bunu bana sorma, ben iyi yalan söyleyemiyorum."

Levent bana döndü. "Yenge ben ezik miyim?"

"Ne münasebet? Tatlım, biz Kalender'iz, bizden ezik çıkmaz." Sevimlice ona tebessüm edip göz kırptım. "Sana ezik diyen olursa bana söyle, hepsinin canına okurum." Başımla Gurur ve Çağıl'ı işaret ettim. "Onlar söylerse bile bana söyle, ikisini de döverim," dediğimde Levent'in yüzünde içimi ısıtan bir gülümseme belirdi.

"Çağıl abim bana ezik dedi." Dakikasında da şikâyet etmezsin be.

Dik dik Çağıl'a baktığımda gülmemeye çalışarak gittikçe yaklaşan Tozluları gösterdi. "Onların yanında rahat dur, eve gidince kırarsın kafamı. Sen ailenin hanımısın, bir ağırlığın olmalı, değil mi?" Beni nasıl durduracağını iyi biliyordu.

Nihova

Tozlu ailesi ve Karun yanımıza gelip belli bir mesafede durunca hepsinin gözleri Levent'in kusmuğunu buldu. İlk rezilliğimiz bu olmalıydı. Levent el âlemin bahçesine kusmak zorunda mıydı? Levent'e baktığımda her an onun yaptığını söyleyeceğiz diye utançla başını eğdiğini gördüm.

Derin bir nefes alarak yönümü Ümit Tozlu'ya çevirdim. "Kusura bakmayın, bahçenizi biraz batırdım." Elimi kaldırıp karnıma bastırdım. "Bebek yüzünden mide bulantılarım olur olmadık anlarda ortaya çıkıyor."

Hamile olduğumu daha yeni benden öğrendikleri için hepsi beni anlayışla karşıladı. Farah'ın babası öne çıkarak, "Hoş geldiniz," derken sık sık Gurur'a ters bakışlar atıyordu. Ümit Tozlu tehlikeli bölge liderlerinden biri olsa da bir tek Gurur'un hakkından gelemiyordu. Sırasıyla bize buradaki tüm ailesini tanıtmıştı. Tanışma faslı oldukça resmîydi çünkü aradaki düşmanlık yüzünden iki aile birbirine sarılacak kadar yakın değildi.

Bizi bahçede çok durdurmayıp içeri buyur ettiler. Tozluların malikânesinden içeri girdiğimizde Karun bana yaklaşıp, "Melek ve Levent'in yüzü neden kireç gibi solgun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Nereden bileyim kocam." Koluna girerek holde onunla yürüdüm. "Belki de araba tuttu."

"Korumalarınız hangi cehennemde?"

"Gelmek üzereler, Farah nerede?" Önde yürüyenlerin içinde Farah ve annesi yoktu. Ümit Bey'in bizimle tanıştırdığı kişilerin içinde karım diye hitap ettiği kimse yoktu. Kardeşini ve kardeşinin ailesini tanıştırmıştı ancak karısıyla kızı bizi karşılamaya gelmemişti.

Çift kanatlı bir kapıya yaklaştığımızda içeriden, "Anne, beni zorbalamayı bırak," diyen Farah'ın sesini duyduk. "O Laz hödüğü için üzerimi değiştirmeyeceğim!" Tüm gözler ailemizdeki tescilli deliye döndüğünde Gurur'un dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

"Bu Nemrut'un kızını hiç özlemediğimi fark ettim."

Kapıya yaklaşırken içeriden farklı bir kadın sesi duydum. "İki aile ilk kez bir araya geliyor ve sen dünürlerimizin karşısına bu kıyafetle mi çıkacaksın? Farah, bugün bir kuğu olmana ihtiyacım var."

"Anne, ben ördeğim!"

"Bir geceliğine kuğu olsan ölmezsin!"

"O zaman bir ördek yerine kuğu doğursaydın."

"Benim muhteşem ötesi genlerimde bir sıkıntı yok, sen babanın tarafına çekmişsin," diyen sesle Ümit Bey yüzü kızararak öksürdü.

Karun'a dönüp aceleyle, "Kusura bakmayın," demesi çok komikti. "Benim hanım biraz değişiktir."

Karun başını çevirip bana baktığında gözlerinde gördüğüm alaycı ifade beni kızdırdı. "Bir benzeri de benim başımda var."

"Ne demek bir benzeri?" Hakarete uğramışım gibi dik dik ona bakmaya başladım. "Sen beni Ümit Bey'in karısıyla mı kıyaslıyorsun?" İnanamayan gözlerle ona bakarken herkese kendimi gösterdim. "Ben eşsizim, dünyada benden bir tane daha yok."

Ümit Bey gülmemek için yanaklarının içini ısırırken bana kapıyı işaret etti. "Bence Demet ile tanışmalısınız." Tanışırdık yani, ne vardı ki o kadında?

Uşakların açtığı kapıdan içeri girdiğimizde kendimizi bizimkinin bir benzeri olan büyük bir salonda bulduk. Farah somurtarak bir köşede oturuyordu, annesi de onun tepesinde dikiliyordu. Ümit Bey onların dikkatini çekmek için hafifçe öksürünce ikisinin de bakışları bizi buldu. Farah bizi protesto eder gibi pijamalarla duruyordu. Normalde giydiği o rahat kıyafetleri bile üzerinde yoktu. Beyaz bir tişört ve çizgili pijamasıyla oturuyordu.

Ayağında uzun çoraplar ve yünlü terlikler vardı. Dağınık topuz yaptığı saçlarını ucunu dişlediği bir kalemle tutturmuş, siyah çerçeveli gözlüğünü yine takmıştı. Gözlüğüne rağmen göz altlarındaki morluklar görünüyordu. Uzun süredir uykusuzluk çektiği o kadar belli oluyordu ki. Bunun siniriyle kocasına, yani Gurur'a ters ters bakıyordu. Gurur ise baştan ayağa onu süzüp alaycı bir ifadeyle onu daha da kızdırıyordu.

"Hoş geldiniz." Duyduğum neşeli sesle bakışlarımı Farah'tan çekip bize doğru yürüyen kadına çevirdim. Farah'ın annesi olduğunu düşündüğüm güzel bir kadın bize doğru geliyordu. Bu kadın gerçekten Ümit Tozlu'nun karısı mıydı? Düşündüğümden daha genç görünüyordu. Tabii bunda yaptırdığı estetiklerin de payı vardı fakat geçirdiği operasyonlar öyle abartılı değildi.

Siyah saçları Farah'a göre daha parlak ve ışıltılıydı. Farah'ın bakımsız sönük saçları annesinin saçlarıyla yarışamazdı. Tıpkı Farah gibi bu kadının da gözleri simsiyahtı. Farah'ın fiziksel özelliklerini annesinden aldığı çok açıktı. Demet Hanım oldukça bakımlı ve zarif bir kadındı. Yüzündeki makyajı onu olduğundan daha güzel gösteriyordu. Üstelik yaşına rağmen harika bir vücudu vardı. Tıpkı benim gibi uzun bir gece elbisesi giymişti. Ben dekolteyi bacaktan vermiştim, o ise yakası açık bir elbise giymeyi tercih etmişti. Şu ana kadar bu ailede gördüğüm en şık kadın olabilirdi.

Yanımıza gelip tam karşımda durduğunda tıpkı benim ona yaptığım gibi o da en küçük detayına kadar beni izliyordu. Karun, Gurur ve Ümit Bey bu karşılaşmayı uzun zamandır bekliyorlarmış gibi bize bakıyorlardı. Demet Hanım bana tebessüm ederek tanışmak için elini uzattı. "Sen şu meşhur Saka olmalısın. Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki." Dilini ısırdı. "Kendimi tanıtmayı unuttum, ben Demet."

Dudaklarıma bir gülümseme kondurarak uzattığı elini sıktım. "Memnun oldum, Demet Hanım."

"Yemekleri soğutmayalım, bu taraftan lütfen." Bize kapıyı işaret ettikten sonra bakışları Gurur'u buldu. Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki az önceki gülüşünden eser kalmamıştı. "Piç kurusu!"

Kadın öfkeyle Gurur'un üzerine yürüdüğünde Ümit Bey hemen onu durdurdu. Karısına bizi gösterip uyaran gözlerle bakınca Demet Hanım derin bir nefes aldı. Gurur yüzünden Farah günlerdir uykusuz kaldığı için Gurur'a çok kızgındı. Eminim biz burada olmasaydık Gurur'u parçalardı.

Yemek salonuna geçip uzun masadaki yerlerimizi aldık. Demet Hanım masayı birbirinden farklı yemeklerle donatmıştı. Yemeklerin büyük bir bölümü Doğu yöresine ait yemeklerden oluşuyordu fakat Karadeniz ve Adana'ya özgü yemekler de masada vardı. Demet Hanım ne sevdiğimizi bilmediği için doğduğumuz yere ait yemekleri bizim için hazırlatmıştı. Farah'ı zorla Gurur'un yanına oturtması da çok komikti. Anlaşılan bu ev Demet Tozlu'nun hâkimiyetindeydi.

Yemeğin ilerleyen saatleri benim için oldukça can sıkıcı geçmeye başladı, Farah'ın ailesi çok sinir bozucuydu. Anne ve babasında bir sorun yoktu ama akrabaları çok uyuzdu. Farah'ın amcası Kerim Tozlu ağzını her açtığında saçma iş fırsatlarıyla bizi boğuyor, karısı Nesibe sürekli kızı Seçil'i övüp duruyordu. Seçil denen kızda da sinirlerime dokunan bir şeyler vardı, onu birkaç kez gizlice Gurur'a bakarken yakalamıştım.

Seçil denen bu kızıl fettan iyi bir dayağı hak ediyordu. Mavi gözlerinin lens olduğu o kadar belliydi ki. Bunun dışında güzel bir kadındı ama görünüşün aksine karakteri berbattı. Sanki eve dönen Farah'ın kocası değil de onun kocasıymış gibi özenle hazırlanmıştı. Gurur'a her baktığında gözlerinde oluşan o ifade midemi bulandırıyordu. Farah'ın kuzeni olduğu için bazı şeyleri ona kondurmak istemiyordum ama gittiği yol, yol değildi.

Canımı sıkan sadece Seçil değildi. Bizi burada istemediğini çok belli eden Farah'ın abisi Caner ve Çağıl'a kaçamak bakışları atan karısı Yonca da çok sinir bozucuydu. *Bu nasıl bir aile* diye sormadan edemiyordum. Gurur

bu evde yaşamaya iyi dayanıyordu, bunların arasında iki gün kalsam hepsini camdan dışarı atardım.

İki aile uzun zaman sonra ilk kez bir araya geldiği için sorun çıkarmamaya çalışıyordum ancak Farah'ın abisi ciddi anlamda sabrımı zorlamaya başlamıştı. Evlerinde olmamamızdan memnun değilmiş gibi yüzünü buruşturup, "Ne zaman bitecek bu yemek?" diyerek sinirlerimle oynamaya devam etti. "Can sıkıcı olmaya başladı."

Ümit Bey çatık kaşlarla tam oğluna bir şey diyecekti ki daha fazla dayanamayıp, "Bu masada olmaktan memnun değilsen siktir git," diyerek ona kapıyı gösterdim. Kendi evinde onu kovarak tehdit dolu bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. "Aksi takdirde can sıkıntını gidermek için işe canını almakla başlayacağım."

Karun gülmemeye çalışarak buradaki herkese beni gösterdi. "Buna yeltendiğinde onu durdurmam."

Gurur açık açık gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Keyifle izlerim."

Farah'ın annesi Demet Hanım bunu görmeyi her şeyden çok istiyormuş gibi heyecanlanarak, "İçeride çekirdek vardı," deyince Tozlu ailesindeki herkesin bakışları onu buldu. Ağzından kaçırdıklarıyla dilini ısırırken, "Ay ne çekirdeği," deyip konuyu toparlamaya çalıştı.

Üvey oğlundan ne kadar çok nefret ettiğini saklamaya çalışırken omuzlarını dikleştirmişti. "Evimize gelip oğlumuzu dövecekler, biz de çekirdek çitleyerek izleyecek miyiz?" Başını hızla iki yana salladı. "Buna asla müsaade etmeyiz." Bu kadını sevmeye başlamıştım.

Ümit Bey karısından çok çekiyor olmalı ki bıkkın bir ifadeyle, "Demet sus artık," diyerek onu uyardı.

Kocasına gülümseyip, "Hayatım, Bige hamile ya şimdi, belli ki canı birilerini dövmeyi istemiş," dedi masumca. "Hamile kadınları mutlu etmek sevaptır diye öyle demiştim. Ben konuklarımı en iyi şekilde ağırlayan bir kadınım." Gözleriyle üvey oğlu Caner'i gösterirken bakışları muzırdı. "Caner zaten alışık dayak yemeye," deyince Karun ve Gurur gülüşünü saklamaya çalışırken Tozlu ailesindeki herkesin yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Bu kadın müthişti.

"Çok düşüncelisiniz, Demet Hanım." Bunları söylerken gülmemeye çalışıyordum. "Size hayran kaldığımı söylemeliyim." Bu yalan değildi. Kadını harbi sevmeye başlamıştım.

Bana gülümsediğinde samimiyeti şüpheye yer bırakmıyordu. "Ben de seni çok sevdim, daha sık bizi ziyaret etmelisin." Beni izlerken gözlerinde en küçük bir sahtelik yoktu. "Farah ile arkadaş olmanızı çok isterim. Hakkında duyduklarım doğruysa Farah'ın eltisinden öğreneceği çok şey var."

"Ne gibi mesela?" diyen kişi Farah'ın kuzeni Seçil'di. "Farah'a ne öğretebilir ki?"

Dudağımın köşesi usulca kıvrıldı. "Ne mi öğretebilirim?" Sadece onun anlayacağı bir imayla gözlerine baktım. "Mesela biri kocasına asılırsa boynunu beş farklı yerden kırmayı öğretebilirim."

"Bunu öğrenmeye can atıyorum." Farah bu sözleriyle başta Gurur olmak üzere masadaki herkesi şaşırttı. Kolunu sahiplenircesine yanında oturan Gurur'un koluna dolayarak Seçil'e döndü. "Eminim öğreneceklerim çok işime yarayacaktır." Manidar gözlerle kuzenine bakarken bakışları kinayeliydi. "Sen ne düşünüyorsun, Seçil abla?" İşte bu be kızım.

Demet Hanım'ın gözleri mutluluktan dolarak elini göğsüne bastırdı. "Gururlu bir anneyim şu anda." Daha sonra başını çevirip kızar gibi Gurur'a baktı. "Oğlum sen de eve geri dön de gerçek anlamda *gururlu* bir anne olayım," deyince gülüşüme engel olamadım. Bu kadına bayıldım.

Gurur başını eğip koluna yapışan Farah'a muzır gözlerle bakınca, Farah yanakları kızararak hemen elini çekti. Bu utangaçlığı Gurur'u güldürmüştü. Anlaşılan birisi karısını utandırmayı bile özlemişti.

Çatalımı Karun'un tabağındaki bonfileye uzatmıştım ki midemdeki hareketlenme yüzünden hemen elimi çektim. Önümde duran brokoliye çatalımı batırarak suratımı astım. "Anneciğim, bırak artık şu inadı." Başımı eğerek yalvaran gözlerle karnıma baktım. "Yahu sende de ne Laz inadı varmış. Hiç mi anne tarafına çekmedin?"

Karun'un önündeki tabağı alıp karnıma doğru tuttum. "Hayatımın anlamı, bizim bu tabaktaki şeye ihtiyacımız var." Tabağı geri yerine koyup çatalımdaki brokoliyi işaret ettim. "Babam bile bu kadar uzun süre bana ot yediremedi. Sakın brokoli ot değil deme çünkü annen için tüm sebzeler birer ot."

"Bige, ne halt ediyorsun?" Karun'un soğuk sesiyle başımı kaldırdığımda çenesi kasılarak bana baktığını gördüm. Bebekle konuşmama bile tahammül edemediği için masadaki insanları bahane ederek beni uyardı. "Burada bari yapma."

Elimi karnıma bastırıp gözlerimi gözlerine kenetledim ve inadına, "Anneciğim, söyle şu babana, rahatsız olan kalksın masadan," dedim. "Ya da biz kalkalım yoksa fena olacak."

Sandalyemden kalkmıştım ki Karun beni yerime oturtmak için kolumu tuttu. Bunu yaparken ifadesi sert, kaşlarıysa çatıktı. "Otur şuraya."

Bir hışımla kolumu çektim. "Biz oturmak istemiyoruz."

Karun burnundan nefesini vererek sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "Siz oturur musunuz şuraya?"

İnatçı bir tutumla ona dik dik baktığımda çıldırmak üzereydi. Elinden geldiğince sert çehresini yumuşatmaya çalıştı, daha sonra da yüzünü karnıma doğru eğdi. "Annene oturmasını söyler misin?" Kahkaha atmak istedim. İşte böyle onu bebeğiyle konuştururdum. Böyle böyle alıştıracaktım onu.

Ona en güzel gülümsememi sunup yanına oturdum. "Şanslısın çünkü bebeğimiz babasını üzmek istemiyor."

"Benim bebeğim değil..." demişti ki daha önceki uyarımı hatırlayıp dilini sertçe ısırdı. O cümlenin devamını getirseydi bir daha yüzümü bile göremeyeceğini iyi biliyordu.

Alınganlık yapmak yerine omuzlarımı silktim. "Haklısın, senin bebeğin değil." Brokoliyi keyifle ağzıma attım. "Ona başka bir baba bulacağım."

Kan beynine sıçramış gibi kızgınlıkla bana döndü. "Sikerim!"

"Senin bebeğin değil."

"Benim ulan!" deyince masada birkaç kıkırtı çıktı. İşte böyle yola gelirdi.

Sırıtarak Karun'a baktığımda birkaç homurtu çıkararak önüne döndü. Bir zamanlar hiç hazzetmediğim brokoliyi yerken gözüm sık sık Karun'un tabağındaki bonfileye kayıyordu. Karun benim bakışlarımın altında o eti yiyemediği için nefesini bıkkınlıkla verdi. Dayanamayıp tabağını benim önüme itti. "Ye şunu."

Tabaktaki bonfileye içli gözlerle bakarken dudaklarımı büzdüm. "Yiyemiyorum kocam." Yüzüme dramatik bir ifade kondurup başımı iki yana salladım. "Bebek bana et yedirmiyor. Babası kılıklı çocuk, daha şimdiden yediğim içtiğim şeylere karışıyor."

Karun kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdığında yüz ifadesi oldukça sarsıcıydı. "Babası kılıklı mı? Ben senin yediklerine hiç karışmadım."

"Ama senden olan karışıyor."

"Yedi ay bunu sürdürecek." Kolunu sandalyenin kenarına yaslayarak dikkatli gözlerle beni izlemeye başladı. "Daha gebeliğin başındasın, farkında mısın?"

Anlamayan gözlerle ona bakıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğuma kadar sana hiç et yedirmeyecek. Gerçekten buna hazır mısın?" Bebekten kurtulmam için beni manipüle etmeye kalkışacağını tahmin bile edemezdim.

Ne yapmaya çalıştığını anladığım için gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Yedi ay göz açıp kapayana kadar geçer."

"Seni şişmanlatacak."

"Doğumdan sonra diyet yaparım."

"Göğsüne yapışıp duracak, hem de her saat başı."

"Bunu sen de yapıyorsun, değişen bir şey yok ki," dediğimde Karun az kalsın içtiği suda boğulacaktı. Öksürerek peçeteye uzanırken kızgın gözlerle masadaki insanları gösterdi.

"Herkesin içinde söylediğin laf mı şimdi?" Başımı çevirince buradaki insanların yemekleriyle meşgul olduklarını ama aslında bizi dinledikleri için bıyık altından güldüklerini gördüm.

Sandalyemden kayıp Karun'a doğru eğilerek kısık bir sesle, "Bunlar da aynı haltı yiyor, ne var bunda?" dedim. "Bizler sevişebilen varlıklarız."

"Bige, ben bu çocuğu istemiyorum!" Bir anda söyledikleriyle yoğun bir sessizlik yaşandı. Kimseden çıt çıkmadı çünkü Karun ilk kez bebek konusunda bana açık olup onu istemediğini söylemişti. Kaç gündür sessizliğini korumuşken hiç olmadık bir zamanda patlamıştı. Bunu bana söylemek için çok yanlış yerde ve yanlış insanların içindeydik.

Herkesin gözleri üzerimdeyken benim baktığım tek kişi Karun'du. Farah'ın ailesinin önünde rezillik çıkarıp Gurur'u utandırmak istemediğim için soğukkanlı olmaya çalıştım. "Eve gidince bunu konuşmaya ne dersin? Şimdi hiç sırası değil." Ayağa kalkıp masadakilere gülümsemek için kendimi zorladım. "Rujumu tazeleyip döneceğim." Herkesin içinde ağlamak istemediğimden biraz yalnız kalmak istiyordum.

Karun beni ne denli incittiğini çok iyi gördüğünden ne yapacağını bilmez bir hâlde burnundan nefesini sertçe verdi. Bakışlarımı ondan çekerek hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Hizmetçilere lavabonun yerini sormadan üst katın merdivenini tırmandım. Lavaboyu kendim de bulabilirdim.

Üst kata çıkıp rastgele bir odaya daldım ve odanın banyosuna girdim. Suyu açıp elimi ıslatarak yüzüme hafifçe dokundum. Herkesin içinde o sözleri söylemek zorunda mıydı? Karın yüzünden canım çok sıkıldığı için kendimi toparlayana kadar banyodan çıkmadım. İyi yönden bakarsak artık bu konuyu konuşmak istiyordu. Uzun süre bundan kaçamayacağını o da iyi biliyordu. Eve gidince bizi zorlu ve ağır bir konuşma bekliyordu.

Yalnız kaldığımız ilk fırsatta bana kürtajdan bahsedeceğini biliyordum. Bana kürtaj olmamı söylerse neler olacağını düşünmek bile istemiyordum veya nasıl hissedeceğimi. Sıkıntıyla nefesimi verdiğimde içeriden telefon sesi gelmeye başladı. Bu kimin odasıysa telefonunu burada unutmuş olmalıydı. Banyodan çıktığımda şifonyerin üzerinde çalan telefonu gördüm.

Başkasının telefonunu açmayı düşünmüyordum ama o kadar çok çalıyordu ki belki önemli bir şeydir diye açtım. Bu oda Farah'ın kuzeni Seçil'in olmalıydı çünkü duvarda portresi vardı. Karşı tarafa tam telefonun sahibinin burada olmadığını söyleyecektim ki, "Kaçtı!" dedi telaşlı bir sesle. "Kız kaçtı! Allah kahretsin, nasıl kaçabildi, bilmiyorum ama onu bulacağız! Kalenderlerle iletişime geçmeden onu bulacağız." Kimden bahsediyordu?

Seçil kimi elinde tutuyordu ve bu kişinin Kalenderlerle ne ilgisi vardı?

4

ÖĞRETİLMİŞ ÇARESİZLİK

"Vedalar genelde ansızın ve beklenmedik olurdu. Arkasında büyük bir acı, derin bir sızı ve kapanmayacak bir iz bırakırdı. Bil diye söylüyorum, senin için ölürüm derken hep fazla ciddiydim."

Misafir geldiğiniz bir evde size ait olmayan bir telefonu açmak birçok yönden yanlıştı. Seçil Tozlu'nun telefonunu açarken ne düşündüğümü bilmiyordum fakat telefonda duyduğum şeyler oldukça endişe vericiydi. Bir adam ondan kaçan bir kızdan bahsetmişti. Onlardan kaçan ve Kalenderlere ulaşmak isteyen o kız kim olabilirdi? Kim olduğunu bilmediğim o adam bunları söyledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Bu yüzden daha fazla bir şey öğrenememiştim. Kimseye görünmeden bu odadan dışarı çıkarken aklımda birçok soru işareti vardı. Seçil kimi elinde tutuyordu? Merdiveni inerken başımı iki yana sallayarak yukarıda duyduklarımı zihnimin kuytularına gönderdim. Tozlu ailesinde dönen entrikalarla ilgilenmiyordum. Başımda onca sorun varken bir de bu ailenin çevirdiği dolapları kendime dert etmeyecektim.

Aşağıya indiğimde herkes oturma salonuna geçmişti. Karun ve Ümit bir köşede kendi aralarında konuşuyordu. Gurur ile Çağıl pencerenin yanında duruyordu ve ifadeleri fazla ciddiydi. Sanki ikisinin de hoşlanmadığı tatsız bir konu hakkında konuşuyorlardı. Melek ve Levent ise yan yana koltuklarda otururken telefonda birbirlerine bir şeyler göstererek gülüşüyordu.

Farah'ın annesi ve diğer akrabaları da salonun bir köşesinde oturuyordu. Gözlerim kısa bir an Seçil'e ilişince yukarıdaki telefon görüşmesi aklıma geldi. Her fırsatta Gurur'a kaçamak bakışlar atan bu kızıl şeytan ne işler karıştırıyordu? Ne hâlleri varsa görsünlerdi, bir de bununla uğraşmayacaktım. Benim sorunlarım bana yeterdi.

Dünürümüz Demet Hanım'ın yanına oturduğumda başını çevirip solgun suratıma baktı. Karun'dan dolayı yemek masasından kalktığımı iyi biliyordu. Bilgece bakan gözlerinin ardında dostane bir ifade belirdi. "Bebeği isteyeceği zamanlar gelecek ama şu an için çok erken." Bu konuda canımın sıkıldığını herkes gibi o da anlamıştı.

İçli gözlerini Karun'a diktiğinde onu anlayabiliyormuş gibi davranıyordu. "Ümit'in onun hakkında anlattıkları doğruysa bebek konusunda ona zaman tanımalısın." Anlaşılan herkes Karun'un geçmiş travmalarını

Nihova

biliyordu. Elimden geldiğince ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordum ama bazen beni çok zorluyordu.

İç çekerek nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Ondan nasıl bir baba olacağını kestiremiyorum." Ciddi bir yüz ifadesiyle Ümit ile sıkıcı işler konuşan Karun'u izliyordum. "Bazen onu hiç tanımadığımı düşünüyorum."

Bir bacağını diğerinin üzerine atan Demet Hanım güldü. "Kadınlar ve erkekler birbirinden çok farklı. Bebek rahmine düştüğü an kadında annelik içgüdüleri gelişir, o an anne olursun. Ancak erkeklerde böyle değil. Onlar çocuklarını kucaklarına aldıklarında baba olur, öncesinde değil."

Manidar gözlerle karnımı işaret etti. "Onu hisseden sensin, Karun değil. Dokuz ay boyunca senin karnında büyüyor, seninle besleniyor, üzüntünü ve endişeni seninle hissediyor. Bunlar Karun'un yaşamayacağı şeyler. Bu yüzden sen şu anda annesin fakat o henüz baba değil." Endişelerimi dağıtmak ister gibi bana gülümsedi. "Bebek doğduğunda Karun'un onu isteyeceğini biliyorum çünkü bir tek o zaman gerçek anlamda baba olacak."

Umutsuzca, "Umarım," demekten başka bir şey söylemedim.

Demet Hanım'ın gözleri bir köşede tek başına oturan Farah'ı bulduğunda yüzündeki gülüşü soldu. Bir anne olarak kızı için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Sanırım ben asla bir torun sevemeyeceğim." Farah'a olan bakışları sitemliydi. "Bu ördek, mağarasında saklanmak dışında hiçbir şey yapmıyor."

Farah herkesten uzak bir köşede pijamalarıyla oturup kitap okuyordu. Annesi de çıldıran gözlerle onu izliyordu. "O kadar inatçı ki ona doğru düzgün bir şeyler giydiremedim." Kızının dağınık saçlarına, gözlerindeki gözlüğe ve ayağındaki renkli çoraplara eleştirel gözlerle bakıyordu. "Dişilikle hiç alakası yok. Ördekler bile ondan daha kadınsı." Gülüşüme engel olamadım. Zavallı kıza ördek demeyi bırakmalıydı.

Gurur'a baktığımda aslında Çağıl'ı hiç dinlemediğini, sık sık Farah'a baktığını gördüm. Yeşil irisleri Farah'ın üzerindeki komik pijamada oyalandıkça dudakları belli belirsiz kıvrılıyordu. Farah'ın onu boykot etmek için giydiği pijamalar belli ki Gurur'u fazlasıyla eğlendiriyordu. Farah'ı olduğundan daha sevimli gösteren gözlüğüne, dağınık topuz yaparak bir kalemle tutturduğu saçlarına uzun uzun bakıyordu.

Onu izlerken Gurur'un yüzünde hoşnutsuz hiçbir şey yoktu. Karısındaki her şeyi seviyormuş gibi büyülenmiş gözlerle onu izliyordu. Farah okuduğu kitapta bir cümleyi sevmiş gibi gülümseyince Gurur'un dudağının kenarı biraz daha kıvrıldı. Karısının küçük bir tebessümü bile onu mutlu ediyordu.

Farah okuduğu bir satırın altını çizmek için saçına uzandı ve topuzundaki kalemi çekip aldı. Kalemi alınca saçları dalgalanarak omuzlarına dökülmüştü.

Bunu gören Gurur'un dudakları düz bir çizgide buluştu. Artık gülümsemiyordu, gözlerinde daha yakıcı bir ifade belirmişti. Farah'ın açık saçlarına dikkatli gözlerle bakıyordu. Kalemle kitaptaki bir şeylerin altını çizen Farah, izlendiğinden habersiz kitabını okumaya devam etti. Kitap okurken farkında olmadan elinde tuttuğu kalemi dudaklarının arasına alıyor, kalemin arkasını ısırıp dişliyordu. Gurur ilgili gözlerle onun dolgun dudaklarının arasındaki kaleme bakıyordu. Farah'ın dudaklarına olan bakışı fazla yoğundu. Midem kasıldı.

Gurur onu arzuluyordu.

Farah yeni bir sayfaya geçip elindeki kalemle boynunu kaşıyınca, Gurur'un bakışları onun dudaklarından boynuna kaydı. Uzun boynuna, ince omuzlarına ve kalemin sürtündüğü buğday tenine baktıkça gözlerinin yeşili biraz daha koyulaşıyordu. Farah'ın boynuna baktıkça sertçe yutkunup dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Sanki dudaklarını onun boynunda gezdirmek için çıldırıyordu. Gurur gerçek anlamda karısını arzuluyordu.

"Farah'ın dişilikle hiçbir ilgisi olmadığı konusunda sizinle hemfikirim." Gülümseyerek Demet Hanım'a Gurur'u gösterdim. "Ama hiçbir şey yapmadan da çok şey yaptığı bir gerçek."

Farah'ın Gurur'u ayartmak için ekstradan bir çabada bulunmasına gerek yoktu, pijamalarla bile Gurur'u bir şekilde ayartıyordu. Komik olansa Farah bunu yaptığının farkında bile değildi.

Demet Hanım damadına bakınca onun Farah'ı izlediğini gördü. Tam o esnada Farah okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Gurur ile göz göze gelince saniyesinde yanakları ısınmıştı. O kadar duru ve masumdu ki kızardığını bile gizleyemiyordu. Gurur'un onu izlediğini görünce utanıp kitabı yüzüne kadar kaldırdı. Onun bakışlarından kurtulmak için böyle bir çözüm bulması Gurur'u güldürdü. Gülümseyerek başını iki yana sallayıp önüne döndü.

Onları izleyen Demet Hanım gördüklerinden memnun kalmış gibi tebessüm etti. "Gurur'un Farah'a bakarken gözlerinde oluşan bu parıltı, Leyla'ya bakarken gözlerinde hiç olmuyordu." Leyla'yı yaşarken hiç görmediğim için bu konuda yorum yapmadım.

Meraklı bakışlarımı ona dikip, "Sizce Leyla'yı sevmiyor muydu?" diye sordum.

"Seviyordu." Demet Hanım kahvesini yudumladı, bunları söylerken tereddüt bile etmemişti. "Ama ona âşık değildi veya onu aşkla sevmiyordu." İkisini birçok kez yan yana görmüş olmalı ki bu konuda çok fazla fikri vardı.

Başını Gurur'a doğru çevirdiğinde bakışları kısıldı. "Gurur için Leyla'yı sevmek en kolayıydı, zor olan Farah'ı sevmekti. Leyla'yı sevmek ve Farah'tan da nefret etmek için birçok nedeni vardı." Alay edercesine güldü. "Leyla'yı istediği gibi sevemedi, Farah'tan da nefret edemedi."

Hiçbir şey anlamadığımı görünce keyifli gülüşü büyüdü. "Leyla'yı sevmek için çok fazla nedeni vardı, Leyla'ya karşı borçlu ve suçlu hissediyor. Farah'tan nefret etmek için çok fazla nedeni var çünkü Leyla'nın katilini Farah'ın babası sanıyor."

Demet Hanım bana bunları söylerken dudaklarını büktü. "Leyla'yı aklıyla Farah'ı da kalbiyle sevdiğini düşünüyorum. Akıl mantık ister, kalpse aşk. Leyla'yı sevmek aklının, Farah'ı sevmek de kalbinin seçimiydi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gurur'un henüz bunları fark ettiğini sanmıyorum."

Gurur, Farah'ı sevdiğini bile bilmiyordu ya da bunu kabul etmeye yanaşmıyordu. "Farah'ın bu kadar ürkek olmasının bir nedeni var mı?" Konudan farklı bir soru sorduğumda Demet Hanım yerinde rahatsızca kıpırdandı. Tüm keyfinin kaçtığını görebiliyordum. Yanlış bir soru sorduğumun farkındaydım ama Farah'ın neden böyle olduğunu çok merak ediyordum.

Demet Hanım'ın gözleri Farah'ın üzerinde gezindiğinde yüzü gölgelendi. "Farah çocukken böyle değildi, yani sosyal anksiyetesi olan bir çocuk değildi." Kimse doğuştan böyle olmadığı için zaten ona nedenini sormuştum. Her dönüşümün derin bir hikâyesi vardı.

Düşünceli bir ifadeyle iç çeken Demet Hanım'ın gözleri puslandı. "Farah çocukken babasının düşmanları tarafından kaçırıldı ve bir ay boyunca alıkonuldu." O günlerin kötü hatıralarıyla bakışları buruklaştı. "Aramadığımız yer, altına bakmadığımız taş kalmamıştı ama Farah'ı bir ay bulamadık." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Farah'ın çocukluğunda bir kaçırılma vakası olduğunu bilmiyordum.

Tatsız bir konunun hatıralarıyla Demet Hanım'ın kaşları çatıldı. "O psikopat herifin yanında geçirdiği bir ayda neler yaşadığını bize hiç anlatmadı." Burnunun direği sızlamış gibi bakışları titreşti. "Onu bulduğumuzda evimize geri dönen çocuk artık Farah değildi."

Hüzünlü gözlerle kızını gösterdi. "Bize geri dönen Farah böyle birine dönüşmüştü. Gölgesinden bile korkan, insan içine çıkmaktan çekinen ve

kimseye hiçbir şey anlatmayan biri olup çıktı. Öncesinde ele avuca sığmaya haylaz bir çocuktu fakat orada yaşadıkları onu çok değiştirdi." Yaşadığı şeylerin büyüklüğünü tahmin bile edemiyordum.

"Farah eskiden kimsenin istekleri doğrultusunda hareket etmeyen bir çocuktu. Şimdi izle." Derin bir nefes alarak yönünü kızına çevirdi. "Farah, o kitabı bırakıp yanımıza gelir misin?" diye rica etti yumuşak bir sesle. "Buraya gelir misin, canım?"

Farah onu duyduysa da duymazdan gelip başını kitaptan kaldırmadı. Demet Hanım kaşlarını hafifçe çatıp daha sert bir sesle, "Farah buraya gel" deyince Farah hemen başını kaldırdı. Annesinin dudaklarından çıkan emir kipine hızla itaat ederek aceleyle başını salladı.

"Peki."

Buraya gelmek için ayağa kalkınca Demet Hanım, "Otur yerine," dedi ve Farah kalktığı yere hiç sorgulamadan oturdu. Bu gördüklerim karşısında gözlerimi irice açtım. Annesi rica edince değil, emir kipi kullanınca Farah harekete geçmişti. Biri ondan bir şey isteyince yapmak ve yapmamak kendi özgür iradesine bağlı olduğu için isterse yapıyordu, istemeyince yapmıyordu. Fakat biri ona emredince özgür iradesini kaybediyor, doğrudan ona itaat ediyordu.

Demet Hanım başını çevirip bana bakarken yüzünde gizleyemediği bir acı vardı. "Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun? Farah'ın beyni emirlere otomatik bir şekilde karşılık veriyor."

Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görünce diyecek hiçbir şey bulamadım. "Henüz çocukken kızımı itaatkâr bir köleye çevirdiler. Ne yaptıysam onu bir zamanlar olduğu o Farah'a geri döndüremedim."

Bir kez daha bana Gurur'u gösterdi. "Gurur aslında Farah'ı değiştirmeye çalışmıyor, yapmaya çalıştığı şey bu değil. Evet, Gurur onu zorluyor ama bunun nedeni onu evcilleştirmesi değil, zaten evcilleştirilen birini özgür bırakmak." Sanırım artık Gurur'un ne yapmaya çalıştığını daha iyi anlıyordum.

Anlatmayı bitiren Demet Hanım iç çekerek başını salladı. "Gurur, Farah'ın zincirlerini kırıp eskiden olduğu kişiye geri dönmesi için uğraşıyor." Farah yıllar önce kurtulmuş olabilirdi ama aslında hiç kurtulmamıştı. Hâlâ babasının düşmanının elindeki o küçük çocuktu. Özgürlüğü tatsaydı emir verildiğinde itaat etmezdi.

Herkesin sandığının aksine Gurur karısını evcilleştirmiyordu, birileri zaten bunu çok önceden yapmıştı. Gurur başkalarının evcilleştirdiği bir kızı kendi içindeki tutsaklıktan kurtarmaya çalışıyordu. Farah hakkında hiçbir şey bilmediğim için onu bu hâle getiren kişinin Gurur olduğunu düşünmüştüm, oysaki gerçek hikâye bambaşkaydı. Gurur bize *hiçbir şey bildiğiniz gibi değil* derken belki de haklıydı. Gurur ve Farah'ın hikâyesini derinlemesine bilmiyorduk.

Ümit Bey ile olan sohbetine ara veren Karun'un bakışları beni bulunca ters gözlerle bakışlarına karşılık verdim. Masada çocuğu istemediğini söylediği için ona kızgın olduğumu fazla belli ediyordum. Derin bir nefes alarak bana doğru yürüyünce ayağa kalkıp pencereye yürüdüm. Karun'un adımları durdu, onu yanımda istemediğimi açık bir şekilde göstermiştim.

Gecenin kalanında da bunu sürdürdüm. Karun'un tüm çabalarına rağmen onu yanıma yaklaştırmadım veya doğru düzgün yüzüne bakıp onunla konuşmadım. İnsanların içinde onu görmezden gelmem onu çıldırtıyordu. Bunu daha önce hiç yapmadığım için bu yönümle ilk kez tanışıyordu. Şu zamana kadar bir kez olsun insanların yanında onu görmezden gelmemiş veya rencide edip onu küçük düşürmemiştim.

Ancak şimdi gerçek anlamda onun sinirleriyle oynuyordum. İki aile çaylarımızı içip tatlılarımızı yerken Seçil rahat durmayıp bana sataşmaya başladı. "Kendini bir yıl boyunca neden ölü gösterdiğini çok merak ediyorum?" Bana karşı sözlü saldırılarda bulunarak gözlerini üzerime dikti. "Bunu yapmak için çok haklı bir sebebin olmalı?"

Normalde olsa bu kaltağın ağzının payını verir, tek bir lafımla onu yerin dibine sokardım. Fakat yapmadım çünkü haddini bildirmek istediğim kişi Seçil değildi. "Sebebi çok açık değil mi?" Rahat davranarak bir bacağımı diğerinin üstüne atıp güldüm. "Karun ile yaşadığım inişli çıkışlı ilişkiden sıkılmıştım." Karun'un bakışları ok gibi beni bulunca onu görmezden geldim. "Ben de kendimi ölü göstererek dünya turuna çıktım."

Karun'un gözlerinde kopan fırtınayı göğüslemek benim için zor değildi. Bakışlarının hiddetini herkes görüyordu çünkü benim tatil diye bahsettiğim o bir yıl onun cehennemi olmuştu. Herkesin içinde ters bir şey söylemek istemediği için burnundan nefesini sertçe verdi. Masada herkesin içinde lüzumsuzca bebeği istemediğini söylediğinde aynı şeyi o da bana yaşatmıştı.

Tüm bu gerginliğe damgasını vuran şey Farah'ın erik yerken çıkardığı ses oldu. Tüm gözler ona döndüğünde kucağında bir tabak dolusu yeşil erik

Ninova

olduğunu gördüm. *Katır kutır* sesleri çıkararak eriği yemesi Gurur'un sinirine dokunuyor olmalı ki çenesi seğirdi.

Çağıl gülmemeye çalışarak bana doğru eğildi. "Gurur erikten nefret eder. Çocukken ne zaman onun yanında erik yesek deliye dönerdi." Gülüşüme engel olamadı. "Eriğe tiki var ve ne öğrendim biliyor musun? Farah'ın en sevdiği meyve erikmiş." Az kalsın kahkaha atacaktım. Tezatlığın böylesi.

Gurur dik dik Farah'a bakınca Seçil, Gurur'a yaranmak için kuzenini azarladı. "Kaldır şu tabağı," dedi hadsizce. "Ne buluyorsun bu meyvede, aklım almıyor." Abartılı bir şekilde yüzünü buruşturması can sıkıcıydı. "Çocukken de ceplerini hep erikle doldururdun."

Farah'ın eriği sevdiğine hiç şüphem yoktu ama bu akşam erik yemesinin asıl nedeni Gurur'u kızdırmaktı. Farah tabaktaki eriklerden birini *hard* diye ısırarak omuzlarını silkti. "Ne yediğimden kime ne?" Sesler çıkararak erikleri yerken Gurur ile göz göze geldi. Gurur'un sinirden kıpkırmızı olan suratını görünce gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırdı. Kocasını deli ediyordu.

Bir hafta boyunca ondan sarkacını aldığı için Gurur'a çok kızgın olduğunu fazla belli ediyordu. Gurur'dan intikam almak ister gibi tabaktaki yeşil eriklerden birini aldı. Gurur'un gözlerinin içine bakarak sesli bir şekilde eriği ısırınca Gurur'un gözü seğirdi. Bir küfür savurup, "Çocuk!" diyerek bir hışımla dışarı çıktı. Farah'ın ondan intikam alma şekli bile fazla masum ve tatlıydı.

Gurur gidince tüm keyfi kaçan Seçil çatık kaşlarla Farah'a bakmaya başladı. "Yaptığını beğendin mi?" deyince derinden bir sabır çektim. Bu kızı dövmek istiyordum. Şöyle kafa göz ona bir dalsam sanki on yaş gençleşecektim.

"Seçil, gereğinden fazla Gurur'u savunuyorsun." Sözlerim salona bomba gibi düştü. Hiçbir art niyet taşımıyormuşum gibi davranıp masum bir ifade takınarak ona gülümsedim. "Enişten olan sevgin takdire şayan."

İğneleyici sözlerimin gittiği yeri bir tek o anladığı için yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Ne sevgisi, canım." Aceleyle bakışlarını benden kaçırdı. "Ben yine gerginlik çıkmasın diye öyle şey etmiştim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Sen *şey* etme, Seçil. Karı koca arasında olan şeylere *şey* edip durma." Ona olan bakışlarım uyarı niteliğindeydi. "Yoksa birileri de sana *şey* eder, aklın şaşar."

Seçil'in üzerine gittiğim için agresif bir tutumla yanındaki elini sıktı. "Senin benimle derdin ne?"

Farah'ın abisi Caner onu savunarak benim için, "Bela arıyor," dedi. "Susacağı yeri bilmiyor."

Karun doğrudan ona bakarken gözlerinden ölümcül bir parıltı geçti. "Sustursana."

"Bizim gelinimizi susturacak, öyle mi?" Çağıl güldü. "Denesin bakalım."

"Hırgürün lüzumu yok, beyler." Ümit araya girerek olası bir kavgayı başlamadan bitirdi. "Herkes sakin olsun." Farah bir kez daha eriği *katur kutur* ısırınca birkaç kişinin savurduğu küfürler beni güldürdü. Dünya yansa Farah'ın umurunda değil gibiydi.

Eve gitmek için yola çıktığımızda Gurur bizimle gelmemişti. Karısının evinde kalarak Karun'u delirtmişti. Amcasının içgüveysi olarak o evde kalması Karun'a sinir krizleri geçirtiyordu. VIP araçla eve dönerken Karun ile birbirimize soğuk yapıp duruyorduk. Yemek masasında söylediklerinden sonra ona karşı tavırlıydım. Bebeği istediğim için aynı soğukluğu o da bana yaşatıyordu.

Kumandayı alıp şoförle aramızda olan paravanı indirdim. "Bir manavda durabilir miyiz?" İştahlı bir şekilde yutkundum. "Canım yeşil erik çekti." Farah gece boyunca yediği için benim de canım çekmişti. Ekşi şeylere çok fazla aşeriyordum.

Şoför başını sallayarak, "Nasıl isterseniz efendim," demişti ki Karun elimdeki kumandayı aldı.

"Hiçbir yerde durmadan düz devam et." Buz gibi bir sesle konuşup paravanı yeniden çekti. İçim burkuldu. Bunu yapmasını beklemiyordum.

Başımı çevirip ona baktığımda ifadesi kaskatıydı. "Canım çok erik çekti." Soğuk tavrına karşı sesimi oldukça sakin çıkarmaya çalıştım. "Yol üstünde bir manavda dursak ne olur, iki dakikada alırız."

Karun'un çenesinde bir kas seğirdiğinde ters bakışlarını bana dikti. "O şeyi beslemeyeceğimi sana söyledim!" Kalbim acıdan titrediğinde tek kelime edemedim. Hamile karısının aşerdiği şeyleri almayan bir adamdı.

Nihova

"Kendi paramla erik alırım." Onu daha fazla kızdırdığımdan haberim orta yolu bulmaya çalıştım. "Senin paranla almazsam onu besleyen sen de mazsın."

"Sus artık, Bige."

Bir erik için birine yalvaracağım aklımın ucuna bile gelmezdi ama canım öyle bir yeşil erik çekiyordu ki sanki yemezsem ölecektim. Hamile kadınların aşermelerinin bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum. Beni kırmasına rağmen Karun'a gülümsemeye çalışıp, "Duralım bir yerde," dedim kıvranır bir sesle. "Canım feci hâlde yeşil erik çekiyor."

Normalde istesem bana dünyayı verirdi fakat konu bebek olunca bir eriği çok görüyordu. Kan ifadesinden hiçbir şey kaybetmeden, "Hayır!" dedi sertçe. Gözlerimin içine acımasızca bakarken zerre kadar içi sızlamadı. "Çocuğu istiyorsan bunları da göze alacaksın."

Bana çok gördüğü şey sadece bir erikti.

Önüme dönüp başımı cama doğru çevirdim. Gözümden süzülen bir damla yaşı ondan bu şekilde gizledim. Sadece bir erik, normalde pek yemediğim veya sevmediğim bir erik için duymuştum tüm bu sözleri. Belki yumuşar ve alır diye düşündüm fakat eve geldiğimizde bile Karun bana istediğim o erikleri almadı. Korumalardan isteyebilirdim ama istemedim. Herkese gücenerek ikinci kez kimseden yeşil erik istemedim.

Yol boyunca bebekten dolayı ikimiz de fazla gergindik. Karun doğruca çalışma odasına geçti, bense üzerimi değiştirip uyumaya çalıştım. Karun üç saat boyunca buraya gelmeyince onu kontrol etmek için yataktan çıktım. Ona bu kadar kızgınken bunu yapmamın tek nedeni artık oturup doğru düzgün konuşmaktı. Sonsuza kadar birbirimize laf çarpıp duramazdık, bebek konusunu konuşmalıydık. Sabahlığımı alıp odadan çıkacağım esnada Karun odaya girdi. Sarhoş olduğu çok belliydi.

Anlaşılan üç saattir çalışma odasında içmekle meşguldü. İçeri girdiği an odaya yayılan içki ve sigara kokusuyla camı açtım. "Bu saatte içmemeliydin." Pencereyi açarken neden bu kadar çok içtiğini anlayabiliyordum. Bu konuşmayı ayık bir kafayla yapamazdı. Sanırım bebek hakkında konuşmamızın zamanı gelmişti.

Karun tek kelime etmeden şömine başındaki koltuğuna yürüyünce iç çektim. Gerçek anlamda dağıtmıştı. Kumral saçlarını hırsla karıştırmış olmalı ki saçları darmadağındı. Çekiştirerek açtığı kravatı boynunun iki yanında atkı gibi duruyordu ve gömleğin eteklerini pantolonun içinde çıkarmıştı.

Nirvana

Adımları sarsak, bakışları da alkolle uyuşmuştu. Heybetli vücudunu deri koltuğa bırakıp karşısındaki şömineye dalgın gözlerle baktı. İyi değildi.

"Şömineyi yakar mısın, Bige?" diyen pütürlü sesini duydum. Odanın içi sıcaktı fakat odadaki ısı onun için yeterli değildi. "Üşüyorum."

Yürüyüp sepetteki odunları şömineye attım. Şömine rafında duran yağı odunların üzerine döktükten sonra geri çekilip kibriti yaktım. Yanan kibriti şömineye attığımda odunlar hemen tutuştu. Onu ısıtmak için bu ateşin yeterli olmayacağını biliyordum, Karun'un bir yanı hâlâ o soğuk hava deposundaydı. Hamile kalmam onu daha çok o soğuk yere itiyordu.

Yanma gidip ayaklarının önündeki yumuşak halının üzerine oturdum. Ayaklarının önüne kıvrılıp kollarımı onun dizlerine yasladım. "İyi misin?" Tüm gece beni çok kırmasına rağmen ona karşı anlayışlı ve iyi olmaya çalışıyordum.

Beni izlerken mavi gözleri hüzünlenince aklından neler geçtiğini tahmin ettim. Gündüzleri Karun dâhil herkese yapmadığımı bırakmazdım ama geceleri onun dizlerinin dibine kıvrılırdım. Tıpkı onun da herkese aslan ama bana gelince kediye dönüşmesi gibi. En azından bir hafta öncesine kadar öyleydi. Hamile olduğumu öğrenince bana karşı çok değişmişti. Artık beni incitmeyi bırakıp sevdiğim o adam olmasını istiyordum.

Bir süre yüzümü izledi hatta bunu haddinden daha uzun yaptı. Daha sonra içkinin getirdiği cesaretle, "Bige," diye mırıldandı hafif uyuşuk bir sesle. "Korkuyorum be güzelim." Bakışlarını karnıma indirdiğinde buz saçağı gözlerinde yıldırımlar çaktı. Her bir yıldırım onun bakışlarından kopup benim karnıma düşüyordu. "Karnındaki seni benden alacak diye çok korkuyorum." İçim titredi.

Karun gözlerimin içine baktı ve acı çeken bir sesle, "Annesinin katili olur diye ödüm kopuyor," diyerek sonunda itiraf etmişti. Bebeği istememesinin asıl nedeni günler sonra dökülmüştü dudaklarından. Annesinin ölümüyle doğan bir çocuğun ona verdiği azabı çok iyi biliyordu.

Dizlerimin üzerinde dururken kollarımı biraz daha onun bacaklarına bastırdım. "Ben Defne değilim." Yumuşak bir sesle konuşup korkularının yersiz olduğunu ona anlatmaya çalıştım ama bunu yaparken oldukça dikkatliydim. Bu konudaki travmasının ne denli büyük olduğunu bildiğim için ona karşı hassastım. "Çocuk değilim, Karun."

Parmak uçlarım dizine sürtünürken onu incitmeden bu konuşmayı yapmanın derdindeydim. "On üç yaşında değilim." Burukça ona gülümseyip

sevdiğim mavilerine baktım. "Bir doğumun üstesinden gelebilecek olgunlukta ve güçteyim."

İçimi titreten bakışlarında sanki çağlayan bir nehir akıyordu. Gözleri doluyor ama ağlayamıyordu. "Bige, çıkmıyor aklımdan." Kısık bir sesle konuşup başını eğerek iki yana salladı. "Ben, Gurur ve Çağıl..." Yenilgi içinde omuzlarını düşürdü. "O odaya girmemeliydik ama girdik. Yaşlarımız yedi ve on arasındaydı, o siktiğim odaya girmek için yeteri kadar büyük değildik."

Başını kaldırdığında öksüzler gibi kaşları büküldü. "O odaya girdik, nefesim. İçerideki de bir çocuktu ve daha on üç yaşındaydı."

Nabzım kulaklarımda çınlarken gözlerimin ardı sızladı. Çocuğu istemediği için Karun'a kızarken ona ne denli haksızlık yaptığımı artık daha iyi anlıyordum. Aradan kaç yıl geçerse geçsin Karun'un yarası hâlâ tazeydi. Bu olayın üzerinden yirmi bir yıl geçse de babasının onda açtığı yara hâlâ durmaksızın kanıyordu. "Defne yataktaydı ve çok acı çekiyordu." Defne'nin acıları yıllar önce son bulmuştu fakat Karun'un ıstırabı bir gram bile azalmıyordu.

O günün hatıralarından kurtulmak ister gibi başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Bağırıyor, ağlıyor ve yardım istiyordu. Ne sesi ne de yüzü bir an olsun aklımdan çıkıyor." Kısa bir an bana baktığında içli bakışları beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. "Oradaydım, elini tutuyor ve acısını bölüşüyordum fakat hepimiz o kadar çocuktuk ki onu bu hâle getiren şeyi anlamıyorduk." Başını iki yana sallayarak nefesini koyuverdi. "Hamilelik nedir, bebekler nasıl doğuyor, hiç bilmiyorduk."

Dudaklarını birbirine bastırarak kendini susturmaya çalıştı ama yapamadı. "Çocuktuk, Bige. Nasıl ölündüğünü biliyorduk ama nasıl doğulduğunu bilmiyorduk." Gözlerimi yaşlar zorlarken bana olan bakışları titreşti. "Babam bize acıyı öğretti, Defne de hem doğumu hem de ölümü."

Ona sıkıca tutundum çünkü bıraksam sanki onu kaybedecektim. Öylesine zayıf, öylesine yıkılmış ve öylesine acıyordu ki birkaç saat önceki Karun'dan eser yoktu. Yüzünü ovuşturarak ona acı veren nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kimse Gurur'u üstsüz görmemiştir, gömleğin altına bile atlet giyer. Geçmişini sırtında taşıyor." Başını ağır ağır salladı. "Gurur'un sırtı yanıklarla dolu." Öyle bir acıdım ki onların acısını kemiklerimde hissettim. Onlara tüm bunlar yapılırken henüz çocuklardı.

Bana oturduğu koltuğu işaret etti. "Babamın böyle bir koltuğu vardı. Çoğu zaman o koltuğa oturup içki ve sigarasını içerdi. Gurur..." Amcasının adı içli bir sesle dudaklarından döküldüğünde bir anlığına gözlerini

yummuştu. "Gurur'un sırtı onun kül tablasıydı." Şeref denen caninin yatacak yeri yoktu.

Karun yaşların akın ettiği gözleriyle ayaklarının önünü gösterdi. "Babam Gurur'u diz çökmeye zorlardı. İçtiği sigaraları onun vücuduna bastırır, çakmağı yakarak ona işkence ederdi." Burnunun direği sızlamışçasına gözlerinden bir damla yaş aktı. "Gurur'u hep ateşle korkuturdu."

Buruk bir şekilde gülerek bu sefer de kendini gösterdi. "Evimizin kilerinde de soğuk hava deposu vardı." Kaskatı kesildiğimde Karun gözlerini yumdu ama ağlayan ve hıçkıran bendim. "Beni hep oraya kapatırdı. Defne'nin öldüğü gün babam beni ilk kez soğuk hava deposuna kapatmamıştı veya o son olmadı. Tıpkı o gün ilk kez Gurur'u yakmaya çalışmadığı gibi." Kendi acısıyla dalga geçmek ister gibi güldü. "Babam bunu bize hep yapardı ve o günden sonra da yapmaya devam etti."

Boğazımda bir düğüm oluştuğunda ciğerlerim oksijensiz kalmış gibi nefes alamadım. Karun ve Gurur'un geçmişi gerçek anlamda derin acılarla doluydu.

Uzanıp elini tuttuğumda elimin sıcaklığı bile soğuk elini ısıtamadı. Ne acısını alabildim ne de onu susturabildim. Karun uzun zaman sonra bana içini dökerken yüzü kederli, bakışları da mahzundu. "O evde bir tek Defne bize iyi davranırdı. Bizden üç yaş büyük olmasına rağmen bize annelik yapmaya çalışırdı. Babamın Gurur'un vücudunda açtığı yaralara merhem sürer, amca diyerek onu mutlu etmeye çalışırdı."

Kendini daha fazla tutamadı ve gözlerinden bir damla yaş daha süzüldü. "Beni soğuk hava deposundan çıkardıklarında Defne elinde bir battaniyeyle hep kapıda bekler, odama kadar sıkıca sarılarak beni ısıtmaya çalışırdı." Kıyamadığım gözleri ıslak bir şekilde beni izlerken, "Bige," diye fısıldadı. "Beni taşımaya gücü yetmezdi ama sırtına alarak odama götürmeye çalışırdı." Defne onların tutunduğu tek daldı ve o dalı kırmışlardı.

Kendimi daha fazla tutamayıp ona sarılmak için ayağa kalktım, Karun çok kötü durumdaydı ve acı çekiyordu. Yanında olduğumu, yalnız olmadığını ona hissettirmek istedim ama o benden önce sarıldı. Kollarını belime sararken başını karnıma yasladı ve ağlamaya başladı. Kaskatı kesildim. Öyle bir dağıldım ki her parçam bir yere savrulmuştu. Karun ağlıyordu.

"Onu koruyamadım." Ağlayan sesi titrerken belki de ilk kez Karun'u sesli bir şekilde ağlarken görüyordum. "O bizi hep korurdu ama biz... Bir Defne'yi şu dünyaya sığdıramadık. Kollarımda öldü, Bige kollarımda..."

Nihova

Onunla ağlayarak ona daha çok sarıldım. Çektiği tüm acıyı ondan almak ister gibi sarılıp onu avutmaya çalıştım. "Senin suçun değildi." Döktüğü her damla gözyaşıyla içim kan ağlarken başımı iki yana salladım. "Sen de çocuktun."

Olanlar için suçluluk çekmesi kendine yaptığı başlıca haksızlıklardan biriydi. Tüm bunlar olurken Karun daha on yaşındaydı. On yaşındaki bir çocuk babasının zulümlerini durduramazdı. Defne, Gurur ve Karun o aledeki mağdurlardan biriydi. Karun yüzünü karnıma yasladığı için gözyaşlarının ıslaklığını hissediyordum. Başımı eğip saçlarını okşarken Karun'un her bir damla gözyaşında kanıyor, ölüyor ve dirilip tekrar ölüyordum.

Onun gözyaşları dünyanın en büyük azaplarından biriydi. Kadınlar çok sık ağlardı ama erkekler nadiren. *Bir erkeğin gözyaşı yere düşse kaldırım taşını çatlatır* derlerdi. Onların gözyaşı bu denli ağır ve sarsıcıydı. Karun belime sarılıp ağladıkça gözyaşlarının çatlattığı yer kalbimdi. Oysaki benim kocam kolay ağlayan biri değildi.

"Çok acı çekti," diye mırıldandığında Defne'ye yardım edemediği için kendini suçluyordu. "Bana yalvardı, yardım istedi ve üşüdüğünü söyledi ama ben onu ısıtamadım." Onunla ağlamak dışında onu susturacak hiçbir şey yapmadım, buna ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yıllardır tüm bunları içine atarak yaşamaya çalışıyordu.

Bir gün ağlamak istediğinde bana gelip ağlayacağına ona söz verdirmiştim. O sözünü tutarken ben de onun acısına ortak oluyordum. Bu sözü ona verdirmemin nedeni tam olarak buydu, ağladığında paramparça olacağını biliyordum. Bu olduğunda yanında olup onu toparlamak için *bir gün ağlarsan bana gel* demiştim. Sahte ölümümle de çok ağlamıştı ama beni ölü sandığı için bana gelememiş, bunun yerine mezarımın başına gidip orada ağlamıştı. Karun aslında o üç yüz seksen üç günde bile bana verdiği sözü tutmuştu.

Ne yazık ki yıllar sonra sahte bir ölümle Karun'u ağlatan ve ona ağlamayı öğreten bendim. Zamanı geriye alma şansım olsaydı kendimi asla ölü göstermez, ağlamayı bilmeyen gözlere gözyaşlarını getirmezdim. Karun kendini daha iyi hissedene kadar belime sarılmayı hiç bırakmadı. Başı hep karnıma yaslı kaldı ve oturduğu yerden hiç kıpırdamadı. Ayakta dikilirken parmaklarımı saçlarından geçirip onunla sessiz gözyaşları döktüm. Birbirimizin yaralarını gördüğümüz nadir bir andı.

Babasının onda açtığı yaraya merhem olmaya çalıştım ama kapanmayacak bazı yaralar vardı ve Karun da o yaralardan birine sahipti. Başı hâlâ

karnıma yaslıyken, "Korkuyorum," diyen sesi ağlamaktan çatallaşmıştı. "Bir doğumla Defne gibi seni de kaybetmekten çok korkuyorum."

Yanaklarıma süzülen yaşlarla başımı tavana kaldırıp derin bir nefes aldım. "Kürtaj olmamı mı istiyorsun?" Benden istediği buydu, değil mi?

Beni saran kolları kaskatı kesildi. "Hayır, zamanı gelince sezaryenle doğum yapmanı istiyorum." Ansızın söylediği şeylerle başımı eğip aceleyle ona baktım. Kalbim umutla dolarken doğru duyup duymadığımdan emin olmak istiyordum. Karun bebeği doğurmama izin mi veriyordu?

Başını kaldırdı ve çenesini karnıma yaslayarak yüzüme baktı. Bana sığınırken içine düştüğü çıkmazdan onu kurtarmamı ister gibi beni izliyordu. "Senden bir parçayı öldüremem. Bunu düşünmediğimi söylesem yalan olur ama yapamam. Onu doğuracaksın fakat acı çekeceğin bir doğum olmasına müsaade edemem." Küçük bir iniltim bile onu deli ederken doğum sancısını bana yaşatmayacağını tahmin etmeliydim.

Katı gözlerle bana bakarken bu konuda bir anlaşmaya varmak ister gibiydi. "Doğum yaklaştığında her ihtimale karşı bu evi hastaneye çevireceğim. Eğer hastaneye yetişemezsen tüm tıbbı cihazlar ve doktorlar burada olacak." Kaşlarını belli belirsiz çattı. "İster evde olsun ister hastanede, normal doğum yapmayacaksın. Defne'ye olduğu gibi doğum sancısı çektiğini görmeyecek, çığlıklarını duymayacağım. Ancak bu şartla bebeğin doğmasına izin verebilirim." Bebek için bana sunduğu tek şart sezaryendi.

Gözyaşlarım görüşümü puslandırırken bir yandan ağlayıp bir yandan gülümseyerek başımı salladım. "Anlaştık, sezaryenle doğum yapacağım."

Karun'un doğum konusundaki travması bu kadar büyükken onu daha fazlası için zorlayamazdım. Aylar boyunca ona ablasını hatırlatacak ve onu geçmişin acı dolu hatıralarına sürükleyecek bir bebeği kabul etmesi hiç kolay değildi. Bu bile bizim için büyük bir adımdı.

Benim için önemli olan bebeğimi kucağıma alıp onu babasıyla tanıştırmaktı. Hangi şartlarda doğurduğumun bir önemi yoktu. Şartını kabul etmemle Karun rahatlayıp kollarını benden çekti. Koltuğuna yaslandığında dizlerinin üzerine oturup göğsüne sokuldum. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sorarken başımı göğsüne yasladım. Konuşup içini dökmek ona iyi gelmiş olmalıydı.

Saçlarımı okşarken beklediğimin aksine, "Kendimi fazla boktan hissediyorum," diye homurdanınca kıkırdadım. Şaşırtmıyordu.

"Bebeğimizle konuşmak ister misin?"

Anında gerildi. "Şansını zorlamasan mı?"

Bu konuda ısrar etmedim. Bebeği kabul etmesi bile onun için büyük bir gelişmeydi. Bu gece onun doğmasına izin vermişti, ilerleyen zamanlarda onu seveceğini biliyordum. Her şey yavaş yavaş olacaktı. Bebeğimizi benden daha çok sevdiği günlerin geleceğine inanıyordum. Karun zor bir adamdı, zor severdi fakat bir kez sevince de ölümüne bağlanırdı. Karun Kalender'in sevgisini kazanmak hiç kolay değildi ancak imkânsız da değildi. Bunu ben yaptıysam bebeğimiz de yapabilirdi.

Doğduğu an babasının kalbini fethedeceğine hiç şüphem yoktu.

"Bir şeyi çok merak ediyorum." Çenemi göğsüne yaslayıp kirpiklerimin altından ona baktım. "Sen ve Gurur artık her şeyi yapacak güçtesiniz. Neden size tüm bu acıları yaşatan bir adamdan kurtulmuyorsunuz? Baban olduğu için mi?"

İç çekerek başını iki yana salladı. "Yapabilsek bir dakika durmaz yapardık ama bunu yapmaya yeltenemiyoruz." Ne demek istediğini anlamadığımı görünce başını bana doğru eğdi. "Her şey kafada bitiyor, Çeyrek Mafya." Parmaklarının tersi yanağıma sürtünmeye başladı. "Şu meşhur deneyi bilir misin? Bir köpek balığını akvaryuma kapatmışlar. Akvaryumun ortasına kırılmayacak bir cam yerleştirip diğer tarafına bir balık koymuşlar." Onu daha iyi anlamam için bana bu küçük hikâyeyi anlatırken parmakları yüzüme küçük dokunuşlar yapıyordu.

Yüzüme olan bakışı sevdiği bir manzarayı izler gibiydi. "Köpek balığı acıktıkça balığı yemek istemiş fakat her defasında cama çarpmış. Aradaki camı göremediği için kendisini engelleyen şeyi algılayamıyormuş. Denedikçe daha sert bir şekilde cama çarpuğı için bir süre sonra artık ne yaparsa yapsın o balığı yiyemeyeceğine inanmaya başlamış." Gözlerimin içine bakarak, "Deneme cesaretini kaybetmiş," deyince sertçe yutkundum. Sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

Karun ve Gurur deneme cesaretini kaybetmişti.

Parmakları alnıma sürtünüp kâkülümü düzeltirken bakışları fazla yılgın ve yorgundu. "Aradaki camı kaldırmalarına rağmen köpek balığı o küçük balığı yemek için bir harekette bulunmamış. Daha önce balığa ulaşamıyordu çünkü gerçek bir çaresizlik vardı fakat bu sefer de sahte bir çaresizlik yaşıyormuş. İstese o balığı yiyebilir, onu alt edebilirdi fakat bunu denemiyormuş çünkü denerse o cama çarpacağını düşünüyormuş." Anladıklarım beni susturmaya yetmişti.

Karun ile Gurur çocukken ve toy bir ergenken birlik olup Şeref'ten kurtulmayı çok denemişti, değil mi? Her defasında başarısız olduklarından ikisi artık bunu yapacak güçte olsalar bile denemiyorlardı. Bir zamanlar aradaki o cama çok fazla çarptıkları için camın çoktan kalktığını göremiyorlardı.

Artık ikisi de aradaki tüm camları kırabilecek güçtelerdi ancak yapamıyorlardı çünkü onlara öğretilmiş bir çaresizlik vardı. Psikolojik olarak Şeref Kalender'e karşı zayıflardı, o akıl hastası adam Karun ve Gurur'da psikoloji namına bir şey bırakmamıştı. Onların bilinçaltına sızıp psikolojilerini öyle bir bozmuştu ki aradan yirmi bir yıl geçmesine rağmen Karun donuyor, Gurur yanıyordu. Bu Şeref'in eseriydi.

"Bunun adı sadece sahte çaresizlik değil." Başımı iki yana salladım. "Öğretilmiş çaresizlik." Babası onlara bunu öğretmişti.

Karun gözlerini yumarak kabullendi. "O camı ne Gurur aşabilir ne de ben." Derinden gelen bir yenilgiyle burnundan nefesini verdi. "Arada hiç cam olmasa bile..."

"Babanı öldürsem benden nefret eder misin?" Dan diye sorduğum soruyla gözlerini hızla açtı. Katı bir ifadeyle bana baktığında mavilerinde şimşekler çakıyordu.

"Sakın buna kalkışma. O piçi öldürmek sandığın kadar kolay değil, istediğim son şey kafayı sana takması!" Nabzım hızlandı. Babasını alt edecek güçteydi fakat bunu yapamayacağını düşünüyordu. Tıpkı bana anlattığı hikâyede olduğu gibi o köpek balığıyla aynı kaderi yaşıyordu.

Azap Tarikatı'nın sonunu getirip Marasliyanları bile bitirmişken aynısını babasına yapamayacağını düşünüyordu. Şeref denen herif onları psikolojik yönden zayıflatmıştı. Karun'un kafasını dağıtmak için kucağında kıpırdandım. Dudaklarına uzanmadan önce, "O heriften konuşmayı bırakalım," diye mırıldandım. Arzudan koyulaşan gözlerle dudaklarına bakıyordum. "Seni özledim." Onunla sevişmeye ihtiyacım vardı. Bence ikimizin de şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu.

Karun'un dudakları kıvrıldı, davetimi geri çevirmeyecek kadar beni arzuluyordu. Belimdeki eli sırtıma sürtünerek kalçama doğru hareket ederken boğuk bir sesle, "Bebek için sakıncalı değil mi?" diye sordu muzır bir ifadeyle. "Bir kez başlarsam bebeği bahane ederek beni durdurmaya çalışırsan durabileceğimi sanmıyorum." Kalçamı sertçe sıktı. "Tenin konusunda fazla zayıf olduğumu biliyorsun."

Bacaklarımı iki yanından açarak kucağına iyice yerleştim. "Doğuma kadar o alıştığın sert sevişmeleri unut." Kendimi ona bastırdığımda gırtlağından çıkan hırıltı beni olduğundan daha fazla tahrik etmişti. Gözlerinin içine cilveli bir edayla bakıp, "Sınırları zorlamadan yapacağız," diye fısıldadım.

Parmakları boynuma sürtünerek geceliğin askısını tuttu. "Tam olarak neleri yapmayacağız?" Parmağını geceliğin askısına takarak omzumdan düşürdü. Bir göğsümü açığa çıkardığında kışkırtıcı bir yavaşlıkla dudaklarını emdi. "Yasakları sayar mısın?"

Göğsüme olan bakışı omurgama yakıcı bir his gönderiyordu. İri parmakları göğsümü avuçladığında uyluklarımdan başlayan sızıyı bacaklarımın arasında hissettim. Soğuk elinin tutuşuyla irkilirken göğsümün tomurcuğunu parmaklarının arasına alıp hafifçe sıktı. Bunu yapmasıyla beklenti içinde inledim. Dudaklarımdan dökülen iniltiyle gözlerinde vahşi bir parıltı geçti. "Siktir et kuralları, yasaklarla uğraşamam!" Gözü dönmüş bir şekilde ensemi kavrayıp hoyratça beni öpmeye başladı.

Öpüşüne karşılık verirken en az onun kadar sabırsızdım. Bir an önce ona sahip olmak istediğimi gizlemiyordum. Kendimi onun nefes kesici öpücüklerine bırakırken pantolonun kemerini açtım. Fermuarını indirip *boxer*'ın kenarlarını kavradım. Karun kalçasını hafifçe kaldırarak bana yardımcı oldu. Parmaklarım sertliğini kavradığında gırtlağından çıkan kalın sesle alt dudağımı ısırdı. Sadece ona dokunmam bile onu deli ediyordu.

Nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Dudağımda dişlerinin bıraktığı sızıyı hissederken elim hâlâ bacaklarının arasındaydı. Aletini kavrayıp elimi aşağı yukarı hareket ettirdikçe nefes alışları hızlanıyordu. Geceliğimin diğer askısını da aşağıya çekip kolumdan çıkardı. Geceliğim karnıma kadar düştüğü için dik ve iri göğüslerim görüş açısındaydı.

Karun çıldırmış gözlerle göğüslerime bakarken elimin hareketleriyle dişlerini sıkıp, "Beni öldürüyorsun!" diye hırlayıp göğüslerime yumuldu.

Dudakları sağ göğsümdeydi, eliyse sol göğsümü avuçluyor ve dudaklarının bıraktığı sızıyı oraya da yayıyordu. Diğer eli de geceliğimin eteğinin altına sızıp bacaklarımın arasına ulaşmıştı. İç çamaşırı giymediğimi anlayınca, "Siktir!" dedi boğuk bir sesle. Bir saniye bile beklemeden, "Buraya gel!" dedi ve kalçalarımı kavrayıp beni üzerine çekti.

Omuzlarına tutunarak yavaşça üzerine oturduğumda, içimi doldurmasıyla gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönmeye başladı. Bu hissi çok

Nirvana

seviyordum. Karun'un omuzlarına baskı yaparak başımı eğdiğimde saçlarım yüzüne dökülüyordu. Arzudan kısılan bir sesle, "Bir doktora danışmadan bunu yapmamız doğru mu, bilmiyorum bu yüzden yavaş olmalıyız," dedim. Onunla sevişirken bile bebeği düşünmeden duramıyordum.

Karun'un üzerindeyken kalçamı belli bir ritimle kaldırıp onu içime almaya başladım. İçimi tamamen doldurduğunda kalçamı biraz yukarı kaldırıyor, daha sonra tekrar hepsini içime alıyordum. Tutturduğum bu ritim onu deli ettiği için hırıltılı sesler çıkararak boynuma küçük ısırıklar bırakmaya başlamıştı. İkimiz için de uzun bir gece olacaktı ama diğer gecelerin aksine sert olmamalıydı.

Sabah gözlerimi açtığımda Karun hâlâ uyuyordu. Her sabah olduğu gibi yine vücudumun bir tarafı felç olmuş gibi hissediyordum. İri bedeninin yarısını benim üzerime vererek uyuduğu için sabaha kadar onun altından eziliyordum. Başı yine sol göğsüme yaslı bir hâldeydi. Bir koluyla belimi sıkıca sarmıştı ve bacağını üzerime atmıştı. "Ahtapot gibi sarılarak uyumak zorunda mısın?" Homurdanıp onu üzerimden atmaya çalıştım ama milim kıpırdamadı.

Aklıma gelen şeytanlıkla, "Karun kalk, kocam geldi!" diye bağırdım. "Çabuk kalk, bizi böyle görmesin!"

Uyku sersemi bir anda üzerimden çekilince az kalsın kahkaha atacaktım. "Kocan mı geldi?" Henüz uykusu açılmadığı için tam olarak uyanamamıştı. "Kocanı benimle mi aldattın?"

Hızlıca yataktan çıkarak başımı salladım. "Yukarı çıkmadan hemen gitmelisin." Kolunu tutarak onu yataktan çıkmaya zorladım. Üzerinde sadece *boxer* varken eğilip yerdeki kıyafetlerini topladım. Sık sık kapıyı kontrol edip duruyordum. "Seni burada görmesin, hemen çık."

Uykulu gözlerle şaşkınca kapıya baktı. "Nereden çıkayım?"

Korku içinde gözlerimi belerttim. "Odaya girmek üzere, kapıdan çıkamazsın!" Kıyafetlerini kucağına bastırdım. "Balkona saklan çabuk!"

Kendimle birlikte onu da paniklettiğim için, "Tamam," deyip balkon kapısına koştu fakat bir anda duraksadı. Kucağındaki kıyafetleri yere atarak çatık kaşlarla bana döndüğünde burada olanları anlayamıyordu. Uyku mahmuru gözleri kızgınlıkla bakıyordu. "Ben niye kaçıyorum, o gitsin!"

Telaşlı bir ifade takınarak korku dolu gözlerle kapıyı kontrol etti. "Adamın karısıyla yattın, seni burada görürse sana ne yapar?"

"Hiçbir sikim yapamaz!" Uyku sersemi olsa bile cesaretinden bir şey kaybetmiyordu.

Dik dik ona bakmaya başladım. "Benim kocam mafya, aptal herif!"

"Ben de öyleyim!" dedi korkusuzca.

"Ama o senin karınla yatmıyor."

Çenesinde bir kas seğirirken beni boğabilirdi. "Evli olduğunu söylemedin bana!" demişti ki nihayet uyku hâlinden çıkmaya başladı. Gerçekler *dan* diye kafasına düştüğünde gözleri sinirle harlandı. "Beni uyandırma şeklini sikeyim, Bige!" Söyledikleriyle gülmeye başladım. Güldüğümü görünce iyice sinirlenerek hızlı adımlarla üzerime yürüdü. "Buraya gel!"

Ona sırtımı dönüp kaçmaya yeltendiğimde arkadan belimi yakaladı. Beni yatağa atıp üzerime çıktığında bile hâlâ gülüyordum. Sesimi kalınlaştırıp, "*Kocanı benimle mi aldattın?*" diyen sözlerini taklit ettiğimde sinirden o da güldü.

"Elimde kalacaksın." Bacaklarımın arasına girerek kendini bana bastırdı. "Ya da altımda."

Bir kez daha onu taklit ederek kabadayılar gibi, "*Hiçbir şeyim yapamazsın.*" dediğimde ciddi görünmeye çalıştı ama ciddiyetin emaresi bile yüzüne uğramadı. Dudaklarından çıkan gülüşüne engel olamayıp üzerime iyice yerleşti.

"Neyin yapamam?" Tahrik edici bir şekilde konuşurken kendini bana basturmaya devam ediyordu. "Sansür kullanmadan söyle bakayım?"

Alt dudağımı dişleyerek ona göz süzdüm. "Söylerim."

Geceliğimin eteğini yukarı toplarken iri cüssesiyle beni eziyordu. Hınzır gözlerle bana bakarken kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Sikerim mi diyeceksin bana?"

Sebepsiz yere utandım. "Biraz edepli ol."

Dudaklarındaki çarpık gülüşünü saklamadan, "Emrin olur, karım," diyerek bana takıldı. Kendini biraz geriye çekip bir kez daha bacaklarımın arasına baskı uygulayınca soluğum kesildi. "Ben hep edepliyimdir."

Kıkırtımı durduramadım. "Sana tüm kalbimle inanıyorum." Bacaklarımı iyice açıp onun beline sardım. "Göğüslerimin de ilgiye ihtiyacı var."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında, "O nasıl söz öyle?" dedi sahte bir utangaçlıkla. "Biraz edepli ol."

Ensesini tutarak onu göğüslerime doğru çektim. "Ben hep edepliyimdir." Kendini tutamayıp sesli güldü.

Yataktaki oynaşmamızı bölen Çağıl oldu. Kapıya birkaç kez vurup, "Birader?" diye seslendi. "Orada mısın?" Destursuzca içeri girmezdi, değil mi?

Panikleyerek Karun'u üzerimden itmeye çalıştım fakat heybetli cüssesini üzerimden çekmedi. "Sabahın köründe ne var, Çağıl?" Geceliğin yakasından çıkardığı göğsümün tomurcuğunu dişlerinin arasına alınca iniltimi güçlükle bastırdım. Kardeşi kapıdayken bunu yapmak zorunda mıydı?

Çağıl'ın sesi huzursuz geliyordu. "Aşağıya inmelisin."

Karun beni delirtirken göğüslerimi avuçlayıp emmeyi bırakmıyordu. Bense her an Çağıl içeri girecek diye fazla gergindim. Gerginliğimden nefret etmiş gibi göğsümün tomurcuğunu biraz sert ısırınca az kalsın çığlık atacaktım. Bunu önlemek için tam zamanında elini ağzıma bastırmıştı. Uyaran gözlerle bakıp, "Sessiz ol," diye beni uyardı ama hareketlerinde değişen hiçbir şey olmadı. Beni kışkırtmaya devam ediyordu.

Ona başımı salladığımda elini çekerek dudaklarıma uzandı. "Bu kadar acil olan ne var, lan!" Çağıl'ı azarlayıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Daha sonra konuşuruz."

Onunla ne konuşacaksa Çağıl çok sabırsızdı. "Bu bekleyemez!"

"Çağıl, keyfimin içine etme!" Karun boynuma küçük öpücükler bırakırken her an *boxer*'ını çıkarıp içime girebilirdi. Hoşuma gitmeyeceğini de söyleyemezdim. Kapıda biri varken yakalanma korkusuyla sevişmemiz oldukça heyecan vericiydi. Tek sorun iniltilerimi kontrol altında tutmaktı.

Çağıl, "Bige'nin babası ve büyükbabası burada," deyince Karun hızla başını kaldırdı ve ikimiz de donmuş bir şekilde birbirimize bakmaya başladık. Babam ve büyükbabam mı geldi?

"Ben onlarla ilgileniyorum, sen de Bige'yi uyandırıp aşağıya gel." Çağıl'ın kapıdan uzaklaşan adım seslerini duyduğumda bile hiç kıpırdayamadım. Babamın büyükbabamı da alıp İstanbul'a gelmesini beklemiyordum.

"Karun, çekil üzerimden." Onu itmeye çalıştım. "Babam gelmiş, çekil."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Beklesin biraz."

"Aklım babamdayken yapamam, çekil."

"Yavrum saçmalama, beni bu hâlde bırakamazsın." Aşağısını işaret etti. "Bu hâlde nasıl çıkarım babanın karşısına?"

"Senin sabah ereksiyonun umurumda değil."

"Pantolonumda belli olan bir sertlikle babanın karşısına çıkmamı mı istiyorsun?"

"Tamam, Allah'ın cezası, yap şunu!"

"Tadım kaçtı ulan, yapmayacağım!" Üzerimden çekilip kendini yan tarafa attı. "Babanın zamanlamasını sikeyim."

"Düzgün konuş babamla!" Onu tersleyerek üzerine çıktım. "Hamile hamile bir de seninle uğraşıyoruz." Bu herifin gönlünü almazsam tüm sinirini babamdan çıkaracağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Belimi tutarak beni altına alıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Bu konuda beni zorlamadığını göstermek için çatık kaşlarını düzeltti. "İstemiyorsan kendini zorlama. Soğuk bir duş alarak kendimi toparlarım." Yataktan çıktığında tebessümüme engel olamadım. Arada düşünceli biri olabiliyordu.

Peşinden yataktan çıktım. "Birlikte duş alalım."

Kısık bir sesle küfretti. "Ben bu hâldeyken benimle duşa girmeni tavsiye etmem." Hiç bu kadar haklı olmamıştı.

Yarım saat sonra sırasıyla duş alıp hazırlanmaya başlamıştık. Saçlarımı kuruttuktan sonra odaya geçip hızlıca giyindim. Aynı zamanda hayatımın en hızlı makyajını yapmıştım. Aynanın karşısında rujumu sürerken Karun kravatını bağlıyordu. Babamın ona yaşattığı gerginlik yüzünden bir türlü kravatı doğru şekilde bağlayamadığı için bıkkınlıkla soludu.

Yönünü bana çevirip boynundaki lacivert kravatı işaret etti. "Yardım eder misin, nefesim?"

"Tabii." Rujun kapağını kapatıp yanına gittim. Uzanıp beyaz gömleğinin yakasını kaldırarak kravatını bağlamaya başladığımda Karun başını eğip dikkatli gözlerle beni izliyordu. Gözlerinin odağında dudaklarım vardı.

"Kırmızı rujun bu kadar yakıştığı tek kadınsın." Gördüklerinden etkilenmiş gibi sesi boğuk çıkmıştı. Ayağımdaki siyah stilettoları gösterdi. "Ve topuklu ayakkabıların..." diyerek iç çekti. "Ayakkabılarının çıkardığı tıkırtıları seviyorum."

"Bunu biliyorum." Gülümsemeden duramadım. "Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısından beni tanıdığın için gizlice kapını hiç dinleyemiyorum." Ayakkabılarımın tıkırtısını ezberleyecek kadar kendini aşmıştı.

Kravatını düzgünce bağladıktan sonra yakasını düzeltip geriye çekildim. Takım elbisenin içindeki karizmatik hâline bakarken ona kendimi gösterdim. "Elbisem yakışmış mı?"

Üzerimdeki siyah elbiseye beğeni dolu gözlerle bakması çok hoştu. Omuzları düşük elbisenin üzerimdeki duruşunu sevmiş gibi bakıyordu. Elbisenin uzun kolları ellerimin üstüne kadar geliyor, kırmızı ojeli tırnaklarımın daha çok öne çıkmasını sağlıyordu. Vücudumu saran dar elbise dizlerimin bir karış altına gelecek kadar uzundu. Saçlarımı çoğunlukla yaptığım gibi yine açık bırakarak hazırlığımı tamamlamıştım.

Karun büyülenmiş gözlerle beni izlerken gördüklerinden memnun kaldığını gösteren birkaç mırıltı çıkardı. "Her zamanki gibi fazla güzelsin," deyince ondan aldığım iltifatla gülümsedim. Bana güzel olduğumu söylemesi hoşuma gidiyordu.

Birlikte kapıya doğru yürürken aklıma gelenlerle kolunu tutarak onu durdurdum. "Babama hamile olduğumu sakın söyleme." Evlilik dışı hamile kaldığımı öğrenirse bana karşı çok kırıcı olmasından korkuyordum. Karun babamın dengesizliğini çok iyi bildiği için başını sallayarak beni onayladı. Umarım diğerleri de bu konuda pot kırmazdı.

Birlikte aşağıya indiğimizde babam ve büyükbabamın salonda olduğunu öğrendik. Salona doğru attığımız her adımla yaşadığım stres biraz daha arttı. Babamın boşanmam için mahkemeye çıkıp aleyhime tanıklık ederek deli olduğumu savunmasını unutamıyordum. Ona olan kırgınlığım henüz geçmemişken buraya gelmesi hiç doğru değildi. İçeri girdiğimizde babam Çağıl ile sohbet ediyordu. Onu görünce bile kalbimde kontrol edemediğim bir özlem belirdi.

Bir türlü onu sevmekten vazgeçemiyordum. Birçok konuda berbat bir baba olsa da o benim babamdı. Unut deyince unutulmayacak bazı insanlar vardı ve babam da onlardan biriydi. İçeri girdiğim an başını çevirip hızla bu tarafa döndü. Beni görünce siyah harelerinde oluşan o yoğun özlem beni ağlatabilirdi. Babamın bir, "Efil..." deyişi vardı ki insanın içini yakıyordu.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde gözlerinin irisleri titredi. Beni en son geçen sene ameliyata girerken gördüğü için bakışları can yakıyordu. Burada olduğumu ama en önemlisi hâlâ yaşadığımı görmek yüreğindeki yası dağıtmaya başlamıştı. İhtiyar yüzü beni görmenin sevinciyle gevşedi. Aramızda birkaç adım bırakarak durduğunda karşımda her anlamda pişman ve yaptıkları için acı çeken bir adam vardı.

Babam bana sarılmak istiyordu fakat iznim olmadan bunu yapmaya cesaret bile edemiyordu. Ne zamandan beri birbirimize bu kadar yabancı olmuştuk? "Sana haber vermeden geldiğim için bana kızdığını biliyorum ama daha fazla duramadım." Daha önce onda hiç görmediğim bir çekingenlikle

bana bakıyordu. Gözlerini kaçırmamak için kendini zorlarken, "Çok özledim," dedi kısık bir sesle. Bir yıl daha yaşlanmıştı ve bu onu biraz daha duygusallaştırmış olmalı ki konuşurken sesi titriyordu. "Çok özledim, Efil'im."

Gözlerim sızlayınca karşımdaki kıvranışlarından nefret ederek aramızdaki mesafeyi hemen kapattım. "İyi ki geldin, baba." Cümlemi yeni bitirmiştim ki kendimi ona sarılırken buldum. Babamın yanlışları olabilirdi ama Karun'un babasıyla kıyaslanınca o iyi bir babaydı.

En azından babam bizi seviyordu. Boynuna sımsıkı sarılıp ağlamaya başladım. "Ben de seni çok özledim, baba." İyi kötü bir babam vardı ve onunla kalan yıllarımı küs bir şekilde harcamak istemiyordum. Karun'un hatalarını sindirdiysem aynı şeyi babama için de yapabilirdim.

Babam onu geri çevireceğimden çok emin olmalı ki ona sarılmamı beklemiyordu. İlk beş saniye hareketsiz kaldı fakat daha sonra beni göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. Gevşeyen göğüs kafesinden tuttuğu nefesini verdiğini anladım. İkimizin de birbirimize karşı büyük hataları olmuştu ve ikimiz de hatalarımızdan ötürü pişmandık. Bu küslüğü uzatmak yerine birbirimize yeni bir şans vermenin zamanı gelmişti. Belki de hamilelikten dolayı bu kadar duygusaldım, bilmiyordum.

Babam uzun süre beni kollarının arasında ağırladı. Bu süreçte defalarca saçlarımın tepesini öpüp kokumu içine çekmişti. Hayatımın en huzurlu anları olduğunu söyleyebilirdim. Kaç yaşına gelirsem geleyim eksikliğini hissedeceğim şeylerden biri de baba sevgisiydi. Ondan ayrıldığımda gözleri Karun'u bulunca bir an gülmek istedim. Karun'a olan nefretinden hiçbir şey kaybetmediğini görüyordum. Bakışları Karun'u bulduğu an katılaşmıştı.

Aynı şekilde Karun da hoşnutsuz gözlerle ona bakıyordu. İkisinin birbirine olan ters bakışlarında muazzam bir nefret vardı. Karun kendini zorlayarak, "Hoş geldin," dedi kuru bir sesle. Tokalaşmak için isteksiz bir şekilde babama elini uzattı.

Babam emekli bir albay olduğu için yasa dışı işler yapan bir adamın elini kati suretle sıkmayı düşünmüyordu. Onun elini sıkmayacağını göstermek için elini cebine koydu. "Hoş buldum."

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp, "Baba," dedim canımdan bezerek. "Kocamın elini sıkmayacak mısın?"

"Kocan değil." Omuzlarını dikleştirdi. "Kocan olsaydı elini sıkardım." Yalancı.

Nimova

"Sırf sen onun elini sık diye Karun ile evlenirim, görürsün." Cebindeki elini hemen çıkarıp Karun'un elini sıkması çok komikti. Dediğimi yapacak kadar manyak olduğumu iyi biliyordu.

İkisi el sıkışırken birbirlerine çatık kaşlarla bakmalarını durduracak hiçbir güç yoktu. Paylaşamadıkları bendim. Babam kızını Karun gibi biriyle görmek istemiyordu, Karun da babamın beni ondan uzaklaştırmaya çalışmasından nefret ediyordu. Birini arar gibi sabırsızca etrafıma baktım. "Büyükbabam nerede?" Onu o kadar özlemiştim ki âdeta burnumda tütüyordu.

Çağıl gülerek bana pencereden dışarıyı gösterdi. "Anlaşılan Furkan'ı senden daha çok özlemiş." Pencereye yaklaşıp camdan bakınca büyükbabam ve Furkan'ın koyu bir sohbete tutuştuğunu gördüm.

"Gidip bir göreyim." Hızlı adımlarla kapıya yürürken birbirine ters bakışlar atan Karun ve babamı Çağıl'a emanet ettim. "Birbirlerini öldürmelerine izin verme lütfen," dediğimde Çağıl gülerek başını salladı. Malikâneden dışarı çıkıp heyecanlı bir sesle, "Büyükbaba!" diye bağırdığımda hemen bana döndü.

Beni görünce koşup boynuma atlayacağına çok emindim fakat o, "Furki?" diyerek koluyla Furkan'ı dürttü. Gözleri baştan ayağa beni süzerken çapkınca sırıttı. "Kim bu hatun?" Ağzım bir karış açık bir şekilde donup kaldım.

Büyükbabamın yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu. Alzaymır olduğu için bir yıldan fazladır görmeyince beni unutmasını bir yerden sonra anlardım ancak Furkan'ı hatırlayıp da beni unutması küfür gibi bir şeydi. Ona doğru yürürken hayal kırıklığı ve kederle dolmuştum. "Beni unuttun mu?" Bunu ona sorarken neredeyse ağlayacaktım.

Annemden sonra ailemden birinin daha beni hatırlamaması ölüm gibi bir şeydi. Önce Kadem, sonra annem ve şimdi de büyükbabam... Sevdiklerim tarafından unutulmak kaderim olmalıydı.

Büyükbabam beni izlerken kim olduğumu hatırlamaya çalıştığını görebiliyordum ama hatırlamıyordu. Beni hatırlamamasına rağmen her şeyiyle benim tanıdığım Fehmi Saka'ydı. Gençlere özgü garip tarzı bile hâlâ aynıydı. Üzerinde kurukafa baskılı siyah bir tişört ve deri ceket vardı. Dizleri yırtık kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla tanıdığım o sapık ihtiyardı.

Karşısında durduğumda dudaklarındaki pis sırıtışla göğüslerimin kıvrımına ve kalçamın şekline bakmaya başladı. Bunu gören Furkan, "Fehmi amca, hop," dedi onu durdurarak. "Torunun yahu o senin."

Başını eğerek bacaklarımı röntgenlerken, "Nereden torunum oluyormuş?" diye Furkan'a çıkıştı. "On yedisindeyim, ne torunu?"

Şaşırdım. "On yedi mi?"

Gözlerini bacaklarımdan ayırmadan, "On yedi yaşındayım, yavru kuş," deyince kan beynime toplandı. Onu en son bıraktığımda yirmi yedi yaşında olduğunu sanıyordu. Anlaşılan şu bir yılda on yediye kadar düşmüştü.

"Bu gidişle yakında kundaklayıp beşiğine taşırız seni." Homurdanarak ona sarılmak için bir adım atmıştım ki kendimi güçlükle tuttum. Beni tekrar hatırlayana kadar ona sarılmam çok sakıncalı olabilirdi. Kim olduğumu hatırlamadığı için beni ellemeye falan kalkışırsa onu parçalardım.

Boğazımı temizleyerek yalandan birkaç kez öksürdüm. "Ben Bige Efil." Bundan nefret etsem de gayriresmî bir şekilde ona elimi uzattım. "Evimize hoş geldiniz, Fehmi Bey."

Elimi tutup genç erkeklere taş çıkaracak bir hareketle elimin üstünü zarifçe öptü. Kendimi tutamayıp kıkırdadım, hâlâ çok çapkındı. Doğrulduğunda başparmağıyla elimin üstünü okşuyordu. "Ben de Fehmi." Takma dişlerini bana göstererek otuz iki diş sırıttı. "Akşam boş musun, bebek? Seni yemeğe çıkarayım mı?"

"Çok isterim." Ona malikâneyi işaret ettim. "Hava serin, dışarıda kalmayın lütfen." Bir süre onun flört girişimlerine katlanacaktım artık.

Üşütmesin diye onu eve davet etmemi kafasında çok yanlış değerlendirerek Furkan'a yaklaştı. Kısık sandığı ama aslında çok iyi duyulan bir sesle Furkan'a söylediği şeyler insanı çıldırtırdı. "Hatunun bana dibi düştü, Furki. Görmüyor musun, daha ilk dakikada beni eve atmaya çalışıyor." Furkan gözlerini belerttiğinde çok komik görünüyordu. Tek düşündüğüm Karun'u nasıl zapt edeceğimdi. Büyükbabam onun yanında da bana asılırsa Karun delirirdi.

Önde yürüyecek kadar büyükbabama güvenmediğim için ona arkamı dönmeye cesaretim yoktu. Yan yana yürüyüp eve girdik. Birlikte salona girdiğimizde Karun ve babam karşı karşıya oturuyordu. Çağıl ve Melek de olası bir savaşa karşı tedbirli olup ikisini göz hapsine almıştı. Büyükbabamı içeri getirene kadar Melek de aşağıya inmişti.

Büyükbabam Çağıl'ı hatırladığı gibi Melek'i de hatırlıyordu. Melek'in, "Fehmi amca," diyen neşeli sesine gülümseyerek karşılık vermesinden belli oluyordu. Bu herif bir tek beni mi unutmuştu? Kendimi dışlanmış hissediyordum.

Melek'e tebessüm ederek elini uzattığında Melek hiç gocunmadan eğilip onun elini öptü ve alnına koydu. Melek'in ona olan saygılı tutumuyla büyükbabam ona sarılıp, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, kızım," dedi. Allah'a şükürler olsun ki Melek'i hatırlıyordu. Ona da asılsaydı çıldırırdım.

Karun babamdan hoşlanmıyordu ama büyükbabamı seviyordu. Büyükbabamın içeri girmesiyle ayağa kalkması bile ona duyduğu saygıdandı. Bunu gören babamın ne denli şaşırdığı gözlerinden okunuyordu. Babamın onu izlediğinden habersiz büyükbabama doğru yürüdü. Karun'un oldukça içten bir sesle, "Hoş geldin, Fehmi amca," deyişi kalbimi ısıttı.

Büyükbabam haneme bir gol daha atarak onu da tanıdı. "Hoş buldum, evlat." Karun'a kollarını açması çok tatlıydı. Melek'e öpmesi için elini uzatmışken aynısını Karun'a yapmaması bile Karun'u her şeyiyle hatırladığını gösteriyordu. Karun yeraltının tehlikeli adamlarından biriydi. Diğer mafyalara elini öptürürken birinin elini öpeceğini sanmıyordum. Büyükbabam onunla ilgili bu detayı bile unutmamıştı.

Karun'un yarısı kadar boyu olduğu için Karun ona sarılırken bayağı eğilmek zorunda kaldı. Büyükbabam oğluna sarılır gibi içten ve sıcak bir şekilde ona sarıldıktan sonra etrafına baktı. "Bige nerede?" Gözlerinin önünde olmama rağmen beni tanımaması herkesin yutkunmasına neden olmuştu. Onlara beni gösterip, "Bu yavru kuşun adı da Bige'ymiş," dedi safça. "Torunumun adaşı."

Büyükbabamın beni hatırlamamasıyla herkes benim adıma üzülmüş gibi bana bakıyordu. Derin bir nefes aldım. "Bunu ilk kez yaşamıyorum. Benimle biraz zaman geçirince hatırlayacağına eminim." Böyle olmasını umut etmekten başka çarem yoktu.

Büyükbabam Karun'un koluna yapışarak ona beni gösterdi. "Nasıl? Fena parça değil, değil mi? Senin Bige'n var, bana da bu hatunu al, dalgamıza bakalım." Babam kısık bir sesle küfrederken Karun beyninden vurulmuşa döndü. Başlıyor bizim mesai.

Karun'un kaşları o kadar hızlı çatıldı ki hemen müdahale edip diğer koluna da ben yapıştım. "Hasta ve yaşlı bir adama karşı yanlış bir şey yaparsan beni kaybedersin," diye fısıldadım. "Bir şey yapmadan önce büyükbabamı, babamdan daha çok sevdiğimi unutma." Bunları yeteri kadar kısık bir sesle söylememiş olmalıyım ki ikinci kez babamın küfreden sesini duydum.

Karun kolunu çekerek büyükbabamdan kurtulduktan sonra sinirli gözlerini bana dikti. "Gözümün önünde sana yürüyor!"

"Kim olduğumu hatırlamıyor."

"Bu gözümün önünde sana yürüdüğü gerçeğini değiştirmiyor." Tersçe büyükbabama baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Senden hatun diye bahsediyor."

"Hatırlamıyor dedim, nesini anlamıyorsun?" Ona çıkışarak babama doğru yürüdüm. "Sorun çıkarmadığı bir günü bile yok." Karun'un arkamdan sinirli sesini duydum.

"Beni babana mı şikâyet ediyorsun?" Çıldıracaktım.

Babamın yanında onunla kavga etmek istemediğim için üçlü koltuğa oturdum. Büyükbabam koşarak gelip yanıma oturunca Karun'un yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Hızlı adımlarla yanımıza geldi ve beni kenara iterek ortamıza oturdu. Büyükbabamın çapkınlıklarını iyi bildiğinden beni ondan uzak tutmaya çalıyordu.

Büyükbabam beni görmek için başını öne eğdi. "Karuncuğum, çekil aradan. Senin zaten Bige'n var, benimkinden uzak dur." Ne düşündüyse başını kaldırıp dik dik Karun'a baktı. "Torunumu bununla mı aldatıyorsun?"

Karşısında normal biri olsaydı Karun çoktan ona dalmıştı fakat hasta bir adama karşı eli kolu bağlıydı. Sinirlerine hâkim olmaya çalışarak birkaç kez derin derin nefes aldı. "Torunun beni terk edip gitti." Büyükbabamı kandırmak için dakikasında bir hikâye uydurdu. "Bige gidince ben de kendime onunla aynı ismi taşıyan başka bir Bige buldum." Anında senaryo yazmıştı.

Karun çocuk kandırır gibi büyükbabama bakarken ona beni gösterdi. "Bu kadın benim, bir tek benim." Sahiplenici bir tutumla elimi kavradı. "Benimkinden uzak dur, ben sana daha iyisini bulacağım." Kısa bir an yüzüme bakıp abartıyla, "Hem bu çok çirkin," diyerek büyükbabamı ikna etmeye çalıştı. "Sen bu çirkinden uzak dur, ben sana dünyanın en güzel kadınını getireceğim."

"Ne demek çirkin?" Elimi hemen elinden çektim. "Çirkin miyim ben?"

"Çirkin değilsin." Büyükbabam sırıtarak beni izliyordu. "Çok güzelsin."

"Bak, güzelmişim."

Karun beni tersleyerek çatık kaşlarla, "Çirkinsin, sus!" deyince Çağıl ve Melek kahkaha attı.

Daha sonra büyükbabama dönüp ona tekrar beni gösterdi. "Bunun orijinal hâli çok çirkindi. Bakma böyle güzel göründüğüne, her yerini yaptırdım." Ölmek mi istiyordu bu herif?

Sırf büyükbabamı benden uzak tutmak için yalanlarını sıralamaya devam etti. "Saçı yoktu, saç ektirdim; gözleri şaşıydı, gözlerini yaptırdım." Bana bakıp yüzünü abartıyla buruşturdu. "Dişleri seyrekti, burnu kocamandı ve dudakları da inceydi. Dünyanın parasını harcayıp yüzünü daha bakılır bir hâle getirdim." Bu gidişle kıskançlık uğruna ölecekti, her an ona dalabilirdim.

Karun eceline susamış birinin hınzırlığıyla parmağını bana doğrultup baştan ayağa vücudumu işaret etti. "Yağ tulumu, kilodan yürüyemiyordu, tüm yağlarını aldırdım."

"Furkan silahımı getir!"

"Yavrum, başlatma silahından!" Bana doğru uzanıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Belimdeki silahı çıkarıp büyükbabanın beynini dağıtmamı istemiyorsan işime karışma!" Ruh hastası herif, beni tehdit ettikten sonra tekrar büyükbabama yaklaştı. "Sen bırak bu çakma hatunu, ben sana daha güzelini ayarlayacağım." Yemin ederim elimde kalacaktı.

Büyükbabam kararsız gözlerle bana bakmaya başlayınca Karun nefesini tuttu. Söylediği onca şeyden sonra büyükbabamın benden vazgeçmesini bekliyordu. Ancak büyükbabam alıcı gözlerle beni süzerken, "O kadar iyi yaptırmışsın ki çakma olduğu hiç belli olmuyor," dedi hayranlıkla. "Ben bunu istiyorum," diye ısrar edince Karun'un çenesinden bir kas seğirdi.

"Bige, büyükbabanla vedalaş, ölmek üzere!"

"Biraz sakin ol," dedim aceleyle.

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Gözümün önünde karıma yürüyor!"

"Yürümüyor."

"Yürüyor," dedi Çağıl gülerek.

"Yürümüyor!" dedim inatla.

Melek eğlenerek başını salladı. "Bence de yürüyor."

Yangına körükle gittikleri için ikisine kızarak, "Size öyle gelmiş, yürümüyor," dedim.

Karun'u çileden çıkaran her şey babamın hoşuna gittiği için zevkten dört köşe olarak arkasına yaslandı. Karun'un gözlerinin içine bakıp, "Babam burada kalacak," diyerek onu iyice delirtti.

Yumruğunu sıkan Karun düşman bakışlarını babama çıkardı. "Sen ve baban burada yapamazsınız." Aceleyle konuşup ona kapıyı gösterdi. "Sizi en iyi otellerimizden birinde ağırlamama ne dersin?" Onları kovuyordu.

Babam onun düşmanca bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek, "Bana kızımın evinde kalamayacağımı mı söylüyorsun?" dedi meydan okurcasına. "Doğru mu anladım?" Başını çevirip bana baktı. "Bize tercih ettiğin bu piç kurusunun babanı kovmasına izin mi vereceksin?"

"Hiç olur mu öyle şey, baba? Karun burada olmanızdan çok mutlu, sen yanlış anladın." Kolunu sıkarak sinirli bakışlarımı Karun'a çıkardım. "Babamı buradan kovuyor musun? Doğru mu anladık?" Cinnet geçirmek üzereydi.

Bizimkiler geleli daha yarım saat olmamışken bu kadar kızdıysa, daha fazla kaldıklarında olacaklan düşünemiyordum. Babamı evden kovarak beni gücendirmeyi göze alamayacağı için burnunun kemerini sıktı. Sakinleşmek için her yolu denerken isteksizce, "Ben onları daha rahat ettirmek için otel teklif etmiştim," demek zorunda kaldı. Yalancı herif.

Karun sert bakışlarını babama çıkardığında her an onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. "İstedikleri kadar burada kalabilirler." Daha sonra sinirli gözlerini bana yöneltti. "Bu herif az önce bana piç kurusu dedi. Bu konuda da bir şey yap o zaman!" Neredeyse gülecektim. Çocuk gibi davranıyordu.

"Baba, bir daha kocama piç kurusu deme lütfen."

"Kocan değil," dedi babam.

Evlenme teklifini bir türlü kabul etmediğim için bunun siniriyle dişlerini sıkan Karun, "Şeytan diyor ki tut kolundan zorla götür nikâh dairesine!" dediğinde babam onun açığını yakalamış gibi sinsice güldü.

"Efil'e hâlâ nikâhı kıyamadıysan bundan sonrası zor iş."

Karun'un omuzları gerildi. "Neden zormuş?"

Onu kızdırmaktan büyük bir zevk alan babamın gözleri sadistçe ışıldadı. "Kızımı tanıyorum, bir kez hayır dediyse kolay kolay evet demez. Eminim şu zamana kadar ona birçok kez evlenme teklifinde bulunmuşsundur. Yanılıyor muyum?"

Sırf onun eline koz vermemek için Karun bu konudaki sinirini gizlemeye çalıştı. "Henüz hiç evlenme teklifi etmedim." O da babamı kızdırmaya çalışarak kolunu omzuma attı. "Evlenme teklifi ettiğim an kabul edeceğini biliyorum."

"Dört kere teklif etti ama kabul etmedim."

"Bige, seni gebertirim!"

Duyduklarıyla Çağıl ve Melek kahkaha atarken babam bile gülüşüne engel olamadı.

Babam bacak bacak üstüne atarak koltuğa iyice yayıldı. Bunu yaparken katı ve uyaran gözleri benim üzerimdeydi. "İlk evliliğini benden gizli yaptın, zor olsa da seni affettim ama ikincinin affı olmaz." Bu konuda kendinden taviz vermeyerek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Bu sefer evlenmek istediğinde beni çiğnemek yerine önce rızamı alacaksın. Usulüne uygun bir şekilde gelip seni benden isteyecekler." Anladığımdan emin olmak için gözlerini kıstı. "Duydun mu beni?"

Bir an bile tereddüt etmeden başımı salladığımda Karun'un öfkesi o kadar büyüdü ki koskoca salona sığmaz oldu.

Beni babamdan istese bile babamın ona kızını vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Zaten babam da bu yüzden ikinci kez onu yok saymamam konusunda beni uyarmıştı. Babamın benden böyle bir şey istemeye hakkı vardı. Bana nasıl bir baba olduğu umurumda değildi, babam haklıydı. İlk seferinde gizlice evlenerek onu çiğnemiştim. İkinci evliliğimde her şey usulüne uygun olmalıydı. Aynı hataları tekrar yapmayı düşünmüyordum.

Sinirden burnundan soluyan Karun'un delici bakışları babamın üzerindeydi. Hayır cevabını alacağından emindi ama yine de şansını denedi. "Kızını senden istesem bana verir misin?"

Babam bir an bile düşünmeden, "Hayır," deyince Karun bunu zaten beklediği için hiç şaşırmadı. İşe gider gibi ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

Kapının önünde durup bu tarafa döndüğünde buz saçağı gözlerinde gördüğüm şeytani ifadeye anlam veremedim. Büyükbabama bakıp dışarıyı işaret etti. "Fehmi amca, sen benimle geliyorsun. İş yerinde seni birkaç güzel kadınla tanıştıracağım." Beni büyükbabamla yalnız bırakacak bir adam değildi.

Büyükbabam hevesli bir şekilde onun yanına gidip dışarı çıktı ama Karun hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Omzunun üzerinden babama bakıp ona beni gösterdi. Dudağının köşesinde pis bir sırıtış belirince canımı sıkacak bir şeyler yapmak üzere olduğunu anladım. "Kızın çocuğuma hamile," diyerek babamın gözlerinin içine baktı. "Şimdi sıkıyorsa onu bana verme bakalım." Bunları söyleyip daha ben onun canına okuyamadan hemen dışarı kaçtı. Şoke oldum. Az önce beni ispiyonladı mı?

Ciddi ciddi babama hamile olduğumu söyledi.

Söyledi ve kaçıp gitti.

Bu gidişin bir de dönüşü vardı. Karun bombanın pimini çekip kaçarken akşam kürkçü dükkânına dönmeyeceğini mi sanıyordu? Akşam eve

geldiğinde ona yapacaklarımın bir sınırı yoktu! Söyleme dememe rağmen babama hamile olduğumu nasıl söylerdi?

Korku içinde babama baktığımda sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla karnıma baktığını gördüm. Karun ile olmama bile tahammül edemezken onun çocuğuna hamile kalmam babam için azapların en büyüğüydü. Karnıma baktıkça siniri tepesine vuruyormuş gibi yüzündeki kılcal damarlar belirginleşiyordu. Gözlerinin siyahı ürkütücü bir karanlığa bürününce yutkunarak, "Annem yaşıyor!" dedim aceleyle. Ben de annemi ispiyonladım.

Kocama çekmişim!

Kendi skandalımın üzerini örtmek için annemin olayını patlattığıma inanamıyordum. Beni buna mecbur ettiği için Karun'a iki katıyla işkence yapacaktım. Hamileliğimden dolayı babamın kızaran yüzü, annemin haberiyle bembeyaz kesildi. Aynı anda aldığı iki büyük haberin arasında kalıp bocaladı. Ne dediğimi idrak ettikçe yüzünün rengi endişe verici bir şekilde biraz daha soluyordu.

Dudaklarını güçlükle hareket ettirip, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sorarken sesi titriyordu. "Ne demek annem yaşıyor?" En azından artık tek düşündüğü hamileliğim değildi.

Derin bir nefes alıp ona başımı salladım. "O yaşıyor, baba." Ona annemle ilgili bilmesi gereken tüm şeyleri anlatmaya başladım. Bunu yapmayı hiç planlamamıştım, bilmemesi gerektiğini düşünüyordum. Ancak şimdi düşününce onun da bunu bilmeye hakkı vardı. En az bizim kadar babam da annemin yaşadığını bilmeliydi.

Babama tüm hikâyeyi anlatmam benim için düşündüğümden daha sarsıcı olmuştu. Anlattığım her şeyle nefes alışları hızlandığından fenalaşacak diye çok korkmuştum. Neyse ki bundan daha feci haberleri kaldıracak kadar dayanıklıydı. Carlos'un oynadığı oyunu eksiksiz bir şekilde anlatmıştım. Annemi aslında hiç vurmadığımı, yıllardır yaşadığını ve kendine yeni bir hayat kurduğunu anlatmam hiç kolay olmamıştı.

Bizi hatırlamadığını, yeniden evlenip çocuk yaptığını ve Gazel'in yaşadıklarını da ona anlatmıştım. Anlattığım her şey babamı derinden sarsmıştı fakat Gazel ile ilgili olan kısımları duyduğunda gözyaşlarını tutamamıştı. Bugün öğrendiklerinin içinde onu ağlatan tek şey annemi yaşatmak için

Gazel'in yaşadıklarıydı. Artık Gazel'in neden evden kaçtığını biliyordu. Bunları öğrenmek babam için hiç kolay değildi, özellikle de Gazel'e yaptıklarıyla yüzleşmek...

Bunları tek başıma ona anlatacak gücü bulamadığım için başlamadan önce Kadem'i aramıştım. Çağıl ve Melek dışarı çıkıp bizi yalnız bırakırken Kadem ile tüm hikâyeyi babama anlatmıştık. Benim devam edemediğim yerde Kadem anlatmıştı. Hikâyenin sonuna geldiğimizde endişeli gözlerle babama bakıyorduk. Başını ellerinin arasına almış, kara kara bu olanları düşünüyordu.

Kadem dibime kadar girip bana babamı gösterdi. "Kendi rezilliğini gizlemek için adamı getirdiğin hâle bak."

"Bana bak, üzerime gelme, zaten çok gerginim." Ona ayaklarımızın önünü işaret ettim. "Şimdi yere oturur ağlarım görürsün."

Kafama sertçe vurup, "Geber!" dedi hınçla. "Hamile olduğunu geçiştirmek için anneni sattın."

"Yapmak zorundaydım. Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdaydım."

"Sektir git, Efil!"

"Beni yargılama, hamile olan sen değilsin."

"Bana mı sordun lan hamile kalırken!" Bana öldürmek ister gibi baktıktan sonra babamı işaret etti. "Sence en çok hangisi için üzülüyor?" diye fısıldadı. "Karısının onu unutup yeni bir hayat kurmasına mı yoksa kızının yaşadıklarına mı?"

İç çekerek gözlerimden akan yaşı hızlıca sildim. "Bence en çok Gazel'in yaşamak zorunda kaldıklarına üzülüyor." Evlat candı, atsan atamaz, satsan satamazdın. Babamı bu denli dağıtan başlıca şeylerden biri anlayıp dinlemeden Gazel'i yargılamasıydı.

Albay Asım Saka da çok değişmişti. Artık eskiden olduğu o inatçı ve huysuz adam olmadığını görebiliyordum. Karşımda hatalarından ders almış, ailesini bir araya toplamaya çalışan bir adam vardı.

Uzun süre başını eğdiği yerden kaldırmadı. Bir süre sonra başını kaldırınca sessizce döktüğü yaşlar yüzünden kızaran gözlerini gördüm. Onun ağlaması bile beni gözyaşlarına boğabilirdi. Ayağa kalkıp hemen onun yanına oturdum. Ağlamasına dayanamadığım için elini tutup, "Baba, n'olur böyle yapma," dedim titreyen bir sesle. "Hiçbir şey bilmiyordun."

Başı bir kez daha önüne düştüğünde bir çınarın yıkılışı gibi omuzları çöktü. "Öğrenmek için hiçbir şey yapmadım." Kendini daha fazla tutamayıp omuzları sarsıla sarsıla ağladığında gözyaşlarım birbiri ardına aktı. "Ben ailesini parçalayan bir adamım." Kederli sesi pişmanlık doluydu. "Kendi gururumun kölesi olduğum için size yaptıklarımı hiçbir zaman göremedim." İçim acıyla kasılmıştı, artık o da bunun farkındaydı.

Başını çevirip bana baktığında içli gözleriyle karşılaşınca ne yapacağımı bilemedim. "Beni affedebilecek misin?"

Fazladan bir saniye bile düşünmeden ıslak gözlerle başımı iki yana salladım. Onunla barışmam onu affettiğim veya bir gün affedeceğim anlamına gelmiyordu. "Ben affetmem, baba." Acı çeken bir sesle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Allah da affetmesin," dediğimde gözyaşları durmaksızın akmaya başladı.

"Öl veya öldür, Efil."

"Baba, ölüm ne demek?"

Çocukluğumun titreyen sesi kulaklarımda çınlarken onu affedeceğim bir günün gelmeyeceğini daha iyi anladım. Babamın bana yaşattığı 13 Haziran Katliamı benden her şeyimi almıştı ve geçen yıla kadar bu son bulmamıştı. Babamı çok seviyordum ve onu seven kalbim ona dargın kalmaya dayanamıyordu. Lakin onunla barışsam bile bana yaşattıkları için onu affedemiyordum.

Bu kendi yaşadıklarıma ama en önemlisi 13 Haziran'da ölen arkadaşlarıma ihanet etmek olurdu. Bazı hataların affı yoktu, ne burada ne de Allah katında. Babamın omuzları çökmüş bir hâldeydi ve kollarının dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzü yere dönükken ıslak gözlerle ayaklarının altındaki halıya bakıyordu. "Gazel de affetmeyecek."

Usul usul gözyaşları dökerken sesi çatallaşmıştı. "Ona bir kez bile babalık yapmadım." İçli ağlayışı artmaya başladı. "Bir kez bile *kızım* deyip yanında olmadım. Asi bir çocuktu, neden böyle olduğunu düşünmektense onu yok saydım." Onca yıldan sonra babam bugün ilk kez kendi hatalarıyla yüzleşiyordu.

Gazel'den nefret etmek onun için en kolayıydı, onu sevmekse zor olandı. Babam hep kolayı seçmişti. Yüzünü ovuştururken Gazel'in çocuk yaşlarda başlayan çilesine, annemi yaşatmak için çektiği acılara ağlıyordu. "Hepinizin sebebi oldum," diyen cılız sesi güçlükle duyuluyordu. "Ben kendi kızlarımın babası değil, efendisi oldum." Keşke bunu bu kadar geç anlamasaydı.

"Begüm'ün karşısına çıkmaya bile yüzüm yok. Onun emanetlerine sahip çıkamadım."

Uzun süre kendini suçlayıp yaptıkları için gözyaşı döktü. Artık yaşı da genç değildi, üzüntü ona iyi gelmiyordu. Babam ağlayıp kendini suçladıkça ona bir şey olacak korkusuyla diken üstündeydim. Bir süre sonra başını çevirip ağlamaktan yorulmuş gözlerini karnıma dikti. Karnım onun bakışlarının hedefindeyken yerimde rahatsızca kıpırdandım. Sıra bana gelmişti.

Evlilik dışı hamile kaldığım için bana kızmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. Normalde olsa bunun için kalbimi kırar, canımı bir kez daha yakarak çekip giderdi. Zaten bunun olmasını engellemek için ona annem ve Gazel'le ilgili gerçekleri anlatmıştım. Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken farkında olmadan babamı hatalarıyla yüzleştirmiştim.

Ailesine yaptıklarıyla yüzleşince paramparça olmamız ve her birimizin bir yere dağılmasında büyük rolü olduğunu anlamıştı. Bu yüzden karnıma olan bakışları kızar gibi değildi. Bir kez daha gururu ve kurallarıyla kızlarından birini kaybetmek istemediğini görebiliyordum.

Hisli gözlerle karnıma bakarken yüzünü sertçe ovuşturdu. "Babası olacak serseriden nefret etmem bir şeyi değiştirmez, o benim torunum." Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim.

Gözlerinin siyahında içimi kedere boğan bir duygu belirdi. "O bir Saka," deyince sesli bir şekilde ağlayarak ona sarıldım. Babam ilk kez bir konuda bana kızıp yargılamak yerine beni destekliyordu. Bunun benim için anlamını bilemezdi.

Baba kız bir yılın özlemini ve geçmişin acısını birbirimizin kollarında dindirmeye çalıştık. Karun'a başta çok kızmıştım ama şimdi *iyi ki babama hamile olduğumu söylemiş* diyordum. Eğer söylemeseydi cesaret edip babama bebeği söyleyemezdim. Karun farkında olmadan uzun süre bunu babamdan saklama endişesinden beni kurtarmıştı.

Babam kendini biraz toparlayınca Gazel'in nerede yaşadığını sordu. Gazel'i görmek istemesi beni mutlu etmişti. Gerektiği gibi ondan da özür dileyip kendini affettirmeye çalışacağını biliyordum. Gazel onu affetmese de en azından babamın ona yaptıkları için pişman olduğunu bilecekti. Gazel'in onu affedeceğini sanmıyordum çünkü bana kıyasla babam ona hiç babalık yapmamıştı. Ne baba evindeyken ne de gittiğinde.

Babama Gazel'in adresini vermek üzereyken Kadem ayağa kalkıp onu Gazel'e götürmeyi teklif etti. Babam büyük kızını görmek için Kadem'le

gidince ben de gözyaşlarımı sildim. Kendimi biraz toparlamak için yukarı çıkmaya başladım. Merdivende Çiçek'i görünce, "Çağıl nerede?" diye sordum. Biraz dışarı çıkıp hava almak istiyordum, belki Çağıl bana eşlik ederdi.

Çiçek saygılı bir ifadeyle bana cevap verdi. "Az önce Melek Hanım'ı hastaneye doktor kontrolüne götürdü." Çağıl'dan bahsetmek bile onu utandırıyordu.

Çağıl yoksa o zaman Levent dışarıda bana eşlik etmek zorunda kalacaktı. Aslında bu iş için Levent'ten daha iyi bir aday olamazdı, o serseri hâlâ beni arkadaşlarıyla tanıştırmamıştı. Bugün istese de benden kurtulamazdı. Odasının önünde durup, "Levent?" diye ona seslendim. İçeriden cevap gelmeyince kapısına birkaç kez vurdum. "Orada mısın, gözlüklü ergen? Şu meşhur arkadaşlarınla tanışmaya gideceğiz."

Genç bir adamın odasına destursuzca dalmak istemediğim için tekrar kapıya vurdum. "Levent, orada mısın? İkinci kez beni kapına getirmeden hazırlanıp aşağıya gel! Montumu alıp seni aşağıda bekleyeceğim." Aklıma gelenlerle duraksadım. Odada değildi, değil mi?

İçeri girince nefesimi bıkkınlıkla verdim çünkü Levent burada yoktu. "Hangi cehennemdesin yine?" Çantamdan telefonu çıkararak dışarı çıktım. Son günlerde ortadan kaybolup durması canımı sıkmaya başlamıştı. Üst üste aramama rağmen telefonu açmadı. Nasılsa akşam gelecekti, bakalım o zaman nereye kaçacaktı.

Melek'in odasının önünden geçerken kapısının aralık olduğunu gördüm. Hastaneye giderken kapıyı tam örtmeyi unutmuş olmalıydı. Kapı kolunu kavrayıp çekecektim ki kapı aralığından gördüğüm ışıltılı parıltılarla dayanamayarak içeri girdim. İçeri girdiğimde yine beni fantastik bir evren karşıladı. Melek'in odası rengârenkti, bu odaya ne zaman girsem sebepsizce mutlu oluyordum.

Odasının duvarları sevdiği aktörlerin posterleriyle kaplıydı. Tavandan aşağıya simli yıldızlar sarktığı için odaya büyülü bir atmosfer katıyordu. Masasının üzeri ilaç şişeleriyle doluydu fakat şişelerin üzerinde bile renkli çıkartmalar vardı. Yatağının yanındaki serum askısına pembe bir kurdele takmıştı hatta oksijen tüpünü bile deniz kabuklarıyla süslemişti. Bu odaya ne zaman girsem kendimi farklı bir boyuta girmişim gibi hissediyordum.

Melek yirmi bir yaşında yetişkin bir kızdı fakat süslü şeylere, canlı renklere, tüylü ve ponponlu eşyalara meraklı vardı. Onun odasında fazla oyanmadan dışarı çıkacaktım ki yatağı gözüme ilişti. Dağınık yatağın beyaz

yastığındaki kanlarla gözlerimin ardı sızladı. "Kahretsin!" Melek sabaha kadar kan kusmuş olmalıydı, yastığın bir kısmı hep kandı. Düşündüğümüzden daha az zamanı kalmıştı. Kustuğu kanları güzel bir gülümsemeyle hepimizden saklıyordu.

Kanlı yastığıyla bakışırken içimdeki kaybetme korkusu beni öldürüyordu. Süslü odasına yakışmayan tek şey yastığındaki bu kırmızılıktı. Yastığın altında ucu görünen defteri görünce eğilip onu aldım. Bu da neydi? Çok eski bir defterdi. Haddim olmayarak defterin kapağını açtım. Kapağın iç kısmında yazan yazıyla dizlerimin bağı çözülünce iliklerime kadar titredim. "Defne?"

"Kendi hayatımın cahiliyim ama on üçünde acının yabancısı değilim. Kalbimin trajedisi, geçer dediklerim ama geçmeyince ah ettiklerimden oluşuyor. Ben bir defne ağacıyım... Kendi toprağından kovulan, kökleri içten çürüyen zavallı bir defne ağacı."

Bu Defne'nin günlüğüydü.

Günlüğü alıp hemen odadan çıktığımda bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama onu almıştım. Hızlı adımlarla çatı katının merdivenini çıkarken etrafımı kontrol edip duruyordum. Umarım Melek onu aldığımı bir süre daha fark etmezdi. Onlar hastaneden dönmeden günlüğü yerine koymayı düşünüyordum. Günlüğü almamın tek nedeni Kalender kardeşlerin geçmişi hakkında daha çok bilgi edinmekti.

Bu günlüğü okumamın yanlış olduğunu bilsem de içimdeki merak duygusunu köreltemiyordum. Defne Kalender hakkında daha çok şey bilmek istiyordum.

Karun'un çocukluğu hakkında her şeyi bilmek isteyen bir yanım vardı. Defne belki günlüğünde onlara da yer vermişti. Karun bu sabah erkenden işe gittiği için beni rahatsız edecek kimse yoktu. Çatı katındaki odaya girip yatağın üzerine oturdum. Günlüğün kapağını açarken fazla sabırsızdım. Bu günlük sayesinde Melek'in annesini daha iyi tanıyabilir, onun hakkında biraz fikir edinebilirdim.

Defne Kalender on üçünde ölen bir çocuk olduğu için onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Derin bir nefes alarak, "Hadi bakalım," diye mırıldandım. "Bakalım Defne'nin dünyası nasıl?" İlk sayfadan başlayarak okumaya başladım. Bu günlükte aradığımdan çok daha fazlasını bulacağımı bilmeden okumaya başlamıştım. Bu günlüğü okurken tecavüze uğradığı günü bile yazdığını bilmiyordum.

Öğle saatlerine kadar odamdan hiç çıkmadım. Defne'nin günlüğünü bitirene kadar hiçbir yere gitmedim. Defne, Karun ve Gurur'un yaşadıklarına gözyaşları dökerek her bir satırını okumuştum. Üç çocuğun yaşadıkları düşündüğümden daha ağır şeylerdi. Şeref ve Güzin Hanım onlara o kadar çok eziyet etmişti ki burada yazanlara yürek dayanmazdı. En kötüsü bu sanıyordum ama öyle değildi. 2003'ün üçüncü ayında yaşananlar kanımı dondurmuş, beni şoke etmiş ve gözyaşlarına boğmuştu.

Defne'nin tecavüze uğradığı tarihti bu. O günün bölüm başlığını sadece iki kelimeyle ifade etmişti. "*Kimse Duymadı...*"

Günlüğü yarım saat önce elimden bırakmıştım ama son yarım saattir yatağın yanına oturmuş, öylece boş duvara bakıyordum. Günlükte okuduğum şeyler kafamda canlandıkça daha fazla ağlayıp midemin bulantısına direniyordum. Bu nasıl olabilirdi? Defne'nin acı ve utanç duyduğu kelimeleri aklımdan çıkaramıyordum. Keşke okuduğum her bir satırı zihnimden söküp atabilsem.

Çok yalvardım.

Çok ağladım.

Dur dedim.

Ama durmadı.

Ellerimi dudaklarıma bastırıp kısık bir sesle ağlarken boğazımı tırmalayan çığlığa direndim. On üç yaşındaki bir çocuğa yapılanları hazmedemiyordum. Midemden fokurdayan sesler gelince daha fazla dayanamayıp banyoya koştum. Klozetin yanında diz çöküp dün gece yediğim her şeyi öğürerek kustum. Karun ve Gurur bu kadarını bilmiyordu. Allah kahretsin, hiçbiri Defne'nin yaşadıklarını tam olarak bilmiyordu!

Aklıma Melek gelince donup kaldım çünkü o her şeyi biliyordu. İçim acıyla kasıldı. Melek başından beri annesinin yaşadıklarını tüm gerçekliğiyle biliyordu. Bu günlük nasıl ve ne zaman Melek'in eline geçmişti, bilmiyordum ama bunu okumaması gereken tek kişi oydu. Nasıl kaldırdı yüreği tüm bunları? Beni darmadağın eden o satırlarla Melek bunca zaman nasıl yaşadı?

Annesine yapılan tüm o korkunç şeyleri okurken kim bilir Melek ne hâle geldi ama bunu herkesten gizledi. Tecavüzle ilgili kısımları da okumuştu, değil mi? Hıçkırıklarla ağlarken Defne'nin yaşadıkları ciğerimi dağlıyordu. Ona yapılanlar bir insanlık suçu ve utancıydı.

Kendini koruyamayacak durumda olan bir çocuğun günlüğünü hiç okumamalıydım. O günlük ya Karun veya Gurur'un eline geçerse? İhtimali bile beni dehşete düşürdü. İkisi de gerçek anlamda yıkılırdı. Karun ve Gurur günlükte yazanları asla bilmemeliydi.

Kendimi biraz toparlayınca ayağa kalkıp musluğu açtım. Avucumu suyla doldurup ağzımı çalkaladıktan sonra banyodan çıktım. Biraz temiz hava almak için odamdan çıkacaktım ki telefonum çalınca durdum. Ekranına bakınca kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını gördüm, üstelik görüntülü arıyordu. Kim olduğunu görmek için telefonu açınca Şeref Kalender'in suratıyla karşılaştım.

Dudaklarındaki o pis sırıtışla bana bakıp, "Merhaba, Saka," dediğinde gözlerindeki alaycı bakış canımı sıkmak için fazlasıyla yeterliydi. Ona bakmak bile içimde devasa bir öfke yaratıyordu.

Damarlarımı kor gibi yakan yoğun bir öfkeyle kaşlarımı çattım. "Ne istiyorsun?"

Ona iltifat etmişim gibi arsızca güldü. "Senden ne isteyebilirim ki? Bana vereceğin hiçbir şey yok ama belki benim sana vereceğim bir şeyler olabilir." Neyden bahsediyordu?

Kameranın açısını değiştirince gördüğüm kişiyle az kalsın telefon elimden düşecekti. "Karun?" Gördüklerim karşısında dizlerim titreyince yatağın üstüne düştüm. Sevdiğim adamı zincire vurmuşlardı. Benim bakmalara kıyamadığım adamı zincire vurmuşlardı.

Bileklerine prangalar takıp kelepçelerin zincirlerini yukarıya asmışlardı. Ona o kadar çok işkence etmişlerdi ki beyaz gömleği kan içindeydi. Başı öne düşmüştü, belki de baygındı. "Karun!" diye bağırarak sesimi ona duyurmaya çalıştım. "Ne yaptın ona! Söyle ne yaptın ona!" diye bağırırken çıldırmış gibiydim. Babası oğluna ne yapmıştı öyle?

Şeref Kalender telefonun kamerasını kendine çevirdiğinde sırıtan yüzüyle karşılaştım. "Onunla vedalaş, küçük kuş." Kamerayı tekrar Karun'a doğru çevirip, "Bitirin işini," deyince bir adam elindeki demir sopayla Karun'a yaklaştı.

"Hayır, hayır, yapma!" diye haykırsam da demir sopayı Karun'un kaburgalarına öyle bir geçirdi ki Karun'un acı dolu sesi benim ciğerimi yaktı.

Onu öldürüyorlardı.

Kan kusarak başını kaldırdığında babasının telefonunda beni gördü. Yüzü çektiği acının şiddetiyle kasıldığında bile bunu benden saklamaya

Nihova

çalışıyordu. Mavileri acıdan titreşti, *kapat telefonu* dercesine içli gözlerle bana bakıp bakıp. Dudaklarından kan akarken kustuğu kanların arasından, "B-Bige" diye fısıldarken sanki gözleriyle benimle vedalaşıyordu. "Bakma, Bige'm."

Karun içi acırcasına beni izlerken bana cehennem ateşlerini yaşatan o cümleyi kurdu. Belki bir daha bunu söylemeye vakti olmaz diye gözleriyle benimle vedalaşırken, "Seni Allah'a, kardeşlerimi de sana emanet ediyorum Bige," dedi. Babasının onu öldüreceğini iyi biliyordu.

"Yapma." Kısık bir sesle konuşurken ağlayarak başımı iki yana salladım. "Böyle konuşma."

Şeref acımasızca, "Bitirin artık şu işi," dediğinde bir adam silahını çıkarıp Karun'a doğrultttu. Onu benim gözümün önünde öldüreceklerdi.

"Dur!" Boğazımı kanatırcasına haykırıp ayağa kalktım. "Dur, sana bebeğimi vereceğim!" Karun başını hızla kaldırınca Şeref'e yalvararak başımı salladım. "Kocama dokunma," derken bir elim karnımdaydı. "Babasının hayatına karşılık sana onun çocuğunu vereceğim!"

Adam tetiğe basmadan durduğunda Karun itiraz ederek bağırdı ve Şeref güldü. "O evden çıkıp buraya gel."

Duydukları karşısında Karun beyninden vurulmuş gibi zincirlerini zorlayarak, "Sakın Bige!" diye bağırdı. Deliye dönmüş bir hâlde onu tutan zincirleri çekiştirip bileklerini kanatıyor ve öfkeyle bağırıp, "Gelme!" diyordu. "Gelme, seni öldürecek. Gelme, sana kıyacak!" Biliyordum.

Şeref kamerayı kendisine çevirdiğinde onun yüzüne bakmak bile midemi bulandırıyordu. Oğluna zerre kadar merhamet etmeyen bir babanın acımasız gözleriyle bana bakarken çok rahattı. Ona sıktığım tek bir kurşunun intikamını en ağır şekilde benden almaya kararlıydı. "Yalnız geleceksin, kimsenin bundan haberi olmayacak." Dudakları hastalıklı bir ifadeyle kıvrıldı. "Eğer bundan birine bahsedersen Karun ölür."

Nefretle ona bakarken başımı sallayarak kabul ettim. "Adresi ver!" dedim aceleyle. "Yalnız geleceğim, adresi ver." Karun'u o adamın vicdanına bırakamazdım çünkü onun bir vicdanı yoktu.

"Bige gelme!" Karun'un sesi çıldırmış gibi geliyordu. "Göster lan bana onu!" Kameradan beni ona göstermesi için babasına bağırıyordu. "Karımı göster, amına koyduğum piçi! Göster onu!"

Babası kamerayı ona yaklaştırınca Karun'un korku dolu bakışları hızla kamerayı bulmuştu. Bana olan bakışlarında beni kahreden birçok duyguyu

gördüm. Öfke, kızgınlık, kaybetme korkusu ve saf acı. Kan revan yüzü derin bir ıstırapla gerilirken kustuğu kanların arasında gözlerime bakıı.

"Affettim, gelme," deyince hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ona yaşattığım o üç yüz seksen üç güne değinerek içli gözlerle beni izledi. "Affettim nefesim, gelme." Karun benimle vedalaşıyordu.

"Beni hiç mi affetmeyeceksin?"

"Belki son nefesimde..."

Kaşlarım bükülürken gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. "Ölürüm Karun." Ona bir şey olursa yaşayamazdım. "Nasıl gelmem, sensiz ölürüm."

Buz saçağı gözleri titrerken bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu. "Gelirsen asıl ben ölürüm."

"Geleceğim."

Başını iki yana sallarken yalvarırcasına bana bakıyordu. Gözlerimin içine kalbimi kırk yerinden bıçaklayarak baktı ve dudakları aralandı. "Gelme Saka, seni yaşatmazlar." Kalbime şiddetli bir ağrı girdiğinde bir an nefes alamadım. Karun beni affetmeyi ölüme sakladığı için onca zaman sonra bugün bana Saka demişti. Mutlu olamadım, Saka deyişi de en az Bige deyişi kadar acı vermişti.

Beni izlerken gözünden süzülen bir damla yaş, kanlı yüzüne aktı. Mavi gözlerini açık tutmak için kendini zorlayarak, "Gelme," diye fısıldadı. "Gelme Saka, ölüm var sana."

Onun tek bir damla gözyaşında can verirken kararımı çoktan vermiştim. "Gelirim Sanrı." Kıyamayan gözlerle ona bakarken yaşlar birbiri ardına gözlerimden aktı. "Sensiz zulüm var bana."

Bu konuda kararlı olduğumu görünce çıldırarak onu tutan zincirlere asıldı. Canını yakarak zincirleri çekiştirirken, "Seni öldürecek!" diye hiddetle haykırdı. Zincirlere asıldıkça yüzündeki her kas seğiriyordu, buna rağmen durmaksızın, "Gelme!" diye bağırıyordu. "Bu orospu çocuğu seni benden alacak! Bana ölümünü izletecek, gelme! Saka bir kez olsun beni dinle ve gelme!" Zincirler bileklerini kanattığında benim içim yanmıştı.

Oraya gidecektim.

Karun nemli gözlerle bana bakarken çırpınmayı hiç bırakmadı. "Gelme nefesim, gelme kurban olduğum, gelme! Gelme, seni öldürecek!"

Şeref Kalender kamerayı ondan çekip sırıtarak bana baktı. "Sana attığım adrese yalnız gelmezsen kocan ölür!" Şakası olmayan gözlerle beni izlerken oldukça ciddi görünüyordu. "Telefonların dinleniyor, eğer Gurur

veya Duha'yı ararsan Karun'un katili sen olursun. Ali seni doğrudan bana getirecek." Telefonu yüzüme kapattığında duyduğum ismin şaşkınlığını yaşadım. İmamın kâfir oğlu Ali mi? Gurur'un adamlarından biri olan Ali'den mi bahsediyordu?

İçimizdeki hain Ali miydi?

Şimdi düşününce ne kadar aptal olduğumuzu daha iyi anlamaya başlamıştım. Ali malikâneye geldikten sonra biri Gurur'un arabasının frenlerini kesmişti. O arabada ben de vardım ve Gurur usta bir sürücü olmasaydı ikimiz de az kalsın ölecektik. Hepsi bu da değildi, Şeref'in adamlarından canımızı zor kurtarmıştık çünkü o gün peşimizi hiç bırakmamışlardı. İçeriden bilgi sızdıran ve doğum kontrol haplarımı değiştiren de Ali'ydi. Tüm bunlar o malikâneye geldikten sonra başlamıştı.

"Allah'ın cezası herif!" Artık Furkan ve diğerlerinin onu neden sevmediğini daha iyi anlıyordum. O piç kurusu başından beri adamlarıma hiç güven vermemişti.

Karun'un tutulduğu yerin konumu telefonuma gelince hemen gardırobu açtım. Kendim için daha rahat kıyafetler çıkarırken çoktan kararımı vermiştim. Oraya gidecektim. Karun'u o herifin ellerinde bırakmayacaktım. Öleceksem bile onunla ölürdüm.

Saka, Sanrısız olamazdı.

Çıkardığım kıyafetleri yatağın üzerine bıraktıktan sonra soyunmaya başladım. Siyah elbiseyi sıyırarak vücudumdan çıkarırken elim ayağım titriyordu. Karun'un kanlı yüzünü hatırladıkça çıldıracak gibi oluyordum. Beyaz bir tişört ve siyah bir tayt giydim. Mecbur kalmadıkça giymediğim spor ayakkabılarımı çıkardım. Orada neler olacağını bilmediğim için hareketlerimi kısıtlamayacak bir şeyler giymeliydim.

O herifi bitirecektim! Yemin ederim ki onu parçalarına ayıracaktım. Kime bulaştığı hakkında zerre kadar fikri yoktu! Spor ayakkabıları giydikten sonra derin bir nefes aldım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı lastik bir tokayla toplayıp atkuyruğu yaptım. Aynada kendime son kez baktıktan sonra ceketimi ve çantamı alıp odadan çıktım. "Gidelim anneciğim," dedim karnımı sıvazlayarak. "Babanın bize ihtiyacı var." Şeref denen o herifi gerçek anlamda parçalarına ayıracaktım.

Merdiveni hızlıca inerek dışarı çıktığımda Ali arabanın yanında beni bekliyordu. Çatık kaşlarla ona doğru yürürken şahsi korumalarım hemen arabalarına doğru yürüdü ama onları durdurdum. "Bugün sadece Ali bana eşlik

edecek, siz burada kalın." Karun'un hayatı söz konusuyken hata yapmak gibi bir lüksüm yoktu.

Telefonlarım dinlendiği için kimseyi arayıp yardım isteyemezdim. Malikânedeki telefonlardan birini kullanıp Gurur ve Duha'yı arayabilirdim fakat bu da çok riskliydi. Malikânedeki telefonların da dinlenip dinlenmediğini bilmiyordum. İçimizdeki tek hain Ali olmayabilirdi. Doğrudan arabama atlayıp Gurur ve Duha'ya da gidemezdim çünkü Ali bunu hemen Şeref'e rapor ederdi. Karun'un hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdım.

Onlara *burada kalın* deyince şahsi yirmi korumam kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. Furkan yoğun bir kıskançlıkla, "Neden bizden biriyle değil de imamın kâfir oğluyla gidiyorsunuz?" diye sordu. Öldürecekmiş gibi Ali'ye bakıyordu. "Ne işler karıştırıyorsun lan sen!"

Siyah takım elbisenin içinde dimdik duran Ali, "Bir şey karıştırdığım yok," diyerek bana arabanın kapısını açtı. "Karun Bey arayıp Bige Hanım'ı şirkete götürmemi istedi." Piç kurusu! Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu.

Nedim bu sözleri oldukça şüpheli bulmuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Biz varken Karun Bey, Bige Hanım'ı neden sana emanet etsin? Hadi etti diyelim, karısının üzerine titrerken neden yalnızca bir korumanın ona eşlik etmesini istesin?" Bu herifler bir şeyleri kurcalamadan beni kolay kolay bırakmayacak gibiydi.

Celil, Nedim'e katılarak kuşkuyla gözlerini kıstı. "Karun Bey mümkün olsa Bige Hanım'ın peşine bin adam takacak biri." Cevap bekleyen gözlerle Ali'ye baskı uyguluyordu. "Bige Hanım'a bir şey olacak diye ödü koparken onu korumasız dışarı çıkarmaz."

"Benim içim hiç rahat değil." İsa telefonunu çıkardı. "Patronu arayıp teyit edeceğim."

"Bence de ara," dedi Yakup. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor."

Furkan bu konudaki kararını çoktan vermiş gibi inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Karun Bey onaylasa bile ben Bige Hanım'ı bu piçle yalnız dışarı göndermem." Bıraksak Ali'ye dalacak kadar ondan hoşlanmıyordu. "Daha Yasin-i Şerifi bilmeyen bir adama hamile bir kadını emanet edecek değilim." Bu da hele ki bir sure ezberledi ya, başımıza kakar dururdu artık.

İsa kulağına yasladığı telefonu indirip arkadaşlarına döndü. "Patronun telefonu kapalı." Bu onları daha çok endişelendirmeye başlamıştı. "Onun telefonu hep açık olurdu."

Nedim dayanamayıp telefonunu çıkardı. "Kenan Bey'i arayacağım."

"Yeter artık, kesin şunu!" Sert bir sesle konuşup Kenan'ı aramadan önce Nedim'i durdurdum. "Karun değil, ben istedim korumasız ona gitmeyi. Bunun için onunla tartıştığım yetmezmiş gibi bir de siz başlamayın." Karun'un beni korumasız dışarı çıkarmayacağını hepsi bildiği için bu benim fikrimmiş gibi davranmaya başladım.

"Hayatımda bir kez olsun peşimde korumalar olmadan dışarı çıkmak istiyorum." Karun'a olanların siniriyle her birine tersçe baktım. "Eski hayatımı ve korumasız dışarı çıktığım o günleri özlüyorum. Bir kez olsun normal bir gün geçirmek istiyorum. Bana zorluk çıkarmayı bırakın ve burada kalın. Hiçbirinizi etrafımda istemiyorum, anlasanıza, sizi her yerde görmekten nefret ediyorum!" dediğimde yirmi adamın her biri sertçe yutkundu. Onları kırmıştım.

Benimle çalışmayı, bana korumalık yapmayı ve etrafımda olmayı seviyorlardı çünkü ben onların çalıştığı diğer patronları gibi değildim. Deliydim, eğlenceliydim ve saçma kurallarla onlara karşı mesafeli davranmıyordum. Karun veya bir başkası gibi değildim. Hâliyle benim yanımdayken her biri kendi gibi olacak kadar rahattı. Beni seviyor ve bana değer veriyorlardı. Benim de onları sevdiğimi, etrafımda istediğimi düşünmüşlerdi. Ta ki az önceki sözlerime kadar.

Söylediklerimle onları gerçek anlamda incitmiştim. Onları gerçekten seviyordum fakat tam tersi şeyleri düşünmelerine neden olmuştum. Onlara bakmayı bırakıp hemen Ali'nin arabasına bindim. Malikâneden çıktığımızda bu sefer hiçbiri bizi durduracak bir şey yapmamıştı. Çok ileri gitmiştim ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

Şeref'in attığı adrese tek başıma gelmiştim. Arabayı süren Ali'yi saymazsak tabii. Karşımdaki yere bakarken derin bir nefes aldım. "Balık mı kokacağız şimdi? Biriniz de buluşma yeri olarak bir kafe seçseniz olmaz mı?" Bu rehinelik olayını bu tür rezil yerlerde yapmaları çok can sıkıcıydı. Bir zamanlar balık ihracatı yapan eski bir fabrikanın önüne gelmiştik.

Buraya gelmemiz toplamda bir buçuk saatimizi almıştı. Yoğun trafik bizi çok yavaşlatmıştı. Şeref, Karun'u Anadolu yakasında bir yere kaçırmıştı. Beşiktaş, Karun'un mıntıkasıydı, o bölgenin lideriydi. Şeref'in onu kendi bölgesinden çıkarmasının en büyük nedeni bölge avantajını bizden almaktı. Burada her yerde Karun'un adamları ve teçhizat depoları yoktu.

Balık fabrikasının etrafından dönerek ön kapıya geldiğimizde deponun etrafının Şeref'in adamları ve tetikçileriyle dolu olduğunu gördüm. Arabayla deponun arazisine girdikten sonra Ali hurdalığı andıran bir yerde arabayı durdurdu. Bebeğimle konuşarak, "Başlıyoruz anneciğim," diye mırıldanıp saçımdaki lastik tokayı çıkardım.

Saçlarımı özgür bıraktıktan sonra arabadan indim. Kapıdaki bir düzine adama doğru yürürken çok gergindim. Şeref'in isteği üzerine Ali beni onlara getirmişti. Adamlar yanıma gelip etrafımı sarınca tedirginliğimi onlardan saklamaya çalıştım. İçlerinden biri diğerlerine beni göstererek, "Üzerini arayın," dedi. "Şeref Bey bizi bekliyor."

Üzerimi aramak için iki adam bana doğru yürüyünce kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Bana dokunanı yaşatmam." Başımı omzuma doğru eğerken rahat görünmeye çalışıyordum. "Şeref Kalender beni canlı görmek istemiyorsa üzerimi aramayı deneyebilirsiniz." Onlara tatlı tatlı gülümsedim. "Suratınızı dağıttığımda bir tek beni vurarak durdurabilirsiniz." Kollarımı iki yana açtım. "Şimdi gelin arayın beni."

Onlara açık açık meydan okuduğumda tereddüde düştüler. Namımı duyan herkes neler yapabileceğimi ve yakın dövüşte ne kadar iyi olduğumu bilirdi. Bu yüzden bana yaklaşmaya cesaret edemediler. Aldıkları emir beni tek parça hâlinde içeri götürmekti. Ali onlara beni gösterip, "Temiz," dedi kısaca. "Üzerini aramanıza gerek yok."

Öldürmek ister gibi ona baktığımda kaşlarım çatıktı. "Satılmış piç! Buradan sağ çıkarsam Gurur'a bırakmadan ben senin işini bitireceğim."

Kolumu sertçe tutarak beni öne itti. "Yürü!"

Onu tersleyerek kolumu elinden kurtardım. Kimsenin bana dokunmasına izin vermeden gösterdikleri yoldan yürüdüm. İçeri girdikten sonra iğrenç kokan loş bir koridorda düz bir şekilde ilerledik. Artık kullanılmayan bir fabrika olsa da her yere balık kokusu sinmişti. Bu midemi bulandırıyordu. Öğürmemek için kendimi zor tutarak yürüyordum. İki kat aşağıya indikten sonra başka bir koridora girdik. Sağda ve solda birçok metal kapı vardı.

Her kapının üzerinde bir numara vardı. Yanımda yürüyen adamlardan biri haddinden fazla bana yaklaşınca, Ali onun kolunu tutarak benden uzaklaştırdı. "Bu sürtüğün kötü şöhretini duymamış olamazsın. Ona fazla yaklaşma."

Dişlerimi sıkarak, "Ya sabır!" deyip kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sağda ve solda birçok kapı olmasına rağmen hiçbirine girmedik. Beni koridorun sonundaki deponun önünde durdurdular. Bu kapının üzerinde herhangi bir numara yoktu. Kapıyı benim için açtıklarında içeri girmekte tereddüt ettim çünkü içeride çocuğumun babası vardı. Onu ne hâlde bulacağımı bilmemek beni korkutuyordu. Yaşasın, ağır yaralı da olsa yaşasın ama ölümün gölgesi onun üzerine uğramasın istiyordum.

Kendimi cesaretlendirerek içeri girdiğimde gördüklerim beni can evimden vurmuştu. Burası bir zamanlar balıkların muhafaza edilip tazeliği korunduğu soğuk hava deposuydu. İçerisi soğuk değildi, soğuk hava üfleyen klimalar çalışmıyordu. İçerisinin sıcak olması Karun'u soğuk hava deposunda tuttukları gerçeğini değiştirmiyordu. Babası onun çocukluk travmasını canlandırarak onu bu depoya kapatmıştı.

Bu acımasızlıktı.

Vahşetti.

İnsanlık dışıydı.

Sadece burada olmak bile Karun'a acı veriyor, onun çocukluk anılarını depreştiriyordu. Onun canını yakmak için ona ekstradan bir işkence yapmasına gerek yoktu ki... Soğuk hava deposunda olmak Karun için işkencelerin en büyüğüydü. Karun'u görünce soluğum kesildi. Telefonda onu gördüğümde kendimi az çok göreceklerime hazırlamıştım fakat çıplak gözle görmek tarifi olmayan bir acıydı.

Karun duvarın önünde ellerinden asılı bir şekilde duruyordu. Bileklerine taktıkları prangaların zinciri kollarını yukarıda tutuyordu. Onu kolları iki yanından açık bir şekilde yukarıya zincirlenmişti. Yüzü kandan görünmüyordu. Burnundan ve ağzından gelen kanlar kurumaya başlamıştı fakat alnındaki yaradan hâlâ kan sızıyordu.

Beyaz gömleği sırılsıklam olduğu için gömleğindeki kanların rengi daha açıktı. Üzerinde ceketi yoktu, oysaki o ceketle bile üşürdü. Bayıldıkça bir kova suyla onu ayıltmış olmalılardı, bu yüzden ıslaktı. Vücudunda hiç can kalmamış gibi uyuşuk ve ölü bakıyordu. Gözleri her an kapanacakmış gibi yarı kapalıydı. Onu böyle gördükçe gözyaşlarıma direnip Şeref piçinin

önünde ağlamamak için kendimi tutuyordum. Karun başını kaldırıp bana bakmadı, henüz geldiğimi bile anlamamıştı.

Spor ayakkabı yerine topuklu ayakkabı giyseydim daha bu kapıdan içeri girmeden geldiğimi anlardı, topuklu ayakkabılarımın tıkırtısına aşinaydı. Nadiren spor ayakkabı giydiğim için düz tabanlı ayakkabılarımın çıkardığı sesler ezberinde değildi. Bir köşede kurduğu masasında oturup içkisini yudumlayan Şeref beni görünce güldü. "Gerçekten geldin. İtiraf ediyorum, kendi ayağınla eceline gelecek kadar aptal olmadığını umuyordum."

Aldığı onca darbeden sonra Karun babasını hiç duymuyormuş gibi hâlâ yarı baygın bir şekilde asıldığı yerde duruyordu. Korkudan aklımı kaçıracağım kadar hareketsizdi. Hiç kıpırdamıyordu, sanki artık nefes almak bile canını yakıyormuş gibi göğüs kafesinin hareketleri fazla cılızdı. Tam şu anda onu buradan sağ salim çıkarabilmek için tüm kalbimle dua etmeye başladım.

Acı çeken gözlerle Karun'u izlerken Şeref'e cevap verdim. "Gelmem için iyi bir sebebim vardı."

Sesim Karun'un kulaklarına ulaştığı an küçük bir yaşam belirtisi gösterdi. Yere bakan bakışlarında hüzünlü bir ifade geçti ve başını kaldırmak için kendini zorladı. Boynunu kıpırdatmak bile ona katlanılmaz bir acı veriyormuş gibi inleyerek başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde omurgama derin bir acı yayıldı. Onun mavilerinde gördüğüm kaybetme korkusunun bir benzeri benim gözlerimde de vardı. İkimiz de kendimizden çok birbirimiz için korkuyorduk.

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak tek kelime edemedi. Göğüs kafesindeki hırıltılar artınca öksürerek kan kusmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp ona doğru koştuğumda Şeref'in adamları yolumu keserek beni durdurdu. Hepsi silahını çıkarıp üzerime doğrultunca durmak zorunda kaldım.

Karun bana doğrultulan silahları görünce kustuğu kanların içinde güçlükle, "Saka," demeyi başardı. Benden dertliymiş gibi hayıflanan gözlerle bakıp, "Gel... Gelmemeliydin," deyince titreyen sesiyle gözlerim doldu. Konuşmak bile ona acı veriyordu.

Onun bu hâlini görmek beni mahvediyordu ama kendimi zorlayıp göz kontağını kesmedim. "Baktım sensiz yaşanmıyor, ben de seninle ölmeye geldim." Gözlerime akın eden yaşlarla başımı iki yana salladım. "Duramazdım, Sanrı. Canımın bir yarısı buradayken duramazdım."

Kaburgaları göğüs kafesine batıyor olmalı ki göğsündeki hırıltılar hiç kesilmedi. Aldığı hızlı nefeslerin arasından gözlerime öyle bir baktı ki onun bu bakışında kaç kez öldüm, hiç bilmiyordum. "Eğer benden önce ölürsen..." Dudaklarından sızan kanlarla başını biraz daha kaldırdı. "İki dünyada da seni affetmem." Etmeyeceğini biliyordum.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken başını çevirip babasına baktı. "Bunca yıldır bana yapmadığın babalığı bugün yap ve ilk beni öldür." Kurtulmak için değil, ölmek için ona yalvarıyordu. Kaşları büküldüğünde babasına beni gösterdi. "Ondan önce benim canımı al ama bana onun ölümünü gösterme." Hıçkırıklarla ağlayabilirdim. İkimizin de buradan sağ çıkamayacağını biliyordu.

Bir babanın ne denli acımasız olduğunu Şeref Kalender'e bakarak anlıyordum. Karun'un son isteğini zevkle geri çevirerek sırıttı. "İlk seni öldürmek istesem onun burada ne işi var?" Ayağa kalkıp elinde bir bardak içki tutarak bana doğru yürüdü. "İlk bu kuş ölecek."

"Güzel." Omuzlarını dikleştirdim. "Kocamın ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım."

"Kocan mı?" Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Boşandığınız günden beri o senin kocan değil. Sen onun sevgilisi veya fahişesi olabilirsin ama karısı değilsin."

"O benim karım, orospu evladı!" Karun ona bağırarak kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Boşansak bile o benim karım! Bunu o siktiğim kafana sok lan!"

Şeref yalandan esneyerek, "Her neyse," derken sıkılmış gibi rol yapıyordu. "Aranızdaki fanteziye kafa yormayacağım." Belindeki silahı çıkarıp namluyu karnıma doğrultunca yutkundum. Kalbim korkuyla kasılmıştı, ilk öldüreceği kişi bebeğimdi. Bu yüzden hamile kalmamı planlamıştı.

Başını çevirip omzunun üzerinden Karun'a bakarak güldü. "İlk kurşun çocuğuna, ikincisi de sözde karına." Karun kaskatı kesildiğinde artık nefes bile almıyordu. Bense bebeğimi korumak istercesine ellerimi karnıma bastırmıştım.

Şeref'in parmağı tetiğe hafifçe baskı uygulayınca Karun, "Dur!" diye öyle bir bağırdı ki ciğerlerinden sökülen kanla gür sesi depoda yankılandı. Onu tutan zincirlerden kurtulmaya çalışarak öne atıldı ama prangalar bileklerini kanattı. "Bırak onları gitsin! Zihniyetini siktiğim piçi, dokunma onlara!"

Mavilerinde yıldırımlar çakarken babasına büyük bir kinle bakıyordu. "Karımı bırak gitsin!" diye bağırdı. "Ne sorunun varsa benimle hallet ama

karım ve çocuğuma dokunma!" Kalbim tekledi. Bugün ilk kez kendi rızasıyla bebeğimizi sahiplenmiş, ona çocuğum demişti. Onu kaybetme korkusu Karun'un içindeki sahiplenmeyi ve babalık duygusunu ortaya çıkarmıştı.

Karun'un çırpınışlarından büyük bir zevk alan Şeref, kahkahasıyla midemi bulandırdı. "İşte şimdi oldu." Silahın namlusu hâlâ karnımı hedef alırken Karun'u izliyordu. Onun acısından, çırpınışlarından ve korkusundan beslenerek oğluna bakıyordu. "Yıllardır bugünün hayaliyle yanıp tutuştum." Delici bakan gözlerinde büyük bir hırs ve intikam duygusu vardı. "Bir konuda zayıflık göstermeni kaç yıldır bekliyorum, haberin var mı?"

Hastalıklı bakışlarını Karun'un kızgın mavilerine dikti ve sadistçe sırıttı. "Gözlerindeki bu korkuyu görmek için yıllarca beklemem gerekti. Henüz küçük bir çocukken bile bakışların fazlasıyla buyurgan ve korkusuzdu. Sana ne yaparsam yapayım sende değiştiremediğim tek şey bakışlarındaki o korkusuz ifadeydi. Gurur'un bile gözlerine korkuyu öğrettim ama sen..." Gülerek başını iki yana salladı. "Sen hep fazla korkusuzdun. Bir çocukta olmayacak gözlere sahiptin."

Oğluna karşı en büyük galibiyeti almış gibi başıyla beni işaret etti. "Ama artık seni de korkutan bir şeyler var." Sigaradan sararan dişlerini göstererek gülmeye devam etti. "Bu kadınla karnındaki piçi senin en büyük korkun ve zayıflığın."

Karun'un kanlı yüzündeki her kas seğirdiğinde kanın aktığı dudakları titredi. "Bir daha çocuğuma piç dersen senin zürriyetini sikerim, amına koyduğumun evladı!" Zincirler olmasa babasını parçalara ayıracak kadar kızgındı. "Karım ve çocuğum hakkında düzgün konuşacaksın!"

"Bakıyorum da artık çocuğu istiyorsun?" Şeref sahte bir üzüntüyle elindeki silahı gösterdi. "Onu istediğini bu kadar geç fark etmen yazık oldu, sana asla baba diyemeyecek." Kolunu biraz yukarı kaldırarak namluyu karnıma ayarladı. "Onun babası olman için önce doğması gerekir." Tüm bunları yaparken aramızda on adımdan fazla mesafe olmasaydı çoktan o kolunu kırmıştım.

Bana doğrultulan silahı gördükçe Karun'un göz bebekleri titreşti, çırpınışları arttı. Zincirleri durmaksızın çekiştirirken ağzındaki kanı yere tükürdü. "Bırak gitsin, istediğin her şeyi sana vereceğim!"

Beni kurtarmak için sahip olduğu tüm mal varlığını gözden çıkararak babasına baktı. "Şirket, yan şubeler, arsalar, gemiler, hisseler, uçaklar ve diğer her şeyi!" dedi hızlıca. "Her şeyi üzerine devredeceğim, yeter ki karımı bırak gitsin!" Sesi gür çıkıyordu ama bakışlarıyla babasına yalvarıyordu.

"Telefonumu ver, avukatları arayayım. Gereken tüm belgeleri hazırlatıp hemen bugün her şeyi sana devredeyim!"

"Bu kararı tek başına veremezsin!" Ona çıkışarak itiraz ettim. "Tek bir imzayla bizi fakir bırakmayı düşünüyorsan, unut bunu!"

Karun inanamayan gözlerle bana bakarken çıldırmak üzereydi. "Hiçbir şey senin canından daha değerli değil!"

"Bırak da canımın değerini ben belirleyeyim ve hayır, bu adama bir kuruş bile vermiyoruz!"

"Saka!"

"Karun bana sormadan fakirleşemezsin!"

"Sen öldükten sonra sıktığım parasının ne önemi var!"

"Benim için çok önemi var." Şu an için tek derdim buymuş gibi inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Öleceksem bile zengin biri olarak ölmek istiyorum. Bir evrağa bile imza atmayacaksın," dediğimde bir küfür savurup zincirlere asıldı.

"Sen adamı katil edersin!" Zaten katil olduğuna göre bence sorun yoktu.

Babasını ikna etmek için derin derin nefesler alıp, "Onu bırak," dedi bir kez daha. "İstediğin gücüm ve param değil mi? İstediklerini alacaksın, bırak onu gitsin!"

"Sen öldükten sonra zaten senin olan her şey benim olacak." Şeref alayla gülerek göğsünü kabarttı. "Bunun için onu yaşatmama gerek yok."

Aklıma ansızın düşen soruyla gözlerim kısıldı. Yönümü Karun'a çevirdiğimde bakışlarımda yoğun bir merak vardı. "Sen bu herifin eline nasıl düştün?"

Gözlerini babasının bana doğrultuğu silahtan ayırmaya cesaret edemezken, "İş yerinden tedbirsiz çıktım," dedi hızlıca. Bu konuda bana açıklama yapmakla vakit kaybetmek bile canını sıkıyormuş gibi kaşları çatıktı. Bana bir şeyler açıklamak yerine beni buradan çıkarmak istiyordu. "Levent arayıp *abi başım belada* deyince şirketten nasıl çıktığımı bilemedim." Levent ne alaka?

Yeni bir öksürük nöbetinden sonra ağzına biriken kanı yere tükürmesini içim acıyarak izledim. "Yanımda olan adamlardan daha fazlasına ihtiyaç duyacağımı bilmiyordum, bu piçin yol üstünde beni beklediğinden haberim yoktu!" Düşündüğüm şey olabilir miydi?

Sarsıcı bir gerçekle yüzleşirken dudaklarımdan kendiliğinden tek bir cümle döküldü. "Levent hain." Ne söylediğimi fark edince irkildim.

Aradığımız hain başından beri Levent'ti. İçimizde olan ve her şeye erişimi olan köstebek Levent'ten başkası değildi. Öyle olmasaydı Karun şu anda bu hâlde olmazdı. Levent'ten aldığı telefondan sonra tuzağa düşmesi tesadüf olamazdı.

Levent kendi abisini tuzağa çekmişti.

Bunu Karun'a nasıl yapabilmişti?

Karun'un bakışları hızla beni bulduğunda gözlerimde gördüğü sarsıcı gerçekle sertçe yutkundu. Levent'e ulaşmaya çalışırken yol üstünde babasının tuzağına düştüğünü sanmıştı. Levent'in hain olabileceği aklına bile gelmemişti. Onu bir tuzağın içine çeken kişinin kardeşi olabileceğine ihtimal dahi vermemişti. Malikânedeki köstebeğin Levent olduğunu nasıl düşünsündü ki Levent onun kardeşiydi.

Yanına aldığı ve yıllardır her şeyiyle ilgilendiği kardeşinin hain olabileceğini düşünememişti. Mantıken bu işi Levent'in yaptığını artık o da biliyordu fakat duygusal yanı bunu kabullenmek istemiyor, Levent'e böyle bir şeyi konduramıyordu. Babasına bakıp dudaklarını büktü. "Levent miydi?" Sesi alacağı cevaptan korkarcasına çıkmıştı.

Şeref Kalender tıpkı bir vampir gibi Karun'un acısıyla besleniyordu. Karun'un yüzünde oluşan sarsıcı ifadeye gülerek başını salladı. "En başından beri oydu."

Hassiktir!

İçimizdeki hainin o olduğunu söylerken Karun'un gözlerinin içine bakıyordu. "Bunun için hanendeki çok fazla kişiye ulaştım." Yüzünü buruşturdu. "Hatta o sümsük hizmetçiye bile para teklif ettim." Hatırladıklarıyla kaşları belli belirsiz çatıldı. "Çağıl'a olan aşkından benimle iş birliği yapmaya yanaşmadı." Çiçek'ten bahsederken yüzünde küçümseyici ve aşağılayıcı bir ifade vardı. "Sanki oğlumun bir hizmetçiyle olmasına izin veririm de."

Gözlerimi devirdiğimde iğrenircesine ona bakıyordum. "Sanki bunun için iznini isteyen var."

İsim vermediği için Karun onun hangi hizmetçiden bahsettiğini anlamadı ama ben konunun Çiçek olduğunu biliyordum. Çağıl her anlamda çok doğru bir kadına âşık olmuştu, Çiçek onun için Şeref Kalender gibi birisini karşısına almıştı. Hayır cevabıyla Şeref'in ona neler yapacağını hiç umursamadan Kalenderlere sadık kalmayı seçmişti. Ona teklif edilen paraya kendini satmamıştı.

Şeref çevirdiği kirli dolapları Karun'a anlatırken başarısıyla gerçekten gurur duyuyordu. "Levent saf bir çocuk ama sen ondan daha aptalsın." Duduğunun köşesi kıvrıldı. "Ondan gerçekleri gizleyerek büyük bir aptallık yaptın o çocuk hiçbir şey bilmiyor." Bu da Levent'i daha kolay kandırmasına neden olmuştu. Kalbim kırıldı çünkü Levent'i öz kardeşim gibi severdim. Ben bile bu kadar üzüldüysem Karun'un nasıl hissettiğini düşünemiyordum.

Kardeşi onu sırtından vurmuştu.

Oğlunu kandırmak büyük bir marifetmiş gibi Şeref bununla övünüyordu. "Kendi güç tutkun yüzünden onu yıllardır anne ve babasız bıraktığını düşünmesini sağladım. Aklına girip onu yönlendirmek zor olmadı, tabii güvenini kazanmak beni biraz uğraştırdı." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Başına bir çete musallat ettim. Ne zaman dayak yese orada olup onu kurtarmam işimi kolaylaştırdı." Kendi çıkarları için çocuklarını kullanacak kadar iğrenç bir babaydı.

"Levent'i kazanmak için onu dövdürdün mü?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. Levent'e zorbalık yapan arkadaşları değildi, babasının tuttuğu adamlardı. Önce Levent'i dövdürüyor, daha sonra da onun zor anında ortaya çıkıp yardım ediyordu. Bu da onu Levent'in gözünde bir kahraman yapıyordu. Rezil bir tuzaktı.

Levent yıllardır anne ve baba özlemi çektiğinden babasına güvenmesi zor olmamıştır. Üstelik babasının nasıl biri olduğunu tam olarak bilmiyordu. Defne, Karun ve Gurur'a neler yaptığını hiç öğrenmemişti. Karun ve diğerleri anne babasının nasıl insanlar olduğunu Levent'ten hep saklamıştı. Kendi yaşadıkları acılardan onu korumak için gerçekleri ondan gizlemişlerdi. Geçmiş hakkında Levent hiçbir şey bilmediği için anne ve babasının dolduruşlarına gelmişti.

Şeref, Levent'i manipüle edip güçle iktidar yüzünden Karun'un onu yıllarca anne ve babasından ayırdığını düşündürmüş olmalıydı. Şeref ve Güzin'in korkunç yüzünü bilmediği için onların yalanlarına aldanmıştı.

Çocukluğundan beri anne ve babasına duyduğu yoğun bir özlem vardı. İçten içe bunun için amcası ve abilerini suçluyor olabilirdi. Onlara karşı içinde bastırılmış bir öfke vardı. Şeref onu etki altına alarak o öfkeyi harlayıp Levent'i kendi kuklası yapmıştı.

Karun'a baktığımda ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Hainin Levent olduğunu anladıktan sonra yüzü metalik bir ifadeye bürünmüştü fakat göz bebeklerinin titreyişinden ne denli acı çektiğini görebiliyordum. Yaşadığı hayal kırıklığı ve sırtından bıçaklanma hissini çok iyi biliyordum.

Gazel ile içi cam dolu bir kafese girdiğimde Karun'un şu anda yaşadıklarını her zerremde hissetmiştim. Kardeş ihaneti o kadar ağırdı ki ne o gün ben buna ağlayabilmiştim ne de Karun şimdi düştüğü duruma ağlayabiliyordu. Levent yüzünden babasının eline düşüp zincire vurulmuş ve ağır şekilde işkence görmüştü.

Göğsündeki hırıltı bir an bile kesilmiyor, her öksürükle ağzından kan süzülüyordu. Tüm bunların sebebinin Levent olduğunu bilmesi ona gördüğü işkenceden daha ağır geliyordu. Oğlu gibi büyüttüğü küçük kardeşinin ihanetine hazırlıklı değildi. Bugün burada olanlar ve birazdan olacakların tek suçlusu Levent'ti, onun yüzünden buradaydık.

Şeref sıkılmış gibi silahı bana doğrultmuştu ki içeri giren adamlarından biri, "Kızı getirdiler," deyince silahını indirdi. Gözlerinin ardından karanlık bir ifade geçince endişelenmeye başlamıştım.

"İçeri getirin." Gülerek Karun'a döndü. "Saka ve çocuğun biraz bekleyebilir, onlardan daha çok öldürmek istediğim biri var." Kimden bahsediyordu?

"Bırakın beni!" Melek'in sesini duyduğumuzda Karun ile göz göze geldik. Melek'in burada ne işi vardı? Çağıl ile hastanede olmalıydı!

İki adam kollarından sürükleyerek Melek'i içeri attıklarında dizlerinin üzerine düştü. Saçları yüzüne savrulurken düştüğü yerde başını kaldırıp dişlerini sıktı. Beni görünce afallayarak, "Yenge?" demişti ki gözleri duvarın önünde bileklerinden asılan Karun'u buldu. Karun'un kan revan hâlini görünce suratı bembeyaz kesilmişti. "Dayı!" diye bağırıp oturduğu yerden ayağa fırladı.

Melek, Karun'a doğru koştuğunda adamlardan biri onun önüne geçti. Fakat Melek hızını hiç düşürmeden adama yaklaştı ve bacak arasına tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdü. Cılız ve hastalıklı vücudundan yoğun bir güç taşıyormuş gibi yere düşürdüğü adamın suratına tekme atarak onu sırtüstü yere serdi. "Yolumdan çekil!" Sinirle bağırarak Karun'un yanına koştu. Bense ağzım açık bir şekilde Melek'in benzettiği adama bakıyordum. Anlaşılan Gurur onu iyi eğitmişti.

Karun'un yanına gidip onun zincirlerine asıldı. "Sana ne yaptılar?" Karun'un perişan hâline baktıkça güzel gözlerine yaşlar akın ediyordu. Onu kurtarmaya çalışıyordu ancak zincirleri açamıyordu. Durmaksızın ağlayıp, "Açın şunları!" diye feryat ederek Karun'un zincirlerini çekiştirdi. Parmak uçlarına basarak yukarıdaki zincirlere güçlükle ulaşıyordu lakin onları açamıyordu.

Karun onun çırpınışlarını ve gözyaşlarını görünce içi parçalanmışçasına, "Dayanıcığım, yorma kendini," diye fısıldadı. Buz saçağı gözlerine şimdi yeni bir korku daha eklenmişti. Artık sadece benim için değil, Melek için de endişeleniyor ve onu kaybetmekten de çok korkuyordu. "Malikâneden çıkmaman gerekiyordu."

Onu zincirlerden kurtaramayınca Melek'in omuzları düştü. "Hastaneye baskın yaptılar." Islak gözlerini Karun'a çıkarırken çaresizlikten tüm vücudu titriyordu. "Beni almak için Çağıl dayımı vurdular." Karun'un suratındaki tüm kan çekildiğinde yüzü sertleşmişti. Çağıl'ı vurmuşlar mıydı?

Karun hiddetlenerek onu tutan zincirlere eskisinden daha sert asıldığında kızgın sesi gök gürültüsüyle yarışırdı. "Ne diyorsun sen, Melek!" Artık bileklerinden kan akıyordu fakat bunu umursayacak durumda değildi. Kızgınlıkla dişlerini sıkıp öfkeli bakışlarını Melek'e dikti. "Çağıl nasıl, ne demek onu vurdular!"

Melek onun karşısında titreyerek ağlarken tüm bunların suçlusu oymuş gibi başını eğdi. "Çatışma çıktı." Karun'un yüzüne bakamıyordu. "Hastanede çok fazla insan vardı ve bu herifler kimseyi umursamadan rastgele ateş etti. Dayım küçük bir çocuğu kurtarmak isterken vuruldu."

Olanları bir türlü kabullenemediği için hıçkırarak yüzünü ovuşturdu. "Yerde kan içinde yatıyordu." Burnunun direği sızlarken başını iki yana salladı. "Hiç kıpırdamıyordu," dediğinde Karun'un korku içinde yutkunduğunu gördüm. "Yanına gitmek istedim ama beni ondan uzaklaştırdılar."

"Ne yaptın sen?" Karun'un bakışları babasını bulduğunda gözlerinin irisleri karanlığa büründü. Birbirine bastırdığı dudakları düz bir çizgide buluşunca kanlı yüzünden sert bir ifade geçti. "Ne yaptın lan sen!" Bu sefer daha gür bir sesle bağırıp asıldığı zincirleri zorladı. "Ne yaptın, orospu evladı! Çağıl bizim gibi değil, hiç olmadı, sen ona ne yaptın!"

"Onun vurulması planımda yoktu!" Şeref de ona bağırırken hastalıklı gözlerinde belki de ilk kez gizli bir korku, saklayamadığı bir endişe gördüm. Çağıl ve Levent'e gerçekten değer veriyordu.

Çağıl'ın vurulmasında büyük payı olmasına rağmen Şeref öfkesini Melek'e yöneltti. Tüm bunlar Melek'in suçuymuş gibi ağzından köpükler çıkararak kızın üzerine yürüdü. "Her şey senin yüzünden!"

Karun küçük yeğeni için endişelenerek kaşlarını çattı, mümkün olsa Şeref'i paramparça edebilirdi. "Yaklaşma ona!" Zincirlerden kurtulup Melek'i arkasına çekmek ve onu babasından korumak istiyordu fakat yapamıyordu.

"Uzak dur kızdan!" Elinin kolunun bağlı olması ona tarifi olmayan bir çaresizlik yaşatıyordu.

Şeref, Melek'in kolunu sertçe tutarak onu Karun'dan uzaklaştırdı. Melek'i ondan kurtarmak istediğimde içerideki tüm adamlar silahlarını bana doğrultttu. Melek'e kıyasla daha tehlikeli olduğum için kıpırdamama izin vermiyorlardı. Şeref tırnaklarını Melek'in zayıf koluna geçirip onu sertçe sarstı. "Tüm bunlar senin suçun!" Buz gibi bir sesle konuştuğunda her şeyi yapacak kadar gözü dönmüştü.

İğrenerek Melek'in korku dolu yüzüne bakıp sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Hiç doğmaması gereken bir piçsin!"

Aynı tiksinti ifadesi Melek'in gözlerinde de oluştu. Kolunu ondan kurtarmaya çalışmadı, midesi bulanarak onu sarsan adama bakıyordu. "Demek ben bir piçim, öyle mi?" Aklını yitiren bir deli gibi Melek bir anda gülmeye başladı. Başta Şeref olmak üzere herkesi şaşırtarak soğukça gülerken, "Peki, ben kimin piçiyim?" diye sordu.

Melek bastırılmış bir acıyla gülerken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Gülüşü bir anda solduğunda dudakları titremeye başlamıştı. Gözlerini Şeref'in gözlerine kenetledi ve içi acırcasına, "Senin piçin, baba!" diye haykırdı.

Kolunu çekerek Şeref'in karşısına dikildiğinde dudaklarından çıkan her kelime bir ağıt niteliğindeydi. "Ben senin kurtulmak istediğin piçinim!" Şeref'i göğsünden sertçe iterek nefretle bağırdı. "Sadece torunun değil, ben senin kızınım da baba!" Deponun içi ağır bir sessizliğe büründüğünde kimse tek kelime edememişti. Melek ona büyükbaba dememişti, baba demişti.

Melek onun kızıydı.

Karun, Çağıl ve Levent'in yeğeni olduğu kadar kardeşiydi de.

Evet, Defne'nin tecavüzcüsü öz babasıydı.

Bugün günlüğü okuduğumda beni gözyaşlarına boğan, kusmama neden olan şeylerden biri de buydu. Günlükte okuduğum gerçekler tam olarak buydu. Defne'ye tecavüz edip onu hamile bırakan kişi babasının arkadaşı sanıyordum. Karun bana böyle söylemişti, tıpkı onlar gibi ben de böyle biliyordum fakat günlükte tam tersi şeyler yazıyordu.

Şeref bu yüzden Defne hamile kalınca onu evden uzaklaştırıp bir yere kapatmıştı. Kimseyle konuşmaması için onu herkesten uzaklaştırmıştı. Doğumdan sonra bebeğin ölüm emrini vermesinin nedeni kendi rezilliğinin üstünü örtmekti. Gurur eğer Melek'i o gün kurtarmasaydı Melek şimdi

Nfnova

yaşıyor olmayacaktı. Defne'yi bir hastaneye götürmemişlerdi çünkü bebeğin babasının kim olduğu ortaya çıksın istememişlerdi.

Kirli sırlarını gizlemeye çalışmışlardı.

Defne doğumdan sonra kurtarılabilirdi fakat babası buna izin vermemişti. Onu soğuk hava deposuna atarak ölmesine göz yummuştu. Defne ve bebeği ölürse kızına yaptığı şeyi kimse öğrenemezdi. Şeref bu yüzden başından beri Melek'in peşindeydi. Eğer onu öldürürse bu kanlı sırrın hiç ortaya çıkmayacağını düşünüyordu. Defne'nin arkasından bir günlük bıraktığını ve o günlüğün Melek'e ulaştığını bilmiyordu.

Eğer bilseydi elini daha hızlı tutar ve Melek'ten kurtulup günlüğü almak için her yolu denerdi. Melek başından beri tüm gerçeği biliyordu. Lösemi olmasına rağmen dayılarının kemik iliği testi yaptırmasını bu yüzden istememişti. Gereken testi yaptırmalarına şiddetle karşı çıkmıştı, test yaparlarsa onların kız kardeşi olduğu ortaya çıkardı.

Melek onları bu gerçekten korumak için bildiklerini herkesten gizlemişti. Susarsa bir tek o yanardı fakat konuşursa onunla herkesi yakardı. Bu yüzden babasının kim olduğunu saklamıştı, ta ki bugüne kadar. Çağıl'ın vurulması ve Karun'un işkence görmesi onun öfke patlaması yaşamasına neden olmuştu.

Karun'un şoke olmuş donuk bakışları ikisi arasında gidip gelirken ben Defne'nin günlüğünde okuduğum satırların içinde bir kez daha kaybolmuştum. Günlükte yazanları okuyan herkes kahrolurdu.

Defne Kalender

Hayatım hiçbir zaman bir cennet değildi ama yaşadığım cehennemi güzelleştiren nadiren de olsa bazı şeyler vardı. O güne kadar sefil hayatımda küçük şeylere tutunan ve mutlu olacak bir şeyler bulan biriydim. Birileri bu satırları okur mu veya okuduğunda ben hâlâ yaşar mıyım, bilmiyorum ama anlatmalıyım. Karnımdaki dört aylık bebek dışında yanımda olan kimse yok. Ve tabii bir de sırdaşım olan bu günlüğüm...

Ondan korkuyorum, evet ama susmamın sebebi bana zarar vermesi değildi, zaten bana vereceği en büyük zararı vermişti. Susuyorum çünkü konuşursam, yani bunu birilerine anlatırsam Karun ve Gurur'u gözlerimin önünde öldüreceğini söyledi. Keşke boş tehditler savuran biri olsaydı ama değildi. Her şeyi yapacak kadar gaddar biri olduğunu iyi biliyorum. Acımasızlığının en büyük kanıtını karnımda taşıyorum.

O her şeyi yapabilecek bir şeytandı.

Dört ay öncesine kadar tekdüze bir hayatım vardı ve hiçbir şey bu kadar kötü değildi. Annem ve babam bile bu kadar kötü değildi. Ya da hep öylelerdi fakat çirkin yüzlerinin bu kadar korkunç olduğunu henüz görememiştim.

Benim dört mucizem vardı. Bunlardan biri Gurur'du, çakır gözlerine bakmaya kıyamadığım benim küçük öksüzüm. Ne annesini dünya gözüyle görmüştü ne de babasını... Babam acımasızdı, zalimdi ve kalpsizdi. Ben kız çocuğu olduğum için beni eksik etek görür, kendi saltanatı için bir tehdit olarak görmezdi. Ancak Karun ve Gurur için aynı şeyler söz konusu değildi.

Bu ikisi büyüdükçe gözlerinde yanan ateş babamı korkutmaya başladı. Çağıl henüz yedisinde sessiz bir çocuktu, Levent ise beşikteki bebekti. Ancak Karun ve Gurur on yaşına yeni girmelerine rağmen artık çocuk gibi davranmıyorlardı. Annemle babamın zulümleri onları o kadar hızlı olgunlaştırmıştı ki ikisi artık yaşıtları gibi oyun peşinde koşan çocuklar değillerdi. Ve ben anladım ki babamın onlardan aldığı ilk şey çocuklukları olmuştu.

Böyle olmaları beni çok korkutuyordu, onlardaki bu değişim babamın ikisinden de kurtulmasına neden olabilirdi. Nefretle büyüyorlardı ve bu nefreti gizlemeyi bilmeyecek kadar çocuklardı. Babamın onlara bir şey yapmasından çok korkuyorum. Onun vicdanı yoktu, kendi kanından olanlara bile merhameti yoktu. O gün bunu gerçek anlamda öğrenmeme sadece saatler kaldığını bilmiyordum.

O akşam Gurur uzun süre babamın çalışma odasından çıkmayınca daha fazla dayanamadım. Babam Karun'u tüm kemiklerini kıracak bir şekilde dövdüğü için Gurur babama saldırmıştı. Küçücük bir çocuk olmasına rağmen babama saldırıp Karun'u ondan kurtarmaya çalışmıştı ama yapamamıştı. Babam onu kolundan sürükleyerek çalışma odasına götürmüştü. Bir saat olmasına rağmen Gurur hâlâ onun odasından çıkmamıştı.

Karun'un ne hâlde olduğunu bile bilmiyordum, kanlar içinde yerde baygın yatıyordu. Tüm çırpınışlarıma rağmen babam onun yanına gitmeme izin vermemişti. Karun'u odasına atıp kapısına da iki adam koydular. Yaralıydı ve kan kusarak bilincini kaybetmişti. Hastaneye gitmesi gerekiyordu ama onu götürmüyorlardı. Hastaneye götürmedikleri gibi odasına girmeme de izin vermiyorlardı.

Karun'un odasına giremeyince ben de babamın çalışma odasına yürüdüm. Ona daha fazla yalvarırsam belki kardeşimi hastaneye götürmeye ikna ederdim yoksa Karun ölecekti. Babam onu çok kötü dövmüştü. Babamın çalışma odasının önünde hiç koruma olmadığı için beni engelleyecek kimse yoktu. İçeride

ne göreceğimden habersiz kapıyı açıp girdiğimde gördüklerimle aklımı kaçıracağımı sandım.

Babam koltuğunda oturup içkisini yudumlayarak sigarasını içiyordu. Gurur'u da sehpası olarak kullanıyordu. Gurur'un kazağı ve atleti yerdeydi, üzerinde sadece pantolonu vardı. Babamın ayaklarının önünde elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. Köpek pozisyonunda duruyor ve ağlayarak bu işkencenin bitmesini bekliyordu. Babam ayaklarını Gurur'un çıplak sırtına uzatmış, onun sırtını kül tablası olarak kullanıyordu.

Gurur'un sırtında birden fazla sigara izi vardı. Babam içtiği sigaraların izmaritlerini onun sırtına bastırarak söndürmüştü. Gördüklerim karşısında aklımı yitirebilirdim. Beni gözyaşlarına boğan bu görüntüyle, "Baba sen ne yapıyorsun!" diye bağırıp Gurur'un yanına koştum. Bir öksüze ne yapmıştı öyle?

Gurur'un yanına diz çöküp babamın onun sırtındaki ayaklarını sertçe ittim. "Gurur, kalk ablam." Yalvararak onu yerden kaldırmaya çalıştım. "Gurur'um, kalk gidelim buradan."

Kalkmadı hatta hiç kıpırdamadı. Babamın ayakları önünde köpek pozisyonunda dururken sırtındaki yanık yaraları yüzünden titriyordu. En acı olansa bu izlerin bazılarının yeni olmamasıydı. Babam ilk kez onu yakmadığı için izlerin bir kısmı eskiye dayanıyordu. Bu vicdansızlığı Gurur'a uzun süredir yapıyordu.

Gurur başını çevirip bana bakana kadar ağlamaktan kızaran gözlerini görmemiştim. "Kalkamam abla." Acı içinde titrerken başını iki yana salladı. "Kalkarsam Karun'u hastaneye götürmeyeceğini söyledi." İçime öyle bir acı oturdu ki Gurur'un çektiği acının silsilesi benim yüreğime çarptı. Karun için buna katlanıyordu.

Titreyen yeşil gözlerinden bir damla gözyaşı çocuk yüzüne süzüldü. "Karun hastaneye gitmezse ölecek." Hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Karun için babamın onu aşağılamasına ve yakmasına izin veriyordu. Karun'un da aynı şeyleri onun için yapacağını biliyordum. Bu gece babamdan yediği dayakların bile sebebi Gurur'du. Karun, Gurur için babama kafa tutup kemikleri kırılana kadar dayak yemişti. İkisi bu cehennemin içinde birbirlerine sıkı sıkı tutunmuş, çocuk yaşta birbirlerini yaşatmaya çalışıyorlardı.

Karun ve Gurur arasında çok güçlü bir bağ vardı. Acı ve çaresizlikten oluşan bir bağ... Gurur gözyaşlarıma kıyamadığı için kendi gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Ağlama Defne abla, ben iyiyim."

İyi değildi, iyi olamazdı, sırtı hep yanmıştı. Sırtında sadece sigara yanıkları yoktu, babam onun sırtına sıcak mum da akıtmıştı. Sadece bu da değil, çocuk sırtı kızgın şiş izleriyle doluydu. Babam bir tek onu sigarayla yakmamıştı, çok daha fazlasını ona yapmıştı ve hâlâ yapıyordu.

Kaşlarımı kızgınlıkla çatıp sinirli bakışlarımı babama diktim. "Sen nasıl bir insansın!" Ayağa kalktığımda gözüm dönmüş bir hâlde karşısına dikildim. "Senin hiç vicdanın yok mu, baba! Kendi kardeşine ve oğluna bu zulümleri nasıl yaparsın!" O bir canavardı.

Bana küçümseyen bir bakış atıp, "Siktir git odana," dedikten sonra elindeki sigarayı Gurur'un sırtına bastırdı. Ondan nefret ediyordum!

Gurur dişlerini sıkarak acıyla inleyince masadaki bibloyu aldım ve babamın suratına geçirdim. Gurur'un tek bir inleyişiyle ağır bibloyu koltuğunda oturan babamın yüzüne geçirmiştim. Neye uğradığını anlamadan yerinden kalkmaya çalışınca buna izin vermedim ve bibloyu bu sefer kafasına geçirdim.

Tüm gücümle demir bibloyla kafasına vururken çıldırmış gibi, "Kardeşim ve amcamdan uzak dur artık!" diye bağırıyordum. "Dokunma onlara!" Üçüncü vuruşumda kafasından kanlar akarken başı önüne düştü. Belki öldü belki de bayıldı, hiç bilmiyorum. İlgilenmiyorum da tek düşündüğüm Karun ve Gurur'du.

Gurur şaşkınlık ve korku içinde bana bakıp, "Defne abla sen ne yaptın?" diye fısıldadı. "Artık sana da bulaşacak." Kendinden çok benim için endişeleniyordu.

Bibloyu yere atarak hemen yanına gittim. "Sen düşünme bunları." Benden üç yaş küçük olabilirdi ama onu kucağıma alamayacağım kadar iri bir çocuktu. Ben de onu sırtıma alıp çalışma odasından çıkardım. Gurur'u ilk kez sırtımdan odasına taşımıyordum. Babam olacak canavar, Karun ve Gurur'u hep cezalandırırdı ve ben de onları hep sırtımda taşıyıp yaralarını sarardım.

Gurur'u taşıyarak odasına getirdikten sonra yatağın üzerine yavaşça bıraktım. Yüzüstü uzanmasını sağladıktan sonra, "Amca odandan çıkma, olur mu?" diye ona yalvardım. Babam uyandığında çok sinirli olacaktı. Onu ayak altında görürse tüm sinirini ondan çıkarmaya kalkışabilirdi.

Dışarıda ne yaşanırsa yaşansın Gurur bu gece odasından çıkmamalıydı. Gözlerinin içine titreyerek bakıp tekrar, "Amca odandan çıkma n'olur," dedim ağlayarak. "Çıkma kurban olduğum. Karun'u hastaneye gönderip geri geleceğim. Sırtındaki yaralara merhem süreceğim, beni burada bekle, olur mu?"

Ne zaman ona amca desem inadı kırılır, ben ne dersem yapardı. Gurur bir tek ona amca dediğimde uslu bir çocuk olurdu. Başını sallayarak, "Tamam, çıkmam abla," deyince rahatlayarak kapıya yürüdüm. Her ihtimale karşı kapıdaki anahtarı alıp dışarı çıktım. Kimse içeri girip onun canını yakmasın diye Gurur'un üzerine kapıyı kilitledim. Ben onun için gelene kadar annem ve babam onun odasına girmemeliydi.

Anahtarı bırkamın cebine koyduktan sonra hızlı adımlarla çalışma odasına yürüdüm. İçeri girdiğimde babam hâlâ koltuğunda bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Kafasından akan kan yüzünün bir kısmını kırmızıya boyamıştı. "Umarım ölürsün!" Belindeki silahı alıp ona doğrulttum. Eğer yaşıyorsa ve sadece bayılmışsa uyandığında beni yaşatmazdı. Kendimden geçtim ama Karun ve Gurur'a da gün yüzü göstermezdi.

Gurur'un sırtını yakmıştı, Karun'u da dayaktan bayıltmıştı. Babamın yaşamasına izin verirsem er veya geç onları öldürecekti. Bunları göz önünde bulundurarak tetiğe basmak için kendimi zorladım. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirebilirim veya baba katili olarak anılabilirim, umurumda değildi ama yapamıyordum! Çok istememe rağmen kendi babama ateş edemiyordum. Onun bizlere kolayca yaptığı bir şeyi ben ona yapamıyordum.

Elim titriyor, gözlerimden yaşlar akıyor ama parmağım tetiğe gitmiyordu. Kızı olmama rağmen onun kadar acımasız değildim. Silahı tutan elim yan tarafıma düştüğünde ağlayarak, "Allah'ından bul," dedikten sonra dışarı çıktım. Onu öldürme şansım vardı ama yapamamış, kıyamamıştım. Onun bana kıyacağını bilmeden çıkmıştım odasından.

Elimdeki silahla Karun'un odasının önüne gelip silahı kapıdaki korumalara doğrulttum. "Kapıyı açın!" Kardeşimin ölmesine izin vermeyecektim.

Korumalar beni silahlı görünce ne yapacaklarını bilmez bir hâlde birbirlerine baktı. Silahlarını çekip beni vuramazlardı çünkü evin kızıydım. Annem ve babamdan böyle bir emir gelmedikçe bunu yapamazlardı. Fakat kapıyı da açamazlardı, babamın talimatı vardı. Silahın emniyetini açıp tavana ateş ederek, "Size açın şu kapıyı dedim!" diye bağırdım. "Yemin ederim ikinci kurşunu size sıkarım!"

Kurşun sesiyle annem tatlı uykusundan uyanmış gibi gecelikle merdiveni inmeye başladı. Üst katın merdivenini hızlıca inip buraya geldiğinde şoke oldu. O sessiz kızının elinde silah bulacağına ihtimal dahi vermemişti. Gözlerini irice açarak, "Defne sen ne yapıyorsun?" deyince inanamayan gözlerle ona baktım.

"Asıl sen ne yapıyorsun, anne!" Sürdüğü losyonların kokusunu alıyor, saçlarındaki bigudilere hayretler içinde bakıyordum. "Oğlun içeride ne hâldeyken sen

süslenip güzellik uykusuna mı daldın?" Nasıl bir kadındı bu? Vicdanı bu kadar mı kurumuştu?

Tek derdimiz elimdeki silahmış gibi kaşlarını çatarak üzerime yürüdü. "Bırak o silahı ve odana git! Bir daha sakın babanın işlerine karışma," dediği an ayaklarının önüne ateş ettim. Bu onu geri püskürtmeye yetmişti. Annem afallayarak gözlerini belertti. "Sen çıldırmışsın!"

"Söyle açsınlar kapıyı!"

"Defne!"

"Söyle anne!" Ona bağırarak silahı tam kalbine doğrultum. "Söyle, kardeşimi hastaneye yetiştirsinler yoksa basarım tetiğe!"

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "Anneni mi vuracaksın?"

"Hangi annelikten bahsediyorsun sen?" En sonunda bana kafayı yedirtecekti. "Sen annelik vasfından yoksun bir kadınsın, bari bırak kardeşlerime ve Gurur'a ben annelik edeyim!" Tetiğe hafifçe baskı uyguladım. "Söyle kardeşimi çıkarsınlar!"

Gözümü ne denli kararttığımı görünce annem sertçe yutkunarak adamlara döndü. "Kapıyı açın!" Beni zerre kadar takmayan adamlar annemin tek bir lafıyla kapıyı açmıştı.

İçlerinden biri odaya girip kucağında Karun'la dışarı çıktığında gözlerim doldu. "Rabb'im sizlere de gün yüzü göstermesin." Karun kanlar içinde kalmış bir hâlde baygındı. Babamın attığı dayaklardan yüzü gözü mosmordu. Bizi bu evde yaşatmıyorlardı. İki zalimin eline düşmüştük, biz çocukları öldürüyorlardı.

Silahı tekrar anneme doğrulttuğumda isteksiz bir sesle, "Onu hastaneye götürün," dedi. Bunları söylerken Karun'un baygın yüzüne iğrenerek bakıyordu.

Karun'a ne zaman baksa yüzünde hep bu ifade oluşurdu çünkü Karun babamın bir kopyasıydı. Fiziksel olarak babama çok benzediği için annem ondan iğreniyordu ama asıl iğrendiği babamdı. İçten içe babamdan nefret ediyordu fakat parası için ondan ayrılmıyordu.

Karun ona babamı hatırlattığı için kendi oğlundan da nefret ediyordu. Eğer içinde küçücük bir annelik duygusu olsaydı oğlundan nefret edemezdi ama onda annelik vasfı yoktu. Adamlar Karun'u götürünce rahat bir nefes aldım. Buradaki işim bittiği için elimdeki silahı yere atarak merdivene doğru yürüdüm. Ben de onlarla hastaneye gidip kardeşimin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum.

Merdivene yeni yetişmiştim ki bir el kolumu kavradı ve beni sertçe arkaya çevirdi. Karşımda babamı bulunca kalbim korkuyla hızlandı. Düşündüğümden daha erken uyanmıştı. Yüzünün bir tarafı kanla yıkandığı için korkunç

Nihova

görünüyordu. Gözleri delici bir öfkeyle bakarken sıktığı dişlerinin arasından "Bana el kaldırmak neymiş bir daha öğreneceksin!" dedi ve beni peşinden sürüklemeye başladı.

"Baba bırak beni!" Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken, "Anne!" diye bağırdım yardım etmesi için. "Anne ona engel ol, yardım et bana!" Babam beni annemin gözleri önünde sürüklerken annem hiçbir şey yapmadı. Babam bu kadar sinirliyken araya girip ondan birkaç tokat yemeye korktuğu için beni babamın elinden almadı.

Babam beni odama getirip sertçe içeri attı. Odanın içine savrularak düştüğümde başımı çevirip kapıya baktım. Dağınık saçlarımın arasından annemi gördüm. Bana yardım etmek yerine kapının önünde öylece dikiliyordu. Babama bakıp, "Cezasını ver ama yüzüne vurma," dediğini güçlükle duydum. "Yüzünde iz kalmasın." Tek düşündüğü yüzümde kalacak izler miydi? Yüzümde iz bırakmadığı sürece bana her şeyi yapabilir miydi?

Babam içeri girip kapıyı annemin suratına çarptığında, "Anne yardım et!" diye bağırıp düştüğüm yerden ayağa fırladım. "Anne n'olur beni babamın eline bırakma!" Babam beni öldürecekti.

Babam kapıyı içeriden kilitlediğinde annemin uzaklaşan adım sesleriyle gözlerim doldu. "Anne gitme!" diye bağırdım ama beni hiç duymadı, odalarımızda ses yalıtımı vardı. İçerideki hiçbir ses dışarıdan duyulmazdı.

Çok yalvardım.

Çok ağladım.

Dur dedim.

Ama durmadı.

Annem mutlu olabilirdi, babam yüzümde hiç kalıcı iz bırakmamıştı çünkü izin en büyüğünü ruhumda açmıştı. En acı verici olansa o gün odamda olanları ağlayarak anneme anlattığımda beni bir tokatla susturup, "Babana iftira atacak kadar aşağılık bir çocuksun!" demesiydi. Bu canımı her şeyden daha çok yakmıştı.

Ben aşağılık veya yalancı bir çocuk değilim, anne. Ben bir defne ağacıyım, köklerini kestiğiniz, yaşamasına izin vermeyip dalından kuruttuğunuz bir defne ağacı... Ahım üzerinize olsun, iki cihanda da hakkım helal değildir size.

Defne'nin günlüğünde okuduğum her satırın acısını iliklerime kadar işlerken gözlerimi Karun'dan ayırmıyordum. Böylesine çirkin bir sırrı bu şartlarda öğrenmesini hiç istemezdim. Okuduklarıma inanmayıp defalarca

tekrar ve tekrar okuduğum korkunç bir sırrı Karun hiç olmayacak bir anda öğrenmişti. Gözleri Melek ve babası arasında gidip gelirken, "N-nasıl?" diye fısıldadı. Konuşmakta güçlük çekip kekeleyecek kadar duyduklarının şokundaydı.

Karun önce kısık bir sesle, "Nasıl?" diye sordu fakat daha sonra kaşlarını çatıp dalağını patlatırcasına, "Nasıl lan, nasıl!" diye haykırdı. Onu tutan zincirlere asılırken kızgın ve afallayan gözlerle babasına bakıyordu. "Yalan de, Melek yanılıyor desene!"

Babası tam olarak bunu yaptı. Bir dakika bile düşünmeden Melek'ten uzaklaşarak, "Bu piç ne dediğini bilmiyor," diye inkâr etti. Üstte çıkmaya çalışarak Karun'a baktığında onu suçlar gibiydi. Onun böyle bir şey yapacağını düşünmesi Karun'un bozuk zihniyetinden kaynaklanıyormuş gibi davranıyordu. "Bir çocuğa dokunacak kadar haysiyetsiz değilim! Defne'ye bunları yapan o kansızın cezasını senin gözlerinin önünde verdim!"

"Yalan söyleme!" Sesimi yükselttiğimde günlükte yazan şeylerin öfkesiyle ona bakıyordum. "Sen kendi öz kızına dokunacak kadar haysiyetsiz ve şerefsizsin! Bu sabah Defne'nin günlüğünü okudum, *babam yaptı* diyordu! Üstelik karın olacak o kadın da gerçekleri biliyordu."

Şeref hiddetlenerek silahı bana doğrultup, "Kes lan zırvalamayı!" diye bağırdığında ondan daha yüksek bir sesle, "Zırvalık değil!" diye ben de ona bağırdım. "Zırvalık olsa o gece Gurur'un sırtını yaktığını, Karun'u hastanelik ettiğini ve Defne'ye odasında el sürdüğünü nereden bileyim? Hepsini günlüğüne yazmış!"

Şeref'e haddini bildirmeye çalışırken Karun'a nasıl bir acı yaşattığımın farkında bile değildim. Karun'un bakışları titrerken artık hiç tepki vermiyordu. Duyduklarından sonra transa girmiş gibi babasına bakıyor, hiç kıpırdamadan onu izliyordu. En küçük bir yaşam belirtisi vermiyordu, sanki donmuştu. Melek hıçkırıklarla ağlayarak ona bakarken Karun ne düşüneceğini bilmez bir hâldeydi.

Melek olanlar için kendini suçlayarak dayısına yaklaştı. "Özür dilerim, bunu bilmemen gerekiyordu," derken pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. Bu onun suçu değildi ama Şeref'in göstermediği bir suçluluk duygusuyla ağlayıp Karun'a bakıyordu. "Annem öldüğünde günlüğünü ona bakan hizmetçilerden biri bulmuş."

Karun'un karşısında durup ağlamaktan kızaran gözlerini onun donuk gözlerine dikti. "O hizmetçi Şeref'in korkusundan günlüğü yıllarca sizlerden gizlemiş. Kadın ölüm döşeğinde bana ulaştı." Karun'un gözlerinin

içine bakmak için kendini zorlarken öksüzler gibi boynu bükülmüştü. "Dört yıl önce günlüğü bana verdi. Henüz karşına çıkmadığım yıllarda gerçeği öğrendim." Mümkün olsa Melek'i kalbimin en güzel yerine saklayıp onu korurdum. Tüm bunları öğrendiğinde kim bilir nasıl acı çekmişti.

Melek omuzları sarsıla sarsıla ağlarken boynunu biraz daha büktü ve utana sıkıla Karun'a baktı. "Abim mi yoksa dayım mı olduğunu çok düşündüm ama bir cevap bulamadım," deyince sol gözümden akan yaşa engel olamadım. "Yapamadım, dayı."

Başını iki yana sallarken güzel gözlerinden durmaksızın yaşlar akıyordu. "Canımı bu kadar acıtan bir sırrı ne sana ne de Gurur amcama söyleyebildim. Sizi annemin gerçeğinden korumak istedim." Bacakları titrediğinde daha fazla ayakta duramayıp dizlerinin üzerine düştü. "Ben gerçek anlamda bir günah tohumuyum."

Melek'in yere yığılmasıyla Karun bir yaşam belirtisi gösterdi. Dudaklarını güçlükle aralayıp, "Sen değil," diye fısıldadı. Başını kaldırıp utanç dolu gözlerle babasına bakarken böyle bir adamın oğlu olmasına bile lanet eder gibiydi. "Asıl günah tohumu bu herif!"

Karun'un boynundaki damarlar şişerken kırmak istercesine dişlerini sıktı. "Nasıl yaptın lan!" Yüzü sinirden kıpkırmızı olduğunda çenesindeki kaslar kan dondurucu bir hızda seğirdi. "Orospu evladı, nasıl dokundun ona!" Kan beynine sıçramış gibi şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Nasıl elin uzandı kızına, nasıl dokundun senden olana! Nasıl lan, nasıl!"

Karun gırtlağını yırtarcasına gür bir sesle bağırıp onu tutan zincirlere asıldı. "Kızındı senin! Sahip olduğun tek kızındı!" Gözlerine yaşlar akın edince çırpınmayı bırakıp, "Ablamdı..." diye fısıldadı. Sesi yangınlara düşmüş gibi ağlamaklı çıkıyordu. "Her şeyimdi."

Karun'un gözlerinden önce bir damla yaş süzüldü ama daha sonra da sevdiğim mavilerinden durmaksızın yaşlar aktı. "Ablamdı, canımdı, kanımdı, nasıl dokundun lan! Nasıl kıydın ona!" Başı önüne düştüğünde hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Karun ağladı, ben ağladım, Melek ağladı. Bu kimsenin kaldıramayacağı ağır bir yük ve kederdi. Bir babanın kızına yaptıkları hepimizi ağlatmıştı. Bu insanlığın son bulduğu bir andı.

Şeref'in yaptıklarının acısı bizi paramparça etti ama Şeref'te yaprak bile kıpırdamadı. Ar damarı çatlayan bu adam büyük bir arsızlıkla, "Madem her şey ortaya çıktı, o zaman bilmen gereken bir şey daha var," diyerek pişkinliğini konuşturdu. Elinde kendini aklayacak bir kanıt varmış ve buna

güveniyormuş gibi Karun'un gözlerinin içine baktı. "Kendi kanımdan olana bir şey yapmadım, Defne benim kızım değildi."

Hiçbirimiz bu sözlerinin ne anlama geldiğini idrak edemedik. Bizi bu kadar dağıtan o değilmiş gibi Şeref bizden sıkıldığını göstererek bezgince nefesini verdi. "Defne annenin tek gecelik ihaneti sonucunda var oldu." Bunları söylerken bir tek Karun'a bakıyordu. "O senin ablan, Gurur'un da yeğeni değildi." Ne saçmalıyordu bu herif?

Defne onun öz kızı değil miydi? Bu ihtimal aklımın ucundan bile geçmediği için dilim tutulmuş bir hâlde öylece kalakaldım. Melek'e baktığımda o da en az benim kadar afallamıştı.

Karun'a gelirsek... Bugün öğrendiklerinden sonra hiçbir şey onu şaşırtamazdı. Babasının Defne'ye yaptığı o korkunç şeyi öğrenmişken onun aslında Şeref'in öz kızı olmadığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. "Şunu aklına iyi sok, haysiyetini siktiğimin iti!" diyerek kaşlarını çatarken sinirden nabzı hızlanmıştı. "Defne senin kanından olmayabilir ama benimle aynı anneden! Bu da onu benim ablam yapar."

Karun'un zincirlere bağlı vücudu öne doğru büküldüğünde kızgınlıkla soluduğu her nefesle omuzları şiddetle hareket ediyordu. "Annelerimiz farklı olsaydı bile hiçbir şey değişmezdi, Defne benim ablam! Her şey sizin soktuğum kanınızla ilgili değil, o hep benim ablamdı ve öyle olmaya devam edecek!" Bu durumda Gurur da Melek'in öz amcasıydı.

"Ayrıca..." diyerek iğrenen bakışlarımı Şeref'e diktim. "O senin öz kızın değil diye ona dokunma hakkını kim sana verdi?" Bu insan müsveddesine baktıkça midem ağzıma geldiği için kusmamaya çalışmak çok zordu. "Senin eline doğdu, senin kapında büyüdü ve son nefesine kadar seni babası bildi. Çocuktu o daha, çocuk! Taş olsa yumuşardı be, nasıl kıydın o çocuğa?"

Şeref'te sızlayacak bir vicdan olmadığı için sözlerimden zerre kadar etkilenmedi. Melek'e baktığımda hiç kıpırdamadan öylece durduğunu gördüm. Donuk yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama bence Defne'nin Şeref'in öz kızı olmamasına hiç üzülmemişti. Şeref onun sadece nefret ettiği ve iğrendiği babasıydı, hepsi buydu.

"Artık her şey ortaya çıktığına göre sizi susturmanın zamanı geldi." Şeref tekrar silahına davrandı, hepimizden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Karun'un canını yeteri kadar yakmamış gibi gözüne ilk beni kestirdi.

Şeref kimseye fazladan düşünme şansı tanımadan karşıma geçtiğinde, "Dur!" diye haykırdı Karun. Kan revan içinde zincirlerine asılarak, "Uzak

Nihova

dur ondan!" diye bağırdı. Boğazını kanatacak kadar sesi gürdü. "Karımı bırak, bırak lan onu! Ecdadını siktiğim pezevengi, çekil karımın yanından!" Kendini parçalayarak bağırıyordu. Öfkeliydi ama öfkeden daha büyük bir duyguyla kuşatılmıştı. Beni kaybetme korkusunu iliklerinde hissediyordu.

Şeref aramızda üç adım bırakacak kadar bana yaklaştı ama daha fazla yaklaşmadı. Silahı tutan kolunu eğip namluyu karnıma doğrulttuğunda içim korkuyla doldu. İlk beni öldürecekti. Bunu kabullenerek son kez başımı çevirip Karun'a baktım. Babasının tetiğe basacağını o da çok iyi biliyordu ve bunu durduramıyordu.

Karun gözlerimdeki korku ve nemi görünce kendinden nefret edercesine başını hafifçe eğdi. "Özür dilerim." Daha önce onu hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. "Özür dilerim, hiçbir şey yapamıyorum. Özür dilerim, seni kurtaramıyorum!" Gözlerinden durmaksızın yaşlar akınca kalbim kırk yerinden parçalandı. Bugün burada olan her şey bir erkeğin yıkılışıydı.

Sevdiği kadını kurtaramayan bir erkeğin kıyametine tanıklık edince ne yapacağımı bilemedim. Onun tek bir göz yaşına ölürdüm. "Sorun değil." Fısıltım onun kulağına ulaşamayacak kadar kısıktı.

Birazdan olacakların korkusuyla gözlerimi onun gözlerine dikerek burukça tebessüm ettim. "Biliyorum, hiç zamanı değil ama canım yeşil erik çekiyor," dediğimde sözlerim ok gibi Karun'un yüreğine saplandı, mavileri titreşti ve daha çok ağladı. Dudaklarımdan çıkan bu sözlerle ona ne kadar çok kırıldığımı artık biliyordu.

Dün gece bir erik için ona yalvarmıştım ama almamıştı. *Canım çok çekti* dediğimde bana verdiği karşılık, "*Onu beslemeyeceğim*," olmuştu. Şeref namluyu karnıma doğrultana kadar ona yük olan bir bebeği kaybetmek üzere olduğunu anlamamıştı. Belki de bir daha canım erik çekmeyecekti. Karun benden esirgediği o eriği belki de bir daha bana yediremeyecekti.

Tüm bunların düşüncesi onu deli ediyor olmalı ki ıslak kirpiklerinin arasından burukça bana baktı. "Affet..." diye fısıldamıştı ki silah sesi soğuk hava deposunda yankılandı. Canımı acıtan, Karun'un kendini parçalayarak haykırmasına neden olan uğursuz bir ses kulaklarımda çınladı. Evet, Şeref tetiğe basmıştı. O an Karun'a baktığım için bunu yaptığını bile görmemiştim. Beni vurmuştu.

Şeref'in sıktığı kurşunla öne doğru bükülüp karnımı tuttuğumda Karun'un, "Bige!" diyen gür sesini acı içinde duydum. Soluğum kesildi. Başımı eğip karnıma baktığımda beyaz tişörtümün karın kısmı kırmızıya

Nihova

boyanmıştı. Önce yerimde sendeledim, daha sonra da dizlerimin üzerine sertçe düştüm.

Beni karnımdan vurmuştu.

Düştüğüm yerde tüm bedenim titrerken yaşlar gözlerimden durmaksızın aktı. Karnımdaki basınç ve acı aklımı kaçırmama neden olacaktı. Bebeğime bir şey olmazdı, değil mi? Karun'un bağırışlarını, Melek'in ağlayışlarını duyabiliyordum fakat düştüğüm yerden başımı kaldıramıyordum. Tek düşündüğüm henüz ultrason görüntülerini bile görmediğim bebeğimin nasıl olduğuydu.

Onu kaybedersem ölürdüm.

5

YAZ, ÖLÜM SAATİ 12.40

"Sanrı, Saka'nın gülüşlerindeki özgürlüğe âşıktı, Saka ise mavi gökyüzüne. Kadın hep giden taraftı, adamsa ona ulaşmak isterken kendi karanlığında kayboldu. Ayrılık belki de ikisinin tutunacağı tek gerçeklikti."

İki Saat Önce

Şeref arayıp beni Karun'un hayatı üzerine tehdit edince benden istediklerini yapmaktan başka çarem kalmamıştı. Karun'u zincire vurmuştu ve en ağır şekilde ona işkence ediyordu. Kendi öz oğlunu öldürecek kadar karaktersiz ve vicdansız olduğunu iyi bildiğim için onu kızdırmayı göze alamazdım. Babasının hayatına karşılık çocuğunun hayatını sunarak Şeref'i durdurabilmiştim. Karnımdaki bebeği ölümcül bir anlaşmanın parçası yaparak Karun'a biraz zaman kazandırmıştım.

Şeref bebeğimin kaybını bize yaşatmak istediği için ben oraya gidene kadar Karun'a dokunmazdı. Şeref'in benden istediği gibi tüm korumaları malikânede bırakıp Ali'yle ayrılmıştım. Uzun zamandır aradığımız hainin Gurur'un adamlarından birinin çıkmasını beklemiyordum.

Ön koltukta otururken arabayı kullanan haini çıplak ellerle öldürmek istiyordum. Eğer beni Karun'a götürmeyecek olsaydı şimdiye dek kırk kez beynini dağıtmıştım. "Bu iş bittiğinde sana neler yapacağımı biliyorsun, değil mi?" Dik dik Ali'ye bakıyordum. "Seni parçalarına ayıracağım, imamın kâfir oğlu! Seni havaya uçurup parçalanan uzuvlarının arasında keyif sigarası içeceğim!" Bunu gerçekten yapacaktım ama hamileyken sigara konusunda ciddi değildim.

Ali gözlerini yoldan ayırmadan arabayı ustaca kullanırken öfkeli sözlerime karşı tepkisizdi. "Sizdeki bu patlatma aşkı nereden geliyor?" Başını çevirip kısa bir an karnıma baktı. "Ayrıca sigara içmek bebeğe zararlı değil mi?"

Bakışlarımdaki tehlikeyi görmüyor olamazdı. Buna rağmen kendini tehdit altında hissetmiyordu. "Gurur senin gibi birini nasıl içimize soktu, pes doğrusu!" Çatık kaşlarla önüme döndüm. "O herif daha etrafındaki hainleri ayırt edemiyor, bunca zaman nasıl hayatta kaldı, aklım almıyor!"

"Tam olarak bu sebepten," diyen düz sesini duydum. "Hayatta kalmasının sebebi etrafındaki adamları iyi seçmesi." Bu sözlerden ne çıkarmam gerektiğini anlamadım.

Nimova

Telefonu çalınca göz ucuyla ekrana baktı. Farah arıyordu ama Ali açıp yerine telefonu meşgule attı. "Neden açmadın?" diye sorduğumda yüz ifadesi hoşnutsuzdu.

"Gurur'u soracaktır ama onun nerede olduğunu ben de bilmiyorum. Umarım her zamanki gibi bir yerleri dağıtmakla meşguldür. Karun'dan sonra bir de Gurur için endişelenmek istemiyordum.

On dakika boyunca Ali'nin telefon görüşmeleri hiç bitmedi. Sürekli ya birilerini aradı ya da birileri onu aradı. Telefonunu açmadığı tek kişi Farah'tı. Ona verecek bir cevabı olmadığı için onunla konuşmaktan kaçınıyordu. Bir süre sonra telefonu kapatıp arabayı bir otelin önüne çekti. Neden otele geldiğimizi anlamıyordum. Karun'u burada mı tutuyorlardı?

Ali arabadan inip kapımı açınca çatık kaşlarla ona bakarak arabadan indim. Burada ne işimiz olduğunu bile anlamıyordum. Birlikte otele girip asansöre bindiğimizde daha fazla dayanamadım ve yumruk yaptığım elimi onun suratına geçirdim. "Beni nereye getirdin?" Sırtını sertçe asansörün duvarına yaslayarak kolumu boğazına bastırdım. "Karun burada değil!" Karun'un tutulduğu yeri tam olarak görememiştim ama bir otel odası olmadığına emindim.

Kolumla nefes borusuna baskı uyguladığım için Ali güçlükle konuşup. "B-Bige Hanım," demişti ki onu boğmak ister gibi boğazındaki baskımı artırdım.

"Sensiz de Karun'u bulabilirim ama sen hayatta olmazsın!"

Bana karşılık vermek istiyordu ancak hamile olmam şaşırtıcı bir şekilde ona engel oluyordu. Gözlerinin ardında oluşan tereddütten bebeğe zarar verecek bir şeyler yapmak istemediğini görebiliyordum. Ciğerlerine yeterince hava gitmediği için yüzü kızarıp şişmeye başlamıştı ki telefonu çaldı. Bir kolumla onun boğazına baskı uygularken elimi uzatıp cebindeki telefonu çıkardım.

Boğazındaki baskıyı biraz azaltıp çatık kaşlarla, "Kıpırdama!" dedikten sonra telefonun ekranına baktım. Ekranda Duha'nın adını görünce şaşırdım. Anlaşılan Ali'nin hain olduğunu henüz bilmiyordu.

Telefonu açıp kulağıma yasladığımda Duha'nın, "Nerede kaldınız?" diyen sabırsız sesini duydum. "Ali cevap ver, hangi cehennemdesiniz!"

Çatık kaşlarla Ali'ye bakarken Duha'ya cevap verdim. "Cehennem konusunda yanılmıyorsun, imamın kâfir oğlunu her an cehenneme yollayabilirim!"

"Sakın yapma!" diye bağırdı sinirle. "Akıldan noksan fevri kuş, sakın çocuğa bir şey yapma!"

"O bir hain!"

"Kızım saçmalama! Kadem benim için neyse Ali de Gurur için öyledir. Çocuğu rahat bırakıp otele gel!" Otelden bahsedince hemen Ali'nin boğazındaki kolumu çektim. Öne eğilip boğazını tutarak öksürmeye başladığında olanları anlamaya çalışıyordum. Buraya Duha'yla buluşmaya mı gelmiştik?

Ali kendini toparlayana kadar bekledim, daha sonra nefes nefese doğrulup on sekizinci kata bastı. Kravatını düzeltirken bana olan bakışları sitemkârdı, gerçek anlamda nefesini kesmiştim. Ona yaptığım şey için herhangi bir mahcubiyet hissetmeden, "Konuşmak için on üç saniyen var," dedim tehditkâr bir sesle. "Süren başladı, imamın kâfir oğlu."

Ona taktığımız lakabın hoşnutsuzluğuyla yüzünü buruşturdu. "Şeref bana haftalar önce ulaştı." İkinci kez ona saldırmamı istemediği için bu sefer kendi isteğiyle konuşmaya başlamıştı. "Gurur'u sırtından vurmak istediği için ona yakın olan kişiyi kendi safına çekmeye çalıştı."

Asansör açıldığında ikimiz de indik. Onu takip ederken Ali hızlıca bana açıklama yapıyordu. "Onu reddettiğimde çok para teklif etmeye başladı. Bana ödeyeceği paranın büyüklüğü sadakatimi satın almaya yetmezdi. Bundan Gurur'a bahsettiğimde abisinin teklifini kabul etmemi istedi." Beni şaşırtarak başını salladı. "Şeref'in ne işler karıştırdığını anlamanın tek yolu buydu."

"Çift yönlü casusluk mu?"

"Öyle de denebilir." Koridoru dönünce adımlarımı ona uydurmaya çalıştım. "Şeref benden şüphelenmesin diye Gurur'un bilgisi dâhilinde abisine onun hakkında birkaç önemli bilgiyi vermeye başladım. Onun safına geçtiğime ikna olmalıydı ancak verdiğim bilgiler onun için yeterli değildi. Bu yüzden beni test edip Gurur'un arabasının frenlerini kesmemi istedi." Adımlarım kendiliğinden durdu. Bunu yapan Ali miydi?

Şoke olmuş suratıma bakarak başını salladı. "Şeref çok büyük bir şey planlıyordu. Bunu öğrenmek için benden istediği şeyi yapmaktan başka çarem yoktu. İnisiyatif alıp arabanın frenlerini kestim."

Şimdi söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğimi kestiremediği için birkaç adım arkaya atarak aramıza biraz mesafe koydu. "Doğum kontrol haplarını değiştirip prezervatifleri delen de bendim." Gözlerimi belerttiğimde Ali mahcup bir şekilde ensesini kaşıyarak benden biraz daha uzaklaştı. "Şeref

istediği için yapmak zorundaydım yoksa ne işler karıştırdığını anlayamazdık."

Elim karnıma gitti, onu parçalamak ve teşekkür etmek arasında bir yerde kalmıştım. Başlarda anne olma fikrine hiç sıcak bakmadığımı itiraf ediyordum. Bir bebekle ne yapacağımı bilmiyordum, en kötüsü de onu isteyip istemediğimden bile emin değildim. Sırf o sancılı süreç için bile Ali'yi kurşuna dizebilirdim. Ancak son zamanlarda annelik duygusunu o kadar yoğun hissetmeye başlamıştım ki bu bebek başıma gelen en iyi şey olabilirdi.

Sinirden sırıtarak üzerine yürüdüm. "Haplarımı değiştirdiğin için teşekkürler, sayende yakında anne olacağım." Ona yaklaşıp sıktığım yumruğu suratına geçirdim. "Ben o arabanın içindeydim!" O gün Gurur'la birlikte freni patlamış bir arabanın içindeydim ve Şeref'in adamları hemen arkamızdaydı.

Dudağı patlayınca Ali kısık bir sesle inleyerek yine arkaya doğru adımlar attı. Sağım solum belli olmadığı için benden uzaklaşarak bu sefer aramıza bir hayli mesafe koydu. "İkinize de bir şey olmadı," dedi, pişkinliğine şapka çıkartılırdı. "Gurur iyi bir sürücü, ilk kez freni patlayan bir araba kullanmıyordu. O arabanın içinden canlı çıkacağını biliyordum." Bir konuda beni suçlar gibi homurdanmaya başladı. "O gün onun arabasında olmamanız gerekiyordu."

"Bu yaptığından Gurur'un haberi var mıydı?"

Ali benimle göz teması kurmakta güçlük çekerken başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, bunu yaparken kendi başıma karar verip inisiyatif almıştım. Siz Kocaeli'den döndükten sonra ona gerçeği söyledim." Çenesini gösterdi. "Birkaç yumruk daha atsaydı çene kemiğimi kırabilirdi." Ali gibi kendi başına hareket eden birini Gurur'dan başka kimse yanında çalıştırmazdı. Ben olsaydım çoktan onu kovmuştum.

Tam ona kızmaya hazırlanıyordum ki, "Yapmaktan başka çarem yoktu," diye sıkıntıyla soludu. "Arabanın frenlerini kesmeseydim Şeref bana güvenmezdi ve bugün sizi almaya benim yerime bir başkasını gönderirdi." Bana koridordaki bir kapıyı gösterdi. "O zaman karşı saldırıda bulunacak vaktimiz olmayacaktı."

"O kapının arkasında kim var?"

"Duha Bey ve adamları." Duha da olmasaydı ne yapardık, hiç bilmiyordum.

Ali odanın önünde durarak kapıyı çaldı. Birkaç saniye içinde bir adam bize kapıyı açmıştı. Kral dairesi gibi büyük ve gösterişli bir odanın içine

Nihova

girdiğimizde içeride birçok takım elbiseli adam gördüm. Hepsi de Tunus cephesinde olan adamlardı. Bir köşede oturup çilekli sütünü içen Kadem'in keyfinden ödün vermemesi sinirlerimi bozuyordu.

Hızlı adımlarla yürüyüp Duha'nın karşısında durdum. "Plan nedir?" Karun berbat bir durumdayken kaybedecek vaktimiz yoktu. Duha manipüle ve strateji dehasıydı. Karun'u kurtarmak için sağlam bir plan yaptığına emindim.

"Seni yem olarak kullanmalıyız." Belki de ilk kez Duha'nın gözlerinde tereddüt görüyordum. Her konuda bir planı vardı ancak şimdiki planının onu endişelendirdiğini görebiliyordum. Bunun nedeni beni yem olarak kullanmaktan başka çaresi olmamasıydı.

Hamileydim, yani yaşanan en küçük bir talihsizlikte bebeğimi kaybetme ihtimalim vardı. Bu olduğunda Duha kendini asla affetmezdi. Kendisi bir baba adayıyken benden bebeğimi alan kişi olmak istemiyordu. "Sorun değil." Onu rahatlatmak için elimi karnıma bastırdım. "Planın ne kadar tehlikeli olursa olsun bebeğimi koruyabilirim." Bebeğimi babası olmadan büyütmek istemiyorsam bu riske girmeliydim.

Duha sessizliğini koruyunca ona biraz daha yaklaşıp başımı kaldırdım. "Karun'un durumu çok kötüydü." Gözlerimin ardı sızlarken sonlara doğru sesim kısıldı. "Kaybettiğimiz her saniyede o şerefsiz Şeref ona işkence ediyor. Karun güçlü biri olabilir ama ölümsüz değil." Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. "Çok kötü hâldeydi, onu orada bırakamam."

Duha olumlu düşünmeye çalışarak beni sakinleştirmenin yollarını aradı. "Bebeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğim, ağlak kuş." Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Her şey planladığım gibi giderse ona bir şey olmadan Karun'u kurtarabiliriz."

"Nasıl?" diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Şeref onun babası olabilir ama kendi oğluna acımayacak kadar gaddar biri. Geldiğinizi anlarsa daha siz içeri girmeden Karun'dan kurtulur."

"Biliyorum." Duha sıkıntıyla nefesini verdiğinde kalkıştığımız şeyin zorluklarını kabul ederek başını salladı. "Sen Karun'u kurtarıp onu güvene aldıktan sonra saldırıya geçeceğiz." Üzerime eğilip son derece ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Sana çok iş düşüyor, Bige. O herifin inine girdikten sonra her şey senin yapacaklarına bağlı. İçeri girdiğin an artık sadece Karun'un değil, senin de hayatın tehlikede olacak. Bu yüzden hata yapma lüksün yok."

Duha benden uzaklaşırken beni sakinleştirmek için rahat görünmeye çalışıyordu ama aslında o da çok gergindi. Yanında duran ellerini sürekli sıkıp sıkıp açarken beden dili onu ele veriyordu. "Şeref gibi düşünmek zor değil." Belindeki silahı çıkarıp karnıma doğrulttu. "Yapacağı ilk şey Karun'a çocuğunun ölümünü izletmek olacaktır. İlk kurşun karnına yani bebeğine..."

Duha gözlerimin içine bakarak diz çökmemi isteyen bir hareket yaptı. Olacakları önceden prova etmek istediğini anladım. "Sen tehlikeli bir kadınsın, seni yere yıkmadan sana yaklaşmaz." Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi gösterdi. "İlk kurşunu karnına sıkarken aranıza belli bir mesafe koyacaktır."

Parmağı tetiğe gitmeden beni karnımdan vurmuş gibi yapınca dizlerimin üzerine çöktüm. Orada olacakları önceden prova etmek belki beni bazı şeylere hazırlayabilirdi. Bu yüzden eğilip dizlerimin üzerinde durmayı sorun etmedim. "İkinci kurşun sana, yani tam kalbine veya kafana."

Duha silahı kafama doğru kaldırdığında her an o tetiğe basacakmış gibi gerilmeye başlamıştım. "Şeref seni yakın mesafede öldürmenin hazzını kaçırmak istemeyecektir ve sen artık karnından yaralısın. Onun için bir tehdit olmaktan çıktın."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp silahın namlusunu alnıma bastırdı. "Şimdi yap hamleni, Saka." Alnımda silahın soğuk namlusunu hissederken Duha büyük bir ciddiyetle gözlerime baktı. "Şeref tetiğe basmadan önce sadece üç saniyen olacak. Ölürsen bebeğin ve Karun da ölür, bu yüzden hızlı düşünmeli ve onu etkisiz hâle getirmelisin. Süren başladı bir, iki..."

Daha üç demeden silahı tutan bileğini iki elimle yakaladım ve namlunun ucunu ona doğru çevirdim. "Tetiğe bastım say," dediğimde Duha'nın kaşları çatılmıştı.

"Öldünüz," diyerek beni şoke etti. "Şeref'i öldürdüğünde adamları da önce seni sonra da Karun'u öldürür."

Ne demek istediğini anlayınca derin bir nefes alıp ayağa kalktım. "Onu rehin alınmını istiyorsun?" Soru sorar gibi çıkan sesime başını salladı.

"Oradan canlı çıkmanızın tek yolu bu." Nihayet onu doğru şekilde anlamıştım. Oradaki adamları Şeref'in hayatıyla tehdit edip Karun'u çözmelerini isteyecektim.

Ali, Karun'un tutulduğu yeri onlara izletmiş olmalı ki Duha bu konuda çok şey biliyordu. "Karun'u çözdüklerinde oradaki tüm adamlardan dışarı çıkmalarını iste. Şeref'i elinde tutarak kendinizi içeriye kilitlemelisin."

"Böylece biz içeride güvende olurken siz dışarıdaki adamları halledeceksiniz?" diye sorduğumda gözlerinde oluşan tehlikeli ifadeyle beni onayladı.

"Hepsinin zürriyetini sikeceğim!" Bir konuda beni uyarırken burnumun dibine kadar girerek üzerime eğildi. "Sakın bir çılgınlık yapayım deme, Karun yaralı ve sen de hamilesin. İçeride güvende olduğunuzu bilirsem o piçlere daha rahat odaklanırım."

"Peki, Şeref'i bana yaklaştıracak ilk kurşun ne olacak?" Bebeğimi korumak istercesine elimi karnıma bastırdım. "İlk kurşunun karnıma geleceğini söylemiştin."

"Bunu da düşündük." Kadem elindeki boş bardağı bırakıp ayağa kalktı. "Seni ve bebeği korumak için çelik yelek en güvenli yol ama Şeref bunu anlar." Bakışlarını eğerek baştan ayağa beni süzdü. "Senin gibi zayıf birinin üzerinde çelik yelek çok kaba durur. Çelik yelekle aynı işlevi gören başka bir şey takacaksın."

Ne demek istediğini anlamamıştım, ta ki Kenan elinde bir çantayla içeri girene kadar. Çantanın içinden siyah bir korse çıkarınca şaşırdım. "O şeyle mi bebeğimi koruyacaksınız?"

Kenan elindeki korseyi incelerken onaylayan mırıltılar çıkardı. "Bizim seri üretimini yaptığımız kurşungeçirmez ürünlerden biri. Konu Karun'un çocuğu olunca test etmeden bunu takmanı isteyemem." Korseyi açıp gömleğinin üzerinden karnının hizasında tuttu. Yavaşça Duha'ya dönüp ona korseyi gösterdi. "Bana ateş et."

Kadem onu vurma fırsatını kaçırmak istemediği için Duha'yı durdurup hemen belindeki silahı çıkardı. "Bana bırak abi." Kenan'ı vurmaya can atıyormuş gibi silahı ona doğrultunca Kenan kısık bir sesle küfretti.

"Bu kadar hevesli görünme."

"Seni vurma zevkini başkasına bırakacak değilim." Kadem silahın emniyetini açıp namluyu Kenan'ın karnına doğrulttu. "Bakalım o korse ne kadar sağlammış?" Tetiğe bastığında kurşunun çıkardığı uğursuz ses kulaklarımızda yankılandı. Umarım bu odanın ses yalıtımı vardır yoksa otel sakinleri hemen polisi ararlı.

Kadem korsenin olduğu yere ateş edince Kenan arkaya doğru sendeleyerek yatağın üzerine düşmüştü. Dudaklarından çıkan acı dolu inilitilerle öne doğru bükülmesi herkesi endişelendirdi. Onları endişelendiren Kenan'a bir şey olup olması değildi, korseyi karnından çekince iyi olduğunu görmüştük. Beyaz gömleğinin karın kısmında hiç kan yoktu. Anlaşılan korse

gerçekten kurşungeçirmezdi. Ancak bu bizi mutlu etmemişti, Kenan'ın acıyla kasılan yüzü endişe vericiydi.

"Hassiktir!" Duha sinirli bir şekilde odanın içinde dönüp durmaya başladı. "Kurşunun sert basıncı bebeğe zarar verebilir!"

"Ama vermeyebilirdi de." Bu konuşan benden başkası değildi. Evet, korseye çarpan bir kurşun bende büyük bir sarsıntı yaratabilirdi ama bunun üstesinden gelme ihtimalim vardı. Eğer bebeğim o basınca dayanabilirse hayatının kalanında babası onun yanında olabilirdi. Ne yazık ki bu hepimizin vermesi gereken bir savaştı.

Karun'u kurtarmak için bu riski almalıydım. "Bunu yapacağım." Yürüyüp Kenan'ın elindeki diğer korseyi aldım. "Bu göze aldığım bir risk."

Duha bunun tehlikeleri hakkında beni uyarmak için çatık kaşlarla, "Bige..." demişti ki, "Bunu yapacağım, Tunus," dedim kararlı bir şekilde. "Karun'u Şeref gibi bir akıl hastasının elinde bırakamam."

"Karnından kan akmadıkça Şeref ikinci kurşun için sana yaklaşmaz. Vurulduğuna emin olmalı." Kadem yürüyüp yanında getirdiği şeyleri karıştırmaya başladı. Masanın üzerinde şeffaf bir kan serumu olduğunu daha yeni görüyordum. "Bu kan değil, boya." Kadem bana açıklama yaptıktan sonra serumu sıkarak patlattı.

Parmaklarının arasından sızan kırmızı boyaya yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Gördüğün gibi en küçük bir baskıda yırtılan bir katmana sahip. Kurşunun basıncı serumu patlatıp beyaz tişörtünün karın kısmını lekeleyecek."

"Ya Şeref beni vurmadan önce o şey patlarsa?"

"Bunun olmaması için kimseyle dalaşmayacak ve yakın temasta bulunmayacaksın." Kaşlarını çatan Kadem uyaran gözlerini üzerimden çekmiyordu. "Şeref sana ateş edene kadar kimseye sataşma. Serumu onun sıktığı kurşun patlatmalı."

"O şey çok kaba değil mi?" Kafam karışmış bir şekilde elinde boyası akan seruma bakıyordum. "Birazcık eğilsem bile küçük bir baskıyla sıkışıp patlayacak kadar büyük."

"Korsenin üzerine yapıştıracağımız şey bu değil." Kadem masanın diğer ucunda duran başka bir kan torbasını gösterdi. Bunun boyutu yirmi santim büyüklüğündeydi ve daha inceydi.

"Şeref karnına ateş ettiğinde boya torbasının olduğu yeri ıskalasa bile sen yerini biliyorsun," diyen Kadem ciddiyetinden bir şey kaybetmemişti. "Silah

patladığı an hemen öne doğru bükül ve boya torbasının olduğu yeri sıkarak patlat. Eline ve tişörtüne bulaşan kırmızı sıvıyı kan sanacaktır. Yapman gereken tek şey yaralı biriymiş gibi davranıp sana yaklaşmasını beklemek." Şimdi her şeyi daha iyi anlamıştım. Oraya gittiğimde hayatımın rolünü sergilemeliydim.

Aklım Karun'la meşgul olduğu için daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. "Başlayalım mı artık?" Bir an önce Karun'un yanına gidip onu oradan çıkarmalıydım.

Şu ana kadar her şey planladığımız gibi gitmişti. Buraya geldiğimizde Ali üzerimin aranmasına izin vermeyerek beni Şeref'in karşısına çıkarmıştı. Arabadan inmeden önce atkuyruğu yaptığım saçlarımı açmıştım çünkü kulağımdaki kulaklıkların görülmesini istememiştim.

Duha ve adamları dikkat çekmeden fabrikanın etrafını saracaktı. İşin bana düşen kısmını yerine getirdiğimde hepsi saklandığı yerden çıkacaktı. Bugün sadece kendi hayatımdan değil, Karun ve bebeğimin hayatından da sorumluydum. Yapacağım en küçük bir yanlış üçümüzün ölmesiyle sonuçlanabilirdi. Bu yüzden üzerime düşeni en iyi şekilde yapmalıydım.

İçeri girip Karun'un işkence gören hâlini görünce Şeref'in üzerine atlamamak için kendimi zor tutmuştum. Plan dışı bir şey yapmak istemediğimden sinirlerime hâkim olmaya çalışmıştım ancak Melek'in gelişi ve devamında olanlar planda yoktu. Dikkatim dağılmasın diye kulaklığın diğer ucundakilerden çıt çıkmıyordu ama Kadem'in iyi olmadığını anlayabiliyordum.

Melek'in burada olmasını o da beklemiyordu. Taktığım kulaklıklar özel üretim olduğu için aynı zamanda mikrofon görevi de görüyordu. Etrafımdaki tüm sesleri kulaklıkların bağlı olduğu herkes duyuyordu. Duha, Kadem, Kenan ve onlara çalışan tüm adamlar burada konuşulan her şeyi duyuyordu.

Melek, Şeref'e baba dediğinde hattın diğer ucundakiler büyük bir sessizliğe gömülmüştü, hiçbiri böylesine iğrenç bir şeyi duymayı beklemiyordu. Şoke olduklarına emindim. Aynı zamanda Defne'nin aslında Şeref'in öz kızı olmadığı gerçeğini de herkes duymuştu.

Hayatım boyunca çok fazla kötü ve karaktersiz adam görmüştüm ama Şeref Kalender gibisini hayır, hiç görmemiştim. Onu babası gibi gören bir

çocuğa dokunmakla kalmamış, bir de pişkince bu sırra ortak olanlardan kurtulmaya çalışmıştı. Önce beni ortadan kaldıracaktı, daha sonra Melek'i ve en sonunda da Karun'u. En acı olansa Karun'u, hepimizin ölümünü izlettikten sonra öldürmeyi düşünüyordu.

İlk kurban ben olduğum için karşıma geçip silahını karnıma doğrultttu. Bilekleri kanasa da Karun bağlı olduğu zincirlere asıldığında Şeref tetiğe bastı ve Karun dehşete kapılarak, "Bige!" diye haykırdı. Bugün kimse benden daha fazla korkamazdı.

Öne doğru bükülürken yaşadığım korku azımsanamazdı çünkü karnımda müthiş bir sarsıntı vardı. Başımı eğip karnıma baktığımda tişörtümün karın kısmının kırmızıya boyandığını gördüm. Bir an bunun benim kanım olduğunu düşünüp deliye döndüm. Şeref'in tesadüfen kan torbasının olduğu yere ateş edeceği aklıma bile gelmemişti. Bu yüzden gözlerimden süzülen yaşlarla bebeğim için endişelendim.

Bu kanın bana ait olmadığını anladığımda da bir şey değişmedi, korkumda azalan hiçbir şey olmadı. Kurşunun karnımdaki basıncı beklediğimden daha büyük ve şiddetliydi. Öyle ki ayakta bile duramayıp dizlerimin üzerine küt diye düşmüştüm ve bu rol gereği değildi. Elim ayağım durmaksızın titrediği için yaşadığım sarsıntının geçmesini bekliyordum.

Kulağımda Karun'un çıldırmış gibi çıkan öfkeli sesi hiç kesilmiyordu. Babasına sövüyor, küfrediyor ve zincirlerine asılarak adımı haykırıyordu. Bense düştüğüm yerde eğdiğim başımı bile kaldıramıyordum. Histeri krizleriyle titreyerek ellerimi karnıma biraz daha bastırdım. Aklımdaki korkunç ihtimallerden kurtulamıyordum. Kurşun karnıma girmemiş olabilirdi ama korseye çarpan güçlü basıncı canımı çok yakmıştı. Ya bebeğime bir şey olduysa?

Kucağıma bile alamadığım bir bebeği kaybetmekten ödüm kopuyordu. Başımı kaldırıp bakamıyordum ama Karun'un öfkeli sesi bir an olsun kesilmiyordu. Onu tutan zincirlerin çıkardığı sesler artarken, "Senin yedi ceddini sikeceğim, kansız evladı!" diye durmaksızın babasına bağırıyordu. "Karımın akan kanının her damlasında seni boğacağım. Bu sefer seni ve karını canlı canlı yakacağım!"

"Bige bir şey söyle!" Bu ses kulağımdaki kulaklıktan geliyordu ve konuşan Duha'ydı. "Bir şey söyle be kızım, iyi misin!" Kurşun sesinden sonra sessizliğe bürünmem onu delirtiyor olmalıydı.

"Efil!" Kadem aklını kaçırmak üzereymiş gibi bağırdı. "Sekerim bu planı, içeri giriyorum!" Bu durumda bile sansürü bırakmayan bir deliydi.

Biraz daha susarsam Kadem'in her şeyin içine edeceğimi anladığım için kendimi toparlamaya çalıştım. Ben Şeref'i etkisiz hâle getirmeden bizimkiler ortaya çıkarsa işimiz biterdi. Dışarıdaki silah seslerini duyunca Şeref hemen bizi öldürürdü. Bu yüzden çektiğim sarsıntılara direnerek, "H-hepsi bu mu?" diyebildim güçlükle. Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından Şeref'e baktım. "Tek yapacağın bu mu, kansız herif!"

"Saka yapma!" Karun'un bana yalvaran sesini duydum ama başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmadım. "Ne olursun, kışkırtma onu!" Beni durdurmaya çalışırken sıradaki kurşunun ya kalbime ya da kafama geleceğini iyi biliyordu.

Ellerim karnımdaydı ve parmaklarımın arasından kan akıyordu, daha doğrusu Şeref öyle sanıyordu. Vurulup yerde dizlerimin üzerindeyken onun için tehdit değildim. Bu durumda bile ona kafa tutmam öfkelenmesine neden olmuştu. Çenesinde bir kas seğirirken hınçla bana doğru yürüdü. "Sesini kısmanın zamanı geldi, Kalender orospusu!"

"Siktir git!" diye bağırdığımda aramızdaki son adımı kapatıp silahın namlusunu alnıma yasladı. Bir ve iki diye sayacak sabrım olmadığı için Şeref alnıma soğuk namluyu yasladığı an atağa geçtim. Ayağını tuttuğum gibi sertçe kendime doğru çekerek onu yere devirdim. Dengesini kaybedip düşünce bir saniye bile beklemeden üzerine atladım.

Şeref hemen silahı bana doğrulttu fakat daha o ateş etmeden bileğini yakaladım. Yaşlı bir adamın bileğini büküp silahı ondan almam benim için zor olmamıştı. Bunu yapmak sadece üç saniyemi aldı. Ondan aldığım silahı boğazına yasladığımda içeride merminin patlayan sesi geldi. Silahı Şeref'in gırtlağına bastırıp, "Kıpırdama!" diye bağırdıktan sonra başımı çevirince Ali'yi gördüm.

Şeref'in üzerine atladığımda içerideki adamlardan biri beni vurmaya kalkışınca Ali onu vurmuştu. Hepsi silahlarını Ali'yle ikimize doğrultunca elimdeki silahı Şeref'in boğazına bastırdım. "Bunu yaparsanız bu köpeği öldürürüm!" diye bağırmam hepsini durdurmuştu çünkü blöf yapmıyordum. Burada öleceksem bile Şeref'i de yanımda götürürdüm. "Ali topla hepsinin silahını!"

"Geliyoruz!" diyen Duha'nın sesini duyduğumda dışarıda bir çatışma çıktığını gösteren silah sesleri üst üste patladı. Allah'a şükürler olsun ki her şey plana uygun gidiyordu.

Ali içeridekilerin silahlarını toplayana kadar elimdeki silahı Şeref'in boğazından çekmedim. Ali onların silahını alınca bir tanesini Melek'e verdi

ve Melek bir kez daha bizi şaşırtıp gözünü bile kırpmadan içerideki tüm adamları vurdu. Hiçbirine kaçma fırsatı tanımadan üst üste ateş edip hepsini yere sermişti. "Giderayak bana günah işletiyorsunuz!" diye bağıran bu yaşlı cücesinin attığı kurşunlardan biri bile ıskalamamıştı. Gurur onu gerçekten iyi eğitmişti.

Melek ve Ali ellerindeki silahlarla kapıyı korurken ben de yumruk yaptığım elimi Şeref'in suratına geçirdim. "Seni öldürmeyeceğim. Hayır, bu kadar kolay ölmeyeceksin!" Bu haysiyetsiz adamın ölümü bu kadar kolay olmamalıydı. Karun'a yaptıkları için deliye dönmüş bir hâlde üst üste yumruğumu suratına geçirmeye başladım.

Karnının üzerinde otururken attığım her yumrukla çirkin suratını kana buluyordum. "Ben ne Karun'a benzerim ne de Gurur'a." Sıktığım elimi tüm gücümle çene kemiğine geçirdim. "Benim adalet anlayışım kimseninkine benzemez. Hırsızsa elini, sapıksa dilini, katilse kellesini alacaksın!" Acıdan yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen kanlı gözlerine bakıp, "Ve tecavüzcüyse..." dedikten sonra belden aşağısını işaret ettim. "Orasını keseceksin!"

Şeref'in kanı donduğunda yutkunamadı bile, bunu yapacak kadar manyak olduğumu iyi biliyordu. Yüzümü onun kanlı yüzüne yaklaştırarak, "Defne'ye yaptıklarının daha fazlasını sana yaşatacağım," diye fısıldadım. Bunları ondan başka kimsenin duymasını istemediğim için sesim kısıktı.

Mavi gözlerine tehlikeli bir şekilde baktım, hemen burada onu parçalarına ayırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Para karşılığında seni becerecek çok it bulurum," dediğimde yüzü bembeyaz olmuştu. "Senin gibi piçlerle bir gece geçirdiğinde belki Defne'nin ne hissettiğini daha iyi anlarsın!" Bu kadar ileri gidecek kadar midesiz değildim ama o bunu bilmiyordu.

Şeref yediği yumruklar yüzünden kolunu kaldıracak hâli yokken ağzındaki kanları suratıma tükürdü. "Karun ve Gurur buna izin vermez!" deyince burnunu kırarak onu bayıltım. Attığım son yumrukla burnundaki kıkırdağın kırılma sesiyle bilincini kaybetmişti. Öyle bir şey yapmak istesem Karun ve Gurur bana engel olabilirmiş gibi konuşması çok komikti.

Koşup hemen Karun'un yanına gittiğimde gözlerini karnımdan ayırmıyordu. Tişörtümdeki kırmızı lekenin benim kanım olduğunu düşündüğü için mavi gözleri yoğun bir korkuyla karnıma bakıyordu. Vurulmuşken nasıl böyle ayakta durabildiğimi de sorguluyor olmalıydı. Dışarıdaki çatışma sesleri hiç kesilmezken Karun'u tutan zincirlere ateş ettim.

Üst üste zincirlere ateş ederek Karun'u özgür bıraktığımda dizlerinin üzerine düştü. Kol eklemleri sızlarken dudaklarından çıkan inilтilere engel

olamamıştı. Hemen karşısında diz çöküp endişeyle, "İyi misin?" diye sordum ama iyi olmadığını görebiliyordum. Bu saçma soruyu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Belki de yalandan da olsa onun iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Kaç saattir bu ağır işkencelere katlanmak zorunda olduğunu bilmiyordum ama iç kanaması olabilirdi. Yerdeki duruşu bile iki büklümdü. Demir sopayla kaburgalarına vurmaları onun kaburgalarını kırmış olmalı ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Şiddetli bir öksürükten sonra ellerini yere bastırıp ağız dolusu kan kusunca gözyaşlarım birbiri ardına aktı.

"Ali yardım et!" diye bağırırken kaybetme korkusu tüm hücrelerime işlemişti. "Onu hemen buradan çıkarmalıyız!" Hastaneye gitmeliydik yoksa onu kaybedecektik.

"S-Saka," diye mırıldanırken başını güçlükle kaldırdı. Kafasındaki kan yüzüne süzülüyordu, aynı zamanda kustuğu kanlar çenesinden boynuna akıyordu.

Karun içimi dağlayan bir buruklukla karnıma bakınca, "O yaşıyor," dedim aceleyle. "Gördüğün bu kan benim değil. Duha'nın planıydı, karnımda kurşungeçirmez korselerden biri var." Rahatlayarak verdiği nefes bile canını yakıyordu. Her nefes alışıyla boğazında hırıltılı sesler çıkmaya başlamıştı.

Karun son nefesini veriyormuş gibi durmaksızın titrerken yere bastırdığı elini kaldırıp karnıma uzattı. Titreyen parmakları bebeğimizi hissetmek istercesine karnıma dokunmuştu. Elini karnıma bastırıp içli bir şekilde, "Özür dilerim..." dediğinde doğmamış çocuğundan özür dilemesi beni paramparça etmişti. "Seni sevmek için çok geç kaldım."

"Hayır." Boğuk bir sesle konuşarak başımı iki yana salladım. "Geç kalmadın, onu birlikte büyüteceğiz."

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki mavi gözlerinde gördüğüm bu veda beni öldürüyordu. Şeref onun kırılmadık kemiğini bırakmadığı için yüzümü bile zor seçiyormuş gibi bakışları pusluydu. "B-bilmesin, Saka," diye fısıldadı titreyen bir sesle. Dudaklarından sızan kanlarla bana bakmak için kendini zorlarken iç çekti. "Baba... Babasının onu istemediğini bilmesin."

Karun elini karnıma biraz daha bastırdığında gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "B-benim," derken omuzları sarsılarak bir kez daha öksürdü. "Babamdan nefret ettiğim gibi o da benden..." Göğüs kafesindeki hırıltılar

Nihova

artarken nemli gözlerle bana baktı. "Nefret etmesin." Burnumun direği sızladığında ağlamaya başladım. Karun benimle vedalaşıyordu.

"Böyle konuşma." Onu susturmaya çalışarak karnımın üzerindeki elini tuttum. "Sana bir şey olmayacak, böyle konuşmayı bıra..." demiştim ki daha sözlerimi tamamlayamadan sırtüstü yere düştü. "Karun!" Adını haykırarak üzerine eğildiğimde çılgına dönmüştüm. "Yardım edin!" diye çaresizce bağırıyordum. "Yardım edin, onu kaybediyorum!"

Karun histeri krizlerle kan kusarak yerde titrerken yardım bulmak için deponun kapısına baktım. Ali ve Melek yoktu. Büyük ihtimalle Ali, Melek'i daha güvenli bir yere götürmek için buradan çıkarmıştı. Şeref yerde baygın yatıyordu ve dışarıdaki kurşun sesleri durmaksızın devam ediyordu. Kulağımdaki kulaklıktan Duha'nın, "Bige!" diye kükreyen sesini duydum. "Orada her şey yolunda mı? Karun'un nesi var!"

"Ölüyor!" Hıçkırıklarla ağlarken Karun'un üzerine eğilip onu, bana bakmaya zorladım. Kanlı yüzünü avuçlarımın arasına alıp çaresizce, "Duha yetiş, o ölüyor!" diye haykırdım. Ruhuma kadar parçalanırken Karun'un baygın bakan mavilerinde can veriyordum.

Büyük bir parçam burada Karun'la son nefesini verirken gözyaşları içinde, "Abi yetiş, sevdiğim adam ölüyor," dediğimde Duha'nın yutkunuşunu duydum. "Her şeyim gidiyor, bir şey yap!" Tam şu anda ölebilirdim, daha önce Karun'u kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Duha'nın, "Bana yolu açın!" diye kükreyen sesini duydum. "İçeri giriyorum!"

"Çok tehlikeli, biraz daha bekle!" Kadem'in sesini kulaklıktan işittiğimde dışarıdaki kurşun sesleri arttı. "Yolu senin için temizlemeden yerinden çıkma."

"Sikimde değil lan, içeri giriyorum!" Duha çoktan saklandığı yerden çıkmış olmalı ki Kenan ve Kadem'in ettiği küfürleri duydum. Karun'un hayatı tehlikedeyken Duha kendi canını düşünecek biri değildi. İkisi arasında kimsenin anlayamadığı bir bağ vardı.

"D-Defne..." Karun'un mırıltısıyla hemen başımı eğip ona baktım. Benim yerime ablasını görüyormuş gibi bakışları puslanmıştı. "Defne," diye fısıldadığında artık omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum. Halüsinasyon görmeye başladığına göre durumu düşündüğümden daha ciddiydi.

Ellerimi onun soğuk yüzünden çekerek ablasıyla konuşmasına izin verdim. Öyle bir bakışı vardı ki tekrar bana bu gözlerle bakmasın diye sahip

Nihova

olduğum her şeyi verebilirdim. Beni ablası sanıyordu ve ablasına olan bakışları can yakıcıydı. Biliyordum, şu anda baktığı kişi ben değildim ama onun mavilerinde gördüğüm bu keder ciğerimi dağlıyordu.

"Defne..." diye mırıldandı *ah* çeker gibi. "Zamanı geldi mi?" Hayır, diye çığlık çığlığa ağlamak istiyordum ama tek yaptığım yalvaran bakışlarla ona kalması gerektiğini göstermekti.

Hıçkırıklarımın arasından, "Daha değil," demeyi başardım. "Şimdi olmaz." Hiçbir zaman olmazdı. Arkasında bıraktıklarını düşünmeliydi. Bizim bir bebeğimiz olacaktı, beni değilse bile ona ne olacağını düşünmeliydi.

Yeni bir öksürük nöbetiyle Karun'un göğüs kafesinde artan hırıltılar cehennemim oldu. Yapabilsem onu sırtlanıp buradan çıkarır ve en yakın hastaneye yetiştirirdim ama o kadar güçlü değildim. Fiziksel olarak bunu yapmak için yetersizdim. Yanında duran kolunu hareket ettirmek için inanılmaz bir çaba gösterdi.

Soğuk eli yüzüme dokunduğunda bir kez daha, "Defne," diye fısıldadı acı çeken bir sesle. "Bilmiyordum be güzelim." Mavilerinden bir damla yaş süzüldü kanlı yüzüne ve bir tane daha... "Çocuktum, sana yapılanları bilmiyordum."

"Senin suçun değildi." Elimi yanağımdaki elinin üzerine bastırdım. "Olanların hiçbiri senin suçun değildi." Belki de ihtiyacı olan tek şey ablasından bunları duymaktı. Bunu yapmak canımı yakıyordu ama beni bırakıp gidecekse bile ruhu huzur bulsun istedim. Bu yüzden Defne'ymiş gibi davranıp yıllardır çektiği azaba son vermek istedim. "Olanların hiçbiri senin suçun değildi, Karun."

Bu konuşmayı yaparken kimse bana yaşadığımı söyleyemezdi çünkü Karun'dan daha ölüydüm. Titreyen parmak uçları yanağımda gezinirken aldığı kısık nefesler bile canını yakıyormuş gibi iniltileri hiç kesilmiyordu. Çektiği yoğun acıların içinde kanının süzüldüğü dudakları aralandı. "Hâlâ üşüyor musun, Defne?" diye sorduğunda artık döktüğüm gözyaşlarının arasından yüzünü bulanık görüyordum.

"Ben sensiz hiç ısınmadım." *Biliyorum* demeye bile dilim varmadı. Benim sevgim dahi buz tutmuş kalbine baharı getirememişti.

"Artık üşümüyorum." Ağlayarak başımı salladım. "Karun, artık benimle vedalaşıp önüne bakmalısın." Defne'yle ilgili travmasının üstesinden gelmenin bir yolu olmalıydı.

Göz bebekleri titrediğinde içli bir nefesle gözlerini biraz yumdu. "Nasıl? Ben senden sonra çocuk görmeye bile katlanamıyorum. Nasıl seninle vedalaşabilirim?" Dikkatli bakınca kulaklarından kan aktığını ve kumral saçlarına karıştığını gördüm. Acı ve kaybetme korkusu iliklerime işleyip tüm kemiklerimi sızlatmıştı.

Emin değildim ama beyin kanaması geçiriyor olabilirdi. "Yardım edin!" diye bağırırken korku içinde çıkan feryadım deponun duvarları arasında son buldu. "N'olur biri yardım etsin!" Onu buradan çıkarmalıydık.

Karun'un kulaklarından gelen kanı neye yormam gerektiğini bilmiyordum. Kafasına çok sert bir cisimle vurmuş olmalılardı. Gördüğü halüsinasyonlar bile kafasına aldığı darbelerden kaynaklı olabilirdi. Adım sesleri duyunca başımı çevirdim ve Duha'nın koşarak depoya girdiğini gördüm. Karun'u yerde kanlar içinde görünce bir an kapının önünde donup kalmıştı.

Duha'nın yüzü bembeyaz olduğunda teni kireç gibi solmuştu. Siyah gözlerinin irisleri titreşirken bir saniye bile düşünmeden Karun'un yanına koştu. Dizlerinin üzerine çöküp, "Kalender..." diye fısıldadığında tanık olduğum şeyi hayatım boyunca unutamazdım. Duha'nın sesini duymak Karun'u gerçek dünyaya döndürmüş ve gördüğü halüsinasyona son vermişti.

Artık ablası Defne'yi görmüyordu. Aksine beklediği kişi sonunda ona gelmiş gibi, "Tunus," diye fısıldamıştı buruk bir sevinçle.

Duha'nın içi titrediğinde onun kanlar içindeki hâline bakmak bile ona yoğun bir azap vermeye başlamıştı. "Geldim kardeşim." Sesi ağlamaklı çıkarken Karun'u buradan götürmek için üzerine eğildi. "Hemen hastaneye gidiyoruz!"

Karun buna yanaşmayarak başını ağır ağır iki yana salladı. Duha'yı durdurup baygın gözlerini açmak için kendini zorladı. Mavi gözleri her an kapanacakmış gibi bakarken canını yakan acı dolu bir nefesi koyuverdi. "Affettim..." dediğinde Duha yapabilseydi hıçkıra hıçkıra ağlardı ama yapamadı çünkü kaskatı kesilmişti.

Bana yaptığı gibi Karun onu da affetmeyi son nefeslerine saklamıştı. Gözlerini Duha'nın siyahlarına kenetledi ve "Bana yaptıkların için canın sağ olsun, affettim, Tunus," diye mırıldandı.

"Etme lan etme!" Duha'nın sesi haykırırcasına çıkmıştı. Gözleri dolarken düz çizgideki dudakları titredi. "Yeter ki yaşa, varsın beni hiç affetme." Yüzü acıyla kasılırken parmaklarını sinirle saçlarının arasından geçirdi. "Ölecekmiş

gibi böyle sikik sikik konuşma! Daha seninle çocuklarımızın doğduğunu göreceğiz!"

Karun ona burukça güldü. "Hiç sanmıyorum."

"Kes duygusallığı, çıkıyoruz buradan!"

Yeni bir öksürük nöbetiyle Karun'un kustuğu kanların şiddeti arttı. Gözlerini açmak için kendini zorlarken Duha'nın elini tuttu. Gücünün son kırıntısıyla onun elini sol göğsünün üzerine bastırdı. Bakışlarıyla onunla vedalaşırken son kez baktılar birbirine. "Ben... Benim kalbim sana uyuyor," dediğinde Duha'nın kemiklerine kadar titrediğini hissettim. "Benim kalbimle yaşa ve karımla çocuğuma iyi bak," dedikten sonra Karun'un gözleri kapandı ve Duha'nın elini tutan eli yan tarafına düştü. Kalbim bir anda durma noktasına gelmişti.

Ölmedi değil mi?

Sadece ben değil, Duha da aklını kaçıracak gibi olmuştu. Karun'un ölme düşüncesi bile ona kalp krizi geçirtebilirdi. Kaşları çatılırken yüzündeki her kas seğirdi. "Senin kalbinle yaşayacağıma yanında bana da bir mezar kazsınlar!" Sert bir sesle konuşup aceleyle Karun'un üzerine eğildi. "Öyle tek başına ölmek yok, siktiğim piçi!"

Duha diz çöktüğü yerde ona sırtını dönüp kollarını omuzlarına attı. Hasta kalbine rağmen kendi ağırlığıyla eş bir ağırlığı kaldırmayı sorun etmemişti. Karun'u sırtına alarak doğrulduğunda dişlerini sıkıp ters gözlerle bana baktı. "Ağlamayı bırakıp benim için yolu aç!"

Aklımı başıma getiren bu sözlerle hemen kapıya koştum. Duha'nın Karun'u hastaneye yetiştirmesi için buradan çıkması gerekiyordu. Kapının yanında durarak başımı yavaşça dışarıya uzatıp koridoru gözetledim. Çatışma bir türlü bitmediği için silah sesleri hiç susmuyordu. Kulaklığa dokunup, "Kadem neredesiniz?" diye sordum aceleyle. "Duha ve Karun'u dışarı çıkarmalıyız."

"Yenge!" Melek'in sesini duyunca başımı yan tarafa çevirdim. Koridordaki odalardan birinden dışarı fırlayıp etrafını kontrol etti. "Burayı Ali'yle temizledik. Kenan ve Kadem koridorun diğer tarafını tutuyor."

Tam o esnada kulaklıktan Kadem'in, "Efil, devam edin burası bizde," diyen sesini duydum.

Hemen arkamı dönüp Duha'ya, "Beni takip et," dedikten sonra koridorda ilerlemeye başladım. Ben öndeki tehlikelere karşı Duha'nın önünde

yürürken Melek de etrafı kolaçan ederek onun arkasından geliyordu. İkimiz elimizden geldiğince Duha ve Karun'u korumaya çalışıyorduk.

Biraz ilerleyince yan taraftaki merdivenden koşarak önümüze çıkan üç kişiyle burun buruna geldim. Merdiven koridorun bitişiğinde olduğu için yukarıdan inenler benimle karşılaşmayı beklemiyordu. Hemen ellerindeki silahlara davrandıklarında birini boğazından vurdum. İkinci kurşun kulağımın çok yakınında geçerek karşımdaki adamın ağzından girip kafasının arkasından çıkmıştı. Bu kurşunu sıkan kişinin Melek olduğunu biliyordum. Ve üçüncü adam da beni vurdu.

Kalbime hedef almıştı ama refleks gösterip son anda yana çekildiğim için kurşun kolumu sıyırdı. Daha o ikinci kez tetiğe basmadan aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatıp çenesinin altına yumruğumu geçirdim. Onu geriye püskürttüğümde ona düşünme şansı vermeden dizine sertçe vurdum. Attığım tekmeyle öne bükülünce çenesinin altını ve kafasının arkasını tutup boynunu kırdım.

Öldürdüğüm adamı yere savurup az önce attığım silahı tekrar yerden aldım. "Gidelim!" Karun'u hastaneye yetiştirmeme kimse engel olamazdı.

Karşımıza çıkan sayısız cesedin arasından hızla geçtik. Oyalandıkça Duha, Karun'u taşımakta güçlük çektiği için kaybedecek bir saniyemiz bile yoktu. Silah sesleri gittikçe azalırken Kadem, Kenan ve Ali saklandığı yerden çıkıp bize doğru koştu. Kadem önce kolumu kontrol etmişti ama daha sonra soluğu Melek'in yanında almıştı. Endişeli gözlerle ona bakıp nasıl olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

Kenan ve Ali de Karun'la ilgileniyordu. Duha'nın hasta bir kalple Karun'u taşımakta ne kadar zorlandığını görünce, "Bize ver," dediler ama Duha buna yanaşmadı.

Beni ağlama noktasına getirecek buruk bir sesle, "Ben taşırım," deyince içimde bir şeyler acıdı. Karun'a bir şey olursa Duha'nın kalbi bunu kaldırmazdı.

Onları güvende tutmak için hepimiz Duha'mn önünde yürüyerek dışarı çıktık. Dışarıda da çok fazla ceset vardı. Ne yazık ki Duha'nın adamlarından da çok kayıp vardı. Beni asıl şaşırtan kendi korumalarımı burada görmekti. Celil, Nedim, İsa, Yakup ve diğerleri buradaydı. Furkan ise yumruklarıyla bayılttığı bir adama hâlâ vuruyordu. Evden çıkarken onlara kızmama rağmen beni takip etmeyi bırakmayacaklarını anlamalıydım.

Kaybedecek zamanımız olmadığı için hemen arabaları getirdiler. Hepsi Karun'u hazırda beklettikleri ambulansa bindirip yola çıkarak buradan ayrılmıştı. Yaşadığımız hengâmede benim onlarla gitmediğimin farkında bile olmadılar. Bir türlü kurtulamadığım korumalarım dışında hepsi Karun'u hastaneye yetiştirmek için gitmişti. Bu ölüm çukurunda yirmi korumamla tek başıma kalmıştım.

Furkan endişeli gözlerle kanın sızdığı koluma bakıp, "Bige Hanım, hastaneye gitmeliyiz," dediğinde buna yanaşmadım. Kolumdaki küçük sıyrık canımı yakıyordu ama beni öldürecek büyüklükte bir yara değildi. Zaten birazdan kanaması da dururdu.

"O herif hâlâ içeride." Polisler buraya baskın yapmadan önce Şeref'i çıkarmalıydım. Polisler her an Duha'nın yol üstünde hazırladığı engelleri aşıp buraya gelebilirdi.

Nedim tam bir şey söyleyecekti ki arkamdan bir yere bakıp, "Kaçıyor!" diye silahına davranınca hemen ona engel oldum. Arkama bakınca Şeref'in kendine geldiğini, arabasına atlayıp buradan uzaklaştığını gördüm.

Hiç vakit kaybetmeden Furkan'dan arabasının anahtarını alıp, "Siz hastaneye Karun'un yanına gidin," dedim hızlıca. "Bu herifi ben hallederim!" Kaçmasına izin vermeyecektim.

Furkan'ın arabasına binip Şeref'in peşine düştüm. Bu işten bu kadar kolay sıyrılamayacaktı. Karun ve diğerlerine yaptıklarının hesabını bugün verecekti. Onun arabasını gözden kaçırmamaya dikkat ederek arabanın hızını artırdım. Bakalım nereye kadar kaçacaktı?

Yarım saat boyunca Şeref'le bir kovalamacanın içindeydik. Gittiği belli bir yer yoktu, bunu yapmak için önce beni atlatmalıydı. Karun'u çoktan hastaneye yetiştirmiş olmalılardı ama Şeref'in izini kaybetmek istemediğim için hastanedekileri arayamıyordum. Şeref'i yakalamadan Karun'un yanına gitmek istemiyordum. Defne, Karun ve Gurur'a yaptıklarını yanına bırakmayacaktım.

Eğer şimdi kaçmayı başarırsa uzun süre saklanacağını biliyordum. Tekrar ortaya çıktığındaysa bizden birinin canını yine yakardı. Şeref Kalender durdurulmazsa bizden çok fazla kişinin acı çekmesine sebep olabilirdi. Sıranın en başında da ben ve bebeğim vardı. Bu yüzden kaçmasına izin veremezdim.

Nirvana

Arabanın içinde bir telefon çalınca uzanıp almaya çalıştım. Son sürat araba kullanırken bunu yapmak hiç kolay değildi. Çalan büyük ihtimalle Furkan'ın telefonuydu.

Duha'nın aradığını görünce hoparlörü açıp telefonu dizimin üzerine bıraktım. "Neredesin, Bige?" Sesi sabırsız ve endişeli çıkmıştı. "Neden Karun'un yanında değilsin?" Orada olmadığım için bana kızgındı ama bunun için çok haklı bir sebebim vardı.

Birkaç arabanın yanından süratle geçip onları sollarken derin bir nefes aldım. "Şerefsiz Şeref'in peşindeyim ve onu gözden kaçırmaya hiç niyetim yok!" Aklımı talan edip kalbimi sıkıştıran soruyu daha fazla erteleyemedim. "Karun'un durumu nasıl?" Duymak istediğim tek şey iyi olduğunu söyleyen küçük bir cümleydi.

Şeref'i takip ettiğimi öğrenince Duha'nın, "Her neredeysen geri dön!" diyen kızgın sesini duydum. "Seni tuzağa çekiyor olabilir, hemen dönmelisin!"

Gaza yüklenerek gözlerimden taşan yaşlara direndim. "Karun yaşıyor mu?" diye sorarken korku içindeydim. Trafik kurallarını ihlal edip tüm arabaları sollarken gözlerimi Şeref'in arabasından ayırmıyordum. "Söyle, Duha." Sesim yalvarır gibiydi. "Yaşıyor mu?"

Onu bıraktığımda durumu çok kötüydü. Kalıp Karun'un ölümüne tanık olmaktansa babasının peşine düşmüştüm, yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Onu Duha'ya emanet etmekten başka hiçbir şey yapamamıştım. Duha'nın acı dolu iniltisini duyduğumda sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Geri dönmelisin."

"Karun yaşıyor mu?"

"Bige..."

"Kocam yaşıyor mu!" diye bağırıp ağlayarak elimi direksiyona vurdum. "Bana cevap ver, bebeğimin babası yaşıyor mu?"

Sustu ve ben kedere boğuldum.

Sustu ve ben belirsizlik içinde kıvrandım.

Konuştu ve ben öldüm.

"Kendini en kötüsüne hazırla, doktorlar hiç iç açıcı konuşmuyor." Bir süre duraksayıp ağlamaklı bir sesle, "Bige..." diye fısıldadı. "Buraya gelmelisin. Bu onunla vedalaşmak için son şansın olabilir." Bir anda her şeyin durduğunu hissettim, hatta kalbim ve nefesim bile. Karun benden öylece gidiyor muydu?

Nihova

Ne demek gel vedalaş? Duha biliyor muydu vedaların nasıl olduğunu? Nasıl bana gel vedalaş derdi! Karnımda onun çocuğunu taşırken oraya gidip nasıl onu uğurlardım? Onsuz yaşamayı bilmiyordum ki nasıl ona sonsuza dek veda edecektim? Birbirimizi paramparça edip ayrı kaldığımız tüm o günlerde bile ayrı değildik. Hep içimdeydi ve hep onda bir yerlerdeydim. Biz ayrılamazdık.

Bunca badireyi ve acıyı onunla vedalaşmak için mi çekmiştim? Hayır, gidemezdi, bizim bir bebeğimiz olacaktı. İkimize ihtiyacı olan bir bebeği onsuz büyütmek istemiyordum. Telefonu kapatıp derin derin nefesler aldım. Gözyaşlarım durmaksızın akarken birkaç arabaya çarparak gaz ibresini sona getirdim. Bu kadar hızlı giderken bir kaza yapıp ölmek umurumda bile değildi, Karun olmadan ben zaten yaşayamazdım.

Şeref'in arabasını kaybetmemeye çalışırken direksiyonu sıktım. "Seninle işim bittiğinde her parçan bir yere savrulup akbabalara yem olacak!" Onu havaya uçuracaktım evet, bunu yapacaktım! "Kimse değil, sonunu ben getireceğim!"

Arabası ana yoldan çıkınca hızımı hiç düşürmeden onu takip ettim. Bu takipleşmenin tüm gün süreceğini düşünmeye başlamıştım ki Şeref sola döndüğü an tam karşısında beliren arabayla burun buruna geldi. Ben de dâhil olmak üzere üç araba aynı anda frene basmıştı. Öne doğru savrulduğumda ön camdan fırlamamı engelleyen tek şey emniyet kemeriydi.

Şeref'in arabası ben ve önüne çıkan arabanın tam ortasında kalmıştı. Emniyet kemerini açıp silahı aldım. Öfkeyle dışarı çıktığımda Şeref de arabadan inmişti. Onun yolunu kesip durduran kişinin bizimle bir ilgisi olmadığına neredeyse emindim. Buradan geçen herhangi biri sanmıştım fakat öyle olmadı. Öndeki arabadan çıkan Farah'ı görünce yaşadığım şaşkınlıktan gözlerim irice açıldı. Tüm bu kaosun içinde görmeyi beklediğim son kişi bile Farah değildi.

Şeref Kalender iki gelini arasında kapana kısılmıştı.

Baktığım bu kız Farah olabilirdi ama aslında değildi. Her zaman ürkek bakan o gözlerinde zerre kadar korku yoktu. Üstelik giyimi de alıştığımız o Farah'tan çok uzaktı. Savaşmaya hazır bir Amazon kadını gibi saçlarını sıkıca toplamıştı. Korkusuzca bakan gözlerinde gözlüğü yoktu. Üzerinde siyah sporcu atleti ve siyah dar pantolonu vardı. Gözlerini dahi kırpmadan buz gibi gözlerle Şeref'e bakarken Farah'ın da elinde bir silah vardı.

Şeref'in arabasının geçtiği güzergâhı nereden biliyordu? Farah, Şeref'in önünde duruyordu, arkasında da ben vardım. Şeref silahını en pasif gördüğü

gelinine doğrultmak için kolunu kaldırdığında Farah ondan önce davrandı. "Sana çok basit bir soru soracağım, yanlış cevap hayatının hatası olabilir." Sesi bile Farah'a ait olamayacak kadar katı ve soğuktu.

Şeref'in gözlerinin içine bakarak, "Gurur'a ne yaptın?" diye sordu. "Kocam nerede!"

Şeref'in gülüşünü duydum. "Öldü."

"Ölürsün!" Farah bunları söylerken şaşırtıcı derecede acımasız görünüyordu.

Şeref onu küçümseyerek daha çok güldü. "Sen mi beni öldüreceksin? Kendi gölgesinden bile korkan bir zavallı mı bunu yapacak!"

"Ama ben yapabilirim!" dedim sinirle. Silahı kaldırıp namluyu kafasının tam arkasına doğrulttum. "Benim yapabileceğimden de şüphen var mı, piç kurusu!"

"Aslında ben de yapabilirim." Farah başını omzuna doğru eğip alaycı gözlerle onu süzdü. "Neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok, değil mi?" Namluyu aşağıya eğip Şeref'i iki bacağının tam ortasından vurdu. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılmıştı. Onun cinsel hayatını tamamen bitiren bir darbeydi bu. Tüh ya, bunu ben yapmak istiyordum.

Dudakları soğukça kıvrılan Farah, "Bir delinin karısından korkmalısın, Şeref," derken o kadar sakindi ki sanki birini vurmak hep yaptığı bir şeydi. Şeref'in gözlerinin içine tehlikeli bir ifadeyle bakarak sırıttı. "İnsan kimin yanında durursa ya huyundan ya suyundan kapar bir şeyler." Acıdan bağırttığı adama sevimlice gülümseyip göz kırptı. "Benimle gerçek anlamda tanışmak üzeresin."

Farah onu cinsel organından vurduğunda Şeref böğürerek dizlerinin üzerine düşüp bağırmaya başlamıştı. Ellerini bacaklarının arasına bastırıp kükrer gibi sesler çıkarıyor ve Gurur'un karısına ağza alınmayacak küfürler ediyordu. Farah onun önünde, ben de arkasında Şeref'e doğru yürümeye başladık. Bizim gazabımızdan sağ çıkamazdı. Kocalarımızın yapmaya kıyamadığı şeyi biz yapacaktık, yani onu öldürecektik. Şeref belasını ortadan kaldıracaktık.

Kalender gelinleri onun cehennemi olacaktı.

Korumalarımın arabaları birbiri ardına çevremizi sarınca nefesimi bıkkınlıkla verdim. Bunlara ne söylersem söyleyeyim peşimi bırakmıyorlardı. Farah hızlı adımlarla Şeref'e yaklaşınca, "Yavaş," diye onu uyardım. "Sakın

ona bir şey yapayım deme, onun için farklı planlarım var." Ona işkence ederken bana eşlik edebilirdi ama onu öldürme zevki bir tek bana aitti.

Farah cebindeki bıçağı çıkarırken beni hiç duymuyormuş gibiydi. Şeref'in saçlarına sertçe asılıp boynunu gererek başını arkaya çekti. Bıçağı onun boynuna yasladığında öne atılmamak için kendimi zor tuttum. O bıçakla Şeref'in boynunu kesmeye kalkışmazdı, değil mi? Birini silahla vurmak ve çıplak ellerle boğazını kesmek arasında çok fark vardı. Ben bunu yapabilirdim ama Farah'ın bu kadar soğukkanlı olduğunu sanmıyordum.

Farah onun saçlarına asılıp Şeref'in boynunu kırmak ister gibi kafasını iyice arkaya çekti. Onun üzerine eğildiğinde sanki birinin boğazına bıçak yaslamamış gibi Şeref'e gülümsedi. "Seni zor yollarla da konuşturmasını bilirim ama bunun için vaktim yok." Tehlikeli bakan gözlerini Şeref'in mavilerinden ayırmıyordu. "Konu Gurur olunca nasıl bir kadına dönüştüğümü görmek ister misin?"

Bir anda Şeref'i bırakıp geriye çekilerek cebindeki telefonu çıkardı. Hoparlörü açtığında, "Seni dinliyorum kuzen?" diyen bir kadın sesi duyduk.

Farah gözlerini Şeref'ten ayırmadan başını omzuna doğru yatırdı. "Levent'i buldun mu, Aksa?"

"Benden istediğin gibi küçük Kalender'e kısa bir ziyarette bulundum." Küçük bir duraksamadan sonra Aksa denen kızın gülüşünü duyduk. "Öldür dersen bu gözlüklü veledi zevkle öldürebilirim." Yutkunarak korumalarımla göz göze geldik. Farah, Levent'in peşine birilerini mi takmıştı? Hassiktir!

Levent'in onun elinde olduğunu anlayınca Şeref delirdi. Bacak arasındaki şiddetli acıya rağmen ayağa kalkmaya çalıştı. Yapabilseydi Farah'ı paramparça edebilirdi ama yapamadı, ayağa bile kalkamıyordu. Karun'u tuzağa düşürmek için Levent'i kullanmış olabilirdi ama Levent'e gerçekten değer veriyordu. Tek oğlu Çağıl ve Levent'miş gibi davranması beni sinir ediyordu.

Farah onun tedirginliğini görünce bundan zevk alırcasına telefonu dudaklarına yaklaştırdı. "Kurtul ondan kuzen." Şeref'e yaklaşıp dizlerini bükerek onun üzerine eğildi. "Levent'ten kurtulup cesedini annesine gönderin," dediği an Şeref deliye dönerek çatık kaşlarla, "Onu gömdüm!" diye bağırdı. "Gurur'u canlı canlı gömdüm!"

Farah onun suratına yumruğunu geçirip Şeref'i yere devirdi. Ayağıyla kanayan bacak arasına sertçe bastığında Şeref hayvanlara benzer bir sesle böğürdü. Farah'ın yüzü sinirden kıpkırmızı kesildiğinde onu öldürmemek için

üstün bir çaba sarf ediyordu. "Sana oğlunun ölümünü izletmemi istemiyorsan kocamı nereye gömdüğünü söyle!"

Kaybedecek vakti olmadığı için Farah telefonu dudaklarına yaklaştırdı. "Levent Kalender'i canlı canlı gömün, Aksa!" Çatık kaşlarının altından hınçla Şeref'e bakıp öç almak ister gibi, "Kısasa kısas!" dedi.

"Dur!" Şeref onun ayağının altında acıyla kıvranırken bir kez daha, "Dur!" diye haykırdı. "Gurur'u Selimiye Mezarlığı'na gömdüm! Levent'e dokunursan senin..." Cümlesini bitiremeden Farah onun suratına sert bir tekme atarak onu bayılttı.

Geriye çekilip Şeref'in yarasından dolayı ayakkabısına bulaşan kanı onun üzerine sildi. Onun kirli kanından kurtulmak istercesine ayağını Şeref'in göğüs kafesine sürtmüştü. Arabasına yönelmeden önce bana yerdeki baygın adamı gösterdi. "Artık senindir."

"Bekle!" Yürüyüp karşısında durarak kaşlarımı çattım. "Levent hakkında söylediklerin de neydi?" Levent'e bir ceza kesilecekse bunu abisi yapardı, ben veya Farah değil.

"Kuzenimle blöf yapıyorduk. Levent'in nerede olduğunu bilmiyoruz." Bu konuda bana yalan söylemediğini bakışlarındaki samimiyette görebiliyordum. "Şeref konuşmasaydı bile kocamın ailesinden birine zarar vermezdim. Bunu yapmak bana düşmez."

Bir şeyler kafasını kurcalıyormuş gibi rahatsızca yerinde kıpırdandı. Gözlerime olan bakışları fazla çekingendi. İşte şimdi karşımda tanıdığım o Farah vardı. "Bugün burada olanları..."

"Bilmeyecek," dedim hızlıca. "Gurur veya bir başkası bilmeyecek." Ne işler karıştırıyorsa bence kendince haklı sebepleri vardı. Özellikle de Gurur gibi bir deliyle evliyken Farah'ı yargılamak veya sorgulamak benim haddime değildi.

Benim yapacağım tek şey bir kadın olarak kendi hemcinsimin yanında olup onu desteklemekti. İçimden bir ses Farah'ın da hayatının kolay olmadığını söylüyordu. Siyah gözlerinin ardı buğulandığında burukça tebessüm etti. "Teşekkür ederim, Bige. Bu yaptığını unutmayacağım." Bunları söyledikten sonra Gurur'u bulmak için hemen arabasına yürüdü.

Tam onunla gitmeyi önerecektim ki durup bana döndü. "Gurur'u ben bulurum, sen Karun abinin yanına git. Öğrendiğime göre durumu iyi değilmiş." Sonlara doğru sesi kısılınca Karun için endişelenen kişinin sadece

ben olmadığımı anladım. "Gurur'la ilgili gelişmeleri arayıp sana haber ederim."

Farah vakit kaybetmeden gittiğinde korumalar çoktan Şeref'i arabaya taşımıştı. Giden kızın arkasından düşünceli gözlerle bakıyordum, burada gördüğüm şeyler kafamı karıştırmıştı. Yanıma gelen Furkan, Farah'ın gittiği yöne bakarken ifadesi çok şaşkındı. "Anlaşılan Farah Hanım hepimizi ayakta uyutuyor. Hep onun karıncayı bile incitemeyeceğini düşünürdüm."

Nedim çenesini kaşıyarak bakışlarını bizimle aynı noktaya dikti. "Onun bile bilmediği bastırılmış bir kişiliği olabilir. Gurur Bey bir şekilde onu tetikliyor olmalı."

"Haklı olabilirsin." Celil onu destekleyerek başını salladı. "Normalde ürkek biri ama konu kocası olunca içinden çıkan kadın akıllara zarar."

"Damarıma bastıklarında ben de onun gibi bir Deccal'e dönüşüyor muyum?" diye sorduğumda, bu durumda bile Furkan bıyık altından güldü.

"Deccal sizin yanınızda halt etmiş, Bige Hanım. Siz doğrudan şeytandan el almışsınız."

"Teşekkür ederim."

"İltifat değildi." Elimde tuttuğum silahı ona doğrulttuğumda, "İltifattı!" dedi hızlıca.

"Şeref'i güvenli bir yere götürüp onun için bir doktor ayarlayın." Hızlıca konuşup arabaya doğru yürüdüm. "O şerefsizin bu kadar kolay ölmesini istemiyorum."

Aklıma gelenlerle buradaki tüm adamlara sırasıyla baktım. "Şeref'i farklı bir yerde tutun ama bu süreçte depolarımızdan birini boşaltın. Deponun bir tarafına büyük bir fırın yaptırmanızı istiyorum. Diğer tarafını da soğuk hava deposuna dönüştürün. Bunlar için gereken parayı dert etmeyin, en kısa sürede istediklerimi yaptırın."

Furkan neyin peşinde olduğumu anlamak istercesine gözlerini kıstı. "Fırın ve soğuk hava deposunu ne yapacaksınız."

Dudağımın köşesi bir psikopatın soğukluğuyla kıvrıldı. "Gurur'a yaptıkları için Şeref'i yakacak, Karun'a yaptıkları için de Güzin Hanım'm kanını donduracağım." En sonunda da onları öldürerek Defne'nin ruhunun huzur bulmasını sağlayacaktım. Bir konuda Farah'la aynı düşünüyordum, kısasa kısas bazen gerekliydi.

Korumaların hepsi beni onaylayınca yanlarından ayrılıp arabaya bindim. Duha hâlâ aramamıştı. Kötü bir haber alırım diye onu arayıp Karun'u

soramıyordum. Sanki yaşadığım bu belirsizlik ben ve bebeğimi koruyan tek şeydi.

Karun'un ameliyat esnasında beklenmedik bir beyin kanaması geçirmesi hepimizin yüreğini ağzına getirmişti. Aynı anda birkaç ameliyat olduğu için ameliyathaneden çıkması saatleri bulmuştu. Ne yazık ki henüz sevinmek için çok erkendi. Doktorların söylediğine göre yaşayacağı en küçük bir komplikasyon onun hayatına mal olabilirdi. Önümüzdeki birkaç gün Karun için hayati önem taşıyordu.

Karun'un o depoda yaşadıkları ve öğrendiği gerçekler hiç kolay değildi. Şeref'in Defne'ye tecavüz ettiğini öğrenmişti. Bununla yaşaması hiç kolay olmayacaktı. Defne'nin ölümüyle yaşadığı travmanın üzerine daha büyüğü eklenmişti. Bunun üstesinden nasıl geleceğini hiç bilmiyordum.

Üstelik henüz Gurur, Çağıl ve Levent bu gerçeği bilmiyordu. Levent'i siktir et, o hain bilmese de olurdu, beni düşündüren Gurur ve Çağıl'dı. Onlara bunu söylemeli miydik? Saklasak nereye kadar saklayabilirdik? Duha ve diğerleri tüm gerçeği öğrenmişti. Duha adamlarını susturabilirdi ama ya Ali? Gurur'a bu kadar yakınken gerçeği nereye kadar ondan gizleyebilirdi?

En kötüsü de her şey ortaya çıktığında, yani bunu bizden değil de alelade birinden öğrendiklerinde olacaklardı. Gurur ve Çağıl bunu hoş karşılamayabilirdi. Bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimize Karun karar vermeliydi. Şimdilik yaptığım tek şey Melek'i avutmaktı, Karun ve Çağıl'a olanlar yüzünden hiç durmadan ağlıyordu. Bir hastane koridorunda onu sakinleştirmeye çalışıyordum.

Melek ağlamayı kesene kadar ona sarılmayı bırakmadım. Kendini biraz iyi hissedince benden ayrıldı. "Gurur nerede?" diye sorduğumda nefes alışlarını düzene koymaya çalışıyordu.

"Çağıl dayımı görmek için alt kata indi." Çekingen gözlerle bana bakıp yerinden kıpırdandı. "Abisi hakkındaki çirkin sırrı henüz bilmiyor." Bana olan bakışlarından bunu bir süre daha ondan saklamamı istediğini anladım.

Açıkçası bunu Gurur ve Çağıl'a söylemeyi düşünmüyordum, birinden öğreneceklerse bu Karun veya Melek olabilirdi. Böylesine çirkin bir sırrı onlara söyleyen ben olmayacaktım. Yürüyüp Duha'nın karşısında durdum. "Karun'u görmem mümkün mü?"

Başını iki yana salladığında doktorlardan duyduğum o can sıkıcı cümleyi tekrarladı. "Hayati tehlikeyi atlatmadıkça kimsenin onu görmesine izin vermiyorlar." Anlaşılan beklemekten başka çaremiz yoktu.

Bir doktorla konuşan Kenan yanımıza geldi. "Burada durumu kritik olan hastalar kaldığı için doktorlar koridorda kalabalık yapmamızı istemiyorlar." Haklılardı, sonuçta bu katta bir tek Karun kalmıyordu. Koridoru meşgul ederek diğer hastaların hayatını tehlikeye atamazdık.

Kıvranan gözlerle Kenan'a bakıp, "Onu sadece bir kez görsem olmaz mı?" diye sordum. "Uzaktan görsem bile yeter."

İç çekerek o da beni geri çevirdi. "Kaldığı odanın yanına bile bizi yaklaştırmıyorlar." Yaşadığı aşırı stresten yüzünü ovuşturdu. "Çok ciddi ameliyatlar geçirdi. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Bundan nefret etsem de benden istenileni yapıp onlarla yoğun bakım katından ayrıldım. Duha hastanenin etrafına adamlarını yerleştirdiği için burada kuş uçmuyordu. Yarına kadar Çağıl'ı da görmemize müsaade etmediklerinden kendime bir kahve alıp hastanenin terasına çıktım. Abi kardeş bir hastanede yaşam savaşı veriyordu ama şükürler olsun ki Çağıl'ın durumu daha iyiydi.

Aslında benim de bebeğim için doktora görünmem gerekiyordu ama bu kadar zaman bekledikten sonra bebeğimi ilk babasıyla beraber görmek istiyordum.

Terasa çıktığımda Gurur'u burada görmeyi beklemiyordum. Aşağıdaki tüm o kalabalıktan kurtulmak için yalnız kalacağı bir yere gelmiş olmalıydı. Karun'un hastanede olduğunu duyan basın mensupları hastanenin etrafında toplanmaya başlamıştı. Gurur'a doğru yürüsem de beni gördüğünü sanmıyordum. Terasın ışıkları otomatik olarak yanmıştı lakin Gurur geldiğimi bile anlamamıştı.

Sırtını terasın duvarına yaslamıştı, bir dizini uzatıp diğer dizini diz kapağından kırarak oturuyordu. Kolu büktüğü dizinin üzerinde duruyordu. Şeref onu bir mezara canlı canlı gömdüğü için üstü başı toz toprak içindeydi. Sigara paketi ve çakmak yanında öylece duruyordu. İçmek istiyordu ama kendi sigarasını bile yakamıyordu.

Bitik hâldeydi.

Bakışları uzaklara dalan adamın yanına oturup yerdeki sigara paketini aldım. İçinden bir dal çıkarıp sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çakmağı yaktığımda sigaranın dumanını içime çekmek yerine ağzımın

içinde tuttum ve daha sonra dışarıya üfledim. Sigarayı tam olarak bırakmamıştım, hatta çoğu zaman içmek için çıldırıyordum ama bebeğim için bırakmaya çalışıyordum.

Onun için yaktığım sigarayı uzattım. "Al bakalım, Deli Gurur."

Sesimle birlikte daldığı düşlerden çıkıp, "Eyvallah gelin hanım," diyerek sigarayı benden aldı. "Neden buradasın?"

Sırtımı duvara yaslarken omuz silktim. "Seninle aynı sebepten, yani saklanmak için." Aptalı oynayarak üzerindeki toprağı gösterdim. "Ne bu hâlin?" Abisinin onu gömdüğünü bilmiyormuş gibi davrandım yoksa Şeref'in benim elimde olduğunu anlardı. Her yerde onu aradığına emindim.

Gurur sigaranın gri dumanını içine çekip uzun süre ciğerlerinde tuttu. Göğüs kafesi şişerken bir süre sonra dumanı ağzından ve burnundan dışarı verdi. Ona olanları zerre kadar umursamadığı için soruma cevap vermedi, tek düşündüğü yeğenleriydi. "Kendimi çok yetersiz hissediyorum, Bige," diye fısıldadığında sesindeki derin acı beni gözyaşlarına boğabilirdi. "Onları koruyamıyorum."

"Bu doğru değil." Gurur benim tanıdığım en iyi amcalardan biriydi. Yeğenlerine bir amcadan çok babalık yapmaya çalıştığını biliyordum.

"Melek'in çok az vakti kaldı, Çağıl yoğun bakımda, Karun'un durumu belirsiz ve Levent..." Başını çevirip bana baktığında yeşil gözlerini zorlayan yaşları gördüm. "Bize nasıl ihanet eder? Bir işler karıştırdığından şüpheleniyordum ama abisini ölümün eşiğine getireceği aklıma bile gelmezdi." Bu konuda kendine kızmamalıydı, sadece o değil, hiçbirimiz Levent'ten böyle bir şey beklemezdik. O aileden biriydi.

Gurur eline baktı, avuç içindeki çizgilerde bile toprak vardı. "O bizim elimizde büyüdü. Nasıl canlı canlı gömülmeme sebep olur?" Parmakları avuç içine büküldüğünde yumruğunu sıktı. "*Amca yetiş, başım belada* dediğinde beni tuzağa çektiğini düşünemedim. Nasıl düşünürüm, oğlum gibiydi!"

"Tamam, dert etme bunları." Koluna dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Her şey düzelecek. Karun uyandığında ikiniz yine işleri yoluna koyarsınız."

"Ya hiç uyanmazsa?" Onu asıl korkutan buymuş gibi yüzü sararak bana bakıyordu. "Onu her an kaybedebilirim. En küçük bir komplikasyon hayatına mal olabilirmiş!" Önüne döndüğünde sıktığı dişlerinin gıcırtısını duyabiliyordum. "Levent bunu nasıl yapabildi!" Bir yanı hâlâ bunu

kabullenemiyordu. "Orospu evladı, kan çekiyor ki babasının izinden gidiyor! Oğullarından birini kendine benzetmeyi başardı!"

"Levent kötü biri değil." Söylediklerimle kaşlarını çatınca sözlerimin arkasında durdum. "Üzgünüm ama olanların tek suçlusu Levent değil. Zamanında ona anne ve babasının nasıl insanlar olduğunu anlatsaydınız bugün tüm bunları yaşıyor olmazdık."

Levent yirmilerinde yetişkin biriydi ama onu hep çocuk yerine koymuşlardı. Çocukken ona bir şeyler söylememelerini anlıyordum ama büyüdüğünde bu yapılmalıydı. Bazı şeyleri kaldıracak yaşa geldiğinde ona gerçekler anlatılsaydı belki o zaman anne ve babasının yalanlarına inanmazdı.

"Levent'e ben de çok kızgınım, onun yüzünden Karun ölebilir." Gözlerime akın eden yaşlar göz pınarlarımı sızlatırken başımı eğdim. "Ancak bilinçli bir şekilde sizleri tuzağa çektiğini sanmıyorum. Sizi severdi, bence olanları bir de ondan dinlemek gerek."

Levent ile aynı evin içinde günlerimi geçirmiştim, o kötü biri değildi. Hemen bir yargıya varmadan önce onu da dinlememiz gerektiğini düşünüyordum. Biraz sakinleştiğim için Levent konusunda kesin bir yargıda bulunmamamız gerektiğini daha iyi anlamaya başlamıştım.

Benimle aynı fikirde olmayan Gurur'un sert mizacında değişen bir şey olmadı. "Onu elime geçirdiğimde evveliyatını sikeceğim! İlk kez kendi kanımdan birinin katili olacağım ve bu sikimde bile değil!" Yeşillerini ele geçiren tehlike beni korkutmaya başlamıştı. "Karun o yataktan hiç kalkamazsa Allah şahidimdir ki öldürmeye Levent'le başlayacağım!"

"Gurur..."

"Uzatma, gelin hanım!" Beni tersleyerek önüne döndü. "Beni siktir et ama abisini harcayan bir piçe acımayacağım." Levent bulunmadan Karun'un bir an önce uyanmasını istiyordum yoksa Gurur gerçekten dediğini yapacaktı. Bir tek Karun ona engel olabilirdi.

"Öfkeyle hareket etmeden önce biraz sakin olmalısın."

"Sakin olmak mı?" İnanamayan gözlerle bana baktığında yüzünde hayrete düşmüş gibi bir ifade vardı. "Yeğenlerim canıyla boğuşuyor, nasıl sakin olabilirim? Ulan benim onlardan başka kimsem yok ki!" Sertçe yutkunurken burnunun direği sızlamış gibi sesi kısıldı. "Ne ana ne baba ne de arkadaş... Bende hiçbiri yok."

Omuzları çöktüğünde bakışlarını yere eğdi. "Kimsesizliği iyi bildiğim için Levent'in anılarında anne ve babasını kirletmek istemedim. Uzakta da

Nihova

olsa bir anne ve babası olduğunu bilmesini istedik." Acı bir şekilde güldü. "Hiç olmamasından daha iyidir demiştik."

Sigarasını içerken bakışları önündeki boşlukta oyalanıyordu. Yeşil gözleri bir kez daha geçmişin kötü anılarına çekilmişti. "Çağıl'ın hastanede olduğunu öğrendiğimde kalbim sıkıştı. Onun şehadet haberini almak en büyük korkum ve bir an korktuğum başıma geliyor sandım. O piç bizim gibi değil. Çağıl'ın varlığı mafya bir aileye atılmış en büyük kazık." O bir askerdi, bakıldığında gerçekten trajikomik bir durumdu.

Ne hatırlıyorsa bu Gurur'u güldürdü. "Henüz çocukken başlamıştı onun asker sevdası. Annesinin ona aldığı asker üniformasını giyer, tüm gün evin içinde *ben asker olacağım* diye gezerdi." Bakışları puslandığında iç çekti. "Sırf bu yüzden Karun ile onu az dövmemişizdir ama inattı ve kafasına koyduğunu yapardı. Babası eline ne zaman silah verse o silahı hedefe değil, babasının korumalarına doğrulturdu. *Büyüdüğümde sizin gibi teröristleri vuracağım* deyip herkesi sinir ederdi." Bir küfür savurdu. "Ona göre hepimiz vatan hainiydik."

Neredeyse gülecektim. "Bence onun da başına gelen en kötü şey sizsiniz. Bir askerin kendisi için istemeyeceği tek şey mafya bir ailedir."

"Bu yüzden yemin törenine gitmememiz için Karun ile ikimize az yalvarmamıştı."

"Gittiniz mi?"

"Hem de bir ordu dolusu korumayla." Gülerek başını salladı. "Suratının aldığı şekli görmeliydin." Birbirleriyle uğraşmaya bayılıyorlardı.

Gülüşü dudaklarında solduğunda bu sefer iç çekmeden duramadı. "Çağıl içimizdeki en düzgün ve en dürüst insan. O hasta yatağında yatmayı hak etmiyor. Uyandığında Levent'in yaptıklarını öğrenince yine kaçacak dağlara." Yüzünü ovuşturup nefesini sertçe verdi. "Tıpkı sevdasına karşılık alamadığında hep yaptığı gibi yine dağlara dönecek." Bu yüzden ne zaman "Oy Sevdam" şarkısını duysak aklımıza Çağıl geliyordu. Şarkıda da dediği gibi, *Oy sevdam dağlara mi çıkayim?* Çağıl çaresiz hissettikçe kendini dağlara vururdu.

Çağıl uyanmasına uyanırdı da Karun'a olacaklar endişe vericiydi. Bu yüzden Gurur'un aklına Karun gelince gözleri doldu fakat ağlayamadı. "Görünürde Karun babasının kopyası ama bir huyu bile babasına çekmemiştir. Onun ne şartlarda büyüdüğünü hayal bile edemezsin, Bige."

Ninova

Omzunun üzerinden bana bakarken buruk bakan yeşilleri insanın yüreğini sızlatıyordu. "Aynı anne ve babadan oldular ama kardeşleri sevilirken Karun hiç sevilmedi. Çağıl ve Levent'in başını okşayan eller Karun'a vurmak için kalkardı." İçim acıdığında Gurur bitirdiği sigaranın izmaritini yere bastırdı. "Hep bir kenarda durur, dışlanmış hissederek kardeşlerine gösterilen sevgiyi izlerdi." Şeref ve Güzin yaptıklarının hesabını iki dünyada da veremeyecekti.

Gurur göğüs kafesini havayla doldurarak nefesini sesli bir şekilde verdi. "Buna rağmen bir kez bile Çağıl ve Levent'i kıskanıp onların canını yakmaya kalkışmadı. Onlar adına sevinirdi, en azından kardeşleri aynı zulmü görmüyordu." Kirpiklerimin arasından taşan yaşın sıcaklığını hissettim. "Karun kendine geldiğinde Levent'in yaptıklarını nasıl aşacak?" diye sorduğunda sessiz kalmak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Karun'un bir tek ihanetle sınandığını sanıyordu, oysaki aynı gün içinde Defne hakkındaki gerçekleri de öğrenmişti.

Karun kolay kolay toparlayamazdı.

Gurur sigara paketini bana uzatırken gözlerime olan bakışı fazla umutsuz ve karamsardı. "Fena çakıldığımı hissediyorum, daha önce hiç bu kadar dibi bulmamıştım."

İkinci kez onun için bir dal sigara yakıp ona uzattım. Çakmağı yaktığımda bunu görmemek için başını yere eğmişti. "Eğer dibi bulduysan orada kal." Parmaklarımın arasındaki sigarayı aldığında bakışları soru sorar gibiydi. Ona tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Biri gelip seni kaldırana kadar dipte kal ve orada biraz dinlen."

Gurur gerçeklikten uzak bir şekilde güldüğünde bu gülüşü fazla can yakıcıydı. "Ben düşersem kimse bana elini uzatmaz."

Tam bir şey söyleyecektim ki terasın demir kapısı ardına kadar açıldı. Terasa çıkan kadını görünce şaşırdım, bu Farah'tı. Bugün gördüğüm Farah'ın aksine her zamanki gibi görünüyordu. Yine siyah saçlarını bir kalemle dağınık topuz yapmıştı. Onu olduğundan daha sevimli gösteren yuvarlak gözlükleri de gözlerindeydi. Üzerindeyse hep olduğu gibi kalçasının altına kadar gelen salaş bir kazak, dar pantolon ve yün hırkası vardı.

Bugün gördüğüm kadından farklı olarak siyah gözleri ürkek bakıyordu. Küçük adımlarla bu tarafa yürürken elinde bir sepet tutuyordu. Gurur ile bakışlarımız onun üzerinde olduğu için bu onu tedirgin ediyordu. Farah'ın bu hâli daha fazla kafamı karıştırdı çünkü numara yapıyor gibi görünmüyordu. Oysaki bugün Şeref'in karşısına dikilen o kadın bambaşka biriydi.

Her ikisi de Farah'tı ama bu gözlüklü hâli daha baskındı, değil mi? Ya bir psikolojik tedavi geçmişim olduğu için bu konularda az çok bir şey biliyordum. Farah bir kimlik kaybı yaşıyor olabilirdi. Aslında kendi içinde bölünmüştü. Herkese gösterdiği ve herkesten sakladığı bir Farah vardı. Gerçekte hangisi olduğunu henüz o bile bilmiyor olabilirdi. Bence gerçek karakterini henüz bulamamıştı.

Bugün gördüğüm o korkusuz kadın bir tek sevdikleri söz konusu olunca ortaya çıkıyor olmalıydı. Yaşadığı bu gelgitler son bulursa, gerçekte kim olduğu asıl o zaman ortaya çıkacaktı. Bence Farah şu anda hepimiz için büyük bir gizemdi. Kendi içinde yaşadığı psikolojik savaşta hangi Farah'ın galip geleceğini merak ediyordum.

Bir çocuğun küçük adımlarıyla yürüyüp Gurur'un tam karşısında durdu. Farah onun tepesinde dikildiği için Gurur başını kaldırıp ona bakıyordu. Onu burada görmeyi beklemediği çok açıktı. Farah az önceki konuşmalarımızdan habersiz kalkması için Gurur'a elini uzattı. Gözlerini kocasının yeşillerine kenetleyip o nahif sesiyle konuştu. "Hava soğuk, hasta olacaksın." Gurur onun eline bakarken sertçe yutkunmuştu. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum.

"*Ben düşersem kimse bana elini uzatmaz,*" demişti ve Farah ona elini uzatıyordu.

Gurur son derece ciddi gözlerle Farah'ı izlerken onun uzattığı elini tutmadı. Farah'ın spor ayakkabılarına bakınca bağcıklarının açıldığını gördü. Sigarayı yere bastırıp söndürdükten sonra oturduğu yerde kıpırdandı. Uzanıp karısının ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya başladığında şimdi yutkunan Farah'tı.

Gurur ona nasıl hissettirdiğinden habersiz, "Şu şeyleri ya giyme ya da doğru düzgün bağlamayı öğren," diye ona kızdı. "Her defasında senin için ayakkabını bağlayacak değilim." Anlaşılan bunu ilk kez yapmıyordu.

Karısının ayakkabılarının bağcıklarını bağladıktan sonra geri çekilip tekrar sırtını duvara yasladı. Bu hareketi yerde oturmaya devam edeceğini gösteriyordu. Farah inat ederek bir kez daha ona elini uzattı. "Artık oradan kalkmalısın."

Gurur burnundan nefesini sertçe vererek inatçı karısının ona uzattığı eline boş gözlerle baktı. Farah'ın elini tutup bir anda onu kendisine çekerek bacaklarının arasına düşürdü. Karısına olan bakışları sitemkârdı, yaptığımız o konuşmadan sonra Farah'ın çıkıp gelmesini beklemiyordu. "Sen beni yerden kaldıracak güçte değilsin, el kızı."

Gurur onu üzerine çektiğinden Farah'ın elindeki sepet yan tarafa düşmüştü ama içindekiler dökülmedi. Dizleri Gurur'un bacaklarının arasında zemine yaslıydı. Bir eli Gurur'un avucundayken diğer eli onun göğsündeydi. Bulundukları pozisyon onu utandırdığı için yanakları kızarmaya başlamıştı. "Belki seni yerden kaldıracak güçte değilim." Gözlerini Gurur'un yeşillerine dikip kinayeli bir sesle konuştu. "Ama seninle yerde kalırım, el oğlu." Gurur nefes dahi alamadı.

Gurur onun büyüsüne kapılmışken tek kelime edemedi. Farah kendini yan tarafa atarak onun yanına oturdu. Sepeti kendine çekerken Gurur'un ona olan yoğun bakışlarından habersizdi. Sepetin içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. "Sana yemek yaptım, sen hastane yemeklerini yiyemezsin." Saklama kaplarının içine koyduğu yemekleri çıkarmaya başladı. Hepsini ikisinin arasına diziyordu.

Daha sonra küçük bir termos ve ince belli cam bardak çıkardı. "Çayı karton bardaktan içmeyi sevmediğin için cam bardak getirdim. Ve son olarak..." Sepetin içinden bir dal kırmızı gül çıkarıp Gurur'a uzattı. "Bu senin için."

Gurur önce onun uzattığı güle, daha sonra da bana baktı. Benim bunu görmem onu utandırmış olmalı ki yüzünde çok komik bir ifade vardı. Kısık bir sesle küfredip gülü almaya yanaşmadı. Farah'a bakarken sert bakışları uyarı niteliğindeydi. "Yanlışın var, bunu bana değil, Bige'ye almış olmalısın." Aksini söylediğinde kıza yapacaklarını kestiremiyordum.

Farah kısa bir an bana baktıktan sonra kafası karışmış bir hâlde Gurur'a döndü. "Benim kocam Bige mi?"

Gurur'un da kafasını karıştırmıştı. "Hayır."

"Kim benim kocam?"

"Bu ne sikik bir soru, kocan benim, ulan."

Farah ona tebessüm ederek gülü uzattı. "O zaman bu gül senin çünkü bunu kocama aldım."

"Bana hiç yardımcı olmayan illet bir kadınsın!" Gurur bunu küfreder gibi söylemişti.

Farah onun bu hâllerine alışkın olmalı ki zerre kadar alınganlık yapmadan gözlerini kırpıştırdı. "Ben illet bir kadın mıyım?"

"Evet!" dedi Gurur sertçe.

"Ben illet bir kadın mıyım?"

"Ulan evet dedim ya!"

"Ben illet bir kadın mıyım?"

"Sikeyim, başladı yine!"

"Ben illet bir kadın mıyım?"

"Değilsin! Allah Kuran çarpsın değilsin!" dediğinde Farah'ın tatlı kıkırtısıyla bakışları yumuşadı. "Bir de gülmesi yok mu..."

Karısının elindeki gülü aldığında onları yalnız bırakmak için ayağa kalktım. Farah gitmeme engel olarak, "Bige," dedi aceleyle. Bana kendi eliyle yaptığı yemekleri göstermesini beklemiyordum. "Lütfen sen de bir şeyler ye."

Ona tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Hiç iştahım yok." Karun uyanmadan boğazımdan tek bir lokma geçmezdi.

Yanlarından ayrılıp terasın kapısına yürürken Gurur'un Farah'a, "Karalahana sarması da yaptın mı?" deyişini duydum.

"Yapmaz mıyım, sen çok seversin." Yüzümdeki tebessümle dışarı çıktım. Eskiden öyle olabilirdi ama bence Gurur artık kimsesiz değildi.

Bize birkaç gün demişlerdi ama Karun bir haftadır yoğun bakımda tutuluyordu. Durumunda olumlu bir gelişme olmadığı için hiçbir şekilde onu görmemize izin vermiyorlardı. Hepimiz bir haftadır hastanede yatıp kalkıyorduk. Bu süreç hepimizi çok yıprattığı için artık iyi bir haber almaya ihtiyacımız vardı. Ne uyuyabiliyordum ne de doğru düzgün bir şeyler yiyebiliyordum.

Babam dâhil herkes bir şeyler yemem için beni zorluyordu ancak birkaç lokmayla tıkanıyordum. Karun'dan nefret etse de babam sık sık hastaneye gelip bana destek oluyordu. Büyükbabamı malikânede tek başına bırakmak istemediği için uzun süre burada kalamıyordu. Gazel genelde babamın burada olmadığı zamanlarda gelirdi. Onunla karşılaşmamaya dikkat ediyordu.

Herkes eve gidip biraz dinlenmem için bana yalvarıyordu ancak Karun uyanmadıkça buradan ayrılamazdım. Bir haftalık bekleyiş beni o kadar yıpratmıştı ki sık sık karnıma kramplar giriyordu. Bebeğim için güçlü durup iyi şeyler düşünmeye çalışıyordum ama Karun olmadan geçirdiğim her gün beni kötü şeyler düşünmeye itiyordu.

Şeref denen o şerefsiz hâlâ benim tutsağımdı. Onun canını en ağır şekilde yakmak istediğim için şimdilik onu görmeye gitmiyordum. Bunun

için önce Karun'un uyanmasını bekleyecektim. Çağıl kendine gelmişti ve sağlık durumu gittikçe iyiye gidiyordu. Ancak hiç iyi değildi, Karun'un başına gelenler ve Levent'in ihanetiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Çağıl olanları duyunca kelimenin tam anlamıyla çıldırmıştı. Hasta yatağında olmasına rağmen tıpkı Gurur gibi o da her yerde Levent'i arattırıyordu. Levent her neredeyse çok iyi gizleniyordu ve umarım hiç ortaya çıkmazdı. Olaylar durulana kadar bir süre daha saklanması onun hayrınaydı.

Elay ile koridorda yürürken Çağıl'ı görmeye gidiyordum. Çiçek onunla en iyi şekilde ilgileniyordu ama bu bile Çağıl'ı yeteri kadar mutlu etmiyordu. Abisi uyanmadıkça hiçbir şeyin ona iyi gelmeyeceğini biliyordum. Asansör kapanmadan yetişmek için adımlarımızı hızlandırdık. Koşar adım yürüdüğümüz için Elay bir doktora çarptı. "Affedersiniz," demişti ki dikkatimi çeken şeyle buz kestim.

Elay ona çarptığı için doktor plansız bir şekilde bize doğru dönmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden belinin yan tarafına taktığı silahı görmüştüm. Hemen beyaz önlüğünün önünü düzeltip kendine çekidüzen verdi. Elay'a bakıp kalın bir sesle, "Önemli değil," dedikten sonra asansöre bindi. Elay onun belindeki silahı fark etmemişti. Soğukkanlı biri olduğum için yaşadığım şaşkınlığı çok hızlı üzerimden atıp Elay'la asansöre bindim. Nasıl bir doktor yanında silah taşırdı ki?

Asansörde bizden başka üç kişi daha vardı. Dördüncü katın düğmesine basacaktım ki gizemli doktor benden önce davrandı. Aynı kata gidiyorduk, o da dördüncü kata basmıştı. Asansörün arka tarafına yürüyüp yönümü kapıya çevirdim. Şüphe çekmeden iki adım önümde duran adamı izliyordum. Kırklı yaşlarında kavruk tenli bir adamdı. Günlerce güneşe maruz kalmış gibi teninde kalıplaşmış bir bronzluk vardı. Doktorlar sıklıkla hastanede olurdu, böyle bir bronzluğa nasıl sahip olmuştu?

Şu anda bana sırtı dönüktü ama asansöre binmeden önce yüzünü görmüştüm. Kalın kaşlarını, sert hatlarını ve eğri burnunu görebilmiştim. Siyah saçları ve geniş omuzlarıyla bakışırken gözlerim yanında duran eline kaydı. Uzun tırnaklarının içinde kir vardı. Bir doktorda olmayacak nasırlı ve kirli ellere sahipti. O aslında doktor değildi, değil mi?

Asansörün durmasıyla dördüncü katta indik, hemen onun peşindeydik. Aramıza belli bir mesafe koyarak onu takip etmeye başlamıştım ama Elay bunun farkında değildi. "Duha beni çok endişelendiriyor," derken öndeki adamdan haberi yoktu. "Karun biraz daha uyanmazsa Duha'nın sağlık durumu iyice kötüye gidecek. Son bir haftadır kendine hiç bakmıyor."

"Ben illet bir kadın mıyım?"

"Sikeyim, başladı yine!"

"Ben illet bir kadın mıyım?"

"Değilsin! Allah Kuran çarpsın değilsin!" dediğinde Farah'ın tatlı kıkırtısıyla bakışları yumuşadı. "Bir de gülmesi yok mu..."

Karısının elindeki gülü aldığında onları yalnız bırakmak için ayağa kalktım. Farah gitmeme engel olarak, "Bige," dedi aceleyle. Bana kendi eliyle yaptığı yemekleri göstermesini beklemiyordum. "Lütfen sen de bir şeyler ye."

Ona tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Hiç iştahım yok." Karun uyanmadan boğazımdan tek bir lokma geçmezdi.

Yanlarından ayrılıp terasın kapısına yürürken Gurur'un Farah'a, "Karalahana sarması da yaptın mı?" deyişini duydum.

"Yapmaz mıyım, sen çok seversin." Yüzümdeki tebessümle dışarı çıktım. Eskiden öyle olabilirdi ama bence Gurur artık kimsesiz değildi.

Bize birkaç gün demişlerdi ama Karun bir haftadır yoğun bakımda tutuluyordu. Durumunda olumlu bir gelişme olmadığı için hiçbir şekilde onu görmemize izin vermiyorlardı. Hepimiz bir haftadır hastanede yatıp kalkıyorduk. Bu süreç hepimizi çok yıprattığı için artık iyi bir haber almaya ihtiyacımız vardı. Ne uyuyabiliyordum ne de doğru düzgün bir şeyler yiyebiliyordum.

Babam dâhil herkes bir şeyler yemem için beni zorluyordu ancak birkaç lokmayla tıkanıyordum. Karun'dan nefret etse de babam sık sık hastaneye gelip bana destek oluyordu. Büyükbabamı malikânede tek başına bırakmak istemediği için uzun süre burada kalamıyordu. Gazel genelde babamın burada olmadığı zamanlarda gelirdi. Onunla karşılaşmamaya dikkat ediyordu.

Herkes eve gidip biraz dinlenmem için bana yalvarıyordu ancak Karun uyanmadıkça buradan ayrılamazdım. Bir haftalık bekleyiş beni o kadar yıpratmıştı ki sık sık karnıma kramplar giriyordu. Bebeğim için güçlü durup iyi şeyler düşünmeye çalışıyordum ama Karun olmadan geçirdiğim her gün beni kötü şeyler düşünmeye itiyordu.

Şeref denen o şerefsiz hâlâ benim tutsağımdı. Onun canını en ağır şekilde yakmak istediğim için şimdilik onu görmeye gitmiyordum. Bunun

için önce Karun'un uyanmasını bekleyecektim. Çağıl kendine gelmişti ve sağlık durumu gittikçe iyiye gidiyordu. Ancak hiç iyi değildi, Karun'un başına gelenler ve Levent'in ihanetiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Çağıl olanları duyunca kelimenin tam anlamıyla çıldırmıştı. Hasta yatağında olmasına rağmen tıpkı Gurur gibi o da her yerde Levent'i arattırıyordu. Levent her neredeyse çok iyi gizleniyordu ve umarım hiç ortaya çıkmazdı. Olaylar durulana kadar bir süre daha saklanması onun hayrınaydı.

Elay ile koridorda yürürken Çağıl'ı görmeye gidiyordum. Çiçek onunla en iyi şekilde ilgileniyordu ama bu bile Çağıl'ı yeteri kadar mutlu etmiyordu. Abisi uyanmadıkça hiçbir şeyin ona iyi gelmeyeceğini biliyordum. Asansör kapanmadan yetişmek için adımlarımızı hızlandırdık. Koşar adım yürüdüğümüz için Elay bir doktora çarptı. "Affedersiniz," demişti ki dikkatimi çeken şeyle buz kestim.

Elay ona çarptığı için doktor plansız bir şekilde bize doğru dönmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden belinin yan tarafına taktığı silahı görmüştüm. Hemen beyaz önlüğünün önünü düzeltip kendine çekidüzen verdi. Elay'a bakıp kalın bir sesle, "Önemli değil," dedikten sonra asansöre bindi. Elay onun belindeki silahı fark etmemişti. Soğukkanlı biri olduğum için yaşadığım şaşkınlığı çok hızlı üzerimden atıp Elay'la asansöre bindim. Nasıl bir doktor yanında silah taşırdı ki?

Asansörde bizden başka üç kişi daha vardı. Dördüncü katın düğmesine basacaktım ki gizemli doktor benden önce davrandı. Aynı kata gidiyorduk, o da dördüncü kata basmıştı. Asansörün arka tarafına yürüyüp yönümü kapıya çevirdim. Şüphe çekmeden iki adım önümde duran adamı izliyordum. Kırklı yaşlarında kavruk tenli bir adamdı. Günlerce güneşe maruz kalmış gibi teninde kalıplaşmış bir bronzluk vardı. Doktorlar sıklıkla hastanede olurdu, böyle bir bronzluğa nasıl sahip olmuştu?

Şu anda bana sırtı dönüktü ama asansöre binmeden önce yüzünü görmüştüm. Kalın kaşlarını, sert hatlarını ve eğri burnunu görebilmiştim. Siyah saçları ve geniş omuzlarıyla bakışırken gözlerim yanında duran eline kaydı. Uzun tırnaklarının içinde kir vardı. Bir doktorda olmayacak nasırlı ve kirli ellere sahipti. O aslında doktor değildi, değil mi?

Asansörün durmasıyla dördüncü katta indik, hemen onun peşindeydik. Aramıza belli bir mesafe koyarak onu takip etmeye başlamıştım ama Elay bunun farkında değildi. "Duha beni çok endişelendiriyor," derken öndeki adamdan haberi yoktu. "Karun biraz daha uyanmazsa Duha'nın sağlık durumu iyice kötüye gidecek. Son bir haftadır kendine hiç bakmıyor."

Gözlerimi önde giden adamdan ayırmadığım için Elay'ın söylediklerine yeteri kadar odaklanamıyordum. Etrafına bakarak yürümesi bile çok şüpheliydi. Uzun süre yürüyüp birkaç koridor döndü. Tüm bu süreçte ona fazla yaklaşmadan onu takip etmeye devam ettim. Zaten şu ana kadar bizim gideceğimiz yerlerden geçiyordu. Sık sık etrafına bakması iyiye işaret değildi.

Bir anda arkasını dönünce hemen Elay'a döndüm. "Duha ve Karun'un birbirlerine ne kadar düşkün olduğunu iyi biliyorsun," dedim. "Ona biraz zaman ver." Uzun saçlarımı parmağıma dolayıp sahte doktordan haberim yokmuş gibi Elay'la konuşmayı sürdürdüm. "Karun uyandığında her şey düzelecek."

Şüpheli adam ben dâhil arkasındaki herkesi hızlıca kontrol edip önüne dönmüştü. Bir kez daha etrafına bakıp buradaki kapılardan birine yürüdü. Onun gözüne kestirdiği kapıyı görünce kaşlarım çatıldı. Bu herif her kimse Çağıl için gelmişti! O odada Çağıl kalıyordu!

Hassiktir!

Adam örgütten biriydi!

Şimdi nasıl böyle yandığı anlaşılıyordu çünkü dağlardan geliyordu. Bu yüzden derisi kavruktu. Çağıl birilerinin kuyruğuna çok sağlam basmış olmalı ki onun peşine düşmüşlerdi. Sağına ve soluna bakan sahte doktor içeri girince koşmaya başladım. Elay arkamdan, "Acelen ne!" diye bağırsa da durmadım. Bekleyecek bir saniyem bile yoktu.

Ses çıkarmadan aralık kapıdan içeri girdiğimde gördüklerimle kan beynime sıçradı. Çağıl yatakta çarşafı kafasına kadar çekerek uyuyordu. Sahte doktor da susturucu taktığı silahıyla yatağın yanında duruyordu. Daha ben bir şey yapmadan silahı yatağa doğrultup, "Ecelin geldi, üsteğmen!" dedi kin dolu bir sesle. "Dağlara da bekledik ama cesaret edip gelmediniz!" Tüm şarjörü Çağıl'a sıktığında aklım başımdan gitmişti.

"Geldik lan, kaçmıştınız!" diyen bir ses duyduğumda hemen yan tarafa döndüm. Banyo kapısının önünde duran Çağıl'ı görünce afalladım. Çıkardığı silahı yatağın yanındaki adama doğrulttu. "Beklemede kalın, leşinizi dağlara sermek için yine geleceğiz!"

Adam hemen arkasını dönüp silahı Çağıl'a doğrultunca biri arkamdan ateş ederek onu elinden vurdu. "İkinci kurşunun beynine girmesini istemiyorsan rahat dur!" Birileri yanımdan geçerek içeri girince oda bir anda doldu.

Adamı elinden vurarak etkisiz hâle getirmişlerdi. Bir kadın yürüyüp yumruğuyla kendinin iki katı adamı yere serdi. "İt soyu!" Adamın karnına sert bir tekme atarak onu yerde iki büklüm etti. "Bizden birini alacak yürek var mı lan sizde!"

İçerideki adamlardan biri yanındakine dönerek kızı işaret etti. "Herifi öldürmeden durdur şunu."

"Komutanım, bırakalım siksin belasını," diyen kişi sırıtıyordu. "Yol boyunca fazla sinirliydi, öfkesini boşaltmazsa bize sataşır." Hepsi sivil giyinmiş olabilirdi ama bunlar Çağıl'ın timindeydi, değil mi? Belli ki bu suikasttan önceden haberleri olmuştu.

Siyah saçlı kız bayıltana kadar yerdeki adamı tekmelediği için Çağıl, "Hülya yeter," diye konuştu. "Sorgu için bize canlı lazım." Elindeki silahı beline takarken yüzünü buruşturmuştu. "Biraz daha devam edersen ölecek."

"Siz nasıl isterseniz, komutanım." Hülya denen kız isteksizce Çağıl'ı dinleyip geri çekildi.

Arkamdan gelen Elay gözlerini irice açıp koluma yapıştı. "Bige, ne oluyor burada?" Ah, bir anlasam...

Tüm gözler Elay'la ikimize dönmüştü. Yarasından dolayı üst tarafı çıplak olduğundan Çağıl'ın üzerinde sadece bir pantolon vardı. Göğsünün altından başlayan sargı bezi, çapraz bir şekilde vücuduna sarılıydı. Ekibindekiler merakla bize bakınca Çağıl onlara beni gösterdi. "Abimin karısı, Bige Saka." Daha sonra Elay'ı işaret etti. "Tunus'un nişanlısı Elay Zemheri." Bu herif ismimizin başına bir sıfat koymadan bizi tanıtmayı bilmiyordu.

Ayakta durmak Çağıl'ı yorduğu için yavaşça yatağın üzerine oturup ekibindekileri bize gösterdi. Hepsinin ismini sırasıyla söyleyip onları kısaca tanıtmıştı. "Sancar, Bekir, Murat, İnanç ve Hülya. Timdeki arkadaşlarımın küçük bir kısmı." Diğer kısmı neredeydi acaba? Kısılan gözlerimden aklımdan geçenleri anlamış olmalı ki Çağıl güldü. "Hastanenin her yerinde," dedi sakince. "Ben taburcu olana kadar kovsam da gitmezler."

Sancar denen adamın bakışları anlam veremediğim bir şekilde benim üzerimde oyalanıyordu. "Albay Asım Saka'nın kızı Bige Efil." Sesli düşünüyormuş gibi garip mırıltılar çıkardı. "Ona mafya bir damat götürerek babana kalp krizi geçirtmiş olmalısın." Burnundan garip homurtular çıkararak güldü. "Adama hayatının golünü attığın bir gerçek."

Nihova

Hülya bazı şeyleri bir türlü kafasında oturtamıyormuş gibi kıstığı kahve gözleriyle bana bakıyordu. "Sen de bizden biri sayılırsın. Onca adam varken neden yeraltından biri?"

Çilli adam yani Murat, öksürerek ona Çağıl'ı gösterince Hülya hemen kendine çekidüzen verdi. "Kusura bakmayın, komutanım." Ne de olsa bahsettikleri kişi Çağıl'ın abisiydi.

"Babamdan yeterince çekiyorum, bir de siz başlamayın," diye sızlanarak odanın içine yürüdüm. Askerleri severdim hatta kendimi en çok onların yanında rahat hissederdim, çocukluğum onların arasında geçmişti.

Çağıl ekibindekilere dönerek yerdeki adamı gösterdi. "En yakın karargâha götürün, sorgusunu bizzat yapacağım."

"Neyle?" dedi içlerinden biri. "Sırtımızda mı taşıyacağız bu iti?"

Sancar hemen arkaya doğru bir adım attı. "Ben taşımam." Arkadaşlarına döndü. "Buradaki ikinci kıdemli benim, siz taşıyacaksınız."

Murat rahat bir şekilde ona Hülya'yı gösterdi. "Kim dağıttıysa o toplasın."

"Benim onu taşımam fizik kurallarına aykırı."

Çağıl kıza dik dik bakıyordu. "Madem öyle, neyine güvenerek bayılıyorsun herifi?"

Hülya başıyla Sancar'ı gösterince zavallı adam bir küfür savurdu. "Ayrılık sebebisin! Komutanım gibi ben de kendime niye hırgürden uzak hanım hanımcık bir kız bulmadıysam?" Arkadaşlarına dönüp yerdeki adamı işaret etti. "Onu sırtlanan kişinin tüm nöbetlerini nişanlıma yazacağım," dediğinde ekipteki herkes adama doğru yürüdü, Çağıl gülerken bu sefer de Hülya'nın keyfi kaçmıştı.

Kısa sürede adamı sürükleyip götürdüklerinde odada sadece biz kalmıştık. Henüz birkaç dakika geçmemişken dışarıdan Çiçek'in, "Kenan Bey ben artık malikâneye dönmek istiyorum," diyen sesini duyduk. "Nedim abim burada olmamdan hiç memnun değil."

"Bunu bana değil, Gurur'a söyle." Kenan'ın sesi keyifli geliyordu. "Kalıp Çağıl'a bakmanı o istedi." Anlaşılan Gurur yeğenine iyi gelecek tek kişiyi zorla burada tutuyordu.

Çiçek, Kenan ve Kadem içeri girdiğinde yerdeki kan izi üçünün de dikkatini çekti. O kanın Çağıl'a ait olduğunu düşünen Çiçek hemen onun yanına gitti. "Çağıl Bey, siz iyi misiniz?"

Nimova

Başka zaman olsaydı Çiçek'in ilgisi Çağıl'ı havalara uçururdu ancak şimdi öyle değildi. Aklı abisindeyken kendi gönül meselesini düşünecek durumda değildi. "Benim kanım değil." Çiçek'e küçük bir açıklama yapıp dolabı gösterdi. "Bana giyecek bir şeyler verir misin? Karun'u görmek istiyorum."

Henüz kendini toparlayamadığı için Çiçek buna yanaşmadı. "Doktor yatakta kalmanızı söyledi, dikişlerinizi kanatabilirsiniz." Cümlesini yeni bitirmişti ki kurşunlarla delik deşik olan yatağı gördü. Çarşafı çekince altından çıkan cansız mankenle gözlerini büyüttü. "Bu nedir?" Eğer yataktaki Çağıl olsaydı mankendeki tüm bu kurşunlar onun vücuduna girecekti.

Çağıl yataktaki cansız mankene hissiz gözlerle bakıyordu. "Saldırıya uğradım." Umarsızca konuşup yönünü dolaba çevirdi. "Önemli bir şey değil, bana tişörtümü getir." Saldırının olacağını önceden haber almış olmalı ki yatağına bir cansız manken koydurmuştu.

Onun tişörtünü getirmek yerine Çiçek odadaki tekerlekli sandalyeyi getirdi. "Burada kalmanız çok riskli, odanızı değiştirmeliyiz."

"Siktir et şimdi bunları, Karun'u görmeliyim!" Çağıl sert bir sesle onu azarlayınca Çiçek'in korkup geri adım atmasını bekledim. Ancak bunu yapmayıp o da kaşlarını çattı.

"Şimdi gitseniz bile Karun Bey uyanmadan onu göremezsiniz." Tekerlekli sandalyeyi Çağıl'ın dizine çarpacak şekilde itti. "Odanız değişecek!"

Çağıl yatağın kenarında oturduğu için başını eğip dizlerine çarpan tekerlekli sandalyeye baktı, daha sonra afallayan gözlerini Çiçek'e dikti. "Sen bana emir mi veriyorsun?"

Çiçek'in güzel yüzü sinirle renkten renge girerken geri adım atacak gibi görünmüyordu. "Hayır ama dediğimi yapmalısınız!"

Ağız dolusu küfreden Çağıl, "Kızım ne bağırıyorsun?" diye homurdanıp ayağa kalktı. "Tamam, gidip değiştirelim şu odayı ama bu sandalyeye oturmam." Dağların aslanına bak hele. Konu sevdiği kız olunca nasıl da kediye dönüşüyordu.

Onun için endişelenen Çiçek sandalyeye oturması konusunda ısrarcıydı. "Yürüyecek durumda değilsiniz."

"Abartma Çiçek, o kadar da değil." Onu dinlemeden kapıya yürüdü.

Çağıl'ın çıplak sırtıyla bakışan Çiçek'in ağzı bir karış açıldı. "Üzerinize bir şey almadan mı dışarı çıkıyorsunuz?"

Çağıl omzunun üzerinden ona baktığında hınzır bakışları intikam alır gibiydi. "Senden tişörtümü istediğimde verseydin."

Bunları söyledikten sonra dışarı çıkınca Çiçek hemen dolabı açtı. Onun tişörtünü alıp, "Çağıl Bey bekleyin!" diye peşinden koşarak dışarı çıktı. "İnsanların içinde yarı çıplak gezemezsiniz."

İkisinin çıknığı kapıya olan bakışlarım buruktu. Onların birbirleriyle flörtleştiklerini gördükçe Karun'u daha çok özlüyordum. Ona sarılmayı, kokusunu solumayı ve yanımda olmasını çok özlemiştim. Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı hızlıca sildiğimde Kadem yanıma geldi. "İyi misin?" Bir haftadır bana bunun sorulmasından nefret etmeye başlamıştım, hiç iyi değildim. Bunu bilmelerine rağmen nabzımı yokluyorlardı.

"İyi olacağım." Derin bir nefes alarak kapıya yürüdüm. "Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Asansöre binip tekrar üst kata çıktım. Karun'u görmeden geçirdiğim günler canıma tak ettiği için bu sefer kimseden izin almadım. Doktoruna sorsam bana son bir haftadır ezbere bildiğim şeyleri söyleyip duracaktı. Camın arkasında da olsa onu görmek istiyordum.

Karun'un odasına yetişmeme az kaldığında içimdeki heyecan arttı. Maske ve koruyucu önlükle bile bizi içeri almadıkları için camın dışından onu görecektim. Odasına yaklaşıp camın önüne geçtiğimde gördüklerimle öylece kalakaldım. Neler oluyordu? İçeride Karun'un başına toplanan çok fazla doktor ve hemşire vardı. Hepsi de odanın içinde koşturup telaşla bir şeyler yapıyordu.

Birkaç saniye süren tutukluktan sonra hemen odaya girdim. İçeride gördüğüm manzaraya hiç hazırlıklı değildim. Kapının birkaç adım önünde donup kalmıştım. Sürekli birileri omzuma çarparak ya içeri giriyordu ya da dışarı çıkıyordu ama ben yerimden kıpırdanamıyordum. "Karun..." Boğazımı tırmalayan çığlığım fısıltıya dönüşerek dudaklarımdan çıkmıştı. Karun ölümcül bir kriz geçiriyordu.

Onu en son o depoda gördüğüm için bu hâli aklımı kaçırmama neden olacaktı. Solgun bir tenle yatakta yatıyordu. Başına ve göğüs kafesine yapıştırdıkları birçok kablo vardı. Şu bir haftada teni o kadar solmuş ki sanki vücudunda hiç kan yoktu. Bedeni zangır zangır titredikçe bağlı olduğu monitörlerden alarm çalıyordu. Doktoru sürekli etrafındakilere bir şeyler söylüyor ve yapıyordu ama hiç işe yaramıyordu. Karun'un geçirdiği kriz dinmiyordu.

Onun serumuna bir şeyler sıkıyorlar, damardan ona bir şeyler enjekte ediyorlardı ancak zerre kadar işe yaramıyordu. İçeride inanılmaz bir hareketlenme ve gürültü vardı. Doktor ve hemşireler yüksek sesle konuşuyordu, monitörlerin uğursuz sesi hiç kesilmiyordu. Sonra bir şey oldu, Karun'un

Nirvana

yatağının yanındaki monitörden farklı bir ses çıktı. Kalp ritimleri monitörde silindi ve her şey tek bir çizgiye dönüştü.

Doktorlar sustu.

Tüm sesler kesildi.

Ve geriye bir tek Karun'un kalbinin durduğunu gösteren o uğursuz ses kaldı.

"Karun..." Önce sesim kısık çıktı ama daha sonra öne atılarak, "Karun!" diye boğazımı yırtarcasına haykırdım. Onun yanına gitmek istedim ama kollarımdan tutarak beni odadan çıkarmaya çalıştılar.

Bağırıp kendimi parçalayarak onlara direndim. "Bir şey yapın, o ölüyor!" Çığlık çığlığa haykırıp gözyaşlarına boğuluyordum ama Karun'un durumunda değişen bir şey yoktu.

Ona bu kadar çok ihtiyacım varken beni bırakıp gidemezdi. Doktoru ellerini birleştirip ona kalp masajı yaparken benden daha çok çırpınıyordu. Tüzin Hanım üst üste kalp masajı yapıp, "Hadi!" diye bağırıyordu. "Hadi, hadi, hadi!" Onu geri döndürmeye çalışıyordu ama Karun çoktan gitmiş gibiydi. "Şok cihazını hazırlayın!"

Doktorun istediği cihazları hazırladıklarında artık ayakta bile zor duruyordum. İki hemşire beni kenara çekerek kollarımdan tutuyordu ama artık odadan çıkarmaya çalışmıyorlardı. Tüzin Hanım şok cihazını Karun'un göğüs kafesine bastırınca vücudu yatakta havalanıp tekrar yatağa düştü. Doktoru her denemede şokun dozunu artırıp, "Çekilin!" diye bağırarak elindekileri Karun'un göğsüne bastırıyordu.

"Neden işe yaramıyor!" Hıçkırıklar içinde ağlarken karnıma giren acıyla öne bükülüp kısık bir sesle inledim. "Bana bunu yapamazsın." Ellerimi karnıma bastırıp Karun'un solgun yüzüne baktım. "Bizi bırakamazsın!"

"Kadın hamile, onu dışarı çıkartın! Bunu görmemeli!" Tüzin Hanım bunları söyledikten sonra şok cihazını tekrar şarj ettirip bir kez daha Karun'un göğüs kafesine bastırdı. Ancak monitördeki düz çizgide değişen hiçbir şey olmadı.

Dışarı çıkmaya yanaşmadım.

Karnımdaki ağrı şiddetini artırdı.

Ve Karun geri dönmedi.

Doktoruna haksızlık yapamazdım, defalarca denemişti. Ter içinde kalana kadar o cihazı Karun'un göğsüne bastırdı ama Karun dönmedi. Dizlerimin üzerine düşüp ellerimi yere bastırdım ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Belki de dönmek istemiyordu. Kardeşinin ihanetinden sonra en

ağır işkencelere maruz kalmıştı. Bu da yetmezmiş gibi ablasının başına gelenleri öğrenmişti. Ölmek istiyordu, değil mi? Arkasından bıraktıklarını düşünmeden belki de öylece gitmek istiyordu.

"Geri dönmelisin!" Karun'un duran kalbi atmadıkça geçmişteki tüm konuşmalarımız aklıma üşüşüp canımı yakmaya başlamıştı. Bununla yaşayamazdım.

"*Yorgunum, Bige. Kimse değil, beni sen yordun,*" demişti bir seferinde ve o gün gerçekten canından bezmiş görünüyordu. Ölmediğimi öğrendikten sonra evine tekrar yerleştiğimde bana söylediği şeylerden biri de buydu.

"*Sanrı, eski yârin ömrünü versin mi Allah yenisine?*"

"*Vermesin,*" demişti dua eder gibi. "*Benden alıp eski yâre versin ama onun ömründen bir gün bile eksilmesin.*" Şimdiyse onun kalbi durmuştu ve ömründen eksilen bendim. Sanki bir anda hepsi tükenmişti.

"*Gitme Saka, canımı yaksan da kal be kızım.*" Başımı eğip sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Bugün giden ben değildim.

"*Üşüme, ben seni ısıtamam,*" diyen sesi canımı yakarak kulağımda yankılandı. "*Kendimi bile ısıtamıyorum, mezarın o kadar soğuk ki...*"

"*Hani demiştin ya, canını herkes yakar ama canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük diye... Canımdın, Saka.*" Canım gidiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Onca başarısız denemeden sonra bir hemşirenin, "Tüzin Hanım, artık durmalısınız," diyen sesiyle ruhuma kadar acıdım. "Vakti geldi, hastanın ölüm saatini duyurmalısınız." Doktor nefes nefese elindeki şok cihazıyla durduğunda bir anda her şey bitmişti.

Beden tükendi.

Kalp durdu.

Ve yaşam son buldu.

Tüzin Hanım son bir kez monitöre baktı, daha sonra da duvardaki saate. İç çekerek yanındaki hemşireye döndü. "Yaz, ölüm saati 12.40."

12.40.

Tam gün ortasında kaybetmiştim onu.

12.40.

Her şeyin bittiği o uğursuz saat.

12.40.

Onun ölümünü duyurdukları saat.

Nirvana

"Hayır, n'olur!" Ayağa kalkmaya çalışırken buradaki herkese ağlayarak yalvardım. "N'olur bir kez daha deneyin." Bununla yaşayamazdım, Karun olmadan ben eksik ve yarımdım. Beni burada bırakıp gidemezdi.

"Bige Hanım..."

"Ölürüm!" Canımı yakmak istercesine sıktığım elimi üst üste yere geçirip gözyaşları içinde onlara yalvardım. "Karun olmadan ben ölürüm! Size yalvarıyorum, bir kez daha deneyin. Sadece bir kez daha... Lütfen bunu yapın."

Tüzin Hanım'ın bana olan bakışları beni kahredecek kadar umutsuzdu ama sırf bir şeyleri kabul etmem için tekrar denedi. "Tekrar şarj edin!" dedikten sonra önüne dönüp yeniden Karun'a yaklaştı. Cihazı şarj ettiklerinde, "Çekilin!" diye bağırıp şok cihazını bir kez daha Karun'un göğsüne bastırdı ancak yine ve yine işe yaramadı! Karun'un vücudu havalanıp cansız bir şekilde yatağa geri düşmüştü.

Çok şey değişsin istedim.

Hiçbir şey değişmedi.

Doktoru, "Tekrar şarj edin!" diye bağırdığında içerideki herkes birbirine bakmaya başladı çünkü sadece son bir kez deneyeceğini düşünmüşlerdi. Ancak Tüzin Hanım, "Hadi!" diye odadakilere sesini yükseltti. "Bu gece evime döndüğümde başımı yastığa rahat koymalıyım!" Kaşlarını çattı. "Elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeliyim!" Elinden gelenin fazlasını yaptığını o da biliyordu ama yine de deniyordu. Belki de beni onun öldüğüne ikna etmeye çalışıyordu.

Tüzin Hanım tam dört kez üst üste ona şok vermişti. Her denemesi başarısız oldukça ben biraz daha öldüm. Beşinci kez denediğinde umutsuzluğa kapılmaya başladım. Onu kaybettiğimi kabullenmek bana büyük bir acı olarak dönmüştü. Karnımdaki sancı müthiş bir boyuta ulaştığında ellerimi yere bastırıp boğazımı kanatırcasına haykırdım. Karnımda üstesinden gelemeyeceğim bir ağrı vardı. Tüzin Hanım son bir kez daha deneyince monitördeki ses değişti.

Nefesim kesildi.

Başımı hızla kaldırıp dağınık saçlarımın arasında monitöre baktım. Karun'un kalp ritimlerini görünce daha fazla ağlamaya başladım ama bu sefer mutluluktan. Geri dönmüştü. Tüzin Hanım elindeki şok cihazını bırakıp, "Acele edin!" diye konuşup bir şeyler yapmaya başladığında gözlerimin önü

Nova

karardı. Başım zemine çarparken karnımdaki ağrının şiddetiyle acılar içinde kıvrandım.

Karun hayata dönmüştü.

Onun atan kalbine mutluluk gözyaşı dökmeme engel olan tek şey karnımdaki dinmeyen acıydı. Hemşirelerin yardımıyla kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda her şey etrafımda dönüyordu. Doktorlardan biri benim için endişelenerek yanıma geldiğinde onun yüzünü bulanık görüyordum. "Kadın doğum uzmanlarımızdan birine görünmelisiniz."

Hızlı hızlı nefes alırken güçlükle konuştum. "B-ben iyiyim." Karun iyiydi ya, gerisi hiç önemli değildi.

Boğulur gibi olduğumda orada duramamıştım. Çok yaklaşmıştım, Karun'u kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Neredeyse her şey bitiyordu. Koridordaki bir banka oturduğumda yanımda duran ellerim bankın alt kısımdaki kenarını kavradı ve öne bükülüp avazım çıktığı kadar bağırdım. Çığlığım içimden atmam gereken bir zehirmiş gibi boğazımı tahriş ederek çıktığında ağlamaya başladım. Karun ne yaparsa yapsın bugünü bana unutturamazdı.

12.40.

Karnımdaki ağrı gittikçe dinmeye başladığı için bir doktora görünme gereği duymadım, bunun için Karun'u beklemeye devam edecektim. Burada tek başıma oturup az önce yaşadıklarıma gözyaşları döküyordum. Karun'un odasında olanların etkisinden çıkamadığımdan uzun süre ayağa kalkmadım. Biri yanıma oturduğunda başımı çevirip ona bakmadım çünkü kim olduğunu biliyordum. "Neyin var, ağlak kuş?" Duha'nın sesiyle sol gözümden bir damla yaş daha aktı.

"Onun odasındaydım." Sesim güçlükle çıkarken tam karşımdaki duvara donuk gözlerle bakıyordum. "Kalbi durdu..." Duha yanımda kaskatı kesildiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ama hıçkırığıma engel olamadım. "Ölüm saatini duyurdular." Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Çok korktum, Duha," diye fısıldadım. "Her şey ölüm gibiydi ama ölen sadece o değildi."

"Kalender iyi mi?" diye sorarken korku içinde çıkan sesi titremişti.

"Evet." Daha fazla ağlamaya başladım. "Ama ben hiç iyi değilim."

"Şşş." Omzumu kavrayıp beni göğsüne çektiğinde titreyişlerime engel olamıyordum. Başımı onun göğsüne yaslayıp içim çıkana kadar ağlamaya başladım. "Böyle yapma." Duha beni nasıl avutacağını bilmiyordu. Saçlarımı okşayıp, "Kendini şimdi bırakamazsın," diyerek beni yatıştırmaya

Nirvana

alıştı. "Bebeğin için güçlü olmalısın." Dudaklarını saçlarıma bastırdığında ha çok onun göğsüne sokuldum.

Elim karnıma uzanırken acı bir iniltiyle, "Duha," diye fısıldadım. arnım ağrıyor."

Gözlerim kapanıp başım göğsüne düştüğünde bilincimi kaybetmeden hemen önce Duha'nın yaşadığı korkuyu soludum. Beni kucağına alıp, "Doktor çağırın!" diyen gür sesiyle karanlığa çekilmiştim.

Duzenleme
Ny.ozlem

6

AYRILIĞA HAZIR DEĞİLİZ

"Vedalar bir tüy kadar hafif görünürdü ama sevenlerin yüreğine düştüğünde taş gibi ağırlaşırdı."

Biri durmadan ismimi söylemeye başlayınca sıçrayarak gözlerimi açtım. Beyaz tavanla bakışan gözlerim ışığa alışmadan yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Ancak üzerime eğilen Gazel omuzlarıma baskı uygulayarak beni yatakta tutmaya çalıştı. "Geçti Efil, sakin olmalısın."

Bir türlü gördüğüm kâbusun etkisinden çıkamadığım için ablamın ellerini itip yataktan çıkmaya yeltendim. Gazel omuzlarıma daha sert bastırıp beni yatağa çivileyince ağlamaya başladım. Karun ve bebeğimi kaybettiğim çok kötü bir kâbus görmüştüm. O kadar gerçekçiydi ki gözyaşlarımı tutamıyordum. Gazel'in ellerini itip yatakta oturdum.

"Bebeğim..." Çıldırmış gibi başımı eğip karnıma bakmaya başladım. "Bebeğim gitti!" Hıçkıra hıçkıra ağlarken elimi karnıma bastırıp küçük bir yaşam belirtisi aradım. "Onu hissedemiyorum, bebeğime ne oldu?"

Histeri bir krizle titrerken damar yolumdaki serumu sertçe çıkarıp kanamasına neden oldum. "Onu benden aldılar!" diye bağırırken kimseyi duymuyor, görmüyor ve anlamıyordum. Çıldırmanın eşiğindeydim, bebeğimi kaybetmiştim.

Karun?

O da beni bırakmıştı.

Aklıma Karun gelince yataktan atlayıp kapıya koştum ancak karnıma giren yoğun acıyla, "Ah!" diye haykırıp öne büküldüm. Karnımda çok keskin bir ağrı vardı.

"Dur artık, ona zarar veriyorsun!" Kadem bir anda karşımda belirip daha ben ne olduğunu anlamadan beni kucağına aldı. Beni zorla yatağa yatırdığında ellerimi ağrıyan karnımdan çekmiyordum. Kadem kaşlarını çatarak omuzlarımı kavrayıp üzerime eğildi. "Parazitin iyi ama dikkatli olmalısın!" Kalbim hızlandığında donmuş bir hâlde Kadem'e bakıyordum. Bebeğim hâlâ benimle miydi?

O iyi miydi?

Kadem derin bir nefes alıp sıkıntıyla başını sallayarak ellerini üzerimden çekti. "Karun'un başına gelenlerden sonra doğru düzgün hiç beslenmediğin için kan değerlerin çok düşmüş. Susuz ve vitaminsiz kalmışsın."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip her bir tutamını sinirle dağıtırken tersçe bana bakıyordu. "Düzensiz beslenmen, yaşadığın yoğun stres ve acı, karnındaki yaratığın hayatını tehlikeye atıyor. Bir an önce kendini toparlamalısın, Efil çünkü..." Sustu ve büyük bir ciddiyetle gözlerimin içine baktı. "Doktor *düşük tehlikesi var* dedi." Kaskatı kesilip bebeğimi korumak istercesine kollarımı kendime sardım. Tıpkı babası gibi onun da hayati tehlikesi vardı, öyle mi?

Islak kirpiklerimin arasından Kadem ve Gazel'e bakarken kaşlarım bükülmüştü. "Peki, ya Karun?" Bu sorunun cevabını almaktan çok korkuyordum, dün Karun'un kalbi durmuştu ve hayata dönmesi hiç kolay olmamıştı. Yoğun bakım odasında bir daha hiç unutamayacağım anlar yaşamıştım.

Yaz, ölüm saati 12.40.

Ellerim karnımda ağlarken titreyen bir sesle, "Kadem," diye fısıldadım. "Bebeğimin babası iyi mi?"

Kadem ve Gazel göz göze geldiklerinde birbirlerine attıkları umutsuz bakışlar ciğerimi söktü. Duymaktan nefret ettiğim şeylerin korkusuyla yatağa sığamıyordum. Gazel yatağımın kenarına oturarak karnımdaki elimi tutup bana destek olmaya çalıştı. "Karun'un durumunda olumlu bir gelişme yok. Hayati tehlikeyi henüz atlatamadığı için hâlâ yoğun bakımda tutuluyor."

Gözyaşlarım birbiri ardına aktı, artık iyi bir haber duymaya ihtiyacım vardı. Günlerdir hastaneyi kendime mesken edinmiştim ama sevdiğim adam hâlâ uyanmamıştı. "Onu görmeliyim." Karun'u görmeye ihtiyacım vardı.

Yataktan çıkmaya yeltendiğimde Gazel bana engel oldu. "Doktor dinlenmeni söyledi." Beni bu yatakta tutacak tek şeyi bana hatırlatarak karnımı işaret etti. "Sadece Karun'u değil, bebeğini de düşünmelisin."

Gazel ayağa kalkıp masanın üzerinde duran yemek tepsisini alarak yanıma bıraktı. "Kendin için olmasa bile bebeğin için yemelisin." Tepsideki yemeklere isteksiz gözlerle bakıyordum. Hiç iştahım yoktu.

Ancak Gazel haklıydı, canım istemese bile kendimi zorlayıp bir şeyler yemeliydim. Gördüğüm o can sıkıcı kâbusun gerçekleşmesini istemiyorsam bebeğim için karnımı doyurmalıydım. Tepsideki kaşığı alıp soğumaya başlayan çorbaya uzandım ama gözlerimden süzülen yaşları durduramıyordum. Artık bu işkencenin bitmesini ve Karun'un bana geri dönmesini istiyordum.

Üzerimdeki koruyucu önlükle Karun'un yattığı yoğun bakım odasına girmiştim. Saçlarımda bone, yüzümde maske ve ellerimde plastik eldivenler vardı. Hayati tehlikesi devam ettiğinden enfeksiyon kapmaması için gereken tüm tedbirleri almıştım. Karun'u görmek için doktoru Tüzin Hanım'a yalvarınca beni kırmamıştı ama tüm bu şeyleri giymem gerektiğini söylemişti.

Aradan geçen günlerde bile Karun'un durumunda bir değişiklik olmamıştı. Aksine, iki gün önce tekrar fenalaşmış ve ciddi bir iç kanama tehlikesi atlatmıştı. Kafasındaki ve iç organlarındaki hasar azımsanamazdı. Şeref'in köpekleri onu zincirlerle bağlayıp demir sopalarla işkence etmişti. Karun iki haftadır yoğun bakımda tutuluyordu ama şu zamana kadar en küçük bir gelişme göstermemişti.

Kaç gün geçti aradan bilmiyordum, artık saymıyorum da ama hastaneye sayısız insan gelip bizlere geçmiş olsun dileklerini sunmuştu. Karun'un dünyasındaki tüm o karanlık insanlar uzun konvoylarla sırasıyla gelmişti. Herkes gelip gidiyordu ama burada kalan sadece bizlerdik. Gurur, Çağıl, Melek ve ben hastaneden hiç çıkmıyorduk. Diğerleri günün farklı aralıklarıyla gelip gidiyordu ancak biz hep buradaydık.

Sadece banyo yapıp üstümüzü değiştirmek için hastaneden ayrılıyorduk ve dışarıdaki işimizi halledip geri dönüyorduk. Levent'ten hâlâ ses soluk yoktu, abisinin nasıl olduğunu görmek için bile gelmemişti. Karun bu durumdayken kimse Levent'in nerede olduğunu düşünecek hâlde değildi. Aklı varsa bir süre daha ortaya çıkmazdı çünkü Gurur onu gördüğü yerde işini bitirecekti.

Gerçi bu aralar Gurur'un kafası da hiç yerinde değildi. Bunların dışında da bir derdi olduğu belliydi ama ne olduğunu bilmiyorduk. Gurur o eski neşesini kaybetmiş gibi artık neredeyse hiç gülmüyordu. Gözleri fazla durgun bakıyordu, doğru düzgün hiç konuşmuyordu ve en önemlisi kendini hiç övmüyordu. Bu bile ciddi bir sorunu olduğunu düşündürüyordu, Gurur bir günde en az kırk defa *ben tek başıma bir ulusum*, diye övünen bir adamdı.

Karun'un yatağının kenarında oturup soğuk elini avuçlarımın içine aldığımda kalbim kasılmıştı. Her zamankinden daha soğuktu. "Merhaba," diye fısıldadım. Oksijen maskesi dudaklarını kapattığı için nefesi plastik maskede buğu oluşturuyordu.

"Seni çok özlüyorum." Titreşen kirpiklerim göz pınarlarıma akın eden yaşları orada tutamıyordu. "Sadece bir kez gözlerini görmek için yapamayacağım hiçbir şey yok." Kapalı kirpiklerini aralayıp bana bakması için her

şeyimi feda edebilirdim. Saka, Sanrı'nın mavilerine uçmayı özlemişti. Şimdilerde kanatlarım o kadar kırılmıştı ki sanki gökyüzü bana haramdı.

Karun'un soğuk elini karnıma bastırdığımda bir damla gözyaşı kirpiklerimin arasından süzülmüştü. "Onu hissedebiliyor musun? Geri dönmelisin, sana ihtiyacı olan sadece ben değilim." Bir çocuk babasız bir dünyaya gözlerini açarsa hayata yenik başlardı.

"Henüz ultrasona girmedim." Duha'nın yanında bayıldığımda bir kadın doğum uzmanı beni ultrasona almış ve bebeğin durumuna bakmıştı. Ancak o esnada bilincim kapalı olduğu için ne bebeğimi görmüş ne de kalp atışlarını duymuştum.

Karun'un soğuk elini karnımın üzerinde tutarken, "Onu birlikte görelim istiyorum," diye fısıldadım. "Bebeğimizi beraber görelim, kalp atışlarını birlikte dinleyelim."

Soğuk eli karnımda buz hüzmesi yaratıyormuş gibi elinin olduğu yer üşüyordu. "Karun, n'olur uyan." Onsuz geçirdiğim günler canıma tak ettiği için kendimi tutamayıp tekrar ağlamaya başladım. "Bana geri dönmenin bir yolunu bulmalısın," diyen sesim bir naylondan çıkan hışırtı gibi pütürlüydü. "Uyan, ben de artık çok üşüyorum." Onsuz bir dünyada vücudumdaki tüm ısı kaybolmuştu. Karun benim karanlığım olduğu kadar ışığımdı da.

Makinelerin bağlı olduğu vücuduna ve kireç gibi solgun yüzüne baktıkça canımdan can gidiyordu. "Ölüyorum, Sanrı." Günlerdir gözlerimdeki parıltılar solmuşken sesim bile fazla cılız çıkıyordu. Karnımdaki elini kalbimin üzerine bastırıp, "Uyan n'olur, sensiz Saka da ölüyor," diyerek ona yalvardım. Artık uyanmalıydı.

Yüreğimdeki acı o kadar belirgindi ki sanki günlerdir kalbim hiç atmıyordu. Kalbim onunla durmuş, nefesim kurumuş ve ruhum beni terk etmiş gibi hissediyordum. "Her neredeysen, eğer beni duyuyorsan seni sevdiğimi ve beklediğimi bilmeni istiyorum."

Dudaklarımı avucunun içine bastırdığımda gözlerimden süzülen birkaç damla yaş onun avucundaki çizgilerin arasına düştü. "Seni çok seviyorum."

Doktor birkaç dakikadan daha fazla onun odasında kalmamam gerektiğini söylediğinden hiç istemesem de ayağa kalktım. Elini yavaşça yanına bıraktıktan sonra yatağın etrafından dönüp diğer elini de avuç içinden öptüm. Öpücüğümü eşitlerken aslında ondan özür diliyordum. Ona yaşattığım o üç yüz seksen üç günün özrü için avuçlarına kaç öpücük kondurmalıydım? Beni hâlâ kalpten affedememişken beni bırakıp gidemezdi.

O üç yüz seksen üç gün en büyük pişmanlığımdı. Onun da bana yaşattıkları kolay değildi ama hiçbiri üç yüz seksen üç günle kıyaslanamazdı. Karun'un hayatıyla sınandığım her günle bunu daha iyi anlıyordum. En önemlisi kalbi durduğunda yaşadıklarımdı. O kısacık anda çektiğim acıyı hiçbir şeyle kıyaslayamazdım. Benim o odada yaşadıklarımı Karun üç yüz seksen üç gün boyunca yaşamıştı.

Beni öldü bilmiş, her gün mezarımı ziyaret etmiş ve geceleri uyumak için benim soğuk mezarıma gitmişti. Benimle konuşmuş, bana ağlamış ve titreyerek mezarımın üzerinde kıvrılıp yatmıştı. Evin içinde kırk kat kıyafetle bile üşüyen adam, üç yüz seksen üç günün her gecesinde üşümekten titreyerek mezarımda uyumuştu. Artık ona yaşattığım şeyin ağırlığını daha iyi anlıyordum.

Ondan ayrılmanın hüznüyle odasından çıkıp üzerimdeki koruyucu şeylerden kurtuldum. Hastanenin koridorları arasında ruhsuzca yürüyüp bir şeyler içmek için alt kata indim. Kafeteryaya girip etrafıma baktığımda Gurur'u gördüm. Cama yakın bir masada tek başına oturup durgun gözlerle camdan dışarıya bakıyordu. Kaç gündür böyleydi, nedenini sorduğumuzda ağzını bıçak açmıyordu.

İki çay alıp yanına gittim. Gurur karton bardaktan çay içmediğinden çayı fincanda almıştım. Burada ince belli bardak olmadığı için bununla idare etmeliydi. Karşısına oturup çaylardan birini onun önünde ittim. "Anlat bakalım, Deli Gurur," diye ona takıldım. "Seni bu kadar kıvrandıran şey nedir?"

Dışarıyı izlemeyi bırakıp bana döndüğünde gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüm. İstemsizce gerildim. "Uyuşturucu mu kullandın sen?" Aralıkta bile değildik, neden yeniden uyuşturucuya başlamıştı?

Sıkkın gözlerle bana bakarken bir şey söylemek için küçük bir girişimde bulundu ancak dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak sustu. Yeşillerinde daha önce eşine benzerine rastlamadığım bir hissizlik peyda olduğunda bana kapıyı gösterdi. "Beni rahat bırak."

Gitmemi istemesine rağmen yerimden kalkmadım. Onu rahat bıraktıkça içine daha çok kapanıyordu. "Önce soruma cevap ver." Çatık kaşlarla gözlerinin altındaki koyu halkaları gösterdim. "Uyuşturucu mu kullandın?"

Gurur'un yüzü aniden sertleşirken sıktığı dişlerinin arasından küfreder gibi, "Hayır!" dedi. "Kullanmadım."

"Yalan söyleme, bağımlılara benziyorsun."

"Çünkü uykusuzum!" Sesinin normal düzeyi bile fazla gür olduğu için bana biraz sesini yükseltince yan masamızdakiler dönüp bize bakmıştı.

Gurur ise çıldırmanın eşiğindeymiş gibi dirseklerini masaya yasladı ve başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Sikeyim, kaç gündür gözüme bir gram uyku girmiyor!" Kafasının iki yanına sertçe vurarak bir kez daha küfretti. "Morfin veya sikik narkozları kullanmak istemiyorum, bir süre sonra onlara da bağımlı hâle gelebilirim!"

Gurur'un uyku problemi olduğunu bilmiyordum. Kısık gözlerle onu izlerken olanları anlamaya çalışıyordum. "Ne zamandır uyku sorunu yaşıyorsun?"

"Bir süredir!" Parmaklarını saçlarının arasından geçirip sertçe çekiştirdiğinde beden dili fazla agresifti. "O yalancı şeytan kendi uyku sorununu bana da bulaştırdı!"

Aldığı hızlı nefesler yüzünden omuzlarının hareketi gittikçe şiddetlenmeye başlamıştı. Gurur'un kaşlarının arasında derin çizgiler oluştuğunda bakışları fazla tersti. "Uyumanın bir yolu olmalı!"

"Ne yani, artık sen de Farah..." Ona Farah gibi uyku sorunu yaşayıp yaşamadığını soracaktım ki Gurur onun adını duyunca bile cin çarpmışa döndü.

Yeşil gözlerinde öfkeli kıvılcımlar çakarken yüz hatları tehlikeli bir ifadeye büründü. "Bana Farah deme!" Gırtlağından kalın ama ürkütücü bir ses çıktı, bu isme karşı tahammülsüzlüğü yüzünden okunuyordu. "Kimse yanımda ondan bahsetmeyecek!"

Farah'ın ismine karşı gösterdiği düşmanca tutumla aralarının bozuk olduğunu anladım. Gurur daha önce hiç Farah'a karşı bu kadar öfke dolu olmamıştı. Bu da ortada çok ciddi bir şeyler olduğunu gösteriyordu. "Karınla kavga mı ettiniz?"

Çenesini hafifçe sıkmaya başladığında bir çılgınlık yapmamak için iradesinin son kırıntısına tutunduğunu anladım. "Benim bir karım yok, hiç olmamış." Bunları söylerken sert nefesler aldığı için her nefesle burun delikleri genişliyordu. "Tanıdığımı sandığım kadın bir yalandan ibaretmiş, öyle biri hiç yokmuş."

Başını öne doğru eğdiğinde burnunun direği sızlarcasına sesi kısıldı. "Maskesi düştü ve gerçek yüzü ortaya çıktı. Onunla yaşadığım her şey yalanmış."

"Seni anlamıyorum."

"Siktir etsene, ben de hiçbir şey anlamıyorum."

"Adı yasaklı kişi sana yalan mı söyledi?"

"Hem de başından beri."

"Hangi konuda?"

"Her konuda."

"Biraz daha detay versen?"

"Boşanıyorum ondan!"

"Neden?"

"Canım öyle istiyor."

"Ay, fenalık geldi, yeter be." Ayağa kalkıp hemen masasından uzaklaştım. "Daha kendime faydam yok ama her yerde bir aşk acısı."

Arkamdan Gurur'un, "Ona âşık değilim!" diyen kızgın sesini duyunca baygınlık geçirecektim.

"Evet, değilsin salak! Daha Farah olmadan uyuyamıyorsun bile."

"O ismi söyleme dedim sana!" Bu deliyle uğraşmak istemediğimden hemen kafeteryadan çıktım. Kıza öyle böyle âşık olmamıştı ama bir türlü kabul etmiyordu.

Hastanenin koridorları arasında başı boş gezerken stres ve kederden patlamak üzereydim. Kaç gündür içim şişmişti bu koridorlarda. "Furkan silahımı getir!" diye bağırdığımda tam arkamda birinin küfredişini duydum. Başımı çevirince Çağıl ve Melek'in bu tarafa yürüdüğünü gördüm.

"Silahı ne yapacaksın, abimin karısı?"

Çok normal bir şeyden bahseder gibi, "Gidip birkaç adam vuracağım," dedim masumca. "Hastanede kala kala içim şişti. Bebeğimin canı kan, vahşet ve aksiyon istiyor."

Melek gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırmaya başladı. "Yenge uydurma, elma kadar bebeğin canı bunları istemez." Bebeğime elma diyen şuursuz yanıma gelip karnıma doğru eğildi. "Selam ufaklık." Yüzünü karnıma hizalamıştı. "Melek halanı özledin mi?" Yine başlıyorduk.

Melek burnunu karnıma sürttüğünde Çağıl ile birbirimize tuhaf bakışlar atıyorduk. Melek ise yaptığı çok normal bir şeymiş gibi burnunun ucunu karnıma sürtüp kıkırdadı. "Sen de beni özledin, değil mi?" Biri ona elma kadar olan bebeğin onu duymadığını söylemeliydi. Ve evet, bebeğime bir tek ben elma diyebilirdim.

Melek karnımla aşk yaşarken elini uzatıp karnımı okşadı. "Oradaki evrimini daha hızlı tamamlayamaz mısın?" Yeşil gözleri puslandığında Çağıl'ın onu duyamayacağı bir fısıltıyla, "Halanın fazla vakti kalmadı," deyince içim

öyle bir sızladı ki yerimden hiç kıpırdayamadım. Melek eğildiği yerde karnıma gülümseyerek bakarken ölümü kabullenmişti. "Seni görmeyi çok istiyorum."

Bir süre sonra eğildiği yerden başını kaldırıp bana baktı ama kafası hâlâ karnımın hizasındaydı. Gözlerimin içine canımı yakan bir ifadeyle bakmasına dayanamıyordum. "Yenge bebeğimiz kız olursa adı Defne olsun mu?" Kalbim tekledi, Çağıl ise yutkunamamıştı. Aynı şeyi daha önce Çağıl da benden istemişti. Bu ailenin Defne özlemi hiç son bulmayacaktı, Defne hepsinin kanayan yarasıydı.

Gözlerimi zorlayan yaşlarla başımı sallamak için kendimi zorladım. "Olsun yengem." Bu konuda Çağıl'a verilmiş bir sözüm olduğu için Melek'i kırmadım. "Eğer kız olursa adı Defne olacak." Ve ben en çok onlar için bebeğin kız olmasını istiyordum. Kalenderlerin Defne'ye ihtiyacı vardı. Belli mi olurdu, bir Defne'den kalan acıları bakarsın başka bir Defne sarardı. Umarım bebeğim kız olurdu.

Telefonunun çalmasıyla Çağıl bizden uzaklaşınca koridorun diğer ucundan gelenleri gördüm. Duha, Elay ve Kadem arkasındaki adamlarla buraya geliyordu. Duha her gün mutlaka buraya gelip Karun'u ziyaret ederdi. Melek, Kadem'i görünce gözlerinden kalpler çıkararak hemen bana döndü. Çok heyecanlanmıştı. Sarı peruğunu düzeltirken bana kendisini gösterdi. "Nasıl görünüyorum? Yeterince güzel miyim?"

Melek'in sağlık durumundan dolayı Kadem'in onunla olmasını hiç onaylamıyordum ama artık karşılarında da durmuyordum. Melek'le olmak Kadem'i mutlu ediyorsa o zaman olsundu. Melek'in gidişiyle ağlayacaksa onunla ağlar, kaybolursa onu bulur, dağılırsa da onu toparlamaya çalışırdım. Bu aşamada kardeşimin mutluluğunu yaşayacak ve acısını onunla paylaşacaktım.

Heyecanlı gözlerle benden bir cevap bekleyen Melek'e tebessüm ettim. "Çok güzelsin, canım." Ne solgun yüzü umurumdaydı ne de gözlerinin altındaki koyu halkalar. Hastalığının bile çürütemediği kalp güzelliği vardı.

Bir abla sıcaklığıyla Melek'in yanağını okşayıp iç çektim. "Senden daha güzel bir şey yok." Melek'in çocuksu bakan gözleri ışıldadığında kalbim huzurla dolmuştu. Gizli köşelerde kan kustuğunu iyi bildiğimden onda küçük bir tebessüm yaratmak beni mutlu ediyordu.

Duha bir yanında nişanlısı, diğer yanında en sadık dostuyla yanımıza geldiğinde tam bana Karun'un nasıl olduğunu soracaktı ki Kadem, "Abi sana

söylemem gereken bir şey var," diyerek araya girdi. Kadem'in suratındaki gerginlik ve Melek'in heyecanı ikisinin bir şeyler karıştırdığını gösteriyordu.

Duha sükûnetini bozmadan ona döndüğünde Kadem cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Seni kız arkadaşımla tanıştırmak istiyorum." Kısık bir sesle küfrettim. Bunu burada mı yapacaktı?

Kadem'in yönelimi konusunda büyük bir korku yaşayan Duha, kız arkadaş lafını duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. Siyah irisleri büyürken yönünü hızla Kadem'e çevirdi. "Yani gerçekten bir sevgilin mi var?"

Kadem heyecandan yerinde duramayan Melek'e bakmamaya çalışarak, "Evet, abi," dedi. "Gerçekten bir sevgilim var."

Duha ona çok absürt bir soru sordu. "Kız mı? Yani o bir kadın mı?" Soruyu toparlayamadığı için gergince, "Karşı cinsten biri mi?" diye sorması çok komikti.

Kadem artık bu gey muhabbetlerinden çok sıkıldığı için kaşlarını çattı. "Evet, karşı cinsten biri!"

Duha onun sevgilisini bulmak için etrafına bakmaya başladığında bakışları fazla sabırsızdı. "Nerede?"

Kadem tam ona Melek'i gösterecekti ki Çağıl yanımıza gelince kısık bir sesle küfretti. Şimdi sıkıysa Çağıl'ın yanında Melek'in kız arkadaşı olduğunu söyle bakalım. Asansörden inen Kenan da yanımıza gelip tıpkı Çağıl gibi buradaki gergin atmosferi soludu.

"Her şey yolunda mı?"

"Ben de bunu merak ediyorum," diyen Çağıl ona Kadem'i gösterdi. "Fazla gergin görünüyor." Kadem'in ne sorunu olduğunu anlamak için Çağıl bakışlarını ona dikti. "Bir karın ağrın mı var?"

Elay ortalığı kızıştırarak kanayan yaraya tuz bastı. "Kadem bizi sevgilisiyle tanıştıracakmış." Kızıl şeytan Kadem'in sevgilisini bilmiyormuş gibi rol yapıp ortalığı karıştırıyordu. "Sevgilisi şu anda buradaymış." Çağıl hiçbir şey anlamamıştı ancak Kenan'ın gözleri dakikasında Melek'i bulmuştu.

Duha sabırsızca aradığı kızı bulmak için etrafına bakıp dururken, "Kadem, o nerede?" diye sordu bir kez daha. "Burada bizim kızlardan başka kimse yok."

Çağıl buradayken Kadem ona Melek'ten bahsedemediği için soğuk terler dökmeye başlamıştı. Melek ise ona öldürecekmiş gibi bakıp başta Çağıl olmak üzere herkese sevgili olduklarını söylemesini istiyordu. Ancak

Nirvana

Çağıl'dan ödü kopan Kadem bunu yapamıyordu. Kadem yardım ister gibi bana bakınca Duha ağız dolusu küfretti. "Sevgilin bu kuş mu?"

Bekle, ne?

Duha aptalının ortaya attığı saçma fikir yüzünden Çağıl hiddetlenerek Kadem'in üzerine yürüdü. "Senin olmayan haysiyetini sikerim, kansız puşt!" İhtimali bile gözünün dönmesine neden olduğu için belindeki silahı çıkardığı gibi Kadem'in gırtlağına yasladı. "Yengeme mi göz koydun!"

"Hayır, sandığın gibi değil!" Hemen Çağıl'ın silah tutan eline yapışıp onu arkaya çektim. Kadem'e bir şey yapmasından korktuğum için ikisinin arasında duruyordum. "Önce bir sakinleş, açıklayabiliriz."

"Açıklama mı?" Duha'nın beti benzi atmıştı. "Sen neden kocasına basılmış kadınlar gibi açıklayabiliriz diyorsun?" Aklına ne geldiyse yüzündeki tüm kan çekilirken sinirden gözü seğirdi. "Kocan hasta yatağında seninle sevişemiyor diye benim sağkolumu mu ayarttın, libidosu yüksek azgın kuş!" Ben bu adamı öldürmem, parçalarına ayırırım!

"Bana bak, saçmalayıp durma!" Sinirden kan beynime sıçramışken üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Ben kocama sadık bir kadınım. Ayrıca uzun süre kimseyle sevişmeden de durabilirim!"

"Hadi oradan!" diye beni terslemesi cinnet geçirme sebebimdi. "Fransızların otelinde yediğin haltları unutmadım!"

"Allah'ın cezası, bir unutsan ne olacak! Sabah akşam başıma kakıp durma şunu." Sürekli beni Fransızların oteliyle vuruyordu. "Ayrıca orada her çiftin yaptığı şeylerden farklı bir şey yapmamıştık."

Duha ters gözlerle bana bakarken sesi alaycıydı. "Odada kırılmadık eşya bırakmamışsınız." Ne var bunda, herkes kırmıyor muydu?

Alt tarafı odadaki birkaç heykeli kazayla kırmış, olayın atmosferiyle duvar kâğıtlarına biraz hasar vermiş ve tabloları yere sermiştik. Bence bunlar abartılacak şeyler değildi. Ancak gardırobun kapısını nasıl kırdığımızı ben bile bilmiyordum. Belki de dolabın kapısı o esnada açıktı ve Karun beni kapıya sertçe yasladığında... Siktir! Karun çok acil uyanmalıydı!

Duha onu benden korumak ister gibi Kadem'i yanına çekip düşman gözlerini bana çıkardı. "Aptallığından faydalanıp kardeşimin kanına girdiysen seni kurşuna dizerim!"

Kadem bu yanlış anlaşılmaya bir dur demek için Duha'nın kolunun altından çıktı. "Abi sevdiğim kişi Efil değil."

Nnova

Kaşlarım çatıldığında Çağıl'ın elindeki silahı çekip aldım. "Ne demek sevdiğim kişi Efil değil." Silahı ona doğrulttuğumda her an elimden bir kaza çıkabilirdi. "Beni sevmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sekeceğim böyle işi!" Kadem artık çıldırmak üzereydi. Kravatını sertçe çekiştirirken boynundaki nabzı belirginleşti. Elimdeki silaha bakınca şakam olmadığını anladığı için küfreder gibi, "Seni sevdiğimi biliyorsun!" dedi sertçe.

Çağıl'ın kaşlarının kavisi çatıldığında silahı benden almak için bir saniye beklemedi. Her an tetiğe basacakmış gibi görünürken kızgın bakışlarının hedefinde Kadem vardı. "Abimin karısıyla aranda bir şeyler olduğunu kabul mü ediyorsun?"

"Hayır!" dedi Kadem korkuyla. "Onunla aramızda hiçbir şey yok."

"Ne demek yok!" diye cırladım. "Bizim seninle koskoca bir geçmişimiz var. Doğduğumuz günden beri tanışıyoruz; yani evet, seninle aramızda çok şey var."

"Efil, senin bozuk kafanı sekeceğim şimdi! Herkese sevgili olduğumuzu düşündürüyorsun!"

"Öyle bir şey düşündürmüyorum."

Yoğun bir öfkeyle, "Öyle bir şey düşünüyorum!" dedi Çağıl.

"Ben daha fena şeyler düşünüyorum," diyen Duha'nın yüzünde her an kusacakmış gibi bir ifade vardı. "Birlikte Kalender Beyciğimi boynuzladıysanız ikinizin de belasını sikerim!"

"Sus be!" Ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp bu densizin kafasına fırlattım. "Kadem ile çok şey yaşadık ama o anlamda değil!"

Kadem hızlıca başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi. "Efil ile kardeş gibiyiz."

"Çok seviyoruz birbirimizi."

Ona yaşattığım gerginliğe rağmen son söylediklerimle Kadem sinirden güldü. "Ölüyoruz birbirimize."

İç çektim. "Biz birlikte çok iyiyiz."

Kadem gözlerime dalıp giderken, "Bizden güzeli yok," dedi.

Sırıttım. "Ayrı bedenlerde tek ruh gibiyiz."

Beni izlerken Kadem'in dudağının köşesi kıvrıldı. "İkiz olsak bu kadar olur."

"Yaradan ne güzel yaratmış bizi."

"Melekler bile kıskanır."

Nihova

"Ben Kenan'a âşığım!" diyen bir sesle Kadem'le ağzımız kapandı çünkü bunu diyen biz değildik. Hassiktir, bu ses Melek'ten gelmişti. Kadem o son kısmı söylemeyecekti.

Buradaki herkes susup Melek'e döndüğünde, Melek'in yeşil gözleri sinirden çakmak çakmak yanıyordu. Kadem'in onunla sevgili olduğunu herkese açıklamasını beklerken Kadem bir türlü bunu yapmayınca çıldırmıştı. Yanında duran Kenan'ın koluna girerek hepimizi şoke etti. "Kenan ile sevgiliyiz." Peki, Kenan'ın bundan haberi var mıydı?

Tüm gözler Kenan'a döndüğünde, Kenan inanamayan gözlerle koluna giren Melek'e bakıyordu. Bir kez daha yanlış zamanda yanlış yerde olmanın mağduriyetini yaşıyordu. Çağıl yeğeninin Kenan'ın kolundaki eline baktıkça sinirden küplere bindi. "Burada ne sikim dönüyor!" Soğuk sesi gök gürültüsüyle yarışırken Kenan'ın yakasına yapışmak için bir adım atmıştı ki Kadem devreye girdi. Öne atılıp Kenan'ın suratına yumruk atarken aklını kaybetmiş gibiydi.

Attığı yumrukla Kenan'ı birkaç adım geriye sendeletip Melek'in kolunu tuttuğu gibi onu yanına çekti. Bunu yaparken kızgın gözlerini Kenan'dan ayırmıyordu. "Sevgilimle mi birliktesin!" Daha önce kimse Kadem'i bu kadar sinirli görmemiştir, kahve gözlerine ölümün soğukluğu çökmüştü. Kıskançlıktan şuurunu yitirdiği için Melek'ten *sevgilim* diye bahsederken gözü Çağıl'ı bile görmüyordu.

Zavallı Kenan durduk yere yediği yumrukla kalırken Duha'nın yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık belirdi. Melek'in elini sıkıca tutan Kadem'e bakarken gözlerinin siyahı büyüyor, yüzünde dehşet verici bir ifade oluşuyordu. "Elay tansiyonum fırladı, bir şey yap!" Fenalık geçiriyormuş gibi tansiyonunu ölçmesi için kolunu Elay'a uzattı. "Memlekette onca kız varken bu tek kromozom bula bula komşu kızını mı buldu?"

Elay iki parmağını onun bileğinin iç tarafına bastırıp nabzını kontrol ederken Duha gözlerini Kadem ve Melek'in birleşen ellerinden ayırmıyordu. "Bu piçin gey olmadığına mı sevineyim yoksa Kalender'in yeğenini ayartmasına mı üzüleyim, bilmiyorum." Duha'nın yakışıklı suratında beni neredeyse güldürecek acıklı bir ifade vardı. "Elay bilgin olsun, erkek çocuk istemiyorum. Tüm kotamı bu itle doldurdum!"

Kenan dudağına dokununca parmaklarına bulaşan kanla tüm hıncını Kadem'den çıkarmak ister gibi onun üzerine yürüdü. "Sevgilinle bir işim yok!"

Nimova

Kadem çenesini sıkarken bakışlarındaki gazaptan eksilen bir şey olmamıştı. "O zaman Melek neden sevgili olduğunuzu söyledi!"

Melek gülmemeye çalışarak parmaklarını Kadem'in parmaklarının arasından geçirdi. "Seni biraz cesaretlendirmek için." Yaptığı çok masum bir şeymiş gibi Kadem'e kocaman gülümseyip ona Çağıl ve Duha'yı gösterdi. "Artık ikisi de biliyor."

Nihayet olanları anlayan Kadem yutkunarak Çağıl'a döndüğünde, Çağıl gömleğinin kollarını topluyordu. Yüzündeki her kas yoğun bir öfkeyle kasılırken ela gözlerindeki ifade ürkütücüydü. Çağıl'ın sıradaki hamlesini herkes çok iyi bildiğinden Kadem hemen merdivene koştu. Kaçıyordu ve bence en akıllıcasını yapıyordu.

Tüm hiddetiyle onun peşine düşen Çağıl, daha yeni taburcu olduğu için istediği hızda ilerleyemiyordu. "Tüm kemiklerini kırıp köpeklere attığımda yeğenimden uzak durmayı öğreneceksin!"

Melek ise Kadem'i korumak için Çağıl'ın peşinden koşarken, "Dayı lütfen biraz sakin olur musun?" diyordu. Sanki adamda sakin olacak hâl bırakmıştı. "Benim de sevgilim olabilir, ne var bunda!"

Onların arkasından bakarken bir hemşire yanımıza gelip, "Karun Bey'in yakınları siz misiniz?" diye sorunca elimde tuttuğum çantam yere düştü. Yine kötü bir haber almanın korkusuyla vücudum titremeye başlamıştı.

Şu zamana kadar bize hiç iyi haber vermemişlerdi. Fakat bu sefer diğer günlerin aksine hemşire tebessüm edip, "Beni Karun Bey'in doktoru Tüzin Hanım gönderdi," dedi. "Karun Bey'in uyandığını size iletmemi istedi." Nefes alamadım.

Uyandı mı?

Kalbimde küçük bir hareketlenme hissettim, sonra hızını artırıp göğüs kafesimi tekmeledi ve gözlerimden süzülen yaşlarla yanımdaki Elay'a tutundum. Günler sonra aldığım güzel haberi gözyaşlarıyla karşılarken tüm duyguları aynı anda yaşamaya başlamıştım. Karun uyanmıştı, şükürler olsun ki uyanmıştı. Bir an bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Uyandı ya, gerisi hiç önemli değildi.

Hemşire onu normal bir odaya alana kadar beklememiz gerektiğini söylemişti. Sabırsızlık içinde koridorda dönüp dururken Karun'un odaya alınmasını bekliyorduk. Gurur yanımıza geldiğinde hepimizin neden buraya toplandığını soracaktı ki, "Karun uyandı," dedim büyük bir mutlulukla. "O uyandı, Gurur."

Nihova

Günler sonra Gurur'un dudaklarına gerçek bir tebessümün konduğunu gördüm. Dudakları yana doğru büküldüğünde gözlerinin yeşiline uzun zamandan sonra bir canlılık gelmişti. Tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verip, "Şükürler olsun," deyişi dua eder gibiydi. Bugün nihayet güzel bir haber alabilmiştik.

Karun odaya alınana kadar hepimiz sabırla beklemiştik. Bir hemşire yanımıza gelip bize onun yeni odasını bildirince hepimiz soluğu hemen Karun'un kapısının önünde aldık. Ne yazık ki Karun'un odasından çıkan doktor hepimizi içeri almadı. "Uyanmış olabilir ancak tehlikeyi tam olarak atlatmış değil."

Dudaklarımdaki tebessümüm kaybolduğunda doktor ciddi bir suratla bizi uyarmaya devam etti. "Onu strese sokup yeni bir krize yol açacak söylemler ve aksiyonlardan kaçınmalısınız."

Hepimizden onaylayan mırıltılar çıkmasına rağmen Tüzin Hanım yolumuzdan çekilmedi. Kadın karşımızda dağ gibi dikiliyordu. "Bir süre aynı anda onun odasına giremezsiniz. Bunu belli aralıklarla ve tek ziyaretçi şeklinde yapmalısınız." Buna da tamam, yeter ki şu kapıdan bir içeri gireyim.

Çocuğunun annesi olduğumdan onu ilk görme hakkı benimdi. Kapıya doğru bir adım attığımda Tüzin Hanım yolumu kesip bana geçit vermedi. Önümde dikilip söyledikleriyle beni delirtmeye yemin etmiş gibiydi. "Hastamız Duha Bey'i görmek istiyor." Bir dakika, ne? Karun gözünü açar açmaz Duha'yı mı istedi?

Artık emin oldum, Duha benim kumamdı!

Tüm gözler ona döndüğünde Duha'nın keyfine diyecek yoktu. Elay ile ikimizin çatık kaşlarıyla karşılaşınca gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Hastayı bekletmeyeyim." İçeri girmek için can atıyordu!

Hemen yolunu kesip içeri girmesine engel oldum. "Ben dururken sen nereye gidiyorsun?"

Bana garez eder gibi sırıttı. "Seni değil, beni görmek istiyor."

"O benim sevdiğim adam!"

"Benim de en kaliteli can düşmanım."

Kaşlarımı çatarken yumruğumu sıkıyordum. "Ben bir zamanlar onun karısıydım."

Duha başını omzuna yatırarak bana yandan bir bakış attı. "Ben hâlâ düşmanıyım."

"İçeri girmek benim hakkım, ben onun çocuğunu taşıyorum!"

"Sayemde o ve çocuğu yaşıyor. Hatırlatayım, sizi o fabrikada ben kurtardım!"

"Aylardır bu adamla birlikteyim!"

Duha sinirlerimi bozarak güldü. "Ben yıllardır."

"Ben onunla seviştim!" Bakalım buna ne diyecekti?

Gurur kahkaha atarak Duha'ya döndü. "Eğer sen de yeğenimle seviştiysen sakın benim yanımda itiraf etme. Bu kadarını kaldıramam."

Duha ikimize tersçe bakarak içeri girdiğinde yemin ederim bu hastaneyi havaya uçurmak istedim. Karun ve Duha'nın arasındaki bu tuhaf ilişkiden nefret ediyordum. Ne dost oldukları belliydi ne de düşman. Duha hasta olmasına rağmen Karun için kurşunların içine atlamış ve onu sırtında taşıyarak kurtarmıştı. Karun ise öleceğini düşündüğünde bile Duha'ya kalbini verip onu yaşatmak istemişti.

Bu ikisi güya düşmandı ama hiçbir dostun yapamayacağı şeyleri yapıyorlardı. Gurur, Elay ile ikimizin kızgın suratına bakıp güldü. "Aklınızdan geçenleri bilmek bile istemiyorum." Aklımızda neler geçmiyordu ki?..

Uzun süre Duha'nın içeriden çıkıp sıranın bana gelmesini bekledim. Duha dışarı çıkınca eskisinden daha iyi görünüyordu. Karun'la konuşmak onu kendine getirmişti. Gurur'a bakıp ona kapıyı gösterdi. "Seni görmek istiyor."

Gurur içeri girdiğinde ne kadar ısrar edersek edelim Duha bize Karun ile ne konuştuklarını söylememişti. Bir süre sonra Gurur dışarı çıktığında kaşları hafifçe çatıktı. İçeride ne konuşulduysa onda büyük bir ciddiyet yaratmıştı. Gurur, Duha'ya bizi gösterip, "Sen burayı koru, gerisini ben hallederim," dedi hızlıca. Neyi halledecekti?

Gurur cebindeki telefonu çıkarıp asansöre doğru yürüdü ama telefonla konuşurken söylediklerini duymuştuk. "Ali, topla adamları, Güzin Kalender'i alıyoruz." Karun uyanır uyanmaz annesinin peşine mi düşmüştü?

Defne'ye yaptıklarını onların yanına bırakmayacaktı.

Artık içeri girme sırası bende olduğu için derin bir nefes alıp kapıyı araladım. Odanın içine adımımı atınca kalbim hızlanmıştı. Görünürde her şey aynıydı, her şey sıradan bir hastane odasında olması gereken şeylerdi. Gün ışığı bile kapalı perdelerin ardında kaybolmuştu. Ancak bu odada bugün farklı olan bir şey vardı ve o da Karun'du. Olmaması gereken bir yerde, hasta yatağında her hareketimi izliyordu.

Karun üstü çıplak bir şekilde yatakta yatıyordu. Göğüs kafesine yapıştırdıkları kablolar odadaki monitörlere bağlıydı. Ona doğru adım attıkça cansız gözlerle beni izliyordu. Göz göze geldiğimizdeyse kalp ritimlerini gösteren monitörde bir artış olmuştu. Sadece gözlerime bakmak bile kalbinin ritmini değiştiriyordu.

Yatağının yanında durduğumda gözlerinin mavisini yeniden görmek benim için dünyalara bedeldi. Günler sonra uyandığı için mutluluktan ne diyeceğimi bilmez bir hâlde, "Merhaba," diye fısıldadım.

"Merhaba." İki haftadan sonra yeni uyandığı için sesi kalın ve biraz da hırıltılıydı. Yeniden sesini duymak bile beni ağlatabilirdi. Bir an onun gözlerini hiç görmeyecek ve bir daha sesini hiç duymayacağım sanmıştım.

12.40.

Sessizliğin içinde birbirimizi izlerken ağır havanın içinde nefes alışlarım sıklaşmıştı. Karun baştan ayağa beni izlerken sanki iyi olduğuma kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Neden benden bu kadar uzaksın?" Gözlerinde sitem varken bana yatağının kenarını gösterdi. "Yaklaş Saka."

Eskisi gibi bana Saka deyişini bir daha hiç duymayacağım diye ne çok korkmuştum. Kıvrılarak oturdum onun yatağının kenarına. Ona olan bakışlarım biraz çekingendi, çokça da özlem doluydu. Bana yansıtmamaya çalışıyordu ama vücudunun gerginliğinden bile canının ne kadar çok yandığını anlıyordum. Belki de ona verdikleri ağrı kesicilerin etkisi geçiyordu.

Yorgun gözlerle beni izlerken gördüklerinden memnun kalmamış gibi hayıflanarak iç çekti. "Zayıflamışsın."

"Birazcık."

Kuruyan ve çatlayan dudaklarını birbirine bastırarak kendime iyi bakmadığım için sitem etti. "Hamile kadınlar kilo alır, vermez güzelim." Mavi gözleri yüzümden kayıp karnımın üzerinde durdu. "Ufaklık sana yemek yedirmiyor mu?" Zayıflamamın sebebinin bebek olmadığını iyi biliyordu. Onun yokluğunda kendime iyi bakamamıştım çünkü yanımda yoktu.

Titreyen kirpiklerimin arasından bir damla gözyaşı yanağıma süzüldüğünde Karun'un bakışları gözyaşımı takip etti. Serumun takılı olduğu kolunu güçlükle hareket ettirip elime uzandı. Soğuk parmakları elimi sardığında beni hissetmek istercesine hafifçe sıktı. Bakışlarında yılların birikmiş kederi varken gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Gözyaşlarının bana nasıl hissettirdiğini bilseydin ağlamaya utanırdın be kızım."

Son yaşadıklarımdan sonra istesem de gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. "Çok korktum." Sesim bana yakışmayacak bir zayıflıkta çıktığında bir anlığına gözlerimi yumdum. "Bir an seni kaybedeceğimi sandım." Ve bu başıma gelen en kötü şeydi.

Karun elini elimin arasından çektiğinde avucumda yarattığı boşluk hissinden nefret etmiştim. Gözyaşlarımı silmek için elini çekmişti ancak bunu yapamadı. Güçlükle kaldırdığı eli yüzümle buluşmadan yanına düşmüştü. Bir gözyaşımı bile silemediğinden kendini yetersiz hissetmiş olmalı ki kaşları büküldü. Henüz tam olarak iyileşemediğinden gücünü toplaması zaman alacaktı.

Birbirinden ayrılan ellerimizin arasında mesafe vardı ama o mesafede hâlâ bir bağ vardı. Aramızdaki bağ tüm temaslardan daha büyük ve derindi. Bu öyle bir bağdı ki her şeyden önce kalbimde, kalbimin her damarında ve her kalp atışımdaydı. Titreyen elimi güçlükle kaldırıp sol göğsünün üzerine koydum. Karun bu küçük temasımla irkildiğinde parmaklarım kalbinin tam üzerine yaptırdığı dövmenin üstünde gezindi. Benim kalp atışlarımı kalbinin üzerine işlemişti.

Kalbimin ritimlerini ve topuklu ayakkabılarımın tıkırtısını hafızasına kazıyacak kadar tuhaf bir adamdı. Parmaklarım dövmesinin üzerinde gezinirken sessizlik içinde beni izliyordu. "Canın çok yanıyor mu?" diye sorduğumda cevabı zaten biliyordum. İçine çektiği her nefesle kırık kaburgalarının ciğerlerine batışını hissediyor olmalıydı.

Ağlamayı bırakmam için, "Artık değil," diye mırıldandı kısık bir sesle. Bu sefer elini kaldırabildi ve sol göğsündeki elimi tuttu. Elimi avucunun içine alıp kalbinin üzerinde tutarken bana yorgunca tebessüm etti. "Seni görmek bile acımı hafifletiyor."

"O zaman hep yanında kalayım, olmaz mı?" Bu odanın dışına çıkmayı hiç istemiyordum çünkü o sadece buradaydı.

Karun'un dudakları hafifçe araladığında gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Kal." Bedenindeki her kas bana olan özlemiyle titrerken bakışlarında nabzımı hızlandıran bir şeyler vardı. "Sensiz kayıbım, hep yanımda kal."

Gözlerinin mavisinde bir korku belirdiğinde bu korku, özleminin derinliğinden geliyordu. Bakışları karnımı bulduğunda sertçe yutkunmuştu. Beni en son karnımdan vurulduğumda gördüğü için o görüntü kafasında canlanıyor olmalıydı. Kederini dışa vurarak, "Saka," diye mırıldandı. "Çocuğumuz nasıl?" İçim titrerken ağlayabilirdim. Karun onu gerçek anlamda kabullenmiş görünüyordu.

Orada yaşadıkları, bazı şeyleri daha iyi anlamasını sağlamıştı. Aslında orada olanlar Karun'un bu bebeği istediğini anlamasına yetmişti. "Bebeğimiz çok iyi." Ona düşük tehlikesinden bahsederek canını sıkmak istemedim. "En az babası kadar güçlü bir bebek." İkisi de yaşadıkları tüm o badirelere rağmen hayata tutunmanın bir yolunu bulmuştu.

Karun'un eli bana doğru uzandığında parmaklarının karnıma dokunmasıyla titredim. İlk kez bunu kendi isteğiyle yapıyor ve bebeğimizi hissetmek istercesine karnıma dokunuyordu. Gözlerinin odağında karnım varken elini yavaşça düz karnımın üzerinde gezdirdi. "Orada..." Yutkunduğunda gözlerinin ardından geçen sarsıcı hüznü gördüm. "Vurulduğunda kanın sahte olduğunu anlayamadım."

Mavileri puslandığında boğazında bir yumru oluşmuş gibi güçlükle konuştu. "Karnındaki kanları gördüğümde çok korktum, Saka." Eskisi gibi bana yine Saka demesi kalbimi titretiyordu. Bir an bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm.

Karun'un eli hâlâ karnımın üzerinde dururken bakışlarını yüzüme çıkardı. Gözleri içli bakarken yüzünün her zerresinde yoğun bir korku vardı. Sanki babasının beni vurduğu o anı tekrar ve tekrar yaşıyordu. İçi titrediğinde bebeğimizi korumak istercesine avucunu biraz daha karnıma bastırdı. "O ana kadar onu istediğimi hiç anlamamıştım."

Beni kahreden bir damla gözyaşı gözlerinden süzüldüğünde, "Saka," diye mırıldandı. "Acaba beni affeder mi?" Gözlerini yumdu ve ikinci bir gözyaşı kapalı kirpiklerinin arasından taştı. "Öncesi için..."

"Öncesini hiç bilmeyecek." Elimi karnımdaki elinin üzerine koyarak ona burukça gülümsedim. "Bilse bile eminim seni anlayacaktır."

Gözlerini araladığında Karun belki de ilk kez tüm çıplaklığıyla bana bakıyordu. İçine çöreklenen acıyı, yüreğini dağlayan kederi ama en önemlisi duyduğu suçluluk hissini gizlemeden beni izliyordu. "Korkuyorum."

Gözlerimin ardındaki yaşlar beni ağlamaya zorlarken Karun'un bakışları fazla hüzünlüydü. "Ona iyi bir baba olamamaktan çok korkuyorum, nasıl iyi bir baba olunacağını bilmiyorum." On yaşındaki bir çocuğun gözleriyle bana baktığında ölebilirdim. "İyi bir baba örneğiyle hiç karşılaşmadım." Babasından zulmü görmüştü ama sevgiyi hiçbir zaman.

Onun için yersiz bir teselliden farksız olmayan kelimeler dudaklarımdan döküldü ama bunun onun için yeterli olmadığını biliyordum. "Birlikte öğreniriz her şeyi."

Aklına kendi babası gelince o an bir şey oldu. Bakışlarındaki sıcaklık benden uzaklaştığında onun mavilerinde kalan tek şey öldürme arzusuydu. Akvaryumun içindeki o camın Karun için kırıldığını ve öğretilmiş çaresizliği tam şu noktada aştığını görebiliyordum. Artık köpek balığı, akvaryumdaki balığı ondan koruyacak bir cam olmadığının farkındaydı. Çocuk yaşta babasından kurtulmayı defalarca denemiş ama gücü yetersiz olduğu için bunu yapamamıştı.

Bir süre sonra hiçbir zaman ondan kurtulamayacağını düşünmüştü. Kurtulacak güçte olduğunda bile bunu yapmaya kalkışmamış, babasını gözünde ilahlaştırmıştı. İşte bunun adı öğretilmiş çaresizlikti. Ancak son olanlardan sonra Karun o heriften kurtulmaya istekliydi ve bunu yapacak güçte olduğunu nihayet fark etmişti.

Karun'un bakışlarına ölümün soğukluğu nakşedildiğinde yüzü kaskatıydı. "Onu öldürdüysen seni hiç affetmem, Saka." Şeref'i öldürmek onun hakkıydı. Bunu bizzat yapmadıkça Defne'nin ruhunun huzur bulmayacağını düşünebilirdi.

Karun beni çok iyi tanıdığı için Şeref'in peşini bırakmadığımı, onu bir şekilde ele geçirdiğimi tahmin ediyordu. "Hâlâ yaşıyor." Onu öldürmeyi çok istesem de bunu yapmamıştım. Şeref kendi kurbanlarının elinde ölmeliydi.

"Yarası iyileşsin diye ona en iyi şekilde bakılıyor." Karun'un gözlerinde bir soru işareti oluştuğunda nefesimi sesli verdim. "Levent sadece seni değil, Gurur'u da tuzağa düşürmüş." Henüz yeni uyanmışken ve doktor bizi uyarmışken ona bunları söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ancak Karun'un ısrarcı bakışları konuşmam için beni zorluyordu.

Sık sık monitörleri kontrol ederken Karun'a bilmesi gerekenleri anlatmaya başladım. "O gün Duha seni hastaneye yetiştirirken Şeref'in peşine düşmüştüm. Uzun bir takipten sonra bir anda yolumuzu bir araba kesti ve o arabadan Farah indi."

Farah'ın sırrını saklamaya kararlıydım ancak içimden bir ses onun çoktan ifşa olduğunu söylüyordu. Gurur günlerdir perişan bir hâldeydi ve Farah'tan bir yalancı diye bahsediyordu. Bu da onun hakkındaki gerçekleri öğrendiğini gösteriyordu. Bu yüzden bildiklerimi Karun'a anlatmamın bir mahsuru yoktu.

Farah ismini duymak Karun'da gözle görülür bir şaşkınlık yarattığında usulca başımı salladım. "Farah, Gurur için oradaydı, baban onu da tuzağa düşürmüş. Farah kocasının yerini öğrenmek için babanı hayalarından

vurmak zorunda kaldı." Karun'un gözleri büyürken ne tepki vereceğini bilmiyordu. Farah gibi ürkek birinden böyle bir çıkış beklemiyordu.

"Babanı konuşturduğunda Gurur'u canlı canlı gömdüğünü öğrendik." Karun'un vücudundaki tüm kan çekildi, eğer az önce Gurur'u görmeseydi ciddi bir kriz geçirebilirdi. Amcasına olan düşkünlüğünü bilmeyen yoktu.

Gurur'un iyi olduğunu görmesine rağmen monitörlerdeki artış endişelenmeme neden olmuştu. Elini sıkıca tutarken, "Farah mezarlığın yerini öğrenince beni babanla bırakıp Gurur'u bulmaya gitti," dedim hızlıca. "Büyük ihtimalle onu o mezardan Farah çıkardı."

Gurur ona çok kızgın olabilirdi ama karısına hayatını borçlu olduğunu henüz bilmiyordu. İlk fırsatta bunu ona söyleyecektim, Farah'a haksızlık yapmasını istemiyordum. Bir hastanenin kafeteryasında değil, daha sakin bir ortamda ona bu gerçeği söylemeyi düşünüyordum.

Olanları kısaca Karun'a özetlediğimde hiçbir şey söylememişti ama beni can kulağıyla dinlemişti. Anlattığım her şeyle babasına olan kini biraz daha artmıştı. Sadece Çağıl'ın değil, Gurur'un da canına kastetmesinin öfkesiyle gözleri kapanmıştı. Henüz yeni uyandığı için uzun süre uyanık kalamamıştı. Serumdaki ilaçların etkisiyle hiç istemese de uykuya dalmıştı. Eski gücünü geri kazanması için bol bol dinlenmeliydi.

Karun henüz tam olarak iyileşmeden hastanede durmayıp çıkmak istemişti. Doktorların tüm itirazlarını yok sayıp taburcu olmak için ısrar etmişti. Yardım almadan kendi başına bile yürüyemiyordu ancak bu inatçı adam hastanede daha fazla kalmayacaktı. Yoğun ısrarlarımdan sonra onu biraz daha hastanede tutabilmiştim. Yeni uyanmışken onu tekrar kaybetmek istemiyordum.

Karun uyandıktan sonra iki hafta daha hastanede kalıp taburcu olmuştu. Görünürde gittikçe toparlıyordu ama psikolojik ve ruhsal olarak hiç iyi olmadığını biliyordum. Ne benimle ne de diğerleriyle Defne hakkında konuşuyordu. Bu konuda ne hissettiğini dışa vuramadığı için gittikçe daha fazla içine kapanıyordu. Artık kimseyle doğru düzgün konuşmuyordu.

İyileşme sürecini evde geçirmek zorunda olduğundan kendini hepimizden soyutlayarak günlerini geçiriyordu. Yemeklerini benim ısrarımla yiyor, ilaçlarını ona zorla verdiğimde kuru bir sesle bana teşekkür ediyor ve

hemen sonra kendi kabuğuna çekiliyordu. Çoğunlukla yaptığı tek şey ablasının gömülü olduğu defne ağacına bakıp düşüncelere dalmaktı.

Karun hiç iyi değildi.

Kimse ondaki bu durgunluğun sebebini anlayamıyordu. İlk kez kaçırılıp işkenceye maruz kalmadığını bildiklerinden Karun'u bu kadar değiştiren şeyi merak ediyordu. O ikisi Defne'nin kirli sırrını henüz bilmiyordu. Bunu bilen Karun'du ve o da bildiklerinin üstesinden gelemiyordu. Korkarım ki ablası hakkında öğrendiği şeyleri aşması hiç kolay olmayacaktı.

Melek'e baktığında bile bir garip oluyordu. Ne zaman Melek'i görse ifadesi değişiyor, gözleri acının emaresiyle titriyordu ve babasının utancıyla boynunu büküp başını eğiyordu. Artık Melek'e bakmak bile ona acı veriyordu; ona bakınca sadece yeğenini değil, aynı zamanda kız kardeşini de görüyordu. Sonuçta Defne'yle farklı babalara sahip olsalar da aynı anneye sahiplerdi. Karun konusunda çaresizdim.

Babamsa büyükbabamı bizimle bırakıp İstanbul'daki bir arkadaşının evinde kalmaya başlamıştı. Uzun süre Karun'un evinde yaşayamamıştı.

Gurur'a gelirsek... Duyduğumuza göre kendini bir kliniğe kapatmıştı. Farah yüzünden yaşadığı uyku probleminin acısını etrafındakilerden çıkarmamak için böyle bir yol izlemişti.

Kadem ve babamla birlikte yol kenarındaki bir kaldırımda yürüyorduk, Karun'dan dolayı çok düşünceli olduğum için bu babamın dikkatinden kaçmadı. "Son günlerde senin neyin var?" Şüpheyle kıstığı gözlerinin bende yarattığı tedirginliği bilemezdi. "O piç seni üzüyorsa ondan ayrılmak için neyi bekliyorsun?" Karun'dan ayrılmam için babam her fırsatı değerlendiriyordu.

"Baba, ben Karun'u seviyorum ve ondan ayrılmayı düşünmüyorum." Sözlerim karşısında babamın değişen yüzü beni gerçek anlamda ürkütüyordu.

İfadesi sertleştiğinde kızgın gözlerle ters ters bana bakmaya başladı. "Onu savunup durma, o herif senin eski kocan, Efil." Çattığı kaşlarının arası birleşirken omuzları kaskatıydı. "Evli olmadığın bir adamdan çocuk yapacak kadar ahlak..." Son anda dilini ısırarak kendini susturdu ama ne demek istediğini anlamıştım. *Ahlaksızsın* diyecekti.

Kızlarından birini kaybetmişken diğerini yanında tutmak için değişmeye çalışıyordu ama babam hâlâ aynı adamdı. Hiç kimse kolay kolay değişmezdi ve babam da onlardan biriydi. Bana yaptıklarından sonra bile beni yargılayıp ahlaksız olduğumu düşünecek kadar acımasızdı. "Ahlaksız olduğumu mu

düşünüyorsun?" Yürümeyi bırakıp yönümü ona çevirdiğimde Kadem gerilmişti ama araya girmemesi gerektiğini biliyordu.

Babamın gözlerinin içine hissizlikle bakıp, "Bir zamanlar metres olduğumu düşündüğün gibi şimdi de ahlaksız olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Taş kesildiğinde bir boşluğa bakar gibi duygusuz gözlerle onu izliyordum.

"Kızın sekiz yaşında arkadaşlarının, on üç yaşında annesinin katiliydi baba. Yirmi altısında metres, yirmi sekizinde ahlaksız bir kadın oluverdi, öyle mi?" Sinirden kahkaha atmamın tek nedeni içimdeki ağlama hissini bastırmaktı. "Peki, ben bir katil, metres ve ahlaksız olurken sen neredeydin?"

"Efil..."

"Neredeydin baba!" diye haykırdığımda yüksek çıkan sesim karşısında neye uğradığını anlayamadı. "Ben istemediğim birine dönüşürken sen neredeydin veya ben neden sana gelemedim? Kendine bunu hiç sordun mu?" İhtiyar gözleri titrediğinde cevabı çok iyi bildiği için tek kelime edememişti.

"Sana gelemezdim, senden yardım isteyemezdim çünkü sen hep korktuğum biri oldun." Sonlara doğru sesim kısılırken beni yargılama hakkını kendinde bulduğu için inanamayan gözlerle ona bakıyordum.

"Carlos ona tecavüz ettiğinde ablam da sana gelip yardım isteyemedi çünkü senden korktu. Başına gelenler için bile onu suçlamandan korktu." Yüzü kireç gibi solduğunda bir şeylere tutunma ihtiyacı hissetmiş gibi yerinde hafifçe sendelemişti.

"Sen bizi hep suçladın." Birkaç damla gözyaşım yanağımı ıslatırken başımı salladım. "Hiçbir zaman bizi hatalarımızla kabul edip sevemediğin için birileri canımızı yaktığında sana gelemedik. Sen kusursuz çocuklar istiyordun ama biz kusurluyduk çünkü insanız ve hata yapabiliyoruz." Kusursuzluğa olan takıntısı hepimizi kusurlu yapıp her birimizi bir yere savurmuştu.

Gözlerinin içine bakarak elimi karnıma bastırdığımda ihtiyar gözleri karnımı buldu. "Ben kendi çocuğumu tüm kusurlarıyla seveceğim. Böylece hatalar yaptığında veya birileri onun canını yaktığında benden hiç korkmadan kapımı çalabilecek." Ondan o kadar çok korkuyorduk ki yine bize kızar diye başımıza gelen hiçbir şeyi ona anlatamamıştık.

Omuzlarımı dikleştirerek bakışlarımı geçmişin pişmanlığıyla harlanan yüzüne çıkardım. "Evlilik dışı bir çocuk yapmam yanlış, bunun savunulacak bir yanı yok ama bu kimseyi de ilgilendirmez." Sinirli bakan gözlerimle onu gösterdim. "Seni bile."

Artık beni cezalandıracağı bir yaşta değildim. "Karun'dan ayrılmayacağım ama onunla evlenmeyeceğim de." Onu kızdırarak kararlı bir şekilde başımı kaldırdım. "Ben evli bir kadındım ama Karun ile ikiniz iş birliği yaparak beni dul bıraktınız. Şimdi Karun kapımda köpek olsa bile onunla tekrar evlenmem. Sen de evlilik dışı çocuk doğuran bir kızın babası olacaksın." Ona vereceğim en büyük ceza buydu.

Kaşlarımı çatarak onu Kadem'le yalnız bırakıp yanlarından ayrıldım. "Beni boşatırken düşünecektiniz tüm bunları! El âlemin ağzına laf veren ben değilim, sizsiniz!" Sebep ne olursa olsun ikinci kez evlenmeyi düşünmüyordum.

Korumalar yakın bir mesafeden bizi takip ettikleri için babamın yanından ayrıldığımda hemen yanıma gelmişti. Arabaya binmeye yanaşmayıp biraz daha yürümek istediğimi söylemiştim ancak Çağıl arayınca işler değişti. Hemen eve dönmemi, Karun'un sinir krizi geçirdiğini söylemişti. Gerçek anlamda bir sinir krizi. Bunun olmasını bekliyordum.

Günlerdir içine attıklarının dışa vurumu çok şiddetli ve sert olacaktı. Karun için çok endişelendiğim için soluğu malikânede almıştım. Çiçek bana kapıyı açtığında yüzü bembeyazdı. Ne yaşandıysa bu onu korkutmuş olmalıydı. "Karun iyi mi?" Sesim korkuyla çıktığında Çiçek suratsız bir şekilde başını salladı.

"O iyi ama Çağıl Bey'i yaraladı."

"Abartma Çiçek," diyen Çağıl merdiveni inerken ifadesi sıkkındı. Hâkî rengi tişörtünün ön kısmındaki ıslaklık kan olamazdı, değil mi?

Çağıl aşağıya indiğinde nereye baktığımı görünce derin bir nefes aldı. "Bilinçli yapmadı, çok ciddi bir kriz geçirdi. Onu durdurmaya çalışırken dikişlerin olduğu yere dirseği çarptı." Karun'u savunarak bana doğru yürüdü. "O fabrikada ne yaşandı, Bige?" Karşımda durup tüm ciddiyetiyle kafasını kurcalayan sorulara cevap aradı. "Karun'u daha önce hiç böyle görmemiştim."

Yüzü endişeyle kasılırken Çağıl başını çevirip üst katı kontrol etti. Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olunca bana biraz daha yaklaştı. Üzerime eğildiğinde ela gözlerinde saf korku vardı. "Karun'a ne olduysa bu onu tüketiyor. Benden ne gizliyorsunuz?"

Ona ne diyeceğimi bilmez bir hâlde kıvranırken üst katta patlayan bir silah sesiyle zaman bir anda durdu. Sadece birkaç saniyeliğine dünyanın sonuna gelmişim gibi hissetmiştim. Kafamda canlanan sahne beni

Nihova

öldürebilirdi. Karun üst kattaydı ve yukarıda patlayan bir kurşun, bir ağı gibi sol yanıma düşmüştü. Çağıl ile aynı anda, "Karun!" diye haykırıp merdivene koştuğumuzda göreceklerimden ödüm kopuyordu.

Koşarak üst kata çıktığımızda aceleyle Karun'un çalışma odasına girdik. Gördüğüm manzara beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. Odanın içinde kırılmamış tek bir eşya bile yoktu. Çağıl'ın bana bahsettiği krizin enkazıyla bakışıyordum. Odanın camları yere inmişti, masa ters duruyordu ve üzerindeki her şey odaya saçılmıştı. Raftaki kitaplar bile yerdeydi ve mini bardaki içki şişeleri bir bir duvara çarpmış gibi duvar alkolle yıkanmıştı.

Karun ise tüm bu enkazın içinde yerde dizlerinin üzerinde duruyordu. Ellerinden akan kanlar beyaz gömleğine bulaşmıştı. Saçları darmadağın, gözleri fazla boş bakıyordu. Karun'un karşısında ayakta duran Melek'in elinde bir silah vardı. Silahı yan tarafında tutarken şoke olmuş bir hâlde dayısına bakıyordu. Melek'in yüzü kireç gibi solmuş, yeşil gözleri büyümüş ve dudakları aralanmıştı. Sanki dehşete kapılmıştı.

Başını eğip önce elinde tuttuğu silaha, daha sonra da yerde dizlerinin üzerinde duran Karun'a baktı. Yeteri kadar nefes alamıyormuş gibi sertçe yutkunmuştu. "Bunu yapacaktın." Melek kısık bir sesle konuştuğunda hayrete düşmüş gibi bakışları sık sık silah ve Karun arasında gidip geliyordu. "Sana engel olmasaydım bunu gerçekten yapacaktın." Neyi yapacaktı?

Çağıl ile birbirimize baktığımızda önce olanları anlamadık fakat hemen sonrasında sarsıcı bir gerçek tokat gibi yüzümüze çarptı. Karun intihara mı kalkışmıştı? Korkuyu kemiklerime kadar hissettim. Melek içeri girdiğinde Karun kendini vurmak üzereydi, değil mi? Melek tam zamanında ona engel olmasaydı şimdiye ölmüş olacaktı. Karun ölümü bile düşünecek kadar bitik durumdaydı.

Defne'nin sırrıyla yaşayamıyordu.

"Sen bencil bir insansın, Karun Kalender." Melek onun karşısında dururken dizlerini bile bükmeden dayısına üstten bakıyordu. "Arkanda bırakacağın sevdiklerini düşünmeyecek kadar bencil bir insansın!"

Geçirdiği ağır nöbetten sonra Karun'un ayağa kalkacak gücü bile yoktu. Ayağa kalkmak yerine başını kaldırmakla yetinmişti. Mavi gözlerini zorlayan yaşları görmek kalbimi eziyordu. Çektiği acının üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Başını biraz daha kaldırdı ve bakışları Melek'in göğüs kafesinde durdu. Bir kez daha Melek'in yüzüne bakmaktan kaçınmıştı. Karun artık Melek'e hiç bakamıyordu.

Ninova

Karun'un ona değmeyen bakışlarıyla Melek'in dolan gözlerini gördüm. "Dayı beni gözlerine haram kılma." Sesi titrediğinde büyük bir ihtiyaç içinde, "Bana bakmalısın," diye fısıldadı. "Bana kendimi iğrenç hissettiriyorsun ve ben tüm hayatım boyunca böyle hissettim."

Karun bakışlarını tamamen Melek'ten çektiğinde başı önüne düşmüştü. "Yapamıyorum, Melek." Sesindeki titreme vücudunda başlayan acının derinliğini gösteriyordu. "Artık ne zaman sana baksam Defne'yi görüyorum ve sana nasıl hamile kaldığını kafamda canlandırıyorum." Ellerini sıkarak kafasına geçirdiğinde belki o acıyı hissetmedi ama yumruğu benim kafama değmiş gibi canım yanmıştı.

Hâlâ başı önde bir şekilde dururken, "Durduramıyorum!" diye yoğun bir acıyla haykırıp kafatasını delmek istercesine ikinci kez başına vurdu. "Burada canlanan görüntüler beni delirtecek! Sürekli yardım isteyen küçük bir çocuğun hayali kafamda şekilleniyor ve ona zorla..." Devamını söylemeye bile utanıp eğdiği başını ellerinin arasına alarak sertçe sıktı.

"Kafamın içinde dönen görüntüler beni çıldırtacak!" Kalbi sıkışmış gibi derin bir iç çekişle güçlükle nefes aldı. "Ölmek bununla yaşamaktan daha iyi."

Melek'in kaşları büküldüğünde elinde tuttuğu silah yan tarafına düşmüştü. "Evet, ölüm bunun yanında daha iyi ama bir yolunu bulup bununla yaşayacaksın." Melek onun karşısında diz çöküp Karun'un kafasının iki yanında duran ellerini tuttu. "Gerçekleri öğrendiğimde ölmeyi istemediğim tek bir anım bile olmadı." Karun'un ellerini hafifçe sıkarak yavaşça yere indirdi. "Bununla yaşadım ama kendim için değil, amcam için."

Karun hareketsiz kalarak ısrarla başını kaldırmadı, Melek'e bakamıyordu. Gurur'dan deneyimi olmalı ki Melek onun kriz yönetimini yaparken dayısına karşı sabırlıydı. İnce parmakları Karun'un ellerini sararken, "Amcam benim için bir babadan çok daha fazlası," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

"O benim için hem anne hem de baba. Ne zaman ölmeyi istesem gözlerimin önünde onun yüzü canlandı ve bensiz ne kadar acı çekeceğini düşünüp hayata biraz daha asıldım. Her defasında doktorların benim için biçtiği hayatın üstüne çıkmaya çalıştım çünkü babamı emanet edeceğim kimsesi yoktu." Karun'un vücudunda başlayan gerilim omuzlarına yansımıştı. Melek'in Gurur'dan kimsesiz diye bahsetmesi omuzlarının düşmesine neden olmuştu.

Melek'in ıslak gözlerinden yeni yaşlar akarken dudakları her an hıçkıracakmış gibi titriyordu. "Senin kardeşlerin, amcan, karın ve çocuğun var

Nihova

ama benim babamın ölmek üzere olan bir kızından başka kimsesi yok." Gurur'dan baba diye bahsederken buna tüm kalbiyle inanıyordu, onu öz babasının yerine koyuyordu. Tıpkı Gurur'un da onu kızı olarak görmesi gibi.

"Siz hep bir aradaydınız ama amcam sizden uzakta bir yaşam sürdü." Melek'in gözleri odanın her yerinde gezindi ancak bakışları aradığı kişiyi bulamamış gibi tekrar Karun'da durdu. "Şimdi bile burada değil. Kendini kapattığı o klinikte tek başına bir şeyleri aşmaya çalışıyor. Şimdi arayıp *başım belada* deseniz dakikasında burada olur ama aynı şeyi o sizden istemez. Canı yanar, başı hep belaya girer ama sizden yardım bile isteyemez çünkü ne kadar ailesi olsanız da hiçbirinize yük olmak istemiyor."

Çağıl yutkundu, Karun buz tuttu ama Melek susmadı. Gözlerinden birbiri ardına yaşlar dökerken, "Gurur amca neden hep yalnız kurt, biliyor musun?" diye fısıldadı. "Annen ve baban tüm hayatı boyunca ona kendisini bir sığıntı gibi hissettirdi. Kimseye bağlanamıyor ve kendini hiçbir yere ait hissedemiyor çünkü içindeki yalnızlık hissini bastıramıyor. İşte beni yaşatan buydu, amcamın tutunduğu tek dal benim."

Melek çok doğru bir noktaya değinerek ıstırap dolu bir sesle, "Dayı," diye mırıldandı. "Sen de kendi dalını bulmalısın. Yaşamak için tutunacak bir dal bulamıyorsan sana tutunanları düşünmelisin." Melek başını kısa bir an yukarı kaldırıp gözyaşlarını durdurmak için derin derin nefesler aldı. Bu eylemi başarısızlıkla sonuçlanınca başını eğdi ve ıslak gözleri yeniden Karun'da durdu.

"Annemin utancı canını yaktığında ve ölmek istediğinde Bige yengeyle çocuğunu düşün. Sensiz ne yapacaklarını, en önemlisi onları koruyacak kimsenin kalmayacağını düşün ve onlar için hayata tutun." Melek'i bir kez daha takdir etmiştim. Genç yaşına rağmen çok olgun biriydi. En önemlisi Karun'u tüm bunları düşünmeye itecek kadar sağduyuluydu.

Melek ve Çağıl dışarı çıktığında burada sadece ikimiz kalmıştık. Çağıl'ın kafasındaki soru işaretleri artmıştı ama burada olanları anlamayarak dışarı çıkmıştı. Kapıyı kapatarak Karun'a doğru küçük adımlar attım. Tam karşısına diz çöktüğümde hâlâ eğdiği başını kaldırmamıştı. Öylesine yıkık ve yenik görünüyordu ki sanki bir daha nasıl ayağa kalkacağını bilmiyordu.

Derin bir nefes alıp, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Boş zeminle bakışırken güçten düşmüş cılız bir sesle, "Fazla boktan," dedi.

Kitapova

"Öyle de hissetmelisin." Onu şaşırtan sözlerimle başını yavaşça kaldırdığında gözlerinin ıslak olduğunu görmek beni hazırlıksız yakalamıştı. Ağır bir depresyonun içinde can çekişirken yüreğinin acısı gözlerine vurmuştu.

"Yaşadıkların kolay değil ama bunu yaşamalısın." Sözlerim karşısında ellerini sıkarak vücudundaki gerilimi avuç içlerine hapsetmeye çalıştığını gördüm. "Başlarda isyan edeceksin, kırıp dökeceksin ve bunu kabullenemeyeceksin." Uzanıp soğuk elini avucumun içine aldım. "Canın yanacak ve *fazla boktan* hissedeceksin." Tüm bunlar normal bir insanın hissetmesi gereken şeylerdi. Asıl böyle hissetmeseydi sıkıntı olurdu.

Karun'un dudakları kenetli, kaşlarıysa çatıktı. Bana olan bakışları bile fazla boş ve duygusuzdu. Yaşadığı büyük krizden sonra hissizleşmişti. Şu an için duyguları bile donmuş olabilirdi. "Bunu aşman için önce bu acıyı çekmelisin, Karun." İçim acıyarak yerde duran silahı ona gösterdim. Ya Melek tam zamanında yetişmeseydi, o zaman ne yapardım?

"Acınla savaşmayı bırak ve olması gerektiği gibi bu acıyı yaşa." Tüm kırgınlığımla gözlerimi onun mavilerine kenetledim. "Melek zamanında gelmeseydi şimdiye yaşamıyor olacaktın."

"Umurumda olmazdı." Karun yoğun bir acı, keder ve belirsizlik içinde bana kendini gösterip, "İyi bak bana!" dedi agresif bir sesle. "Sence yaşıyor gibi mi görünüyorum?" Tam bir şey söyleyecektim ki ansızın, "Git," dedi. Kaslarım gerginleştiğinde soluk alışlarım hızlanmıştı. Karun ise çektiği acının şiddetiyle bana kapıyı gösterdi. "Beni yalnız bırak."

Bakışlarını yüzüme indirdiğinde dudakları birbirine kenetlenmişti ancak kendini zorlayarak konuşmaya çalıştı. "Bir süre yalnız kalmalıyım." Ne demek istediğini anlamadığımda gözlerimin içine bakarak, "Ara verelim," deyince donup kaldım. Ara vermek ne anlama geliyordu? Midem kasıldı. Ayrılmaktan mı bahsediyordu?

"Sen..." Doğru anladığımdan emin olmak istiyordum çünkü anladıklarım hoşuma gitmeyen şeylerdi. Onu gösterip bir kez daha, "Sen," dedim akıl durgunluğu yaşayarak. Daha sonra titreyen bir elle ona kendimi gösterdim. "Benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Bende yarattığı hayal kırıklığı karşısında gözlerini yumduğunda bakışlarımdan kaçmak istediğini anladım. Omuzları çöktü ve eğdiği başını sallayarak, "Sadece bir süreliğine," diye fısıldadı. "Bir süre benden uzaklaşmalısın."

"Yani ayrılmak istiyorsun?"

Nihova

"Saka..."

"Karun, gitmemi istiyorsan bana bahane sunma, sadece söyle."

Onu zorladığım için göğüs kafesinden taşan bir öfkeyle başını kaldırdığında kaşları çatıktı. "Senden ayrılmak istiyorum!" Kalbim kasılınca acımasızlığını konuşturarak karnımı gösterdi. "İstediğin gibi ona iyi bir baba olamam!" Her şey etrafımda dönerken nefes dahi alamadım. Bizden kurtulmak mı istiyordu?

Hiçbir zaman bebeği tam bir teslimiyetle kabullenemeyeceğini anladığımda benim için her şey bitti. Ne ağladım ne de ayrılmamak için ona yalvardım. Tek yaptığım ayağa kalkıp onu bakışlarımın odağından çıkarmaktı. Hızlı bir şekilde kapıya yürürken, "Sakın bir daha karşıma çıkma," demeyi ihmal etmemiştim. "Ben ve bebeğimin sana ihtiyacı yok." Sürünerek kapıma gelecekti ama bir daha yüzüne bakar mıydım, işte bunu bilmiyordum!

Çalışma odasından çıkıp hemen çatı katındaki odamıza geldim. Bavulu açıp yatağın üstüne koyduktan sonra hızlıca eşyalarımı toplamaya başladım. Annemin mücevherlerini çantama koyup diğer eşyalarımı da bavula tıkıştırmıştım. Birkaç kıyafet, makyaj ürünlerim ve iki çift ayakkabıyla bavulu kapatıp çantamı aldım. Bavulu peşimden çekerek odadan çıktığımda gözlerim bile yanmıyordu, buradan çıkmadan ağlamamam gerektiğini biliyordum.

Karnıma dikkat ederek bavulu merdivenlerden indirdiğimde holde Çağıl ve Çiçek'i gördüm. Henüz beni görmedikleri için ikisi bir konuda tartışıyordu. Çiçek endişeli gözlerle onun tişörtündeki kanı gösterip, "Yaranıza bakmalıyız," diyordu.

Karun'un hepimizde yarattığı gerginlikten dolayı Çağıl'ın canı yeterince sıkkın olduğu için buna yanaşmadı. "Daha kötüsünü görmüşlüğüm var. Beni düşünüyormuşsun gibi davranmayı bırakır mısın?" En azından yukarıdaki canavara göre daha kibardı.

Çiçek'in güzel yüzünde gücenmiş gibi bir ifade belirdi. "Sizi düşünmesem yaranız için endişelenmem."

Çağıl'ın ela gözleri parladığında omuzları rahatlamış gibi gevşemişti. "Gerçekten beni önemsiyor musun?"

Tüm kan akışı Çiçek'in yanaklarına akın ederken gözlerini kaçırdı. "Sizi önemsediğimi söylemedim."

"Çiçek bana önce umut veriyorsun, sonra da verdiğin o küçücük umudu elimden alıyorsun." Çağıl'ın sızlanışını fazla tatlı bulduğum esnada Çiçek'e doğru bir adım attı. "Tahminen beni sevdiğini ne zaman kabul edeceksin?"

Nirnova

Yanakları kıpkırmızı olan Çiçek, Çağıl'ın açık sözlülüğü karşısında şaşırıp kalmıştı. "Sizi sevmiyorum, Çağıl Bey."

Çağıl'ın gülümsemesi genişlerken hınzırca bakan gözleri ışıldıyordu. "Bence beni seviyorsun, neden gerçeği anlamıyoruz?" Sesindeki hafif esprili ton, durumu alaycı bir şekilde ele almasını kolaylaştırıyordu. "Seni öptüğümde beni itersen sevmediğini anlarım."

Çiçek gözlerini belerttiğinde bu durumdayken bile kahkaha atabilirdim, Çağıl'ın bu kadar arsızlaşmasını beklemiyordu. Ondan kaçmak için arkaya doğru küçük adımlar atıyordu. "Ortalık yerde böyle bir şey yapamazsınız." Peki, ya yalnız kaldıklarında?

Çağıl onun kaçmasına müsaade etmeden hemen aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir şeyler canına tak etmiş gibi sabırsızca, "Kimse umurumda değil!" dedi ve Çiçek'in yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Biz yukarıda ayrılalım, bunlar aşağıda öpüşsün. Bu evde olan her şeyin bana garezi vardı.

Çağıl birilerinin onları görmesini zerre kadar umursamadan Çiçek'in dudaklarında kaybolmuştu. Uzun zamandır bunu yapmak için çıldırıyormuş gibi onu aceleci, sabırsız ve hoyratça öpüyordu. Şaşırtıcı olansa Çiçek'in tepkisizliğiydi. İlk birkaç saniye dudaklarının üzerindeki dudakların şokunu yaşadı ancak daha sonra beni şaşırtacak bir şey yaptı.

Parmak uçlarından yükseldi ve ellerini Çağıl'ın omuzlarına koyarak ona tutundu. Hemen sonra da ona karşılık vermeye başlamıştı. Çiçek'ten aldığı karşılık Çağıl'ı önce rahatlatmış, sonra da cesaretlendirmişti. Artık Çiçek'in de onu sevdiğinden emindi. Bunun mutluluğuyla onu daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Bu ikisinin sonunda bir şeyleri aşmasına sevinmiştim. Ne de olsa Çağıl'ın Çiçek'e açılması hiç kolay olmamıştı.

İkisi birbirinin dudaklarında kaybolmuşken yanlarından geçip dışarı çıktığımı bile anlamamışlardı. İnsan sevdiğinin yanında dünyayı unuturdu, bu hissi çok iyi bilirdim. Herkes sevdiğiyle olurken bana yine ayrılığın yolları görülmüştü.

Bavulumu peşimden çekerek dışarı çıktığımda yirmi kişiden oluşan ekibim bana tuhaf bakışlar atmaya başladı. Önce bavuluma, daha sonra da birbirlerine bakıp olanları anlamaya çalışıyorlardı. Burada kaldığım süre boyunca kullandığım araç, Karun'un bana aldığı lüks bir arabaydı. Bu evden ona ait bir şeyle ayrılmak istemediğim için çıkış kapısına yürüdüm. Bir taksi bulacağıma emindim.

"Bige Hanım?" Furkan endişelenerek bir adım öne çıktı. "Bu bavul da neyin nesi?"

"Gazel için birkaç şey hazırladım." Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Nasıl bir yerde yaşadığını biliyorsunuz. Benden para almıyor ve bir işi de yok." Ona arabayı gösterdim. "Beni ablama bırakır mısınız?"

Taksiyle bu evden ayrılırsam bir terslik olduğunu anlayıp hemen peşime düşerlerdi. Karun kendine gelip beni durdurmaya kalkışmadan bu evden çıkmalıydım. Evet, yokluğumun üzerinden yarım saat bile geçmeden yaptığı hatayı fark edip peşime takılacağını biliyordum. Bu kadarını bilecek kadar onu tanıyordum.

Korumalar söylediğim yalana inanıp rahat bir nefes aldıklarında hemen arabaları hazırlamaya başladılar. "Furkan," deyip gözlerinin içine baktım. "Kalabalık bir şekilde gidip dikkat çekmeye gerek yok. Sadece siz üçünüz bana eşlik edin." Bunları söylerken bakışlarım Furkan, Nedim ve Celil'in üzerinde geziniyordu.

Üçü tam bunun nedenini soracaktı ki Furkan'ın gözü elime kaydı. Ne gördüyse bu onun sesli yutkunmasına neden olmuştu. Başımı eğince yine farkında olmadan yüzük parmağımın ucuna dokunduğumu gördüm. Üçü göz göze geldiklerinde bir terslik olduğunu hemen anlamıştı. Parmaklarla olan bu işaretin anlamını bir şekilde Kadem'den öğrenmiş olmalılardı ki yüzük parmağımın ucuna dokununca gerilmişlerdi.

Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.

Furkan hemen arabayı getirdi, Celil bahçe kapısını açtı ve Nedim bavulumu alıp bagaja koydu. Diğerlerine kalmalarını söyleyip tek arabayla yola çıktık. Nedim arabayı sürüyordu, Celil ön koltuktaydı ve Furkan arkada benimle oturuyordu. Üçü her fırsatta sık sık bana bakıp bir şeyler söylememi bekliyordu.

Daha fazla dayanamayan Furkan yönünü bana doğru çevirdi. "Neler oluyor, Bige Hanım?"

"Karun benden ayrıldı."

Nedim az kalsın arabayı yolun ortasında durduracaktı. Aynadan bana olan bakışları şaşkındı. "Yanlışınız olmasın? Karun Bey'den bahsediyoruz, ölür ama yine de sizden ayrılmaz."

Somurtarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "O dediğini yapmaya çalıştı ama başarılı olamayınca benden ayrıldı."

"Bence siz bir şeyleri yanlış anladınız." Celil iri bedenini koltuğa sığdıramazken kafasını arkaya uzatmaya çalıştı. "Eminim yine onun söylediği bir şeyi yanlış anlayıp ayrılmak istediğini düşündünüz."

"Ayrılmış lan işte kızdan." Furkan keyiflenerek arkasına yaslanınca şoke oldum. "Eee şimdiki rotamız nedir?"

"Sen benim acımdan mı besleniyorsun?" Elimi sıkarak koluna sertçe vurdum. "Hemen ikna oldun Karun'un benden ayrıldığına!"

Gözlerini kısarak kafasını bana doğru uzattı. "Sizden ayrılmadı mı?"

"Ayrıldı."

"Ne dedi tam olarak?"

"*Senden ayrılmak istiyorum* dedi." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "*Ara verelim* dedi."

"Tamam, sizden ayrılmış işte." Furkan dikkatli gözlerle yüzümü izliyor, sakinliğimin nedenini tuhaf buluyordu. "Az önce terk edilmişsiniz, neden üzgün değilsiniz?"

Sinirden gülerek biraz hava almak için camı açtım. "Ben bu sahnenin tekrarını o kadar çok yaşadım ki tüm gözyaşı hakkımı önceki ayrılıklarımızda kullandım. Ben artık bir anneyim ve bebeğimi düşünmeliyim." Başımı eğip düz karnıma bakmaya başladım. "Bebeğime stres ve üzüntü iyi gelmiyor." Düşük riskim olduğu için onun hayatını tehlikeye atacak her şeyden kaçınıyordum.

"Ayrıca sandığınız gibi yine ülkeden kaçmıyorum." Rahatlığımla hepsini şaşkınlığa sürüklerken keyifsiz bir şekilde güldüm. "Karun biraz kendine geldiğinde ilk yapacağı şey beni sormak olacaktır. Evden bavulla çıktığımı öğrenince aklı başına gelir. Biraz İstanbul turu yapalım, sonra eve döneriz."

O bavulu toplarken gerçekten buradan çekip gitmeyi düşünmüştüm ama ben artık o eski kadın değildim. Karun berbat bir hâldeyken öfkeyle söylediği şeylere alınıp gitmek bencillik olurdu. Çok kötü zamanlardan geçtiğinden her zamankinden daha çok bana ihtiyacı vardı. Ablasına olanlar onu ruhsal ve fiziksel olarak mahvetmişti. Bu süreçte ani çıkışları da olacaktı, etrafındaki insanları kırdığı zamanları da.

Yaşadıkları hiç kolay değildi, bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır şeylerdi. Karun kendini toparlayana kadar hepimiz ona karşı sabırlı olmalıydık. Bana *git* demesine rağmen gidişim onu daha kötü etkilerdi. Daha bugün intihara kalkışmışken tek bir sözüyle çekip gidemezdim.

Günün kalanında arabayla İstanbul turu yaptıktan sonra iyi bir restoranda yemek yemiştim. Daha sonra yeniden yola çıkıp malikânenin olduğu sokağa girmiştik ama eve gitmedik. Arabayı bir kenara çekip Karun'un araması bekledik. Bu konuda beni yanıltmayıp aradı da ama açmadım. Yanımdaki üç korumayı aradı fakat onlara izin vermediğim için onlar da onun telefonunu açmadı. Kendini bir an önce toparlaması için burnunun biraz sürtmesi gerekiyordu.

Karun yanımdaki adamlara ulaşamayınca tekrar beni aramaya başladı. Bıkıp usanmadan üst üste arayınca en sonunda telefonu açtım. "Seni dinliyorum, Sanrı?" Ona iyi bir ders vermek için sesim soğuk ve mesafeliydi.

Karun'un çok uzaklardan gelen sesinde yoğun bir korku sezdim. "Neredesin Saka?"

"Nerede olduğumun artık bir önemi yok." Şu anda tüm adamlarını peşime salıp yana yakıla beni aradığına emindim. "Seni suçlamıyorum veya sana kızgın değilim." Ustaca bir rol sergilerken elimi karnıma bastırmıştım. "Bu bebeği istemediğini başından beri belli etmiştin. Seni bu konuda zorlamamalıydım."

"Saka, sana yalvarıyorum böyle yapma." Karun'un sesi biraz yüksek ama hâlâ can çekişerek çıkıyordu. Yokluğuma olan itirazını kalbimin tüm odacıklarında hissediyordum. "Ağır bir krizden sonra söylediklerimi ciddiye almamalısın. N'olur eve geri dön." Kısa bir an duraksayıp paramparça olmuş bir sesle tekrar konuştu. "İkinizi de hayatımda istiyorum."

"Gerçekten seni suçlamıyorum." Ayrılığa dünden hazırmışım gibi konuşmam onu delirtiyor olmalıydı. "Babanın size yaşattıklarını iyi biliyorum ve doğumda Defne'nin başına gelenleri de öyle. Defne'ye olduğu gibi beni de doğumda kaybetmekten ölesiye korktuğunu biliyorum. Bu yüzden seni anlıyor ve bu konuda hak veriyorum."

"Saka..."

"Ama bitti, Sanrı." Yutkunuşunu duydum, onu bu kadar sürüngendürdüğüm için korumalarım ters gözlerle bana bakıyordu. "Anlamıyorsun, değil mi? Tek sorun bebek değil, öncesinde de birlikte olmayı başaramıyorduk. Biz en başından beri birbirimize göre değildik. İkimizin ilişkisinde sanki hep bir

şeyler eksikti veya fazlaydı. İkimizin de içinde kırılan, bir türlü boşluğunu dolduramadığımız bir şeyler vardı ve hep olacak."

"Bu doğru değil, öyleyse bile biz o boşluğu birlikte dolduruyorduk." Bulunduğu yerde bir arayış içinde olmalı ki hareketleri artıkça nefes alışları hızlanıyordu. "Saka çok üzgünüm, senden gitmeni istememeliydim. Ne dediğimi bilmediğim bir anda söyledim o sözleri." Yanında olmamamın öfkesiyle bu sefer daha yüksek bir sesle, "Beni bırakamazsın!" diye haykırdı yoğun bir sinirle. "Ne olursun geri dön."

"Yapamam." Sesim güçlükle çıkarken derin bir nefes aldım. "Karun ben seninle olan bu kavgamda çok yoruldum ve biliyorum ki seni de çok yordum. Seninle olmak neden bu kadar zordu, hiç bilmiyorum ama kolay değildi yaşadıklarım ve sana yaşattıklarım. Sen haklıydın, biraz ara vermemizin zamanı gelmişti." Biraz daha böyle konuşursam kendi kendimi ayrılmaya ikna edecektim. Çok acilen bu oyuna bir son vermeliydim.

"Düşünmeden söylediğim sözler yüzünden beni terk edemezsin!" Telefonun diğer ucunda önce büyük bir gürültü koptu, daha sonra da bir şeylerin kırılma sesini duymuştum. "Bu yaptığın bencillik!" Ağlamaklı çıkan sesiyle bir el kalbimi sıkıp pençeleriyle kanattı. "Son yaşadıklarımdan sonra beni bu hâlde bırakıp gidiyorsun. Ben ablamın başına gelenlerle kaybolmuşken sen de beni bırakıp gidiyorsun! Yanımda olman gereken tek zamanda sikik birkaç cümle için beni bırakıyorsun!"

"Karun..."

"Ölüyüm Saka!" Gür çıkan sesindeki acı, içindeki tüm umudu söküp almış gibi sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Ben kaç gündür yaşamaktan uzağım ve şimdi sen de gidişinle beni cezalandırarak üzerime ilk toprağı atıyorsun."

Ona hiçbir yere gitmediğimi söylemek için, "Dinle..." demiştim ki beni susturup öfkeyle bağırdı.

"Çocuğumu götüremezsin!"

Bir anda söyledikleriyle donup kaldım. "Neyden bahsediyorsun?"

Bir kez daha büyük bir gürültü koptu ve çıkardığı tüm o gürültünün içinde, "O benim de çocuğum!" diye bağırdı kontrolsüz bir öfkeyle. "Onu benden uzaklaştıramazsın!"

"Karun, sen şizofren misin?" En sonunda beni delirtecekti. "Bu çocuğu istemeyen sendin!"

"Siktir etsene, artık onu istiyorum ve sen onu benden uzaklaştıramazsın!"

"Senin bu gelgitlerinden çok sıkıldım!" Kaşlarımı çatarak sesimi yükseltmiştim, şu anda yanımda olmadığı için çok şanslıydı. "Bebeğimin sana ihtiyacı yok, onu tek başıma büyüteceğim!"

"Böyle bir şeye kalkışırsan Allah şahidimdir ki nereye kaçarsan kaç seni bulurum ve bulduğumda onu senden alırım! Bir daha onun yüzünü asla göremezsin."

"Siktir git!"

"Kafamı iyice bozmadan dön eve yoksa seni zorla buraya getiririm!"

"Kapat şu telefonu, Allah'ın cezası yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Telefonu suratına kapattığımda sinirlenerek ona küfrettim. "Çocuğumu benden alacakmış, ölmek mi istiyor bu adam?"

Beni yanında tutmak için çocuğumu almaya kalkışırsa onu delik deşik ederdim. Yapamayacağımı düşünüyorsa büyük yanılıyordu, gözümü kırpmadan onu vurmuşluğum bile vardı. Geçmişte ona yaptıklarımı unutmuş olmalıydı. Telefonu çantama atıp benden bir komut bekleyen adamlarına döndüm. "Ben vazgeçmeden eve dönelim." Karun'un son söylediklerinden sonra her an bunu yapmaktan vazgeçebilirdim.

Malikâneye çok yakın bir yerde olduğumuz için eve gelmemiz uzun sürmemişti. Bavulumla birlikte yeniden çatı katına çıktığımda Karun evde değildi. Çiçek'in söylediğine göre adamlarını toplayıp beni bulmak için dışarı çıkmıştı. Evdekiler döndüğümü ona haber vermek için onu çoktan aramış olmalıydı. Birazdan soluğu burada alırdı. Onu bekleyene kadar bavulun içindeki eşyalarımı çıkararak kendimi oyaladım.

Yarım saat boyunca odanın içinde bir şeyleri yerleştirerek zaman öldürmüştüm. Kapım gürültüyle açılınca Karun tüm hiddetiyle içeri girdi. Üzerinde hâlâ bu sabah giydiği kıyafetleri vardı. Gömleğindeki kanları ve sinirden attığı yumruklar yüzünden parmak boğumlarında oluşan hasarı görebiliyordum. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı, kravatıysa gevşekçe boynundan sarkıyordu.

Kumral saçlarının her bir tutamını dağıttığı için yüzünden yorgunluk akıyordu. Ona doğru attığım her adımla öfkem büyürken o, biraz daha gevşiyordu. Beni görmek bile sinirlerini yatıştırıyordu. Karun'un karşısında durduğumda tokadım suratında patladı. "Beni nasıl çocuğumla tehdit edersin!"

Başı omzuna doğru düştüğünde yanında duran ellerini sıktı. Karun çatık kaşlarla bana doğru döndüğü gibi belimi yakalayıp sırtımı sertçe duvara

yasladı. Öfkesinin şiddetiyle yüzündeki her kas seğiriyordu. "Seni yanımda tutmak için ne gerekirse onu yaparım!"

Sinirli bakışları delici bir boyuta ulaştığında çenemi sıkarak başımı kaldırdı ve kızgın gözlerini yüzüme kenetledi. "Benden gitmeyi unut, buna bir daha izin vermem!" Hemen sonra beni öpünce neye uğradığımı anlayamadım. Dudaklarıma kapanan dudaklarını hiç beklemiyordum.

Onu itmeyi hatta ona ikinci kez vurmayı bile düşündüm ancak tek yaptığım ona karşılık vermekti. Ona deli olan kalbim dudaklarının temasıyla tüm kontrolü ele almış ve kendimi onun kollarına atmama neden olmuştu. Ona olan sevgim öyle birkaç sözle bitecek gibi değildi. Ayrılmayı bile beceremiyorduk. Ayrılma kararı verdikten saatler sonra öpüşmemiz hiç sağlıklı değildi ama biz hep böyleydik.

Karun ile yaşadığımız bu ilişki hastalıklıydı, bitmesi gerekiyordu. Ancak ne bitirebiliyorduk ne de uzun süre birlikte olabiliyorduk. İkimiz de bunu deniyor ama birbirimizden kurtulamıyorduk. Soluduğumuz hava gibi birbirimize bağımlı ve muhtaçtık.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken elleri sanki her yerimdeydi. O balık fabrikasında yaşananlardan sonra bana hiç dokunmamış, beni öpmemiş ve yaşadığı buhranın içinde benden hep uzak durmuştu. Ancak şimdi öpüşü aceleci, bedenimde gezinen elleri de sabırsızdı. Birbirimizi özlemiştik.

Bana nefes bile aldırmadan beni öperken eli eteğimin altına kaymak üzereydi ki, "Karun dur," diyerek yavaşça başımı geriye çektim. Buna can atsam da bir süre daha birbirimize dokunmamalıydık, bedenindeki yaralar henüz iyileşmemişti.

Aldığımız hızlı soluklar birbirine karışırken hâlâ çok yakınımdaydı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerinde yoğun bir arzu vardı. "Sen tamamen iyileşmeden olmaz," diyerek başlamadan onu durdurdum.

"Siktir etsene." Gittikçe kararan gözlerle dudaklarımı uzandı. Bana doğru eğilmişti ki kaburgalarında yoğun bir acı hissetmiş gibi yüzü kasılmıştı.

"Sorun değil." Yumuşak bir sesle konuşup ona gülümsedim. "Eski sağlığına kavuşmanı bekleyebiliriz."

Karun'un mavi gözlerinde sadece şehvet yoktu, orada gördüğüm bir diğer şey yoğun bir pişmanlık ve suçluluk hissiydi. "Özür dilerim, nefesim." Sesi kor ateşlerde yanıyormuş gibi kederliydi. Bakışları derinleşti ve kaşları acıyla büküldü. "Sana öyle şeyler söylememeliydim."

"Benden ayrılmayı istedin."

"Bizim birbirimizden ayrılmayı istemediğimiz tek bir günümüz mü var?" Haklılığı karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Karun ise gözlerini dahi kırpmadan büyük bir aşkla beni izliyordu. "Biz birbirimizin sonu ve kurtuluşuyuz, Saka." İçinde o kadar çok şey birikmişti ki gözlerinin ardında oluşan buğuyu gördüm. "Anla artık, bizim birbirimizden çıkışımız yok."

Başımı omzuma doğru eğerek kırpıştırdığım gözlerimin arasından onu izledim. "Beni seviyor musun?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden, "Uğruna can alıp canımı verecek kadar çok," deyişine ölebilirdim.

Bu sefer, "Benden nefret ediyor musun?" diye sordum.

Gülmemeye çalışarak aynı hızda bu soruya da yanıt verdi. "Benden kaçtığın her an."

Şimdi aynı soruyu o bana sormuştu. Gözlerimin içine dalıp gittikçe bakışları yumuşuyor, yüz hatları gevşiyordu. "Peki, sen beni seviyor musun?"

Gülümseyerek cevap verdim. "Tek bir *ah* deyişine bu dünyayı yakacak kadar çok."

Aldığı cevapla tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı. "Benden nefret ediyor musun?"

"Yakuğım o dünyanın içinde olduğundan emin olacak kadar," dediğimde dudaklarından erkeklere has bir kıkırtı döküldü.

"Buna benzer bir şey duymayı bekliyordum." Nefret ve sevgiyi aynı anda yaşayan tuhaf bir çifttik.

Etrafıma bakarak kliniğin koridorları arasında yürürken söylenmeden duramıyordum. "*Hazırlan, dışarı çıkıyoruz* deyince akşam yemeği için üç saat hazırlandım." Yanımda yürüyen Karun'a üzerimdeki şık elbiseyi gösterdim. "Bir tımarhaneye gelmek için bu kadar hazırlanmış olamam."

Karun, Duha, Kenan ve Kadem'in bakışları eleştirel bir şekilde baştan ayağa beni izleyince homurdandım. Evden çıkmadan önce bana Gurur'u görmeye geleceğimizi söyleselerdi ben de şık bir elbise giymezdim. Üzerimde kan kırmızısı güzel bir elbise vardı. Kısa elbise kalçamı zor kapattığı için Karun üşüdüğüm konusunda inat etmiş ve uzun pardösünü zorla bana

giydirmişti. Arabadan inmeden önce bunu bana giydirirken pek de kibar değildi.

Gurur'u görmeye sadece bizim geleceğimizi sanmıştım ama Duha ve Kadem de bizimleydi. Son olanlardan sonra Karun ve Duha'nın arasındaki buzlar tamamen erimişti. Duha olmasaydı hiçbirimiz Şeref'in saldırısından sağ çıkamazdık. Karun bunu çok iyi bildiği için artık eskisi gibi Duha'ya karşı tepkili değildi.

Tıpkı benim gibi kliniğin duvarlarına garip bakışlar atan Duha, "Benim burada ne işim var?" diye isyan etti. "Bırakalım o piç burada kalsın, onu neden çıkarıyoruz?"

"Aynı fikirdeyim." Karun etrafına nefret bakışları atıyordu. "Gurur'un dışarıda olması bana daha fazla sorun yaratmaktan başka bir işe yaramıyor." Tehditkâr bakışları sırasıyla her birimizin üzerinde gezindi. "Biriniz bile onu dışarı çıkmaya ikna ederse belasını sikerim!"

Duha kafa karışıklığıyla ensesini kaşıdı. "Onu çıkarmayacaksak niçin buradayız?"

"Onu çıkarmak için geldiğimizi düşünmeli."

"Neden?" diye sordu Duha.

Karun stresten kravatını çekiştirerek adımlarını hızlandırdı. "Gurur'u tanımıyormuşsun gibi konuşup canımı sıkma. Onu çıkarmak için hiçbir girişimde bulunmazsak önemsenmediğini düşünür ve bunun için peşimize düşer."

"Lan oğlum biz onu niye önemseyelim? Kafamıza ceset yağdıran bir piçten bahsediyoruz!"

"Ortaokulda onu önemsemeyen bir çocuğun kafasına yoğurt dökmüştü."

"Siktir!" diyen Duha'nın tepkisi çok komikti. "Senin deli amcanı seviyormuşuz gibi mi davranacağız?"

Karun gerçeklikten uzak bir şekilde gülerek omuzlarını silkti. "Benim yıllardır yaptığım şeyi bir geceliğine sen de yapabilirsin." Öyle diyordu ama Gurur için gözünü bile kırpmadan canını verebilirdi.

Gurur otele yerleşir gibi buraya para yağdırıp kendine bir oda tutmuştu. Kendi isteğiyle girip çıktığı için buradaki doktorlar bu saatte onu görmemizi sorun etmemişti. Bize eşlik eden görevli bizim için bir kapının kilidini açınca sırasıyla içeri girdik. Arkamızdan kapı kapandığında şaşkınlık içinde Gurur'un kaldığı odaya bakıyordum. Kliniğe geldiğimiz için aklımda olan

oda bir yatak ve küçük bir dolaptan oluşuyordu ancak Gurur'un odasında ne arasanız vardı.

Büyük ekran televizyonu duvara monteliydi. Küçük bir kütüphanesi, rahat bir koltuğu ve rengârenk perdeleri vardı. Penceresinin önündeki saksıdaki çiçekler beni hayrete düşürmüştü. Gurur'un odasında bulmayı beklediğim son şey çiçekti. Hepsi bu da değil, odadaki koltukların, televizyonun ve sehpaların üzerinde garip danteller vardı.

Buraya gelirken ne görmeyi bekliyordum, hiç bilmiyordum ama Gurur'u yaşlı bir teyzeyle tavla oynarken görmek beklediğim şeylerin arasında değildi. İkisi de yere bağdaş kurarak oturmuş ve geldiğimizin farkında bile olmayacak kadar koyu bir sohbete tutuşmuştu. Gurur elindeki zarları sallarken, "Ha sen söyle bağa Safiyeciğum," diye sızlanarak zarları attı. "Şimdi ben bu kizi öldürsem haksiz miyum?"

Safiye denen seksenlik teyze ona hak vererek başını salladı. "Sana çok büyük yanlış yapmış, bence ondan kurtulmalısın."

"Sorunumuz tam olarak budur, kurtulmak da istemeyim!" Gurur uzanıp yanındaki içki şişesini alarak kafasına dikti. Kana kana kendini alkolle zehirleyip şişeyi sertçe yanına koydu. Elinin tersiyle dudaklarını silerken çok sarhoş görünüyordu. "Ne kurtulabileyim ne de unutabileyim, söyleyesun bu uşağa, şimdi napacağum ben?"

Safiye Hanım tavladaki taşları öne sürerken bakışları suçlayıcıydı. "Sana dedim, boşa o kızı gel benim torunu al. Gülperi olsa seni hiç üzmezdi."

Gurur homurdanarak tekrar zarlara uzandığında biz şoke olmuş bir hâlde kapının önünde dikilip bu görüntüyü izliyorduk. Bu akıl hastası herif ciddi ciddi bir teyzeyle tavla oynayıp onunla dertleşiyordu. Bunu yaparken hiç de yabancılık çekmiyordu. Neden şaşırıyordum ki Gurur küçük büyük herkesle anlaşabilen biriydi. Zarları bir kez daha sallayıp atarken iç çekti. "Uykular da artık haramdur, ne halt edeceğumu hiç bilmeyim."

Safiye Hanım yanındaki porselen fincana uzanıp çiçekli fincandan bir şeyler içti. O kadının çay içtiğine çok emindim, ta ki boş fincanını Gurur'a uzatana kadar. Gurur şişedeki rakıdan biraz onun fincanına koydu ve hemen sonra da üzerine su çekti. Sanki kendisi zilzurna sarhoş değilmiş gibi baygın gözlerle kadının elindeki fincanı gösterdi. "Safiye yine fazla içeysun, sonra çarpmasun?"

Gurur'un dert ortağı olan teyze fincanından bir yudum daha alarak kırışıklıklarla dolu yüzünü buruşturdu. "Boş ver Gururcuğum, bize çarpan çarpmış zaten."

"Ah ulan Nemrut'un kızı!"

"Topraklara gelesin, Remzi!" İkisi onlara dert olan insanlara kızarak rakı şişesini ve fincanı tokuşturduğunda dilimizi yutmuştuk. Böyle bir şeye gerçekten tanık oluyor muyduk?

Karun yavaşça Duha'ya yaklaşıp ona kapıyı gösterdi. "Bunun kalan aklı da gitmiş, uzayalım biz."

Duha hemen yönünü kapıya çevirdi. "Bizi düşürdüğün şu hâllere bak. Bu piçin bir tek yaşlı bir kadınla kanka olmadığı kalmıştı." Sinirleri bozulmuş gibi gülerek Karun'a yerde tavla oynayan ikiliyi gösterdi. "Seninle şunlar kadar olamadık."

Karun kısık bir sesle küfretti. "Fincanla rakı içmek gibi hayallerin varsa beş metre yakınıma yaklaşırsan belanı sikerim!"

Onların kaçmasına izin vermeden, "Selam gençler!" diye büyük bir coşkuyla konuşup tüm dikkatleri üzerimize çektim. Bunu yaptığım an Karun ve Duha'nın gazap dolu bakışları beni bulmuştu. Buraya gelmek yerine o yemeğe gitmeliydik.

Gurur ve Safiye Hanım bize döndüğünde ikisi de boş bulunup irkildi. Kendilerini tavla oynamaya o kadar kaptırmışlardı ki bir anda bizi odada görmek onlarda küçük çaplı bir şok yaratmıştı. Gurur hızla kendini toparladı ama bize korku dolu gözlerle bakan Safiye Hanım için aynı şeyleri söyleyemezdim. Gurur'a bizi gösterip, "Kim bunlar?" diye sorarken kadının sesi titremişti.

Gurur her birimize huzursuz gözlerle bakarken, "Bilmeyim," diye homurdanarak önüne döndü. "İpini koparan buraya geliy da."

"Düzgün konuş be, köpek miyiz biz!" Ona kızarak kapıya yürüdüm. "Seni dışarıda bekliyoruz, çabuk gel." Burasının onun odası olmadığı çok belliydi.

Hepimiz dışarı çıkıp koridorda Gurur'u beklemeye başladık. Kadem tuhaf gözlerle sık sık çıktığımız kapıya bakıyordu. "Sizce tek yakınlıkları sadece tavla oynayıp dertleşmek mi?"

Kenan'ın kafasında nasıl bir görüntü canlandıysa yüzünde iğrenti dolu bir ifade belirdi. "Yaşlı bir kadınla sevişecek değil ya."

Nirvana

Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini ısırdım. "Ondan her şeyi beklediğim için bunu da yapsa hiç şaşırmazdım."

"Ben de," diye homurdandı Karun.

"Ben de olgun seviyorum ama bu kadar da değil." Duha kafasında hızlı bir hesap yapıp başını iki yana salladı. "On veya yirmi yaş neyse de elli yaş fark beni aşar." Ceketinin yakasını karizmatik bir edayla düzeltti. "Bazı prensiplerim var, elli yaş çok."

"Yirmi yaş farkına razısın öyle mi?" Karun ona sataşmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığı için bakışları alaycıydı. "Nasıl bir yokluktasın sen? Nişanlınla işler yolunda gitmiyor mu?"

Duha'nın gözlerinde şeytani parıltılar oluşurken sırıttı. "Nişanlımla işler yolunda gitmeseydi çocuğuma hamile olmazdı." Bir konuda Karun'a karşı kazanmış gibi göğüs kafesini kabarttı. "Benim çocuğum seninkinden bir ay büyük." Allah'ım yine başlıyorduk!

Duha onun bam teline bastığı için Karun kısa bir an karnıma baktı. Aralarındaki saçma rekabetin bir tek ana rahmindeki çocuklara sıçramadığı kalmıştı. Mümkün olsa Karun sadece bakışlarıyla karnımdaki bebeğe ay atlatabilirdi. "İki aylık olduğuna emin misin?" Mavileri kuşkuyla kısıldı. "Henüz hiç doktora gitmedik, belki de üç aylıktır." En iyi ihtimali isteyerek, "Acaba dört aylık olabilir mi?" diye sorunca hayrete düştüm. Biri ona o istedi diye bebeğin ay atlamayacağını söylemeliydi.

"Bebek üç buçuk aylık oldu." Onun hâlâ iki aylık olduğunu düşünmesine inanamıyordum. En son iki aylıktı ama Karun'un hastanede geçirdiği süre ve evde tedavi gördüğü zamanı da hesaplarsak bebeğimiz üçüncü ayının içindeydi.

"Üç buçuk aylık mı?" Bu bilgi karşısında Karun'un omuzları gerilmişti. Gözlerinin ardında gizleyemediği bir endişe belirirken şimdi karnıma olan bakışları daha dikkatliydi. "Saka karnında hiç büyüme yok, onun içeride iyi olduğuna emin misin?" Yoğun bir korkuyla dudaklarından çıkan sözler kalbimi hızlandırmıştı. Numara veya rol yapmıyordu, korkusu gerçekti. Karun bebeğimizi gerçekten önemsiyordu.

Onun bu çıkışıyla buradaki herkes birbiriyle göz göze gelmişti. Karun'un bebek konusundaki bu değişimi hepsini mutlu ediyor, bu onun bir şeyleri aşmaya başladığını gösteriyordu. Şeref beni vurmaya kalkıştığında karnımda gördüğü o sahte kan aklını başına getirmişti.

Evet, kriz geçirdiğinde öfke anında iyi bir baba olamayacağını söylemişti ama bunlar bebeği istemediği için söylenen sözler değildi. Babasının yaptıklarıyla cebelleşirken onun gibi rezil bir baba olmaktan korktuğu için bizi kendinden uzaklaştırmak istemişti. Ondan gitmemizi istemişti ama gidişimize de dayanamadığından direnmeyi bırakmıştı.

Şeref'le olan o olayın üzerinden bir ay geçmişti ve bu bir ayda Karun'un toparlaması hiç kolay olmamıştı. Aslında hâlâ tam olarak toparlayabilmiş değildi. Kaç kez sinir krizi geçirerek hepimizi kırıp geçmişti. Onun bu süreci en az hasarla atlatmasını istediğimiz için hepimiz elimizden geldiğince ona karşı sabırlı olmaya çalışıyorduk. Ne yazık ki Melek'in yüzüne hâlâ bakamıyordu ve sık sık defne ağacını izleyip düşünce selinde boğuluyordu.

Bize yansıtmamaya çalışıyordu ama aslında hâlâ bir ay önceki kadar dağınık ve yıkıktı. Tüm o sahte gülüşlerinin ardındaki acı çeken adamı görebiliyordum. Anne ve babasıyla yüzleşmek için sağlığına tamamen kavuşmayı beklediğini biliyordum. İkisi de elimizde olduğu için bu yüzleşmeyi hazır olduğunda yapabilirdi. Levent'i adamlarına buldurup onu da bir yerde tuttuğunu öğrenmiştim. Kendini daha iyi hissettiğinde ona ihanet eden kardeşinin karşısına çıkacaktı.

Levent için nasıl bir ceza düşündüğünü hiç bilmiyordum. Gurur sarsak adımlarla dışarı çıktığında ayakta bile zor duruyordu. Kenan onun koluna girerek düşmesine engel olmasaydı kendi başına yürüyemezdi. Düşündüğümüzden daha çok içmişti. Bize odasını tarif edince kısa sürede onun odasına girdik. İçeri girince gördüğüm dağınıklık, burnuma gelen içki ve sigara kokusuyla yüzümü buruşturdum.

Kliniğe içki, sigara gibi şeyleri çok rahat sokuyordu. Odasının her yerinde boş içki şişeleri ve sigara izmaritleri vardı. Kenan onu koltuğun üzerine atarken odadaki dağınıklığa tiksinerek bakıyordu. "Köpek bağlasan durmaz burada."

Sanki yeterince içmemiş gibi Gurur eğilip koltuğun yanında duran içki şişesini aldı. Nereye baksak bir tane rakı şişesi buluyorduk. Hepimiz odada temiz bulduğumuz bir köşeye otururken Karun ve Duha ayakta duruyordu. Ayakta durmaktan yorulduğum için yatağın kenarında oturmuştum. Karun sırtını duvara yaslayarak dik dik amcasına bakmaya başladı. "Ne bu hâlin?"

Gurur içki tutan elini koltuğun kenarından sarkıtarak gevşekçe otururken tavanı izliyordu. Başını koltuğun arkasına yaslamış ve tavana boş bakışlar atıyordu. "Ne varmış hâlimde?" Yorgunca gülümsedi ama gülüşü kederle

Nirvana

yıkanmıştı. "Keyfim yerinde benim." Konuşurken kelimeler ağzından sü-nerek çıkıyordu. Fazla içmekten dili dolandığı için onu güçlükle anlıyorduk.

"Sorun uyku problemin mi?" Duha bunu sorarken masanın üzerinde duran morfin şişelerine bakıyordu. "Yoksa asıl sorun Farah mı?"

Gurur tavana bakmayı bırakıp bir anda Duha'ya döndüğünde kaşları çatılmıştı. "Benim yanımda onun adını anmayın!"

Kadem salağı, "Kimin adını anmayalım?" diye Kenan'a döndü. "Farah'ın mı?"

"Farah deme lan, herif cin çarpmışa dönüyor!" Kenan ona kızarak Gurur'a döndü. "Sen rahat ol, Farah demeyeceğiz." Gurur'un çenesi kasılmıştı.

"Farah'a Farah demeyecek miyiz?" Kadem yerdeki boş şişelerden birine tekme atarak odanın içine yürüdü. "Peki, Farah'a ne diyeceğiz?" Gurur artık elindeki şişeyi kırmak ister gibi sıkıyordu.

"Farah dışında her şeyi diyebiliriz," dedi Kenan. "Ama Farah demeyeceğiz." Allah'tan demiyordu.

"Siz salak mısınız?" Ters gözlerle Kadem ve Kenan'a bakıyordum. "Onun yanından Farah'tan bahsetmeyeceğiz, bunun nesini anlamıyorsunuz? Farah'a Farah demeden de bir şeyler söyleyebiliriz." Gurur'un çatık kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşmişti.

"Neden Farah'a Farah demiyoruz?" Karun hiçbir şey anlamayarak Duha'ya döndü. "Farah ile ilgili ne kaçırdım?" Gurur dişlerini öyle bir sıkıyordu ki boynundaki nabzı şiddetle atıyordu.

Karun'un sorusuyla Duha anlamsız bir şekilde dudaklarını büzdü. "Neler olduğunu ben de bilmiyorum ama biz Farah dedikçe bu piçin rengi değişiyor. Bir süre Farah'a Farah demeyelim."

"Ne diyelim lan kıza." Karun yüzünü buruşturdu. "Cemşid falan mı?" *Olmaz* dercesine başını iki yana salladı. "Farah'a Cemşid demem."

"Oğlum, Farah ile Cemşid'i nasıl bağdaştırdın?" Duha kendini tutamayıp güldü. "Bari Faysal diyelim kıza, hem Farah ismiyle de uyumlu."

Bir rakı şişesi Karun ve Duha'nın olduğu yöne süratle uçunca ikisi son anda kafalarını eğip şişeden kurtuldu. Arkalarındaki duvara çarpan şişe paramparça olmuştu. Önce Gurur'un onlara fırlattığı kırık şişeye baktılar, daha sonra da birbirlerine. Aynı anda, "Farah'a Farah demiyoruz!" dediklerinde ben kahkaha atarken Gurur ağız dolusu küfrediyordu.

"Orospu çocukları, size kaç kere daha az yan yana gelin diyeceğim! Birlikteyken beyniniz işlevini kaybediyor!" Haklıydı.

Nirvana

Ayağa fırlayan Gurur yoğun bir öfkeyle her birimize sırasıyla bakıyordu. Kolları kaskatı bir şekilde iki yanında duruyordu, bacakları gergindi. Vücudunun her kası sinirden gerim gerim gerilirken bakışları kasvetli ve sertti. "Bir kez daha benim yanımda o ismi kullanırsanız Allah yarattı demem, gırtlağınızı sikerim!"

Çok farklı bir yöntem deneyerek, "Ne yaptı sana o ismi yasaklı kız?" diye sordum sakince. "Seni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilir?"

Gurur kalktığı koltuğa gürültüyle otururken elini uzatıp koltuğun diğer yanında duran şişeyi aldı. Bu da her yere bir şişe koymuştu, böylece hiç zorlanmadan onlara ulaşıyordu. "Onun yaptıklarının bir önemi yok." Parmaklarının arasında tuttuğu şişeyi sıkarken dudakları düz bir çizgideydi. "Mevzu benim yaptıklarım."

Karun kendine temiz bir köşe bulmak için etrafına bakarken, "Ne yaptın?" diye sordu. Daha iyi bir yer bulamadığı için gelip yanıma oturdu. Artık ikimiz de Gurur'un yatağının kenarında oturuyorduk. "Kıza ne yaptın?"

Gurur sinirden dudaklarını ısırıyor, yanındaki elini sıkarak açıyordu. "Onu incittim." Burnundan nefesini sertçe vererek büyük bir ıstırapla, "Ona vurdum!" diye patladı. "O olduğunu bilmeden canım yaktım!"

Odanın içi bir anda buz kesmişti. Başta ben olmak üzere bu odadaki herkeste bir duraksama yaşandı. Duyduklarımızı hazmetmeye çalışırken hepimizin aklında aynı soru vardı. Gurur, Farah'a şiddet mi uygulamıştı? "Sikeyim!" diyen Karun sesini yükseltirken düşman bakışlarının hedefinde Gurur vardı. "Kıza vurdun mu lan!" Oturduğu yerden ayağa fırlayıp Gurur'un üzerine yürüdü. "Yaptın mı bunu!"

Duha hemen onun yolunu kesip Karun'u geriye çekti. Onu güçlükle Gurur'dan uzaklaştırırken, "Önce bir anlayıp dinleyelim," dedi aceleyle.

Karun sertçe onun kollarını iterek gözlerinden öfkeli kıvılcımlar çıkardı. "Sence bunun mantıklı bir açıklaması olabilir mi?" Sıktığı yumruğuyla Gurur'u gösterdi. "Sebep ne olursa olsun karısına el kaldıran birini bana savunmayın!" Karun'un Farah'a olan düşkünlüğünü bilmeyen yoktu.

Ben de sinirden yerimde zor duruyordum. Bir çılgınlık yapmayayım diye Kadem kolumu sıkıca tutmasaydı çoktan Gurur'un üzerine atlamıştım. Duha bir delilik yapmamızdan endişe ederek hemen yönünü Gurur'a çevirdi. "Bunu neden yaptın?"

Gurur bu odadaki kimsenin ne düşündüğünü umursamadan kendini içkiye boğuyordu. Rakıyı sek içerken şişeden birkaç büyük yudum alarak nefesini sesli bir şekilde verdi. "Onun kim olduğunu bilmiyordum." Omuzları düştüğünde başını çevirip yanında duran eline dalgınca baktı. Sağ elinin parmak boğumları yara bere içindeydi.

"Her yer zifirî karanlık ve sisti. Bunun olmasından korktuğum için yola çıkmadan önce onu aramıştım. Bir sevkiyatı baltalayıp Ümit'i bitirmeyi amaçlıyordum. Oraya kızını bizzat göndereceğini tahmin bile edemezdim. Yine de içime bir kurt düştü ve o yalancı kadını aradım. Bana evde olduğunu söylemişti." Eline bakarak konuşurken bakışları fazla hissizdi. Âdeta boşluğa bakarak konuşuyor gibiydi. "Karanlıkta kiminle dövüştüğümü bilmiyordum veya onun karım olduğunu..." Hay aksi!

Herkes neler olduğunu az çok anladığı için ne diyeceğimizi bilemedik. Bu kimsenin başına gelmesini istediği bir şey değildi. "Nasıl anlamadın?" Karun'un sesindeki şaşkınlığın emaresi mavi gözlerine yansıyordu. "O dövüşmeyi bile bilmez, karın olduğunu nasıl anlamadın?"

Gurur'un kaşları alaycı bir ifadeyle yukarı kalktığında gizemli yüzünde büyük bir sır gizliydi. "Sandığımızın aksine iyi silah kullanıyormuş ve yakın dövüşte de çok iyiymiş." Bunları söylerken kandırıldığını düşündüğü için gözlerinde belli belirsiz bir donukluk vardı. "Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanmış."

Şeref'i vururken Farah'ın gerçek potansiyelini gördüğüm için diğerleri duyduklarını sindirmeye çalışırken bakışlarımın odağında Gurur vardı. "Kokusundan da mı o olduğunu anlamadın?"

Başını iki yana sallarken gözleri odanın her köşesine kayıyordu ve zihni başına gelen şeyleri anlamaya çalışıyordu. Ancak kafasının içindeki tüm anılar bulanık olmalı ki bu arayışı hüsranla son buldu. "Kendi gibi kokmuyordu."

Gurur alkolün etkisiyle güçlükle konuşurken yeşil gözleri bir kez daha sağ eline kaydı. "Ona vurdum." Bunu yaptığına hâlâ inanamıyormuş gibi sesi kısık ama şaşkın çıkıyordu. "Saçlarını incittim ve boğazına..." Yeşil irisleri dolduğunda bunu saklamak için gözlerini yumdu. "Bir bıçak yasladım."

Hassiktir!

Her şeyi batırmıştı. Belki onun Farah olduğunu bilmeden tüm bunları yapmıştı ama Gurur bu konuda kendini suçlamayı bırakmıyordu. Bu hâlde olmasının nedeni tam olarak buydu, Farah'a yaptıkları onu çıldırtıyordu.

Nihova

Durumun trajedisi karşısında Karun yüzünü sertçe ovuşturarak ona bakmak için kendini zorladı. "Karının orada olduğunu bilseydin yine gider miydin oraya?"

Normalde evet derdi ancak damarlarındaki yoğun alkol yalan söylemesine engeldi. Gurur'un yüzü yaşananların kasvetiyle gölgelenirken başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, gitmezdim." Gırtlağından çıkan alçak ve boğuk ses cümlesine garip bir derinlik katıyordu. "Sahadaki rakibimin karım olduğunu bilseydim yolundan çekilirdim." Bakışlarında dürüstlüğünü sorgulamamıza engel olan bir şeyler vardı. Bunları söylerken yalan söyler gibi bir hâli yoktu.

Gurur'un yeşil gözleri bir kez daha yara bere içindeki eline kaydığında burnunun direği sızlamış gibi iç çekmişti. Eline bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama gördükleri ona en ağır şekilde işkence ediyordu. Bir an duraksıyor, göz bebekleri titreştikçe derin bir nefes alıyor ve tekrar eline bakıyordu. Hiç iyi değildi.

"Onunla konuşursan..." Benimle göz göze geldiğinde ruhundaki azap tüm yüzüne yayıldı. "Yalvarırım söyle ona, saçlarını kesmesin." Herkes yutkunduğunda odada ağır bir sessizlik vuku bulmuştu.

Gurur, Farah'a âşık olmuştu.

Hem de onun saçlarını önemseyecek kadar.

Herkes *şimdi ne yapacağız,* der gibi birbirine bakmaya başlamıştı çünkü konu Gurur'du. Bu akıl hastası bir süre aşk acısı çekerdi ancak daha sonra herkese çektirirdi. Kendi aşkının ıstırabını bile bize çektirecek potansiyelde olduğu için Karun ve Duha'nın birbirine attıkları bakışlar çok komikti. İkisi de günün en kötü haberini almış gibi tuhaf bakıyordu.

"Gurur," dedim yumuşak bir sesle. "Sen bu kızı seviyor musun?"

Kaşlarını çatarak agresif bir tutumla kendini ve etrafındaki tüm bu dağınıklığı gösterdi. "Beni bu hâllere düşüren kızı bir de seveceğim, öyle mi?" Şakaklarındaki damarlar sinirle belirginleşti. "Gözüm görmesin o yalancıyı!"

"Harika." Gülümseyerek hızlıca başımı salladım. "O kızı zaten gözüm hiç tutmamıştı." Herkesin ağzı bir karış açıldı, iki dakikada Farah'ı satmamın şaşkınlığıyla bana bakıyorlardı. "Düşman kızından bize iyi bir gelin olmazdı." Gurur'u şaşırtmalara doymazken fazla rahat davranıyordum. "Daha nasıl giyindiğini bile bilmeyen zevksiz biri."

Gurur'un gözlerinden susmam gerektiğini gösteren kızgın bir ifade geçti. "Gayet iyi giyiniyordu ve oldukça zevkliydi."

Nihova

"Sürekli *sweatshirt* ve pantolon giymek onu zevkli yapmaz."

"Ona yakışıyordu!"

"Fazla sünepeydi."

"Sen onu bir de sevdikleri söz konusu olduğunda gör."

"Kekelemeden iki cümleyi bir araya getiremiyordu."

"Benim yanımda fazla konuşkandı."

"İnsan içine çıkamayan bir yabaniydi."

"Siktiğim insanların içine çıkmak zorunda değildi."

"Güzel değildi bir kere."

"Sorsana bana ondan güzeli var mı diye!"

"Yanına bile yakışmıyordu."

"Ondan başka kimse yanıma yakışamazdı!"

Ve altın vuruş. "Sen bu kıza âşıksın!"

Son söylediklerimle Gurur donup kalırken Karun ve Duha kısık bir sesle küfretti. Gurur'un duygularını açığa çıkarmaya çalıştığım için ikisi de kızgın gözlerle bana bakıyordu. Gurur, Farah'a âşık olduğunu anlarsa sabah akşam ikisinin tepesine çökeceğinden onunla uğraşmak istemiyorlardı. Bu ikisi sadece kendilerini düşünüyordu.

Dudaklarımdan çıkan sözler Gurur'da balyoz etkisi yarattığı için öylece kalakalmıştı. Gurur şu zamana kadar kaçtığı bir gerçeği benden duymanın sarsıcı etkisiyle sertçe yutkundu. Omuzları gerilirken yüzü kaskatıydı. Bakışlarına bir yıldırım gibi çöken soru işaretinin yankısını kafasının içinde duyduğuna emindim. *Farah'a âşık mı oldum?* Evet, şu anda kendine sorduğu tek soru buydu. Cevabından ölesiye korktuğu bir soru olduğunu biliyordum.

Gözle görülür bir şekilde bocalarken hemen bakışlarını benden kaçırdı. "Şu sikik varsayımlarınla canımı sıkma." Beni tersleyince kafasını duvara çarpmak istedim. Kalender erkeklerinin genelinde biraz aptallık vardı. Kıza feci şekilde abayı yakmıştı ama bunu kabul etmek istemiyordu.

"Kimse sevmediği birini körü körüne savunmaz. Ona kızgınken bile toz konduramıyorsun çünkü ona sırılsıklam âşıksın." Söylediklerimi düşünmesi için onu biraz yalnız bırakmalıydık. Yalnız kalıp duygularıyla yüzleşmeliydi.

Ayağa kalktığımda Karun hemen, "Sen bakma Saka'ya," dedi anlamsız bir telaşla. "Her zamanki gibi abartıyor. Düşman kızına âşık olacak kadar aptal değilsin." Amcasının aşk acısıyla uğraşmak istemiyordu. Gurur'un normal hâlleri bile çekilmezken âşık hâli Karun'u delirtirdi.

Nihova

Duha da aceleyle Karun'a katılarak Gurur'u aşk fikrinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Sen aklı başında bir adamsın, intikam için evlendiğin bir kıza bakmazsın."

"Ben mi aklı başındayım?" Gurur sinirden gülerek ona içinde bulunduğumuz odayı gösterdi. "Bir klinikteyim orospu çocuğu, bana hangi akıldan bahsediyorsun?"

Alaycı gözleri sırasıyla Karun ve Duha'nın üzerinde gezinirken onları bu denli kıvrandıran şeyi anlamıştı. "Siktirin gidin, kimseye âşık değilim." Bizden sıkılmış gibi kapıyı gösterdi. "Uyumak için morfin alacağım, rahat bırakın beni."

"Siz biraz geriden geliyorsunuz ama biz Karun'la bu yollardan geçtik ve ne hâle geldik, en iyi sen biliyorsun." Aklını başına toplaması için gözlerinin içine bakıp, "Bizim yaptığımız hataları yapmayın," dedim yumuşak bir sesle. "Dönülmez bir yola girmeden birbirinize dönmenin bir yolunu bulun. Yoksa ikiniz de çok üzülürsünüz." Bunları söyledikten sonra odadan çıktım.

Zamanı geriye alma şansım olsaydı Karun'la savaşmak yerine sorunlarımızı halletmek için uğraşırdım. İkimiz de birbirimize yaptığımız şeylerin pişmanlığını yaşadığımız için Gurur ve Farah'ın bize dönüşmelerini istemiyordum. Birbirlerinin kanayan yarası olmak yerine birlikte tüm o yaraları sarmalarını isterdim. Onların arasındaki şey bizimki gibi değildi. Çok saf ve güzel bir ilişkileri vardı. Umarım bunu bozacak bir şeyler yapmazlardı.

Klinikten çıkıp iki ayrı konvoyla yola çıktığımızda Karun derin bir nefes alarak elime uzandı. "Âşık olmuş piç kurusu!" Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek elimi dizinin üstünde tuttuğunun farkında bile değildi. Temas bağımlısı olduğundan onun yanındayken bana dokunmadan duramıyordu.

Esneyerek başımı onun omzuna yasladım. "Gurur'un âşık olmasının nesi bu kadar kötü?"

"Yavrum, sorun o piçin âşık olması değil, sorun canı yandıkça etrafındaki herkesin de canını yakacak olması." Karun'un sesi kulağa küfreder gibi geliyordu. "Klinikteki inzivasından çıktıktan sonra kâbus gibi tepemize çökecek." Gülüşüme engel olamadım. Karun ve Duha'nın ondan bu kadar çok korkması her defasında beni güldürüyordu.

Karun arabayı kullanan İsa'ya seslenerek, "Hastaneye gidiyoruz, koçum," dediğinde başımı omzundan ayırıp hemen ona döndüm.

"Bir yerin mi ağrıyor?" Betim benzim atarken gözlerim göğüs kafesinin üzerinde oyalandı. "Yine kaburgaların mı?"

Yaşadığım korku tebessüm etmesini sağladığında ellerimizin temasını kopardı. "Ben iyiyim, nefesim." Avucunu karnıma yaslamasını beklemiyordum. Soğuk elini göbeğimin üstünde hissetmek irkilmeme neden olmuştu. Karun ise yoğun gözlerle karnıma bakıyor, mavilerine çöreklenen endişeyi benden gizlemeye çalışıyordu. "Küçük Saka'mın iyi olduğundan emin olmalıyım." Kalbim rotasından şaşmıştı. Bebeğimizi ilk kez görecektik.

Karun'un bebeği görmek için bu kadar istekli olması mutluluktan ayaklarımı yerden kesiyordu. Elimi karnımın üzerindeki elinin üstüne bastırdığımda gülüşüm dudaklarımdaki yerini almıştı. "Belki de küçük bir Sanrı." Bebeğin cinsiyetini henüz bilmiyorduk.

Bana olan bakışları derinleştiğinde dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bana fark etmiyor." Yüzünde muzır bir ifade oluştuğunda soluğumu keserek göz kırptı. "Gönlüm Saka'dan yana."

Bakalım hangisi olacaktı. Saka mı yoksa Sanrı mı?

7

ERİK AĞACI

"Dallarında senin pişmanlığının, toprağındaysa benim ekşi hatıralarımın olduğu bir erik ağacı dik bahçemize. Yiyemediğim o eriklerin tazeliğinde gençliğimin o ferahlatıcı duygusu yer edinsin."

Ninova

Karun ile ilk kez bebeğimizi görecektik. Ne kadar heyecanlı olduğumu istesem de saklayamıyordum. Haftalardır bugünü iple çekiyordum. Karun'un bebek konusundaki tutumunu bildiğim için çoğu zaman umutsuzluğa düşmüş, bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Bir an Karun'un bebeği hiç istemeyeceğini sanmıştım ama son yaşananlardan sonra Karun her şeyiyle değişmişti.

Bebek üç buçuk aylık olmasına rağmen karnım hiç büyümediği için Karun'la soluğu hastanede almıştık. Gecenin bir yarısı beni hastaneye getirecek kadar korkmuştu. Bunun için sabahı bile bekleyememişti. Gerekli hazırlığı tamamlayan doktor uzanmam için bana sedyeyi gösterince derin bir nefes aldım. Umarım bebeğimiz iyiydi.

Sedyeye uzanıp karnımı açtığımda Karun yanımda duruyordu. Gözleri sık sık karnımda geziniyor, yaşadığı heyecan ve stresi gizlemek için yanında duran elini sıkıp açıyordu. Doktor karnıma soğuk bir jel sıkınca irkildim. Emel Hanım bize tebessüm ederek ultrason cihazını karnımın üzerine bastırıp sağa sola gezdirmeye başladı. "Bakalım ufaklık nasılmış?" Esprili bir dille konuyu ele alan doktor gerginliğimizin farkındaydı.

Cihazı karnımda gezdirip bebeği bulmaya çalıştıkça Karun'un nefes alışları sıklaşıyordu. "İşte burada." Emel Hanım gülümseyerek ekrandaki karaltının içinde bize bir yer gösterdi. "Orada."

Karun ile gözlerimizi kısarak siyah beyaz renklerden oluşan ekrana bakmaya başladık. "Karun sen bebeğimizi görebiliyor musun?" Kendi adıma konuşursam ben göremiyordum ya da gördüğüm şeyleri bir şeye benzetemiyordum.

Karun yanımda dururken kafasını iyice ekrana uzatıp mavilerini biraz daha kıstı. "Doktor, sizin bu cihazlarda sıkıntı mı var?" Bunu sorarken ifadesi fazla ciddiydi. "Her yer siyah beyaz, biraz renklendirin de görelim çocuğu."

"Karun saçmalama, bu ekranlar böyle oluyor." Onu kınayarak Emel Hanım'a döndüm. "Bebeğimiz nerede?"

Cihazı karnımın bir noktasına bastırıp işaret parmağıyla bana ekrandaki bir yeri gösterdi. "Orada." Tam olarak neredeydi?

Dikkatli bakınca onu görebilmiştim. Kalp atışlarım bir anda artmıştı. Henüz çok küçüktü ama oradaydı. Hâlâ karnımda ve bizimle olduğunu gösterircesine ekrandaki yerini almıştı. Onu görmemizle ultrason odasında bir sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Bebeğimizin görüntüsüne bizim hızlanan nefes seslerimiz eşlik ediyordu.

Karun'un gözleri büyüdüğünde içindeki tüm duygular mavi irislerinde taşmıştı. Bebeğimizin görüntüsü bile onu büyülemiş gibi dudakları titredi. Onun gözlerinin içinde gördüğüm parlaklık kalbimin huzurla dolmasını sağlıyordu. Soluksuz bir şekilde ekrana bakıyordu. "Merhaba," diye fısıldarken ilk kez onunla yüz yüze konuşur gibiydi. "Merhaba küçük Saka," dediğinde onun kız olacağına tüm kalbiyle inanıyor gibiydi. Belki de kız olmasını istiyordu.

Karun yürüyüp ekrana yaklaştığında bakışları gördüğü küçük karaltıya kenetlenmişti. Beş saniye boyunca hiç kıpırdamadan bebeğimizi izledi. Gözleri puslanınca ekran onun için bulanıklaşmış gibi boğazı düğümlenmişti. Elini kaldırdığında parmaklarının titrediğini gördüm. Parmak uçlarıyla ekrana dokunurken sanki onu karşısında görüyormuş gibi incitmekten korkuyordu.

Yüzünde o kadar derin ve sarsıcı bir ifade vardı ki titreyen kirpiklerinin arasından süzülen bir damla gözyaşıyla yandım. Mavi gözlerindeki anlamlı bakışla bebeğimizin ultrason görüntüsünü izliyordu. İçli bir nefesten sonra, "Sen... Sen bizimsin," diyen fısıltısıyla hıçkırığımı güçlükle bastırdım. Onu daha şimdiden sahiplenmişti.

Karun yavaşça ekrana dokunuyor, içindeki tüm sevgi ve mahcubiyeti bakışlarıyla ona iletmeye çalışıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde nahif bir duyguyla, "Çok küçük," diye mırıldandı. "O kadar küçük ki nasıl büyüyecek, hiç bilmiyorum."

Bunun suçlusu benmişim gibi başını çevirip önce düz karnıma, daha sonra da bana baktı. Gözlerindeki tuhaf ifadeyle bu hareketi birkaç kez tekrarlamıştı. "Daha çok yemelisin." Gözlerim nemliyken neredeyse gülecektim. Bu aylarda zaten küçük olurlardı. Bunun benim beslenmemle bir ilgisi yoktu.

"Onun kalp atışlarını duymak ister misiniz?" Emel Hanım'ın söyledikleriyle Karun'la göz göze geldik. İkimizin de gözlerindeki delice istek doktora gereken cevabı vermişti.

Sizova

Emel Hanım tam onun kalp atışlarını bize dinletecekti ki Karun, "Bir dakika," diyerek telefonunu çıkardı. Ekranın yanında durduğu için telefonla ne yaptığını göremedim ama daha sonra anladım. Onun kalp atışlarını kaydedecekti.

Doktor küçük bir tuşa basarak sesi açtığında odayı dolduran sesle dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Elimi karnıma koymamak için kendimi zor tutuyordum, dinlediğim bu sese kendi kalp atışlarım eşlik ediyordu. Bebeğimin kalp atışları bir müziğin en tatlı melodisi gibiydi. Büyüleyiciydi, rahatlatıyordu ve insanın içini huzurla dolduruyordu. Karun'un da dediği gibi o bizimdi, sadece bizim.

Karun'a baktığımda gözlerini yumduğunu gördüm. İfadesi gevşerken bir an için odadaki tüm sesleri kendine yasakladığını ve geriye bir tek bebeğin kalp atışlarını bıraktığını anladım. Karun'un yüzünde gördüğüm huzur, bir an için tüm dünya bizimmiş gibi hissettirmişti. Onu daha şimdiden çok sevdiğini görebiliyordum. Bugünün geleceğini hayal dahi edemezdim.

Bu bebek bizim için dönüm noktasıydı. İkimizi gerçek anlamda büyütüp bize olgunluk katacağını biliyordum. "Bu bir mucize." Karun'un kısık sesini güçlükle duyduğumda kapalı gözlerini araladı. "Bizim mucizemiz." Evet, öyleydi.

Bir süre sonra doktorun odasına geçtiğimizde Emel Hanım fazla sessizdi. Bir şey söylemeden önce yaptırdığımız testlerin sonucuna bakıyordu. Emel Hanım'ın yüzündeki ciddiyet bizi endişelendirmeye başlamıştı. Karun'un omuzları gerildiğinde gözlerindeki keyifli doku kaybolmuştu. "Bir sorun mu var?"

"Ne yazık ki öyle görünüyor." İncelediği test sonuçlarını bir kenara bırakıp başını kaldırınca gözlerinin odağında ben vardım. "Gebeliğinizin bu aşamasında rahim ağzınızda zayıflık fark ettim." Kalbim kasıldığında Karun'un eli, elime uzanıp hafifçe sıkmıştı. "Bu durum düşük riski taşıyan gebeliklerde görülür." Gözlerime akın eden yaşlara direnmeye çalıştığımda bu sefer Karun'un elini sıkan bendim. Sanki birbirimizden dayanma gücü bulmaya çalışıyorduk.

"Onu..." Karun sesini bulmak için birkaç kez ağır nefesler alıp bakışlarını tek bir noktada tutmaya çalıştı. Odanın içinde gezinen gözleri boş bakarken odağını kaybetmiş gibiydi. Benden daha çok sarsıldığını görebiliyordum. Güçlükle doktora bakıp derinlerden gelen bir acıyla, "Onu kaybetme riskimiz mi var?" diye sordu. "Hissetti mi?" Doktor onun ne demek istediğini anlamazken Karun'un elimi saran eli titriyordu. "Başlarda onu

Nadiva

istememiştim." Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında gözlerinin ardında geçen yoğun kederi gördüm. "Onu istemediğimi hissetti mi?"

Bunun tek suçlusu oymuş gibi gözleri titreştiğinde sesi kısıldı. "Beni böyle mi cezalandırıyor?" Göğüs kafesi daraldığında nefes alışları sıklaşmıştı. "Onu da mı kaybedeceğim?" Gözümden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. *Tıpkı ablam gibi*, diyemediğini çok iyi biliyordum.

Doktorun söylediklerinden sonra ondan daha kötü hâldeydim ama Karun'un desteğe daha çok ihtiyacı vardı. Kendi acımı bastırarak parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. "Onu kaybetmemek için elimizden geleni yapacağız." Gözlerinde yer edinen o korkuyu oradan silmek istiyordum. "O Saka ve Sanrı'nın mucizesi, sonuna kadar savaşacağına eminim." Onun sağlığı için ne gerekiyorsa onu yapacaktım.

"Lütfen sakin olun." Emel Hanım bizi ne kadar çok korkuttuğunu görünce ifadesindeki ciddiyeti yumuşatmaya çalıştı. "Evet, fetüsün gelişiminde bazı anormallikler tespit ettik ve Bige Hanım'ın rahim ağzında zayıflıklar mevcut. Ancak hemen endişelenmeye gerek yok, bazı tedbirlerle gebeliği kontrol altına almaya çalışabiliriz."

Gözleri ilk Karun'u buldu. "Bige Hanım'ın bu aşamada bol bol dinlenmesi çok önemli." Keşke bunu söylemeseydi çünkü doğuma kadar Karun'un beni ayağa bile kaldırmayacak potansiyeli vardı.

Sanki Karun benim vasim veya ebeveynimmiş gibi Emel Hanım bir şeyler söylerken hâlâ ona bakıyordu. "Stres, endişe ve üzüntü, anne karnında bebeği olumsuz etkileyen faktörlerden bazıları. Gebeliği boyunca eşinizi kaygı verici durumlardan uzak tutmalısınız." Sandalyesinde hafifçe kıpırdanarak bana döndü. "Şimdi gelelim size, Bige Hanım. Öncelikle beslenmenize çok dikkat etmelisiniz ve sizin için yazdığım ilaçları eksiksiz kullanmalısınız."

Ellerini masada birleştirdiğinde soluksuz bir şekilde onu dinliyordum. "Doktor kontrollerinizi aksatmanızı tavsiye etmem. Ağır şeyler kaldırmaktan kaçınmalısınız." Çıkan haberlerden benim hakkımda az çok bir şeyler duymuş olmalı ki gözlerinden imalı bir ifade geçti. "Koşmak, zıplamak ve bir yerlerden atlamak yok. Bunlar asla yapmamamız gereken başlıca şeyler."

Sınıfta öğretmeninden söz hakkı isteyen öğrenciler gibi elimi kaldırdım. "Adam dövmek de yasak mı?"

"Listemizin ilk sırasında." Bu duyduğum en kötü şey olabilirdi.

Nihova

Hastaneden ayrıldığımız o gece Karun evdeki herkesi uykusundan uyandırıp avluya dikmişti. Sadece evdekileri değil, tüm çalışanları ve korumaları da malikânenin bahçesine toplamıştı. Hamileliğimin tehlikeli boyutlarından onlara bahsetmiş ve doğuma kadar canımı sıkacak bir şey yapmamaları konusunda hepsini uyarmıştı. Her dediğimin yapılmasını, bu süreçte konforuma önem verilmesini özellikle belirtmişti.

Duydukları hiçbirinin hoşuna gitmemişti, doğuma kadar hepsine dokuz doğurtacağımı iyi biliyorlardı. Çağıl'ın tepkisi en iyisiydi. Sabah ilk iş bavulunu toplayıp orduya geri döneceğini ve bebek doğduğunda eve döneceğini söylemişti.

Sabah uyandığımda Karun'u bulamadığımdan üzerimde bir burukluk vardı. Üstelik sabah bulantısıyla gözlerimi açtığım için lavaboya koşup dün akşam yediğim her şeyi kusmuştum. Güne hiç iyi bir başlangıç yapmamıştım. Kendime gelmek için duş aldıktan sonra hazırlanmıştım ama kendimi çok hâlsiz hissediyordum. Belki de uyanır uyanmaz kustuğum içindi.

Odadan çıkmak üzereydim ki midem tekrar bulanınca yüzümü buruşturdum. "Anneciğim yeter ya." Sızlanarak terasın kapısına doğru yürüdüm. "Rujum dudaklarımda kalsın istiyorum, rahat dur orada." Belki biraz açık havaya çıkarsam midemdeki bu sarsıntı dinerdi.

Terasa çıkıp korkuluklara yaklaştığımda ciğerlerime temiz hava çektim. Aşağıya bakınca gördüklerim beni şaşırtmıştı. Karun ne yapıyordu orada? Elinde kazma ve kürekle ne halt ettiğini anlamadım ama bir çukur kazıyordu. "Artık cesetleri bahçeye mi gömüyoruz?" Neler olduğunu anlamak için hemen terastan çıktım. Bu gidişle evi mezarlığa çevirecekti. Defne'nin mezarının bahçede olması yeterince ürkütücü değilmiş gibi buna yenilerini ekliyordu.

Hızlı adımlarla merdiveni inip dışarı çıktığımda hava çok güzeldi ama psikopat kocamın yaptıkları hiç güzel değildi. Korumalar ve Çağıl, Karun'un etrafına toplandığından kalabalığı yararak öne çıktım. Karun ceketini çıkarıp bir korumaya vermişti ve siyah gömleğinin kollarını toplayarak çukur açıyordu. Elindeki kürekle açtığı çukuru derinleştirdiğini görünce, "Karun!" diye cırladım. "Bahçemizi mezarlığa çeviremezsin!"

Ayakkabılarının kenarı ve pantolonunun paçaları toprak olmuşken durup bana baktı. Elindeki kürekle öylece dikilirken mavi gözlerinde soru işaretleri vardı. "Neyden bahsediyorsun?"

Nihova

"Neyden mi bahsediyorum?" Çatık kaşlarla açtığı çukuru gösterdim. "Kazdığın mezardan bahsediyorum. Birini öldürdüysen onu saklamanın yolu bu değil. Parçalayıp derin dondurucuya koyalım."

"Çok korkarak soruyorum ama niye?" Çağıl'ın uykulu gözleri merakla irileşti. "Cesedin derin dondurucuda ne işi var?"

"Bahçemizde ne işi var?" Kollarımı göğsümde birleştirerek öfkemi ondan çıkarmaya çalıştım. "Bahçeye her çıktığımda bir mezarın yanından mı geçeyim? Derin dondurucuya atalım, hem..."

Çağıl'ın ela hareleri kısıldı. "Hem?"

"Sikeyim!" Karun küreğin sapını sıkıca tutarken beti benzi atmıştı. "Yiyecek!" Küfreder gibi bunu söylerken sadece o değil, bahçedeki herkes ürkmüş görünüyordu. "Bir cesedi derin dondurucuya atmam işine gelir, bu yamyam karı her istediğinde onu yer!"

"Beni vuran o piçin yedi sülalesini sikeyim!" Çağıl arkaya doğru birkaç adım atarak benden uzaklaştı. "Bir yamyamla aynı evde olmaktansa şimdi ne güzel işimin başında olacaktım. İzin günlerim hiç istediğim gibi geçmiyor."

Kendimi savunarak her birine ters ters bakmaya başladım. "İnsan eti yemiyorum ben!"

Karun'un yüzünde bir alay kisvesi oluştu. "Çok aç kaldığında?"

Dudaklarımı emerek masumca omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yerim."

Bahçedeki herkesten bir küfür yükselirken Karun sinirlerine hâkim olamadığı için güldü. "Nedim dolabı hiç boş bırakmayın, koçum." Onlara saldırmamı istemiyorlarsa bence de bunu yapmasınlardı.

Karun açtığı çukurun yeterince derin olduğunu düşünüp küreği yere bıraktı. "Sandığın gibi bahçeye bir mezar açmıyorum." Yürüyüp bir korumanın elinde tuttuğu fidanı alınca şaşırdım. Yarım metre büyüklüğündeki küçük fidanı bana gösterdi. "Bebeğimiz için ağaç dikiyorum."

İkinci kattaki odalardan birini işaret etti. "Odasının tam karşısına." Kalbim teklediğinde tebessüm ederek bana göz kırptı. "Kendi ağacıyla birlikte büyüyecek."

Bir an için dünya durmuştu.

Karun bebeğimize ağaç dikiyordu. Tıpkı bebeğimiz gibi küçücük bir fidandı bu. Toprağını bizzat kazmış, adamlarından yardım almadan kendi elleriyle dikiyordu. Kırk yıl düşünsem böyle bir şey yapacağı aklıma gelmezdi. Hormonlardan mı, bilemem ama yaşadığım duygusal geçişler yüzünden

gözlerim dolmuştu. Mutluluktan sesim boğuk çıkarken, "Ne ağacı o?" diye sordum.

Karun'un dudaklarındaki tebessüm kaybolduğunda mavileri içli bir hüzünle harmanlandı. Bir konudaki hatasını telafi etmek ister gibi elindeki fidana bakıyordu. O küçük fidana olan bakışları mahcubiyetini yansıtıyordu. "Erik ağacı," derken sesi kısık çıkmıştı. Geçmişteki konuşmamız aklıma gelince neden erik ağacını seçtiğini anlamıştım.

"Canım çok erik çekti. Yol üstünde bir manavda dursak ne olur, iki dakikada alırız."

"O şeyi beslemeyeceğimi sana söyledim!"

"Kendi paramla erik alırım. Senin paranla almazsam onu besleyen sen olmazsın."

"Sus artık, Bige."

"Duralım bir yerde, canım feci hâlde yeşil erik çekiyor."

"Hayır! Çocuğu istiyorsan bunları da göze alacaksın."

Karun o gün bana yeşil erik almamıştı, canım çok çekmişti ama almamıştı. O gün yaptıkları canını yakıyor olmalı ki çocuğumuz için bir erik ağacı dikiyordu. Geç olmadan hatalarının farkına varması ve bunu telafi etmeye çalışması iyi bir şeydi. Onda en sevdiğim şeylerden biri de buydu, yanlışlarında ısrarcı olmaması.

Mesela ismim konusunda da büyük gelişme katetmişti. Eskiden bana sadece Saka derdi ve hayati tehlikem olmadıkça Bige demezdi. Bu benim canımı yakan bir durumdu çünkü arada sırada ondan adımı duymayı da isterdim. Daha sonra Saka demeyi kendine yasaklamış ve sadece Bige demeye başlamıştı. Bana hiç Saka dememesi de canımı çok yakmıştı.

Şimdiyse bazen Bige diyordu bazense Saka ve bu onda en sevdiğim gelişmeydi, tek bir ismimde takılı kalmıyordu. Artık ne Bige ismini ölümle lanetliyordu ne de Saka ismini kendine yasaklıyordu. O anki keyfine göre ikisini de kullanıyordu. Başından beri istediğim tam olarak buydu.

Karun bebeğimizin ağacını dikip suladığında tebessüm ederek onu izliyordum. Elleri toprak olduğu için sulama kabını alıp ona yaklaştım. Hafifçe eğilerek döktüğüm suyla ellerini yıkamaya başladı. Islak ellerini elbisemin eteğine silmesi katliam sebebim olabilirdi.

Ben çatık kaşlarla ona bakarken o, gülmemeye çalışarak ellerini eteğimle kurulayıp ceketini giydi. Siyah elbisemin ön kısmındaki ıslaklığa bakınca bile sinirleniyordum. Yanıma gelip kolunu omzuma atarak beni eve doğru

Nilova

yürümeye zorladı. "Kahvaltı yapmalıyız." Beni kolunun altına alıp başını eğerek düz karnıma baktı. "Bebeğimin keyfi nasıl?"

Kolumu beline sarıp başımı göğsüne yasladım. "Midem bulanıyor," diye sızlandım. "Taşıyıcı anne konusunu düşündün mü?"

Başım göğsüne yaslı olduğu için yüzünü göremiyordum ama göğüs kafesinin hareketinden güldüğünü anladım. "Taşıyıcı anne fikrini aklından çıkar. Çocuğumu sen taşıyacaksın."

"Denizatlarında erkekler çocukları taşıyor, bir denizatı kadar olamıyorsun."

Kalbimi titreten o erkeksi gülüşüyle mum gibi eriyordum. "Bir denizatı olmadığıma daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim."

"Siz erkekler her şeyin kolayına kaçıyorsunuz. Üreme kısmında siz bu işin sefasını, bizse cefasını çekiyoruz. Beni niye hamile bıraktın!"

"Yavrum, sabah sabah belli ki yine gelmişler sana. Altı ay daha sık dişini."

"O altı ayda karnım kocaman büyüyecek, çatlaklar oluşacak."

"Senin çatlaklarını da severim ama bu kadar sorun ediyorsun bunlar için krem, losyon ve serumlar olduğuna eminim."

"Şişmanlayacağım."

"Şişman hâline de ayrı düşeceğimi iyi biliyorsun. Ayrıca çok rahatsız olursan doğumdan sonra aldığın tüm kiloları verirsin."

"Çok hâlsiz hissediyorum, baksana yürümek bile içimden gelmiyor ve bu daha başlangıç," demiştim ki hemen eğilip beni kucağına aldı. Kendimi bir anda onun kollarının arasında bulmuştum.

Karun hınzır gözlerle beni izlerken gülmemeye çalışıyordu. "Yürümek zorunda değilsin, güzelim." Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak geri çekildi. "Seni istediğin her yere taşırım." Gel de bu adamın çocuğunu doğurma. Daha şimdiden çok ilgiliydi.

Karun beni yemek salonuna getirip yavaşça sandalyeme bırakmıştı. Masanın en başındaki yerini aldığında onun hemen solunda oturuyordum. Melek ve büyükbabam çoktan yerlerini almış, başlamak için bizi bekliyorlardı. Çağıl ve Kenan da aynı anda içeri girince kahvaltıya başladık.

Karun masadaki her şeyden tabağıma bolca koyarken Çağıl, "Dün akşam Gurur'u görmeye gitmişsiniz," diyerek bir konu açtı. Çayına şeker atarken bakışları Karun ile ikimizin üzerindeydi. "O nasıl?"

"Bir teyzenin odasında onunla tavla oynuyordu." Homurdanarak söylediklerimle Melek güldü.

"Gurur amcam her ortama uyum sağlar." Keşke bu konuda yanılıyor olsaydı.

Karun, Melek'e katıldığını gösterircesine başını hafifçe salladı. "Çocukken de öyleydi. Ne zaman bir derdi olsa çarşıya iner, esnafa içini dökerdi."

"Peki, şimdiki derdi neymiş?" diye sordu Çağıl.

Karun çayımı doldururken ifadesi sıkkındı. "Âşık olmuş ama sorsan inkâr eder."

Çağıl ödü kopmuş gibi elindeki bardağı bıraktı. "Yine neye âşık olmuş?"

Sorduğu sorudaki bir detay dikkatimi çektiği için, "Neye derken?" diye sorup gözlerimi kıstım. "Kime âşık olmuş mu diyecektin?"

"Hayır, neye âşık olmuş demek istedim." Gece uyurken boynu tutulmuş olmalı ki Çağıl boynunu yavaşça sağa sola esnetti. "Çocukken sık sık tırmandığımız ağaca âşık olduğu için bizi bir daha o ağacın yanına yaklaştırmamıştı. O dengesiz oyuncak arabasına âşık olup ona hediye olarak oyuncak araba almıştı. Defne'nin bez bebeğine gönlünü kaptırdığı için iki ay bebekle uyudu."

"Şaka yapıyorsun?"

Çağıl sinirden gülerek Karun'u gösterdi. "Ona sor istersen, Gurur çocukken de çok tuhaftı. Bir gün bebeği Defne'nin kapısının önüne atmıştı." Karun tüm bunları hatırlayarak gülerken Çağıl anlatmaya devam etti. "Neden ayrıldıklarını sorduğumuzda kızın çok dırdır yaptığını, anlaşamadıklarını söylemişti." Yok daha neler.

Çağıl'ın yüz hatları şoke olmuş gibiydi. "Bez bebek nasıl dırdır edebilir?" Çocuk Gurur'la tanışmayı isterdim.

"İnsan dışında her şeye âşık olmuşluğu var." Çağıl meraklı bakışlarını Karun'a kenetledi. "Bu sefer de yastığına falan âşık olmuş dersen, sizden kurtulmak için soyadımı değiştiririm." Ne hatırladıysa kaşlarının kavisi çatıldı. "Bu herif bir dönem kendine bile âşık olmuştu ve bu dört yıl sürdü!" Melek ile aynı anda gülmeye başladık. Gurur'un yanında insan yaşlanmazdı, çok renkli bir kişiliği vardı.

Karun bıyık altından gülerek Çağıl'ın verdiği tepkileri izlerken başını iki yana salladı. "Bu sefer bir insana âşık olmuş."

"Harbi mi?" Çağıl masada öne doğru eğilirken merak duygusu tüm yüzüne yayılmıştı. "Kendi dışında bir insana âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Niye bu kadar şaşırıyorsun?" Bunu soran bendim. "Sonuçta daha önce de bir insana âşık olmuştu. Leyla ile evlenmek üzere olduğunu biliyorsun."

Sözlerim karşısında Çağıl hiçbir şey söylemedi ama *sen öyle san* dercesine gözlerini devirmişti. Hiçbir şey anlamıyordum.

Karun artık bu konuyu kapatmak istediği için, "Farah'a âşık olmuş," dedi kısaca.

Çağıl masada olmamızı umursamadan bir küfür savurdu. "Farah'a bundan daha büyük bir kötülük yapamazdı."

Kenan gülerek başını salladı. "Katılıyorum."

"Abartmayın be!" Başta Çağıl olmak üzere masadaki erkeklere ölümcül gözlerle bakıyordum. "Gurur hiç iyi değil ve sizler de birinci dereceden yakınları olarak onun yanında olacaksınız." Sert bakışlarımın ilk kurbanı Karun olmuştu. "Benimle yaşadığın her zorlukta yanında Gurur vardı. Onu yalnız bırakırsan çok fena olur."

Şimdiki hedefim Çağıl'dı. "Çiçek'e açılman için seni az motive etmemişti. Gurur ile ikimiz olmasaydık hâlâ kendini dağlara taşlara vuruyordun!"

Ve son olarak Kenan'a baktım. "Sen de Kadem'le uğraşmak dışında bir işe yara ve Gurur'un yanında ol." Hızla Melek'e döndüm. "Gurur, Kadem'i biliyor mu?"

Olamaz, Karun henüz Çiçek ve Kadem'i bilmiyordu! Neyse öğrenmiş oldu.

Masada buz gibi bir sessizlik olduğunda Çağıl ve Melek'in suratı kireç gibi olmuştu, sırları hiç olmadık bir zamanda ortaya çıkmıştı. Başımı çevirip Karun'un ne durumda olduğuna bakamıyordum. Kenan ise birazdan kopacak cümbüşün keyfiyle sırıtarak beni izliyordu. "Senin gibi yenge düşman başına." Ne demek düşman başına? Bu insanlar benim gibi bir yengeyi arasalar bulamazlardı.

Çağıl ve Melek gergince önce birbirlerine baktılar, daha sonra aynı anda Karun'a. Bunu yaparken ikisi de sertçe yutkunmuştu. Omzumun üzerinden yavaşça Karun'a baktığımda tepkisizliğini koruyarak kardeşi ve yeğenini izlediğini gördüm. Ya da kardeşlerini...

Hiçbir zaman bakışları Melek'in boynundan yukarı çıkmıyordu. Hastaneden çıktığından beri bir kez olsun gözlerini Melek'in yüzüne çıkarmamıştı. Çağıl ve Melek soluksuz bir şekilde ona bakınca Karun derin bir nefes aldı. Bu ikisinin yediği haltları yakın zamanda öğrenmiş olmalı ki şaşırmamıştı. Ancak ifadesi katı ve sıkkındı çünkü ikisi de onun istemediği kişilere gönlünü kaptırmıştı.

Önce Çağıl'a bakıp kaşlarını hafifçe çattı. "Çiçek konusunda ciddi düşünmüyorsan ecdadını sikerim." Avucundaki çay bardağını sıkarken çenesi

kaskatıydı. "Nedim'in kız kardeşini harcamana izin vermem. Bu ayıbı Nedim'e yapamam!" Gözlerini Çağıl'dan ayırmadan öne eğildi. "Çiçek gönül eğlendireceğin biri değil..."

"Onunla evlenmek istiyorum." Çağıl onun devam etmesine izin vermeden abisini susturdu. Çiçek'ten bahsedince bile tüm vücudu gevşiyor, gözlerinde sıcak parıltılar oluşuyordu. "Abi, ben bu kıza dört yıldır vurgunum." Omuzları düştü, bu konuşmayı herkesin içinde yapmanın gerginliğiyle masadaki suya uzandı. "Nedim'le konuş, eğer onun da rızası varsa Çiçek'i bana isteyin."

"Çiçek'i kim isteyecek sana?" diye sorduğumda Çağıl gözleriyle Karun ile ikimizi gösterdi.

Bir yanım mutlu olmuştu, bir yanımsa buruktu. İçimi burkan şey, anne ve babası hayatta olmasına rağmen kendi için çok özel olan kız isteme merasiminde onlardan bunu istememesiydi. O insanlar Çağıl gibi birinin ebeveynleri olamayacak kadar rezildi.

Çağıl'ın Çiçek konusunda ciddi olması Karun'u memnun etmişti. Bunu gevşeyen parmaklarından anlayabiliyordum ancak kardeşiyle uğraşmak için yüz ifadesini sabit tutuyordu. "Ya Nedim kız kardeşiyle evlenmene yanaşmazsa?"

Çağıl'ın savunması çok iyiydi. "Ben de Çiçek'i kaçırırım."

Karun'un tüm vücudu taş kesilirken dişlerini sıktı. "Kızı kaçırmayı unut! Bu aileden biri de normal bir şekilde evlensin." Böyle düşünmekte haklıydı, neticede haberi olmadan benimle evlenmişti ve Gurur da Farah'ı kaçırarak onunla evlenmişti.

"Abim değil misin, Nedim'i ikna et." Çağıl birkaç yudum su içerek hınzırca güldü. "Büyüğüm olarak bana düğün dernek kurmak senin görevin."

Karun ağız dolusu küfrettiğinde her an masadan kalkıp Çağıl'ın gırtlağına yapışabilirdi. "İşin düşünce şimdi abin mi oldum? Şu zamana bana abi deyişin bir elin parmaklarını geçmemiştir. Bana sürekli birader diyorsun, piç!"

Çağıl neşesinden hiçbir şey kaybetmeden tabağını önüne çekti. "Sıfatlara takılmayalım, birader." İnadına birader demiyorsa, ben de bu çocuğu hiç tanımıyordum.

"Sakin ol lütfen." Karun'un koluna dokunarak ona gülümsedim. "Bu herif için sinirlerini bozmaya değmez."

"Bu herif için mi?" Çağıl'ın gazap dolu bakışları dakikasında beni buldu. "Bu sefer seni o balkondan atarım."

Sırıtarak ona karnımı gösterdim. "Hamileyim, hiçbir şey yapamazsın."

"Bebeği doğurduğunda kim koruyacak seni?"

"Sana Çiçek'i ben isteyecektim, değil mi?" Dudağımın köşesi tehditkâr bir edayla kıvrıldı. "Nedim'le çok yakın olduğumu unutmuş olmalısın. Evlilik hayallerini kaç yerden sabote edeceğimin farkında mısın?"

Çağıl hızlı bir U dönüşü yaparak, "En sevdiğim yengemsin!" dediğinde ifadesi küfreder gibiydi ama beni güldürmeyi başarmıştı.

"Sana gelince..." Karun'un buz gibi bakışları Melek'in yüzü dışında onun her yerinde oyalanınca Melek korkuyla yutkundu. Karun onu kıvrandıracak kadar uzun süre susarken kaşları çatıktı. "Duha'nın piçiyle göz önünde buluşacaksın. İkinizin tenhalara kaçtığını duyarsam onu gözünün önünde kurşuna dizdiririm!" Çenesini sıkarak dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir koşulda temas yok."

Bu kadarıyla yırttığı için bence Melek şanslıydı, Karun'un tepkisi daha sert olabilirdi. Melek konusunda sağduyulu davranmak için kendini zorluyordu ve bunun nedeni onun ölümcül hastalığıydı. Ölmek üzere olan yeğenini kısıtlamak istemiyordu ama tamamen serbest de bırakamıyordu. Kadem'le olmasından nefret etse de Melek için hiçbir şeyin yarım ve eksik kalmasını istemiyordu. Aşk da buna dâhildi.

Melek hızlıca başını salladığında bu sefer de Çağıl arıza çıkardı. "Ne demek göz önünde buluşacaklar?" Çatık kaşlarının arası derinleşirken Karun'a olan bakışları fazla tersti. "O piçle karşımıza geçip takılacaklar ve biz de izleyecek miyiz? Siktir git lan!"

Karun'un mavilerinden iğneleyici bir ifade geçti. "Tenhalarda buluşmalarını mı isterdin?" Çağıl tam cevap verecekti ki Karun'un bakışlarında ne yakaladıysa sinirden dudaklarını birbirine bastırarak sustu. Kadem ve Melek göz önünde olursa doğru düzgün el ele bile tutuşamazlardı. Ancak her defasında gizlice buluşurlarsa ateş ve barut misali alev alırlardı.

Çağıl bunu bildiği için kızgın gözlerle Melek'e bakarken mecburen kabul etti. "İkiniz de gözümün önünde ayrılmayacaksınız! Tüm buluşmalarınızdan önceden haberim olacak. Yerine ve saatine kadar her şeyi bileceğim, ben olmadığımda..." Başıyla Karun'u gösterdi. "Ona söyleyeceksiniz." Daha şimdiden Melek'e soğuk terler döktürmeye başlamıştı. "Anlaşılmayan bir şey var mı?"

Melek bir kez daha başını sallayıp, "Anladım dayı," dedi hızlıca. Daha sonra Karun ve Çağıl'a kocaman gülümseyip gözlerini kırpıştırdı. "Kadem beni görmeye buraya gelebilir mi ya da ben onu görmeye karşı eve gidebilir miyim?" diye sordu. "Burada veya orada, hep bahçedeki çardakta göz önünde olacağız."

Kadem'le görüşmesine izin vermelerinin üzerinden daha beş dakika bile geçmeden Melek'in bu çıkışıyla iyice delirdiler. İkisi isteksiz bir şekilde başını salladığında Melek hemen ayağa fırlayıp kapıya koştu. "Kadem'i görmeye gidiyorum!" Yok artık.

Karun ve Çağıl'ın ettiği küfürler bana kahkaha attırabilirdi. Bu onlar için katlanılmaz bir şeydi. Özellikle Karun kırmızı görmüş boğalar gibi sinirden elini sıkarak Melek'in arkasından bakıyordu. Melek'i bir erkekle görmeye bile katlanamıyordu, kendi kızı olduğunda kim bilir neler yapardı.

Melek'in gidişiyle Çağıl içini kemiren soruyu daha fazla erteleyemedi. Yüzünün her hücresinden ağır bir ciddiyet okunurken gözlerini Karun'a dikti. "Artık bana neler olduğunu açıklayacak mısın?" Karun kaskatı kesildiğinde Çağıl ondaki değişimi fark etmişti. "Gözlerini hastanede açtığından beri sendeki değişimin farkındayım." Başıyla Melek'in çıktığı kapıyı gösterdi. "Melek'in yüzüne bile bakamıyorsun. Benden ne saklıyorsunuz?"

Çağıl bir şeylerden şüphelenmeye başlamışken Karun istese de ondan gerçeği gizleyemezdi. O söylemese bile Çağıl'ın bu işin peşini bırakmayacağını iyi biliyordu. "Bana biraz zaman ver." Yüzünü ovuşturduktan sonra başını eğip burun kemerini sıktı. "Kendimi biraz toparladıktan sonra bilmen gerekenleri anlatacağım."

Hemen şimdi anlatması için Çağıl tam ısrar edecekti ki bir an durdu, belli ki Karun'un son yaşadığı krizi hatırlamıştı. Karun'un hazır olduğunda ona her şeyi anlatacağını iyi biliyordu. "Levent konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" Çağıl'ın ela irisleri bir kez daha abisine kenetlenmişti. "Onu bir yerde rehin tuttuğunu biliyorum." Aklında nasıl bir senaryo canlandıysa bakışları donuklaştı. "Onu öldürmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Karun'un yüzü sertleşti, Levent'i hatırlamak bile sinirlerini tepesine çıkarıyordu. "O piç için aklımda iyi bir ceza var." Küçük kardeşi hakkında konuşurken çok gerildiği için boğuluyormuş gibi kravatını çekiştirdi. "O çocuk Gurur ile ikimizi bile isteye ölüme atacak biri değil."

"Ya öyleyse?" diye sordu Kenan.

"Değil." Çağıl da abisiyle aynı fikirde olduğunu göstererek başını iki yana salladı. "O velet bizim elimizde büyüdü, kolay kolay bize ihanet etmez. Bunun altında bir şeyler var."

"Katılıyorum." Karun da bu konuda küçük kardeşine güveniyordu. "Gurur'dan önce onu bulduğum için şanslı, Gurur'un ceza ve intikam anlayışı hiçbir şeye benzemez. Levent'in isteyerek bizi tuzağa düşürdüğüne inanmıyorum." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Tabii bu onu affedeceğim anlamına gelmiyor. Farkında olarak veya olmayarak tüm bunlar onun yüzünden başımıza geldi ve hak ettiği şekilde cezasını çekecek." En azından aklındaki cezanın içinde ölüm yoktu.

Karun tabağıma hiç dokunmadığımı görünce huzursuzca bana tabaktaki şeyleri gösterdi. "Bunları yemek istemiyorsan bana ne istediğini söyle."

Dudaklarımı büzerek tabağı kendimden uzaklaştırdım. "Midem çok bulandığı için canım hiçbir şey istemiyor."

Dün gece doktorun söylediklerini hatırlayınca yine bebek için endişelendi. Otlu peynirden yapılmış börekten küçük bir parça koparıp bana uzattı. "Bir şeyler yemelisin."

Başımı geriye çekerek uzattığı böreği yemeyi reddettim. "Ot sevmiyorum ben."

Sabırlı olmaya çalışarak böreği tabağa bırakırken yoğun bakışları beni tedirgin ediyordu. "Ne istiyorsun, söyle hazırlatayım?"

"Kıymalı börek de var." Çağıl diğer börek tabağını bana gösterdi. "Bundan ye istersen." Şimdi de tavadaki kavurmayı gösterdi. "Bunu da severdin sen."

"Etten midesi bulanıyor, doğuma kadar yiyemeyecek gibi." Benim adıma konuşan Karun gözlerini üzerimden çekmiyordu. "Canın ne çekiyor?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hiçbir şey."

Kızgınlıkla burnundan nefesini verirken şimdi bakışları daha sertti. "Senin bu katır inadın yüzünden bebeğime bir şey olursa elimden kurtulamazsın!"

"Bana biraz daha sesini yükseltirsen şu masayı kafana geçiririm." Sinirlenerek ayağa kalktım. "Bir şey yemeyeceğim dediysem yemeyeceğim." Tam o esnada televizyondaki kadının pişirdiği şey dikkatimi çekti. Sabah programı sunan Çinli kadının mutfakta yaptığı şeyi görünce tüm dikkatim ekrana kaymıştı. "Salyangoz mu o?"

Ninova

Gözümü televizyondan ayırmazken Çağıl'ın gülüşünü duydum. "Birader, geliyor gelmekte olan."

"Kapatın hemen şunu." Bu Kenan'dı.

"Siktir!" diyen Karun'un kızgın sesini işittim. "Bige sakın söyleme!"

"Canım salyangoz çekti," dedim ve hepsi aynı anda küfretti.

Hemen masadan ayrılıp kapıya yürüdüğümde Karun da sinirli bir şekilde peşime takılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Ona yakalanmamak için adımlarımı hızlandırdım. "Bahçeye bakacağım, eminim birkaç salyangoz bulabilirim."

"O iğrenç şeyi yemeyeceksin!" Yanıma gelip beni kıskıvrak yakalayarak kucağına alması beni delirtti.

Kucağından inmek için çırpınırken, "Pişirerek yiyeceğim, bırak beni!" diye onu itmeye çalıştım. "Çiğ yemeyeceğim diyorum, bıraksana!"

Beni daha sıkı tutarak göğsüne hapsederken yüzü kaskatıydı ve gözleri fazla kızgın bakıyordu. "Üzerinde onlarca parazit taşıyan şeyleri sana yedirtmem!"

"Aç mı kalayım ben?"

"Yavrum iste dünyadaki tüm yemekleri önüne sereyim ama salyangoz olmaz."

"Ama canım çok çekiyor."

"Canın daha normal şeyler çeksin. Midesiz yamyam karı!"

Gecenin bir yarısı sıçrayarak uykumdan uyandığımda nefes nefese kalmıştım. Dün Gazel'le buluştuğumdan beri içim hiç rahat değildi, belki de bu yüzden kâbus görmüştüm. Ablam burada bizimle yeni bir başlangıç yapmak yerine ülkeden gitmeyi düşünüyordu. Hiçbir koşulda burada kalmayı veya babamla görüşmeyi düşünmüyordu. Ona geçmişinin kötü anılarını hatırlatan herkesi ardında bırakıp başka bir ülkede yeni bir başlangıç yapmak istiyordu.

Çok yakında hepimizi bırakıp çok uzaklara gidecekti. Bunu duyunca başlarda onu durdurmayı düşünmüştüm ama biraz düşününce bunun bencillik olacağını anlamıştım. Her şeyden uzaklaşmak ona daha iyi gelecekse belki de gitmeliydi. Eskisinden daha iyi bir şekilde dönecekse gitmesine

Nimova

karışmayacaktım. Annemin onu hatırlamadığı bir yerde kalmak canını çok yakıyordu.

Gördüğüm kâbustan sonra Karun'u yatakta bulamamak korkmama neden olduğu için banyo ve terası kontrol etmiştim. Banyoda yoktu ama terasın korkuluklarına yaklaşınca onu gördüm. Bahçedeki çardakta tek başına oturuyordu. Ellerimi korkuluklara yaslayıp aşağıya bakınca içim hüzünle dolmuştu. Karun gözlerini ayırmadan defne ağacını izliyordu.

Toprağında ablasının gömülü olduğu ağaçtan bakışlarını ayırmıyordu. Gecenin bir yarısı yataktan çıkıp yine ablasının anılarında kaybolmuştu. Gece ayazı estikçe kumral tutamları dalgalanıyordu ve biraz daha üşüyüp titriyordu ama olması gereken tek yerdeymiş gibi oradan ayrılmıyordu.

Masada içki şişeleri vardı ve bir tane de kadeh. Çoktan sarhoş olduğunu devrilen şişelerden anlayabiliyordum. Defne'nin sırrına yenilmiş gibi omuzları çöküktü, eminim yakından baksam gözleri de ıslaktı. Parmaklarının arasında sigara tutuyordu ve her nefesle gri duman bir sarı gibi onu sarıyordu. Her şey yolundaymış gibi istediği kadar rol yapabilirdi ama onun için hiçbir şey yolunda değildi.

Derin bir nefes alıp sabahlığımı üzerime geçirerek odadan çıktım. Sabahlığın kuşağını sıkıca bağlayıp aşağıya inerken malikânede ölüm sessizliği vardı. Ayağımdaki terliklerle dışarı çıktığımda korumaların endişeyle bana baktığını gördüm. Karun'un ne hâlde olduğunu görüyorlardı ve onu üzecek bir şey yapmamdan korkuyorlardı. Ne de olsa bavulumu toplayıp bu evden çıkmamın üzerinden çok zaman geçmemişti.

Küçük adımlarla Karun'a doğru yürürken oldukça sessizdim. Ayağımda topuklu ayakkabı olsaydı onların tıkırtısından geldiğimi hemen anlardı. Ancak düz taban terliklerle ve en önemlisi bu kadar içmişken geldiğimi anlamadı. Defne ağacına o kadar odaklanmıştı ki değil ben, düşmanları eve baskın yapsa bunu fark edecek durumda değildi. Tamamen kendi kabuğuna çekilmişti.

Sessiz adımlarla ona yaklaştıkça aslında sadece ağacı izlemediğini, aynı zamanda ablasıyla konuştuğunu anladım. "Defne'm..." deyişi bile ağlamaklıydı. "O kansıza hangi cezayı versem bu geri dönmeni sağlar?"

Uzanıp masadaki kadehi aldığında baygın bakan gözlerini aralamakta güçlük çekiyordu ama içmeye devam ediyordu. "Söylesene abla," diye fısıldarken içine çektiği nefes sanki göğüs kafesinde sıkışıp kalmıştı. "Sana yapılanları unutmam için daha kaç şişe, kaç kadeh devirmem gerekiyor?"

Yaşlarla dolan gözlerini kapattığında sanki ablasını karşısında görmüş ve onun yüzüne bakmaya utanmış gibiydi. O kadar sarhoştu ki bir an Defne'nin hayalini gördüğünü düşündüm. Ona olanları engelleyemediği için suçluluk duygusunun ağırlığı altında eziliyordu. "Keşke sen benim kardeşim, ben de senin abin olsaydım." Gözlerini usulca açtığında Defne tam karşısındaymış gibi gözleri boşluğa kilitlenmişti. "Yeterince büyük olsaydım belki seni koruyabilirdim."

Kollarını hafifçe iki yanına ayırıp gördüğü hayale kendini gösterdiğinde mavi irisleri titredi. "Şimdi yeterince büyüğüm ama yine seni koruyamıyorum çünkü yoksun." Vücudundaki tüm kaslar yoğun bir acıyla seğirirken açtığı kolları iki yanına düştü ve acısına yenilerek başını eğdi. "Yoksun Defne'm, yoksun..."

Soluduğu her nefesle biraz daha uçuruma yaklaşıp bir adım daha çökmeye başlamıştı. Başını iyice eğdiğinde gözlerinin odağına masadaki defter takıldı ve ben sertçe yutkundum. Defne'nin günlüğü. Karun günlüğü okuduğu için bu hâldeydi. Allah kahretsin, günlükte Defne babasının ona yaptığı her şeyi yazmıştı ve Karun tüm olanları okumuştu.

O uğursuz günün başlangıcında Karun babasından öldüresiye dayak yemişti ve Defne'yle Gurur onu hastaneye götürmeleri için sorun çıkarmıştı. Orada yaşanan her şey Karun'un babasına karşı gelmesiyle başlamıştı. Gurur o gün bir kez daha abisi tarafından işkence görmüştü ve Defne onu kurtarmak için babasını bayıltmıştı. Annesinin karşısına dikilip Karun'u hastaneye götürmeleri için onu zorlamıştı. Karun'u hastaneye göndermiş, Gurur'u odasına kilitleyerek korumuş ve kendini ateşe atmıştı.

Bakıldığında Defne, Karun ile Gurur için babasının öfkesini ve gazabını üzerine çekmişti. Hemen devamında Şeref'in ona yaptıklarını zaten biliyorduk. Tüm bunların başlangıcında Karun'un babasına karşı gelip dayak yemesi vardı ve Karun, o satırları okuduğu için artık eskisinden daha çok kendini suçluyordu. Ablasının hayalinin karşısında eğdiği başını kaldırmaması bile bunu gösteriyordu.

"Sen değil, ben ölmeliydim." Sesi boğuk çıkarken parmaklarının arasında tuttuğu kadehi sıkıyordu. "Neden yaptın?" Acı bir anda öfkeye dönüştüğünde nefes alışları hızlanmıştı. "Neden karıştın, neden bana yardım etmeye çalıştın!"

Tüm bedeni kaskatı kesildiğinde sıktığı kadeh paramparça olup avucunu kesti ama Karun bunu hissetmedi. Bir hışımla ayağa kalkıp elinin tersiyle masanın üstündeki her şeyi devirdiğinde, "Bıraksaydın ben ölseydim!" diye

bağırdı. Korku beni ele geçirince yerimden hiç kıpırdayamadım. Bir kez daha ağır bir sinir krizi geçiriyordu.

İçinden taşan bir öfkeyle bağırarak sandalyeleri sağa sola fırlattı, çardağın kolonlarını yumrukladı ve yerdeki şeyleri tekmeleyerek her birini bir yere savurdu ama durmadı. "Neden!" diye bağırırken otokontrolünü tamamen kaybetmişti. "Neden yaptın bunu, neden!"

Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken cesaret edip çardağa giremedim çünkü hamileydim. Karun yaşadığı bu öfke nöbetinin pençesinde çok vahşi ve saldırgan görünüyordu. Tek bir hatası bizden bebeğimizi alırdı ama kendine geldiğinde bunun altından kalkamazdı. Korumalar panikleyerek ona doğru adım atmaya kalkıştı, elimi kaldırarak hepsini durdurdum. Kimse müdahale etmemeliydi.

Bu manzara canımı çok yakıyordu ama yaşanması gerekiyordu. İçine atıp kendini adım adım yok etmesindense kırıp dökmesini ve öfkesini dışarı atmasını istiyordum. Nitekim öyle de olmuştu. Karun çardaktaki her şeyi parçalamış ve parmak boğumları kanayana kadar çardağın kolonlarını yumruklamıştı. Bu öfke patlaması çok şiddetli ve hızlıydı. Aynı zamanda sarhoş vücudundaki tüm gücü aynı hızda tüketecek kadar baskındı.

Karun yarattığı enkazın ortasında tek başına dururken hızlı hızlı nefesler alıyordu. Her nefesle omuzları şiddetle hareket ediyor, göğüs kafesi yükselip alçalıyordu. Acıların kıskacında can verirken vücudundaki tüm güç çekilmişti. Boğazındaki o düğüm onu zorlayınca dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak direnmeye çalıştı. Ancak bir kez daha gözleri karşısındaki boşluğa takıldı ve sanırım bir kez daha Defne'nin hayalini gördü.

Ablasının on üç yaşındaki hayaliyle bakışırken daha fazla dayanamadı ve omuzları düştü. Sıktığı elini açtığında kanlı parmaklarının arasına hapsettiği kadehin parçaları dökülmüştü. Karun bakışlarını biraz daha eğerek önce, "Özür dilerim," diye fısıldadı ama daha sonra dizlerinin üzerine çok sert düşüp ellerini yere bastırdı. "Özür dilerim, sana olanları engelleyemedim."

Ablasının ayaklarına kapanır gibi iyice eğilip ağlamaya başladığında onunla ağlıyordum. "Özür dilerim, Defne'm çok özür dilerim!" Mavi irislerinden bir bir düşen yaşlar sanki gökyüzündeki ilk yağmur damlaları gibiydi. Düşeceği yeri bilmeyen, kirli toprakta kaybolan yağmur damlaları.

Karun ablasına ne diyeceğini, hislerini kelimelere nasıl dökeceğini ama en önemlisi kaç özrün onu geri getireceğini bilmedikçe acısı keskinleşiyordu. Onun gözlerinden süzülen her damlayla tüm bedenim onun kederini sahiplenmeye başlamıştı. O ağlıyordu, ben kanıyordum. O kanıyordu, ben

ölüyordum ve o ölüyordu, ben yeryüzünden siliniyordum. Ne onu durdurabiliyordum ne de bu görüntüye katlanabiliyordum.

Karun ise Defne'yle ilgili her şeyi en derinlerinde hissettikçe her kası, her siniri ve her organı duygusal bir patlamayla sarsılıyordu. Yere yasladığı kolları gerilmişti ve omuzları her gözyaşıyla biraz daha titriyordu. "Sana olan her şey benim yüzümden."

Tırnaklarını zemine bastırıp sertçe sıktığında elleri yumruk olmuştu. "Eğer ben olmasaydım tüm bunları hiç yaşamayacaktın." Sıktığı ellerini açacak gücü bulamadığında omuzları sarsılmaya başladı ve Karun başını biraz daha eğerek sesli ağladı. "Ben senin katilinim." Oysaki onun hiç suçu yoktu çünkü tüm bunlar yaşanırken Karun henüz on yaşındaki bir çocuktu.

Karun öyle bir ağladı ki bunu görmeye ne akıl dayanırdı ne de yürek. Korumaların hepsi başlarını eğerek bir bir buradan uzaklaşmaya başlamıştı. Karun yarın sabah olur da bu geceyi hatırlarsa onların yanında ağladığı için utanmasını istememişlerdi. Hepsi bir erkek olarak hemcinslerinin ne hissedeceğini çok iyi biliyordu. Giderken, "Sikeyim!" dediklerini duymuştum. "Boktan bir durum." Hepsi Karun'un neden bu hâlde olduğunu biliyordu.

Karun ağlamanın da ötesine geçmişti. Düştüğü yerden kalkamazken onu ilk kez böyle haykırarak ağlarken görüyordum. "Abla ben çok kötüyüm," dedikçe sıktığı yumruklarını yere geçirip omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. "Aklımı kaçırmak üzereyim, kendimle ne yapacağımı bilmiyorum." Tüm vücudu yılların birikimiyle çökerken içten parçalanmaya başlamıştı.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanırken ifadesi fazla ölü ve soluktu. Onun irislerinde sadece onu tüketen bir keder değil, aynı zamanda ölüm de belirmişti. Kaşları bükülmüştü ve hafif aralıklı olan dudakları titriyordu. Alıp verdiği nefeslerde hiç durmaksızın bir şeyler ölüyordu. Ölen her şey ondan bir parçaydı. "Kimselere derdimi anlatamıyorum." Başını biraz kaldırıp karşısındaki boşluğa baktığında daha şiddetli titredi. "Bilenler de ne yaşadığımı anlamıyor."

Başını ağır ağır sallarken bakışları derin bir çığlığa dönüşmüştü. "En yakınımdakine bile anlatamıyorum, abla." Yanaklarımdan süzülen yaşlarla buradan kaçmak istedim, benden bahsettiğini anlamıştım.

Ansızın yüzünde kasvetli bir karanlık oluştuğunda hiçbir zaman ışığı bulamayacakmış gibi umutsuzluğa düşmüştü. "Üstesinden geliyormuş gibi davranmaya mecburum yoksa yine gider benden." Elimle ağzımı kapatıp hıçkırığıma engel olmaya çalıştım. Ona böyle mi hissettiriyordum?

Bana kendimi ne kadar berbat hissettirdiğinden habersiz Karun konuşmaya devam etti. Ablasının hayaline bakarken isyanı boğazında düğüm olmuş gibi güçlükle, "Abla," diye fısıldadı. "İyi gibi görünmeye mecburum çünkü onun da gitmesinden çok korkuyorum." Sözleri yüzüme tokat gibi çarptığında irkilerek yutkundum. Onu, acısını benden gizleyecek kadar çok terk etmiştim.

Karun ağlamaktan bitap düşene kadar içini ablasına dökmüştü. Bulunduğum yerden hiç kıpırdamadan bana acı veren kıvranışlarını izlemiştim. Vücudunun hareketleri yavaşladığında ve gözyaşları biraz azaldığında yanına gittim. Bunun için kendimi cesaretlendirmeye çalışarak çardağa girip karşısında diz çöktüm.

Camların kestiği kanlı elini tutarken ne zamandır ağladığımı bilmiyordum ama kendimi durduramıyordum. Elini tuttuğumda Karun kısa bir an irkilip başını kaldırdı ama beni görünce boştaki elini hemen zeminden ayırdı. Gözyaşlarını görmemi istemediği için aceleyle yüzünü silmeye çalışınca ona engel oldum.

Elini yüzünün yakınında tutup iki elini de avuçlarıma hapsettim. "Benim yanımda ağlayabilirsin, bunun için sana kızmam veya yargılamam." Özür diler gibi ıslak gözlerle ona bakarken mahcubiyetim aramızdaki havaya buz gibi karışıyordu.

"Maskelerin ardına saklanma ve iyiymiş gibi rol yapma lütfen." Titreyen dudaklarımın arasından bir hıçkırık koparken, "Bunun için seni bırakmam," dedim yemin eder gibi. "Seni hiç bırakmayacağım." O üç yüz seksen üç günü ona unutturmanın hiçbir yolu yoktu.

Kanı ellerime bulaşırken ağlamaktan puslanan gözlerinin ardından bana bakıyordu. Vücudundaki tüm kemikler omuzlarındaki yükün ağırlığıyla bükülmüş gibi sitemli bir şekilde beni izliyordu. Bana olan bu bakışını görmektense yatağımdan hiç uyanmamayı dilerdim. "Defne'nin öz ablam olmadığını hep biliyordum." Ansızın itiraf ettiği şeyle iç çektim. Bildiğini tahmin etmiştim, o depoda bu haber onu hiç şaşırtmamıştı.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sorarken avuçlarımdaki kanlı ellerine içli gözlerle bakıyordum. "Bunu senden başka kim biliyor?"

Ağlamaktan çatallaşmış bir sesle, "Gurur ve Çağıl," diyerek beni şoke etti. Geçmiş gözlerinin önünde durmadan canlanıyormuş gibi ağlamaktan kızaran gözleri hüzünlüydü. "Annem ve babam olacak insanlar tartışırken seslerinin ne kadar yüksek çıktığını fark etmez."

Soğuk elleri avuçlarımın arasında titrerken nefes almakta bile güçlük çekiyordu. "Biz Gurur'la on yaşındaydık, Çağıl da yedisine yeni girmişti." Hatırladıklarıyla gözlerinden bir damla gözyaşı daha akınca yenilgi içinde başını eğdi. "Defne'nin hamile olduğunu öğrenmeden hemen öncesydi. Şeref ve Güzin yine kapalı kapılar ardında tartışıp Defne konusunda ne yapacaklarını konuşuyorlardı. O esnasında Şeref onun kendi kızı olmadığını ama başkasının piçiyle uğraşmak zorunda kaldığını söylemişti." Ellerini avuçlarımdan çekip yüzünü sertçe ovuştururken kaşları çatıktı. "Ona tüm o fenalığı yapmamış gibi bir de ablamdan piç diye bahsetmişti!"

"Defne'ye gerçeği söylediniz mi?" diye sorduğumda Karun pişmanlık içinde başını iki yana salladı.

"Keşke söyleseydik, hiç olmazsa ona tüm o şeyleri yapanın öz babası olmadığını bilerek son nefesini verirdi. Ama söyleyemedik çünkü onu üzmek istemedik." Omuzları biraz daha içe büküldüğünde eğdiği başını kaldırmaya yüzü yokmuş gibi hiç kıpırdamadı. O yaşlarda susmalarının nedeni bile Defne'nin iyiliğini istemeleriydi.

"Babasının kim olduğu umurumuzda değildi, o Çağıl'la benim öz ablamız ve Gurur'un da öz yeğeniydi. Öyle olmasa bile bizim için öyleydi ve hep öyle olmaya devam edecek." Onu hiçbir zaman ötekileştirmediklerini biliyordum, üçü de Defne'ye çok düşkündü. Ölümünün üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ Defne ismini duyunca buruklaşıyorlardı.

Uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra Karun az da olsun kendini toparlayabildi. Büyük bir krizden sonra bedeni hâlsiz düştüğü için daha fazlasını anlatmaya gücü kalmamıştı. Saatin ne kadar geç olduğunu daha yeni fark etmiş gibi soru dolu bakışlarını bana çıkardı. "Sen neden uyandın?"

"Korktum." Bundan kaçmaya çalışsam da gerçek buydu. "Rüyamda saatin 12.40 olduğunu gördüm," dediğimde neyden bahsettiğimi anlamadığı için ıslak gözleri kısılmıştı. "Günler önce seni saat 12.40'ta kaybetmiştim." Buz kestiğinde gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. "O hastane odasında kalbin durdu, Karun. Her saniyesine tanık oldum çünkü oradaydım."

Yaşlar göz pınarlarımdan taşarken bir kırılma noktasına girmişiz gibi aramızda gergin bir bakışma geçmişti. Gözlerinde yer edinen acı, bana her şeyin daha yeni başladığını düşündürüyordu ve ben bu fırtınadan sağ çıkabileceğimizi sanmıyordum. "Bazen kâbuslarımda hâlâ o geceyi görüyorum."

Ağlamaktan bulanık gören gözlerle ona baktığımda dudaklarım titriyordu. "Doktor ölüm saatini duyurduğunda..." Hatırladıklarım bana

işkence ettiği için çoğu gece uyuyamıyordum. "Bir anda 13 Haziran'a dönmüş gibi hissetmiştim."

Karun kaskatı kesildiğinde bunları bilmediği için yüzünde sonsuz bir acı belirmişti. "Senin kalbin durdu, benim de tüm dünyam." Uçsuz bir uçurumun karanlık bir noktasından atlamışım gibi paramparçaydım. "Monitördeki o cılız ses değişmedikçe gökyüzüm yıkıldı, yeryüzüm kana bulandı ve herkes öldü." Ona kendimi gösterdim. "Geriye sadece ben kalmıştım." Tıpkı 13 Haziran'daki gibi.

Orada yaşadıklarımı hatırladıkça kalbimin tam ortasında bir kara delik açılıp gittikçe genişliyordu. İçimdeki boşluk öyle bir genişliyordu ki bana ve bize dair her şeyi yutuyordu. O yoğun bakım odasında yaşadıklarım hiç kolay değildi. "Karun ben o günden beri bazen geceleri uyanıyorum."

Ağlamamak için burnumdan derin derin nefesler alırken bakışlarımda yoğun bir korku vardı. "Daha önce seni kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım."

Akan gözyaşlarımı gördükçe tüm vücudu çaresizlik içinde titredi. Yanımda olduğunu hissettirmek için parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip hafifçe sıktığında bile ağlamayı bırakmadım. "Daha o günü atlatamamışken seni çalışma odasında gördüm. İntihara kalkışmıştın."

Korkunun ağırlığı yerdeki bedenimi kilitlediğinde hiç kıpırdayamadım. Sanki ruhum içime düşüp parçalanıyor ve nefesime karışıp dudaklarımda yok oluyordu. Karun'un gözlerinin içine bakarak, "Korktum," diye fısıldadım bir kez daha. "Duyduğum silah sesiyle çalışma odana koşarken aklımda olan tek şey 12.40'tı. Üzgünüm ama ayrılıkla ilgili söylediğin o sözler gitmek için ihtiyacım olan bahaneydi." Gözlerini yumdu, o gün fırsatım varken neden gitmediğimi merak ediyordu. "Yapamadım." Başımı iki yana sallayarak iç çektim. "Ne yanında kalabiliyorum ne de senden gidebiliyorum. Karun ben de çok yoruldum."

Başından beri yaşadığımız her şey bir bir gözümün önünde canlanmaya başlamıştı. "O kadar çok şey yaşadık ki hiçbiri kolay değildi. Aramızdaki bu hastalıklı ilişki bizde sağlam olan her şeyi yıktı. Artık en küçük bir sarsıntıda parçalanıyoruz çünkü gücümüzün sonuna geldik." Dudaklarımdan firar eden hıçkırıklar yüzünden titreyen sesim kısıldı. "Biz birbirimizi tükettik." Gerçek olan tek şey buydu.

Kimse değil, bunu biz kendimize yapmıştık. Oysaki ilk tanıştığımızda böyle insanlar değildik. Yine yaralarımız vardı ama bu kadar sarsıcı ve zulüm boyutunda değildi. Yaralı olduğumuz kadar iyi ve dayanma gücü olan

insanlardık. Ancak aramızdaki savaşta birbirimizin iyi yanlarını öldürmüş, sağlam kalelerini yıkmış ve birbirimizin sonu olmuştuk. Bizim birbirimize yaptıklarımızı kimse bize yapamamıştı.

Karun'un kanlı ellerini yanaklarımda hissedene kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Yanaklarımı avuçlarının arasına alıp başımı kaldırdığında onun da gözleri ıslaktı. "Değişebiliriz." Kaşları büküldüğünde karnımı işaret etti. "Onun için bunu yapmalıyız."

"Değişmek mi?" Buna hiç inancım olmadığını bakışlarımla belli ediyordum. "Karun bizden daha hastalıklı bir çift yok."

"Güzel." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Yine bir konuda en iyisiyiz."

"Gerçekten göremiyor musun? Başından beri toksik bir ilişkinin içindeyiz."

Gülümseyerek başını yavaşça salladı. "Diğer türlüsü bizi kesmezdi."

Gözlerimden yaşlar akarken bir yandan da gülüyordum, benim de sinirlerimi bozmuştu. "Bu övünülecek bir şey değil. Diğer çiftler ilişkilerini daha sağlıklı yaşıyor."

"Siktir etsene, onlar sıkıcı ilişkilerinde tekdüze bir hayat yaşasınlar. Ben sendeki kaosa âşığım."

"Çünkü biz kusursuz bir kaosuz."

Mavi gözlerinin ardından kanımı kaynatan bir parıltı geçti. "Ve bizim hikâyemizde daha azı yok. Hep daha fazlası olur ama bir altı yok." Başını eğip bir nefes kadar bana yaklaştı. Bunu yaparken gözlerimin en derinine bakıp ruhuma ulaşıyordu. "Biz *Saka ve Sanri*'yız, bir diğer adıyla Karanlık ve Acı. Bizden sıradan bir hikâye çıkmaz, güzelim." Bunu söyledikten hemen sonra beni soluksuz bir şekilde öpmeye başlamıştı.

Haklıydı, o benim karanlığımdı, bense onun acısıydım.

Saka ve Sanri'da hep daha fazlası olurdu ama daha azı olmazdı.

Nihova

8

ATEŞ VE BUZ

"Çocukluğumdan geriye sadece soğuk bir kalp ve bir hiç kalmıştı ama ben hâlâ o hiçliğin içinde onun sesini duymaya çalışıyordum."

Ninova

Karun Kalender

Son günlerde olduğu gibi uyku tutmayınca bu sabah da erkenden yataktan çıkmıştım. Duş aldıktan sonra Bige'yi uyandırmamaya çalışarak giyinmiştim. Ceketimi giydikten sonra odadan çıkmak üzereydim ki gözlerim yatağa ilişti. Bige yatakta dağınık bir şekilde uyuyordu. Üstü açıktı ama havalar sıcak olduğu için üşüdüğünü sanmıyordum. Ona bakınca bile odanın sıcaklığında terlediğini görebiliyordum. Benim çok az ama onun fazlasıyla hissettiği bir sıcaklık.

Bir alt kata inip merdiveni yarılamıştım ki arkamdan Çağıl'ın, "Birader!" diyen gür sesini duydum. Başımı çevirince merdiveni koşarak indiğini gördüm. Yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Ne zaman Çiçek'i isteyeceğiz?" Ben nelerle uğraşıyordum, bu piç neyin peşindeydi!

"Önce Nedim ile konuşmalıyım."

Kaşları belli belirsiz çatıldığında inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Onunla daha konuşmadın mı?" Beni bırakıp aşağıya inmeye başladı. "Ben konuşurum!"

"Git de suratını dağıtsın."

"Kimin suratını dağıtıyor?" Omzunun üzerinden bana tersçe bakarken sağ elini sıkıyordu. "Bana sataşırsa onu buraya gömerim!"

"Abisini dövdüğünde Çiçek sana ne yapar?" Bu işlerin nasıl yürüdüğünden zerre kadar anlamıyordu. "Sence ben Bige'nin babasını çok mu seviyorum?" Yürüyüp karşısında durdum. "O albay bozuntusundan nefret ediyorum ama ona elimi bile süremiyorum çünkü bunu yaparsam kızı hayatımı siker." Babasından değil, kızından korkuyordum.

Çağıl sırıtarak omuzlarını dikleştirdi. "Benim Çiçek'im bana bir şey yapmaz."

"Ulan bizimki de kaktüs değil herhâlde ama konu ailesi olunca deve dikenine dönüşüyor." Ona dış kapıyı gösterdim. "Git de dene hergele. Nedim'e bir yumruk at ve o saf sandığın çiçeğinin dikenleriyle tanış."

Çağıl önce kapıya, daha sonra da bana bakmaya başladığında tereddüde düşmüştü. Ela gözleri kısılarak bana yaklaştı. "Abisini döversem Çiçek bana en fazla ne yapabilir ki?"

Ona cevap vermek için tam ağzımı açmıştım ki, "Ne mi yaparım?" diyen Çiçek'in o yumuşak sesini duyduk. Çağıl ile aynı anda sesin geldiği yöne döndüğümüzde Çiçek biraz ileride elinde kahvaltı tepsisiyle duruyordu. Yeşil gözleri Çağıl'ın üzerinde oyalanırken oldukça sakin görünüyordu. "Bir düşünelim bakalım, abimi dövdüğünüzde size ne yapabilirim?"

Çağıl gerilerek tam bir şey söyleyecekti ki Çiçek ona kahvaltı tepsisini gösterdi. "Sizi zehirleyebilirim." Çağıl kaskatı kesildiğinde neredeyse gülecektim. Henüz hiçbir şey görmemişti. Dağ bayır gezen bu serseri kadınları hiç tanımıyordu.

Çiçek başını hafifçe sol omzuna eğerek baştan ayağa Çağıl'ı süzüyordu. "Belki de abimin arkadaşlarıyla konuşup sizin için bir suikast düzenlemeliyim. Eminim Furkan ve Celil abi bu konuda bana yardım edecektir." Çağıl bir küfür savurduğunda Çiçek'in gözlerinde alaycı bir ışıltı belirdi. "Ya da evlilik teklifinizi kabul etmem." İşte bunu söylemeyecekti, Çağıl buz kesmişti.

Hızlı bir şekilde merdiveni inip Çiçek'e doğru yürürken ne kadar paniklediğini saklayamıyordu. "Zehir ve suikast bana uyar ama son seçenek ihtimal dâhilinde değil." Çiçek'in elindeki tepsiyi alıp bir kenara bıraktıktan sonra onun karşısında durdu. "Abin tüm kemiklerimi kırsa bile ona elimi sürmem ama yeter ki benimle evlenmeyi kabul et." Piç kurusu hızlı öğreniyordu.

Çiçek'in yüzünde küçük bir gülümseme belirirken kıyamayan gözlerle Çağıl'ı izliyordu. "Abim kemiklerinizi kırmaya kalkışırsa onun canına okurum." Yumuşak bir sesle konuşuyor, Çağıl'ın karşısında durmak bile onu heyecanlandırıyordu. "Karun Bey onunla konuşursa eminim abim evlenmemize karşı çıkmayacaktır."

Çağıl'ın tüm vücudu titrediğinde dudaklarının ucunda bir gülümseme belirdi. Dünyanın en güzel haberini Çiçek'ten almış gibi heyecanlanmıştı. Nefes alışları hızlandığında ellerini nereye koyacağını bilmez bir hâlde önce yanında tuttu, daha sonra önünde birleştirdi ve en sonunda da ellerini cebine koydu. Sadece iki saniye içinde ceplerindeki ellerini çıkarıp Çiçek'e uzattı ama çok fazla titrediği için ona dokunamadan ellerini geri çekti.

Yaşadığı heyecan Çağıl'ın vücudunun her kasına yansırken, "Sen..." diyebildi güçlükle. Dudaklarını birkaç kez açıp kapattıktan sonra derinlerde

saklanan sesini bulmaya çalıştı. "Benimle evlenmeyi kabul ediyor musun?" Titreyen ellerini yüzünün hizasına kaldırıp bakarken çok şapşal görünüyordu. "Çiçek sanırım kalp krizi geçiriyorum. Bunun için niye beni önceden hazırlamıyorsun?" Çiçek kıkırdamaya başladığında ben homurdanmakla meşguldüm. Aptal âşık.

Çiçek onun bu şapşallığına tebessüm edip tam ona yaklaşmıştı ki uyarı anlamında hafifçe öksürdüm. Burada olduğumu yeni fark eden Çiçek hemen Çağıl'dan uzaklaşırken yanakları kızarmıştı. Doğru düzgün yüzüme bile bakmaya cesaret edemeyip tepsiyi aldı ve kaçarcasına mutfağa gitti. Etrafında Çağıl varken gözü kimseyi görmüyordu. Bu iyi bir şeydi.

En romantik anlarında Çiçek'in kaçmasına neden olduğum için Çağıl çatık kaşlarla bana döndü. Kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu, her an suratıma sert bir yumruk atabilirdi. "Ne halt ediyorsun?"

Bir elimi cebime koyarak derin bir nefesle göğüs kafesimi şişirdim. "Gözümün önünde öpüşmeyecektiniz herhâlde."

"Sen Bige'yle gözümün önünde neler yapıyorsun, ben sana hiç karışıyor muyum?"

"Karışamazsın da." Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. "Ben senin büyüğünüm ve aynı zamanda abinim. Ben istediğim her şeyi yaparım ama sen benim yanımda hâl ve hareketlerine çekidüzen vermek zorundasın."

"Siktir git piç!"

"Düşündüm de kızı Nedim'den istemeyeceğim. Kendi başına hallet bu işi."

Ağız dolusu küfrederken sert bakışlarını yumuşatmak için üstün bir çaba gösteriyordu. Çiçek'le evlenene kadar beni kızdırmayı göze alamazdı. Sakinleşmek için derin derin nefesler aldığında sıktığı dişlerinin arasından, "Ne istiyorsun lan?" diye sordu.

Onu bırakıp kapıya yürürken gülmemeye çalışıyordum. "Şimdilik karıma göz kulak olsan yeter. Evde olmadığım zamanlarda sakıncalı tek bir şey yerse Çiçek'le evlenmeyi unut."

Çağıl'ın arkamda ettiği küfürler oldukça yaratıcıydı. "Oğlum senin bu midesiz karın normal şeyler aşermiyor ki! Dün az kalsın çekirge yiyecekti!"

"Günün her saatinde yanında olursan yiyemez."

"Sikeyim, benimle kafa mı buluyorsun? Tüm gün onunla olmaktan daha büyük bir ceza yok!"

"Tüm gün onunla olmak için her şeyimi verebilirdim."

"Ona olan aşkından nasıl bir psikopatla olduğunu göremiyorsun."

"Aksine, onun nasıl biri olduğunu iyi görüyorum." Gülerek kapıdan çıktım. "Böyle biri olduğu için ona âşığım."

"İkiniz de hastasınız," diyen sesi küfreder gibi çıkmıştı. "Umarım yeğenim size çekmez." Bence annesine çekecekti ve bu başıma gelen en iyi şey olurdu.

Bugünkü toplantılarımı erken bitirip birkaç şantiyeyi gezmiştim. İşlerimi erken bitirmemin bir nedeni vardı. Bugün ziyaret etmek istediğim birileri vardı. Görmeye tahammül edemediğim ama öfkemi çıkarmadıkça rahatlayamayacağım birileri. Şantiyeden çıkıp arabaya bindiğimde sürücü koltuğunda oturan çocuğa, "Depoya," dedim. "Levent ve diğer iki kansızı görmeye." Artık onların karşısına çıkmak için hazırdım.

Başımı çevirip sıkıntıyla yanımda oturan Kenan'a baktığımda çok gergindim. "Günlük yanında mı?"

Kenan bakışlarıyla beni onaylayınca önüme döndüm. Levent Kalender bugün anne ve babasının nasıl insanlar olduğunu ablasının kaleminden öğrenecekti. Bunun ona verilecek en iyi ceza olduğunu biliyordum çünkü aynı cezayı ben günlerdir çekiyordum. Zamanı gelince gerçekleri Çağıl'a da anlatacaktım ama günlüğü Çağıl'a okutmayı düşünmüyordum. Defne'nin yazdığı o satırları kaldıramazdı.

Kız isteme merasimini onun için zehretmek istemediğimden Çağıl şimdilik gerçekleri bilmemeliydi. Defne'nin günlüğünü okumayacak bir diğer kişi de Gurur'du. Gurur bunun üstesinden gelemezdi, bu yüzden bir süre daha gerçekleri Gurur'a söylemeyi düşünmüyordum. Akli dengesi yerinde olmayan birini iyice delirtemezdim.

Çağıl'ın da bilmesini hiç istemezdim ama gerçeği uzun süre ondan saklayamazdım. Neler olduğunu bilmek istiyordu ve bana biraz zaman tanıyarak hazır olmamı bekliyordu. Çağıl'ı uzun süre oyalayamazdım.

Bige'nin seçtiği depoya gelene kadar hiç konuşmamıştım. Kafamı dağıtacak bir sohbet açmak için Kenan'ın birkaç girişimi olmuştu ama konuşacak durumda olmadığımı görünce bir süre sonra o da susmuştu. Şehrin dışındaki depoya geldiğimizde arabalarından inen adamların her biri bir yere dağılmıştı. Burayı benim için daha güvenli bir hâle getirmek için hepsi gereken önlemleri almıştı.

Nihova

Oysaki burası yeterince güvenliydi, Bige deponun etrafına bir düzine adam yerleştirmişti. Çeyrek Mafya gereken tüm önlemleri almıştı. Şeref ve Güzin'in kaçmasını istemediğinden buraya resmen bir ordu dolusu adam yığmıştı. Öfkesine yenilip Şeref ve Güzin'i öldürmediği için şanslıydım, bunu ben yapacaktım.

İçeri girdiğimde tüm adamlar ceketlerinin önünü ilikleyip karşımda saygıyla eğildi. Küçük bir baş selamıyla onların arasından geçip bir alt kata indim. Bir hastane genişliğinde olan bu depoyu birçok usulsüz iş için kullanmıştım ama bunların içinde birilerine işkence etmek yoktu. Artık vardı.

Alt kata indiğimde bu katın ne kadar çok değiştiğini gördüm. Birçok tırın yükünü alacak genişlikte olan depo ikiye bölünmüştü. Tüm bu değişiklikleri Bige yaptırmıştı. Deponun bir yanı soğuk hava deposuna dönüştürülmüştü, diğer yanıysa bir fırına. Böyle bir işkence yöntemi ne benim ne de Gurur'un aklına gelirdi. Bir kez daha Bige'ye karşı bir yanlış yapmadan önce iki kez düşünmem gerektiğini anlıyordum.

Küçük bir işaret yaptığımda adamlarımdan biri soğuk hava deposunun kapısını benim için açtı. Çelik kapının dümene benzeyen kolunu çevirip açtığında soğuk hava tenime nüksetmişti. Kapının önünde durdum ama içeri girmeye cesaret edemedim. Yanımda duran Kenan dışında kimse ne kadar gerildiğimi anlamamıştı. İçeriye baktıkça on üç ve on yaşındaki iki çocuk gözlerimin önünde canlanıyordu. Hatırladıklarım hiç iyi şeyler değildi.

"Üşüyorum... y-yardım et kardeşim, çok üşüyorum."

"Abla kimse gelmiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, kimse duymuyor beni."

"Üşüyorum."

"Kurtulacağız buradan. Dayan Defnem, n'olur dayan."

Dayanamamıştı, çok direnmişti ama daha fazla dayanamamıştı. Defne'm, kanayan yaram, beni böyle bir yerde bırakıp gitmişti. Buna benzer bir yerde ablamın cesediyle iki günümü geçirmiştim. Üstelik tüm bunlar olurken daha on yaşındaydım.

Ablamı kaybettiğim o soğuk hava deposunun bir benzerine bakarken eskisinden daha fazla üşüyordum. Böyle bir yerde yaşadıklarım yirmi bir yıl boyunca ısınmama hiç izin vermemişti. Çok iyi biliyordum ki hayatımın geri kalanında da hiç ısınmayacaktım. Defne'nin gidişiyle vücut ısım beni terk etmiş ve kalbim buz tutmuştu. İçimde hiçbir ateşin eritemeyeceği bir buz vardı.

Nihova

Kenan iyi olmadığımı görünce beni daldığım kâbuslardan çıkarmak için, "Kapıyı kapatın," dedi hızlıca. Bu soğuk hava deposunun bana neyi hatırlattığını iyi biliyordu.

Kapıyı kapattıklarında yönümü fırına çevirdim. İşaretimle kapı açılınca içeri girmekten çekinmedim, yanmaktan korkmazdım. Eminim Gurur burada olsaydı o da soğuk hava deposuna girer ama fırının içine adımını atamazdı. Ateş ve buz misali korkularımız çok farklıydı.

Devasa fırının içinde yürürken etrafıma bakıyordum. Şu anda yanmadığı için içerisi sıcak değildi ama boğucuydu. Dört tarafı metallerle kaplı bir fırındı. Metal duvarlarında ızgaralar vardı ve çalıştırdıklarında tüm o ızgaraların ısınıp kor gibi yanacağını biliyordum. Dereceyi artırdıkça içindeki her şey kızarıp küle dönerdi. "Nasıl buldun?" Kenan'ın sesiyle kapıya doğru yürüdüm.

"Olması gerektiği gibi." Özel olarak yaptırdığımız fırından çıkıp Kenan'a döndüm. "Neredeler?" Asıl görmek istediklerim bunlar değildi.

Kenan bana koridorun sonundaki kapıyı gösterince adımlarım hızlandı. Kenan'ın gösterdiği kapının önünde durduğumda adamlarım benim için kapıyı açtı. "Tuvalet ihtiyaçları dışında onları buradan çıkarmadık." Bana kapıyı açan çocuğa başımı sallayıp içeri girdim. Bakalım soyumun utanç kaynakları ne durumdaydı?

İçeri girdiğimde Güzin ve Levent'i hücrenin farklı yerlerinde ayak bileklerinden duvara zincirlediklerini gördüm. Şeref ise kolları yukarıda zincire vurulmuşken güçlükle ayakta duruyordu. Beni kaçırıp zincirlediği şekilde zincirlenmişti. Bunun Bige'nin işi olduğuna emindim, kim bana ne yaparsa aynı şekilde karşılık veriyordu. Daha önce anneme attığı tokattan bunu çok iyi biliyordum.

Birileri bana zarar verdiğinde Bige onların gözünün yaşına bakmazdı. Ben ona zarar verdiğimdeyse gözümün yaşına bakması şöyle dursun, üzerimden geçip anamı ağlatırdı. Bige Saka'nın rüzgârını hafife almak aptallıktı; bir esti mi, adı gibi efil efil eser ve yoluna çıkan herkesi ezip geçerdi. Sikeyim, ondan ödüm kopuyordu!

İçeri girdiğimde artık anne ve baba bile diyemediğim Şeref ile Güzin'in yüzünde yoğun bir öfke belirdi. Levent ise bana duyduğu korkudan duvarın dibine iyice sinmişti. Oynadığı oyunla neye sebep olduğunu bildiğinden yüzüme bile bakamıyordu. Gözlerimin odağında Şeref vardı.

Kendi eceline bakarken bu sefer elimden kurtulamayacağını bildiği için gözlerindeki korkuyu gizlemeye çalışıyordu. "Bu yaptığını yanına bırakmayacağım!" Beni tehdit edecek konumda olduğunu düşünmesi komikti.

Ona bakarken bile midem bulanıyordu. Görünürde toparlıyordum, her geçen günle biraz daha eski sağlığıma kavuşuyordum ama gerçekte hiç iyi değildim. Etrafımdaki insanlardan bunu saklamaya çalışmam iyi olduğumu göstermiyordu. O eski balık fabrikasında öğrendiğim gerçekler benim için kırılan kemiklerimden daha ağır ve sarsıcıydı.

Daha önce ölmeyi bu kadar çok istediğim tek an geçen yıldı. Saka'nın ölüm haberini aldığımda ve onsuz geçirdiğim o üç yüz seksen üç günde bir tek bu kadar çok ölmek istemiştim. İkinci kez bana yaşamayı zehredense Defne hakkında öğrendiklerimdi. Melek'in babama *baba* deyişini hatırladıkça gözlerimi açtığım bu kirli dünyadan daha çok iğreniyordum.

Nasıl bir baba küçücük bir çocuğa dokunabilirdi?

Bu piçe baktıkça aklımı yitirecek gibi oluyordum. Bu şerefsiz ablama dokunmuş, onu hamile bırakmış ve kendi suçunu bir başkasının üzerine yıkarak bu işten sıyrılmıştı. Hepsi bu da değildi, annemle ikisi tüm olanlardan Defne'yi suçlayıp onu evden uzaklaştırmışlardı. Bunlar nasıl insanlardı!

Ablamın kurtulma şansı vardı, zamanında hastaneye gitseydi kurtulabilirdi. Öldü diye onu soğuk hava deposuna attıklarında Defne hâlâ yaşıyordu. Benden yardım isteyip üşüdüğünü söylerken Defne'm yaşıyordu. Artık Şeref'in neden onu ölüme terk ettiğini daha iyi anlıyordum. Milletin ağzına laf vermemek için değil, kendi pisliğinin üzerini örtmek için Defne ve bebeğinden kurtulmak istemişti.

Bu orospu evladının iliğini kurutacaktım! Şeref ve Güzin için her şey daha yeni başlıyordu. Onlar yüzünden artık Melek'in yüzüne bile bakamıyordum. O benim yeğenimdi ve aynı zamanda kız kardeşimdi. Bana hayatı zehreden boktan bir trajedinin içine düşmüştüm.

O yıllarda Defne'ye yardım edecek yaşta olmadığım için kendimi suçlamamam gerekiyordu ancak ona olanlar yüzünden kendimi suçlamadığım tek bir anım yoktu. Hiçbirimiz onun neler yaşadığını anlayamamıştık. Ona tüm o fenalığı yapan kişinin babam olduğunu nasıl düşünebilirdik ki? Bunu bir babaya kondurmak kolay değildi. Şeref Kalender'den her türlü kötülüğü beklerdim ancak bu kadarını değil.

O Defne'nin katili ve utancıydı.

Nihova

Ben bunu Gurur ve Çağıl'a nasıl söyleyecektim? Melek'in babasının kim olduğunu onlara nasıl söylerdim? Çağıl'ı bilirdim, kendini dağlara vurur ve bir daha da eve dönmezdi. Babasının onda bıraktığı utançtan kaçmak için uzağa, hep en uzağa gider ve şehit haberinden önce abi ocağına dönmezdi. Ancak uzun süre de gerçekleri ondan gizleyemezdim.

Benim öğrendiğim gibi er veya geç Çağıl da öğrenecekti ve bu olduğunda gerçekleri bir başkasından öğrendiği için beni affetmezdi. Peki, ya Gurur? Melek'in özbeöz yeğeni olduğunu öğrendiğinde Gurur'u nasıl tutacaktım? Aklı sürekli gelip giderken iyice kafayı bozmaz mıydı? Defne'nin Şeref'in çocuğunu doğurduğunu öğrendiğinde Gurur'un kalan aklı da giderdi.

Daha fazla belaya bulaşır, belki de kendini kör bir kurşuna öldürtürdü. Defne'nin gerçeğinden kaçmak için benim denediğim gibi ölümü bile seçebilirdi. Ben bile bu öğrendiklerimle yaşayamazken Gurur kim bilir ne hâle gelirdi.

Neden öğrenmiştim ki! Hiçbir şey bilmezken bile hayatım fazla boktandı, şimdiyse cehennemden farklı değildi. Gözlerimi açıyordum Defne, kapatıyordum Defne. On üç yaşındaki bir kız çocuğunun hayali gözlerimin önünde gitmezken delirmenin eşiğindeydim. Gözlerim sık sık doluyordu ama etrafımda hep birileri olduğu için ağlamaya bile utanıyordum. Bu uyanışım kurtuluşa değildi, ölümeydi çünkü yaşadığımı hissetmiyordum.

Kendimi toparlamaya çalışarak bakışlarımı Şeref'ten çekip Levent'e döndüm. Ona doğru attığım tek bir adımla Güzin zincirlerine asılarak, "Dokunma oğluma!" diye bağırınca adımlarım durdu. Bu kadının her sözü beni incitiyordu.

"Demek dokunmayayım oğluna?" Alayla gülerek ona dönüp sinirle harlanan gözlerine baktım. "O oğlunsa ben neyinim?" Sahte gülüşüm içimde yıllardır süregelen dışlanmışlık hissini bastırmaya yetmiyordu. İnsanın kendi ailesi tarafından dışlanmasından daha kötü ve ağır bir duygu yoktu.

Güzin iplerin benim elimde olduğunu çok iyi bildiğinden yüzündeki iğrenti duygusunu gizlemeye çalıştı. Benden midesi bulanırken bana her baktığında yüzünde oluşan o tiksinti ifadesini gizlemek için kendini zorluyordu. "Sen de benim oğlumsun." Bunu söylerken bile sesi her an kusacakmış gibi isteksiz çıkmıştı. O öyle bir kadındı ki kendi öz oğluna bir ucube gibi hissettirmediği tek bir günü olmamıştı.

"Eskiden beni sevmemen canımı yakardı." Hâlâ canımı yakıyordu ama bunu ustaca gizleyip soğuk bir şekilde güldüm. "Sana karşı bir kusurum

Nirvana

olmazdı ancak buna rağmen benden nefret ederdin." Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Neden beni sevmediğini hiç anlayamadım. Para için Gurur'dan nefret etmeni bile bir yerde anlıyorum ama beni neden sevmedin?" Hissiz bir şekilde gözlerinin içine bakarken bazı cevaplara ihtiyacım vardı. "Çağıl ve Levent'i sevdiğin gibi beni neden sevemedin?" Başımla Şeref'i gösterdim. "Ona benziyorum diye mi?" Aklıma gelenlerle yanımda duran elimi sıkmaya başladım. "Yoksa Melek gibi ben de mi tecavüzden doğdum?"

Hızlıca başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi aceleyle. O kadar sinsiydi ki oynadığı rolü ustaca sürdürüp samimi görünmeye çalışıyordu. "Seni hep sevdim, Karun." Karşısında on yaşındaki o çocuk varmış gibi birkaç tatlı sözle beni kandırmaya çalışıyordu. "Belki sana olan sevgimi iyi gösteremedim ama seni hep sevdim."

"Siktir etsene." Yalanlarına inanacak yaşı çoktan geçmiştim. Nefret ettiği kocasının bir yansıması olduğum için beni sevememişti. Onun nefretini ve tiksintisini hissetmediğim tek bir anım olmamıştı.

Timsah gözyaşları dökerek ayak bileğindeki zinciri gösterdi. "Bizi bırakmalısın." Ağlamaklı bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Biz senin ailenizi, bize bunu yapamazsın." Hangi aileden bahsediyordu?

"Sahte gözyaşlarını kendine sakla, Güzin Hanım." Ona adıyla hitap etmemle gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Bu haysiyetsizlere daha fazla anne ve baba demeyecektim. "Benim tek ailem Gurur, Çağıl, Melek, Kenan, karım ve çocuğum." Hepsi bundan ibaretti.

Saydığım kişilerin içinde Levent'e yer vermediğim için gözleri dolarak, "Abi," diyen kederli sesini duydum. "Bilmiyordum abi." Hâlâ ne yüzle bana abi diyordu!

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde kabahatinin ne kadar büyük olduğunu iyi bildiği için başını eğdi. "Babam beni kandırdı." Ellerini kirli zemine bastırırken utanç içinde başını biraz daha eğmişti. "Sizinle barışmak istediğini söyledi. Ne zaman size ulaşmaya çalışsa onu her yerden engellediğinizi anlattı. Sen ve amcamı onun söylediği yere getirirsem ikinizle konuşup aranızdaki sorunları halledeceğine beni inandırdı." Tam da düşündüğüm gibi bu piç kurusunun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Başını güçlükle kaldırıp bana baktığında gözlüklerin ardındaki gözleri ıslak bakıyordu. "Tek istediğim her ailede olduğu gibi bir arada olmamızdı." Kaşlarını büktüğünde hıçkırıklar boğazını sıkıştırıyormuş gibi sesi boğuk

çıkmıştı. "Aranızdaki sorunun sebebini bana hiç anlatmadınız, hâlâ da bilmiyorum. Benim yapmaya çalıştığım tek şey ailemi bir araya getirmekti."

Levent'in neye sebep olduğu hakkında zerre kadar fikri yoktu ama bir konuda haklıydı. Ondan gerçekleri gizleyerek işlerin bu noktaya gelmesine biz sebep olmuştuk. Ona doğruları söylemeyerek aslında biz de kendimizce haklıydık. Uzakta da olsa en azından bir anne ve babası olsun istemiştik. Onların nasıl insanlar olduğunu bilerek büyümesini istememiştik.

Levent'in onlarla gizlice telefonla görüştüğünü veya arada sırada onları görmeye gittiğini hep biliyorduk. Görmezden gelmiştik, kafasında oluşturduğu anne ve baba portresini kirletmek istememiştik. Hiç olmazsa içimizden birinin daha temiz anılarla büyümesini istediğimiz için susmuştuk. Asıl yapmak istediğimiz Levent'e bizden daha iyi ve daha sağlıklı bir çocukluk yaşatmaktı.

Bu yüzden onu anne ve babasından koparıp yanımda İstanbul'a getirmiştim. Çocukluğu o insanların yanında geçseydi onlardan nefret ederek büyüyecekti. Ama benim yanımdayken anne ve babasını her istediğinde göremediği için onların gerçek yüzünü görecek fırsatı olmayacaktı. Böylece uzakta da olsa iyi olarak hatırlayacağı anne ve babası olacaktı.

"Sana Şeref ve Güzin'den neden nefret ettiğimizi hiç anlatmadık çünkü gerçekleri öğrendiğinde hayatın bir daha eskisi gibi olmayacaktı." Göğüs kafesimin içindeki kalbim hışırdayan bir ayaz gibi çarpmaya başladığında derin bir nefes aldım. "Mademki bizi sırtımızdan vuracak kadar büyüdün, o zaman gizlediğimiz gerçekleri öğrenmeyi hak ediyorsun."

Kenan'a bir işaret yaptığımda yanıma gelip ceketinin iç cebindeki defteri çıkardı. Defteri Kenan'dan alıp Levent'in önüne attım. "Anne ve babandan neden nefret ettiğimizi oku bakalım, çocuk."

Levent önüne düşen deftere anlamaz bakışlar atıp soru dolu gözlerini bana çıkardı. "Bu nedir?"

"Ablan Defne'nin günlüğü." Levent şaşırdığında Güzin gözlerini kısmıştı ve Şeref... O piç panikleyerek zincirlerine asılmıştı. Günlükte neyin yazdığını tahmin ettiği için telaşa kapılmıştı.

"Orada yazan her şey yalan!"

Gözleri daraldığında çatık kaşlarla Güzin ve Levent'e bakıyordu. "Yazılan hiçbir şeye inanmayın, bu bana kurulan bir tuzak!" Kolları yukarıda asılmaktan ağrırken ayakta bile zor duruyordu ancak buna rağmen hâlâ kendini

aklama çabasındaydı. "Defne hiç arkasında günlük bırakmadı. Tüm bunlar Gurur ve Karun'un oyunu!"

"Öyle mi?" Soğukkanlılığımı koruyup Levent'in önüne attığım defteri aldım. "Bu günlüğün bizim oyunumuz olup olmadığını anlamanın bir yolu var." Güzin'e doğru yürüyüp günlüğün ilk sayfasını açıp ona gösterdim. "Bak bakalım kızının el yazısını hatırlayabilecek misin?"

Şeref piçi ona bağırıp, "Onların oyununa gelme!" diye haykırdı ama merakına yenik düşen Güzin, yüzünü günlüğe yaklaştırdı. Mırıltılar çıkararak günlüğün ilk sayfasını okurken gözleri kısıktı. Abartısız beş dakika boyunca günlüğü okumasına izin verdim, daha sonra başını kaldırıp Şeref'e döndü.

"Bu Defne'nin yazısı. Yazmayı öğrendiği ilk günden beri A'lara şapka ekler, Ö ve Ü'lerin noktalarını çizgi şeklinde çeker ve Y'lerin kuyruğunu fazla uzatırdı." Güzin şaşırtıcı bir derecede kızına duyduğu özlemle iç çekerek başını salladı. "Defne'nin el yazısını nerede görsem tanırım, bu onun yazısı." Şeref tam onu yalanlayacaktı ki Güzin, "Bu defter Defne'nin," diye son noktayı koydu. "Çünkü ona bu defteri ben almıştım."

Geriye çekilerek Şeref piçine döndüm. Bakışlarım ona değdiği an kanım öfkeyle kaynıyor, tüm eklemlerim öldürme dürtüsüyle yerinden oynuyordu. "Karın defterin Defne'ye ait olduğunu doğruladığına göre bakalım üvey kızın hakkımızda neler yazmış?"

Sertçe yutkunduğunda siktiğim suratını dağıtmayı sonraya bırakıp günlüğü tekrar Levent'in önüne attım. "İlk sayfasından başlayıp son sayfasına kadar sesli oku!" Bugün ailesinin gerçek yüzünü ve kirli sırlarını öğrenecekti. Levent defteri sıkıca tutarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi büyümüştü. "Defne bizim öz ablamız değil mi?"

"Anne bir, baba ayrı." İğrenen gözlerle ona Güzin'i gösterdim. "Defne onun tek gecelik eğlencesinin meyvesi."

Levent anne ve babasının birbirine pek sadık olmadığını bildiği için bu habere pek şaşırmamıştı. Bir zamanlar Levent dâhil hepimiz DNA testi yaptırmıştık çünkü hiçbirimiz kimden olduğumuzu bilmiyorduk. Bir Kalender olup olmadığımızı anlamak için üç kardeş DNA testi yaptırmıştık ve kötü haber... Üçümüz de Şeref ve Güzin'in çocuklarıydık. Bu yüzden Defne'nin Şeref'in kızı olmaması Levent'i pek şaşırtmamıştı.

Levent onu neyin beklediğini bilmeden günlüğü alıp ilk sayfasından okumaya başladı. Kenan bunu duymak istemediği için dışarı çıktı ama ben kaldım. Levent sesli bir şekilde ablamın günlüğünü okurken zaten

okuduğum bir şeyi ikinci kez dinlemeye başlamıştım. Defterin başlarında Defne o evde gördüğümüz zulümleri anlatmıştı.

Gurur'la bana yapılanları yazmış ve ikimizi yeteri kadar koruyamadığından bahsetmişti. Şeref'in her fırsatta beni soğuk hava deposuna kapattığını ve Gurur'un sırtını yaktığını okuyan Levent duraksadı. Şeref tüm bunları bize yaparken Güzin'in nasıl sessiz kaldığını satırlarda okumuştu. Daha fazla devam edememişti, oysaki en kötüsü bu değildi.

Levent günlüğün her sayfasında benzer satırlara rastlayınca gözlerindeki belirsizlikle anne ve babasına bakmaya başladı. "Doğru mu bunlar?" Daha onlar cevap vermeden yıllardır hiç ısınmadığımı ve Gurur'un ateşten ne kadar çok korktuğunu hatırladı. Yüzünün tam ortasına sert bir yumruk yemiş gibi irkilerek gözlerini kırpıştırdığında, "Baba," diye fısıldadı güçlükle. "Ne yaptın sen?"

"Bize ne yaptığı artık önemli değil." Karşısındaki duvara sırtımı yaslayıp bir elimi cebime koydum. "Okumaya devam et, çocuk."

Hiçbir şey söylemeden başını eğip kaldığı yerden okumaya başladığında gözleri sık sık anne ve babasına kayıyordu. Defne'nin kaleminden okuduğu her işkence sahnesiyle ara sıra bana bakıyor ve özür diler gibi boynunu büküyordu. Gurur ile ikimizin ne şartlar altında büyüdüğünü, neden Şeref ve Güzin'den nefret ettiğimizi artık biliyordu. Çocuk yaşta uğradığımız tüm o eziyetleri Defne eksiksiz yazmıştı.

İkinci kez okumaya ve duymaya katlanamadığım o sayfalara gelince dayanmak için kendimi zorladım. Yüreğim boğazıma sıçramış gibi nefes almamı güçlendiren bir yumrunun etkisini sızlayan gözlerim çekiyordu. İçimden *dayan* dedim kendime, biraz daha dayan... Levent o trajedinin her satırını sesli okumaya başladığında artık Güzin de onu can kulağıyla dinliyordu.

Şeref onun odasına girene kadar Defne yaşanılan her şeyi eksiksiz yazmıştı. Hatta annesiyle arasında geçen konuşmaları bile yazmıştı. Buraya kadar Defne'nin yazdıklarında tek bir yanlış çıkmayınca Güzin bundan sonrası için de şüphe duyamazdı. Bir zamanlar inanmadığını söylediği kızına artık inanmaktan başka çaresi yoktu.

Şeref'in Defne'nin odasına girdiği satırları okuyan Levent'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Defne'yi dövdükten sonra pantolonunun kemerini açtığı satırlarla Levent sustu. Gözlerinde yer edinen sarsıcı acıyla başını iki yana sallayarak Şeref'e döndü. "Yapmadın, değil mi?"

Nimova

Sesi titrerken gözleri gerçek anlamda ışığını kaybetmişti. Yavaşça başını eğip elinde tuttuğu deftere baktı, daha sonra yutkunarak tekrar babasına döndü. "Baba..." deyişi yıkılmak üzere olan birinin son yakarışları gibiydi. "Düşündüğüm şeyi yapmadın, değil mi?" Yapmaması için neler vermezdim ki.

Şeref'in öfkeyle çatılan kaşları suçlayıcıydı. Bileklerini tutan zincirleri çekiştirirken Levent'e kızgınlıkla bakıyordu. "Beni neyle suçladığına dikkat et, ben hiçbir şey yapmadım!" Şerefsiz evladı sonuna kadar inkâr edecekti ama inkârı onu kurtarmayacaktı!

İşaretimle birlikte Levent okuyacaklarından korksa da kendini zorlayıp okumaya devam etti. Defne'nin o odadaki çaresizliğini okudukça Levent'in yüzü biraz daha sararıyordu. Satırların ona yaşattığı şokla suratındaki tüm kaslar dondu, bir tek dudakları dışında. Okuduğu satırlar dudaklarından dökülürken yüzü kaskatıydı.

Çok yalvardım.

Çok ağladım.

Dur dedim.

Ama durmadı.

Levent bunları mırıldandıktan sonra başını kaldırıp Güzin'in gözlerinin içine baktı ve Defne'nin sözlerini tekrarladı. *"Annem mutlu olabilirdi, babam yüzümde hiç kalıcı iz bırakmamıştı çünkü izin en büyüğünü ruhumda açmıştı."*

Günlük Levent'in parmaklarının arasından düşerken okuyamadığı bir kısmı ben dile getirdim. *"En acı verici olansa o gün odamda olanları ağlayarak anneme anlattığımda beni bir tokatla susturup, 'Babana iftira atacak kadar aşağılık bir çocuksun!' demesiydi. Bu canımı her şeyden daha çok yakmıştı."* Gözlerimin odağında kendi kızına inanmayan bir anne vardı ama o, eğdiği başını kaldırmıyordu.

"Bir şey söyle." Levent gözünü dahi kırpmadan Güzin'e bakarken okuduklarının şokundan çıkamadığını sarsıcı ifadesinden görebiliyordum. "Anne?" diye mırıldandığında nefesi kesilmiş gibi titriyordu. "Ablam sana böyle bir şeyden bahsetti mi?"

Levent'in nabzı hızlanırken boğazını tırmalayan öğürtüyü bastırmak için elini midesine yasladı. "Defne..." Yutkundu. "Sana şey dedi mi?" Gözleri titreşirken can çekişir gibi başını yana doğru eğdi. "Babamın ona teca..." Daha fazla dayanamayıp ellerini yere bastırdı ve kusmaya başladı. Okuduğu

Nihova

satırlarla zehir yutmuş gibi kusarken gözlerinden birbiri ardına yaşlar akmaya başlamıştı.

Artık gerçekleri biliyorsun, çocuk.

Bununla yüzleşmek Levent için iki katı daha zordu, benden farklı olarak anne ve babasını seviyordu. Ben nefret ettiğim bir adamın en korkunç yüzünü görmüştüm ama Levent bugün sevdiği insanların onda yarattığı hayal kırıklığını da yaşıyordu. Sadece ablasına olanlar için değil, anne ve babasının onda bıraktığı acıyla da boğuşuyordu. Bugün burada olanlar benim için zorsa Levent için ölümdü.

Bir yandan ağlarken bir yandan da midesindeki her şeyi kusarak çıkarmıştı. Şeref'in Defne'ye yaptıklarını idrak ettikçe daha fazla ağlayıp kusuyordu. Bir süre sonra elinin tersiyle ağzını silip başını kaldırdığında nefes alışları sıklaşmıştı. Şeref'e baktığında gözlerinde bir anda beliren öfke, daha önce onda eşine benzerine rastlamadığım türdendi.

Tüm dünyası yerle bir olmuş gibi ıslak gözlerindeki öfke karanlığa karışmıştı. Yere bastırdığı ellerini sıkarken dişlerinin arasından, "Nasıl yapabildin?" diye sordu. Sesi önce fısıltıyla çıktı fakat hemen ardından yumruğunu yere geçirip, "Kızındı lan o senin, kızın!" diye bağırıp bir hışımla ayağa kalktı. "Seni babası olarak görüyordu, nasıl yaptın! Dokunduğun, lekelediğin ve kanına girdiğin o kız, kızın sayılırdı!" Boğazını yırtarcasına bağırıp Şeref'e koştu ancak ayağındaki zincir ona ulaşmasına engel olmuştu.

İçindeki ihanet duygusu devasa bir öfkeye dönüştüğünde Levent zincirlerine daha sert asıldı. Mümkün olsa ayak bileğindeki zinciri koparıp Şeref'i öldürürdü. Ona doğru atılıp Şeref'e ulaşmaya çalıştıkça bağlı olduğu zincir onu geriye çekiyordu. Tüm gücüyle zincire asılınca sertçe dizlerinin üzerine düştü.

Levent yumruk yaptığı elini üst üste yere geçirirken çıldırmış gibiydi. "Senin kanını kurutacağım!" Gırtlağını yırtarcasına bağırıp bir şeylerden hıncını çıkarmak ister gibi yumruğunu yere geçirmeye başladı. "Seni baba bildiğim tüm o yıllara yazıklar olsun! Sen insan mısın lan!"

Levent çenesini sıktığında parmak boğumları gerilen elini bir kez daha yere vurup ağlamaya başladı. "O senin kızın sayılırdı!" Omuzları hareket edecek şekilde ağlarken öfkesinin dışa vurumu attığı yumruklardan çok daha fazlasıydı. "Nasıl kıydın ona, nasıl elin uzandı bir çocuğa!"

Adamlarıma Levent'i gösterdiğimde zincirlerini açıp onu zorla dışarı çıkarmışlardı. Levent çok karşı koydu ama dört adama direnecek güçte değildi.

Çok istese de Şeref'e ulaşmasına izin vermediler. Levent'i dışarı çıkardıktan sonra Kenan içeri girip kapıyı kapatmıştı. Kenan yerdeki günlüğü alırken sıradaki hamlemi bekliyordu. Birazdan olacakları iyi biliyordu.

Üzerimdeki ceketi çıkarırken soğuk bakışlarım Güzin'in üzerinde geziniyordu. "Başından beri biliyordun, değil mi?" Levent günlüğü okurken tüm bu süre zarfında hep Güzin'i izlemiştim. Defne'nin tecavüzcüsünün Şeref çıkması onu üzmüştü ama şaşırtmamıştı. Keşke hiçbir şeyi bilmeseydi de ben yanılsaydım ama o da bunun bir parçasıydı.

Güzin ona bir şey yapmamdan çok korktuğu için savunmaya geçerek hemen başını iki yana salladı. "Bilmiyordum!" Aceleyle ayağa kalktığında sahte gözyaşları hızlı bir şekilde gözlerindeki yerini almıştı. "Evet, Defne bana bundan bahsetti ama ona inanmadım." Birkaç damla gözyaşı yanağına süzülürken içi acıyormuş gibi elini kalbine bastırdı. "Nasıl inanabilirdim ki Şeref onun babası sayılırdı."

"Kes artık şu zırvalıkları!" Bir anda aramızdaki mesafeyi kapattım ve ensesindeki saçlarını kavrayarak başını kaldırdım. Acıyla çıkan iniltisini zerre kadar umursamadan saçlarına asıldım. "Kocanın nasıl bir kansız olduğunu senden daha iyi kimse bilemezdi!"

Vücudum öfkemin ağırlığı altında ezilirken boynunu kırmak istercesine başını arkaya çektim. "Defne'nin doğruları söylediğini başından beri biliyordun ama ona inanmak istemedin. Ona inanmayı seçseydin kızına tercih ettiğin bu lüks hayatı yaşayamazdın!" O rezil bir kadındı.

Saçlarını benden kurtarmaya çalışırken tavana bakacak şekilde başı arkadaydı. Doğru düzgün nefes bile alamadığı için gözleri döktüğü yaşlarla titredi. "Hayır, bu doğru değil." Hıçkırarak kollarını arkaya uzatıp saçlarını kurtarmaya çalıştı. "Karun bırak beni, ben senin annenim."

"Ne annesi lan ne annesi!" Ona duyduğum nefret vücudumu ele geçiren öfkenin yuvasıydı. "Sen kimsenin annesi olamazsın, annelik gibi kutsal bir duygudan yoksunsun!" O ruhunu paraya satan bir zavallıdan daha fazlası değildi.

Başımı eğip yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve duygusuz gözlerle onu izledim. Ona bakmak bile sefil boynunu kırmam için yeterliydi ama bunu yapmayacaktım. "Gerçek anlamda hayatını sikeceğim, Güzin Kalender! Bir günün ateş, diğer günün buzla geçecek ama ölmeyeceksin! Ölmeyi dileyecek hatta bunun için ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın, yine de acıyıp öldürmeyeceğim seni!" Bu aşamada ölüm onlar için kurtuluştu.

Korkudan gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyüdüğünde dudağımın köşesi soğukça kıvrıldı. "Biriniz soğukta donarken diğeri ateşte yanacak. Ertesi gün sen ateşe kavuşacaksın, o soğuk ayaza. Her gün sırasıyla yer değiştireceksiniz. Sen ve kocanı aylarca hayatta tutacağım." Yemin eder gibi başımı salladım. "Defne'ye yaşattıklarınızı iliklerinize kadar hissetmeden ölmeyeceksiniz!"

Güzin'i yere savurup gömleğimin manşetlerini açarak Şeref'e yürüdüm. Kol düğmelerimi çıkardığımı görünce telaşa kapılarak aceleyle başını iki yana salladı. "Sarhoştum." Korkudan gözleri fıldır fıldır dönerken kaçmaya çalışarak zincirlerine asıldı. "Ablana dokunmak istememiştim!" Yalvarırcasına gözlerime bakıp benden merhamet dilendi. "Sarhoştum, ne yaptığımı bilmiyordum."

Gömleğimin kollarını yukarı doğru katlarken adım adım ona yaklaşıyordum. "Ardına saklandığın bahaneler sikimde bile değil!" Buz gibi bir sesle konuştuğumda ablamın acısı daha derin bir öfkeye dönüşüyordu. "Seninle işim daha yeni başlıyor!"

Tam karşısında durduğumda dudağımın kenarı tehlikeli bir ifadeyle büküldü. "Seninle bir oyuncakla oynar gibi oynayacağım. Sikik hayatın artık benim!"

Şeref'in beti benzi atarken dizlerinin bağı çözülmüştü. Eğer onu yukarıda tutan zincirleri olmasaydı ayaklarımın önüne yığılabilirdi. Bir şeyler söylemek için dudaklarını açıp kapattı ancak yüzümdeki kararlı ifadeyi görünce tek kelime edemedi. Gözlerinin mavisine nakşedilen dehşet duygusu ona yaşatacağım şeylere duyduğu korkudan kaynaklanıyordu.

Kendini zorlayarak dudaklarını güçlükle araladı. "Bana hiçbir şey yapamazsın," derken âdeta titriyordu. "Ben senin babanım."

Yumruğum suratıyla buluşurken kaşlarım çatıktı. "Geç bunları, sen benim hiçbir şeyim değilsin, hiç olmadın!" O pişkin suratını dağıtmak ister gibi üst üste yumruklarımı geçirmeye başladığımda sakinleşmemin bir yolu yoktu. Günlükte okuduğum şeyleri hatırladıkça daha sert vuruyordum. Sanki Defne'nin acıyla çıkan sesini kulaklarımda duyuyordum.

"*Çok yalvardım.*" Çenesinin altına attığım yumrukla Şeref'in dişleri birbirine çarpıp zangırdadı.

"*Çok ağladım.*" Sıktığım elimi burnuna geçirdiğimde burnundan fışkıran kanlar ve acıyla çıkan haykırışı bana sadistçe bir zevk veriyordu.

"*Dur dedim.*" Tüm gücümle kaburgalarına vurarak onu iki büklüm etmiştim.

"*Ama durmadı.*" Kalbini göğsünden söküp çıkarmak istercesine kaburgalarına üst üste yumruklarımı geçirdiğimde bile içim soğumamıştı. Daha fazlasını hak ediyordu.

Şeref kendinden geçene kadar durmamıştım. Bir zamanlar onun durmadığı gibi ben de durmamıştım. Yumruk atmaktan kollarım yorulmuş, kaslarım ağrımaya başlamıştı ancak o, bilincini kaybedene kadar devam etmiştim. Nefes nefese geriye çekildiğimde parmaklarımın arasından onun kanı akıyordu. Mümkün olsa kötü kanını sadece elimden değil, damarlarımda söküp atardım.

Kenan'a doğru dönüp yerdeki Güzin'i gösterdim. "Şunu gözümün önünden kaldırın." Bir zamanlar sevgi dilendiğim ama tiksinti dışında hiçbir şey görmediğim gözlerine baktım. "Soğuk hava deposuna atın. Dereceyi ne yükseltin ne de düşürün. Kemiklerine kadar titreyecek şekilde soğuk ama onu öldürmeyecek kadar da düşük olsun."

Kenan onun zincirlerini çözüp kollarına yapıştığında Güzin, "Hayır!" diye bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı. "Bana bunu yapamazsın, ben senin annenim!" Kenan'ın tutuşundan kurtulmaya çalışırken dağınık saçlarının arasından ağlayarak bana bakıyordu. "Karun lütfen dur, çok pişmanım." Çenesi titrerken, "Yapma oğlum," diye daha çok ağladı. "Hiçbir şey için geç değil, yeniden başlayabiliriz."

"Ablam mezarından çıkıp gelmedikçe seninle yeni bir başlangıç yapamayız!" Kenan'a kapıyı gösterdiğimde onu kollarından sürükleyerek dışarı çıkarmıştı. Güzin'in bağırıp yardım isteyen sesi hiç kesilmedi ama umurumda olmamıştı.

Adamlarım içeri girdiğinde onlara Şeref'i gösterdim. "Zincirlerini çözüp ayırtın," derken onun o sefil vücudunu kurşunlara dizmemek için kendimi zor tutuyordum. "Fırının içine atın, biraz da o tatsın ateşi!" Şeref bugün Gurur'a yaşattıklarını yaşayacaktı.

Dışarı çıkıp Kenan'la buradan uzaklaşırken Şeref'in haykırışlarını ve Güzin'in yardım isteyen sesine kulaklarımı tıkadım. Depodan çıktığımızda dışarıdaki çocuklar hemen arabalarına yöneldi. Arabama binene kadar Kenan tek kelime etmemişti. Yola çıktığımızda şoförle aramızda olan paravanı kapatıp bana döndü. "İyi misin?"

"Tüm bu olanlardan sonra sence nasıl olabilirim?" Otuz iki yıllık hayatımda aklımın ucundan dahi geçmeyen iğrenç bir sırla sarsılmıştım. Şeref'ten her şeyi ama her şeyi beklerdim fakat Defne'ye yaptıklarını asla. Sıkıntı içinde nefesimi verip kravatımı sertçe çekiştirdim. "Levent nerede?"

Kenan arkamızdaki arabaları gösterdi. "Arabada."

"Çocukları ara, onu uçağa bindirip Fransa'daki malikâneye göndersinler."

Kenan onaylamayan gözlerle bana baktı, bu konuyu tekrar düşünmem için beni zorluyordu. "Levent daha toy bir çocuk, onun da tuzağa düştüğünü iyi biliyorsun. Defne hakkında öğrendikleri çok yeni, her zamankinden daha fazla size ihtiyacı var." Yapma dercesine kaşlarını büktü. "Anne ve babasının gerçek yüzünü görmesinin üzerinden bir saat bile geçmedi. Levent bu kadar berbat durumdayken onu evden kovamazsın."

Levent yaptıklarının farkında olsun veya olmasın, umurumda değildi. Bana olanları zerre kadar önemsemiyordum ama Levent yüzünden Gurur ölebilirdi. Hepsi bu da değildi, karım ve çocuğumu da kaybedebilirdim. Duha ve Farah'ın yardımı olmasaydı Gurur canlı canlı gömüldüğü o mezarda ölecekti. Bige ise beni kurtarmaya çalışırken Şeref'in elinde can verecekti. Tüm bunlara Levent sebep olmuştu.

"O piç kurusu bize güvenmeliydi." Kendimden taviz vermeyerek camdan dışarıya bakmaya başladım. "Anne ve babasıyla görüşmüyorsak haklı bir sebebimiz olduğuna inanmalıydı. Ona olan öfkem yatışana kadar gözümün önünden kaybolacak."

"Peki, Gurur'un bundan haberi var mı?"

"Bu ikimizin aldığı ortak bir karar."

Levent'in yurt dışına sürgün edilmesini öneren Gurur'du. Yeteri kadar sakinleşmeden onu görürse elinden bir kaza çıkacağını, bir süre Levent'i yurt dışına göndermemin doğru olacağını söylemişti. İkimiz de bu konuda aynı fikirde olduğumuz için onu ülkeden sürgün ediyorduk. Aileyi ilgilendiren ortak kararları tek başıma almazdım, bunu yapmam Gurur'u yok saymak olurdu. İkimizden biri izin verene kadar Levent tekrar Türkiye'ye dönmeyecekti.

Kenan bu konudaki kararımı değiştiremeyeceğini görünce yenilgi içinde başını salladı. "Bari onu sen uğurla."

Kenan'ın neyin peşinde olduğunu iyi biliyordum. Levent'i uçağa bindirirken bana olan yakarışlarına dayanamayıp onu göndermekten vazgeçeceğimi umuyordu. "Çocuklar bu işi benim yerime yapar." İç çekerek önüme

Nihova

döndüm. "Kardeşin kardeşe vedası olmaz, gittiğini gözüm görmesin." Yoksa dayanamayıp kalmasına izin verirdim ve bunu yaparsam Gurur onun işini bitirirdi.

"*Burada kalırsa andım olsun ki onu öldürürüm!*" Gurur'un sözleri aklıma gelince kemiklerime kadar titredim. "*Öfkem dinene kadar o çocuğu gözüm görmesin. Karun yoksa beni sen bile durduramazsın!*" Gurur bu tür konularda şaka yapmazdı, öldürürüm dediyse gerçekten öldürürdü. Eline yeğeninin kanı bulaşsın istemiyordum, bu yüzden Levent gitmeliydi.

Bige Efil Saka

Karun dün gece eve çok geç geldiğinden onu beklemeden uyumuştum. Gurur'la konuşmak istediği için beni arayıp geç geleceğini söylemişti. Duha'yla birlikte Gurur'u görmeye gitmişlerdi ve gece geç saate kadar içmişlerdi. Umarım erkek erkeğe yaptıkları o konuşma Gurur'un aklını başına getirirdi yoksa Farah'la ikisi uykusuzluktan ölecekti. Duyduğuma göre Gurur olmadan Farah da hiç uyuyamıyordu.

Kızın zaten ciddi bir uyku problemi vardı. Yıllardır kendini bir sarkaçla uyutuyor ve sarkacı olmayınca hiç uyuyamıyordu. Eskisi gibi boynunda taşıdığı o yakut sarkaç bile onu uyutamıyordu, belli ki onun sarkacı artık Gurur'du. Kocasına ihtiyacı olmadığını göstermek için her gece anestezilerle kendini uyuttuğunu öğrenmiştim.

Karun'dan öğrendiğim bir diğer şeyse Levent'in Fransa'ya gittiğiydi. Bunu duyunca çok üzülmüştüm, Levent'i seviyordum. Karun bana yanılmadığını, Levent'in hiçbir şeyden haberinin olmadığını söylemişti. Babasının tuzağına düştüğü için Levent bile isteye Karun ve Gurur'a ihanet etmemişti. Buna rağmen Karun ve Gurur onu yurt dışına sürgün etmişti.

Aslında onlara da kızamıyordum, Levent'in sebep olduğu o olayda en çok ikisinin canı yanmıştı. Bu yüzden Çağıl ile ikimiz onların bu kararına saygı duymak zorunda kalmıştık. İkisinin öfkesi biraz dinince Levent'in eve dönmesine izin vereceklerini biliyordum. Henüz her şey çok yeni olduğu için herkesin biraz zamana ihtiyacı vardı.

Tüm bunları sonra düşünürdüm, şimdi halletmem gereken başka bir konu vardı. Nedim'le konuşup ona Çağıl ve Çiçek'ten bahsetmeliydik. Tüm gün Çağıl çok ısrar ettiği için bu konuyu daha fazla erteleyemezdik. Çağıl

bahçede, Çiçek ise mutfakta stresten dönüp dururken Karun'la büyük salona geçmiştik. Kahvelerimizi yudumlarken Nedim'in gelmesini bekliyorduk.

"Bu işi niye ben yapıyorum?" Sızlanarak fındıklı lokumlardan ağzıma birkaç tane sığdırdım. "Kardeşin olacak hayvan tüm gün canıma okudu, bir de onu baş göz mü edeceğim?"

Aynı anda üç lokumu ağzıma bastırdığımı gören Karun gülmemeye çalışarak bana peçeteyi uzattı. "Sen Kalender hanesinin en büyük gelini ve hanımısın. Çağıl'a düğün dernek kurmak senin işin."

"Ona kıytırık bir düğün yapacağım. En ucuz organizasyonu ayarlayacağım."

Karun bıyık altından gülerken kaşları alayla yukarı havalandı. "Bu senin şanına yakışmaz. Sen bugüne bugün Bige Efil Saka Kalender'sin, yapacağın düğün de en az senin kadar ses getirmeli." Beni nasıl gaza getireceğini iyi biliyordu.

Homurdanarak kahvemden bir yudum aldım. "Unuttursan hatırlatayım, ben artık Kalender değilim."

"Yavrum, evet dedin de ben mi nikâhı kıymadım?" Kanayan yarasına tuz basmışım gibi mavi gözleri sitemliydi. "Bir an önce benimle evlensen iyi edersin, çocuğumun bir Kalender olarak doğmasını istiyorum."

İkimizin arasında duran sehpanın üzerindeki salatalık turşusunun kavanozunu alarak ona omuz silkmekle yetindim. "Seninle bir daha evlenmeyeceğim, zaten ilkinde de seninle isteyerek evlenmedim." Daha fazla canını sıktığımı biliyordum ama bu konuda fikrim değişmeyecekti. İlk evliliğim tam bir faciayla sonuçlanmışken bir daha hiçbir güç beni o nikâh masasına oturtamazdı.

"Kahvenin üzerine turşu mu?" Az önce kahve ve lokum yerken şimdi elimde turşu kavanozunu gören Karun yüzünü buruşturdu. "Sen harbi midesizsin."

Kavanozun kapağını açmaya çalışırken ona olan bakışlarım fazla tersti. "Midesiz olan senin çocuğun, tüm bunları bana o yedirtiyor. Onaylamadığın hayvanlarla beslenmeyi çocukken bırakmıştım." Ona karnımı gösterdim. "Hamile kaldığımdan beri eski kötü alışkanlıklarım geri geldi." Yiyemediğim şeylerin acısıyla neredeyse ağlayacaktım. "Dana pirzola varken kurbağa aşermek benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

Karun kaskatı kesildiğinde neredeyse elindeki fincanı düşürecekti. Bana döndüğünde ifadesi sarsıcıydı. "Canın kurbağa mı çekiyor?"

"Evet, dersem bana çok kızar mısın?"

"Seni net boğarım!"

"Canım hiçbir şey çekmiyor, konuşma benimle!"

Karun uzanıp bir türlü kapağını açamadığım turşu kavanozunu elimden aldı. "Eski kötü alışkanlıklarının geri gelmesinin nedeni hiç et yememen olabilir." Benim açamadığım kapağı fazladan güç uygulamadan açıp bana uzattı. "Birkaç lokma da olsa et yiyemez misin?"

"Yiyemiyorum kocam." Suratımı asarak kavanozun içinden bir tane salatalık turşusu aldım. "Hamile kaldığımdan beri sağlık bakanlığının onayladığı et türünü yiyemiyorum." Karnıma kötücül bakışlar atıyordum. "Sanırım bir Hannibal[3] doğuracağım. İnsan etini bile yedirir bu bana." Başımı çevirip masum gözlerle Karun'a baktım. "Normalde böyle şeylere hiç merakım yok, bilirsin."

Dudağının köşesi titrediğinde gülmemeye çalışarak başını salladı. "Bilmez miyim..."

Nedim'i yalnız beklerken Furkan ve Celil'le içeri girince turşudan bir ısırık alıp onlara karşımızdaki üçlü koltuğu gösterdim. "Oturun, konuşmalıyız."

Üçü konunun ne olduğunu bilmediğinden bir süre birbirlerine tuhaf bakışlar atıp gösterdiğim koltuğa oturdu. "Nedim, senin Çiçek'ten başka kimin kimsen var mı?" Konuya bodoslama daldığım için yanımda oturan Karun homurdandı. Madem bu kadar iyi biliyordu, o zaman kendi konuşsundu.

Karun bana doğru kafasını uzatıp kısık bir sesle, "Acaba bu konuşmayı daha özel bir zamanda mı yapsak?" diye küçük bir öneride bulundu.

Salatalık turşusunu *hard* diye ısırırken ağzım doluydu. "Bence kız kardeşini istediğimizi mum eşliğinde duymak istemez," dedim aynı fısıltıyla.

"Salonumda da duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Karun konuşmaya hevesliysen ben susayım sen hallet."

"Pekâlâ, devam et."

Kavanozdan yeni bir turşu alarak bakışlarımı tekrar Nedim'e çevirdim. "Çiçek dışında bir akraban var mı?"

Nedim bir karın ağrımız olduğunu biliyordu ama sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Yerinde tedirginice kıpırdanıp, "Bige Hanım bir kusurumuz

[3] Thomas Harris'in *Kuzuların Sessizliği* adlı eserinde yer alan, zeki, kötü ve tehlikeli seri katildir. (e.n.)

mu oldu?" diye sordu. "Veya kardeşimin?" Her zaman fazla saygılı biri olmuştu.

Karun'un konuşma şeklini taklit ederek, "Sizden yana bir kusur yok, koçum," dediğimde Karun gülüşünü bastırmak için başını eğdi. "Sen soruma cevap ver, kimi kimseniz var mı?"

Nedim başını iki yana salladı, otururken bile ceketinin önünü kapatmaya çalışıyordu. "Babaannem dışında hayatta olan bir yakınımız yok."

Çağıl'ın beni zorladığı bu konuşma için ona bir posta dayak atmak istiyordum. "Yarın izinlisin, Nedim. Babaannenin yanına git, yarın akşam size geleceğiz. Bu arada... Çiçek'i de işten çıkarıyorum." Çiçek'e daha fazla hizmetçilik yaptıramazdık. Bir süre babaannesinin yanında kalacaktı, daha sonra hizmetçi olarak girdiği bu eve gelin olarak gelecekti. O artık bizim müstakbel gelinimizdi.

Çiçek'i işten çıkardığımı duyunca Nedim'in yüzü sararıp omuzları gerildi. "Bige Hanım," derken sesi kısılmıştı. "Çiçek'in size karşı bir yanlışı mı oldu?"

Çiçek'i kovduğumu düşünen Furkan'ın da suratı değişmişti. "Çiçek'i niye kovuyorsunuz?"

"Kovmadım, onu işten çıkarıyorum."

"İkisi aynı şey değil mi?"

"Değil."

Furkan dik dik bana bakarken bakışları hesap sorar gibiydi. "Ben bir fark göremiyorum, Bige Hanım."

Turşu kavanozunun kapağını ona fırlatırken kaşlarım çatıktı. "Biraz daha araya girersen seni yaşatarak öldürürüm ve inan bana aradaki farkı göremezsin!"

"Ama Bige Hanım..."

"Tüm gün beni Çağıl ile yalnız bırakmışken bana Bige deme!"

"Ne diyeyim?"

"Tanrıça veya kraliçe diyebilirsin. Eğer istersen hükümdar, sultan da diyebilirsin. Gördüğün gibi seçenek çok," diye ona çıkıştığımda Furkan gülerek başını salladı.

"Daha azı beklenemezdi."

Furkan'ı susturup Nedim'e döndüğümde endişeli görünüyordu. Stresten dizinin üstünde duran elini sıkıp açarak ona bir açıklama yapmanı bekliyordu. "Çiçek'i işten çıkardım çünkü bu eve telli duvaklı gelin gelmesini

Nihova

istiyoruz." Nedim gözlerini belerttiğinde *doğru anladın* dercesine başımı salladım. "Eğer senin de rızan olursa yarın akşam Çiçek'i istemek için kapını çalacağız."

Furkan'ın gözleri irileştiğinde neyi olduğunu anlamadım. Nedim'den daha büyük tepkiler vermeye başlamıştı. Şoke olmuş gibi beni izlerken birkaç kez yutkundu. "Bige Hanım," derken gözleriyle bana Karun'u gösteriyordu. "Sırf onunla tekrar evlenmemek için Karun Bey'i evlendiriyor musunuz?"

Anlamadım, ne?

"Bana bak, kaldırtma beni ayağa!" İki dakikada sinirlerimin içinden geçen bu aptalı parçalayabilirdim. "Eski kocama kendi ellerimle düğün dernek kuracağıma onu hadım ederim daha iyi!" Sırtımın arkasındaki kırlenti alıp Furkan'a fırlattım. "Çiçek'i bir Kalender'e isteyeceğimiz doğru ama o Kalender, Karun değil!"

Sevdiğim adamı evlendirmeye kalkışacak kadar aklımı yitirmediğimi anlayan Furkan rahatlayarak nefesini verdi. "İyi bari, tertemiz sıyırmamışsınız," demişti ki aklına ne geldiyse yine gözlerini belertti. "Çiçek'in yaşı Levent Bey için büyük değil mi?" Beni delirtecekti!

"İhtimallerinin arasında neden Çağıl yok?"

Furkan anlamayan gözlerle aval aval suratıma baktı. "Çünkü o asker ve askerler bence evlenmemeli."

"Katılıyorum." Çok hızlı U dönüşü yaptığımda Karun çatık kaşlarla bana baktı, direksiyonu tekrar çevirdim. "Katılmıyorum," dedim aceleyle. Daha sonra Furkan'a dönüp ayağımdaki ayakkabılardan birini ona fırlattım. "Son söylediklerine katılsam da her asker babam gibi değil. Defol git şuradan, araya girip duruyorsun!"

Furkan'ı salondan gönderdikten sonra Nedim'e döndüm. Nedim'in bütün vücudu ağırlaşırken Karun ifadesiz gözlerle onu izliyordu. Çağıl ve Çiçek'i yan yana bile düşünmeyen Nedim ne diyeceğini bilmez bir hâldeydi. Yüzünde mimik bile oynamazken donup kalmıştı. Hiç tepki vermiyordu ama kızgın bakan gözlerinde bir abi olarak bu duruma sinirlendiğini görebiliyordum.

Hiçbir şey söylemesine izin vermeden, "Hemen celallenme," dedim yumuşak bir sesle. "Eğer düşündüğün gibi Çağıl kız kardeşinle gönül eğlendirseydi onu istetmeye kalkışmazdı. Çağıl yıllardır Çiçek'i seviyor." Nedim afallayarak bana döndüğünde ne diyeceğini bilemedi.

Nihova

"Çağıl'ın hayatı hep askeriyede geçiyor ancak ne zaman eve dönse yaşıtları gibi kadınlarla takılmıyor. Fark ettiysen doğru düzgün dışarı bile çıkmıyor." Sakince konuşup ortamı yumuşatırken buradakilere gözden kaçırdıkları bir detayı hatırlatıyordum.

"İzin günlerini dışarıda eğlenerek geçirmek varken sizce neden hep evde? Çünkü evde istediği ve kalbinin arzuladığı biri var." Çiçek evde diye Çağıl izin günlerini hep dört duvar arasında geçiriyordu. Şu zamana kadar bunu nasıl fark etmediklerini anlamıyordum.

Karun biraz düşününce haklı olduğumu anladı. Derin nefesler eşliğinde suskunluğunu bozarken gözlerini Nedim'den ayırmıyordu. "Ben kardeşime kefilim. Çiçek'i gözünden sakınacağını ve emanetine en iyi şekilde sahip çıkacağına eminim." Karun bunları söylerken fazla ciddi görünüyordu. "Çağıl'ın Çiçek'e bir yanlışı olursa senden önce bunun hesabını ben sorarım."

Karun başını ağır ağır sallayarak bunun sözünü Nedim'e verdi. "İkisi de bu evliliği istiyor. Biraz düşün ve bize son kararını bildir." Karun ayağa kalkıp az önce Furkan'a fırlattığım ayakkabımı yerden aldı. Yanıma gelip karşımda diz çöktüğünde nabzım hızlanmıştı. Altı kan kırmızısı olan siyah stilettoları ayağıma giydirirken çok nazikti.

Adamlarının önünde karşımda diz çökmekten gocunmuyordu. Tıpkı tüm mafya liderlerinin yanında içeri girdiğimde ayağa kalkıp ceketinin önünü kapattığı o gün gibi beni kendinden üstün tutuyordu. Karun elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru yürüttü. Bunu yaparken dönüp Nedim'e bakmadı ama ona son sözlerini söyledi. "Çağıl'a birkaç yumruk atmak istersen bahçede." Aklına ne geldiyse güldü. "Endişen olmasın, sana karşılık veremez."

İkimiz salondan ayrılıp üst kata çıkarken onaylamayan gözlerle Karun'a bakıyordum. "Neden Çağıl'a vurmasını istedin?"

Elini sırtımın arkasına koyarken keyifli görünüyordu. "Çünkü şu anda yapmak istediği tek şey bu."

"Çağıl'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"O piç, abisi olan bir kızı sevdiyse yiyeceği yumrukları zaten göze almıştır."

Turşu kavanozunu sıkıca göğsüme bastırırken sızlanmaya başladım. "Keşke bir abim olsaydı, o da sana birkaç yumruk atardı."

Yüksek sesle güldü, gülüşü kalbimi titretiyordu. "Sen kırk abiye bedelsin, Çeyrek Mafya. Senden yediğim darbeleri hiçbir abi bana atamazdı."

"Haklısın." Gurur'un o meşhur sözünü taklit edip, "Ben tek başıma bir ulusum," dediğimde Karun'un dudaklarındaki gülüşü soldu. Yüzü kararırken gözlerindeki parıltılar kaybolmuştu. "Dün geceki sohbetiniz pek iyi geçmedi mi?" Ona bunu sorduğumda Karun yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu.

"O piçi anlamak için onun gibi deli olmak gerek."

"Hiç de bile, ben onu anlıyorum."

"Can güvenliğim için dilimin ucuna kadar gelen şeyi söylemeyeceğim," dedikten sonra gülüşünü benden saklamak için adımlarını hızlandırmıştı. Söylememiş hâli bu muydu?

Odamıza girdiğimizde Karun'un ilk işi şömineyi kontrol etmekti. Bu sıcak havalarda odamız cehennem gibi ısınmıştı ama yanan şömineye birkaç odun daha attı. Karun sıcağı yeteri kadar hissedemiyordu. "Gurur uyuşturucuya tekrar başlar diye endişeleniyorum." Bana bunları söylerken gardıroptan kendine daha rahat kıyafetler çıkarıyordu. "Ona Farah'ı unutturacak her yolu deniyor, tabii uykusuzluk da bunun cabası."

Yatağın kenarına otururken tüm keyfim kaçmıştı. "Gurur'u bir şekilde klinikten çıkarmalıyız."

"Artık klinikte değil." Kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken ifadesi küfreder gibiydi. "Bu öğlen huzurevine yerleşmiş."

Kahkaha attığımda Karun'un kaşlarını çatması bile gülüşümü durduramadı. Gurur Kalender gerçekten kafasına estiği gibi yaşıyordu. Gülüşlerimin arasından, "Neden klinikten ayrılıp huzurevine yerleşmiş?" diye sordum merakla.

"Nereden bileyim." Gömleğini çıkarıp yatağın üzerine atınca onun sıkı kaslarıyla bakışmaya başladım. "Bir akıl hastasının yaptıklarında mantık aranmaz."

"Ama bir sebebi olmalı."

"Okulda sıranın üzerine çıkıp herkesin gözleri önünde ön sırasındaki çocuğun üzerine işediğinden beri onun yaptıklarında bir sebep aramıyorum," diye homurdandığında tekrar gülmeye başladım. Karun ve Gurur'un okul çağlarını gerçekten çok merak ediyordum.

Gömleğini çıkardıktan sonra her şey aklımdan uçup gitmişti. Kavruk tenindeki sıkı kaslarından gözlerimi ayırmadan ona doğru yürüdüm. "Düşünme bunları, seni çok özledim," diye ona sırnaşırken ne istediğimi çok

belli ediyordum. Karşısında durduğumda uzanıp ellerini tuttum. "Bir gün görmeyince bile çok özlüyorum."

Ona olan aç bakışlarımı yakaladığı için bıyık altından gülerken ciddi kalamıyordu. "Beni mi özlüyorsun yoksa benimle sevişmeyi mi, hiç belli değil."

"Hayatım, ben seni mega paket olarak aldım." Başımı omzuma doğru eğip baştan ayağa onu süzdüm. "Tüketici haklarım olduğu için paketin içindeki her şeyi kullanabilirim."

"Eşya mıyım ben, Bige?"

Omuzlarımı dikleştirerek onun kalın sesini taklit ettim. "Öyleysen bile benim eşyamsın, lan!" dedim kabadayılar gibi. "Kim ne karışır?"

Gülüşünü bastırmaya çalışarak o da beni taklit etti. "Lan deme bana."

"Demem tertip, şimdi çıkar şu pantolonu." Gür bir kahkaha patlattığında gülmekten gözleri kısılmıştı.

Ellerim pantolonunun kemerine uzandığında hemen kendini geriye çekti. Yüzünde kaprisli bir ifade vardı. "Evlenmeden olmaz." Üçkâğıtçı herif, işi yine evliliğe getirmişti.

Parmaklarımı dudağımın üstüne koyup olmayan bıyıklarımı kıvırıyormuş gibi yaptığımda ona yandan bir bakış attım. "Önce koynuma alayım, sonra nikâhıma." Çapkınlara yakışır bir şekilde sırıttım. "Tadına bakmadığım ürünü almam."

Karun'un mavilerinden alaycı bir parıltı geçtiğinde sahte bir alınganlıkla geriye çekildi. "Kaç ay oldu ama bir gram ilerleyemedik. Sen beni evlilik vaadiyle kandırıyor musun?"

"Ulan sanki hamile bıraktık." Ağzımı sulandıran kaslarını işaret ettim. "Gösterip de elletmemek hangi kitapta yazar?"

Eşek herif yatağın üzerinde duran gömleği alıp göğsüne bastırırken çok sevimli görünüyordu. "Evlenmeden olmaz dedim, sonra çocukla ortada bırakırsın beni."

"Yavrum ben öyle biri miyim?" Rolleri değişmişken dudaklarımı emerek onu süzüyordum. "Hadi naz yapma, sen de istiyorsun."

Gözlerindeki muzırlıkla beni izlerken onu kullanıp bir kenara atmışım gibi davranmaya başladı. Gömleği sıkıca göğsüne bastırırken kendini ağırdan satıyordu. "Nenem kadın kısmına çok güvenme demişti. Seni yatağa atana kadar onlardan iyisi olmazmış ama seninle işleri bitince bir kenara atarlarmış."

"Nenen de dedene vermiş ki soyu yürümüş." Saçlarımı arkaya doğru savurarak sırıttım. "Bırak neneyi dedeyi de gel benim ol."

Tekli koltuğun arkasına geçerek aramızdaki mesafeyi açtı. "Nenem dedeme verdiğinde evliydi." Koltuğun üzerindeki kırlenti alıp kafama attı. "Ayrıca ne biçim konuşuyorsun sen nenemle. Vermek falan, çok ayıp, Bige."

"Nenen de işime taş koymasın." Kafama çarpıp yere düşen yastığa tekme attım. "Sabrım kalmadı, geç şu yatağa!"

Sanki çok alıngan biriymiş gibi yalandan gözlerini belertti. "Bana bağırdın." Hemen ardından kapris yaparak çenesini dikleştirdi. "Bugün koltukta uyuyacaksın, başım ağrıyor benim!" Bu kadar sempatik olmasın, yoksa kalbim duracaktı.

Tek kaşımı yukarı kaldırırken üstendiğim rolün hakkını vermeye çalışıyordum. "Zamansız ağrıyan başını şey yapayım, Karun!"

Dudağının köşesi yavaşça yana doğru büküldü. "Ağrıyan başıma ne yaparsın?" Gözlerinin ardından haylaz parıltılar geçtiğinde bıyık altından gülüyordu. "Siker misin?"

Kahkahalarla gülmek isterken ciddi görünmek için kendimi zorladım. "Ne biçim konuşuyorsun sen benimle." Az önceki sözlerine değinerek onu kınadım. "Çok ayıp, Karun."

Göğsünün üzerinde tuttuğu gömleği yere atıp koltuğun arkasında çıktığında dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Oynadığımız oyun sayesinde bir an ona acı veren şeyleri unuttuğu için mutluydu. İyi bir gün geçirmediğini biliyordum, dün anne ve babasıyla görüşmüştü. Dışarıda yaşadıklarını eve gelince bir nebze unutmasından memnundum.

Karşımda durduğunda Karun'un hızlanan kalp atışlarını duyabiliyordum. Başını eğip beni seyrederken gözlerindeki değişimi izledim. Yüreğinde taşıdığı sevginin parıltısı gözlerinin mavisinde yer edinmişti. Sert çehresi gevşerken başını yavaşça eğerek yüzlerimizi hizaladı. "Seni çok seviyorum, nefesim." Kelimeler dudaklarından boğuk çıkarken içine çektiği nefes benmişim gibi hissettiriyordu. "Sen benim tüm dünyamsın."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdiğinde kollarımı boynuna doladım ve ayak parmaklarımın ucuna basarak ona doğru yükseldim. "Beni ne kadar seviyorsun?"

Cilveli bir sesle ona sımaştığımda iri elleri belimin iki yanını kavradı. Tutuşu bile fazla sahipleniciydi. Gözlerini gözlerime kenetledi ve benim kahvelerimde kaybolmuş gibi iç çekti. "Seni ne kadar sevdiğimi veya seni

sevmenin nasıl bir his olduğunu sana anlatamam. Bunu kendime bile anlatamıyorum."

Başını hafifçe iki yana sallarken ılık nefesi yüzüme değiyordu. "Sen benim ışığım değilsin, karanlığın ta kendisisin." Belli belirsiz gülümsedi. "Tıpkı benim gibi ve sen hep biraz bendin." Başını yana yatırarak karnımı gösterdi. "Biz seninle kendi ışığımızı yarattık ve bu yaptığımız en iyi şey olabilir."

Kıkırdadığımda burnunu burnuma sürterek diliyle dudaklarını ıslattı. "Sorduğun soruya gelirsek..." Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Küçük ama etkisi büyük bir öpücüktü. "Seni sevmeyi tanımlayacak kadar geniş bir hayal gücüm yok, hayal gücümün çok ötesinde bir şey bu. Bendeki bu şey her solukla biraz daha artan ama durmaksızın büyüyen bir his." Yüzümü izleyerek bunları söylerken benim dışımdaki her şeyi unutmuş gibiydi.

Parmakları sırtımın arkasına uzanırken içliydi bakışları. "Seni sen olduğun için çok seviyorum." Yüzü huzurla aydınlanırken bakışlarındaki yoğunluk sesine yansıyordu. "Bana rağmen kendin olmayı hiç bırakmadığın için teşekkür ederim, Saka. Sen bu kadar arıza biri olmasaydın belki ben bugünkü adama dönüşemezdim."

Gülüşüm genişlediğinde muzır gözlerle pası bana attı. "Şimdi sen söyle bakalım, beni ne kadar seviyorsun?"

Boynundaki kollarımı çözüp ellerimi çıplak göğsünde gezdirdim. "Seni ne kadar çok sevdiğimi anlatamam ama gösterebilirim." Tüm vücudu beklentiyle kasılırken gözlerinden yakıcı bir his geçmişti.

"Hımm," derken bana sataşır gibiydi. "Evlilik teklifimi kabul ederek de gösterebilirsin mesela."

"Karun, keyfimin içine limon sıkmayı bırak." Onunla asla evlenmeyeceğimi artık kabullenmeliydi. "Evlilik bize yaramadı, biz böyle iyiyiz."

Tüm keyfi kaçmış gibi benden uzaklaşıp arkaya çekildi. "Evlendiğimiz için tanıştık Saka, nasıl evlilik bize yaramadı dersin?"

Başımı kaldırıp kararlı bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Seninle evlenmeyeceğim, Sanri." Bu konunun artık kapanmasını istediğim için kızgınlıkla ona bakıyordum. "Israr etmen hiçbir işe yaramaz, tekrar evlenmeyeceğim."

Omuzları dikleşip taş kesildiğinde alnındaki çizgiler belirginleşmişti. "Bir gün benimle yeniden evleneceksin!" Bunu söyleme şekli yemin eder gibiydi.

Nimova

Onu daha fazla kızdırmayı göze alarak alay edercesine güldüm. "Hiçbir zaman resmî olarak karın olmadığımda bu konuda şaka yapmadığımı anlayacaksın."

Sinirden nabzı hızlandığında onu bırakıp banyoya yürüdüm. Kapı koluna uzanan elim havada kaldı, Karun kolumdan tuttuğu gibi beni kendisine çevirmiş ve sırtımı kapıya yaslamıştı. Kolumdaki parmakları kaçmama engel olduğu için kapı ve onun arasında sıkışmıştım. Onunla evlenmek istemediğim için sinirliydi ancak beni zorlayarak evet dedirtemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bu konuda ısrarını sürdüreceğini biliyordum ama beni zorlayarak benimle evlenemezdi. İkinci evliliğimizin ikimizin de isteğiyle olması gerekiyordu. Sert çehresi göz korkutuyordu ancak derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. "Bu yıl bitmeden nikâhlı karım olacaksın!" Bana bunun sözünü verir gibi ciddiyetle yüzümü izliyordu. "Demedi deme, karım olacaksın. Bak yazıyorum buraya."

"Nereye yazıyorsun?" diye sorduğumda başını omzuna doğru yatırdı ve beni öpmeden hemen önce, "Buraya," dedi.

Dudaklarımız birleştiği an aramızdaki çekimin statik elektriği sanki tüm vücuduma akın etmişti. Baştan ayağa titrediğimde ona tutunmak için yanımda duran ellerimi kaldırdım. Ancak Karun ellerimi tutup başımın üstüne hapsetti ve tek eliyle bileklerimi tutarken kendini bana bastırdı. Dudaklarımdan çıkan iniltiyle öpüşü daha tutkulu bir boyuta ulaşmıştı. Gerçek anlamda bana nefes aldırmıyordu.

Bu durumdan şikâyetçi olduğumu da söyleyemezdim. Karun'un dudakları aklımı başımdan alırken dilinin devreye girmesiyle iniltiler çıkararak ellerimi kurtarmaya çalıştım. Ona dokunmak istiyordum ama bana izin vermiyordu. Evlilik teklifini reddettiğim için beni cezalandırır gibi ellerimi bileklerimden başımın üstünde tutuyordu. Dili ağzımın içinde gezinirken dudaklarımız birbirine değdikçe içimde volkanlar patlıyordu.

Karun'un bir eli bileklerimi tutarken boştaki elini kaldırıp kısa eteğimin altına uzandı. Parmakları bacaklarımın iç kısmına yavaşça sürtününce yerimde hafifçe kıpırdandım. Bacaklarımı onun için araladığımda bu onu çıldırttı. Boğazından hırıltılar çıkarıp beni hoyratça öptüğünde daha şimdiden tüm bedenim yanmaya başlamıştı. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak için deliriyordum.

Karun'un ılık nefesinde boğulmaya başladığımı hissediyordum ve bu en güzel ölüm şekli olabilirdi. Eteğimin altında rahat durmayan eli düşünme

yetimi benden alıyordu. Parmakları bacaklarımın arasına sürtünerek arzuladığı noktaya ulaştığında iç çamaşırı giymediğimi gördü. Küfürle karışık kısık bir inilti çıkardığında başını hafifçe geriye çekmişti.

Aldığım hızlı nefeslerin arasından güçlükle onu görürken Karun'un bakışları kararmıştı ancak kaşları çatıktı. "Kalçanı zor kapatan etekler giydiğinde mümkünse altında iç çamaşırın olsun."

Islak dudaklarımı emerken kirpiklerimin altından onu süzüyordum. "İç çamaşırı giymeyi sevmiyorum."

Bacaklarımın arasındaki eli kadınlığımı sertçe kavradığında neredeyse çığlık atacaktım ama acıdan değil, zevkten. Karun parmaklarıyla bana işkence yaparken kaşları hâlâ çatıktı. "Kalan hayatında hep pantolon giymek istemiyorsan el kadar olan eteklerin altına iç çamaşırı giyeceksin." Bu açık bir tehditti ama tehdidi beni kısıtlayacak kadar değildi.

Kısa etek giymeme karışmıyordu, karışmaya kalkışırsa çırılçıplak gezeceğimi bilecek kadar beni tanıyordu. Onun tek istediği eğilme ihtimalime karşı altımda çamaşırımın olmasıydı. "Tamam." Ona istediğini verdiğimde kendimi bacaklarımın arasındaki eline doğru ittim. "Odanın dışında iç çamaşırı giyerim ama bu odanın içinde giymem."

Mavi gözlerine yıldırımlar düşerken dudağının köşesi yavaşça kıvrıldı. "Odamızda istersen çırılçıplak gez, umurumda olmaz." Piç bir şekilde sırıttı. "Hatta işime gelir." Boğuk bir sesle konuştuktan sonra daha fazla dayanamayıp tekrar dudaklarıma kapanmıştı.

Kollarım başımın üstünde durmaktan ağrımaya başlamıştı ama onları yere indirmeme Karun izin vermiyordu. Dudaklarımı hafifçe dişleyerek beni öptükçe âdeta şehvet girdabının içine çekiliyordum. Alt tarafta rahat durmayan eli aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Parmaklarından biri içime girdiğinde sırtım yay gibi arkaya bükülmüştü. Ve ikinci parmağı da içimdeki yerini almıştı. Bu hissi özlemiştim.

Ellerimi üzerinde gezdirmek için delice bir istek duyuyordum. Bir kez daha kollarımı çekiştirdiğimde, Karun avucunda birleştirdiği bileklerimi sıkarak kafamın üstüne iyice kenetlemişti. Öpüşlerinin arasından, "Lütfen," diye fısıldarken ihtiyaç içinde kıvranıyordum. Ellerimi bırakmalıydı.

Karun alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirerek bıraktığında kısa bir an yüzüme baktı. Aldığım her nefesle göğüslerim onun sıkı kaslarına sürtünürken terlemeye başlamıştım. Ona duyduğum arzu, yanan şömine ve odanın sıcaklığı yüzünden alnımda pul pul terler oluşmuştu.

Karun öpülmekten şişen dudaklarımı izlerken mavi gözlerindeki o ifade benimle oynamaktan zevk aldığını gösteriyordu.

Yüzünü biraz daha bana yaklaştırdı, aramızdaki kısacık mesafenin hemen kapanmasını istiyordum. Parmaklarını içimden çıkarmasını hoş karşılamadım. Dudaklarımdan sitemle karışık dökülen mırıltılar onu daha çok eğlendiriyordu. Parmak uçları yavaşça kadınlığımın üzerinde gezinmeye başlayınca omurgamdan başlayan bir titreme, bacaklarımın arasının zonklamasına neden oldu. Bilerek ağırdan alıyordu.

Karun özellikle hep aynı noktayı okşarken gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Eli eteğimin altında rahat durmadıkça her nefesle göğüs kafesim yükseliyor, kalbim patlayacakmış gibi hızlanıyordu. Artık odada duyulan tek şey benim nefes seslerimdi. Karun ise her dokunuşla aralanan dudaklarımı, ısınan yüzümü ve şakaklarımdan kayan ter damlacıklarını izliyordu. Bacaklarımın arasındaki eli bir vibratör görevi görüyormuş gibi beni çıldırtmaya başladığında hareketlerini hızlandırdı.

Dişlerimi alt dudağıma geçirirken elinin altında âdeta kıvranıyordum. Vücudum hafiften kasılmaya başladı, tam arzuladığım rahatlamaya ulaşmak üzereydim ki Karun bir anda elini çekti. Dudaklarım O şeklini alırken hüsrana uğramış bir hâlde ona bakıyordum. Orgazmın eşiğindeyken gevşememe izin vermemişti. Dudaklarımı biraz daha araladım ancak bir şey söylemeye henüz hazır değildim. İstediğim tek şey yaktığı kıvılcımı bir yangına dönüştürmesiydi.

Ona doğru uzandığımda başını geriye çekti. Artık emin oldum, cezalandırılıyordum. "Karun..." Adı dudaklarımdan mırıltıyla dökülürken nefes alışlarımı düzene koymaya çalışıyordum. "Uzun zaman oldu."

Kıvranışlarımı izlerken gülmemek için yanaklarının içini dişlemeye başladı. "Piçlik yapmaz mısın?" Ona çıkışarak ellerimi kurtarmaya çalıştım. "Beni bu hâlde bırakamazsın."

Onu arzulamam ona müthiş bir haz veriyordu. Yüzümde gezinen bakışları aşağıya kayarak bluzumun açık yakasında oyalandı. Her nefes alışımla yükselen göğüs kafesim, göğüslerimin kıvrımına dikkat çekiyordu. Karun elini uzatıp bluzumun düğmelerini çözmeye başladığında vücudum tekrar beklentiye girmişti. Hayvan herif bilerek bu işi ağırdan alıyordu. Düğmelerimi açarken fazla yavaştı.

Parmaklarının arasına aldığı her düğmeyi yavaşça açarken parmaklarının tersi göğüslerime sürtünüyordu. Parmakları sütyenden taşan göğüslerime değdikçe karnımdan başlayıp kalbime sızan bir sıcaklık beni ele geçiriyordu.

Tüm düğmeleri açtığında bluzun önünü iki yana iterek başını arkaya çekti. Belli bir mesafeden dantelli sütyene sığmayan göğüslerimi izliyordu. Bunu yaparken dudaklarını emerek birbirine sımsıkı bastırmıştı.

Gittikçe daha fazla koyulaşan gözleri, yavaşça göğüslerimden kayıp düz karnımda gezindi. Karnıma olan bakışları daha sıcak ve içtendi. Son olarak mini eteğime baktığında sertçe yutkunmuştu, eteğin altında hiçbir şey giymediğimi biliyordu. İri eli karnımı bulduğunda irkildim. Bir süre karnımı sevgiyle okşayan eliyle sanki her şey durmuştu.

Avuç içini karnımda nazikçe gezdirirken sanki dokunduğu her yere kendi izini bırakıyordu. "Saka," diye mırıldanırken sesinde endişe vardı. Mavi gözleri elinin değdiği karnımı takip ederken bir konuda tereddüde düşmüştü. "Bunu onun yanında yapmamız doğru olur mu?" Kimin? Bebeğin mi?

"Karun o daha evrimini tamamlamamış minik bir elma kadar." Bunları söylerken hafiften şoka girmiştim çünkü böyle bir konuşmayı yapacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi. "Lütfen saçmalamayı bırak ve benimle seviş."

Gözlerini güçlükle karnımdan ayırdı ama avuç içi hâlâ karnıma yaslıydı. "Onun hakkında daha düzgün terimler kullanır mısın?" Bakışlarını yüzüme çıkardığında mavilerinde beni onaylamayan bir şeyler vardı. "Ben bir elma ağacı olmadığıma göre bebeğim de elma olamaz."

"Tamam, seninki bal olsun, benimki elma. Şimdi benimle sevişir misin?"

Ona dünyanın en absürt şeyini söylemişim gibi tuhaf gözlerle bana dik dik bakmaya başladı. "Bige ben arı mıyım? Çocuğum niye bal oluyor?" Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ayrıca seninki benimki mi var, tümüyle bizimki."

Ateşim başıma vurmuşken sabırsızca dişlerimi gıcırdattım. "Arı mısın yoksa elma ağacı mı, bilmem ama biraz daha içimde olmazsan bir ölü olacağını garantiliyorum."

"Karnında çocuğum varken bunu yapamam."

"Karun beni delirtme!"

Beni şoke ederek kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Daha doğmadan çocuğun psikolojisinin içine etmeyeceğim."

"Yahu sen onun psikolojisinin içine değil, benim içime..."

"Bige sus, çocuğun yanında düzgün konuş."

"Karun bak seni parçalarım." Azmış bir şekilde benimle bütünleşmesini beklerken işi yokuşa sürmesi beni delirtecekti. "Bebeğin zaten bana et

Nirvana

konusunda ambargo uyguluyor, bir de senin ambargonu çekemem. Doğuma kadar sevişmeyecek miyiz!"

Kararan gözlerinden bana sahip olmak için delice bir istek duyduğunu görebiliyordum ama sırf bebek için bunu yapmayacaktı. "Şunun şurasında doğuma ne kadar kaldı." Bunu bana değil, kendine hatırlatıyor gibiydi. "Bence biraz dayanabiliriz."

Şakasız tertemiz delirtecekti beni. "Kocam lütfen saçmalama." Onu ikna etmek için sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Duha'nın da sıklıkla söylediği gibi ben libidosu yüksek bir kadınım. Sen yoğun bakımdayken bile seninle sevişme hayali kuran bir kadından dayanmasını bekleyemezsin."

Gözleri muzırca kısıldığında gülerek başını iki yana sallamasına hayret ettim. "Olmaz nefesim, doğuma kadar benden sana iş çıkmaz."

"O zaman ben de istediğimi zorla alırım!"

"Yarım porsiyon doğana kadar mesafemizi koruyalım, Bige."

Afallayarak gözlerimi belerttim. "Yarım porsiyon mu?" diye sordum şaşkınca. "Ben bile çeyrekte kaldım, o niye yarım oluyor!" Bize gelince Çeyrek Mafya ama bebeğine gelince yarım porsiyon! Ayrıca yarım porsiyon nedir be! Ekmek arası dürüm mü bu çocuk?

Karun doğuma kadar bana dokunmayacağını gösterircesine beni bırakıp banyoya girdi. Peşinden gidip duşta onu ayartmayayım diye kapıyı içeriden kilitleyince bir küfür savurdum. Anlaşılan bebeğimiz doğana kadar cinsel hayatımız askıya alınmıştı. Daha doğuma çok vardı, nasıl dayanacaktım?

Bugün de mide bulantısıyla uyanmıştım. Saate bakı zaman-
kinden daha geç uyandığımı gördüm. Bebek beni çok y ca-
atlerim düzensizleşmişti. Bugün kendimi çok hâlsiz ve
ne özenle giyinmiş ne de makyaj yapmı
yoktu, üstelik başım da dönüyordu.

O kadar yorgundu
samak indiğimde gi
tutundum.
mımı s

yutkundum. Basamakları çift gördüğüm için adım atmakta tereddüt ediyordum.

"Abimin karısı iyi misin?" Arkamda Çağıl'ın sesini duyunca ona bakmak istedim ancak başımı çevirmeye kalkışınca dengemi kaybettim.

Öne doğru tökezlediğimde belimi kavrayan bir çift el düşmeme engel oldu. Sırtım arkamdaki kişinin göğsüne çarptığında Çağıl'ın endişeli sesini işittim. "Bige neyin var?" Ona cevap vermemi bile beklemeden beni hemen kucağına aldı. Düşmemden çok korktuğu için ayaklarımın üzerinde durmama izin vermemişti.

"Ben..." Kuruyan boğazım yüzünden sesim pürüzlü çıktığı için birkaç kez yutkundum. Başımı kaldırıp Çağıl'ın korkudan bembeyaz olan yüzüne baktım. "Doktorun yazdığı ilaçları dün akşam kullanmayı unuttum." Fısıltıyla konuşurken elimi guruldayan karnıma bastırdım. "İlaçları almam için önce bir şeyler yemem gerekiyor." O ilaçlar sayesinde bebeğimi karnımda tutabiliyordum çünkü düşük riskim vardı. Bir gün bile ilaçları aksatınca bu hâle geliyordum.

Çağıl hiç vakit kaybetmeden hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı. "Sen ve bebeğin için hayati önem taşıyan ilaçları kullanmayı nasıl unutursun!" Çatık kaşlar altında bana baktığında ela gözlerinde gizleyemediği korkuyu görüyordum. "Az kalsın düşecektin, ya yanında olmasaydım?" Düşüncesi bile kanım dondurduğu için beni daha sıkı göğsüne bastırdı. "Beni korkutmadığın tek bir günün bile yok."

"Senin dudağına ne oldu?" Dudağı patlamıştı ve yanağında küçük bir kızarıklık vardı.

Beni yemek salonuna taşırken homurtuyla karışık sesler çıkarmaya başladı. "Kız kardeşiyle olan meseleyi duyunca Nedim yaptı."

"Ona karşılık vermedin mi?"

Ela gözleri kısıldığında gülerek başını iki yana salladı. "Çiçek'le evlenmeme izin verecekse, tüm kemiklerimi kırsaydı bile ona karşılık vermezdim."

"Peki, evlenmenize izin verdi mi?"

Gülüşü genişlediğinde tüm dünyalar onun olmuş gibi mutlu görünüyordu. "Önce beni biraz hırpaladı, sonra erkek erkeğe konuştuk. Niyetimin ciddi olduğunu, en önemlisi Çiçek'i gerçekten sevdiğimi anlayınca evlenmemize izin verdi." Başını eğip bakışlarını bana diktiğinde tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsüyordu. "Bu akşam bana Çiçek'i isteyin."

Ninova

konusunda ambargo uyguluyor, bir de senin ambargonu çekemem. Doğuma kadar sevişmeyecek miyiz!"

Kararan gözlerinden bana sahip olmak için delice bir istek duyduğunu görebiliyordum ama sırf bebek için bunu yapmayacaktı. "Şunun şurasında doğuma ne kadar kaldı." Bunu bana değil, kendine hatırlatıyor gibiydi. "Bence biraz dayanabiliriz."

Şakasız tertemiz delirtecekti beni. "Kocam lütfen saçmalama." Onu ikna etmek için sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Duha'nın da sıklıkla söylediği gibi ben libidosu yüksek bir kadınım. Sen yoğun bakımdayken bile seninle sevişme hayali kuran bir kadından dayanmasını bekleyemezsin."

Gözleri muzırca kısıldığında gülerek başını iki yana sallamasına hayret ettim. "Olmaz nefesim, doğuma kadar benden sana iş çıkmaz."

"O zaman ben de istediğimi zorla alırım!"

"Yarım porsiyon doğana kadar mesafemizi koruyalım, Bige."

Afallayarak gözlerimi belerttim. "Yarım porsiyon mu?" diye sordum şaşkınca. "Ben bile çeyrekte kaldım, o niye yarım oluyor!" Bize gelince Çeyrek Mafya ama bebeğine gelince yarım porsiyon! Ayrıca yarım porsiyon nedir be! Ekmek arası dürüm mü bu çocuk?

Karun doğuma kadar bana dokunmayacağını gösterircesine beni bırakıp banyoya girdi. Peşinden gidip duşta onu ayartmayayım diye kapıyı içeriden kilitleyince bir küfür savurdum. Anlaşılan bebeğimiz doğana kadar cinsel hayatımız askıya alınmıştı. Daha doğuma çok vardı, nasıl dayanacaktım?

Bugün de mide bulantısıyla uyanmıştım. Saate baktığımda her zamankinden daha geç uyandığımı gördüm. Bebek beni çok yorduğu için uyku saatlerim düzensizleşmişti. Bugün kendimi çok hâlsiz ve hasta hissettiğim için ne özenle giyinmiş ne de makyaj yapmıştım. Parmağımı oynatacak hâlim yoktu, üstelik başım da dönüyordu.

O kadar yorgundum ki merdivenlere güçlükle gelmiştim. Birkaç basamak indiğimde gözlerimin önü kararınca hemen merdivenin trabzanına tutundum. Görüşüm bulanıktı, sanki her şey etrafımda dönüyordu. Adımımı sıradaki basamağa uzattım ama yer ayağımın altında kayar gibi olunca

Ninova

yutkundum. Basamakları çift gördüğüm için adım atmakta tereddüt ediyordum.

"Abimin karısı iyi misin?" Arkamda Çağıl'ın sesini duyunca ona bakmak istedim ancak başımı çevirmeye kalkışınca dengemi kaybettim.

Öne doğru tökezlediğimde belimi kavrayan bir çift el düşmeme engel oldu. Sırtım arkamdaki kişinin göğsüne çarptığında Çağıl'ın endişeli sesini işittim. "Bige neyin var?" Ona cevap vermemi bile beklemeden beni hemen kucağına aldı. Düşmemden çok korktuğu için ayaklarımın üzerinde durmama izin vermemişti.

"Ben..." Kuruyan boğazım yüzünden sesim pürüzlü çıktığı için birkaç kez yutkundum. Başımı kaldırıp Çağıl'ın korkudan bembeyaz olan yüzüne baktım. "Doktorun yazdığı ilaçları dün akşam kullanmayı unuttum." Fısıltıyla konuşurken elimi guruldayan karnıma bastırdım. "İlaçları almam için önce bir şeyler yemem gerekiyor." O ilaçlar sayesinde bebeğimi karnımda tutabiliyordum çünkü düşük riskim vardı. Bir gün bile ilaçları aksatınca bu hâle geliyordum.

Çağıl hiç vakit kaybetmeden hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı. "Sen ve bebeğin için hayati önem taşıyan ilaçları kullanmayı nasıl unutursun!" Çatık kaşlar altında bana baktığında ela gözlerinde gizleyemediği korkuyu görüyordum. "Az kalsın düşecektin, ya yanında olmasaydım?" Düşüncesi bile kanını dondurduğu için beni daha sıkı göğsüne bastırdı. "Beni korkutmadığın tek bir günün bile yok."

"Senin dudağına ne oldu?" Dudağı patlamıştı ve yanağında küçük bir kızarıklık vardı.

Beni yemek salonuna taşırken homurtuyla karışık sesler çıkarmaya başladı. "Kız kardeşiyle olan meseleyi duyunca Nedim yaptı."

"Ona karşılık vermedin mi?"

Ela gözleri kısıldığında gülerek başını iki yana salladı. "Çiçek'le evlenmeme izin verecekse, tüm kemiklerimi kırsaydı bile ona karşılık vermezdim."

"Peki, evlenmenize izin verdi mi?"

Gülüşü genişlediğinde tüm dünyalar onun olmuş gibi mutlu görünüyordu. "Önce beni biraz hırpaladı, sonra erkek erkeğe konuştuk. Niyetimin ciddi olduğunu, en önemlisi Çiçek'i gerçekten sevdiğimi anlayınca evlenmemize izin verdi." Başını eğip bakışlarını bana diktiğinde tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsüyordu. "Bu akşam bana Çiçek'i isteyin."

"Ne hâldeyim, görmüyor musun?" diye ona çıkıştım. "Bu hâlde kız isteyemem."

"Akşama kadar sana bakarım, toparlarsın."

"Çiçek'i hamile mi bıraktın yoksa? Niye iki ayağımızı bir pabuca sokup acele ettiriyorsun? Onu yarın istesek olmaz mı?" diye küçük bir öneride bulunduğumda Çağıl gözlerimin içine can yakıcı bir şekilde baktı.

"Bugün son izin günüm." Kaskatı kesildim. Yarın sabah orduya geri mi dönüyordu?

Çağıl bu yüzden acele ediyordu, dönmeden önce yüzüklerin takılmasını istiyordu. Oraya parmağında Çiçek'in yüzüğüyle gitmek istiyordu. "Pekâlâ, bu işi halledeceğim." Onu neşelendirmeye çalışarak gülümsedim. "Karnımı doyurup ilaçlarımı alınca daha iyi hissedeceğime eminim. Akşam isteriz Çiçek'i ama öncesinde seninle alışverişe çıkmalıyız."

Çağıl'ın asık suratı düzelirken keyfi tekrar yerine gelmişti. "Alışverişe ben niye geliyorum?"

"Çiçek'in neyi sevip sevmediğini ve ne tür şeylerden hoşlandığını en iyi sen biliyorsun. Yüzüklerinizi ben seçecek değilim." Yemek salonuna yaklaşınca, "Çağıl beni indir," dedim aceleyle. "Eğer içeriye senin kucağında girersem Karun hemen beni hastaneye götürür." Kendimi iyi hissetmediğimi anlarsa Karun bir daha ayağa kalkmama izin vermezdi.

Çağıl beni yavaşça yere indirdi ama iyi olduğumdan emin olana kadar kolumu bırakmadı. Kendimi biraz toparladığım için şimdi daha iyiydim. Üzerimi düzelttikten sonra Çağıl ile içeri girdik. Kahvaltı masasının etrafındaki kişileri görünce donup kalmıştım. Duha, Elay ve Kadem neden yemek salonumuzdaydı?

Çağıl da bunun cevabını bilmiyormuş gibi şaşırmıştı. Masaya doğru yürürken aynı şaşkınlıkla onlar da bana bakıyordu. Masadaki herkesin tuhaf bakışları benim üzerimdeydi. Karun oturduğu yerden hemen ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Bige iyi misin?"

"İyiyim," dedim şaşkınca. "Neden endişeli görünüyorsun?"

Karun baştan ayağa beni süzerken iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Üzerimdeki salaş kıyafetlere ve makyajsız yüzüme baktıkça endişesi artıyordu. "Bir yerin mi ağrıyor?" Hemen kolumu tutup beni kapıya yürüttü. "Hastaneye gidiyoruz." Ne hatırladıysa kolumu bırakıp bu sefer beni kucağına aldı. "Yorma kendini, arabaya kadar ben seni taşırım."

"Karun, ben iyiyim."

"Bige iyi değilsin."

"İyiyim diyorum, indir beni!"

Durup tekrar yüzüme baktığında korkudan aklını kaçırabilirdi. "Bir yerin ağrıyor ve bana söylemiyorsan..."

"Üşendim yahu." Sabah sabah beni delirttiği için sinirden gülmeye başladım. "Mide bulantısıyla uyandığım için makyaj yapıp kıyafet seçecek enerjiyi bulamadım." Tüm bu yaygara her zamanki gibi hazırlanmadığım içindi, değil mi? Hiçbir güç beni paspal kıyafetlerle makyajsız bir şekilde insan içine çıkaramaz diye düşünürdüm. Büyük konuşmuştum, insan hamile kalınca yapmam dediği her şeyi yapıyordu.

"Gerçekten iyiyim, kocam." Onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle konuşup gülümsedim. "Beni aşağıya indir, sandığın gibi bir yerim ağrımıyor."

Karun'u iyi olduğuma ikna etmiş olmalıyım ki beni hastaneye götürmekten vazgeçmişti. Yürüyüp beni sandalyeme yavaşça bıraktığında rahat bir nefes aldım. Doğuma kadar bu adamdan çekeceğim vardı, *ah* desem hemen *hastane* diyordu.

Karun yanımdaki yerini alınca hesap soran bakışlarım Duha'nın üzerindeydi. "Ne işin var evimizde?" Aynı soruyu Karun da ona sormuş olmalı ki Karun gülerken Duha küfretti.

Duha yönünü bana çevirdiğinde beni nankör olmakla suçlar gibiydi. "Evime geldiğinde ben sana böyle mi davranıyorum?"

"Ever, her defasında kovuyorsun beni."

"Kovunca sanki çok gidiyorsun." Benim yüzümden canından bezmiş gibi Duha'nın ifadesi kızgındı. "Babana küsersin, kapımda belirirsin; kocana kızarsın, yine soluğu kapımda alırsın. Senin yüzünden evim meyhanelere benzedi, giren çıkan belli değil." Gülmeye başladım, haklı olduğunu biliyordum. Başım ne zaman belaya girse hemen ona koşuyordum.

Kadem'e baktığımda yüzünün morluklarla dolu olduğunu gördüm. "Yüzüne ne oldu senin?"

Benden uzak bir yerde oturduğu için çaktırmadan önce Karun'u, daha sonra da Çağıl'ı işaret etti. Sinirlenerek ters gözlerle Karun ve Çağıl'a bakmaya başladım. "Ne yaptınız çocuğa?"

Karun çayımı önüme koyarken oldukça sakin görünüyordu. "Sadece konuştuk." Konuşan daha çok yumruklarıymış gibiydi. Kısa bir an Kadem'e

baktığında kaşları yavaşça çatıldı. "İkinci bir görüşme yapmamızı istemiyorsan yeğenimi üzmeyeceksin."

Çağıl özellikle Kadem'in tam karşısına oturduğunda bilerek bıçağı aldı. Bıçağı parmaklarının arasından çevirirken buz gibi gözlerle Kadem'i izliyordu. "O kızı bir daha ağlatırsan seninle zevkle ilgilenirim."

Kadem oturduğu yere sinerken ağzım bir karış açılmış bir hâlde bu iki magandaya bakıyordum. "Hani sizin gözetiminizde görüşebilirlerdi?"

Karun gırtlağından çıkan hafif kalın bir sesle konuşurken dik dik Kadem'e bakıp duruyordu. "Görüşmelerine izin vermem yeğenimi üzeceği anlamına gelmiyor."

"Abi onu üzmedim, Melek izlediği filmin etkisinde kaldığı için ağlıyordu." Kadem yediği dayaklardan sonra tek kelime edecek durumda değildi ama yine de kendini savundu. "Tırnağı kırılsa benim içim acır, onu nasıl üzerim?" Bu çocuğun işi hiç kolay değildi, neticede Melek alelade biri değildi. Arkasında Karun, Gurur ve Çağıl gibi güçlü üç isim varken Kadem'e nefes aldırmazlardı.

Konuyu değiştirip tekrar Duha'ya bakmaya başladığımda fazla meraklı görünüyordum. "Ziyaretinizin bir sebebi var mı?"

Duha kısa bir an Elay'a baktığında bakışları sevgi doluydu. "Haftaya evleniyorum." Ağzım bir karış açıldığında bana gülümseyerek başını salladı. "Diğer herkese davetiyeleri gönderdik ama sizi bizzat davet etmek istedim." Muzır gözleri Karun'u bulunca Duha sırıtmaya başladı. "Bu sefer ilk ben evleniyorum."

Karun kaskatı bir şekilde yanımda oturuyordu. Etrafına yaydığı gerginlik yüzünden saklanacak yer arıyordum çünkü kızgın bakışları benim üzerimdeydi. Her konuda Duha ile yarıştıkları için rakibinin ondan önce evlenmesinden hoşlanmamıştı. "Evet deseydin şu piçten önce evlenmiştik." Bana bir kez daha evlilik derse baygınlık geçirecektim.

Suratımı asarak önüme döndüğümde Karun tabağımı gösterdi. "Bir şeyler ye."

"Canım istemiyor." Tabağı kendimden uzaklaştırdım. "Benim canım başka bir şey istiyor."

"Benim de öyle." Elay tabağına somurtan gözlerle bakıyordu. "Ben bunları yemem."

Duha fenalık geçirir gibi boynundaki kravatını çekiştirirken daha şimdiden bıkmış görünüyordu. "Doktor, Allah aşkına çıkar şu çocuğu, kalan

evrimini küvözde tamamlasın. Onu yemem bunu yemem, ne yedireyim sana?"

"Şikâyet etme lan." Karun onu tersleyerek beni gösterdi. "Bendekinin hamileliği daha feci geçiyor. Yat kalk Elay'a şükret, daha beterleri var." Daha beteri ben miydim? Ölmek mi istiyordu?

Duha alaycı gözlerle onu izlerken Karun'u ciddiye almadığını fazla belli ediyordu. "İkisi de hamile, arada ne fark var? Seninkinin sana yaptığını benimki de bana yapıyor."

"Öyle mi dersin?" Karun yavaşça çay bardağını masaya bırakıp tüm dikkatini ona verdi. "Sana ikisi arasındaki farkı göstereyim." Başını küçük bir açıyla çevirip gözlerini Elay'a dikti. "Canın ne çekiyor?"

Elay dudaklarını emerek, "Vişneli turta," dedi.

Karun başını ağır ağır sallayarak bana döndü. "Senin canın ne çekiyor, nefesim?"

"Yılan meyvesi," dediğimde Karun nazikçe bana gülümsedi.

"Dün canın ne çekiyordu?"

"Yılanın kendisini," dedim safça.

Karun gülmemeye çalışarak sandalyesinden biraz bana doğru kaydı. "Ondan önceki gün?"

"Kertenkele bacağı."

"İki gün önce?"

"Kaplumbağa ama yemek istediğimden değil, Çinliler pişiriyordu. Videosunu görünce canım çekmişti."

Karun yanaklarının içini ısırarak bakışlarını Duha'ya dikti. "Seninkiyle benimki arasındaki fark tam olarak bu. Senin kadının normal şeyler aşeriyor ama benimki anormal olan her şeyi." Omzunun üzerinden karnıma baktığında dudaklarında sıcak bir gülümseme oluştu. "Küçük bir Hannibal bekliyoruz."

"Lan oğlum siz Hannibal değil, insanüstü bir yaratık bekleyin." Duyduklarından sonra Duha'nın beti benzi attığı için karnıma olan bakışları çok tuhaftı. "Dünyaya türü belli olmayan bir canlı mı getireceksin, yamyam kuş? Nedir o yediklerin!"

"Karun'un saydıklarının hiçbirini yemedim!" diye ona çıkıştım. "Sadece canım çekiyor ama ağzıma bile sürmedim."

Karun nazikçe, "Yemek istemediğinden değil, yedirmiyoruz," diyerek beni bozdu. "Nükseden kötü alışkanlıkları büyük ihtimalle doğumdan

sonra geçer." Bu konuda umutlu olmaya çalışarak ağzıma zorla bir dilim peynir bastı. Bir yandan konuşurken bir yandan da beni besliyordu.

Duha adamlarından birini arayıp Elay'ın istediği vişneli turtayı istedikten sonra belli belirsiz gülümsedi. "Dün bebeğin cinsiyetini öğrendik."

Heyecanlanarak masada öne eğildim, konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki Karun tereyağı ve kaymak sürdüğü ekmeği ağzıma bastı. Ona sinirle baktığımda ağzıma tıktığı ekmek yüzünden yanağımın bir tarafı şişmişti. Kötücül bakışlarıma kayıtsız kalarak karnımı gösterdi. "Başkalarının bebeği için heyecanlanacağına kendi bebeğinle ilgilen." Meyve suyunu ağzıma yaklaştırıp zorla birkaç yudum içirtti. "Çocuğum içeride aç, kendi rızanla yemezsen ben sana yediririm."

Günlerdir yaptığı zaten buydu! Bu masaya ne zaman otursak kendi karnını doyurmadan önce zorla bana bir şeyler yediriyordu. Ağzımın içini dolduran ekmeği güçlükle yedikten sonra hemen Duha'ya döndüm. Tam bebeğin cinsiyetini soracaktım ki Karun bu sefer de ağzıma koca bir parça börek koydu. Masadaki herkes bıyık altından gülmeye başlayınca sinirden ağlayabilirdim. Bir daha bu adamın yanında oturmak istemiyordum!

Zor bela koca bir dilim böreği çiğneyip yuttuğumda rahat bir nefes almıştım ki Karun portakal suyu bardağını dudağıma yaklaştırdı. Sırf beni rahat bıraksın diye meyve suyunu bardağın yarısına kadar içtim. Peçeteyi alıp dudaklarımı nazikçe sildikten sonra bir kez daha Duha'ya döndüm. Ancak Karun bu sefer de ağzıma kızarmış patatesleri tıkmıştı.

Ne yazık ki yarım saat boyunca bu böyle devam etti. Karun karnımı tıka basa doldurana kadar konuşmama hiç izin vermemiş, tabağımdaki her şeyi bana yedirmişti. Beni kendi elleriyle besledikten sonra boş tabakla rahat bir nefes almıştı. Bir kez daha peçeteyle dudaklarımı sildikten sonra bana masadakileri gösterdi. "Artık istediğin kadar gevezelik yapabilirsin."

Koca bir tabaktaki her şeyi bana zorla yedirdiği için ellerimi karnıma bastırdım. "Sanırım kusacağım." Midem bulanıyordu.

Karun'un dudağının köşesi psikopatlara özgü soğuk bir şekilde kıvrıldı. "Kus güzelim," dedi sakince ama bana masadaki diğer yiyecekleri gösterdi. "Midendeki şeyleri çıkarırsan daha fazlasını sana yedirtirim." Şimdi sıkıysa kus, Bige.

"Hayır, ben iyiyim," dedim hızlıca. "Asla kusmam." Bana verdiği korku hoşuna gittiği için güldü.

"Uslu karım." Bu adamdan nefret ediyordum.

"Bebeğin cinsiyeti ne?" Bu soruyu sorabildiğim için kutlama yapmak istiyordum.

Elay hafifçe belirgin karnını okşarken gülümsedi. "Oğlumuz olacak."

Onlar adına mutlu olup tebessüm ettim, bu sırada Karun'un ettiği küfürleri masadaki herkes duymuştu. Hayatının en kötü haberini almış gibi dişlerinin arasından, "Siktir!" dedikten sonra bana döndü. "Sen de erkek doğur." Bir dakika, ne?

Anlamayan gözlerle, "O nedenmiş?" diye sordum. Huzursuz olmuştum, yobaz insanlar gibi erkek çocuk meraklısı olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Karun aklımdan geçenlerden bihaber kızgınlıkla bana Duha'yı gösterdi. "Bu piçin oğlu oluyorsa sen kız doğuramazsın." Neler düşünüyorsa ifadesi sertleşti ve kaşlarının kavisi çatıldı. "Görmüyor musun, herif evime kadar sızdı. Yarın bir gün oğlu da kızımın etrafında dolanırsa o veledin dalağını sikerim!" Derdi bu muymuş?

"Sen kimin oğluna velet diyorsun it!" Duha'nın siyah gözleri alev aldığında her an Karun'un gırtlağına yapışabilirdi. "Kızın olsa bile sence ben izin verir miyim, oğlumun kızına yaklaşmasına?" Beni gösterdi. "Anası belli, bu kuşun doğuracağı kız da en az onun kadar kafası kırık olur."

Karun elindeki çay bardağını öyle bir sıkıyordu ki bardak kırılacak diye endişe ettim. Vahşi bir dürtüyle gözleri Duha'ya kenetlenmişken her an bir çılgınlık yapabilirdi. "Karım ve kızım hakkında düzgün konuşmazsan ecdadını sikerim!" Daha çocuğun cinsiyeti bile belli değildi ama Karun şimdiden kız babası moduna girmişti.

Duha'nın oğlu oluyorsa bence de bizimki kız olmasındı. Karun daha şimdiden kıskançlık yapıyordu, kız babası olduğunda hepimize kök söktürürdü.

9

ON ÜÇÜNCÜ EVLİLİK TEKLİFİ

"Onun aşkı kalbime konan tek gerçekti, çoğu zaman bir rüya gibiydi. Onu bir sır gibi saklamak isterdim yüreğimde, oysaki rüyaların kaderinde uyanmak vardı."

Ninova

Bugün Çağıl'ın son izin günü olduğundan akşamki kız isteme merasimi için gereken tüm hazırlıkları bir şekilde yapmıştım. Alışverişe çıkacak enerjim olmadığı için gereken hediyeleri ısmarlamıştım. Şükürler olsun ki her şey tam vaktinde teslim edilmişti. Akşam hazırlanıp uzun bir konvoyla yola çıktığımızda Duha'nın bize katılacağını bilmiyordum. Son günlerde ikisinin arasından su sızmadığı için onu Karun davet etmiş olmalıydı.

İki aile uzun bir konvoyla küçük bir mahalleye gelmiştik. Karun ve Duha'nın çakarlı araçları mahalle sakinlerini cama kapıya çıkarmıştı. Mahalleye öyle bir giriş yapmıştık ki herkes kimin geldiğini merak ediyordu. Çiçek'in babaannesinin evi küçük bir gecekondu olduğu için hepimiz içeriye zor sığmıştık. Korumaların biri bile içeride değildi, adım atacak yer yoktu.

Üçlü bir koltukta Elay ve Kadem'in tam ortasında oturuyordum. Karun ve Duha aralarına biraz mesafe koyarak yan yana ikili koltukta oturuyordu. Çiçek'in babaannesi ve büyükbabam da tekli koltuklardaydı. Ne yazık ki bu küçücük odada Çağıl, Melek ve Nedim için bir koltuk daha olmadığı için onlar kapıya yakın bir yerde sandalyede oturuyordu.

Çiçek'in babaannesi Melike Hanım bizi kapıda karşılayacak kadar sıcakkanlı biriydi. Çiçek ise bu geceye özel adına yakışır çiçekli bir elbise giymişti. Çağıl bir türlü gözlerini ondan alamıyordu, gerçekten çok güzel görünüyordu. Gecenin başından beri iki dakika boş durmamıştı. Bizi en iyi şekilde ağırlamak için elinden geleni yapıyordu. Sürekli mutfak ve salon arasında gidip geliyordu. Çiçek içeri her girdiğinde Çağıl'ın heyecanı gözlerinden okunuyordu.

Yanımda oturan Elay koluyla beni dürtünce başımı çevirip ona baktım. Gözleriyle Karun ve Duha'yı gösterdi. "Bu iki kibir abidesinin sorunu ne?"

Elay'ın neyden bahsettiğini anlamak için gözlerimi kısarak onları izlemeye başladım. İkisi de etrafına tuhaf bakışlar atıyordu. Zengin ve lüks bir hayatları olduğu için bu evde gördükleri her şeyi yadırgıyorlardı. Üzerinde oturduğumuz eski koltuklara, bir köşede duran ahşap vitrine, televizyonun üstünde duran ve vitrinin raflarında bulunan dantellere tuhaf gözlerle bakıyorlardı.

Nirova

Gülmemeye çalışarak Elay'a yaklaştım. Kimse duymasın diye kısık bir sesle, "Sandığın gibi burayı küçümsemiyorlar ya da kibirlenmiyorlar," dedim. "Alışık olmadıkları için yadırgıyorlar."

Karun ağzında gümüş kaşıkla doğan insanlardan biriydi. Daha doğduğunda kendini büyük bir zenginliğin içinde bulmuştu. Bu gecekondu gibi yerlerde bir gününü bile geçirmediği için hâliyle böyle yerlere alışık değildi. Bu yüzden ister istemez yadırgıyordu. Duha'nın çocukluğu bu tür yerlerde geçmiş olsa bile kalan hayatında hep lüks içinde yaşamıştı.

Yeni hayatına çok hızlı alıştığı için ona geçmişini hatırlatan şeylere bakarken dışarıdan nasıl göründüğünün farkında değildi. Onların etraflarına attığı bakışları gören herkes bu ikisinin alt sınıftakileri küçümsediğini, tam bir kibir abidesi olduklarını düşünebilirdi. Ancak bu gerçek değildi. Onlar sadece alıştıkları lüks hayatın dışında kalan bir yeri yadırgıyordu.

"Çağıl neden bu kadar çok kapıya bakıyor?" Bir kez daha Elay'ın kısık sesini duyunca derin bir nefes aldım.

"Bence amcasını bekliyor." Gurur huzur evinde olduğu için bizimle gelmemişti. Çağıl onun için bu kadar özel olan bir günde amcasının da burada olmasını istemişti. Bu yüzden gözü hep kapıya kayıyordu.

Hepimiz ilk kez böyle bir ortamda bulunduğumuzdan nasıl bir sohbet başlatacağımızı bilmiyorduk. Biz Melike Hanım'a, o da bize bakıp duruyordu. İki taraf da birbirinin hâlini hatırını sormuştu, bunun dışında sohbet ilerlemiyordu. Salondaki gerginlik herkesi tedirgin etmeye başlamışken büyükbabam çayına uzanarak Melike Hanım'a döndü. "Sen kaç yaşındaydın, Melike?" Bir dakika, ne?

Karun ve Duha kısık bir sesle küfrederken Çağıl müdahale etmem için bana bakıyordu. Tüm bu sessizliği bozan böylesine saçma bir cümle olmamalıydı. "Büyükbaba." Ona zoraki bir şekilde tebessüm ederken bakışlarımla çok şey söylüyordum. "Melike Hanım'ın yaşından sana ne? Ayrıca onunla kırk yıllık ahbabınmış gibi senli benli konuşma lütfen." Kadını rahatsız etmenin lüzumu yoktu.

Büyükbabam beni hiç duymuyormuş gibi Melike Hanım'ın bembeyaz olmuş saçlarına bakıyordu. Kadının sıkıca topuz yaptığı saçlarını beğenmemiş gibiydi. Yeşil gözlerine ve gözlerinin çevresindeki kırışıklara baktıkça zavallı kadın rahatsız olduğu için yana kayarak büyükbabamdan biraz daha uzaklaşıyordu. Büyükbabam onu sinir ederek yüzünü abartıyla buruşturunca kadın bize baktı. Büyükbabamı onun yanında almamızı istediğini saklayamıyordu.

Nihova

"Bige." Büyükbabam bu geceye özel ona giydirdiğim takım elbisesinin içinde kasım kasım kasılırken bana yanındaki kadını gösterdi. "Ben Melike'yi almam." Yahu zaten o almayacak ki ona ne oluyor?

"Üstüme iyilik sağlık." Melike Hanım avucunun içini açık yakasına bastırarak hemen torununa döndü. "Bu da ne demek oluyor, Nedim? Çiçek'i isteyeceklerini sanıyordum?"

"Çiçek için buradalar, babaanne." Nedim, büyükbabamın özel durumunu bildiği için anlayışlı olmaya çalışıyordu. "Sen Fehmi amcanın kusuruna bakma, o biraz rahatsız."

"Turp gibiyim evelallah." Büyükbabam bir kez daha kasılarak kolunu kaldırdı ve kendini sıkarak Melike Hanım'a kaslarını göstermeye çalıştı. "Zımba gibi bir erkeğim, taşı sıksam suyunu çıkarırım, Melike." Beni yerin dibine sokuyordu!

Melike Hanım işaret parmağının ucuyla büyükbabamın kolunu kendinden uzaklaştırdı. "Fehmi Bey, çok rica edeceğim terbiyenizi takının."

Kadının bu çıkışıyla celallenen büyükbabam soyunmaya kalkıştı. "Benim kaslarım var diyorum sana!" Gömleğinin düğmelerini açmaya kalkışınca Çağıl hemen ayağa fırladı.

"Fehmi amca gözünü seveyim benim şu iş bitene kadar soyunma."

Duha gülerek ona sataştı. "Senin iş bittikten sonra soyunabilir mi?"

Karun'un gözlerinden muzip parıltılar geçmişti. "Bizim de soyunmamızı ister misin, Çağıl?"

"Bana uyar," dedim hızlıca.

Melek kıkırdadı. "Kemik torbasını aratmayan vücudumu görmeyi sorun etmeyecekseniz bana da uyar."

Çağıl dizinin üstünde duran elini sıkıp önce Karun'a, daha sonra da ben ve Melek'e ters gözlerle baktı. "Daha iyi bir ailede doğmayı hak ediyordum!"

Karun bu sefer açık açık güldü. "Bizim neyimiz varmış?"

"Nankörlük ediyor işte," dedim sakince. "Benim gibi bir yengeyi buldu da bunuyor."

"Ve benim gibi bir yeğeni," diye ekledi Melek.

"Üçünüz de başıma gelen en kötü şeysiniz," diye homurdandı Çağıl.

Bizler kendi aramızda konuşurken büyükbabam çoktan kravatını boynundan çıkarmış, gömleğinin düğmelerini açıyordu. Melike Hanım'a kaslarını göstermeye kararlıydı. "Büyükbaba!" Tiz bir sesle cırlayarak ayağımdaki

Nihova

ayakkabıyı çıkardım. "Çek elini o gömlekten yoksa çok fena olacak." Şurada elit elit takılıyorduk, illa bizi rezil edecekti.

Sinirlenerek o da ayakkabısını çıkarınca Karun hemen araya girdi. "Fehmi amca o hamile." Büyükbabam ayakkabısını bana fırlatır diye endişelenerek ayağa kalktı. Onun yanına giderek yavaşça büyükbabamın elindeki ayakkabıyı aldı. "Doğuma kadar Bige'ye herhangi bir şey atmamalısın."

Büyükbabam uzanıp ayakkabısını ondan aldığında bakışlarında merak vardı. "Peki, doğumdan sonra?"

Karun kısa bir an bana baktı, sinirli bakışlarımı görünce yanaklarının içini dişleyerek büyükbabama döndü. "Atış serbest." Ölmek mi istiyordu?

Büyükbabam ayakkabısını tekrar giyerek ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Ben dışarıda Furki'yle takılacağım." Durup omzunun üzerinden Melike Hanım'a düşmanca gözlerle bakmayı ihmal etmemişti. "Bu buruşukla takılacak değilim." Şu havaları beni delirtecekti. Aynaya bakıp kendini hiç görmüyordu, büyük ihtimalle kadından bile yaşlıydı.

Büyükbabam dışarı çıkınca Karun da yerine geçmişti. Mahcubiyet dolu gözlerle Melike Hanım'a dönüp, "Büyükbabamın kusuruna bakmayın lütfen," dedim. "Alzaymır hastası, bu yüzden aklı gelip gidiyor."

Melike Hanım az önce yaşananlardan çok rahatsız olmuştu ama torununun en mutlu gününü mahvetmek istemediği için alttan aldı. "Anlıyorum."

Büyükbabam gidince burası tekrar sessizleşmişti. Belki Kadem ortamı neşelendirir diye ona baknm ama Kadem somurtmaktan başka bir şey yapmıyordu. Karun ve Çağıl onu biraz hırpaladığı için Melek'in olduğu tarafa bakmaya bile çekiniyordu. Melek henüz dayılarının onu sıkıştırdığını bilmediğinden gece boyunca Kadem'e kaçamak bakışlar atmıştı. Ancak Kadem eğdiği başını hiç kaldırmıyordu.

Bir süre sonra dış kapının zili çalınca Çağıl az kalsın ayağa kalkacaktı. Gecenin başından beri amcasını beklediği için onun geldiğini düşündü. Ancak kapıdan içeri giren Gurur değil, Kenan'dı. Çağıl'ın omuzları düştüğünde tüm keyfi kaçmış bir şekilde önüne döndü. Farah'la olanlardan sonra Gurur kendini dışarıya kapatmıştı. Son yaşadıklarından sonra bu gece gelmezse ona kızamazdım ama burada olmasını isterdim.

Kenan herkese selam vererek büyükbabamdan kalan yere oturmuştu ki dış kapının zili bir kez daha çaldı. Çağıl bu sefer fazla umutlanmamaya çalışarak bir kez daha gözlerini salonun kapısına dikti. Ela gözlerinde büyük bir

Nihova

beklenti vardı. Amcasının buraya gelecek kadar iyi durumda olmadığını o da biliyordu ama yine de onu bekliyordu. Gurur sanki onun tüm özel günlerinde yanında olmuş gibi bir umut onun yollarını gözlüyordu.

Çiçek'le birlikte Gurur içeri girince Karun rahatlayarak nefesini verdi. Çağıl'ın onu beklediğini bildiği için amcasının gelişine sevinmişti. Çağıl ise amcasını görür görmez o kadar mutlu olmuştu ki tüm gece sıkıntıyla sönen gözleri ışıldamıştı. Ona sevdiği kızı isteyecek ne bir annesi vardı ne de babası. Üstelik Levent de burada değildi.

Çağıl onu ayakta karşılayıp gece boyunca ilk kez gülümsedi. "Hoş geldin."

Gurur onun gözlerindeki sevinci görünce belli belirsiz tebessüm etti. "Hoş bulduk, koçum." Çağıl'ın omzunu hafifçe sıkarak ona sandalyesini gösterdi. "Rahatına bak."

Gurur, yeğeni için özel olan bir yere sarhoş veya dağınık bir hâlde gelmemişti. Onu en son bıraktığımızdan daha temizdi. Banyo yapmıştı ve sarı saçlarını tarayıp bir hizaya sokmuştu. Yeni tıraş olduğu için tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Her zamanki gibi ütülü beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla oldukça şıktı. Parmaklarının arasındaysa tesbihi duruyordu. Farah'la olanlardan sonra o tesbihi sabır niyetine çektiğini anlamak zor değildi. Her hâliyle mahalledeki ağır abileri andırıyordu.

Buradakilere başıyla küçük bir selam verdikten sonra yönünü Melike Hanım'a çevirdi. Melike Hanım aramıza son katılan misafirinin karşısında ayağa kalkacaktı ki Gurur, "Rahatını bozma ana," diyerek oturacak bir yer aradı.

Kadem hemen ayağa kalkarak ona yerini verdi. "Buyur abi."

"Eyvallah." Gurur ona belli belirsiz tebessüm ederek Kadem'in yerine oturdu. Şimdi sağımda Gurur, solumdaysa Elay vardı.

Kadem köşede duran taburenin üzerindeki saksıyı yere koyup taburenin üzerine oturdu. Çiçek içeri girip Gurur için de bir bardak çay getirmişti. Çayına şeker atan Gurur meraklı gözlerle bana döndü. "Kızı istediniz mi?"

Başımı iki yana sallayarak ona Karun'u gösterdim. "Bir türlü konuya girmiyor." Karun ve Duha kendi aralarında konuşmak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Gurur kimseyle uzun uzun sohbet edecek durumda olmadığından önüne dönüp sessizlik içinde çayını yudumladı. Elay sürekli yiyecek bir şeyler istediği için Çiçek'in arkadaşı bu gece bir tek ona çalışıyordu. Çiçek'in

Hamide adındaki arkadaşı bu gece ona yardım etmek üzere buraya gelmişti. Ancak tek yaptığı şey Elay'ın isteklerini karşılamaktı. Hamide bu sefer de bir bardak havuç suyuyla içeri girmişti.

Elay'ın önündeki sehpanın üzerine bırakıp, "Afiyet olsun," diye geri çekilince Duha'nın bakışları bu tarafa yöneldi. Sehpanın üzerinde duran şeylere garip bakışlar atıyordu.

Çikolatalı kurabiye, turşu kavurması, acı biberli ekmek sosu ve havuç suyunu görünce yüzünü buruşturmamak için üstün bir irade gösterdi. "Elay?" dedi sakince. "Bu nasıl bir kombinasyon?"

Elay kurabiyeyi acı sosa batırırken ona hafifçe gülümsedi ama bunu yaparken yanakları belli belirsiz kızarmıştı. "Bunlar benim değil, oğlunun yemek felsefesi."

Çikolatalı kurabiyeyi acı sosa batırarak kocaman bir ısırık alınca midemi bulandırdı. "Şu kadını alın yanımdan yoksa kusacağım." Yediği şeylere bakarak kontrolüm dışı öğürdüm. "Iyy, gerçekten midemi bulandırıyor."

Karun şüpheli bir şekilde kafasını yan tarafına eğdiğinde gözleri hafifçe kısıldı. "Yemek istediğin o iğrenç şeyler mideni bulandırmıyor ama çikolata ve acı sosun bir araya gelmesi mi mideni bulandırıyor?"

"Sana iğrenç gelen bana normal geliyor." Şikâyet eder gibi ona Elay'ı gösterdim. "Ona normal gelen şeyler de bana iğrenç geliyor."

"Çikolatalı kurabiye iğrenç değil." Elay'ın parmaklarından acı sos akarken kurabiyenin kalanını ağzına attı. "Tadı çok güzel."

"Çikolatalı kurabiye ve acı sos yanlış bir eşleşme." Midemi bulandırdığından bir peçete alıp ona uzattım. "Şu parmaklarını sil lütfen, çok pasaklı görünüyorsun."

Elay peçeteyi almak yerine inadıma bir kurabiye daha alıp parmaklarının uçları sosun içine girecek şekilde onu da sosa batırdı. Bunu gören Duha gülmemeye çalışıyordu. "Kalk nişanlımın yanından, sorun çıkartan kuş." Beni azarlarken sevimli bir şeyi izler gibi gözlerini Elay'dan ayırmıyordu. "Oğlum ne isterse onu yiyor."

Elay kurabiyeyi bütün bir şekilde ağzına atınca acı sosun küçük bir bölümü dudağının kenarından taşmıştı. "O da hamile ama beni hiç anlamıyor." Elay beni ona şikâyet ederek bu sefer de havuç suyuna uzandı. "Keyfimden beni şişmanlatacak şeyleri yemiyorum herhâlde."

Duha onun bu pasaklı hâlini gerçekten sevimli buluyor olmalı ki gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. "Sen ona aldırma." Yerinden kalkıp

birkaç büyük adımla Elay'ın yanına geldi. Tepsideki peçeteyi alıp Elay'ın çenesini hafifçe kavrayarak onun başını kaldırdı. "İstediğin her şeyi yiyebilirsin."

Nişanlısının dudağından taşan sosu sildikten sonra uzanıp onun dudağına küçük ama tutkulu bir öpücük kondurdu. Elay'ın iştahlı yeme şeklinden çok etkilenmiş gibi gözlerini Elay'ın gözlerine dikti ve kısık bir sesle, "Başka istediğin bir şey var mı?" diye sordu fısıltıyla.

Elay alt dudağını dişleyerek onu gösterip, "Seni alabiliyor muyuz?" diye sorunca Duha'nın siyah gözlerinde beliren parıltıyı gördüm.

"Ama bunlar benim yanımda ayaküstü sevişiyor," diye sızlandığımda Çağıl ve Gurur içtiği çayı püskürttü. Duha hızla Elay'dan uzaklaşırken Karun gülüşünü saklamak için başını eğdi. Gurur, Duha ve Çağıl'ın yaşadığı bu paniğin nedeni her an *sevişmek istiyorum* diyecek olmamdı. Üçü de *bari bu gece yapma* der gibi bana bakıyordu.

"İkiniz de mi hamilesiniz?" Melike Hanım'ın bakışları Elay ile ikimizin üzerindeydi.

Elay kıtlıktan çıkmış gibi tıkınırken başını hafifçe salladı. Melike Hanım'ın aklına yatmayan bir şeyler varmış gibi yüzünde kınamayı andıran tuhaf bir ifade belirdi. "Çiçek bana sizlerin evli olmadığını söylemişti." Şimdi Elay ile birbirimize tuhaf bakışlar atan bizdik. Evlilik dışı hamile kaldığımızı eski bir toprağa nasıl açıklayabilirdik?

Çağıl intikam alır gibi sandalyesine yaslanarak gözünü bize dikti. "Cevap verin bakalım." Piç kurusu, sonunda eğlenecek bir şeyler bulmuştu.

"Ben niye cevap veriyorum?" Arsızlığın dibine vurarak ona Karun'u gösterdim. "Abin cevap versin, sonuçta bu bebeği tek başıma yapmadım." Kollarımı göğsümden birleştirerek Karun'a dik dik bakmaya başladım. "Melike Hanım'a gereken yanıtı sen vermek ister misin?"

"Hayır." Karun hınzırca bana bakarken dudaklarını ısırarak hafifçe omuz silkti. "Karımla ne yaptığımdan kime ne?"

"Resmî olarak evli değiliz, Karun."

"Evet, dedin de ben mi nikâh kıymıyorum, Bige?"

"Yine başlama."

"O zaman sen de bana resmiyetten başlama."

"İkiniz de tekrar başlamadan Çiçek'i bana isteyebilir misiniz?" diye araya giren Çağıl'ın sabırsızlığı beni sinir ediyordu.

"Bu gece Çiçek falan istenmeyecek!" Melek'in bu sert çıkışıyla tüm gözler ona döndü. Melek, Kadem'in tüm gece ona pas vermemesinin nedenini anlamış olmalı ki düşmanca bakışları Çağıl'ın üzerindeydi. "Dayı yine ne halt ettin sen?"

"Sadece o değil." Melek'e tam karşımda oturan Karun'u ispiyonladım. "O da bu işin içinde." Gurur anlamasın diye üstü kapalı konuşuyordum. "Her şey bu herifin başının altından çıkıyor."

Karun yüzünü sertçe ovuşturup, "Beni niye dâhil ediyorsun?" diye bana çıkıştı. "Eve düşen yıldırım gibisin, ortalığı karıştırmayı bırak."

Gurur elindeki çay bardağını yavaşça sehpanın üzerine bırakıp yerinde dikleşti. "Burada ne sikim dönüyor?"

Kenan hayıflanır gibi iniltiyle karışık bir ses çıkarıp bize Melike Hanım'ı gösterdi. "Burada bari yapmayın." Bizler manyak bir aileydik. Gittiğimiz her yerde hırgür çıkarmazsak rahat edemiyorduk.

Melek hemen sandalyesinden kalkıp, "Amca," diyerek timsah gözyaşlarını gözlerine topladı. Gurur'a bakıp önce Karun'u, daha sonra da Çağıl'ı gösterdi. "Bunlar beni üzüyor, amca."

Karun rahatça kolunu koltuğun kenarına yaslarken Melek'e olan bakışları gözdağı verir gibiydi. "Seni hangi konuda üzdüğümüzü de amcana söylemek ister misin?" Ona Kadem'le ilişkisini hatırlatınca Melek dudaklarını birbirine bastırarak hemen sustu.

Melek sustu ancak bu sefer konuşan Kadem oldu. Ona konulan ambargoya daha fazla dayanamadığı için büyük bir cesaret örneği gösterip ayağa kalktı. Yönünü Gurur'a çevirirken bu delinin vereceği tepkileri kestiremediği için ecel terleri döküyordu. "Abi benim sana söylemem gereken bir şey var." Buradaki herkes afallamıştı, Kadem'in Gurur'dan ne denli korktuğunu biliyorlardı. Onun karşısına geçip Melek'ten bahsedecek kadar çok mu seviyordu onu?

Kadem ceketinin önünü saygılı bir şekilde kapatıp derin derin nefesler aldı. Gurur'un delici bakışlarıyla karşılaşmak bile ödünü koparıyordu. Gerçek anlamda soğuk terler döktüğü için alnından süzülen bir ter damlası yüzüne aktı. "Melek..." diye fısıldadı güçlükle.

Gurur'un omuzları gerildiğinde yüzü ciddiyetle kasıldı. "Ne olmuş Melek'e?"

Kadem alnında biriken teri sildi, Gurur'un sert bakışlarıyla karşılaşmak cesaretini kırıyordu. Ancak kısa bir an Melek'e bakınca sevdiği kızın

heyecanlı bekleyişi ona gereken cesareti aşılıyordu. Gerginliğinden hiçbir şey kaybetmese de bu sefer daha kararlı bir şekilde Gurur'a döndü. "Abi ben Melek'i seviyorum." Buna hiç ihtimal vermiyordum ama gerçekten itiraf etmişti. Yürü be!

Bir anda herkes sessizleşmişti, kimse kolay kolay Gurur'un karşısına geçip bu itirafı yapamazdı. Ne yapacağı hiç belli olmadığı için tüm gözler Gurur'a kenetlenmişti. Gurur ise oldukça ciddi bir suratla Melek ve Kadem'e bakıyordu. Tuhaf bir şekilde duyduklarına hiç şaşırmamıştı, sanki onları zaten biliyormuş gibiydi. Tabii ki biliyordu! Gurur, Melek'in aldığı nefese kadar her şeyi bilirdi, bir gözü hep onun üstündeydi.

Yanında olmadığı zamanlarda bile Melek'i yakından takip ettirecek kadar kızın üzerine titriyordu. Kadem'i bilmediğini düşünmek aptallık olurdu. Başından beri onların ilişkisini biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranmıştı. Gurur kıskanç biri olabilirdi ama her şeyden önce Melek'i kızı yerine koymuştu. Her babanın yapacağı gibi ilk önceliği kızının mutluluğuydu. Onun hayatındaki yanlış kişileri gözünü bile kırpmadan çıkarırdı ama onu mutlu eden kişilere ilişmezdi.

Gurur, Kadem'e kalp krizi geçirtecek kadar uzun bir süre tepkisizliğini korumuştu. Susup ciddiyet içinde ona baktıkça Kadem yerinde rahatsızca kıpırdanıyor, daha fazla terliyordu. Bu gergin sessizlik yerine kalkıp suratına bir yumruk atsa eminim Kadem daha çok rahatlardı. "Üzgünüm abi," diye mırıldandı can çekişen bir sesle. "Ama Melek'i gerçekten çok seviyorum." Güç bela Gurur'la göz kontağı kurarak yutkundu. "Rızan olursa onunla görüşmeye devam etmek istiyorum."

Melek'in ona attığı bakışlardan haberi bile yoktu. Melek'in dudaklarında onunla gurur duyuyormuş gibi içten bir gülümseme vardı. Gurur onu biraz bekleterek başını çevirip sert bakışlarını Karun ve Çağıl'a dikti. "Siz biliyor muydunuz?"

"Evet." Karun bunu söylerken Kadem'e attığı bakışları ölümcüldü.

"Melek ile görüşmeyecek." Çağıl da bu konuda fazla tersti. "Buradan çıkınca bir posta daha ona girişeceğim."

"Peki, bunu yaptığında ben sana ne yaparım?" Gurur sakince konuşup Çağıl'a baktığında yeşil gözlerindeki kızgın ifade sakin olmanın yakınında bile olmadığını gösteriyordu. "Ya da sana?" diyerek kızgın gözlerini Karun'a dikti. "Melek'in üzerinde ne hakkınız var ki ona karışma hakkını kendinizde görüyorsunuz?" Bu kadar ağır konuşması Karun ve Çağıl'ın buz kesmesine neden olmuştu. Söyledikleri ağır olabilirdi ama haksız sayılmazdı.

Nihova

Gurur tek bir cümlesiyle ikisini birden susturarak Karun'a beni, Çağıl'aysa Çiçek'i gösterdi. "Ailenin erkekleri istedikleri kişiyi sevebilir ama ailenin kızı aynı haklara sahip değil mi?" Çok doğru bir noktaya değinerek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Şu zamana kadar kendimden kısıp Melek'e tanıdığım özgürlüğü kimsenin onun elinden almasına izin vermem. Siz de Alpiç, Bige ve Çiçek'i bırakmıyorsanız aynı şeyi benim kızımdan beklemeyin."

Ne Karun ne de Çağıl kendilerini savunacak tek kelime edebilmişti. Yaptıklarının savunulur bir yanı olmadığını biliyorlardı. Gurur haksız olduğunda ona yanlış yaptığını söyleyecek kadar cesaretlilerdi ancak onun haklı olduğu konularda amcalarına karşı çıkmıyorlardı. Birbirleriyle hiç geçinmiyor olabilirlerdi ama bu adam onların amcasıydı ve sahip oldukları tek akrabalarıydı. Yeri gelince ona karşı alttan almayı biliyorlardı.

Sonuçta Karun'dan beş ay küçük olsa da Gurur onların aile büyüğüydü. Onun son sözü söylediği yerde Karun ve Çağıl susardı. Aynı şekilde Karun ve Çağıl'ın kükrediği yerde de Gurur sesini çıkarmazdı. Kalender erkeklerini en çok bu yüzden seviyordum.

"Görüşmelerine zaten izin vermiştik," diyen Karun'un kızgın bakışları fazla tersti. "Sürekli kızı üzüp durursa bu iş olmaz!"

"Kim kimi üzüyor lan?" Gurur onların ilişkisinde baskın tarafın kim olduğunu iyi biliyormuş gibi Kadem'i savunarak hepimizi afallattı. "Melek bir erkeğin onu üzmesine izin verecek bir kız değil. Bu zırvalıkları bahane ederek çocuğun üzerine gitmeyin." Ağır bir sesle konuşup Karun ve Çağıl'ı göz hapsine alarak onlara gergin dakikalar yaşatmaya başladı. "Kadem eğer kızımı üzmeye kalkışırsa sizden önce bundan haberim olur. Bir şey yapılması gerekirse ben yaparım, siz geride durun."

Gurur şimdi bakışlarını Kadem'e dikmişti. Bu Kadem'i daha çok ürkütüğü için her an arkaya doğru adımlar atabilirdi. Gurur onun terlediğini görünce onu ne kadar çok korktuğunu anladı. Ondan ödü kopmasına rağmen hâlâ kaçmamıştı. Bunu görünce Gurur'un sert yüz hatları gevşemeye başladı. "Aferin," diyerek Kadem başta olmak üzere buradaki herkesi şaşırttı.

"Karun ve Çağıl istemiyor diye Melek'ten uzak dursaydın asıl o zaman adamlığını sorgulardım." Bunları söylerken yeşil gözlerinden tehlikeli bir ifade geçti. "Karakterini sorguladığım birini de uzun süre yaşattığım hiç görülmemiştir." Kadem korkudan sertçe yutkunmuştu. Korkup Melek'ten ayrılsaydı işte o zaman Gurur'u karşısına alırdı çünkü bu ona Melek'i yeteri kadar sevmediğini düşündürürdü.

Gurur tam Kadem'e rahat bir nefes aldırmıştı ki ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmedi. "Melek'le görüşmeye devam edebilirsiniz, zaten bir gözüm hep üstünüzde," diyerek Kadem'in gerilmesine neden oldu. Son sözlerindeki uyarıyı herkes anlayabilirdi. Sınırı aşmadığı sürece onunla görüşebilirdi. Melek'in durumundaki biri için bazı şeyler hayati önem taşıyordu.

Kadem'in Melek'e olan duyguları tensel bir arzudan daha yoğun olduğu için başını hızlıca sallayınca Melek itiraz etti. "Bu ne demek oluyor, amca?" Daha fazlasını arzuluyormuş gibi şiddetle karşı çıkınca Kadem kısık bir sesle küfretti.

"Gözünü seveyim bir şey deme. Sana bir şey yapmaz ama beni parçalar." Haklıydı, Melek'in patavatsızlığı yüzünden çocuk araya kaynayacaktı.

Gurur kaşlarını usulca çatarak kızgın gözlerini Melek'e dikti. "Ne anladıysan o oluyor, yerinde olsam şansımı fazla zorlamazdım." Aklına gelenler onu daha çok sinirlendiriyor olmalı ki başıyla Kadem'i gösterdi. "Onunla görüştüğünü bile bana söylemedin."

"Bildiğini bilmeseydim söylerdim." Melek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak peruğunu düzeltti. "Yalçın abi sandığın kadar iyi gizlenmiyor." Anlaşılan Gurur'un onu takip ettirdiğini başından beri biliyordu.

Bunu yeni fark eden Kadem, küfürle karışık bir ses çıkararak ona döndü. "Amcanın bildiğini biliyordun ama bana söylemedin mi?"

Melek gülmemeye çalışarak haylaz bakışlarını ona dikti. "Amcamın karşısına çıkıp bizden bahsedecek kadar cesaretli misin görmek istedim."

"Melek burada altıma sıçıyordum, ne cesaretinden bahsediyorsun?" Kadem ona çıkışınca Melek'in tek yaptığı daha çok gülmekti.

Bir süre sonra Kadem yerine geçince tekrar bir sessizlik yaşandı. Çiçek bir kez daha çaylarımızı tazelemek için içeri girdiğinde sabırsız gözlerle Çağıl'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Herhangi bir aksilik çıkmadan artık onu istememiz gerektiğini fazla belli ediyordu. Çağıl ondan daha sabırsız olduğu için gözlerini Gurur'a dikti. Gurur derin bir nefes alarak Melike Hanım'a dönmüştü ki Karun yalandan öksürerek onu durdurdu.

Gurur'a bakıp muzır gözlerle ona kendisini gösterdi, bunun anlamı çok açıktı. Kız isteme işini Karun'a bırakmasını istiyordu. Gurur onun bu isteğine uyarak Çağıl'ın yalvaran bakışlarını görmezden geldi. Gurur'dan iş çıkmayınca Çağıl gerginliğini saklamaya çalışarak, "Birader?" diye seslenip oturduğu yerde Karun'u görmeye çalıştı. "Sence de bir şeylerin zamanı gelmedi mi?"

Ninova

Karun için eğlenceli dakikalar yeni başlıyormuş gibi sakince omuzlarını silkti. "Açık konuşursan seni daha iyi anlayabilirim."

Çiçek elindeki boş tepsiyle bir kenarda dururken çekingen bakışlarını Karun'a çıkardı. "Karun Bey yedik içtik, sizce şimdi sırada ne var?"

"Kız tarafısın, sen biraz ağır ol." Duha sahte bir kınamayla onu azarlayıp çayından keyifle bir yudum aldı. "Kız evi naz evi derler ama biz hâlâ bir nazını göremedik."

"Oğlum kaç yıldır burnumdan getiriyor, nazı mı kalmış?" Çağıl takım elbisenin içinde hiç rahat olmadığı için gergince kravatını çekiştirdi. "Uzatmayın da konuya girin artık."

"Bu ne demek şimdi?" Çiçek ince kaşlarını hafifçe çatarak Çağıl'a döndüğünde onu iyice strese sokmaya başlamıştı. "Yıllardır senin burnundan mı getiriyorum?"

"Getirmedin mi, Çiçek?" Çağıl ona geçmişi hatırlatmak ister gibi alaycı gözlerle bakarken bakışları iğneleyiciydi. "Kaç yıldır beni öyle bir görmezden geldin ki o anlarda kendimi görünmez sanıyordum."

Çağıl'ın yürekten gelen serzenişi Çiçek'in dudaklarında küçük bir gülümseme yaratmıştı. "Bu kadar çok beklediğin için bana kızıyor musun?"

Çağıl onun dudaklarındaki tek bir gülümsemeye tüm yıllarını sığdırmış gibi derin bir iç çekti. "Ödülüm sen olacaksan ne kadar yol yürüdüğüme bakmam." Ona göz kırpınca Çiçek'in daha fazla tebessüm etmesi hoşuna gitmişti. Ona olan sevgisi gözlerine yansıyordu.

"Gözümün önünde şunu yapıp durmayın." Nedim'in homurtusuyla Çiçek utanarak hemen başını yere indirdi.

Daha fazla dayanamayıp sabırsızca Karun'a döndüm. "Karun artık bir sadede mi gelsek?" İsteyelim şu kızı da herkes rahat etsindi.

Karun kendi içinde ne yaşıyorsa tüm beklentilerimizi yersiz çıkarıp Çiçek'e boş bardağını uzattı. "Bir çay daha alırım."

Çağıl sinirden dizinin üstündeki elini sıkıp açarken dişlerinin arasından, "Zıkkımın kökünü iç lan!" dedi ama Karun onu zerre kadar umursamadı.

Çiçek, çay bardağını almaya yanaşmayıp omuzlarını silkti. "Çayımız bitti," dediğinde az kalsın Çağıl kahkaha atacaktı. Çayları bitmemişti ama Karun'un artık konuya girmesini istiyorlardı.

Melike Hanım torununun neyin peşinde olduğunu anlamadığı için mahcup olmuş bir şekilde, "Nasıl çay bitti?" diye sorarken utanmıştı. "Dolapta daha çok vardı."

Çiçek inatçı bir tutum sergileyerek elinde tuttuğu tepsiyi sıktı. "Bitti dediysem bitti, babaanne."

Bu sefer Nedim uyaran gözlerini kardeşine dikip ona kapıyı gösterdi. "Çiçek gir mutfağa, bitmemiştir o çay."

Kaşlarını çatan Çiçek bir ayağını sertçe yere vurdu. "Bitti dediysem bitti abi!"

"Çiçek çok ayıp." Melike Hanım utançtan yerin dibine girmiş gibi gözlerini belerterek bizi gösterdi. "Misafirlerimizin önünde ne biçim konuşuyorsun sen?"

"Biz gelinlerimizin bu şirretliğine alışığız, Melike Hanım." Karun çok eğleniyormuş gibi yanaklarının içini dişlerken mavi gözleri hafifçe kısılmıştı. "Bize gelen kadınların genelinde bu var. Başlarda çok sakin ve hanım hanımcıklar ama daha sonra..." Gözleriyle beni gösterdi. "Şöyle bir şey oluyorlar."

"Katılıyorum." Gurur ağır ağır başını sallayarak telefonunu cebine koydu. "Masum sanıyoruz ama saman altından su yürüten düzenbazın teki çıkıyorlar." Bu sözleri Farah içindi. "Bu konuda bizden enayisi yok."

Çağıl ikisine Çiçek'i gösterirken gözlerinde haylaz parıltılar vardı. "Ben benimkinden razıyım."

"Biz Kalenderlerdeki sorun da tam olarak bu." Karun'un muzır bakışları yoğun bir şekilde üzerimde geziniyordu. "Bir kez bağlanınca bize ne yapsalar vazgeçemiyoruz. Ben de benimkinden razıyım."

"Ben razı falan değilim lan!" Gurur ikisine çıkışarak agresif bir tutumla saçlarını dağıttı. "Hayatımı sikti, nesinden razı olacağım? Ondan boşandığımda nasıl vazgeçtiğimi göreceksiniz."

"On bin lirasına bahse girerim ki boşanmayacak," dedim hızlıca.

"Yirmi bin olsun," dedi Kenan.

"Artırıyorum, yirmi bin elli kuruş." Ne yazık ki bu teklifin sahibi Kadem'di.

Melek güldü. "Benden de otuz bin çalışır."

Çağıl inceden inceye amcasının sinirleriyle oynarken, "Yüz bin," diyerek o da bahse katıldı.

"İki yüz bin." Elay bize Duha'yı gösterdi. "Nasıl olsa benim yerime de o ödeyecek."

Duha gülümseyerek başını salladı. "Şunu beş yüz bin yapalım."

Son olarak Karun bahsi iyice artırarak nokta atışı yaptı. "Bir milyon." Gurur'u izlerken dudaklarında çarpık bir gülüş vardı. "Boşanmayacağını

Nirvana

biliyorum." Nedense bunun olmasına izin vermeyecekmiş gibi büyük kı-nuşuyordu.

Gurur sırasıyla bahse katılan herkese baktığında yüz ifadesi bizden nefre ediyormuş gibi katıydı. "Aileden yana elimde sizden başka alternatif olma-ması çok kötü." Bu da tıpkı Çağıl gibi hep aynı konudan dert yanıyordu.

Babaannesinin uyaran bakışlarını daha fazla görmezden gelemeyen Çiçek mecburen mutfağa gitti. Çay yerine hepimize birer kahve yapara geri dönmüştü. Kahvelerimizi servis ederek kenara çekilince Elay kolunu dürttü. Ona bakınca eğlenen gözlerle Çağıl'ı gösterdi. "Onun kahvesi tuzlu olmalı, sence içecek mi?" diye kısık bir sesle konuştu. "Âdettendir, damada tuzlu kahve verilir." Bunu unuttuğuma inanamıyordum.

Tıpkı Elay gibi ben de gözlerimi Çağıl'a dikmiş, onu izliyordum. Bunu yapan sadece biz değildik. Bir köşede arkadaşı Hamide'yle duran Çiçek de gülümseyerek Çağıl'a bakıyordu. Çağıl fincanı dudaklarına yaklaştırıp kah-veden bir yudum alarak Çiçek'e döndü. "Ellerine sağlık, tadı çok güzel." Bunları söyledikten sonra kahvenin tadında bir anormallik yokmuş gibi iç-meye devam etti.

Çiçek ve Hamide'nin dudaklarındaki tebessüm kaybolmuştu. Şimdi ikisi endişelenerek birbirine bakıyordu. Bakışlarından geçen soruyu anlamak zor değildi. Tuzlu kahve Çağıl'a gitmediyse kime gitmişti? Elay ile göz göze ge-lince hemen fincanımıza uzandık. Hamile olduğumuz için normalde kahve tüketmiyorduk ama tuzlu kahvenin kime gittiğini merak ediyorduk.

Elay ile aynı anda fincanımızdan küçük bir yudum aldık. Benim kah-vemde herhangi bir sıkıntı yoktu. Elay'a baktığımda onda da bir tuhaflık göremedim. Tıpkı Çiçek ve Hamide gibi biz de meraklı bakışlarımızı diğer-lerine diktik. Melek, Kadem ve Kenan daha şimdiden fincanı yarı etmişti. Anlaşılan tuzlu kahve onlara da gitmemişti. Nedim ve babaanne de kahve-sini keyifle içiyordu. Henüz kahvesini içmeyen sadece üç kişi vardı. Karun, Duha ve Gurur.

Geriye sadece üçünün kaldığını anlayınca onlar da tuhaf gözlerle kendi fincanlarına bakmaya başladı. Gurur pası onlara atarak, "İlk siz tadın," dedi hızlıca. "Bendeki bu şansla o malum fincan kesin bana gelmiştir."

Karun fincanı kendinden uzaklaştırdı. "Önceliği Tunus'a veriyorum."

Duha hemen fincanını önündeki sehpanın üzerine bıraktı. "Siz varken benim ne haddime ilk tadımı yapmak, Kalender Beyciğim."

"Israr ediyorum."

Nirvana

"Israrını Gurur'a paslıyorum."

Gurur çenesini sıkarak fincanına ters gözlerle bakıyordu. "Daha karımın tuzlu kahvesini içmemişim, bir başkasının yaptığını hiç içmem."

Çiçek hemen öne atılarak, "İçmeyin lütfen," dedi hızlıca. Gurur'un fincanını alıp onu da Çağıl'ın önüne bıraktı. "Sen iç."

Çağıl sırıtarak sonradan önüne konulan fincanı kendinden uzaklaştırdı. Çiçek ile uğraşıp ona elindeki fincanı gösterdi. "Ben kahvemi içtim, başkasınınkine gerek yok."

Bu gece herkes ona zorluk çıkardığı için Çiçek sinirlenerek onun elindeki fincanı aldı. "Senin kahveni onlar mı içecek?" Gurur'dan aldığı fincanı Çağıl'ın önüne itti. "Lütfen bunu da iç."

Çağıl ağzının içinde bir şeyler homurdanarak ona dayatılan ikinci fincanı aldı. "İçelim bakalım." Fincanı kafasına dikip sıcak olmasını umursamadan tüm kahveyi içti. Bunda da tuz çıkmamış olmalı ki iğneleyici bakışları Çiçek'i bulmuştu. "Üçüncü bir fincanı getirirsen çok fena olur."

Çiçek panikleyerek Karun ve Duha'ya baktı, bu olay tam bir komediye dönmek üzereydi. Piyangonun hangisine vurduğunu bilmedikleri için Duha gülmemeye çalışarak Çiçek'e kendi fincanını gösterdi. "Bunu önümden almak için neyi bekliyorsun?"

Çiçek şansına lanetler yağdırarak hemen o fincanı da alıp Çağıl'ın önüne koydu. Üçüncü bir kahve fincanıyla Çağıl'ın yüz ifadesi hepimizi güldürmüştü. İnanamayan gözlerle tepesinde dikilen kıza bakıyordu. "Şaka yapıyor olmalısın?"

Çiçek ona gülümseyerek başını eğip fincanı gösterdi. "O senin fincanın."

Çağıl gözlerini kısarak ona baktığında dudaklarında muzır bir gülümseme belirmişti. "Ya bu da doğru fincan değilse, o zaman ne yapacaksın?" Ona abisinin önünde duran kahveyi gösterdi. "Onu da mı bana içireceksin?"

Çiçek üçüncü fincanın doğru kahve olduğundan emin bir şekilde nefesini verdi. Eğilip Duha'dan aldığı fincanı Çağıl'ın eline tutuşturdu. "İçimden bir his bunun o fincan olduğunu söylüyor."

Çağıl kahveden bir yudum alınca gözlerinde haylaz parıltılar belirdi. Çiçek'i izlerken durumun trajedisi karşısında her an gür bir kahkaha atabilirdi. "İçindeki o hisse söyle, yanlış alarm vermesin."

Üçüncü fincandan da beklediği performansı alamayınca Çiçek kısık inildiler çıkararak Karun'a doğru yürüdü. Onun da fincanını alarak Çağıl'ın tepesine dikilince Çağıl bu sefer kendini tutamadı. Sesli bir şekilde gülerek

Nirvana

sevdiği kızın elindeki fincanı aldı. "Bunda da çıkmazsa ne yapacaksın?" Ha
fifçe gözlerini kısıp sesine biraz gizem katarak ona kapıyı gösterdi. "Bu sefe
de içerideki tuz kavanozunu mu getireceksin?"

Çiçek'in yanakları utançtan kızarırken bakışlarını kaçırarak Çağıl'a dö
düncü fincanı gösterdi. "Kesin bunun içinde, zaten bu son fincan."

"Görelim o zaman." Çağıl fincanı alıp onun gözlerinin içini bakara
yarısına kadar içti. Yüzünü bile ekşitmeden ona elindeki son fincanı gös
terdi. "Bunda da değil, ne yapacağız?" Çocuk on dakikanın içinde kaç finca
kahve içmişti.

Yaşadığı şaşkınlık Çiçek'in yüzüne yansırken güçlükle dudaklarını
araladı. "Ama bu nasıl olur?" Uzanıp Çağıl'ın elindeki fincanı alıp kalan
kahveden bir yudum içti. İçinde gerçekten tuz çıkmamış olmalı ki kafası
karışmış bir şekilde Hamide'ye döndü. "Bunda da yok." Bir fincana tuz atı
ğına çok emindi ama o fincanı bulamıyordu.

Çağıl onun bu şaşkın hâlini çok sevilesi bulmuş olmalı ki belli belirsiz
tebessüm etti. Ona kendi fincanını gösterdi. "Ondaydı." Çiçek gözlerini
belerttiğinde Çağıl hepimizi şaşırtarak başını yavaşça salladı. "Fincanları ka
rıştırmamıştın." Bir dakika, tuzlu kahve en başından beri ona gitmişti ama
o, yüzünü bile buruşturmadan hepsini içmiş miydi? Hepimizi kandırmıştı!

Çiçek'in dudakları bir balığın ağzını aratmayacak şekilde açıldığında yü
zünde çok komik bir ifade vardı. Kırpıştırdığı gözlerinin ardından Çağıl'a
şaşkınca bakıyordu. "Tuzlu kahveyi neden içtin?"

Çağıl haylazca kaşlarını yukarı kaldırdı. "İçmem için yapmadın mı?"

"Şey... Evet ama içmezsin diye düşünmüştüm."

Çağıl kıyamayan gözlerle onu izlerken bakışlarındaki o sıcak ifade anın
sanamazdı. "Senin ellerinin değdiği bir şeyi nasıl içmem?" Çiçek'in dudak
larında güzel bir gülümseme belirirken Çağıl'a doğru bir adım atmıştı ki
yalnız olmadıklarını hatırlayıp son anda kendini durdurdu. Eğer burada ol
masaydık bir saniye bile beklemeden onu öpebilirdi.

Bir süre sonra Karun oyalandıkça Çağıl'ın sabırsızlığı arttığı için Karun
daha fazla uzatmadı. Derin bir nefes alıp yönünü Çiçek'in babaannesine çe
virdi. "Ziyaretimizin amacı Allah'ın emri, peygamberin kavliyle..." dedikten
sonra susup kısa bir an Duha'ya baktı. Bu da neydi şimdi?

İkisi gözleriyle konuşurken Duha gülüşünü saklayarak yaşlı kadına
döndü ve Karun'un bıraktığı yerden devam etti. "Kızınız Hamide'yi Çağ

oğlumuza istiyoruz." Çağıl içtiği suyu püskürterek çıkarırken Çiçek elindeki tepsiyi yere düşürmüştü. Anlamadım? Hamide mi?

Melike Hanım gözlerini belerttiğinde Gurur sinirle yüzünü buruşturdu. "Size şu iki embesili yan yana getirmeyin diyorum ama dinleyen kim." Bunları kısık bir sesle küfreder gibi söylemişti.

Nedim'in tepkisini görmek için ona baktığımda gülmemek için yanaklarının içini dişlediğini gördüm. Sanırım burada olanları anlamıştım. Karun ve Duha'nın bu gece Çağıl'a oynadığı bu küçük oyundan haberi vardı. Yanlış kızı istedikleri için Çağıl şoke olmuş bir hâlde Karun ve Duha'ya bakarken Çiçek neredeyse ağlayacaktı. Gecenin başından beri çekmediği kalmamıştı.

Çağıl bir saniye bile beklemeden belindeki silahı çıkardığı gibi Karun ve Duha'ya doğrulttu. "Hemen şu işi düzeltin!" Nevri döndüğü için sinirden o tetiğe basması an meselesiydi. "Yanlış kızı istiyorsunuz piçler!"

Nedim bıyık altından gülerken hızlıca, "Verdik gitti," deyince Çağıl ağız dolusu küfretti.

"Veremezsin piç, istediğim Hamide değil!"

Eğlenen bir ifadeyle Karun ve Duha aynı anda ayağa kalkıp, "Biz de aldık gitti," deyince Melek kahkaha attı. Melike Hanım fenalık geçirmeye başladığında Elay elleriyle yüzünü kapattı.

"Rezil olduk." Gurur ise bir komediyi izliyormuş gibi tepkisizdi.

Çağıl'ın nabzı boğazında atmaya başladığında hızlı hızlı nefesler alıyordu. Havaya ateş ederek Karun ve Duha'ya gözdağı verirken babaannenin yüreğine indirdiğinden habersizdi. Öldürmek istediği ikiliye kalktıkları koltuğu gösterip, "Oturun yerinize!" diye gürledi. "Yanlış kızı alarak gitmeyeceğim bu evden. Çiçek'i istiyorum."

"Çiçek deyip durma." Duha kalktığı koltuğa yayılarak otururken sırıtıyordu. "Senin sözlün artık o değil."

Karun'un dudağının köşesi yavaşça kıvrıldığında ona Hamide'yi gösterdi. "Müstakbel gelinimizin yanında bari çapkınlık yapma."

"Böyle devam et abi, senin ecdadını sikeceğim birazdan!"

Karun yüksek sesle gülerek koltuğuna oturup bacak bacak üstüne attı. Bunu yaparken keyfine diyecek yoktu. "Demek ki abi demekle bir sorunun yokmuş, piç kurusu." Tüm bu tantana Çağıl'a abi dedirtmek için miydi? Aklımı kaçıracaktım, bunlar niye böyleydi?

Çağıl onun derdinin ne olduğunu nihayet anlayınca silahını tekrar beline taktı. Bunu yaparken gazap dolu bakışlarını Karun'dan çekmiyordu. Sıktığı

dişlerinin arasından âdeta kelimeleri ezerek, "Şu işi düzgün bir şekilde bitir *abi!*" diye burnundan soludu. Abi deyişi küfreder gibiydi.

Karun onu istediği noktaya getirmenin hazzıyla Melike Hanım'a döndü. Ona bakarken bakışlarını yumuşatıp, "Az önceki densizliğimizin kusuruna bakmayın," diyerek sonunda Çağıl'a rahat bir nefes aldırdı. "İlk kez kız istediğimiz için pek yol yordam bildiğimiz söylenemez." Babaannenin yüz hatları gevşemeye başlayınca Karun'un doğru yolda olduğunu anladım.

Yerinden hafifçe kıpırdanarak tüm ciddiyetiyle yönünü Melike Hanım'a çevirdi. "Allah'ın emri, peygamber efendimizin kavliyle kızınız Çiçek'i, kardeşim Çağıl'a istiyorum." Sonunda beklenen cümleyi kurarak bize yaşattığı strese son vermişti.

Artık laf bizden çıktığı için şimdi gözler Melike Hanım'a dönmüştü. Çiçek'in kıvranan bakışlarını görünce torunu için bu geceyi korkunç bir şekilde sonlandırmak istemedi. "Ne diyeyim, Allah utandırmasın. İki taraf için de hayırlı olsun." Rahat bir nefes almıştım, bir an Karun'un inadına babaannenin bu işi yokuşa süreceğini düşünmüştüm.

Melike Hanım'dan olumlu yanıt gelince Çağıl ve Çiçek'in mutluluğu gözlerine yansıdı. Bundan gerisi çok hızlı olmuştu. İkisi babaannenin elini öperek hayır duasını aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden yüzükleri takmıştık. Şükürler olsun ki bu geceyi bir fiyaskoyla sonlandırmamıştık.

Ne yazık ki Çağıl ertesi sabah evden ayrılmıştı. *Dağlar beni bekler*, deyip parmağında sevdiği kızın yüzüğüyle görevinin başına dönmüştü. Bunun dışında hayatımızdaki tek değişiklik Karun ve Duha'nın yaramazlıklarıydı. İkisi kafa kafaya verip Gurur ve Farah boşanmasın diye onları kaçırmıştı. Konuşup sorunlarını halletsinler diye onları bir depoya kapattıklarını duymuştum. Hem Gurur'dan korkuyorlar hem de hiç rahat durmuyorlardı.

Neyse ki onları sadece bir gün o depoda tutmuşlardı. Karun'un bana anlattığına göre boşanmalarına engel olmak için mahkeme günü sadece onları değil, aynı zamanda ikisinin avukatlarını da kaçırmışlardı. İşin özeti Gurur ve Farah duruşmaya katılamadığı için mahkemeleri birkaç ay sonrasına ertelenmişti. Gurur o depodan kurtulunca Karun ve Duha'nın canına okuyacağına çok emindim. Ancak o bir kez daha ondan bekleneni yapmamıştı.

Nihova

Aradan geçen bu günlerde Karun, Duha'yı da çok kızdırmıştı. Bir şekilde Duha'nın düğün hazırlıklarını sabote ettiği için Duha ve Elay'ın düğünü ertelenmişti. Normalde geçen ay evleneceklerdi hatta davetiyeleri bile bastırmışlardı ancak Karun, Duha'nın ondan önce evlenmesini istemediğinden onların tüm planlarını sabote etmişti. Duha ona karşılık vermekten çekinmediği için hazırlıkları bir şekilde tamamlamıştı. Yarın Elay ile ikisi evleniyordu.

Hamileliğimin dördüncü ayını yarıladığım için artık karnım daha belirgindi. Doktor kontrolünde ilerleyen bir gebelik süreci olmasına rağmen ne yazık ki tehlikeyi hâlâ atlatamamıştık. Tam tersi gebeliğim ilerledikçe tehlike biraz daha artıyordu çünkü rahim duvarım çok zayıftı. Erken bir doğum an meselesi olduğu için çok dikkatli olmalıydık.

Karun'la cinsel ilişkiye hiç girmiyor, yemeklerimi aksatmıyor ve ilaçlarımı düzenli kullanıyordum. Haftada iki kez doktora da gidiyordum. Bu gebeliğin sorunsuz bir şekilde ilerlemesi için elimizden geleni yapıyorduk. Olası bir erken doğumda bebeğin yaşama şansı hiç yoktu. Bu yüzden onu karnımda tutmaya çalışıyordum.

Gebeliğim gerçekten çok zor geçiyordu. Sık sık hâlsiz hissediyordum ve tansiyonum çok hızlı düşüyordu. Bazen fazla terliyor bazense tir tir titriyordum. Ne yazık ki bulantılarım da hiç kesilmemişti. Karnıma giren kramplar da bunu güçleştiren şeylerden biriydi. Bazen yürümekte bile zorlandığımdan artık hep düz tabanlı ayakkabılar giyiyordum.

Bebeğim için topuklu ayakkabılarımı bile rafa kaldırmıştım. Onu sağ salim kucağıma almak için çok çabalıyordum. Tek istediğim vücudumdaki tüm bu ağrılardan sonra onu kucağıma almaktı. Artık sadece doktor kontrollerimi değil, psikolog randevularımı da hiç aksatmıyordum. Çocuğum için olgunlaşmaya ve sağlam bir psikolojide olmaya çalışıyordum. Bugün ultrasona girmiş, onun cinsiyetini öğrenmiştim.

Aslında bunu Karun'la aynı anda öğreneceğimize söz vermiştik ama doktorum ağzından kaçırdığı için Karun'dan önce öğrenmiştim. O esnada yanımda Kadem ve Melek olduğundan onlar da bebeğin cinsiyetini benimle öğrenmişti. Ben söylemeden Karun'a söylemeyeceklerdi. Hastaneden çıktığımızda Elay da bize katılmıştı, dördümüz bebek alışverişindeydik.

Daha şimdiden korumaların elleri paketlerle dolmuştu. Bana kendi yirmi korumam eşlik ediyordu, Elay'aysa Duha'nın ona tahsis ettiği adamlar. İki kadının alışveriş çılgınlığından arkamızdaki korumalar bezmişti. Karun'a ait alışveriş merkezlerden birine gelmiştik ve hep bebek ve çocuk mağazalarına

giriyorduk. Elay bana mavi tülleri olan güzel bir beşik gösterip gülümsedi. "Cesur için bu beşik nasıl?"

"Cesur mu?" Kadem elindeki garip oyuncağı bırakarak Elay'a döndü. "O parazite Cesur ismini mi verdin?"

Bebeklerimize parazit deyip durduğu için kaşlarını çatan Elay, "Evet," dedi onun inadına yapar gibi. "Oğlumun adı Cesur olacak." Kadem'in aklında farklı bir isim olmalı ki Elay onu kızdırarak omuzlarını dikleştirdi. "Duha'yla ortak seçtiğimiz bir isim."

"Cesur Tunus," diye mırıldandım. "Bence kulağa hoş geliyor."

Kadem bana baygın bakışlarını atarak Elay'ın karnına baktı. "Abdülley daha iyiydi."

Onun aklındaki ismi öğrenince Melek gülmemeye çalışarak, "Cesur yerinde bir karar olmuş," dedi hızlıca. Onunla aynı fikirdeydim. Küçücük bir bebeğe Abdülley diye seslenmek istemezdim.

"Peki, yenge sen?" Melek ağzındaki maskeyi çenesinin altına çekti, derin derin nefesler alarak karnıma baktı. "Kızımız için dayımla bir isim seçtiniz mi?" Karun henüz bir kızımız olacağını bile bilmediği için bu konuda bir isim seçmemiştik. Açıkçası kız babası bir Karun'un kıskançlıklarını düşünemiyordum. Özellikle de karşı komşumuzun bir oğlu olacakken.

Melek'in gözlerinin içine bakarak ona gülümsedim. "Adı Defne olacak." Bunun için Çağıl'a verilmiş bir sözüm vardı. Melek de bunu biliyordu ama bebeğin adını gerçekten Defne koyacağımı hiç düşünmemişti.

En az Çağıl kadar o da yeğeninin adının Defne olmasını istediği için yeşil gözleri dolmuştu. Benden Defne adını duyunca rahatlayarak nefesini verişini izledim. Ona başka bir isim söyleseydim yaşayacağı hayal kırıklığını tahmin bile edemiyordum. Melek, Kadem'in yardımıyla tekerlekli sandalyesinden kalktığında kucağındaki serumu elinde tutuyordu.

Ne yazık ki beynindeki kitle yüzünden son günlerde Melek vücudunun motor kabiliyetini kaybetmeye başlamıştı. Artık destek almadan eskisi gibi yürüyemiyordu. Aynı zamanda lösemi de olduğu için maskesini yüzünden nadiren çıkarıyordu ve serumu sıklıkla kolunda oluyordu. Şu anda bile dayısının onun için ayarladığı doktoru ve hemşiresi üç adım arkasından geliyordu.

Tüm doktorları hastalığının son evresine girdiğini söylüyordu. Bunu kabul etmekten nefret etsem de son günlerini yaşıyordu. İnatla hastaneye yatmıyor, bir hastane odasında ölmek istemiyordu. Kalan son günlerini

Nihova

bizimle geçirmek ve sıcak bir evde gözlerini sonsuzluğa yummak istiyordu. Doğarken hiç görmediği aile sıcaklığını ölürken tatmak tek hayaliydi.

Bu konuda onu anladığımız için hastane konusunda ısrar edemiyorduk. Melek küçük adımlarla yanıma gelip önümde eğildi. Bunu çok sık yapıyordu. Yüzünü belirgin karnıma yaklaştırdığında yeşil gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü. "Defne Kalender." Annesinin adı derin bir iç çekişle dudaklarından dökülmüştü.

Güçlükle ayakta dururken karnıma bakıp burukça gülümsedi. "Uzun ve mutlu bir hayata sahip ol, Defne'm." Yeğeni için ilk hayır duasında bulunurken titreyen elini kaldırıp karnıma yasladı. "Rabb'im halalarının yaşayamadığı tüm ömrü sana versin," diye fısıldadığında ağlamamak için başımı yukarı kaldırıp derin derin nefesler aldım.

Melek'in bacakları titreyince Kadem onun düşmesine izin vermeden onu hemen kucağına aldı. "Kendini çok yormamalısın."

Melek ona tebessüm ederek başını yorgunca Kadem'in göğsüne yasladı. "Beni tekerlekli sandalyeme bırakırsan sana daha fazla yük olmam."

Kadem onun hasta ve solgun yüzünü izlerken burnunun direği sızlamış gibi kaşları bükülmüştü. "O nasıl söz Melek'im, bana yük değilsin." Sevdiği kadın her geçen gün gözlerinin önünde biraz daha eriyordu ama onu kurtaracak hiçbir şey yapamıyordu. Kendini en çaresiz hissettiği şeylerden biri de buydu.

Melek onun gözlerindeki kederi oradan söküp almak istercesine belli belirsiz gülümsedi. "Nefesin yine çilek kokuyor." Konuyu değiştirmeye çalışarak yorgun bakışlarını onun yüzüne dikti. "Ağzında yine çilekli şeker var, değil mi?" Kucağındaki elini kaldırıp Kadem'e uzattı. "Bana da bir tane verir misin?"

Doktorları onun vücudundaki şeker oranını ilaçlarla dengelediği için küçük bir şeker bile onun için ölümcül olabilirdi. Bu yüzden Melek her defasında ondan bir tane çilekli şeker isterdi ama Kadem hiç vermezdi. Kadem yutkunarak ağzındaki çilekli şekeri yuttu. "Ağzımda şeker yoktu," diye yine ona yalan söyledi. "İstediğin o şekerlerin tadı da hiç güzel değil."

Melek onun yalan söylediğini bilmesine rağmen ona inanmış gibi yaptı. Kadem onu yavaşça tekerlekli sandalyesine bırakıp çizgili battaniyesini dizlerinin üzerine çekti. Serumunu kucağına bıraktıktan sonra onun yanındaki yerini almıştı. Kaldığımız yerden mağazaları gezerken bir süre sonra ablam da bize katılmıştı. Ne yazık ki Gazel yakında ülkeden ayrılıyordu. Gitmeden

önce birlikte biraz daha zaman geçirmek istediğimiz için gidişini biraz ertelemişti.

Bir süre sonra Melek ve Kadem yanımızdan ayrılmıştı çünkü Melek uyuklamaya başlamıştı. Eve gidip dinlenmesi için Kadem onu buradan götürmüştü. Şimdi Gazel ve Elay'la mağazaların altını üstüne getiriyorduk. Elay gördüğü her erkek eşyasını alıyordu, ben de kız bebekler için olan süslü şeylere yapışıp duruyordum. Gazel alışveriş yapmaktan nefret ettiğinden bezgin gözlerle bizi izliyordu.

Ablam fenalık geçiriyormuş gibi esneyip baygın bakışlarını Elay'a dikti. "Senin yarın düğünün yok mu?" Ona çıkışarak elindeki oyuncak arabayı aldı. "Neden gidip gelinlik provası falan yapmıyorsun? Daha doğumuna kaç ay var, şimdiden mağazaları tüketmene gerek yok."

Elay uzanıp onun elindeki oyuncak arabayı aldı. "Düğünüm için gereken tüm hazırlıklar yapıldı." İşaret parmağım Gazel'in çattığı iki kaşının arasına bastırdı. "Her konuda bu kadar huysuz olmak zorunda mısın?" Ona kızarak karnımı gösterdi. "Neden sen de diğer tüm teyzeler gibi yeğenin için bir şeyler bakmıyorsun?"

Gazel ondan uzaklaşıp kız reyonundaki süslü şeylere yüzünü buruşturdu. "Bunların hiçbiri yeğenime uygun değil. Fazla süslü ve renkliler."

"Defne bir kız, abla." Elimde tuttuğum oyuncak bebeğe gülümseyerek bakıyordum. "Buradaki her şey ona uygun."

"Kızının senin gibi süslü bir kokoş olacağını da nereden çıkardın?" Bana kokoş demesini sindiremeden raflara göz gezdirmeye başladı. "Belki teyzesi gibi daha sade zevkleri olacak."

"Kızım bana benzeyecek." Peşinden giderken Gazel beni zerre kadar takmadan raftaki şeylere bakıyordu.

Müzik kutularından biri gözüne ilişince gülümseyerek onu aldı. Atlıkarıncayı andıran bir müzik kutusuydu ancak atlar yerine rengârenk kuşları vardı. Gazel müzik kutusunun arkasındaki küçük anahtarı çevirince tüm kuşlar dönmeye başlamıştı. Çalan müzik de çok hoştu. Ablamın siyah gözleri karnımı bulunca dudakları kıvrıldı.

Eğilerek yüzünü karnımın yakınına getirdi ve bebeğe müzik kutusundan çalan melodiyi dinletti. "Bunu sevdin mi, küçük Saka?" Gülüşü büyürken başını belli belirsiz salladı. "Teyzen sana bunu alacak."

"Yeğenine alacağın tek şey küçük bir müzik kutusu mu?" Ona takılarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Neden bu kadar cimrisin?"

Müzik kutusuyla kasaya yürürken sözlerimi zerre kadar umursamıyordu. "Ona kardeşimi bırakıyorum, bir çocuk için bundan daha değerli bir hediye olamaz." Dudaklarımda küçük bir gülümseme yaratmayı başarmıştı.

Alışverişimizi bitirdiğimizde hepimiz çok yorulduğumuz için bir restorana uğrayıp öğle yemeklerimizi sipariş ettik. Elay'la ikimiz bebeklerimiz hakkında konuşuyorduk ama tam bir buz kütlesi olan Gazel, bizi izlemekle yetiniyordu. Soğuk ve mesafeli biri olduğundan bizim gibi gerekli gereksiz her konuda konuşmayı sevmezdi.

Masadaki telefonum çalınca babamın aradığını gördüm. Gazel görmesin diye sesi kısıp telefonu hemen ters çevirmiştim ama ablam kimin aradığını görmüştü. Derin bir nefes alarak içkisini yudumlamaya devam etti. Öğle vakti yemekten önce bir kadeh içki istemişti. Babamın beni niçin aradığını ikimiz de biliyorduk. Babam onun hakkındaki gerçekleri öğrendiğinden beri Gazel'e ulaşmaya çalışıyordu. Beni aramasının nedeni de ikisi için bir buluşma ayarlama isteğiydi.

Ancak Gazel bu konuda beni ciddi bir şekilde uyarmıştı. Onu kandırıp onun olduğu bir yere babamı çağırırsam bir daha yüzüme bakmayacağını ve beni de hayatından çıkaracağını söylemişti. Bunun olmasını istemediğimden ikisinin arasındaki soruna karışmamaya çalışıyordum. Ne yazık ki Gazel babam konusunda geri adım atmıyordu. Babamla bir kez bile karşılıklı konuşmamıştı.

İkisi en son Carlos ölmeden önce karşılaşmıştı. Carlos'un doğum günümde benim için camdan bir kafes hazırlattığı o gece Gazel ve babam yıllar sonra ilk kez birbirlerini görmüştü. Bunun dışında ablam bir kez bile babamın onu görmesine izin vermemişti. Malikâneye gelmeden önce beni arayıp babamın orada olup olmadığını soruyordu ya da babam onun evine gittiğinde ona kapıyı açmıyordu. Gazel onu affetmemeye kararlıydı.

"Yarın evleneceğime hâlâ inanamıyorum." Elay gülümseyerek elini şişkin karnına bastırdı. "Herkes evlilik öncesi hamile kaldığımı anlayacak."

"Anlasınlar." Bu konuda benden daha arsızı olmadığı için soğuk limonatayı rahatça içmeye başladım. "Sonuçta hamile kaldıysan da bebeğinin babasıyla evleniyorsun."

"Peki, sen ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?" Bu konudaki inadımla hepsini bezdirdiğim için Gazel bıkkınca karnıma bakıyordu. "Bebek doğduğunda mı? Karun yeni bir teklifle sana gelince bu sefer kabul et."

"Mümkünse yeni bir teklifle bana gelmesin." Karun bu konuda beni bezdirmişti.

Bir aydır neredeyse her boşlukta bana evlilik teklifi yapıyordu. Geçen hafta beni lüks bir yat gezisine çıkarmıştı. Kamaranın içine gül yaprakları dökülmüştü ve her yerde kokulu mumlar yanıyordu. Yatağın üstünde duran kutuyu açtığımda şu zamana dek gördüğüm en pahalı yüzükle karşılaşmıştım. Yüzüğün pırlantası aşırı büyüktü ve Karun tüm o gösterişle gözlerimi kamaştırıp bana on birinci kez evlenme teklifinde bulunmuştu.

Bir kez daha hayır dediğim için küplere binmişti. Bence artık bu konudaki ısrarını bırakmalıydı ama inatla vazgeçmiyordu. Şu zamana kadar çeşitli sürprizlerle bana evlilik teklifi yapmıştı. Havai fişekler, gökyüzüne dumanla yazılan evlilik teklifleri, adıma yaptırdığı otellerin açılışında ve daha sayamayacağım birçok jestle gelen evlilik teklifleri... Denenmiş ve daha önce hiç denenmemiş tüm tekliflerle bana gelmişti. Tekrar evlenmeyi düşünmüyordum.

"İkinci kez kimse beni o nikâh masasına oturtamaz." Bu konuda fazla kararlı olmam herkes gibi Gazel'i de kızdırdığı için bana karşı son kozunu oynadı.

"Karun'la evlenmezsen bebeğin babasının soyadını alamaz."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "O zaman annesinin soyadını alır. Bence Defne Saka da çok güzel." Evlenmesek bile bebek babasının soyadını alabilirdi. Bunun aksini iddia eden bir kanun olduğunu sanmıyordum.

Varsa da Karun bir şekilde bunu hallederdi. Karun soyadı konusunda çok takıntılı olduğundan bebek doğar doğmaz onun kimliğini çıkartacağına emindim. Çıkarttığı o kimlikte kızına kendi soyadını vereceğini bilecek kadar onu tanıyordum. Şu anda bile biri *Bige Efil Saka*, dedikçe yanına *Kalender* ekleyemediği için sinirleniyordu.

Evli olsaydık kaşlarını çatarak, "*Kalender!*" diyerek herkesi uyarır, "*Eksik söyleme*," diye kızardı. Artık bunu yapamadığı için sinir küpüne dönüyordu.

Gazel tam bir şey söyleyecekti ki gözleri arkamda bir yere kayınca kaskatı kesildi. Yüzündeki tüm kan çekildiğinde masadaki elini sıkmaya başlamıştı. Gerginliğini iliklerime kadar hissettiğim için tadını bu kadar kaçıran şeyi görmek istedim. Arkama bakınca göze çarpan kimseyi göremedim. Buradaki tüm masalar doluydu ve herkes kendi işiyle meşguldü. En arkalarda duran bir masa gözüme ilişmişti.

O masada siyah pardösülü bir adam oturuyordu. Adamın başındaki şapka alnını kapatıyordu ve içeride olmasına rağmen gözlerinde siyah güneş gözlüğü vardı. Menüyle ilgileniyordu ancak dikkatli bakınca arada sırada bu tarafa baktığını gördüm. Ona attığım bakışları yakalayınca menüyü masaya bırakıp ayağa kalktı. Kısa bir anı Gazel'in olduğu tarafa bakıp masadan ayrılmıştı. Bu da neydi şimdi?

Önüme dönüp meraklı bakışlarımı Gazel'e diktim. "Onu tanıyor musun?"

Ablam çatık kaşlarla adamın gittiği yöne bakarken başını iki yana salladı. "Hayır." Beni tedirgin etmemek için önüne dönüp yanında duran çantasını aldı. "Belki de beni birine benzetti." Yalan söylediğini gözlerini kaçırmasından anlıyordum.

Gazel onu sorgulamama izin vermeden hemen ayağa kalkıp beni susturdu. "Şimdi hatırladım, bir arkadaşımla buluşacaktım." Tek kelime etmeme izin vermeden masadan ayrılıp adamın peşinden gitmişti.

Gazel henüz restorandan çıkmadan bir köşede bana göz kulak olan korumalarıma döndüm. "Furkan, onu takip edin. Az önce giden adamın izini kaybetmeden bana onun kim olduğunu bulun." Furkan hızlıca beni onaylayıp Nedim ve Celil'le buradan ayrıldı. O adam her kimse Gazel'i tedirgin edecek kadar tehlikeli biri olabilirdi.

Gazel'in peşinde birileri olduğunu biliyordum, bu yüzden gitmek istiyordu. Beni ve bebeğimi peşindeki belalardan korumak için ülkeyi terk etmeye hazırlanıyordu. Belki ona sorun yaratan adamları bulursak o da gitmek zorunda kalmazdı. Elay meraklanarak masada öne eğildi. "Sorun nedir?"

Onu da korkutmak istemediğimden rahat görünmeye çalıştım. "Mühim bir şey değil, sanırım kuruntu yapıyorum." Sandalyeme yaslanarak ona gülümsedim. "Düğün için heyecanlı mısın?"

Yarınki düğününü hatırlayınca Elay'ın mavi gözleri parlamıştı. "İçim içime sığmıyor, Duha'yla evleneceğime hâlâ inanamıyorum." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Geçen yıla kadar ondan nefret ediyordum. Hayatımın altını üstüne getiren bir adama âşık olmam çılgınlık gibi geliyor." Aşk böyle bir şeydi, insana en olmadık şeyleri yaşatırdı.

"Duha'yı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Zaten bildiğim bir şeyi ona sorduğumda gözleri uzaklara dalmıştı.

"O göründüğü gibi değil." Aklına gelenlerle sinirden güldü. "İnsanı deli eden bir tarafı olduğunu kabul ediyorum ama bir de kimseye göstermediği

bir yönü var. Duha tüm o alaycılığının içinde bile aslında çok düşünceli biri. En önemlisi bana kendimi değerli hissettiriyor."

Hatırladıkları canını yakmış olmalı ki Elay'ın dudaklarındaki tebessüm silinmişti. "Serhat'la olan ilişkimde kendimi değersiz hissetmediğim tek bir anım olmamıştı. Hamileyken bile bana gereken özeni göstermezdi. Gündüzleri aylakça gezer, ay sonlarında maaşımı elimden alır ve geç saatlere kadar kumar masalarından kalkmazdı." Ne yazık ki böyle rezil bir adama en güzel yıllarını vermişti.

Elay başım önüne eğerek bakışlarını benden kaçırdı. "Onu sevdiğimi düşündüğüm için tüm o şeylere katlanırdım. Duha hayatıma girdikten sonra anladım ki ben aslında Serhat'ı hiç sevmemişim, benimkisi kendime bir aile kurma çabasıymış."

Rahat görünmeye çalışarak henüz bir yudum bile almadığı meyve suyuna uzandı. "Çocukken tüm ailemi kaybettim, tek yakınım amcam, yani ben de en az Duha kadar kimsesiz sayılırım." Meyve suyundan birkaç yudum içtikten sonra derin bir nefes alarak başını kaldırdı. "Bu yüzden özlemini çektiğim aileyi Serhat'la kurmaya çalıştım ve bunun aşk olduğunu düşünmüştüm. Oysaki aşk Serhat değildi." Başını iki yana sallayarak gözlerimin içine baktı. "Aşk başından beri Duha'ydı. O Rengin'de, bense Serhat'ta içimizdeki boşluğu doldurmaya çalışıyormuşuz."

Mavi gözleri ışıldarken iç çekti. "Değer verdiğimiz insanların ihaneti bizi bir araya getirdi. Karun'dan intikam almak için ikimizi bir plana dâhil ettiği için artık Duha'ya kızmıyorum. Bunu yapmasaydı hâlâ Adana'da Serhat'a tahammül eden o kadın olacaktım. Duha'yı hiç tanımayacak ve onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyecektim."

Kendimi tutamayıp sinirden güldüm. "O herif bir taşla birden fazla kuş vurdu. Bu konuda kendini övdüğü kadar var." Tek bir planla hem Karun'la ikimize gerçek aşkı tattırdı hem de Elay ve kendisine. Duha'nın o planı hepimizin canına okumuştu ama işlerin geldiği son durumdan hepimiz memnunduk. İşin trajik yanı Duha, Elay'ın Serhat'tan olan çocuğunu düşürmesine neden olmuştu ve kendisi Elay'ı hamile bırakmıştı.

"Konu Serhat'tan açılmışken..." Elay ne hatırladıysa beti benzi attı ve birini arar gibi etrafına tedirginice bakmaya başladı. "Geçen gün onu çalıştığım hastanede gördüm."

Kaskatı kesildiğimde Elay hızlıca başını salladı. "Duha'nın adamları mesaim bitene kadar çalıştığım hastanede bile beni koruyor ama bir şekilde iş

yerime girmeyi başarmış. Onu görünce donup kaldım, sonra tekrar bakınca onu orada bulamadım." O herif hâlâ Elay'ın etrafında mı dolanıyordu?

Serhat'ın pişkinliği ve yüzsüzlüğü beni kızdırdığı için kaşlarımı çattığımın farkında bile değildim. "Bundan Duha'ya bahsettin mi?"

"Evet ama hayal gördüğümü, Serhat'ın yanıma yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini söyledi. İçine bir kurt düştüğü için hastanenin kamera kayıtlarına baktırmış." Elay sıkıntı içinde güzel yüzünü ovuşturarak başını salladı. "Yanılmamışım, Serhat gerçekten çalıştığım hastaneye gelmiş." O herif Duha'nın radarına girdiyse er veya geç yakalanırdı.

"Karun onu hadım ettikten sonra neden işini bitirmedi ki?" Bunları söyleyen bendim. Keşke fırsatı varken Serhat'tan kurtulsaydı.

Karun büyük ihtimalle onun bir daha karşımıza çıkamayacak kadar ödlek olduğunu düşünmüştü. Öldürmenin onun için kolay bir ceza olacağını, hayatının kalanında iktidarsız bir şekilde yaşayarak cezasını çekmesini istemişti. Bu yüzden onu hadım ettikten sonra serbest bırakmıştı. Ancak büyük bir hata yapmıştı çünkü Serhat'ın artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ve kaybedecek bir şeyleri olmayan insanlar çok tehlikeli olurdu.

"Elay, korumalar yanında olmadan asla dışarı çıkma." Ellerimi masada birleştirerek ona doğru eğildim. "Serhat tekrar ortaya çıktıysa bir şeylerin peşinde olmalı. Duha yüzünden karısını ve bebeğini, Karun yüzündense erkekliğini kaybetti. Üstelik bir zamanlar hayatında olan iki kadın şimdi düşmanlarıyla birlikte. Bu bile onu deli ediyordur." Büyük ihtimalle Serhat aşağılık psikolojisine girip başına gelen her şeyin bizim yüzümüzden olduğunu düşünüyordu.

Benim onun için endişelendiğim kadar Elay da benim için korkuyordu. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. "Sen de çok dikkat etmelisin. Henüz onunla karşılaşmaman hiç karşılaşmayacağın anlamına gelmiyor. Senin düzenli bir işin olmadığından çoğunlukla hep evdesin. Bu yüzden fırsatını bulup seni tek yakalayamıyor olabilir."

"Karşıma çıkmak için canına susamış olmalı."

"Eskiden olsa evet ama sen hamilesin, Bige." Tedirgin bakışlan hafif şişkin karnımdaydı. "Sence neden şimdi geri döndü? Hamile olduğumuz için hareketlerimiz kısıtlı, üstelik senin düşük riskin daha büyük. Duha onu bulana kadar kendimize dikkat etmeliyiz."

Her kelimesinde haklıydı. O şerefsiz herif geri dönecek zamanı bulmuştu. Neden şaşırıyordum ki dönüşü bile planlıydı.

Nihova

Karun arayıp akşam yemeğini dışarıda baş başa yiyeceğimizi söyleyince erkenden hazırlanmıştım. Melek'in durumu çok hassas olduğundan yalnız kalmamalıydı. Biz evde yokken Gurur ona göz kulak olacaktı. Karun'la restoranda buluşacağımız için yarım saat önce evden ayrılmıştım. Araba oldukça nezih bir restoranın önünde durunca derin bir nefes aldım. Korumalar arabalarından inmeden çıkmamıştım. Güvenliğim açısından bu gerekliydi.

Furkan benim için arabanın kapısını açınca dışarı çıktım. Adamlarıma bakıp önünde durduğumuz lüks restoranı gösterdim. "Ne dersiniz, sizce bu gece on ikinci evlilik teklifini alır mıyım?" Bu yemeğin amacını tahmin etmek zor değildi.

Furkan gülmemeye çalışarak başını salladı. "Kabul etmeseniz bile en azından şaşırmış gibi yapın."

"Sekizden sonrasını feci saldım," diye hayıflandım. "Artık numaradan bile şaşırmış gibi yapamıyorum."

İsa bir şeyi merak ediyormuş gibi bir adım öne çıktı. "Sizce içlerinde en etkileyici olanı hangisiydi?" Karun'un tüm evlilik teklifleri fazlasıyla etkileyiciydi ama her birinin sonu bir faciayla bitmişti. Bu yüzden yeni bir teklif almaktan bu kadar çok korkuyordum.

"Bence yedincisi." Nedim sırıttı. "Üstünüzden geçen bir jetten kafanıza güllerin düşmesi oldukça romantikti."

"Güllerin dikenini ayıklamayı unuttukları için değdiği her yeri kanatmıştı." Aklıma geldikçe daha çok ürküyordum. "Kimse benim gibi, bir evlilik teklifinin sonunda yara bere içinde kalmamıştır." O günün sonunda az kalsın Karun'u boğuyordum.

"Ama sekiz fena değildi," dedi Celil sakince. "Tüm o pastaları sevmiştiniz."

"Devamında hastanelik olup midem yıkandıysa demek ki yeteri kadar sevmemişim." Yüzüğü pastanın içine saklamak acaba kimin fikriydi? Karun'un bu kadar romantik düşüneceğini sanmıyordum.

Yakup başka bir evlilik teklifini değerlendirip tuhaf bir ifadeyle, "Yatla olan gezi nasıldı?" diye sorunca sinirden ağlamak istedim.

"Lütfen hatırlatma, az kalsın denizin ortasında boğuluyordum," diye homurdandığımda hepsi gülmeye başladı. O gün yattan nasıl düştüğümü hâlâ anlamış değildim. Bacağıma kramp girdiği için yüzememiştim. Neyse ki Karun tam zamanında suya atlayıp beni çıkarmıştı.

Son zamanlarda Karun'un her evlilik teklifi bir faciayla sonlandığı için onlara restoranı gösterdim. "Her ihtimale karşı ambulansı hazırda tutun." İçeride başıma ne geleceğini bilmiyordum.

"Bu sefer sadece güller ve mumlar olduğuna eminim." Furkan beni cesaretlendirerek restoranın kapısını gösterdi. "Oraya gidin ve mümkünse parmağınıza bir yüzük takarak çıkın."

"Etrafımdaki herkes beni evlendirmeye fazla meraklı." Kısık bir sesle söylenerek restorana yürüdüm. "Bu arada Gazel'i takip eden o adamın kim olduğunu buldunuz mu?"

Hepsi üç adım arkamda beni takip ettiği için Yakup'un, "Mert Girit," diyen sesini duydum. "Azap Tarikatı'nın eski casuslarından biriymiş. Biraz araştırınca onun da içinde olduğu bir çetenin bir süredir Gazel Hanım'ı takip ettiğini öğrendik. Hepsini kıskıvrak yakaladık ancak içlerinden biri kaçmayı başardı."

Merdiveni çıkarken duyduklarımla adamlarıma döndüm. "En kısa zamanda o kaçan piçi de bana bulun." Ablamın haberi bile olmadan etrafındaki tüm düşmanlarını tek tek temizleyecektim.

Furkan ellerini önünde birleştirerek başını hafifçe yana yatırdı. "Yakaladığımız o yedi kişiyi ne yapmamızı istersiniz?"

"Tatlım bu da soru mu?" Ona sevimlice gülümsediğimde tehlikeli bakışlarımdan geçen ifadeyi görünce isteksizce başını salladı.

"Anlaşıldı, hepsini patlatıyoruz." Hızlı öğreniyorlardı.

Nedim'in dudağının kenarı kıvrılırken yakışıklı yüzünde sabırsız bir şeyler vardı. "Altında imzanız da olsun mu?"

"Diğerlerine ibret olması için muhakkak."

İçeri girdiğimde Karun'un korumaları buradaydı. Kadın korumalardan biri bana doğru yürürken adamlarıma bakıp, "Siz burada kalın, Bige Hanım'a ben eşlik edeceğim," dedi.

Bu kızı Karun'un korumalarının arasında hep gördüğümüz için adamlarım onu onaylayarak geri çekildi. Karun'un adamları kıdem olarak benimkilerin çok üstünde olduğundan benim garibanlar onlardan birine kolay

Nilnova

kolay karşı çıkmıyordu. Hepsinin tüm fenalığı hep banaydı. Karun gerçekten adamlarının içindeki en arızalıları bana atamıştı.

Onun adamları Karun'un karşısında tek kelime edemezdi. Ancak benimkiler bana demediklerini bırakmıyordu. Bu konuda Karun kadar otoriter değildim. Ancak şöyle bir gerçek vardı ki benim adamlarım daha samimi ve fedakârdı. Karun'un kendi gibi olan buz kütlesi adamları benimkilerin eline su bile dökemezdi. Ayrıca bizim ekipte Yasin Suresi'ni ezbere bilen biri bile vardı. Furkan hepimizin gurur kaynağıydı.

Karun'un bana eşlik etmesi için gönderdiği korumayı takip ederek üst kata çıktım. Restoranın ikinci katında kimseyi bulamadım. Sıra sıra dizilip önümde saygıyla eğilen garsonlar ve restoranın müdürü dışında burada kimse yoktu. Kadın koruma bana tam karşımdaki kapıyı gösterince yolun kalanını tek başıma yürüdüm. Bu gece için en büyük artım böyle bir yere uygun giyinmemdi.

Üzerimde omuzları açık lila tonlarında bir elbise vardı. Karun eflatun rengini bana yasakladığı için dolabımdaki tüm eflatun rengi elbiseleri yakmıştı. Ancak bu elbise eflatunu çağrıştırsa da öyle değildi. Rengi daha açık olduğundan eflatunla alakası yoktu. Elbisenin düşük omuzları çok hoşuma gitmişti. Üstelik göğüslerimin altında hafifçe genişlediği için büyümeye başlayan karnımı sıkmıyordu.

Elbisenin ön kısmı dizlerimin bir karış üstüne gelecek kadar kısaydı ancak arka kısmı biraz daha uzundu. Artık topuklu ayakkabı giymem yasak olduğundan üç santim topuğu olan şeffaf bir ayakkabı giymiştim. Merdivenlerden koşup ayakkabımın tekini arkamda bıraksam kesin Külkedisi'nin ayakkabısı olduğunu düşünürlerdi. Koşmam yasak olmasaydı bunu denerdim.

Sıra sıra dizilmiş tüm garsonların önünden geçip koridordaki kırmızı halının üzerinde ilerliyordum. "Anlaşılan bu gece de bir evlilik teklifiyle karşı karşıyayım." Kısık bir sesle konuşup çift kanatlı kapıyı açarak içeri girdim. Bakalım bu gece için beni nasıl bir sürpriz bekliyordu?

İçeri girince loş bir ışık beni karşılamıştı. Kırmızı neon ışıklar burada romantik bir atmosfer oluşturuyordu. Bir yerlerden hafifçe bir sis yayıldığı için her yer biraz dumanlıydı ama boğucu bir duman değildi. Şaşırtıcı bir şekilde güzel kokan esanslı bir dumandı. Zemin kırmızı gül yapraklarıyla kaplı olduğundan güllere basarak yürümek içimi acıtmıştı. Bir gece için bu kadar çok gülü katletmeye gerek var mıydı?

Nihova

Burada benden başka kimse yoktu hatta bu kattaki tüm masaları boşaltmışlardı. Salonun tam ortasında iki kişilik bir masa dışında hiç masa yoktu. Gül yapraklarına basarak yürürken dinlendirici bir müzik çalmaya başlamıştı. Bu tatlı melodinin nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakarken başımı yukarı kaldırdım. Tavanı görünce adımlarım durmuştu. Kalbim hızlanırken gördüklerime inanamadım.

Tavanın tamamında buz saçağı kristaller vardı. O kadar güzeldi ki her biri ışıldıyordu. Bazıları kar tanesi şeklindeydi, bazıları da çiğ damlasını andırıyordu. Tavandan sarkan buz saçaklarını görmek büyüleyiciydi. Nutkum tutulmuş bir şekilde tavandaki inanılmaz görüntüyü izliyordum. İçerideki sis tavana kadar ulaşmıştı. Daha sonra beni hayrete düşüren bir şey yaşandı. Sisin değdiği tüm buz saçakları, kar taneleri ve çiğ damlaları erimeye başlamıştı.

Onlar eridikçe içinden yıldız tozunu andıran simler dökülüyordu. Havada süzülerek üzerime yağmaya başladığında kalbim rotasından çıkmıştı. Çok güzellerdi, ta ki yüzüme değene kadar. İnsanın gözünü kamaştıran bu parıltılı minik taşlar müzik eşliğinde havada süzülürken güzeldi. Ancak üzerime düştüklerinde o kadar etkileyici değillerdi çünkü gözlerime giriyorlardı.

Yüzüme çarpıp gözüme giren şeyle inleyerek hemen başımı eğdim. "Bu nedir ya?" Kollarımı başıma dolayıp üstüme patır patır yağan cam parçalarından kendimi korumaya çalıştım. Bunu yaparken sağ gözümü açamıyordum ama çok acıyordu. "Allah iyiliğini versin, Karun!" diye cıyakladım. "Senin yüzünden kör oldum." Evlilik teklifi batsın, üzerime niye cam yağdırıyordu?

Bir yandan kafamı korumaya çalışırken bir yandan gözümü ovuşturuyordum. Gözüme giren şey en büyük korkumu tetiklediği için ağladığımın farkında bile değildim. Tekrar kör kalmaktan çok korkuyordum. Tavandan düşen cam parçasının gözüme girmesiyle sanki bir anda kendimi camdan bir kafesin içinde bulmuştum. Carlos'un benim için yaptırdığı o kafesteki eflatun camlar aklıma gelmişti. Gazel yerdeki camları gözüme atar diye ona karşılık vermekten bile korkmuştum.

Şimdi o camlar tavandan üzerime yağıp gözüme girmişti. Üstelik hâlâ yağmaya devam ediyordu. Artık nasıl ağlıyorsam yüzüme kapattığım parmaklarımın arasından Karun'un silüetini gördüm. Sisin içinden çıkarak hızlı adımlarla bu tarafa geliyordu. "Bige..." demişti ki daha fazla onu dinlemeden hemen kapıya ilerledim. Burada kalıp üstüme yağan camların diğer gözüme de girmesine seyirci kalmayacaktım.

Nihova

Karun arkamdan, "Bige!" diye bağırdığında çoktan dışarı çıkmıştım. Koşmak bana yasaktı ancak beni o kadar kızdırmıştı ki kalıp onu dinlemek istemiyordum. Gözümdeki elimi çektiğimde parmağıma bulaşan kanı görünce dehşete kapıldım. Sağ gözümü açamıyordum. Her göz kırpmamda içindeki cam daha çok battığı için gözümü kırpmaya korkuyordum.

Hızlıca bir alt kata inip restorandan çıktığımda korumalarım kapıdaydı. Adım attıkça üstümden cam parçaları döküldüğünden sinirden çıldırmak üzereydim. Adamlarım bu hâlimi görüp şoka girdiğinde kaşlarımı çatarak merdiveni indim. "Size ambulansı hazırda bekletin demiştim!"

Başıma gelecekleri biliyordum.

Sabaha karşı malikâneye geldik, tüm gece Karun'la tek kelime konuşmamıştım. Onun tüm konuşma girişimlerini suratımı asarak geçiştirmiştim. Şu saate kadar hastanede olduğum için kimseyle konuşacak durumda da değildim. Sağ gözümde göz bandı vardı. Karun yüzünden küçük bir operasyon geçirdiğim için birkaç saat daha gözümde kalmalıydı. Gözüme giren cisim tahmin ettiğim gibi cam değil, pırlantaydı. Gözüme giren ve fazla ovuşturduğum için göz kapağımın iç kısmını kanatan bir pırlanta!

O şey gözümdeyken çok fazla ovuşturduğum için gözümü tahriş etmiştim. Pırlantayı gözümden çıkarmak için de çok uğraşmışlardı. İyileşmesi için birkaç göz damlası ve gözün içine sürülen krem vermişlerdi. Araba malikânenin bahçesinde durduğunda Karun'u beklemeden hemen indim. Peşimden gelirken en az benim kadar sinirli olduğundan burnundan soluyordu. "Durup artık beni dinleyecek misin?"

"Benimle konuşma yoksa ben de senin gözünü çıkaracağım." Bana yetişmesin diye adımlarımı hızlandırdım. "Üzerime cam yağdırdın!"

"Pırlantaydı onlar."

"Üzerime niye pırlanta yağdırıyorsun, senin yüzünden kör kalabilirdim!"

"Tek yapacağın o şeyler üzerine yağarken masaya doğru yürümekti!" Bana kızarak peşimden geliyordu. "Kim aval aval tavana bakar ki?"

"İnsanlar üzerine bir şey yağarken durup ne olduğunu görmek ister, yani evet, herkes bakardı!"

Malikâneye girip merdiveni hızlıca çıkmaya başladım. Hâlâ her adımımla saçlarımın arasında kalan pırlantalar döküldüğü için sinirden çığlık

attım. "Senin bu savurganlığın yüzünden fakir kalırsak yemin ederim boşarım seni."

"Evli değiliz ki ne boşayacaksın?" Sinirlerimi yeterince bozmamış gibi bir de gülüşünü duydum. "Sen teklifimi kabul etmedikçe bunun daha üstüne çıkacağım. Bir dahaki sefere çelik bir şemsiyeyle gelsen iyi olacak çünkü kafandan aşağıya külçe külçe altın yağdıracağım." Tertemiz beni çıldırtacaktı.

Burnumdan soluyarak ona döndüğümde âdeta çizgi film kahramanları gibi bandajlı olmayan tek gözümden şimşekler çıkarıyordum. Yumruklarımı sıkmaktan omuzlarım gerilmişti. "Dün geceki teklifini yap!" Neredeyse sabah olacaktı.

Bir anda söylediklerimle dumura uğradığı için kafası karışarak, "Anlamadım?" diye sordu pütürlü bir sesle. "Neyden bahsediyorsun?"

Sıktığım dişlerimi gıcırdattığımda vücudumdaki her kas seğiriyordu. "On ikinci evlilik teklifini yap hemen!"

Afalladığı için mavi gözleri büyümüştü. Heyecanını hızlanan nefes alışlarından görebiliyordum. "Kabul edecek misin yoksa?"

"Yap dedim sana."

Vazgeçmemden ödü koptuğu için hızlıca, "Benimle evlenir misin?" deyince, "Hayır!" dedim ve tam çenesine yumruğumu geçirerek onu merdivenden iki adım gerilettim. Bu yumruk onun yüzünden küçük bir operasyondan geçen gözüm içindi.

Tam zamanında merdiven trabzanına tutunmasaydı düşebilirdi. Kaşlarını çatmıştı ki tek kelime etmesine izin vermedim. "Etti on iki." Yürüyüp ondan bir basamak yukarıda durdum. "Şimdi on üçüncü teklifini yap!" O kadar sinirliydim ki bağırmadan konuşamıyordum, en sonunda beni delirtmişti.

On ikinci teklifi benden az kalsın gözümü alacaktı. On üçüncü teklifinde kafamdan aşağıya külçe külçe altın yağdıracaksa bu sefer kesin kafatasım kırılırdı. Kafamı kırmaya kalkışmadan on üçüncü teklifi hemen yapmalıydı. Attığım yumruk yüzünden dudağı kanıyordu ama Karun bunu zerre kadar umursamadı. Neyin peşinde olduğumu bile anlamıyordu. Ancak ben bu kadar sinirliyken bana istediğimi vermezse başına gelecekleri iyi biliyordu.

Bu yüzden derin bir nefes alıp ikinci bir yumruğa karşı birkaç basamak indi. Kısa bir an omzunun üzerinden arkaya bakıp çıkış kapısını kontrol etmişti. On üçüncü teklifiyle bu sefer ona saldırıp parçalayacağımdan çok emin olduğundan ona en yakın çıkışı gözüne kestiriyordu. Aramızdaki üç

Ninova

basamağı yeterli bulmamış olacak ki iki basamak daha indi. Hamile hâlimle tüm bu basamakları uçarak atlayacağımı düşünmüyordu herhâlde.

Karun aramıza yeteri kadar mesafe koyup can güvenliğini garantiye almıştı. Daha sonra cebindeki yüzük kutusunu çıkarıp kafam kadar taşı olan yüzüğü bana doğru uzattı. Bunu yaparken mavi gözlerinde yoğun bir korku, yüzündeyse iğneleyici bir ifade vardı. "Hemen devamında kafama sıkmayacaksan acaba ikinci kez karım olur musun?"

Bu gece yaşadıklarımdan sonra sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla, "Evet!" dedim sertçe. "Evlenelim Allah'ın cezası, evlenelim de bitsin bu işkence. Bu nedir ya, her gün her gün çekilecek çile değil." Bir evlilik teklifini daha kaldıracak gücüm yoktu.

Adam resmen evlilik teklifi adı altında birbirinden farklı suikastlar düzenleyerek beni canımdan bezdirmişti. Bu gece koskoca bir restoranda pırlanta yağdırmıştı. Sadece gözümden çıkan o pırlanta bile servet değerindeydi. Her teklifiyle çıtayı o kadar yükseltiyordu ki harcadığı paraların haddi hesabı yoktu. Biraz daha ona evet demezsem bu işin sonunda bizi ya yoksul bırakacaktı ya da bu uğurda başıma bir şey getirip beni mezara sokacaktı.

Karun'un romantizm girişimleri büyük bir faciayla sonlanıyordu. Duha'yı kimse elimden alamayacaktı. Tüm bu şeylerin onun başının altından çıktığını biliyordum. Bir şekilde Karun'u manipüle edip kandırıyordu yoksa Karun bu kadarını düşünecek bir adam değildi. Benim kocamın romantizm anlayışı sıfırdı ama Duha onun aklına olur olmadık şeyler sokuyordu. Kafamdan aşağıya pırlanta yağdırmak kesin onun fikriydi.

Karun evlenme teklifini yine geri çevireceğimden o kadar emindi ki kabul ettiğimi bile anlamadı. On iki ret cevabından sonra on üçüncü teklifinin de geri çevrildiğini düşündü. Bu yüzden tatsız bir şekilde merdiveni çıkıp yüzük kutusunu sertçe avucuma tutuşturdu. Sinirli bir şekilde bana bakarken çenesinde bir kas seğiriyordu. "Sıradaki teklifimde gerçekten altın külçeleri olacak!" Kızgın bir şekilde konuşan adamın arkasından aval aval bakıyordum. Acaba olaya uyanması kaç dakikasını alacaktı?

Merdiveni bir hışımla çıktığında sakin adımlarla onu takip ettim. Çatı katındaki odamıza girdiğimizde Karun ceketini çıkarıp sinirli bir şekilde yatağın üstüne attı. Bunu yaparken biriyle telefonda konuşuyordu. "Birazdan oraya gelip yüzüne tüküreceğim, piç kurusu!"

Sırtı bana dönükken şömine rafındaki içki şişesine doğru yürüdü. "Hani lan romantik bir akşam yemeğiyle kabul edecekti? Senin yüzünden az kalsın kızın gözünü çıkarıyorduk!" Akıl hocası Duha'yla konuşuyordu, değil mi?

Nirvana

İçki şişesini eline aldığında bir anda sırt kasları gerildi. Duha ona ne söylediyse boğazından hırlamayı andıran bir ses çıkarıp, "Suratıma bir yumruk geçirerek hayır dedi!" diye gürledi. "Bu da yetmezmiş gibi on üçüncü kez bana evlenme teklifi ettirdi ve evet dedi!"

Tam bu noktada ne dediğimi yeni anlamış gibi bana sırtı dönük olsa da yutkunuşunu duydum. Elinde tuttuğu şişe parmaklarının arasından kayıp yere düşmüştü. İçki şişesi ayaklarının önünde parçalanırken Karun'un kısık bir sesle, "Siktir," diyen afallamış sesini duydum. "Evet mi dedi?"

Telefonu kapatıp hızla bana döndüğünde sırtımı kapı kirişine yaslamış, sakince onu izliyordum. Sinirli yüz hatları yumuşamaya başladığında gergin vücudu gittikçe gevşiyordu. "Saka," derken mavi gözlerindeki heyecan sesine yansıyordu. "Benimle evlenecek misin?"

İçinden taşan mutluluğu gözlerindeki parıltılardan izlerken tebessüm ederek başımı salladım. "Tekliflerin o kadar caydırıcıydı ki yenisinden korktuğum için kabul ediyorum."

Önce dudaklarının köşesi yavaşça kıvrıldı, daha sonra gülümsedi. Gülüşü tüm yüzüne yayılırken daha ben ne olduğunu anlamadan aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Üzerime eğildiğinde nazik dokunuşlarla yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu gerçekten istiyor musun?" Sanki hayır desem evlenme teklifi yapmaktan vazgeçecekti de.

"Evet, istiyorum." Bu yalan değildi. "Resmiyette karın olmayı hep istedim ama bu konuda endişelerim vardı." Bu sefer doğru şekilde evliliği yürütüp yürütmeyeceğimizden emin değildim.

Ancak durup düşününce biz aslında uzun zamandır aynı evin içinde yaşıyor, aynı odada kalıyor ve aynı yatağa giriyorduk. Evli çiftler gibiydik ve bunu gayet de güzel yürütüyorduk. Evlenince her şey daha güzel olabilirdi ama daha kötü olacağını artık düşünmüyordum. Bu yüzden tüm içtenliğimle Karun'a gülümseyip, "Doğumdan önce düğün hazırlıklarını planlasak iyi olur," dedim yumuşak bir sesle. "Kızımızı bir Kalender olarak dünyaya getirmek istiyorum."

Bu sefer sözlerimdeki anlamı çok hızlı kavradı. Gözleri doğrudan karnımı bulduğunda yaşadığı afallama ve yüzünde beliren sevinci saklayamıyordu. Gözlerinin içi gülerken dünyanın en değerli hazinesine bakar gibi karnımı izliyordu. "Kızımız mı olacak?" diyen sesi bile titriyordu.

Gülümseyerek başımı salladığımda Karun'un yaşadığı saf mutluluk kalbinin artan ritimlerini duymamı sağlıyordu. Mavi gözleri titreştiğinde nefes

alışları hızlanmıştı. "Kızım olacak." Kısık bir sesle mırıldanırken bu başına gelen en güzel şeymiş gibi duygulanmıştı.

Her nefesle omuzlarının hareketi arttığında gözlerini yumdu ve şükreder gibi, "Kızım..." diye mırıldandı. "Benim bir kızım olacak."

Karun'un elleri yüzümden kayarak karnımı buldu. İri parmakları şişkin karnımın üzerinde dururken gülümsedi. Daha sonra omuzlarını bükerek karşımda eğilince kalbim tekledi. Yüzünü karnımın hizasına getirdiğinde gözlerinde derin bir hüzün, dudaklarındaysa engel olmadığı bir tebessüm vardı. "Bugünün tarihini not alacağım, ufaklık."

Kızıyla konuşurken mavi gözleri âdeta parlıyordu. "Bugün annenin evlenme teklifimi kabul ettiği ve bir kızım olacağını öğrendiğim o özel gün." Umarım her yıl bugüne özel bana bir sürpriz hazırlamaya kalkışmazdı, Karun'un sürprizleri kafa göz yarıyordu.

Bebeğimizi görmek ister gibi gözlerini karnımdan ayırmazken yavaşça gülümseyerek, "Saka," diye mırıldandı. "Babasının küçük Saka'sı. Söylesene, sen de annen gibi cazgır bir kuş mu olacaksın?"

"Karun, kızınla konuşurken arada beni harcamana gerek var mı?"

Mudu bir şekilde gülerken uzanıp karnımı öpmüştü. Dudakları karnımda sıcak bir his bırakırken yavaşça başını geriye çekti. Bunu yaparken bile karnımla olan göz temasını kesmiyordu. "Annen olacak bu huysuzla tek başıma uğraşamıyorum, bir an önce burada olmalısın." Bakışlarından mutluluk taşarken bir kez daha gülümseyerek kalbimi ısıttı. "Küçük bir müttefike ihtiyacım var."

Elinin altındaki karnımı okşuyordu, hiç bıkmadan bunu uzun saatler yapabilirdi. Son zamanlarda karnıma dokunmak ona keyif veren şeylerin başında geliyordu. Henüz bebeğin tekme attığı aylara girmemiştik ama bu olduğunda Karun'u karnımdan uzaklaştırmak kolay olmayacaktı. Uzanıp, karnımın diğer tarafını da öperek öpücüğünü eşitleyip doğruldu. Gözlerimin içine baktığında bu bakışları kan akışımı kesiyordu.

Kız çocuk müjdesine bu kadar sevinmesinin diğer nedenini de biliyordum. Karun bunu hiç dile getirmese de içten içe ilk çocuğunun kız olmasını istediğini biliyordum. Bunun bir nedeni vardı. Biraz tereddütle gözlerime bakıp güçlükle bulduğu bir sesle, "Onun için bir isim düşündün mü?" diye sordu. Aklından geçen ismin ne olduğunu biliyordum. Zaten tam olarak bu yüzden kız babası olmak istiyordu.

Bu konuda Çağıl'a verdiğim bir sözüm vardı ama bunu ona söylemedim çünkü önce ondan duymalıydım. Bu konuda yanılıp yanılmadığımı anlamak için, "Hayır," dedim. "Aklımda bir isim yok, sence ismi ne olmalı?"

Karun tepkimi kestiremediğinden bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bebeği için istediği bir isim vardı ama ya ben buna karşı çıkarsam? Bu konuda ne diyeceğimi bilmediği için bana söyleyip söylememekte kararsızdı. Uzanıp elini tutarak hafifçe sıktım. "Belli ki senin aklında bir isim var, söyle lütfen."

Bakışları karnıma kaydığında mavi gözlerinde oluşan o sıcak ifade ayaklarımı yerden kesiyordu. Onu daha şimdiden çok seviyordu. "Acaba..." Burnundan derin derin nefesler alarak gözlerini gözlerime kenetledi. "Adı Defne olsa bunu sorun eder misin?" İçim burkulmuştu. Yanılmamıştım, tıpkı Çağıl ve Melek gibi Karun da Defne olsun istiyordu.

Eminim Gurur ve Levent'e sorsam onlar da Defne derdi. Yıllar sonra hanelerine doğan ilk kız çocuğu Defne ismiyle gelsin istiyorlardı. Onların Defne adında durmaksızın kanayan bir yaraları vardı. Bir Defne'nin açtığı yarayı başka bir Defne sarsın istiyorlardı. Gözlerimin ardı sızlarken ağlamamak için gülümsemeye çalıştım. "O artık Defne Kalender."

Ablasının tam adını benden duyunca Karun'un gözleri dolmuştu. Bunu benden saklamak için başını önüne eğdiğinde ne yapacağımı bilemedim. İstese de Defne'yi geri getiremezdi ama onun adını kendi kızında yaşatabilirdi. Karun biraz kendini toparlayınca dudaklarındaki küçük tebessümle tekrar karnıma eğildi.

Yüzünü karnımın yakınına getirip sahiplenircesine dokundu. "Defne'm," diye iç çekti. "Benim küçük mucizem."

Yaşadığı heyecandan karnıma dokunan parmaklarının titrediğini gördüm. Yavaşça şişkin karnımı okşayıp biraz daha gülümsedi. "Sen babasının Defne'si ve küçük Saka'sı olacaksın. Seni kendi gölgenden bile koruyacağım." Buna hiç şüphem yoktu.

Diğer Defne'yi kaybettiğinde henüz on yaşındaydı. Onu koruyacak ne gücü vardı ne de kudreti. Ancak şimdi ülkenin en güçlü adamlarından biriydi. Bu sefer kimsenin ondan kızı Defne'yi almasına izin vermeyecekti. Karun gerçekten çok iyi bir baba olacaktı. Bir süre sonra beni kucağına alıp yatağa taşıdı. Uzun süre ayakta kalamadığımı bildiğinden yatağa kadar yürümeme bile izin vermemişti.

Nihova

Elimdeki yüzük kutusunu alıp açtığında kutuda sadece tektaş yüzük olmadığını gördüm. Dikkatli bakınca orada bir tane de alyans vardı. İçinde *Sanrı* yazan bu alyansı hemen tanımıştım. Bu benim için aldığı ilk ve tek alyanstı. O gün ben de onun için bir alyans almıştım ve bu odada birbirimizin parmağına takmıştık. Ben onun alyansını çıkarmıştım ancak Karun hâlâ ona aldığım alyansı takıyordu.

Bu yüzüğü hâlâ sakladığını bile bilmiyordum. Önce alyansı taktı parmağıma, daha sonra da tektaşı. Yüzüklerin parmağımdaki duruşuna bakarken elim avucundaydı. Başını eğip elimin üstüne küçük bir öpücük kondurduktan sonra ricacı gözlerle beni izledi. "Bu sefer çıkarma."

"Çıkarmayacağım." Kararlı bir sesle konuşup yanımda duran diğer elimi ona uzattım. "Öpücüğünü eşitlemelisin."

Sesli bir şekilde gülerek bu elimin de üstünü öpmüştü. Hemen ardından uzanıp dudaklarıma kapandı ve soluğumu kesen uzun bir öpücükle beni ödüllendirdi. Ne yazık ki bebekten dolayı ancak bu kadar ileri gidebiliyorduk. Kızımız doğana kadar bir şekilde idare edecektik. Bu süreçte birbirimizi cinsel anlamda kışkırtmamaya çalışıyorduk. Bir taraf tutkularına yenilirse karşı tarafı da yoldan çıkarabilirdi.

Nilova

10

SİYAH SAKA'NIN VEDASI

"Senin yokluğun kalbimin hiçbir köşesinde kapanmayacak bir boşluk artık. Özlemim hep ilk günkü gibi canlı kalacak ama seni hayatıma geri getirmeyecek."

Duha ve Elay'ın düğünü şu zamana kadar gördüğüm en ihtişamlı düğünlerden biriydi. Düğün Duha'nın en seçkin otellerinden birinde gerçekleşiyordu. Bu geceye özel birçok çalışan tutulmuş ve buradaki her şeyle ilgilenen bir organizasyon şirketiyle anlaşmışlardı. Bugün hiçbir aksilik çıkmasın diye Duha oteldeki güvenliği en üst düzeyde tutuyordu.

Tüm bölge liderleri ve yeraltının karanlık adamları düğüne katılmıştı. Bunca tehlikeli insanın bir arada olduğu bir yerde olmamız bir bakıma kötüydü. İçlerinden birinin silahı patlasa ortalık mahşer yerine dönerdi. Bu yüzden Karun'un adamları her yerdeydi. Sessizliğimi koruyarak davetlileri izliyordum. Siyah takım elbiseli adamlar göz korkutuyordu. Her birinin yanında şık bir kadın vardı.

Ne yazık ki zengin insanların davetlerinde bizim oradaki gibi masaların ayakları kısa değildi ve etrafında sandalyeler olmuyordu. Adana'daki düğünleri daha samimi ve içten buluyordum. Orada hiç olmazsa bir masada oturup yanımdaki teyzelerle birkaç dedikodu yapabiliyordum. Buradaysa herkes ulaşılmazı oynadığı için doğru düzgün kimseyle arkadaşlık kuramıyordum.

Herkes ikişerli veya üçerli gruplar hâlinde bir masanın etrafında toplandığından ayakta durmaktan başım dönmüştü. Melek ve Kadem'le aynı masadaydık. Melek tekerlekli sandalyesinde tebessüm ederek buradaki insanları izliyordu. Etrafıma bakarak tanıdık yüzler aramaya başladım. Kenan biraz ileride bu gece tanıştığı bir kadınla flört ediyordu, Duha ve Elay ise pistte dans ediyorlardı.

Karun ve Gurur'un birkaç adamla bir köşede kendi aralarında konuştuklarını gördüm. Başımı sol tarafa doğru çevirince Farah'ın kuzenleriyle birlikte bir masanın etrafında durduğunu gördüm. Farah ve Gurur'un arası hâlâ kötü olduğundan Farah buraya ailesiyle gelmişti. Gurur'a hiç pas vermiyordu hatta onun olduğu tarafa bir kez bile bakmıyordu. Gurur ise her boşlukta onun olduğu yöne bakıyor, karısını kontrol ediyordu.

"Şu adam kim?" Melek pencerenin önünde dikilen birini bize gösterdi. Adamın yanında kızıl saçlı bir kadın vardı. Melek tedirgin gözlerle onu

izlerken, "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu. "Onu birkaç kez Farah yengeye bakarken yakaladım."

Dikkatli gözlerle Melek'in gösterdiği adamı izledim ama hiçbir yerden tanıdık gelmiyordu. Adamın gür siyah saçları vardı ve birkaç tutamı alnına düşmüştü. Gurur'un yaşlarında olduğuna emindim. Şık bir takım elbisenin içinde oldukça dikkat çekiyordu. Yakışıklı biri olduğunu kabul etmeliydim. Karşısındaki kadını dinliyormuş gibi yapıyordu ancak kahverengi gözleri fazla hissiz bakıyordu.

Ta ki başını küçük bir açıyla çevirip Farah'ın olduğu yere bakana kadar. Gözleri Farah'ı bulduğu anda o gözlerde aynı anda birçok duygu geçtiğine yemin edebilirdim. Melek yanılmıyordu, bu adam gerçekten gizlice Farah'ı izliyordu. Farah ise bu tür davetlerde bulunmaktan nefret ettiğini aşırı belli ediyordu. Güzel bir elbisenin içinde birçok insanı kendine hayran bırakıyordu ancak o kendini etrafındaki herkesten soyutlamıştı.

Kuzenlerinin olduğu masada bile başta onlar olmak üzere buradaki çoğu kişiyi sinir ederek kulaklıktan müzik dinliyordu. Bunu yaparken gözleri masanın desenlerinde oyalanıyordu. Sosyal anksiyetesi olduğu için başını kaldırıp etrafındaki insanlara hiç bakmıyordu. Farah'ı göz hapsine alan o herif onun bu hâlini sevimli bulmuş olacak ki dudağının kenarı kıvrılmıştı.

Olamaz, bu adamın bakışlarında beğeniden çok daha fazlası vardı. "Kadem onu tanıyor musun?" Bunu sorarken rahatsızlığımı gizleyemiyordum. "Burada olduğuna göre Duha'nın davetlilerinden biri olmalı."

Kadem dikkatli gözlerle onu izlerken garip mırıltılar çıkararak başını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmedim ama Duha abi onu davet ettiğine göre tanıyor olmalı."

Melek bize Gurur'un olduğu yönü gösterdi. "Amcam onun Farah yengeye attığı bakışları yakalarsa ortalık çok pis karışır."

"Amcan da orada duracağına karısının yanına gitsin," diye söylendim. "Bu ikisi inadı bırakıp ne zaman barışacak?"

"Nereden bileyim ben?" Melek çok bunalmış gibi dudaklarındaki maskeyi çenesinin altına indirip derin derin nefesler aldı. "Benim dışımda herkes çok eğleniyor." Başını eğip suratını asmaya başlamıştı. "Ayakta duramadığım için dans bile edemiyorum."

Kadem sevgilisinin bu sitemine kayıtsız kalmamıştı. Yürüyüp onun üzerine eğilerek Melek'i kucağına aldı. "Yürüyememen dans etmene engel değil." Kahverengi gözleri muzırca bakıyordu. "Böyle de dans edebiliriz."

Melek gözlerini büyüttüğünde yere inmek için çırpındı. "Dans boyunca sana yük olmayacağım."

Kadem kaşlarını çatarak onu göğsüne hapsedip hareketlerini kısıtladı. "Melek, daha kaç kez söyleyeceğim, bana yük değilsin." Onu buna inandırmak ister gibi bakışlarını biraz yumuşattı. "Ayaklarını kullanamıyorsan benimkiler ne güne duruyor?" Ciğerlerini yakan bir nefesi sesli bir şekilde verdi. "Sana yalvarıyorum artık bana yük olduğunu düşünme."

Melek çırpınmayı bıraktığında buruk gözlerle Kadem'i izlemeye başladı. Onu bırakıp nasıl gideceğini düşündüğüne emindim. "Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kadem onun gözlerindeki hüznü dağıtmak için hınzırca gülümsedi. "Herhâlde biliyorum, ben sevilmeyecek bir adam mıyım?"

Melek kıkırdayarak onun dudaklarına uzandı. "Şapşal." Amcası ve dayısı görmeden Kadem'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurup hemen geri çekilmişti.

Kadem tebessüm ederek sevgilisini dans eden diğer insanların yanına götürünce burada tek başıma kaldım. Suratımı asarak başımı eğip karnımı izledim. "Kaldık mı seninle baş başa?" Karnımı okşayarak gülümsedim. "Şimdi burada olsan ne güzel olurdu. Seninle ilgilenmek işkolik babanla uğraşmaktan daha eğlenceli olabilirdi."

Bir deli gibi görünmemek için karnımla konuşmayı bırakıp tekrar buradaki insanları izlemeye başladım. Elay dans etmekten yorulmuş olmalı ki Duha'dan ayrılıp gülücükler saçarak bana doğru geliyordu. Beyaz gelinliğinin içinde tıpkı bir meleği andırıyordu. Her adımıyla kızıl saçları ahenkle dalgalanıyordu. Saçlarının arasındaki küçük beyaz çiçekler onu olduğundan daha çok güzel göstermişti.

Elay'ın gelinliği balık model olduğundan şişkin karnı göze çarpıyordu. Tüm gün yerinde hiç durmadığından terlemekten cildi parlıyordu. Ancak bundan şikâyetçi değildi, bu onun düğünüydü ve bunun tadını çıkarmak en büyük hakkıydı. Yanıma gelip kolumu tuttu. "Bige hep böyle köş köş duracak mısın?" Dudaklarını büzerek beni piste çekmeye kalkıştı. "Hadi dans edelim."

"Elay bir kadınla dans etmeye karşı değilim ama seninle hiç oluru yok." Önce onun karnını, daha sonra da kendiminkini gösterdim. "Aramızda Cesur ve Defne varken sarılamayız bile."

Gülerek başını iki yana salladı. "Benimle dans etmeyi düşünmen çok tatlı ama kendimi kastetmemiştim." Birini arar gibi etrafına baktı ve Karun'u görünce gülümsemesi genişledi. "Müstakbel kocanla dans edebilirsin."

"O piç herif bir saattir beni bu masada tek başıma bıraktı. Onunla dans etmek istemiyorum."

Elay tam bir şey söyleyecekti ki Farah'ın kuzenlerinden yamuk saçlı bir kız orkestraya müdahale etti. Sanırım adı Aksa'ydı. "Yeter ya, bu nedir gıy gıy içim şişti!" diye sesini yükseltti. "Anladık siz zengin veletlerin düğünü çok elit," diyerek herkesin içinde Duha'ya sataştı. "Oğlum, çalsanıza bizim oralardan da bir şeyler."

Ümit Bey'in utançtan yüzü kıpkırmızı olduğu için, "Aksa!" demişti ki Duha gülmemeye çalışarak müzik aletlerinin başında olan ekibe döndü.

"Doğu yöresine ait bir şeyler çalın." Tam bu noktada düğünün seyri değişiyordu.

Oldukça nezih bir mekânda çalan şarkıyla buradaki insanlar birbirine garip bakışlar atmaya başlamıştı. Aksa denen kız saçlarını savurarak orta alana yürüdü. Hemen ardından Farah'ın tüm kuzenleri gülerek onu takip etmişti. Kızlı erkekli karışık bir şekilde yan yana durduklarında bakışlarıyla Farah'ı çağırıyorlardı. Anksiyetesinden dolayı Farah'ın yaşadığı korku ve tedirginliği görebiliyordum. Daha şimdiden yanakları ısınmış, vücudu terlemeye başlamıştı.

Halaya çıkmak yerine gözleri kapıda oyalanınca güldüm. Kaçmayı düşünüyordu. Buna izin vermeden hemen masasına gidip elini tutarak onu peşimden çektim. "Çok sıkıldım, bu halaya katılmak istiyorum, eltim." Aslında onun eltisi Karun'un annesi Güzin'di ama bence o kadın yerine beni eltisi olarak isterdi.

Farah kaçmasın diye elini sıkıca tutarak onu halayın en başına koydum ve eline girdim. "Adımları pek bilmiyorum, bana öğretmelisin."

Farah'ın buradan kaçıp bir yerlere saklanmayı çok istediğini görebiliyordum. Ancak hevesli bakışlarımı görünce tebessüm etmeye çalışarak boynumdaki fulara uzandı. Fularımı alıp derin bir nefes alarak, "Benim adımlarımı takip edersen şaşırmazsın," dedi kısık bir sesle. Böylece halayın başında olmayı kabul etmişti.

Aksa da diğer elime girince hareketli müzikte halay çekmeye başladık. Ne anlama geldiğini bilmesem de Kürtçe şarkıları çok seviyordum. Özellikle de hareketli olanlar insanın kanını kaynatıyordu. Başlarda adımlarımı

Minova

halaydaki ekibe uydurmakta çok zorlandım ancak Farah beni çok iyi yönlendirmişti. Bir süre sonra adımların ritmik bir sırayla olduğunu anlayınca uyum sağlamaya başlamıştım.

Eğlenmeye başladığımı gören Elay kalabalıktan sıyrılıp hemen elime girmişti. Şimdi Elay ve Farah'ın tam ortasındaydım. Başlarda tedirgin olan Farah, çalan şarkının ritmine kendini kaptırınca eğlenmeye başlamıştı. Kendini nezih sanan tüm bu davetliler başta burun kıvırmıştı ancak bir süre sonra gözlerini dahi kırpmadan bizi izlemeye başlamışlardı. Duha ve Asaf Bolatlı, yani Aksa'nın kocası ceketlerini çıkararak halaya girdiğindeyse tüm gözler bize kenetlenmişti.

Asaf, karısının eline girmiş, Duha ise Elay'la ikimizin tam arasındaki yerini almıştı. Kimseyi umursamadan bunu yapmak gerçekten çok eğlenceliydi. Bize doğru yürüyen Karun'u görünce gözlerime inanamadım. Karun'un bize katılacağını hiç beklemiyordum. Karun, Duha'ya ters bakışlar atarak onunla birleşen ellerimizi sertçe kopardı ve ikimizin arasındaki yerini aldı. Neredeyse gülecektim. Neden halaya girdiği anlaşılmıştı.

Gurur bize katılmadı, bunu yaparsa Farah'ın kaçmasına neden olacağını biliyordu. İkisinin arası bu kadar kötüyken birbirlerine karşı çok mesafeliydi. Gurur bulunduğu köşede gözlerini dahi kırpmadan Farah'ı izliyordu. İnadı bırakıp şu kıza hislerini açsa her şey daha güzel olacaktı ama katır gibi inatçıydı. Karısına körkütük âşık olmuştu ancak bunu bile kabul etmiyordu.

Başımı sol tarafıma çevirdiğimde Karun'un dudaklarındaki küçük bir tebessümle beni izlediğini gördüm. Daha önce bu halayı hiç çekmemiş olmalı ki bize ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. İşin aslı Karun'un daha önce halay çektiğinden bile emin değildim. Burada olmasının tek nedeni bendim. Eğlendiğimi görmek onu mutlu ediyordu. Beni mutlu edense Karun'un o soğuk kalıbının dışına çıktığını görmekti.

Karun bana bir şey söyledi ama müzik sesi çok yoğun olduğu için onu duyamadım. Bu sefer başını bana doğru uzatıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Bu çok hareketli bir ritüel, bebeğimiz kötü etkilenmesin."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Karun, kara büyü yapmıyoruz, bu bir ritüel değil. Ayrıca sıradakilerin içinde en ağır hareket eden benim." Gözlerinin içine bakarak ona gülümsedim. "Merak etme, bebeğimize zarar gelmeyecek şekilde hareketlerimi ayarlıyorum." Düşük riskim yüksek olduğu için bebeğe bir şey olacak diye çok endişeleniyordu.

Aksa'nın müziğe müdahale edip bizi bir halaya çıkarması günün en iyi olayıydı. Bu sayede hepimiz biraz ter döküp gerçek bir düğün nasıl olunur

Ninova

görmüştük. Karun'un elimi saran parmaklarının sıcaklığıyla onunla halay çekmek çok keyifliydi. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyorduk. Şimdi halaya katılmayanlar bile imrenerek bizi izliyordu. Bence hepsi buraya gelip katılmak istiyordu ancak o kadar kasıntılardı ki buna cesaret edemiyorlardı.

Düğünün kalanı da çok keyifli geçmişti. İkramlıkların ardı arkası hiç kesilmediğinden herkes yiyip içip eğleniyordu. Tüm gün süren harika bir kutlamaydı. Duha'nın nikâh şahidinin Karun olduğunu son ana kadar bilmiyordum. Onun için bu kadar özel bir anda şahidi olarak Karun'u seçmişti. Nikâh memuru Elay ve Duha'nın nikâhlarını kıydığında konfetiler patlamış ve devasa düğün pastası gelmişti. Takı merasiminde Duha'nın geniş çevresi onları altın ve paraya boğmuştu. Elay'ın boynuna astıkları o üç kurdele ayaklarına kadar uzanıyordu ve üçü de dolmuştu.

O kadar çok altın ve mücevher takmışlardı ki Elay tüm o ağırlığı taşıyamıyordu. Boynunda hiç boş yer kalmamıştı, üstelik iki bileği de yarısına kadar dolmuştu. Bu yüzden takı merasiminden hemen sonra Elay hepsini çıkarmıştı. Bu gece için Duha'nın da misafirlerine hediyeleri vardı. Erkeklere çok pahalı bir markanın saatleri hediye edilirken yanlarındaki her kadına mücevher seti verilmişti. Setin içindeki mücevherler çok iyi işlenmişti.

Duha düğünü için hiç acımadan paraya kıymıştı. Tüm gün misafirlerini fazlasıyla şımartmıştı. Duha Tunus'un şanına yakışan bir düğündü. Hepsi bu da değildi, akşam olduğunda da eğlence devam ettiğinden tüm davetliler için bu otelde bir oda ayarlanmıştı. Her odaya geceye özel şık bir takım elbise ve güzel bir abiye bırakmışlardı. Tüm gün terlediğimiz için banyo yaparak üzerimizi değiştirmek isteyeceğimizi düşünmeleri çok ince bir davranıştı.

Duha'nın ekibi davetli listesindeki konukların beden ölçüsünü önceden öğrenmiş olmalı ki odamıza bırakılan kıyafetler vücut ölçümüze göreydi. En iyi tasarımcıların elinden çıkan birbirinden farklı kıyafetler göz kamaştırıyordu. Hepsi bununla da sınırlı değildi. Kıyafetlerimize uygun ayakkabılar, kadınlar için aksesuarlar ve erkekler için en iyi markaların parfümleri vardı. Bunun yılın düğünü olduğunu ve uzun süre konuşulacağını biliyordum.

Davetlilerin içinde insanları rahatsız etmeden işini yapan muhabirler ve gazeteciler olduğu için basın uzun süre Duha Tunus'un düğününü konuşacaktı. Biraz dinlenmek için odamıza çıktığımızda Karun odada bizi bekleyen bu sürprizleri görünce homurdanmış ve Duha'yı gösteriş budalası olmakla suçlamıştı. Sırf altta kalmamak için bizim düğünümüzde daha fazlasını yapacağını bildiğimden gülmekle yetinmiştim.

Ninova

Terden üzerimize yapışan kıyafetlerimizi değiştirip aşağıya indiğimizde eğlence tüm hızıyla devam ediyordu. Karun'un kolunda yürürken beni Gurur ve Duha'nın olduğu masaya yönlendirdi. Elay, Melek ve Kadem de yanlarındaydı. Bizimle aynı aralıklarla Kenan da buraya gelmişti. Etrafıma bakınca Gazel'i bir köşede bir kadınla konuşurken gördüm. Eğlendiği sürece kimin yanında olduğunu umursamıyordum.

Bizimkilerin yanına gelince Duha bugüne özel benim için seçtiği kıyafete baktı. Baştan ayağa beni süzerken kırmızı elbisenin üzerimdeki duruşunu beğenmiş gibi bana göz kırptı. "Yakışmış süslü kuş."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek kravatındaki kravat iğnesini ona gösterdim. "Takmana çok sevindim." Elay'a güzel bir gerdanlık takarken Duha için bir kravat iğnesi almıştım. Onca hediyenin arasında ona verdiğim küçük kutuyu açıp benim hediyemi takmasını beklemiyordum.

Karun ise Elay'a oldukça lüks bir araba hediye ederek Duha'yı kızdırmıştı. Sırf Duha'nın yüzünün aldığı o şekli görmek için Karun onun karısına araba almıştı. Duha'ya ise sadece beş dolar takarak onu deli etmişti. Böyle bir günde bile birbirlerini kızdırmayı iyi biliyorlardı. Duha baştan ayağa Karun'un üzerindeki takımı süzüp sahte bir alınganlıkla kaşlarını büktü. "Kalender Beyciğim, odana bıraktığım takımı neden giymedin?"

Karun onun seçtiği bir şeyi giymek yerine kendi için başka bir takım getirtmişti. Garsondan bir kadeh viski alırken her zamanki gibi Duha'ya bezgin bakışlarını atıyordu. "Senin seçtiğin bir şeyi giymektense çıplak gezmeyi yeğlerim."

Alt dudağımı dişleyerek ona sataştım. "Bunu görmeyi isterdim. Düğünün konsepti neden çıplaklık değil ki?" Elbisemin askısını tutup aşağıya çektim. "Bence soyunmak için geç değil."

Masadaki tüm erkekler bir küfür savururken Karun hemen elime yapıştı. Bunu yaparken çenesini sıkıyordu. "Sinirlerimle oynamadığın tek bir günün bile yok." Elimi çekerek elbisenin askısını düzeltti. "Sakın soyunayım deme." Neredeyse gülecektim. Böyle anlarda blöf yaptığımı hiç anlamıyordu.

Elay dudaklarını yalayarak havayı kokladı. "Canım limon reçeli çekti."

Duha'nın yüzünde beliren ifade çok komikti. Göz bebekleri irileşirken fazla şaşkın görünüyordu. "Elay sen limon reçelinin neye benzediğini biliyor musun?" Başını omzuna doğru yatırarak Elay'ı göz hapsine aldı. "Ya da böyle bir şeyi hiç yedin mi?" İğrenmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Limon reçeli diye bir şey yok."

Elay elini karnına bastırırken yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Limon reçeli aşeriyorsam demek ki daha önce bunu yedim, yani evet, limon reçeli diye bir şey var."

"Bir şeye aşermek için onu daha önce yemen gerekmiyor." Karun sakince konuşup ona beni gösterdi. "Bige geçen hafta baykuş eti isteyip durdu. Gördüğü her şeyi aşerdiğinden bu daha önce tadına baktığı anlamına gelmiyor." Herkesin iğneleyici bakışları beni bulduğunda Karun'un beynindeki şimşekler çakmıştı. "Sikeyim!" diye küfrederek inanamayan gözlerle bana döndü. "Yemediğin bir şey var mı senin?"

Omuzlarımı silkerek masadaki atıştırmalıklara uzandım. "Ben yemek ayırt etmem."

"Yediğin o şeyler yemek değil."

"Yeniliyorsa bence her şey yemektir."

"Yenilmeyecek her şeyi yiyecek kadar midesiz olduğun için sana öyle geliyor." Karun yüzünü sertçe ovuşturduğunda benimle ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. "Bu yamyamlığın yüzünden artık rüyalarıma bile giriyorsun."

"Abartma lütfen."

"Geçen gece gördüğüm rüyada doğumhanedeydin." Gözleri karnıma iliştiğinde yüzünde garip bir ifade oluştu. Nasıl desem, endişe ve korku karışımı tuhaf bir ifadesi vardı. "Karnını yararak dışarı çıkan akrep kıskaçları gördüm." Herkes gülmeye başlasa da Karun'un ciddi ifadesinde değişen bir şey olmamıştı. Geçen gün onu arayıp akrep salatası istememeliydim.

Hepimizin güldüğünü görünce Karun bozulduğu için homurdanarak, "Kesin şunu," diye bizi uyardı. Bu süreçte psikolojisini gerçekten bozmuş olmalıyım ki ifadesi çok katıydı. "Saat dörtte ter içinde uyandım. Doktoru uyandırana kadar arayıp bir saat onunla konuştum."

Duha şaşırarak, "Bir saat boyunca doktorla ne konuştun?" diye sordu.

Karun omzunun üzerinden bana ters ters bakarken kızgınlığı gözlerine yansıyordu. "Bebeğimin kıskaçlı bir yaratık olmadığına beni ikna etmesi bir saatini aldı!" Duha kahkaha atmıştı.

Karun'un gördüğü bir kâbus yüzünden gecenin bir yarısı doktoru aradığına inanamıyordum. Gülüp durduğum için bozulan suratını görünce tebessüm ederek elini tuttum. "Aşermelerim normal olmasa da bebeğimizin normal olduğuna seni temin ederim." Bu gebelik sürecini rezil şeyler aşererek geçirmek ondan daha çok beni rahatsız ediyordu ama bu elimde olan

Nihova

bir şey değildi. Ne yazık ki haftalardır aldığım terapiler bile bunun önüne geçememişti.

Tuhaf olansa psikoloğumun bunun bu aşamada çok doğal bir reaksiyon olduğunu söylemesiydi. Çocukken sahip olduğum kötü beslenme alışkanlığımın hamilelikte ortaya çıkmasının nedeni bastırılmış hislerimmiş. Özellikle hamileyken nüksetmesinin bile bir sebebi varmış. Yakında anne olacaktım, yani kendi annemi en iyi anlayacağım ve ona en çok ihtiyaç duyduğum dönemlerdeydim.

Bebek bana anneliği, annelikse bana kendi annemi hatırlatıyordu. Böcekler, haşereler ve bir insanın tüketmemesi gereken tüm o şeyleri bende tetikleyen tam olarak buydu. Çocukken ne zaman bu şeyleri yemeye kalkışsam annem mutlaka bir yerlerden çıkardı, ya beni kovalar ya da beni durdurup daha sağlıklı şeyler pişirirdi. Psikoloğumun söylediğine göre anneme ihtiyaç duyduğum bir dönemden geçiyordum.

Bu yüzden onun bana yasakladığı şeyleri aşeriyordum, bir yerlerden çıkarak yine beni durdurmasını istiyormuşum. Kızsa bile bana karışmasını, biraz azarlayıp kendi yemeklerinden pişirmesini istiyormuşum. Benim asıl aşerdiğim şey annemin yemekleriymiş, daha doğrusu annemin ilgi ve sevgisi. Bunu Karun'a söyleyip onun da canını sıkmak istemedim. Ne yazık ki annem konusunda hiçbirimizin yapacağı bir şey yoktu.

Melek çok yorulduğundan Kadem onu odasına çıkarmak için Gurur'dan izin istedi. Gurur ona güvendiği için müsaade edince Kadem, Melek'i kucağına alarak onu buradan götürdü. Herkes düğünün tadını çıkarırken eğlenmeyen tek kişi Gurur'du. Farah yüzünden kıskançlık krizlerine girdiği için sataşacak yer arıyordu. Elindeki içkiden sert yudumlar alarak Farah ve yanındaki adamı izliyordu.

Karşılıklı birbirlerine boşanma davası açtıklarından Gurur oraya gidip müdahale edemiyordu ama böyle de sinirden küplere biniyordu. Farah onun umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Kıza böyle hissettirmek için elinden geleni yapıyordu ama umursuyordu. Karısıyla ilgili her şeyi çok umursadığından Farah'ın yanındaki adama nefretle bakıyordu.

Tüm gece Farah'ı dikizleyen o adam ve Farah çok yakın görünüyordu. İkisi diğer herkesten uzak bir yerde durmuş, keyifli bir şekilde sohbet ediyordu. Bu *umurumda değilsin* olayını Gurur pek beceremiyordu ama Farah bu konuda çok iyiydi. Başka bir adamla konuşurken Gurur'u öyle bir görmezden geliyordu ki bizimki burada kendini içkiye boğuyordu.

Henüz adını bile bilmediğim o adam ne dediyse Farah ona gülümseyince Gurur dişlerini gıcırdatarak sıktı. "O orospu çocuğunun yanında biraz daha durursa burayı kana bulamam an meselesi!"

Yeşil gözlerinde önce küçük bir kıvılcım yandı ancak daha sonra devasa bir yangına dönüştü. "Gidin şu kızı uzaklaştırın o herifin yanından yoksa düğününüzün içinden geçeceğim." Bakışlarını sert bir ifadeyle kısıp Farah'ın dudaklarındaki gülümsemeye odaklandı. "Gözümün önünde başka heriflere gülüyor!"

Karun ve Duha onun bu kıskanç hâllerinden inanılmaz bir keyif alıyordu. Gurur bu kadar sinirliyken açık açık gülemiyorlardı ama her an gür bir kahkaha atabilirlerdi. "Sen burada dururken karına biz mi göz kulak olacağız?" Karun bu durumdan aldığı hazzı gizlemeye çalışarak masadaki fındıklardan bir tane ağzına attı. "Herkes kendi karısına sahip çıksın." Ona beni göstererek kolunu omzuma attı. "Benim karım yanımda, gerisine karışmıyorum."

Duha da ona garez yapar gibi Elay'ı kolunun altına alıp onun kızıl saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. "Ben sadece kendi karımdan sorumluyum."

Gurur'un yüzündeki her kas seğirirken gözlerinde bir şeyler patlıyordu ama asıl patlamayı içinde yaşıyordu. Karun ve Duha'dan hiç hazzetmediği için ölümcül bakışlarının ilk hedefinde Duha vardı. "Irzını siktiğimin piçi, madem öyle, niye karımı düğününe çağırıyorsun! Hadi çağırdın..." Başıyla Farah'ın konuştuğu adamı gösterdi. "O amına koyduğum puştunu niye çağırıyorsun? Kim lan bu herif!"

Elay yüzünü buruşturup konudan bağımsız bir şekilde, "Yine başladın küfretmeye," diye sızlandı. "Küfretmeden konuşmayı bilmiyor musun?"

"Kocan olacak imanı gevşek herif düğününe Farah'ı çağırmasaydı ben de küfretmezdim." Gurur'un gözleri Farah ve o adam arasında gidip gelirken çenesini sıkıyordu. "Kim lan bu piç!"

"Ne bağırıyorsun be kocama!" Elay ona çemkirerek kaşlarını çattı. "Karını bu kadar kıskanıyorsan onun yanına git."

"Gidemem, sinirliyim ona."

"Çağıralım o mu gelsin?" dedim safça.

"O zaman da onu umursadığımı düşünür."

"Oğlum sen ne olsun istiyorsun?" Duha kafası karışmış bir hâlde onu izlerken yüz ifadesi çok komikti. "Bir anlasak ne istediğini, biz de ona göre

bir şeyler yapacağız. Sizi kaçırdık lan, kaçırdık! Bir depoya koyup sevişin diye oraya bir yatak bile koyduk." Duha'nın bunu söyleyiş şekli küfreder gibi olduğundan neredeyse gülecektim. "Daha ne yapalım istiyorsun?"

Duha iyice sinirlenerek parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirdi. "Senin aşkının ıstırabını niye biz çekiyoruz? Bunu kendi başına halletmenin bir yolunu bulsana!"

Gurur yanından geçen garsondan yeni bir içki alırken tüm vücudu gerilmişti. "Ona âşık değilim, ne sikimden bahsediyorsunuz?" Konuyu ustaca değiştirerek biz kez daha Farah'la konuşan adamı gösterdi. "Kim bu herif dedim size! Soyunu sopunu bilmediğim için araştırmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum."

İkisinin bakışlarından anladığım kadarıyla Karun ve Duha o gizemli adamı tanıyordu. Adamı gözlerinin hapsine alan Duha, "Sonat Sungur," diyerek küçük bir açıklama yapn. "Onu tanımazsın ama babası Beşir'i mutlaka duymuşsundur. Beşir bir zamanlar masada söz hakkı olan biriydi. Senin liderlik döneminde olmadığından bizim jenerasyonumuz Beşir'i bilmez ama Farah'ın babası muhakkak onu tanıyordur."

Karun başını ağır ağır sallayarak Duha'nın sözlerini onayladı. "Beşir ve Ümit'in arasında yıllara dayanan bir düşmanlık olduğunu şimdikiler bilmez ama o dönemin tüm bölge liderleri biliyor. O yıllarda henüz bu işlere atılmadığımız için ben de kulaktan dolma bilgilere sahibim." Gurur'a bir yeri işaret ederek ona Farah'ın babasını gösterdi. "Sungurları en iyi Ümit bilir, kayınpederine sorsan sana bilmen gereken her şeyi anlatır."

"Beşir'in bir oğlu mu varmış?" Gurur da Beşir hakkında bir şeyler duymuş olmalı ki yüzünde oluşan rahatsız edici ifadeyle Sonat denen adamı gösterdi. "Bu piç gerçekten onun oğlu mu?" Babasını tanıyordu ama gizemli oğlu hakkında pek fikri yoktu.

Karun'un bildiği tüm bilgilere sahip olan Duha içkisini yudumlarken, "Evet," dedi sakince. "Yeraltının en tehlikeli adamlarından birinin oğlu." Duha'nın yüzünde anlam veremediğim bir his belirirken sorgulayan bakışları Gurur'a kenetlenmişti. "Sungurlarla bir sorunun mu var?"

"Sence?" Karısıyla flört eden adamı gösterip dişlerini sıktı. "O amına koyduğum itiyle artık bir sorunum var. Onun dalağını sikeceğim!"

Gurur daha fazla dayanamayıp buradan geçen bir garsonu durdurdu. İçindeki kıskançlık tüm vücuduna yayılırken şakaklarındaki damarlar bile

Nihova

belirginleşmişti. Garsona Farah'ı göstererek çenesini biraz daha sıktı. "Oraya git ve kaza süsü vererek şu aptal ördeğin kıyafetine tepsiyi boca et."

Farah'ı o adamın yanından uzaklaştırmak için bulduğu plana inanamadım. Elay'la ikimiz bu adilik karşısında hayretler içinde kalırken Karun ve Duha çok eğlendiği için kıs kıs gülüyordu. Erkek kafası hep kötüye çalışıyordu. Garson Gurur'un nasıl biri olduğunu duymuş olmalı ki korkudan ona karşı çıkmadı. Tek kelime etmeden masadan ayrılıp Gurur'u sinirden deli eden ikiliye doğru ilerledi.

"Tepside sadece bir kadeh vardı," diyerek sırıttım. "Ya garson dökmeden Farah onu alıp içerse."

"İçmez." Gurur gözlerini dahi kırpmadan onu izlerken bu konuda çok rahattı. "Farah alkol tüketmiyor. Elindeki o kadehte vişne suyu var ama etrafındakileri kandırmak için kırmızı şarapmış gibi davranıyor."

"Bakıyorum da kızın kadehindeki şeyi bile bilecek kadar onunla yakından ilgileniyorsun." Bunları söylediğimde Farah'a olan tüm hırsını benden çıkarmak ister gibi kızgın gözlerle bana baktı.

"Boş bir kadehin içine meyve suyu koyduğunu gördüm." Gözlerini bir saniye olsun kızdan ayırmazsa görürdü tabii.

Gurur önüne dönüp tekrar Farah'a odaklanınca biz de öyle yaptık. Küçük planının nasıl sonuçlanacağını merak ediyorduk. Garson ona söyleneni yapıp onların yanına gitti. Sonat denen adam tepsideki kadehe uzandı ancak o almadan garson hızlıca Farah'a döndü. İçkiyi ona servis etti ancak Farah'ın almasını beklemeden dengesini yitirmiş gibi yaptı ve içkiyi kızın göğsüne döktü. Elbisesinin ön kısmı batmıştı.

Garson paniklemiş gibi yapıp Farah'tan özür dilerken Sonat denen adamın gözleri bizim masayı bulmuştu. Bunu Gurur'un yaptırdığını anlamışçasına gözleri doğrudan ona kenetlenmişti. İkisinin birbirine attığı bakışlarda yoğun bir nefret vardı. Sonat, Gurur'a meydan okur gibi gözlerinin içine bakarak cebindeki mendili çıkardı. Farah'ın elbisesinin ön kısmı açıktı, içkiyi silme bahanesiyle ona dokunabilirdi.

Gurur'un omuzları gerilirken onun meydan okumasına kayıtsız kalmayıp, "Dene bakalım," diyerek dudaklarını oynattı. "Ona dokunmayı dene de nasıl sikiyorum ecdadını."

Sonat'ın blöfü Gurur'a sökmemişti. Gurur'un gözleri önünde Farah'a parmaklarının ucuyla dokunursa bu deliyi durduramayacağımızı bildiğinden buna cesaret edememişti. Üzerini silsin diye mendili Farah'a vermekle

yetinmişti. Bizim saf gelinimiz burada dönen oyunlardan habersiz batan elbisesi için üzülüyordu. Ne iki erkeğin onun için birbirleriyle restleştiğini görüyordu ne de burada dönen olayları.

Farah lavaboya gidip üzerini temizlemek için Sonat'ın yanından ayrılınca Gurur rahat bir nefes almıştı. Bizim masamızın yanından geçerken Karun, "Şşş küçük ördek," diye ona sataştı. "Bir selam sabah yok mu?"

Farah durup omzunun üzerinden Karun'a bakınca samimi bir şekilde gülümsedi. "Sana var." Küçük bir açıyla başını çevirdiğinde Gurur ile göz göze geldi. Kocasını değil de bir düşmanını görmüş gibi tebessümü kayboldu. "Ona yok!" diye sinirlenerek önüne dönünce Gurur çıldırdı.

"Ben ne yaptım şimdi?"

Gurur kısık bir sesle küfrederek Farah'ın arkasından kızgınlıkla bakıyordu. "Elin heriflerine gelince gülüyor ama kocasına gelince cazgırlık yapsın!"

Karısı dışarı çıkana kadar gözlerini ondan ayırmamıştı. Her ne yapacaksa Farah'ın bunu görmesini istemediğinden onun gitmesini bekledi. Farah gözden kaybolunca bir saniye bile beklemeden Sonat'ın olduğu yöne döndü. O adama bakınca bile Gurur'un yüzünde birkaç kas seğirmeye başlamıştı. "Ben şimdi bu orospu evladının ecdadını sikmez miyim!"

Gurur deli bir fişek gibi o kadar hızlı ilerledi ki Sonat'ın yanına gider gitmez yumruğunu onun suratına geçirdi. Saatlerdir bunu yapmak için çıldırdığını bilmeyen yoktu. "Düğünümde olay çıkarma lan!" Duha söylenerek onun peşinden giderken Karun sızlanmakla meşguldü.

"Anlaşıldı, artık Sungurlarla da bir sorunumuz var!" Amcasını durdurmak için o da masadan ayrıldı.

Masadaki çantamı alıp sakince Elay'ın yanından geçtim. "İlaç saatim geliyor, Karun sorarsa odaya çıktığımı söylersin." Erkeklerin kavgası hiç ilgimi çekmediğinden kalıp izleyecek değildim. O adamın tüm kemiklerini kırmadan Gurur'un onu bırakmayacağını tahmin etmek zor değildi.

Duha'nın bizim için ayırdığı oteldeki odamdan çıktığımda kendimi daha dinç hissediyordum. Düğün tüm gün sürdüğünden çok yorulmuştum. Bu yüzden ilaçlarımı alınca biraz dinlenmek üzere yatağa uzanmıştım. Uyumayı beklemiyordum ama gözlerimi tekrar açınca iki saat boyunca uyuduğumu

anladım. Ben uyurken Karun odaya gelip beni kontrol etmiş olmalı ki kapıya en iyi adamlarını dikmişti.

Asansörden inip düğünün yapıldığı büyük salona geldiğimde Kadem hemen yanıma geldi. Beni görür görmez koşar adım karşımda belirmişti. Kahverengi gözlerinde anlam veremediğim bir telaş vardı. "Neredesin sen? Çok şey kaçırdın."

"İki saat uyumakla ne kaçırmış olabilirim ki?"

"Gurur, Farah'ı kaçırdı!"

"Anlamadım?" Bir anda uyku hâlinden çıkmıştım. Ne demek Gurur, Farah'ı kaçırdı? Bunu zaten daha önce bir kez yapmamış mıydı?

Kadem en yeni dedikoduları bana vermek için kolumdan tutarak beni bir kenara çekti. "Gurur, Sonat denen o herifi haşat etti." Kadem bana olayın yaşandığı yeri gösterdi. "Farah içeri girip onları o hâlde görünce Gurur'a çok kızdı. Gurur da iyice sinirlenip onu omzuna attığı gibi buradan götürdü."

"Tüh ya, en heyecanlı yeri kaçırmışım!"

Kendime kızdığımda o da benimle aynı kafada olduğu için gülerek başını salladı. "Gurur, Tozluların kızını sırtına atıp götürünce tüm aile ayağa kalktı. Karun ve Duha onları sakinleştirmeye çalışırken Gurur çoktan karısını buradan çıkarmıştı." Hızlıca davetlileri tarayınca Tozlulardan kimsenin burada olmadığını gördüm. Büyük ihtimalle Gurur'un peşine düşmek için otelden ayrılmışlardı.

"Karun ne âlemde?" diye sorduğumda bana onların bulunduğu yeri gösterdi. Gözlerimi kısarak baktığımda Karun'un çok sinirli olduğunu gördüm. Amcası yüzünden sık sık Ümit Bey'le sorun yaşadığından burnundan soluyordu. Duha'nın en mutlu gününü daha fazla mahvetmemek için soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama yarın ilk iş onun da Gurur'un peşine düşeceğinden emindim.

"Çok abartıyorlar." Rahatlığımla Kadem'i delirtebilirdim. "Gurur, Farah'ı nereye götürebilir ki? En fazla evine götürmüştür. Gurur bir canavarmış gibi Farah'ı ondan bu kadar sakınmalarından nefret ediyorum. Farah onun yanında tehlikede değil." Onları biraz rahat bırakseler her şey daha güzel olacaktı ama Farah'ın kalabalık ailesi bir türlü ikisinin yakasından düşmüyordu.

Karun'un yanına gittiğimde onu sakinleştirmemiz hiç kolay olmamıştı. O da biliyordu Gurur'un Farah'a bir şey yapmayacağını ama Ümit Bey'e karşı çok mahcup olduğundan bunun sinirini yaşıyordu. "Tadını kaçırmayı bırak artık, daha bugün evlendim." Duha ona sataşarak aklını dağıtmaya

çalıştı. "Gurur'la ne sorunun varsa bunu yarın hallet. Kasıntı gibi durup beni de geriyorsun."

Onun en mutlu gününü zehretmeyi istemediğinden Karun bir kadeh viskiyi kafasına dikip hepsini içti. Alkolle gevşemeye çalışırken derin derin nefesler alıyordu. Duha ise dünya yansa umurunda olmadığından parmağındaki yüzüğe sırıtarak bakıyordu. "Sen Bige'yi evliliğe ikna edene kadar senden önce evlendim." Allah'ım sen sabır ver, başlıyoruz yine.

Duha onu sinirlendirmeye devam ederek Elay'ın karnını gösterdi. "Üstelik çocuğum da seninkinden bir ay önce doğacak." Havalı bulduğum bir hareketle parmaklarını saçlarından geçirdi. "Gördüğün gibi iki adım öndeyim."

Tüm bunların tek suçlusu benmişim gibi Karun kısa bir an tersçe bana bakıp ona döndü. Duha'ya cevap vermeden önce biraz durup büyük bir nefesle göğüs kafesini şişirmişti. Burnundan içine çektiği nefesle kaslı vücudu taş kesildiğinden üzerine tam uyan gömleğinin düğmeleri gerilmişti.

"Bige'yle tekrar evlenecek olmam, senden önce evlendiğim gerçeğini değiştirmiyor. Evli olduğum dönemlerde senin hayatında Elay bile yoktu." Göz ucuyla Elay'ın şişkin karnına huysuzca bakıp bakışlarını tekrar Duha'ya çıkardı. "Oğlunun bir ay büyük olması benim kızımdan daha iyi olduğu anlamına da gelmiyor."

Duha aralarındaki alaycı söz dalaşına ayak uydurarak güldü ancak gülüşü bile Karun'da bir gerginlik yaratıyordu. "Oğlum aynı zamanda yerime geçecek olan veliahdım." Daha şimdiden doğmamış çocuğun geleceğini planlarken gözlerinin içi parlıyordu. "Kızın benimkiyle yarışamaz."

Karun'un mavilerinden delici bir parıltı geçti, sadece bakışlarıyla Duha'ya meydan okuyordu. "Biz Kalenderlerin kızları da sert kayadır piç. Kızım babasının yerini aldığında değil senin oğlun, bu âlemdeki tüm adamlar onun karşısında eğiliyor olacak."

"Rüya görüyorsun, Kalender. Onu ne kadar eğitirsen eğit benim oğlumla boy ölçüşemez."

"O günler geldiğinde kızım oğlunun suratını dağıtırken hangimizin rüya gördüğünü daha iyi anlayacaksın."

"Onların da sizin gibi rakip olacağını nereden çıkardınız?" Elay yanaklarının içini dişlerken gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Tepkilerini kestiremediğinden ağzındaki baklayı çıkarmadan önce eğlenen gözlerle onları izledi.

Nirvana

"Belki de birbirlerine âşık olacaklar." Karun ve Duha aynı anda bir küfür savurduğunda Elay'la gülmeye başladık. Buna ne diyeceklerdi bakalım.

Elay'ın sözlerine karşılık Karun'un tüm vücudu buz kesmişti. Sadece düşüncesi bile onu çılgına çeviriyordu. Bedeninden buram buram yükselen öfke etrafındaki herkes tarafından hissediliyordu. Hiddetli gözlerle Duha'ya bakıp çenesini sıktı. "Oğlun kapımdan içeri girerse sikerim belasını."

Onunla benzer bir öfkeyi taşıyan Duha da aynı terslikle, "Karını tutamıyorsun, bari kızını evimden uzak tut," dedi. Bunlar daha şimdiden böyleyse çocuklar doğduğunda neler yaparlardı, hiç bilmiyordum.

İkisinin sebep olduğu gerginliği dağıtmak için onlara bir yönü gösterdim. "Oradaki Sanem denen o taklitçi karadul değil mi?"

Herkes gösterdiğim yöne dönünce Sanem'in yeni imajını hemen fark etmişti. Karun'dan ona iş çıkmayacağını anlamış olmalı ki kendini bana benzetmeyi bırakmıştı. Bir zamanlar benim saçlarımın rengine boyattığı saçlarını sarı yapmıştı. Saçlarının sadece rengini değiştirmemişti, aynı zamanda çenesinin altına kadar kısaltmıştı. Gözlerindeki kahverengi lensleri çıkarıp yeşil lensler takmış ve giyim tarzını değiştirmişti. Kendisinden yaşça büyük şişman bir adamın kolundaydı.

Duha keyifsiz bir şekilde güldü. "Kalender'den ona iş çıkmayınca Resul'e kancayı takmış olmalı. Altı ay içinde adamı nikâh masasına oturtup bir yıl içinde de öldüreceğine kalıbımı basarım." İkisinin parmaklarındaki yüzükleri gösterdi. "Nişanlanmışlar bile."

"Resul'den ona kalacak tek şey borçları olacak." Karun keyifli bir şekilde içkisini yudumlamaya başladı. "Anlaşılan Resul'ün iflas etmek üzere olduğundan haberi yok."

"Siz söylemezseniz öğrenmez." Yüzümü buruşturarak masadaki suya uzandım. "Bukalemun gibi olan bu kadın sinirlerimi bozuyor." Bu seferki kocasından ona yüklü miktarda bir borç kalsın da aklı başına gelsindi.

Bir anda zeybek çalınca Duha'nın gözleri saniyesinde Karun'u buldu. Karun onun ne istediğini bakışlarından anlayınca, "Siktir git," diyerek arkaya doğru bir adım attı. "Sırf Bige senin elini tutmasın diye halaya girmiştim. Düğününde oynamayacağım."

Duha onu çok sıkıcı bulduğunu devirdiği gözleriyle hissettiriyordu. Biraz öne eğildi ve gözlerini kısarak başını hafifçe yana yatırdı. "Düğünümde oynamayacaksan neden buradasın?" Ona henüz kimsenin çıkmadığı boş pisti gösterdi. "Ben de seninkinde oynarım."

Karun onu duymazdan gelerek rahatça viskisini yudumlamaya devam etti. "Anlaşılan hiç Karadeniz düğününe katılmadın. Düğünümde oynayacak çok fazla yakınım var." Gülümserken gözleri hafifçe kısılmıştı. "Sadece Gurur ve Çağıl horonla ortalığı inletir."

"Ama benim düğünümde oynayacak bir ailem yok." Duha'nın bir anda söyledikleriyle Karun'un dudaklarındaki gülümseme silinmişti. Az önce böbürlenirken Duha'nın bir yarasına dokunduğunu fark etmemişti. İnsan en çok böyle günlerde ailesinden birilerini yanında isterdi.

Duha bunun eksikliğini hissettiğini gizlemeye çalışarak yapmacık bir şekilde güldü. "Siktir etsene, zaten zeybek oynayacak enerjim yoktu." Kalbini bahane ederek konuyu dağıtmaya çalıştı. "Tüm gün koşturmaktan çok yoruldum."

Karun kısık bir sesle küfredip, "Vicdanımla oynamayı iyi biliyor," diye bir şeyler homurdandı. Daha sonra Duha'nın omzuna sertçe çarparak yanından geçti. "Yürü hadi!" Duha bir kez daha onu manipüle etmenin keyfini yaşarken bıyık altından gülerek peşinden gitti.

Elay heyecanlanarak piste doğru yürüyen ikilinin arkasından baktı. Bunu yaparken gözlerinden âdeta kalpler çıkarıyordu. "Gerçekten zeybek mi oynayacaklar?"

Gülümsedim. "İnsanın inanası gelmiyor."

Karun ve Duha piste çıkınca buradaki herkes sessizleşmişti. Dost mu düşman mı oldukları hiç belli olmayan bu ikilinin karşılıklı zeybek oynayacak olması herkesi sessizliğe boğmuştu. Müzik başa sarınca kollarını iki yana açtılar. Kollarını iki yanlarında tutarken çok heybetli görünüyorlardı. Omuzlarını dikleştirmişlerdi ve çeneleri biraz yukarıdaydı. Ağır hareketlerle oynarlarken onları izleyen herkesi büyülüyorlardı.

Ayaklarını dizlerine kadar çekip yavaş bir hareketle öne atıyorlardı. Bir ayaklarını diğerinin üstüne getirip vücutlarını önce birbirlerine doğru çevirdiler, daha sonra da yan tarafa. Bu oyun belli bir mesafede oynandığı için ortaya seyir zevki müthiş bir şey çıkıyordu. Zeybeğin o rahatlatıcı müziğiyle âdeta bütünleşmişlerdi. Heybetli vücutları zeybeğin ritmiyle uyum içindeydi. İkisi oynarken nefesimi tuttuğumun farkında değildim.

Bulundukları yerde bir ayaklarını diğerinin üstüne atarak önce yana döndüler, daha sonra da birbirlerine doğru. Bir dizlerini yere vurup doğruldular ve tekrar dizlerini yere değdirdiler. Kaç kadına iç çektirdiklerinden haberleri bile yoktu. "Keşke oraya hiç çıkmasalardı." Elay kıskançlık yapıp beğeni

dolu gözlerle onları izleyen kadınları gösterdi. "Yiyecekmiş gibi bakmaları sinirlerimi bozuyor."

"Kimlerin onlara baktığının bir önemi yok." Tabaktaki pastadan küçük bir parça aldım. Başımı kaldırdığımda Karun yönünü bana çevirip bir dizini yere vurmuştu. Bunu yaparken gözlerini gözlerime kenetlemiş ve sağ elinin avucunu sol göğsüne bastırmıştı. Nabzım hızlandı. "Önemli olan onların kime baktığı," diye mırıldandım.

Karun ve Duha zeybek oynayarak geceyi daha anlamlı kılmıştı. Daha sonra Kadem ve Kenan da onlara katılmıştı. Bu anı ölümsüzleştirmek için bir an onları kameraya çekmeyi düşündüm ancak Duha'nın en iyi kameramanları tuttuğunu hatırlayınca bunu yapmaktan vazgeçtim. Daha sonra Elay'dan düğünle ilgili kayıtların bir kopyasını alacaktım.

Onları aynı karenin içinde izlerken bir an bu hiç bitmesin istemiştim. İkisini tanıdığımda aynı masada oturmaktan bile nefret eden iki düşmanlardı. Aslında hâlâ öylelerdi ama aradan geçen zaman onlara bir dostluk da kazandırmıştı. İkisi her fırsatta birbirini zarara uğratarak kızdırıyordu ancak tüm bu rekabetin içinde tuhaf bir şekilde birbirlerine değer veriyorlardı. Karun ve Duha'nın arasındaki garip ilişkiyi ne biz anlayabiliyorduk ne de onlar.

Gecenin devamında Karun'la birkaç kez dans etmiş, bol bol karnımı doyurmuş ve mide bulantılarım yüzünden bulduğum her boşlukta kusmuştum. Gecenin ilerleyen saatinde herkes dağılmaya başladığından artık biz de daha fazla durmamıştık. Güzel bir gün geçirmediğimi söyleyemezdim. Onca kaosun içinde Duha'nın düğünü hepimize biraz nefes aldırmıştı.

Bir Ay Sonra

Gazel ve Kadem'le annemin evine doğru yürürken korumalar bizi rahatsız etmeyecek şekilde arkamızdan takip ediyordu. Ne yazık ki ablam bugün ülkeden ayrılıyordu. Uçağının kalkmasına birkaç saat kaldığı için bavulunu toplamıştı ve bizimle görüştükten sonra almak için evine uğrayacaktı. Malikâneye gelip büyükbabamla vedalaştıktan sonra Kadem ve benimle küçük bir gezi yapmak istemişti. Gitmeden önce uzaktan da olsa annemi son bir kez görmek istiyordu.

Gazel'in gitmesine engel olmak için elimden geleni yapmıştım ancak gitmek konusunda çok kararlıydı. Tüm ısrarlarıma ve yalvarmalarıma rağmen kalamayacağını söyleyip durmuştu. Bunun nedeninin peşindeki adamlar olduğunu biliyordum. Birçoğunu yakalayıp işlerini bitirdiğimden haberi bile yoktu ancak içlerinden biri izini kaybettirmişti. Onu bulmadan Gazel'e bu konuda bir şey söylemek istemiyordum.

Gebeliğimin beşinci ayını yarıladığımdan yürürken her zamankinden daha fazla zorlanıyordum ama bunu Gazel ve Kadem'den saklamaya çalışıyordum. Karnım daha şimdiden çok büyümüştü, üstelik kilo da almaya başlamıştım. Aldığım kilolar canımı çok sıkıyordu ama bunu sorun etmemeye çalışıyordum. Bebeğimin sağlığı söz konusuyken yediğim yemekleri kesmeyecektim.

Üçümüz kaldırımda yürürken habire elimdeki turşu kavanozundan bir salatalık çıkarıp katur kutur yiyordum. Buraya gelirken canım salatalık turşusu çektiği için Furkan arabayı bir marketin önünde durdurup bir kavanoz almıştı. Kadem'in elindeki kese kâğıdının içindeyse çilek vardı ve o da çileklerini yiyordu. Gazel ikimize tuhaf bakışlar atıp önüne döndü. "Midemi bulandırıyorsunuz."

"Biraz daha böyle konuşursan üzerine kusarım, görürsün." Sakince onu tehdit edip kavanozu kafama dikerek turşunun suyundan biraz içtim. "Hamileyim ben, keyfimden yemiyorum herhâlde."

"Ben de hamile bir kadının arkadaşıyım." Kadem elini kese kâğıdının içine daldırıp bir tane çilek çıkardı. "Burada keyfimizden yemiyoruz herhâlde."

Gazel onun sözlerine gülerek tepkisini gösterdi. "Bebeği ortak mı doğuracaksınız?"

"Gerekirse evet." Kadem boştaki kolunu omzuma atarak beni kolunun altına aldı. "Efil küçük parazitini doğururken yanında olacak ve elini tutacağım."

"Bu yüzden seni çok seviyorum." Ona kocaman gülümseyerek yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Öpücüğü eşitlemem için diğer yanağını da uzatınca sağ yanağını da öptüm.

"Vıcık vıcık bir ilişkiniz var." Gazel bize sataşarak kusacakmış gibi öğüren sesler çıkardı. "Çocukken de böyleydiniz, fazla sulu ve sırnaşık."

"Sen de çocukken de böyle kasıntıydın," dedi Kadem.

"Ve fazla soğuk," diye ekledim.

Kadem pası benden alarak, "Kaprisliydin de," diye devam etti.

Onu biraz daha kızdırarak, "Burnun yere düşse eğilip almazdın," dedim.

Kadem her konuda beni desteklediği için ters gözlerle ablama bakıyordu. "Küçük dağları ben yarattım kafasındaydın."

"Ama biz öyle miyiz?" Omuzlarımı dikleştirerek başımı kaldırdım. "Biz fazla sıcakkanlıyız."

"Ve fazla mükemmel," diye ekledi Kadem.

"Oldukça da mütevazıyız."

Kadem buna tüm kalbiyle inanarak gülümsedi. "Fakirin hâlinden de anlarız."

"Zenginin derdinden de."

Kadem önce kendine sonra da bana büyük bir hayranlıkla bakmaya başladı. "Hoşgörü desen var."

Dudaklarımı birleştirip ona bir öpücük yolladım. "Sağduyu desen gani gani."

"Eee cömertlik desen yağdırmış Rabb'im."

Sırıttım. "Evelallah güzeliz de."

Kadem'in dudağının kenarı yavaşça büküldü. "Yakıyoruz kızım ortalığı."

Çapkınca ona göz kırptım. "Ne sandın oğlum?"

"Ben sizin konuştuğunuz dili anlamıyorum!" Gazel bizi azarlayarak adımlarını hızlandırdı. "Kendinize tapmayı bırakın, putperestler." Bize deli oluyordu.

Sokağın karşısında annemin evi göründüğünde Gazel derin bir nefes almıştı. Kapısını çalıp boynuna sarılmak varken uzaktan onunla vedalaşması insana çok koyuyordu. Annemin evini görünce duygusallaşan Gazel başını çevirip kısa bir an Kadem'e baktı. Gözleri Kadem'in kolundan kayıp bileğinin iç tarafını bulunca içi acımış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Kadem'in bileğinin iç kısmındaki yara izinin sebebi Gazel'di.

Çocukken benim yüzümden kavga ettiklerinde ablam kırık cam bardağını alıp Kadem'in bileğine saplamıştı. Bu yara o günden kalmıştı. "Özür dilerim, Kadem." Yıllara ertelenmiş bir özür dudaklarından dökülürken ablamın sesi titremişti. "Affet... Çocuktum, ne yaptığımı bilmiyordum."

Bizler Gazel'in soğuk mizacına alışkın olduğumuzdan yıllar sonra gelen bu özür ikimizi de afallatmıştı. Yıllar önce söylenmesi gereken bir sözü buradaki son gününe saklamanın hüznüyle Kadem'i izliyordu. Kadem sertçe yutkunurken telaşa kapılarak hemen elini arkasına sakladı. "Gazel saçmalama,

Nihova

ne özrü?" Onun bize kızmasına alışıktık, bu yüzden ablamın siyah gözlerine yakışmayan bu hüzün canını yakmıştı. "Kendin söyledin, çocuktuk, geçti gitti."

"Evet ama ikinizin hayatını çok zorlaştırdım." Bunları söylerken doğru düzgün yüzümüze bile bakamıyordu. Geçmişin tüm pişmanlığını omuzlarında taşırken başı önüne düşmüştü. "O adama yaranmaya çalışıyordum, zor biriydi ve ondan öğrendiğim tek şey her şeyi zorlaştırmaktı." Babamdan bahsediyordu. "Bana hiç kolaylık göstermediğinden böyle rezil birine dönüştüm." Rezil biri değildi, zor belki ama rezil değildi.

Ablam eğdiği başını kaldırdığında gözleri dolmuştu. Bizden af diler gibi kaşlarını büktüğünde dudakları titredi. "Geriye dönme şansım olsaydı ikinize de daha iyi bir abla olurdum. Her şey için affedin."

"Gazel, bu nasıl söz." Kadem hemen ona yaklaşıp onu göğsüne çekerek sarıldı. "Tüm o zorluğun içinde bile sen bizim için iyi bir ablaydın." Dudaklarını Gazel'in saçlarının tepesine bastırıp onu yatıştırmaya çalıştı. "Canımızı yaksan bile bir başkasının bunu yapmasına izin vermiyordun. Yüzümüze karşı olmasa bile arkamızdan bizi koruyordun." Bunlar yalan değildi.

Onlara yaklaşıp şişkin karnımın izin verdiği kadarıyla ablama arkadan sarıldım. Kadem ile ikimiz onu aramıza alıp sımsıkı sarılmıştık. "Tüm kardeşlerin arasında yaşanan şeyler yüzünden kendini yıpratma." Başımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çektim. "Zorlaştırdığın kadar defalarca kolaylaştırdığın da olmuştur." Annemi ölü sandığımızda bile beni korumak için susmuş ve babamın tüm hiddetini göğüslemişti. Yıllarca babamın onu anne katili diye suçlamasına izin vermişti.

Gazel kendini daha iyi hissedene kadar ondan ayrılmamıştık. Bu hâlimiz onu iyice hüzünlendirip ağlama raddesine getirdiği için, "Hâlâ çok vıcık vıcıksınız," diye homurdanarak aramızdan çıktı. "Size de bir şey demeye gelmiyor." Ağlamamak için bizi azarladığını biliyorduk.

Tekrar yürümeye başladığımızda ondan habersiz yaptığım şey için çok endişeliydim. Babam onun gideceğini öğrenince bu sabah malikâneye gelip bana yalvarmıştı. İkisini buluşturmam için çok ısrar edince onu kıramamıştım. Gazel'in bundan nefret edeceğini bilmeme rağmen yola çıktığımızda babama mesaj atmıştım. Babam her an burada olabilirdi.

Yaptığım şey yüzünden ablam bana kızabilirdi ama onlar baba kızdı. En azından gitmeden önce onunla vedalaşabilirdi. Annemin evine yaklaştığımızda daha fazla ilerleyemedik. Onun evi yolun tam karşısındaydı ama gidemiyorduk. Kaldırımın bu tarafı bizim sınırımızmış gibi bu yolu geçmeye

Nihova

cesaret edemiyorduk. Annemin küçük bir evi ve şirin bir bahçesi vardı. Şanslıydık ki bahçedeydi. Hava bugün güzel olduğundan küçük kızını salıncakta sallıyordu.

O çocuktan nefret etmiyordum ama sevmiyordum da. Nefret etmiyordum çünkü annemi bizden alan o değildi, başımıza gelenlerin suçlusu o olamazdı. Sevmiyordum çünkü özlemini çektiğimiz tüm o anne sevgisini hiç çaba göstermeden bizden alıyordu. Sanırım elimde olmadan onu kıskanıyordum.

Annemin kahverengi saçları açıktı ve üzerinde güzel bir çiçekli elbise vardı. Kızı gülümseyerek, "Daha uzağa anne," dedikçe annemin dudakları kıvrılıyor, gözlerinin içi ışıldayarak onun salıncağını daha uzağa itiyordu.

"Bu haksızlık, Begüm Hanım," diye mırıldanıp gözlerimi yumdum. "Daha kaç kez buraya kadar gelip kapının eşiğinden bile giremeyeceğiz? Bizi nasıl unutursun anne, tek çocuğun o mu?"

Dayanamayıp yolu geçmek için bir adım atmıştım ki Gazel nemli gözlerle beni durdurdu. "Yapma Efil." Anneme koşup sarılmayı o da her şeyden çok istiyordu ama bana engel oldu. "Güzel bir hayatı var, bunu bozmayalım, kardeşim." Ama böyle de biz eksik ve yarımdık. Onun düzenini korurken bozulan sadece bizlerdik.

Ancak Gazel haklıydı, bunu yapamazdım. Karşısına çıkınca bizi hatırlayacağının bir garantisi yoktu. Diyelim ki hatırladı, bu onun için işleri içinden çıkılmaz bir hâle getirmez miydi? Her şeyi hatırlayınca arkasında bıraktığı o iki çocuğun büyüyüp yetişkin bir kadına dönüştüğünü görecekti. Biz onsuz büyümeye çalışırken kendine mutlu bir hayat kurduğunu anlayıp acı çekecekti.

Kaybettiği yılların pişmanlığıyla belki de sahip olduğu bu hayatı da kaybedecekti. Hatırlarsa başıma gelenleri ve Gazel'in onun için yaptığı fedakârlıkları da öğrenirdi. Anılarında küçük bir çatlak oluşunca ilk işi gerçeklerin peşine düşmek olurdu. O yaşasın diye Gazel'in düşmanlarımızın ellerinde harcandığını, onların cinsel tacizlerine boyun eğdiğini bilmek annemi mahvederdi. Bunu ona yapmaya hakkımız yoktu.

Kendimi bırakmamam için Gazel benim yanımda güçlü görünmeye çalışıyordu ama o da iyi değildi. Gözyaşlarını bastırırken buruk gözlerle annemi izliyordu. "Sadece bir şeyi merak ediyorum, anne." Ablam uzaktan onu izlerken kısık bir sesle onunla konuşup içini döküyordu. Buraya son kez onunla konuşmak için gelmişti, her ne kadar bu tek taraflı olsa da.

Annemin o küçük kıza olan gülümseyişini izlerken içi burkulmuştu. "Her şeyi hatırlasaydın acaba beni eskisi gibi sever miydin?" diye sordu hüzünle. "Eskisi gibi değilim, anne." Gözlerinin önünde yitirdiği çocukluğunun hayali belirmiş gibi bir damla gözyaşı süzüldü yanağına. "Kendimi çok kirli hissediyorum, ne kadar yıkanırsam yıkanayım bu his geçmiyor. Sanki ruhuma kadar çamura battım."

Dudaklarından çıkan her kelime bir kıvılcıma dönüşüp benim yüreğimi yangına veriyordu. Burukça gülümseyerek başını iki yana salladı. "Belki de artık sevmezsin beni, ben bile kendimi sevemiyorum."

Titreyen dudaklarından kuru bir hıçkırık firar ettiğinde iç çekti. "Nefes alamıyorum anne, boğuluyorum ama yanımda değilsin." Yüzüne dağılan saçlarını güçlükle çekip yanağına süzülen gözyaşını yorgunca silmişti. Göz bebekleri acıyı sahiplendiğinde titrek bir nefesi koyuverdi. "Şimdilerde kayboldum anne, evin yolunu bulamayacak kadar kayıbım."

Gazel kesik kesik nefesler alırken omuzları düşmüştü. Büyük bir özlemle annemi izliyordu. Bir an gözlerini yumuyor, açtığındaysa gözlerinde karanlık bir boşluk beliriyordu. O an sanki her şey duruyor ve kalbi atmayı bırakıyordu. Kıyamayan gözlerle son kez ona baktı ve birkaç damla gözyaşının eşliğinde kırgınca gülümsedi. "Gidiyorum anne... Hakkını helal et."

Ablam ıslak gözlerle bana dönüp titreyen elleriyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Uçağı kaçırmak istemiyorum, gidelim hadi."

"Gazel!" Arkamızda babamın sesini duyunca Gazel buz kesti. Babam arabasını biraz ileride durdurmuştu. Korumaların yanından geçerek hızlı adımlarla buraya geliyordu.

Ablamın gergin suratına bakıp boynumu bükerek, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok ısrar etmişti."

Sadece bir an Gazel'in gözleri gözlerime kenetlendi. Tüm sitemini içinde barındıran bakışları gözlerimi bulduğunda henüz bir şey söylemeden çok şey yaşandı. Yoldan geçen bir arabanın açık camından bir kol dışarıya uzandı ve patlayan bir silah sesi bağrıma düştü. Her şey bir anda olduğundan engel olamadım. Bir silah patladı, durduramadım. Ablamın vücudu sarsıldı, tutamadım. Her şey saniyeler içinde olmuştu, geriye alamadım.

Ablam vurulmuştu.

Birkaç saniyede çok şey yaşandı ancak hiçbirimiz bunun önüne geçemedik. Önümüzden süratle geçen o arabadan çıkan kurşun ablamın şakağından girmişti. Şakağından kulağına doğru süzülen kanla ablam gözlerimin

önünde yere yığıldığında, "Gazel!" diye çığlık attım. Benimle aynı aralıklarla onun ismini haykıran iki kişi daha vardı, onlar da Kadem ve babamdı.

Dizlerimin üzerine düşerek Gazel'in üzerine eğildiğimde korumalar hemen etrafımıza çember oluşturup bizi koruma altına almıştı. Furkan ve Nedim'in sesini duyuyordum. Bağırarak onları yönlendiriyorlar, birilerini giden arabanın peşine takıyorlardı. Seslerini duyuyor ama söylediklerine odaklanamıyordum, gözlerimi Gazel'in kanlı yüzünden ayıramıyordum. Yüzünün bir kısmı kan içinde kalmıştı.

"Ambulansı arayın!" diye feryat ederken Gazel'i kıpırdatmaya bile korkuyordum. Kafasına giren kurşunun çıkış yeri yoktu, yani kurşun hâlâ içeride idi. Yanlış bir müdahaleyle kurşunu yerinde oynayıp onu öldürebilirdi. Sağlık görevlileri gelene kadar onu kıpırdatamazdık.

Babam koşarak korumaların oluşturduğu halkanın içine girip tıpkı Kadem gibi Gazel'in başında diz çöktü. Babam onun yüzünü ellerinin arasına alıp ağlayarak, "Gazel bana bak!" diye ona yalvardı. "Bana bak babam, buradayım."

Gazel aldığı kesik kesik nefeslerin arasında ışığı sönmüş gözlerle babamı izledi. Sadece bakışlarıyla onunla vedalaşır gibiydi. "B-babam mı?" Siyah gözleri çektiği acıyla titrerken dudaklarından ince bir kan sızdı. Her nefes alışıyla boğazından hırıltılı sesler çıkıyordu ve bunu görmek beni mahvediyordu.

"Sen..." Dili dolandığı için kurmaya çalıştığı cümlesi parçalanmış kelimelerden ve kısık bir fısıltıdan ibaretti. "Bana her... Her şey oldun." Dudaklarından kan süzülürken sol gözünden bir damla yaş süzülmüştü. "Ama baba olamadın."

Babam sesli bir şekilde ağlarken yalvaran gözlerle başını iki yana salladı. "Biliyorum Gazel'im ama telafi etmeye çalışacağım." Onun elini avuçlarının arasına alıp öptü. Bunu yaparken ablamın gözleri kapanacak diye korku içindeydi. "Her şey daha güzel olacak Gazel, n'olur bu ihtiyarı bırakma."

Babam sesli bir şekilde ağlarken ablamın diğer elini tutan bendim. Elindeki tüm ısı kaybolmaya başlamıştı, tıpkı vücudundaki gibi. Gazel hayatın yükünü sırtlanmış gibi yorgun gözlerle babamı izliyordu. Gözleri sık sık odağını yitirirken bu bakışları geç kalınmış birçok şeye olan sitemiydi. "Varsa üzerinde..." Ağzının içine dolışan kanı yutmak zorunda kalarak öksürdü. "B-bir gram hakkım." Yersiz bir çırpınışla elini babamın avuçlarından çekmeye çalıştı. "Helal... Helal etmiyorum, baba."

Nihova

Yıllar sonra ona baba demesi ve bunu ölüm anında yapması babamı hüngür hüngür ağlatmıştı. Gözyaşları içinde güçlükle konuşup ablamın eline daha sıkı sarıldı. "Gazel'im yapma," diye ona yalvardı. "Yapma kızım, çok pişmanım. Beni bırakıp gitme!"

Gazel'in sararan yüzünü, titremeye başlayan vücudunu ve dudaklarından eksilmeyen kanı görünce daha çok ağlayarak, "Sana yalvarıyorum benimle kal!" dedi korkuyla. Başını eğip ıslak gözlerinin arasında kaybetme korkusuyla ona baktı. "Bana böyle bir vicdan azabı yükleyip gitme, Gazel'im."

Gazel kapanmak üzere olan gözlerini güçlükle açık tutarken hayıflanır gibi nefesini içine çekti. Her bir nefesle dudaklarından biraz daha kan geliyor, yüzü biraz daha sararıyordu. Affetmedi, babamın döktüğü gözyaşları ve yakarışları bile onun yüzünden çektiklerini dindirmedi. Ölürken bile babamı affetmeyerek, "B-bana kızım deme," diye fısıldadı. "Öncesinde demediğin bir şeyi..." Kanlı dudaklarından çıkan hıçkırığı gözyaşları takip etmişti. "Şimdi de deme."

Gazel'in göğüs kafesindeki titreme artarken nabzı yavaşlamaya başlamıştı. Babamı izlerken siyah gözlerinden bir vedadan çok geçmişin anıları geçiyor gibiydi. "Davacıyım s-senden, baba." Gözlerinden akan yaşlarla bakışlarını babamdan çekmek için kendini zorladı. Dudaklarından dökülen sözler çok zor duyulurken, "İki dünyada da," diye fısıldadı. "Hakkım helal değildir sana. K-kızının... Ahıyla yaşa."

Kalabalığın içinden sıyrılan annemi görünce daha çok ağlamaya başlamıştım. Patlayan bir silah sesinden sonra buraya toplanan korumalar onu meraklandırmıştı. Neler olduğunu görmek için korumaları geçip gelmişti. Beni ve babamı görünce bizi tanımadığından sadece bakmakla yetindi. Ancak Gazel'i kanlar içinde yerde görünce beti benzi atmıştı. Bir an hatırladığını düşündüm ama hatırlamamıştı. O sadece genç bir kadının başına gelenlere üzülmüştü.

Kızı arkadan, "Anne," diye seslenince onun bunu görmemesi için gitmeye yeltendi ancak, "Gitme!" diye bağırdım. Gazel'in avuçlarımdaki soğuk elini ona göstererek hıçkırarak ağladım. "Buraya gel, n'olur sadece onun elini tut." Belki de ablam son dakikalarını yaşıyordu. Hiç olmazsa son anında annesi yanında olsundu. Annem farkında değildi ama bu kızıyla son anı olabilirdi.

Ondan neden böyle bir şey istediğimi anlamadığı için ürkerek arkaya doğru adımlar atmaya başlamıştı. Onun için ben bir yabancı olduğumdan bu isteğimi delice bulmuştu. Tek istediği arkasında ona seslenen kızını bir

Nirvana

faciadan korumak için eve götürmekti. "Sana yalvarırım gitme!" O kadar çok ağlıyordum ki artık karnıma sancılar girmeye başlamıştı. Gazel'in acısını her uzvumda hissediyordum.

Ablamın elini sıkarak gözyaşları içinde anneme yalvarmaya devam ettim. "Sen de bir annesin, nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Ablamın ona ihtiyacı varken orada durup hiçbir şey yapmaması beni delirtiyordu. "Onun bir annesi yok!" Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken ıslak bakışlarımı onun ürkek kahverengi gözlerine kenetledim. "Sana yalvarıyorum ablamın elini tut. Bir annenin onun elini tutmasını istiyorum."

Anne n'olur buraya gel.

Sözlerimi sapkınca bulmuş olmalı ki yerde can çekişen ablamın yanına gelmek yerine, "Gitmeliyim," dedi hızlıca. "Kızım bekliyor."

"Kızın mı bekliyor?" Sinirlenerek kaşlarımı çatıp elimi sertçe yere vurdum. Öfkemin ardında büyük bir korku yatıyordu. "Gazel ne olacak!" diye haykırdım. "Söyle, benim ablam ne olacak! Senden tek istediğim buraya gelip onun yanında olman!"

Onu korkuttuğum için bana sırtını dönüp hemen uzaklaşmaya başlayınca, "Gitme!" diye ağlayarak kendimi parçaladım. "Gitme, Gazel'i bırakma."

Yanımda duran elimi üst üste yere vururken, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırdım. "Sen de en az babam kadar bencilsin!" Karnıma giren yoğun acının içinde kıvranırken ıslak gözlerle annemi izliyordum. Yolun diğer tarafına geçip bizden uzaklaşan kadının arkasından çaresizce bakıyordum. "Anne gitme..." Kısık bir sesle mırıldanıp gözyaşlarına boğuldum. "Gitme, ablamın sana ihtiyacı var."

Beni hiç duymadığından kızını kucağına alarak hemen evine girmişti. Gazel kan kusarak acı çeken gözlerle onu izlerken annem onu yerde bırakarak gitmişti. "Abla çok üzgünüm, onu durduramadım." Üzerine eğilip sesli bir şekilde ağlayarak hıçkırdım. "Özür dilerim, gitmesine engel olamadım!"

Ambulansın siren sesleri kulağımıza gelirken Gazel sadece kısa bir an bana baktı. Gözlerinden bir damla yaş akarken avucumdaki elini kıpırdattı. Parmakları elimi sardığında boğazındaki hırıltılar artmıştı. Nefes almaya çalışırken yüzü kızarmaya ve şişmeye başlayınca kalbim durma noktasına geldi. Sanki boğuluyordu. Ağlayan hâlimi görünce siyah gözlerini yoğun

bir acı esir almıştı. Boğazı düğümlenirken alamadığı nefeslerin içinde can çekişiyordu. Acı çekiyordu ama hiçbir şey yapamıyordum!

Gazel'in beni izleyen gözlerinde hüzün vardı. Konuşabilse ne çok şey söyleyecekti ama doğru düzgün nefes bile alamazken tek kelime edemiyordu. Dudaklarından çıkamayan her bir hece bizi sanki dünyanın sonuna biraz daha yaklaştırıyordu. Cılız nefes alışları kulağa bir ağıt gibi geliyor, sıcak bir ortamda insanın vücudundaki ısıyı düşürüyordu. Geride bıraktığımız her saniyeyle biraz daha parçalanıyordu. "Efil..." İsmim kanlı dudaklarından zayıf bir nefesle dökülmüştü.

Soluk borusunu tıkayan hırıltılı seslerin ardından bana belli belirsiz gülümsedi. Dudaklarındaki buruk tebessüm bana sunduğu son vedasıydı. Önce hüzünle bana baktı, daha sonra da karnıma... Korktu, endişelendi ve çokça acıdı ancak kendi için değil, bizim için. Gittiğinde bana ne olacaktı? Onun için çok üzülüp bebeğimi kaybeder miydim? Bu durumda bile tek düşündüğü bunlardı, biliyordum. Ölürken bile kendini değil, bana ne olacağını düşünüyordu.

Sanki vücudu gittikçe uyuşuyormuş gibi sadece nefes alışları değil, titremeleri de yavaşlamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Bana bakarken gözleri bir an için derinleşiyor, daha sonra boşluğa bakar gibi odağını yitiriyordu. Son kez dudaklarını aralayıp kustuğu kanların içinde, "İkimizin..." diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. "İkimizin yerine de yaşa, kardeşim."

Gözleri kapanıp elimi tutan eli yan tarafına düşünce, "Gazel!" diye boğazımı yırtarcasına haykırdım. "Abla beni bırakma! Gitme abla, gitme!" diyen feryadım tüm cihana yayıldı ancak bir tek onun kulaklarına ulaşmadı.

Gazel gitmişti.

Babamı affetmeyerek, banaysa son kez gülümseyerek...

Nihova

11

13 HAZİRAN SİLSİLESİ

"Hayat bizi tam şu anda, hiç olmaması gereken bir zamanda ve yerde yarım bırakmıştı."

Geçmiş

Yağmurun altında ıslanırken üşüdüğüm için tir tir titriyordum. Rüzgâr sert estikçe ıslak bedenimi biraz daha titretiyordu. Ne yazık ki üç saat daha burada kalmalıydım. Babamı kızdırdığım için beni kolumdan tuttuğu gibi bu soğukta dışarı atmıştı. Evimizin küçük bahçesinde ayakta dikilirken babamın belirlediği alanın dışına çıkmam yasaktı. Haftanın aynı günleri Gazel'le müsabaka yaptığımız kum havuzunun dışına çıkamazdım.

Babam bahçedeki ağaçlardan birinin altına saklanıp yağmurdan kurtulmamı istemiyordu. Kum havuzunun içinde kalıp bu soğukta cezamı çekmeliydim. Babamsa her zamanki gibi yine çardakta oturup kahvesini yudumlayarak aklımın başıma gelmesini bekliyordu. Duymak istediği şeyleri söylediğim an beni eve alacağını biliyordum. Rahat görünmeye çalışıyordu ama aslında bu soğukta ıslanmam onun da hiç hoşuna gitmiyordu.

Üzerimizde kurduğu hâkimiyeti korumak için bize karşı çok katıydı. Kızları onun otoritesini sarsamazdı, buna asla izin vermezdi. Çardağın üstü ve etrafı kapalı olduğu için o ıslanıp üşümüyordu. Kahvesinden bir yudum daha alarak sandalyesine yaslandı. "Dersini aldın mı?"

İncecik bir kıyafetin içinde tir tir titrerken kollarımı kendime sarmıştım. Akan burnumu sesli bir şekilde çekerek başımı kaldırdım. "Uğur'u dövdüğüm için neden cezalandırılıyorum?" Yedi yaşındaki bir çocuğun inadıyla dik dik ona bakıyordum. "Biri sizi kızdırırsa karşı saldırıda bulunmamızı sen söylemiştin."

Savunmam onu daha çok sinirlendirdiği için kahve fincanını sertçe masaya bıraktı. "Sana öğrettiğim şeyleri arkadaşının üzerinde deneyemezsin!"

"Niyeymiş o? Uğur da beni kızdırmasaydı."

"Onu da dinledim, seni kızdıracak hiçbir şey yapmamış." Son zamanlarda çok fazla saldırganlaştığımdan çenesinde bir kas seğirdi. "Sen de biraz ablan gibi olsan ne olur!"

Gözlerimi devirdiğimde bunun onu ne kadar çok kızdırdığının farkında değildim. "Gazel sana yaranmak için her boku yiyor," diye homurdandım. "O sıkıcı pantolonları bile sevdiği için değil, onu sev diye giyiyor."

Nimova

Son söylediklerimle babam kısa bir an duraksamıştı. Yüz ifadesi donuklaştığında siyah gözlerinden anlam veremediğim bir his geçti. Gazel'in sevilmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu benden öğreniyordu. Bizi cezalandırıp hizaya sokmak dışında bizimle pek ilgilenmediğinden daha önce bunu hiç fark etmemişti.

Yerinde hafifçe kıpırdanıp öne eğildi. "Ablan onu sevmediğimi mi düşünüyor?"

Akan burnumu bu sefer kolumla sildim, şiddetli yağmur yüzünden çenem zangır zangır titriyordu. "Söylersem beni eve alacak mısın?" Anlaşma yapmak isteyen birinin hevesiyle, "Evet," dedim. "Ablam onu hiç sevmediğini, ondan nefret ettiğini düşünüyor. Şimdi beni eve alacak mısın?"

Sert ifadesini korumak için omuzlarını dikleştirerek alayla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu vahşiliği bırakmadığın sürece eve giremezsin." Gazel hakkında söylediklerimin üzerinde çok durmamıştı.

"Akşama kadar burada mı kalacağım?"

"Gerekirse yarına kadar."

"Donup öleyim mi, baba?"

"Senin gibi bir yamyama hiçbir şey olmaz."

"Ne yamyamlığımı gördün?" diye sorsam da yüzümde haklı birinin o mağdur ifadesi yoktu.

Babamın kaşları çatıldı, suçlu olmama rağmen üste çıkmaya çalışmam onu kızdırıyordu. "Uğur'un kaplumbağasının ayağını yemişsin!"

"Baba o kaplumbağa ölmüştü. Uğur salağı ona cenaze töreni yapmaya kalkıştı, ben de ölüyü yıkayıp kefenleyecektim." Bu öğlen olanları ve Uğur'un surat ifadesi aklıma gelince neredeyse gülecektim. "Toprak alacağına bir parça ben alayım dedim, ne var bunda?"

Uğur bunu görüp büyük bir yaygara koparınca herkesi başımıza toplamasından endişelenmiştim. Onu susturmak için biraz hırpalamam büyük bir mesele değildi. O ispiyoncu her şeyi babama yetiştirdiği için bu haldeydim. Cezam bitince onun evine gidip Uğur'u bir daha dövecektim. Onun yüzünden kaç saattir kışın ortasında, yağmurun altında donmuştum.

"Asım yeter artık, kız hastalanacak!" Annem, Gazel'le birlikte buraya gelirken ikisinin de elinde şemsiye vardı. En azından onları yağmurdan koruyan şemsiyeleri vardı, bende o bile yoktu.

Annem kalpsiz babamı ikna etmek için çardağa girdi ama Gazel içeri girmedi. Çardağın yanında durup babamın buna bir son vermesini bekliyordu.

Annem telaşlı bir şekilde babama beni gösterip dudaklarını büktü. "Efil zaten çok zayıf bir kız, biraz daha dışarıda kalırsa yataklara düşecek."

Tuhaf beslenme alışkanlığım yüzünden babamın nazarında bir canavar olduğumdan bana hiçbir şey olmayacağına çok emindi. Annemi görmezden gelerek katı tavrını sürdürdü. "İnsan gibi davranmadığı sürece daha çok sürünür."

"Bu konuda babasına çekmiş." Bunu söyleyen Gazel'di. Babamı bu kadar çok severken ve ondan kopartacağı küçük bir sevgisinin dilencisi olmuşken bunları söylemesini beklemiyordum. Gazel'in en kötü huyu buydu, fazla dobra biri olduğundan lafını hiç esirgemezdi.

Babam yerinde dikleşerek buz gibi bir ifadeyle, "Ne dedin sen?" diye sorunca Gazel her zamanki asiliğini korudu.

Omuzlarını hafifçe silkerek korkusuzca babamın gözlerine baktı. "Efil'in bir insan olmadığını söylerken kendi insanlığını hiç sorguladın mı?" Ablam bu soğukta sırılsıklam bir şekilde tir tir titrediğimi görünce kaşlarını çatarak babama döndü. "Küçücük bir çocuğu yağmurun altında bırakmak hangi insanlığa sığar?" On yaşındaki bir çocuğa göre yaşından büyük laflar ederek tersçe babama bakıyordu. "Efil insan değilse sen insan olmanın yakınında bile değilsin."

Sinirden babamın yüzü kıpkırmızı kesilirken çenesini sıkıyordu. Hiddetlenerek bir hışımla ayağa kalktı. "Hadsiz velet!" diye bağırarak çardaktan çıkmaya kalkıştı.

Ancak annem hemen onun kolunu tutup Gazel'e ulaşmasını engelledi. "Asım kurbanın olayım sen ona aldırma," dediğinde babamın öfkesi değil, annemin çaresizliği bizi üzüyordu. Bizim yüzümüzden kaç kez babama karşı geldiğini ve ona yalvardığını hiç bilmiyorduk.

Gazel şemsiyesini yere atıp üzerindeki ceketi çıkardı. Her hareketiyle babamı iyice delirtirken kazağını da çıkarıp atlet ve pantolonla kalmıştı. Ayağındaki ayakkabıları ve çoraplarını da çıkarınca ne yapmaya çalıştığını anlamadım. "Bırak anne, onu öyle sakinleştiremezsin." İkisine de sırtını dönerek bana doğru yürüdü. "Haddimi aştım ya, cezamı çekmeden babam sakinleşmez."

Çıplak ayaklarla ıslak yere basıp kum havuzuna girdi. Yanımda dikildiğinde şimdi o da benimle ıslanmaya başlamıştı ama bana kıyasla yarı çıplak sayılırdı. Babam ona asi çocukların sevilmeyeceğini, uslu çocukların merhamet göreceğini aşılamak ister gibi, "Efil eve gir," dedi. "Cezan bitti."

Cezamı bitiren şey Gazel'in yaptıklarıydı ve ablam bunu bildiğinden ona o sözleri söylemişti.

İçimizden biri babamı kızdırınca babam genelde diğer kızına daha iyi davranarak bize kötü hissettirirdi. Her konuda olduğu gibi onun sevgisi için de birbirimizle yarışmak zorundaydık. Ablam da bunu çok iyi bildiği için az önce o kadar ileri gitmişti. Babama yalvararak cezamı kaldırtamayacağının farkındaydı. Babamı kızdırırsa ona bir ders vermek için bana daha iyi davranacağını biliyordu.

Ablamla birbirimizle hiç geçinemezdik ve her konuda birbirimizi alt etmeye çalışırdık. Ancak Gazel bazen hiç beklemediğim çıkışlar yaparak babamın öfkesini üzerine çekerdi ve beni ondan korurdu. "Beni duymadın mı, Efil?" Babamın sesiyle yavaşça ona döndüm. Başıyla evi gösterirken ters gözlerle ablama bakıyordu. "Annenle git, sana sıcak bir duş aldırsın."

Soğuktan tüm bedenim uyuşmaya başlamışken sıcak eve girmeyi her şeyden çok istiyordum. Ancak Gazel'i burada bırakıp gidecek bir çocuk değildim. Beni cezalandırdığında bile babama kızmamış, onunla konuşmaya devam etmiştim. Ancak benim yerime ablamı burada bekletmesi kalbimi çok kırmıştı.

"Hayır," dedim. "Bizi istemiyorsan girmeyiz evine." Ablamın dibine kadar girip küskün bir ifadeyle başımı eğdim. "Gazel içeri girmeden buradan bir yere ayrılmayacağım."

"Sen aptal mısın?" Gazel sinirlenerek yana doğru bir adım atıp benden uzaklaştı. "Babam kararını değiştirmeden hemen eve gir."

"Sen olmadan bunu yapmayacağım." İnat ederek ona yaklaşıp yine dibinde bittim. "Asıl aptal sensin." Kısık sesim homurtuyla çıktığında çok üşüdüğüm için başımı onun omzuna yasladım. "Sensiz eve gitmeyeceğimi bile bile niye başını derde sokarsın ki?"

Bir kedi yavrusu gibi titrediğimi görünce dayanamayıp beni kolunun altına çekti. Gazel elinden geldiğince beni ısıtmaya çalışırken sesi sitemliydi. "Bu kadar inatçı olduğunu bilseydim seni kurtarmak için kendimi yakmazdım."

İtirafı çok hoşuma gittiğinden kollarımı beline sararak gülümsedim. "Çoğu zaman senden nefret ediyorum ama ablam olduğun için de şanslı hissediyorum." Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda yağmurun ıslattığı kirpikleri titriyordu. "Beni hiç bırakma, olur mu?"

Gazel'le nadiren böyle yakınlaşırdık. O gün ilk kez içten bir tebessümle bana bakmış ve alaycı bir tutumla ıslak saçlarımı karıştırmıştı. "Ben olmayınca iki gün bile hayatta kalamazsın," dediğini hiç unutmayacaktım. "Hep yanında olup seni koruyacağım."

Bir kaldırım kenarında kollarımda can vereceğini bilmeden bana bunları söylemişti.

Kirpiklerimi araladığımda tavanın beyaz ışığıyla karşılaştım. Ağzımda ekşi bir tat vardı, göğsümdeyse anlam veremediğim bir ağırlık. O kaldırım kenarında olanları hatırlayınca kalbim sıkışmıştı ki kâbus gördüğümü anlayıp rahat bir nefes aldım. Ablamla birlikte annemi görmeye hiç gitmemiştik ve o vurulmamıştı. Bir yatakta gözlerimi açtığıma göre tüm o şeyler kötü bir kâbustu. Çok gerçekçiydi ama neyse ki sadece bir rüyaydı.

Yataktan çıkmayı düşündüğüm esnada Karun'u gördüm. Kumral saçları dağınık bir şekilde alnına düşmüştü ve mavi gözleri tüm gece uykusuz kalmış gibi yorgun bakıyordu. Tedirginliğini korurken hemen yatağıma yaklaştı. "İyi misin?"

Kontrol edemediğim bir rahatlamayla nefesimi verdim. "Çok kötü bir rüya gördüm." Gördüklerimin rüyadan ibaret olmasının sevinciyle tepemde dikilen adama baktım. "Anlaşılan uyurken bile rahat yok."

Karun'un yüzünün her hücresinde derin bir keder varken bir anlığına odadakilerle göz göze geldi. Başımı çevirince burada yalnız olmadığımızı gördüm. Bir hastane odasındaydık, üstelik herkes buradaydı. Duha ve Elay üzgün gözlerle beni izliyordu. Kapının yanında duran Kenan'ın da bakışlarında hüzünlü bir ifade vardı. Pencerenin önündeki koltukta oturup başını eğen Kadem'i gördüm.

Kadem eğdiği başını ellerinin arasına aldığı için yüzünü göremiyordum ama kısık bir sesle ağlıyormuş gibi nefes alışları içliydi. Bunun yine nesi vardı? "Rüyanda ne gördün?" Karun'un sesiyle bakışlarımı Kadem'den çekip derin bir nefes aldım. Gördüğüm rüyanın etkisinden çıkmam hiç kolay olmayacaktı.

"Ablam ölmüştü." Sesim bir kâğıt kesiği gibi ince ama sancılı çıktığında gözlerim doldu. "Çok kötü bir rüyaydı." Gülümsemeye çalıştım ama

yüreğim yastaymış gibi dudaklarım bile kıvrılmadı. Gazel'i görmedikçe kalbimdeki bu sıkıntı dinmeyecekti. "Ablam nerede?"

Gazel'i sormamla odadaki herkes sessizlik içinde bakışlarını kaçırdı ve Kadem... Başını biraz daha eğip daha çok ağladı. "Neler oluyor?" Korku dolu bakışlarımı Karun'a çıkarıp bir cevap bekledim. Ancak Karun'un mavi gözlerinde küçük bir kırılma yaşandığında dudağının köşesi istemsizce titremişti. Buradaki herkes gibi o da başını eğip bakışlarını benden kaçırınca bir terslik olduğunu anladım.

İçimden sürekli kendime, "*Her şey bir rüyaydı,*" diye hatırlatırken, "Karun," diye mırıldandım. İsmi dudaklarımdan titrek bir nefesle dökülürken yaşadığım kayıp korkusu damarlarıma çarpıyordu. "Gazel nerede?" Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdığımda tüm bedenim içten gelen bir sızıyla titriyordu. "Yalvarırım söyle bana, ablam nerede?"

Karun bana baktığında o bakış... Kaçtığım her şeyi söylüyordu. Benimle göz kontağı kurması gerçekleri söylemesi kadar zordu. Onun iki dudağının arasında çıkacak sözcükler, benim tüm dünyamı değiştirebilirdi. Göğüs kafesinde bir kasılma varmış gibi omuzları direnç göstererek gerildi. Gözlerindeki o hüznün ve yüz ifadesindeki yasın bir hikâyesi olmalıydı.

"Ablan buraya gelemez." Karun'un sesi fısıltıyla çıkarken güçlükle gözlerime baktı. Kederli bir ifadeyle başını iki yana salladığında omuzları düşmüştü. "Gelemez çünkü ablan morgda."

Ablan morgda mı?

Bu kelime kulaklarımda çınladığında serseme dönmüştüm. "A-anlamadım?" Boğazımı tırmalayan düğümlü kelimelerin her harfi ağrıyla dudaklarımdan çıkıyordu. "Ne demek ablam morgda?" Her şey kötü bir rüya değil miydi? Öyleyse ablam neden burada değildi? Yanımda olmak yerine neden ölülerin tutulduğu bir yerdeydi?

İçimde bir boşluk oluştuğunda beynim duyduklarımı bir anlığına algılayamadı. Gerçeklerle nasıl yüzleşeceğimi bilmeden bir süre öylece kalakalmıştım. Karun'un ne demek istediğini anlamaya çalışırken sanki sağlam olan son kalem de yıkılmıştı. Nefesim dudaklarımın arasından kesik kesik çıkarken göğsüm titredi.

Dolan gözlerim bir inkâr dalgasıyla çırpındığında başımı iki yana salladım.

"Hayır... Hayır, bana yalan söylüyorsun." Sesimin tınısı cam kırığı gibi kalbime saplanırken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Ablam ölmedi,

gördüğüm şey bir kâbustu." Sık sık bunu tekrarlamaya başladığımda bir deliden farkım kalmamıştı. "B-ben... Kâbus gördüm, ablamın bir şeyi yok." Her tekrarla inkârım biraz daha arttığı için fısıltım cılız bir çığlığa dönüşmeye başladı. "Karun kaldır şu başını, bana bak, ablamın iyi olduğunu söyle!"

Gerçeği kabullenmek kalbimi parçalayan bir bıçağı orada tutmakla eş değerdi. Kabul etmemekse aklımı oyalayıp bana yalancı mutluluk yaşatacak bir sığınaktı. Karun'un yüzündeki donuk üzüntüde değişen bir şey olmadı. O gam ve keder onun bir parçası olmuş gibi yüzünden silinmiyordu. Aceleyle sırtımı yatağa yaslayıp hemen diğerlerine baktım. "Ablam nerede?"

Gazel'in nerede olduğunu sorarken yaşadığım panik ve korkudan tir tir titriyordum. "Biri bana cevap versin!" Onların sessizliği beni delirttiği için battaniyeyi sıkarak öfkeyle bağırdım. "Bir şey söyleyin, ablam nerede!"

"Efil..." Kadem nihayet eğdiği başını kaldırdığında onun kıpkırmızı olan gözleriyle karşılaştım. Ağlamaktan kızaran gözlerine baktığımda içim kıyıldı. Kuruyan dudaklarını araladığında kahve gözlerinden bir damla gözyaşı daha süzülmüştü.

Sanki birazdan söyleyeceği cümlenin her kelimesi kalbinin damarlarını parçalıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Gazel'i kaybettik, artık istese de sana gelemez." Bu sözlerle beni nasıl öldürdüğünü bilseydi acaba yine bunları söyler miydi?

"Yalan... Yalan söylüyorsunuz." Gözlerimden yaşlar hızla akmaya başladı, başımı iki yana salladıkça saçlarım yüzüme savruluyordu. "Hepiniz bana yalan söylüyorsunuz."

O kaldırım kenarında olanları hatırladıkça yaşlar biraz daha gözlerimden aktı. Ablamın yere düşmesi, acılar içinde kıvranması ve son nefesinde, "*İkimizin yerine de yaşa, kardeşim.*" demesi beni öldürebilirdi. Her şey kötü bir rüya değil miydi?

Gazel öldü mü?

"H-hayır." Gerçekleri inkâr ederek yataktan çıkmaya çalıştım. Elim ayağım birbirine dolaştığında hıçkırıklarla ağlayarak battaniyeyi yere ittim. "Hepiniz bana yalan söylüyorsunuz, ablam ölmedi!" Bedenim eşi benzeri olmayan bir acının adrenaliyle kasıldığında karnımda şiddetli bir ağrı hissettim.

Dudaklarımdan çıkan inilтiyle Karun hemen öne atılıp beni yatakta tutmaya çalıştı. Hareketlerimi kısıtlamak için ellerimi tutarken bakışlarında

çaresizlik vardı. "Bige ne olursun sakin ol." Bana bunları söylerken ıslak gözlerime bakıp kahroluyordu. "Hem senin hem de bebeğin hayati riski varmış, sana yalvarıyorum, sakin ol."

"Uzak dur benden!" Avuçlarındaki ellerimi çekerek onu tüm gücümle ittim. Gazel'in kanlar içindeki hâli gözlerimin önüne geldikçe saldırganlaşıyordum, bu acıyla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Acım büyüdükçe sanki etrafıma bir savunma duvarı örüyordum.

Karun'u kendimden en uzağa itmeye çalışırken gözyaşlarına boğulmuştum. "Ablamı istiyorum, onu getir bana!" Boğazımı yırtarcasına haykırıp sıktığım ellerimi yatağa geçirdim. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladığımda hep aynı şeyi söylüyordum. "Ablam ölmedi, hepiniz yalan söylüyorsunuz!"

Karun bebek ve hayatım için endişelendiğinden beni durdurmaya çalıştı. Ölçüsüz hareketlerimi kısıtlamak için bana yaklaştıkça onu daha çok ittim. Ellerim bazen boşluğa çarpıyordu bazen de ona. Acım gerçekti, öfkemse kontrolsüz ve yırtıcı. Bana ablamın ölümünü hatırlatan her şeyi yok etmek istiyordum, kendim de buna dâhildi.

Karun'a direndikçe karnıma saplanan acıyla iniltilerim artmaya başlamıştı. Karun üzerimde güç uygulayarak omuzlarımı kavrayıp beni sertçe yatağa bastırdı. "Doktoru çağırın!"

O beni yatakta tutmaya çalıştıkça daha çok karşı koyup direniyordum. "Ablam ölmedi benim!" Gözyaşları içinde haykırırken Karun'a vurmaya başladım. "Bırak beni, ablama gideceğim!"

Elay'ın çekmeceden küçük bir şişe ve şırınga çıkardığını görünce iyice kontrolden çıktım. Karun'u parçalamak istercesine ona vurup ellerinden kurtulmaya çalıştım. Nefesim düzensizleştikçe bedenim daha çok titreyip sarsılıyordu. Her direnişim karnımdaki bebekte bir yankı bırakıyor olmalı ki sancılarım arttı. Şu anda bebeği düşünecek durumda değildim, belki de sinir krizi geçiyordum.

Karun beni yatakta tutmak için uğraşırken kaşlarını çatarak Elay'a baktı. "Acele et!"

Elay şırınganın içine bir şey çekerek yanıma geldiğinde el ve ayaklarımın hareketleri arttı. "Uzak dur benden!" diye bağırırken Karun'un fiziksel gücünden de nefret etmeye başlamıştım. Omuzlarımdan sertçe bastırarak beni yatağa çivilemişti. Ona defalarca vurup kurtulmaya çalıştıkça omuzlarıma daha sıkı bastırıyordu.

Ninova

O kadar çok çırpınıyordum ki Elay'ın o iğneyi yapmasına izin vermedim. Karun omuzlarıma baskı uygulamayı sürdürürken, "Tunus!" dedi sert bir sesle. "Buraya gel hemen!"

Duha kolumu tutarak hareketlerimi iyice kısıtladı. Böylece Elay o iğneyi koluma enjekte edebilmişti. Onların ellerinden sıyrılmak istedim ama bedenim bir anda ağırlaşmıştı. Elay bana ne verdiyse etkisi çok hızlı olmuştu. Görüşüm bulanıklaştığında çırpınışlarım yavaşlamaya başladı. Bir süre sonra hareketlerim tamamen durduğunda Karun'un yüzündeki o acı dolu bakışı gördüm.

Göz kapaklarım kapanmaya başladığında kirpiklerimin arasında son bir damla gözyaşı aktı. "Ablam..." Cılız fısıltım kulaklarıma ulaşmazken göğüs kafesimden bir hıçkırık koptu. Bilincim tamamen kapanmadan önce söylediklerim acı verici bir kabulleniştı. "Ablam öldü mü?"

Gazel ölmüştü.

Kaç saat veya kaç gün beni uyuttuklarını bilmiyordum, merak edip sormamıştım da. Gazel'in ölümünü kabullendiğimden beri hiçbir şeyin bir önemi kalmamıştı. Bir yanım bu gerçeğe boyun eğiyor ve hayatımın kalanında ablamın benimle olmayacağına beni alıştırmaya çalışıyordu. Ancak diğer yanım hâlâ olanları kabullenmiyor ve başıma gelenlere isyan ediyordu. Doktorlar isteğim dışı sürekli bana sakinleştirici iğneler yaptıklarından hissiz ve donuktum.

Ağlamak istiyordum ama göz pınarlarımdaki tüm yaşlar kurumuş gibi bunu yapamıyordum. Haykırıp isyan etmek, her şeyi yıkıp parçalayarak öfkemi kusmak istiyordum ancak damarlarımda gezinen sakinleştirici iğneler buna da izin vermiyordu. O kadar hâlsiz ve ölüydüm ki içimde depremler oluyordu ama o sarsıntının birini bile dışarı yansıtamıyordum.

Ayağa kalkacak gücüm olmadığından bir tekerlekli sandalyedeydim. Karun sandalyemi iterken çok endişeliydi çünkü morga gidiyorduk. Bugün biraz kendime gelince ona ablamı görmek istediğimi söylemiştim. Önce buna yanaşmamıştı ama daha sonra bana bir sakinleştirici iğne daha yaparak kabul etmişti. Gazel'le vedalaşmam için onu görmem gerektiğini biliyordu. Peki, bu nasıl olacaktı? Canımın bir yarısıyla nasıl vedalaşacaktım?

Ninova

Karun tekerlekli sandalyemi morgun kapısından içeri ittiğinde soğuk hava ciğerlerime vurdu. Buradaki steril hava burun deliklerimden nüfuz edip içimi üşütüyordu. Bir an her şeyi unutarak ablamın çok üşüyeceğini düşünüp telaşlandım fakat sonra acı gerçeklerin silsilesine uğradım. Kalbim titrerken gözlerim yine dolmuştu. Ablam artık üşüyemezdi.

Sedyenin üzerinde yatan kişi benim ablamdı. O kadar solgundu ki ten rengi bir porseleni aratmıyordu. Çok az gülümseyen o dudakları, mavimsi bir gölgenin esareti altına girmişti. Kolları örtünün altında kalmıştı. Üzerine örttükleri beyaz çarşafı babam biraz aşağıya çekerek Gazel'in yüzünü açmıştı. Evet, babam da buradaydı.

Babam onun hemen yanındaydı ama bir günde on yaş birden yaşlanmış gibiydi. Hafifçe eğildiği için o dik duruşu kaybolmuştu, bir zamanlar giydiği üniformanın verdiği o heybetli görüntü şimdi yoktu. Sırtında kambur bir yük taşıyormuşçasına omuzları çökmüştü. Tek bir günde saçlarındaki aklar artmış gibi eskisine göre daha da yaşlanmış görünüyordu. Eskiden her şeye sert ve otoriter bakan siyah gözleri ıslaktı ve ağlamaktan kanlanmıştı.

Babam öyle bir adamdı ki sevgiyi taş gibi göğsünde saklardı. Kızlarına o sevginin kırıntısını bile göstermezdi ama şimdi ablamın soğuk ellerini tuttuğunda o taş çözülmüştü. İçli bir ifadeyle parmak uçlarını Gazel'in buz gibi eline bastırdı. Sanki tenindeki o eski sıcaklığı geri dönsün diye dua ediyordu. Titreyen dudaklarla, "Kızım..." diye mırıldandığında pişmanlığını anlatmaya kelimeler yetmiyordu.

Bir zamanlar fırsatı varken ablama daha iyi davranmadığı ve ona sevgisini hissettirmediği için babama çok kızgındım. Bu sandalyeden kalkıp yakasına yapışarak ondan hesap sormayı çok istiyordum. Bir kızı olduğu şimdi mi aklına gelmişti? Ablam bunca zamandır kayıpken neden onun peşine düşmediğini sormak istiyordum. Ağlayarak onu sarsmayı, ablamın cesedine bile layık görmemeyi her şeyden çok istiyordum ama neye yarardı?

Babama ne söylersem söyleyeyim bu ablamı geri getirmeyecekti. Öfkem bile babamın canını şimdi olduğundan daha fazla yakamazdı. O zaten Allah'ından bulmuştu ve bir baba olarak evladını kaybetmişti. Böyle bir zamanda acısını katlamanın lüzumu yoktu, Gazel konusunda hepimizin büyük hataları vardı. Artık bize düşen keşkelerle ve pişmanlıklarla yaşamaktı.

Keşke zamanında babama yaranmak için ablamla her konuda rekabet etmeseydim ve fırsatım varken ona daha yakın olsaydım. Bu benim hiç dinmeyen bir pişmanlığım olacaktı. Babamın dizleri büküldüğünde ihtiyar vücudu yoğun bir acıyla sarsıldı. "Ben berbat bir adamım." Islak gözlerle

ablamın solgun yüzünü izlerken sanki geçmişteki hataları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

"Baba olmak dışında size her şey oldum." Sesi titrediğinde hatasını kabullenerek başını yavaşça salladı. "Efendiniz, gardiyanınız ve yargılayıcınız oldum ama bir baba olamadım." Göğsü sıkışmış gibi neredeyse nefes alamaz bir şekilde, "Geri dön," diye fısıldadı. Başını eğip sesli bir şekilde ağlarken, "Geri dön kızım, çok pişmanım," dedi. Ne babamın pişmanlığı son bulacaktı ne de ablam bize geri dönecekti.

Babamın o asker disiplininin yerini şimdilerde kaybettiği kızına olan pişmanlığı almıştı. Ablamın soğuk elini avuçlarının arasına alıp ısıtmaya çalıştı. Nafile bir çabayla bunu yaparken yaşlar gözlerinden durmaksızın akıyordu. Babamın yüzü öyle bir hâldeydi ki hiçbir otorite ve kibir onun sert çehresinde kalmamıştı. "Seni koruyamadım."

Gözlerinin önünde kızının ölmesine duyduğu suçluluk duygusuyla, "Affet..." diye fısıldadı. "Affet, seni koruyamadım." Pişmanlık denizinde boğulurken hıçkırır gibi bir sesle dudakları aralandı. "Ne şimdi ne de geçmişte..."

Dudaklarını ablamın soğuk avucuna bastırıp gözlerini kapattı ancak gözyaşları kirpiklerinin arasından akmaya devam etti. Sesi kaba bir çığlık gibi boğazından çıkarken sanki boğuluyordu. "Çok pişmanım Gazel'im, n'olursun beni affet." Bu hiç olmayacaktı ve olmamıştı da. Gazel'in ona söylediği son sözleri bile, "*Kızının ahıyla yaşa*," olmuştu. Ve babam kalan tüm hayatını kızının ahıyla yaşayarak geçirecekti.

Kapının biraz önünde dururken babamın sessiz çığlıklarını içimde hissediyordum. Uzun süre ablamla konuşup gözyaşları içinde ondan af dilenmesini izledim. Bir süre sonra ihtiyar vücudu öyle bir çökrü ki ayakta bile duramadı. Karun tam zamanında yanına gidip düşmesin diye kolunu tuttu.

Nefret ettiği damadının bu zor günümüzde bizi hiç yalnız bırakmaması babamın içinde bir yerlere dokunmuştu. Karun'a olan içli bakışlarından bunu görebiliyordum. Babam onun yardımıyla dışarı çıkıp beni ablamla yalnız bırakmıştı.

Kendimi zorlayarak yavaşça tekerlekli sandalyeden kalktım. Sakinleştirici iğnelerin etkisiyle titreyen bacaklarım beni taşımakta güçlük çekiyordu. Ablamın yattığı sedyeye yaklaştım. Bunu yaparken soluduğum hava göğsümde keskin bir bıçak gibi kıvrılıp canımı yakmıştı. Dünyadaki tüm canlı renkler yok olmuş gibi her şeyi sisli ve kasvetli görürken Gazel'e yaklaştım.

Nihal

Onu bir sedyenin üzerinde hareketsiz ve solmuş bir hâlde görmek bile bedenimi titretiyor, kalbimin alanını daraltıyordu. "Seni... Seni daha şimdiden çok özledim." Tepemden inen bir yükün ağırlığı altında eziliyormuşum gibi aşağıya çekiliyordum ama düşmemek için direniyordum.

"Bir kızım olacak, biliyorsun." Parmak uçlarımda kopuk bir donukluk hissettiğimde ellerimdeki titremeler arttı. "Onu sensiz büyütmek istemiyorum ama yoksun."

Yüzüme düşen floresan ışıklarının altında ilk birkaç saniye gözlerimi yumdum. Bir yanım hâlâ bunun kötü bir rüya olduğuna inandığı için sanki gözlerimi tekrar açınca tüm bu işkence son bulacaktı. Ancak gözlerimi açtığımda bile değişen bir şey olmadı. Parmak uçlarımla onun bileğine dokunduğumda tüm bedenimden çarpıcı bir soğuk geçti. "Bir dilek hakkım olsaydı geçmişe dönmeyi isterdim." Her şeye yeniden başlamayı ne çok isterdim.

Parmaklarım kıvrılarak onun avuçlarının arasına girdi, vücut ısım hızla düşüyordu. Ablamı ısıtamadıkça sanki benim içim buzla doluyordu. Başparmağımla elinin üstünü okşarken kıyamayan gözlerle yüzüne bakıyordum. "Aynı evin içinde yaşadığımız o yıllara geri dönmeyi çok isterdim." İkimizin çocuk olduğu ve henüz birbirimizden kopmadığımız o günlere büyük bir özlem duyuyordum.

"Geriye dönme şansım olsaydı bu sefer seninle her çocuğun yaptığı şeyleri yapardım." Her gün onunla müsabaka yapıp yarışmak yerine birlikte oyunlar oynamayı ve gerçek bir abla kardeş olmayı çok isterdim. "Hatırlıyor musun, annem bir seferinde *kardeş kardeşin düşmanı olmaz* demişti."

Elini sıkarak kalbimin üzerine bastırırken gözyaşları içinde başımı salladım. "Ne düşman olabildik ne de olması gerektiği gibi abla kardeş. Biz seninle hep bu ikisi arasında bir yerdeydik."

Çocukluğumuzun sesi kulaklarımda eski bir şarkının nakaratı gibi dönmeye başladığında hıçkırdım. "Çok pişmanım, abla." Ona abla dediğim günlerin sayısı bile o kadar azdı ki her şeyiyle Gazel'e çok geç kalmıştım.

Sözcükler boğazımda bir merdiven gibi dizilmişti ama bir sonraki basamağa çıkamıyordum. "Beni hiç bırakmayacağını söylemiştin." Elimi uzatıp soğuk yüzüne dokunduğumda kesik kesik ağlamayı sürdürdüm. "Neden... Neden yanımda değilsin ve neden sözünü tutmuyorsun?" Yanağını okşarken göğsüme sığmayan bir hıçkırık dudaklarımdan koptu. "Ben seninle birlikte annemi de kaybettim. Begüm Saka benim için öldü artık." Hatırlasın veya

Nadova

hatırlamasın, umurumda değildi. İnsanlık yapıp son nefesinde ablamın yanına gelmemiş ve onun elini tutmamıştı.

Annem, küçük kızı o vahşeti görünce korkar diye hemen onun yanına koşmuştu ama bir kızına koşarken diğer kızına sırtını döndüğünden haberi yoktu. Umarım bundan sonra bizi hiç hatırlamazdı çünkü hatırlayacaklarıyla yaşayamazdı. O kaldırım kenarında ölenin kendi kızı olduğunu hatırlarsa bir daha hiç mutlu olamazdı. Bizden sonra edindiği hayatında mutlu olsun ama gözüm görmesindi onu. Bir daha ne onu görmeye giderdim ne de beni görmesini isterdim.

Benim annem yıllar önce öldü.

Ablamsa daha yeni...

"Abla, kendimi kimsesiz hissediyorum." Üzerine eğilip soğuk bedenine sarıldım ve başımı atmayan kalbinin üzerine yaslayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Neden böyle oldu? Uzaklara gidecektin, kendine yeni bir hayat kuracaktın. Yanımda olmasan bile bir yerlerde yaşadığını bilecektim. Söyle neden böyle oldu? Ben şimdi sensiz ne yapacağım?" Bir parçamı sonsuza kadar yitirdiğim için kendimi yarım kalmış hissediyordum. Sanki bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım.

Gazel'den ayrılmam hiç kolay olmamıştı çünkü bir daha onu hiç göremeyeceğimi biliyordum. Uzun süre soğuk morgda onun yanında kalmış ve ağlamaktan yorulana kadar gözyaşı dökmüştüm. Bazen çocukluk anılarımızdan bahsetmiş, bazen ne kadar pişman olduğumu söylemiş ve bazense ondan özür dilemiştim. Konuşan, nefes alan ve isyan eden sadece bendim ama ablam bana hiç karşılık vermedi çünkü artık burada değildi.

Başımı yavaşça onun göğsünden ayırıp ağlamaktan şişmiş gözlerle onu izledim. "Gazel..." diye fısıldadığımda sesim artık kulağa hırıltılı geliyordu. "Ben sensiz nasıl yaşayacağım?"

O bir daha hiç hayatımda olmayacaktı.

Gazel'in cenazesine çok fazla kişi katılmıştı. Biz Saka ailesinin tanıdıkları bir avuç insandan oluşuyordu ama Kalenderlerin çevresi genişti. Burada mezarlığı dolduracak kadar fazla insan vardı. Ablamın mezarını kazanlar Karun, Gurur ve Çağıl'dı. Kalender erkekleri bunu bir başkasına bırakmamıştı. Kadem ve Kenan ise babamın yanındaydı çünkü babam ayakta bile

zor duruyordu. Farah ve Elay da sağ olsun bir dakika bile yanımdan ayrılmıyordu.

Ağlamaktan hâlsiz düştüğümden Farah yere düşmeyeyim diye koluma girmişti. Burada olmaktan nefret etmeye başlamıştım. Herkesin siyah giymesinden ve tüm bu yasın ablam için olmasından da nefret ediyordum. Dayanabilirim sanmıştım, bunu yapabilirim sanmıştım. Son ana kadar kendimden beklemediğim bir direnç gösterdiğimi söyleyebilirdim.

Her şey usulüne uygun ilerlerken ablamı gömmek için tabutundan çıkardıklarında, "Hayır..." diye fısıldadım. Eğer şimdi onu soğuk toprağın altına koyarlarsa o zaman bir daha Gazel'i göremezdim. Önce güçlükle duyulan bir sesle, "H-hayır," dedim ancak hemen sonra âdeta haykırırcasına, "Hayır, durun!" diye bağırdım.

Farah'ın kolundan çıkıp öne atıldığımda peşimden gelerek kollarımı sıkıca tuttu. Ondan beklemediğim bir güçle kollarımı tutarken siyah gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bige, biliyorum, çok zor ama dayanmalısın."

"Hayır, yolumdan çekil, Farah!" Kollarımı sertçe çekerek ondan uzaklaştım. "Ablamı gömecekler, çekil önümden!"

Kimse beni durdurmaya cesaret edemezdi ama Karun bunu yaptı. Ona saldırıp canını yakma ihtimalimi hiç umursamadan yarı yolda beni karşıladı. Diğerleri Gazel'i mezara koyarken Karun onlara ulaşmama izin vermeyip beni tuttu.

"Bige, sağlıklı düşünemiyorsun, lütfen biraz sakinleş." Elimi tutmaya çalışarak yumuşak bir sesle, "Onu gömmelerine izin vermesen de değişen bir şey olmayacak," diye fısıldadı. "Üzgünüm ama Gazel geri dönmeyecek."

"Kes şunu!" Her söylediği beni o kadar çok sinirlendiriyordu ki ona sesimi yükselterek yanından geçmeye çalıştım. "Benim ablam ölmedi, hepiniz kesin şunu!" Onu mezara koyduklarını görünce kan beynime sıçradığı için delirdim. "Çıkarın onu!" diye boğazımı yırtarcasına bağırdım. "Mezarda kalırsa Gazel ölür!"

Yanlarına gidip onları durdurmak istedim, bir adım atmıştım ki Karun bana sımsıkı sarıldı. "Bige sana yalvarıyorum böyle yapma." Aceleyle konuşurken hareketlerimi kısıtlamak için kollarını mengene gibi bana sarmıştı. "Hem kendinin hem de bebeğin hayatını tehlikeye atıyorsun."

Tüm bedenim acı ve panikle çırpınırken onu itmeye çalıştım. Beni bırakması için bağırıp haykırarak omuzlarına ve sırtına vurdum ama Karun geri çekilmedi. Ona vurduğumda bile bana daha sıkı sarılıp gitmeme izin

Ninova

vermedi. Bir süre sonra çırpınışlarım yavaşladı, ona vuran ellerim omuzlarına tutundu ve yüzümü boynuna gömüp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Karun... Ablamı gömüyorlar, onu bir mezara koyuyorlar."

Beni kollarının arasında avuturken, "Üzgünüm," diye fısıldadı. Gözyaşlarım onun boynuna aktığında içli sesinde yoğun bir ıstırap vardı. "Bunu yaşamanı istemezdim, çok üzgünüm."

Ablamı gömüp üzerine toprağını atana kadar Karun kollarında beni avutmuştu. Çok istesem de cenaze törenini durdurmama izin vermemişti. Ondan ayrıldığımda her şeyin bittiğini gördüm, Gazel'in artık bir mezarı vardı. Bunu görmek beni paramparça etmişti. Herkes bana başsağlığı dileyip sırasıyla mezarlıktan ayrılmıştı. Bir süre sonra sadece ben ve yakın çevrem kalmıştı. Babam onun mezarının yanında diz çöküp ağlayarak Gazel'i sayıkladı, defalarca kez ondan özür diledi. İçim kan ağlayarak tüm bunları izledim.

Babam çok yaşlı olduğundan fenalaşması an meselesiydi. Neyse ki Kadem ve Kenan onun kollarına girerek zorla da olsa babamı buradan götürmüştü. Büyükbabamın zaten hiçbir şeyden haberi yoktu, ona Gazel'in öldüğünü bile söylememiştik. Malikânede olması içimi rahatlatıyordu, bir de onu düşünerek endişelenmek istemiyordum.

Gazel'in mezarına doğru sarsakça bir adım attığımda Karun yürümeme yardım etmek istedi. Ancak bana yaklaşmasına izin vermedim, bunu tek başıma yapabilirdim. Onların bakışları eşliğinde uyuşuk adımlarla ablamın mezarının yanına geldim. Dizlerim beni daha fazla taşımadığı için sertçe yere düştüğümde Karun bir kez daha yanıma gelmeye yeltendi ancak Gurur ona engel oldu. Ablamla biraz yalnız kalmalıydım.

Kesik kesik ağlarken birkaç saniye duraksadım. Gazel'in bu mezarın içinde olması bile beni delirtebilirdi. Kolumu güçlükle hareket ettirip titreyen elimi onun toprağına bastırdığımda hıçkırdım. Çok soğuktu. "Seni... Seni hiç affetmeyeceğim."

Avucumun içindeki toprağı sıkarken kalbimde gittikçe büyüyen bir ölüm vardı ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. "Hayatıma bu kadar geç girip çok erken çıktığın için seni hiç affetmeyeceğim." Onu daha yeni bulmuşken bu ayrılığa hazır değildim.

Keşke en başta yurt dışına gitmek istediğinde ona engel olmasaydım, belki o zaman hâlâ yaşıyor olurdu. "Özür dilerim." Başımı eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken büyük bir suçlulukla, "Çok özür dilerim, Gazel,"

Nihova

dedim. "Seni durdurmamalıydım." İlk söylediğinde gitmesine izin verseydim her şey bambaşka olabilirdi.

Başımı kaldırıp onun mezar taşına bakarken aklıma bugünün tarihi gelince sanki kalbim kırk yerinden parçalandı. Kötü talihime isyan eder gibi toprağa bakarken gözyaşlarımın sonu gelmiyordu. "Bugün 13 Haziran, Gazel." Omuzlarım düştüğünde göğsümde hiç hafiflemeyecek bir ağırlık hissettim. "Bugün benim doğum günüm," derken bir kez daha doğduğum güne lanetler yağdırıyordum.

Doğum günlerimde hiç güzel şeyler yaşamamıştım. Her doğum günüm benim için unutulmaz acılara ev sahipliği yapıyordu. Her yıl birbirini tekrarlayan bu döngü hiç kırılmıyordu. Bugün yani son doğum günümdeyse ablamı bir mezara koymalarını izlemiştim. 13 Haziran'ın silsilesi bir kez daha ruhuma vurmuş, omurgamı bükmüştü. Doğduğum günde Gazel'in cenazesini kaldırmıştık. Bundan daha büyük bir acı var mıydı?

Doğum günümden nefret ediyordum.

13 Haziran'dan nefret ediyordum.

Ben iyikilere değil, ölümlere doğmuştum.

Parmaklarımı Gazel'in mezar taşına uzattım ama ona dokunamadım. Gözlerimin önü gittikçe kararırken elim yan tarafıma düştü. Başıma gelenler bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır olduğu için bedenim bunu daha fazla kaldıramadı. Vücudumda başlayan ince bir sızı nefesime kadar vurduğunda gözlerim kapanmıştı. Yan tarafa düşüp karanlığa çekildiğimde aynı anda birden fazla kişinin, "Bige!" diye bağırdığını duydum ama içlerinde en yüksek çıkan Karun'un sesiydi.

Bir daha hiç uyanmak istemiyorum.

Ölümü her şeyden daha çok arzuladığım bir dönemden geçiyordum. Gazel'e olanların acısı ve öfkesi beni mahvediyordu. En kötüsü de öfkemi çıkaracak bir muhatap bulamayışımdı. Ablama kıyan o cani şimdi karşımda olsaydı onu çıplak ellerle paramparça ederdim ancak o da artık yaşamıyordu. O adam ülkeyi terk etmeden Furkan ve diğerleri onu kıskıvrak yakalamıştı.

Adamlarım onu bana getirmek için yola çıktıklarında kaçmaya çalışmıştı. Kaçmasına engel olmak için Furkan'ın silahından çıkan bir kurşun onun hayatına son verdiği için çıldırmıştım. Onu Furkan değil, ben öldürmeliydim.

Nirvana

Marasliyanları havaya uçurduğum o tepeye çıkarıp her parçasını bir yere savurmalıydım! Bir tek bunu yapınca içim rahat ederdi ama bu şansı bile elimden almışlardı. Furkan'm bilerek onu öldürdüğünü sanmıyordum, her şey anlık bir öfke sonucu yaşanmıştı.

Keşke sinirlerine hâkim olsaydı ve ablamın katilini canlı bir şekilde bana getirseydi. Gazel'den sonra bir türlü kendimi toparlayamadığımdan artık tüm günlerim bir hastanede geçiyordu. Herkes kendimi toparlamamı, hiç olmazsa bunu bebek için yapmam gerektiğini söylüyordu ama yapamıyordum. Bebeğim için daha güçlü durmaya çalışıyordum ama canım bu kadar çok yanarken bu hiç kolay değildi.

Ne zaman gözlerimi kapatsam ablamın yüzünü görüyor, daha çok kahroluyordum. Gebeliği korumak için Karun ve doktorlar hastaneden çıkmama izin vermiyordu. Karun beni ne zaman eve götürse bir fırsatını bulup ablamın mezarına gittiğimden daha kötü oluyordum. Bir türlü onun öldüğünü kabullenemiyor veya bunu aşamıyordum.

Bu süreçte herkesin yanımda olup benim için ellerinden geleni yaptığını inkâr edemezdim. Farah dâhil çevremdeki herkes hem hastanede hem de evde beni defalarca kez ziyaret etmişti. Onların yanımda olmasına minnettardım ancak hiçbiri ablama olanları bana unutturamazdı. Ne yazık ki herkesin hastanede olmasının tek nedeni ben değildim.

Son günlerde Melek de sıkça fenalaştığından hastaneye yatışını yapmıştık. Gazel'den sonra Melek'i de kaybetmeye hiç hazır değildim ama bunun olması an meselesiydi. Hayatımdaki her şey daha da kötüye gidiyordu ama iyi bir gelişme yaşanmıyordu. Yatakta oturup hissiz gözlerle pencereden dışarı bakarken odamın kapısı açıldı.

Hiç tanımadığım bir kadının odama girmesini beklemiyordum. Bu kadının kim olduğunu henüz bilmiyordum ama son zamanlarda onu hastanede çok sık görmeye başlamıştım. Omuzlarının üzerine gelen kahverengi saçlarına öylesine bakıyordum. Neden burada olduğunu merak ettiğim için soru dolu bakışlarım onun kehribar gözlerine kenetlendi. Kimdi bu kadın?

Benden birkaç yaş büyük gösteriyordu, otuzlarında olduğu çok açıktı. Zayıf ve alımlı biriydi, güzel olduğunu inkâr edemezdim. Usulca odama süzülüp dost canlısı bir ifadeyle, "Merhaba," dedi. "Bir türlü tanışma fırsatı bulamadık, ben Leyla Mahlaz." Duyduğum isimle bir an gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. *Leyla Mahlaz mı?*

Gurur'un eski nişanlısı Leyla mı?

Nirvana

"Hassiktir!" Hayalet görmüş gibi yataktan nasıl çıktığımı bilemedim çünkü gerçekten bir hayalet gördüğüme çok emindim. "Yanlış kişiye geldin, Gurur'a git." Paniklemiş bir hâlde konuşurken kapının tam önünde durduğu için kaçıp gidemiyordum. Bu kadın yıllar önce ölmüştü, değil mi? Bir hayaletin odamda ne işi vardı?

Tedirgin bir şekilde pencereyle aramdaki mesafeyi kontrol ederken korkudan ödüm kopmuştu. "Ruhlar âleminden biri beni ziyaret edecekse bu ablam olmalıydı. Allah aşkına git, eski nişanlına musallat ol!" Bu kadını tanımıyordum bile, mezarından fırlayıp bana gelmesi için kinini hak edecek bir şey yapmamıştım.

Korkudan yüzüm bembeyaz olmalı ki bir süre kafa karışıklığıyla yüzüme bakıp durdu. Elim ayağımın birbirine dolandığını görünce bebeğe bir şey olmasından endişelenip, "Lütfen korkma," diyerek bir adım öne atınca kaşlarımı çattım.

"Yerinde olsam orada dururdum çünkü fazla korku bende ters tepiyor. Biraz daha yaklaşırsan hayalet falan dinlemem!" Şu Ayetel Kürsi'yi zamanında ezberleseydim şimdi başıma tüm bunlar gelmezdi.

Tehdidim karşısında Leyla'nın hayaleti adım atmayı bıraktı ama her an çığlık atıp herkesi buraya toplarım diye paniklemeye başladı. Beni yatıştırmak ister gibi ellerini hafifçe öne uzattı, artık endişelenen sadece ben değildim. "Bir çılgınlık yapmadan önce lütfen sakinleş."

Başımı hafifçe omzuma yatırıp gelişigüzel onu süzerken gerçekten çok sinirlenmiştim. "Sevdiğim biri olmalıydı."

Kehribar irisleri hafifçe büyüdü. "Anlamadım?"

"Ölüm anında Azrail insanın en sevdiği kişinin kılığına girermiş." Ondan rahatsız olduğumu saklamadan iyice celallendim. "Bu kadını hiç tanımıyorum, canımı almak için Gazel'in kılığına girebilir misin?"

"Canını almak için buraya gelmedim."

"Ama Azrail olduğunu kabul ediyorsun?"

"Hayır, değilim, şunu keser misin?"

"Ablamın kılığına girer misin?"

"Bunu yapamam çünkü ben Azrail değilim."

"Bak bu işler nasıl oluyor, bilmiyorum ama tanımadığım bir kadının kılığına girip benden canımı teslim etmemi bekleyemezsin!"

Yüzünü sertçe ovuşturup ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Onu bu kadar uğraştırdığım için ters gözlerle bana bakıp, "Hiç ölmedim, yaşıyorum ben!" dedi sertçe.

Başımı çevirip kısa bir an serum aparatına takılı olan sıvıya baktım. "Acaba bunun içine ne koydular?" Sessizce mırıldanırken halüsinasyon mu görüyordum yoksa gerçekten yanlış kişinin kılığına giren Azrail'le mi karşı karşıyaydım, emin değildim.

"Boş versene." Her şeyden vazgeçen birinin o yılgın ifadesiyle ona doğru yürüdüm. "Ben hazırım, gidelim."

Hayatındaki en tuhaf insanlardan biriyle karşı karşıyaymış gibi ağzı O şeklini almıştı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Beni götüreceğin yere."

"Seni bir yere götürmek istemiyorum."

"Azrail insanlara niye görünür, onları öldürmek için değil mi?" Tam karşısında durup ona elimi uzattım. "Hazırım, gidelim."

Benim korkmam gerekirken o benden ürkmüş gibi arkaya doğru bir adım attı. "Sen... Sen deli misin?"

"Canımı vermek için de yalvaracak mıyım sana? İşini yapsana."

"Ben Azrail değilim diyorum sana!"

"Kimse burada doğru düzgün işini yapmıyor!" Sinirlenip sesimi yükselttiğimde birinin erkeksi kıkırtısını duyduk. Başımı çevirdiğimde açık kapının önünde dikilen Gurur'u gördüm. Tüm konuşmalarımızı duymuş olmalı ki kendini tutamayıp güldü. "Bige, o Azrail değil."

Gurur içeri girip yanıma geldiğinde daha fazla gülmemek için yanaklarının içini dişliyordu. "Azrail olduğunu düşündüğün birine kafa tutman da ayrı bir mesele." Hınzır gözlerini bana dikip hayıflanır gibi konuştu. "Sen korku nedir bilmez misin?"

Korkuyu iyi bilirdim, acıyı da öyle. Canım bu kadar çok yanarken Azrail'in bana gelmesini büyük bir mutlulukla karşılardım çünkü artık yaşamak bile istemiyordum. Gurur yanımda dikilip ruhani bir varlık sandığım kadını gösterdi. "O gerçekten Leyla, evet, hiç ölmemiş." Anlamadım?

İlk birkaç saniye duyduklarımı idrak edemedim. Bu kadın gerçekten Leyla mıydı? Şimdi ona olan bakışlarım daha ciddi ve derindi. Şaşkın bir ifadeyle onu izlerken aptala dönmüş bir hâldeydim. Yıllardır ölü sandığımız biri yaşıyor muydu? Beklemediğim bu gelişme karşısında neye uğradığımı anlayamamıştım. Ölmediyse bunca zamandır neredeydi?

Gurur onun intikamı için Farah'la evlenmişti çünkü Leyla'nın katillerinin Tozlular olduğuna çok emindi. Gurur başka bir kadının hayatını mahvederken Leyla nerelerdeydi? Neden ortaya çıkıp ona engel olmamıştı? Kafamın içinde dönen birçok soruyla Gurur'a dönüp suratına okkalı bir tokat attım. "Eski nişanlın döndü diye Farah'tan vazgeçmeye kalkışırsan seni boğarım!"

Durduk yere yediği tokadın siniriyle bana baktığında sıktığı dişlerinin arasından, "Ondan vazgeçersem bana vurmalısın, şimdi değil!" dedi tersçe.

"Testi kırıldıktan sonra yediğin fiskenin bir anlamı olmaz." Onu azarlayarak Leyla'ya döndüm. Durduk yerde nereden çıkmıştı bu kadın, anlamış değildim.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum ama kimseyle uzun uzun sohbet edecek havamda değilim." Bunları söyledikten sonra ikisine de sırtımı dönerek yatağa yürüdüm. "Beni yalnız bırakırsanız sevinirim." Ablamı daha yeni kaybetmişken kimsenin hayatındaki entrikalarla uğraşacak hâlim yoktu.

İkisi beni anlayışla karşılayıp dışarı çıkınca yatağa girdim. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp ayaklarımı uzattığımda yine gözlerim dolmuştu. Geçmiş anılarım aklıma geldikçe kalbim sızlıyordu ve bu sızı tüm bedenimi ele geçiriyordu. Artık böyle mi olacaktı? Hayatıma onsuz mu devam edecektim? "Sana da aşk olsun, Begüm Hanım." Kirpiklerimin arasından taşan yaşlarla elimi ağrıyan kalbime bastırdım. "Senin için onca acıya katlanmış kızının elini nasıl tutmazsın?"

Anneme çok kırgın, dargın ve kızgındım.

Kapım yeniden açıldığında bu sefer odama giren Duha ve Kadem'di. Onları görünce gözyaşlarımı saklama çabasına girmedim, hepsi ne hâlde olduğumu zaten biliyordu. Yatağıma yaklaştıklarında Kadem ıslak gözlerime bakıp iç çekti. "Gazel'in yurt dışına gittiğini düşünemez misin?" Gözlerimden kopan her damla onun yüreğine düşüyormuş gibi kaşları büküldü. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

Ablamın yurt dışına gittiğini düşünmek öldüğü gerçeğini değiştirmeyecekti. *İyiyim* ya da *iyi olacağım* diyerek ne onları ne de kendimi kandırabilirdim. Bundan sonra bir daha iyi olacağımı hiç sanmıyordum. "Beni yalnız bırakın." Kimseyi görmeye tahammülüm kalmamıştı, hiçbir teselli sözcüğü bana kendimi daha iyi hissettirmeyecekti.

Yataktan kayarak başımı yastığa yaslayıp küçüldükçe küçüldüm. "Uyumak istiyorum, dışarı çıkın." Uyursam geçer miydi?

Duha yatağımın kenarına oturup elini bana doğru uzattı. Parmak uçlarıyla gözyaşlarımı silerken yüzünde can çekişen bir ifade vardı. "Hiçbir acı sonsuz değildir." Karşısında küçük kardeşi varmış gibi davranırken siyah gözlerinde kıyamayan bir ifade belirdi. "Zor olduğunu biliyorum ama bunu da atlatacaksın."

Yüzümün yarısını yastığa gömerken kollarımı kendime sarıp yatakta biraz daha küçüldüm. "Gözümün önünden onun kanlı yüzü gitmiyor." Dudaklarım titrerken bir hıçkırık koptu boğazımdan. "Onu hastaneye bile yetiştiremeden oracıkta can verdi."

"Ama seninle vedalaşacak fırsatı oldu." Duha'nın yüzümdeki eli saçlarıma kaydığında beni yatıştırmak ister gibi sesi ve dokunuşları yumuşaktı. "Bazı insanlar sevdiklerine veda etme fırsatı bile bulamadan aramızdan ayrılıyor. Gazel son sözlerini söyleyebildi, bunu düşünerek teselli bulamaz mısın?"

Gazel kafasından vurulmuştu, o durumdaki biri için son sözlerini söylemesi büyük bir mucizeydi. Onunla aynı durumda olup kurtulan insanlar da vardı. Kafasında bir mermiyle yıllarca yaşayan birinin haberini gazete küpürlerinde okumuştum. Aynı şekilde kafasından vurulmasına rağmen ölümden dönen ve eskisi gibi olmasa da bir şekilde yaşayan birkaç vaka vardı. Ne yazık ki ablam onlar kadar şanslı değildi, o sadece son sözlerini söyleyebilmişti, hepsi bu kadardı.

Onun da kurtulan ve mucize gözüyle bakılan o insanlardan biri olmasını çok isterdim. "Doğum günümde ablamın cenazesini kaldırdım." İçli bir sesle ağlamaya başladığımda Duha'nın saçlarımı okşayan eli taş kesilmişti. "Ben nasıl bir uğursuzum ki doğduğum günlerde başıma gelmeyen felaket kalmıyor."

Herkesin mutlu olduğu, kutladığı ve onlar için özel olan bir günde ben ablamı gömmüştüm. Yıllardır doğum günlerimde konfetiler patlamazdı, patlayan tek şey bombalar ve kurşunlar olurdu. Doğum günlerimde dudaklarımda bir gülümseme olmazdı, gözlerimden yaş akardı. Büyük bir heyecanla değil, derin bir korkuyla beklerdim doğum günü sürprizimi çünkü o gün gerçekleşen her sürpriz benim ve sevdiklerim için ölümcül olurdu.

Artık kutlayacağım varsa da hiç doğum günü kutlamayacaktım. 13 Haziran birçok acının yanı sıra artık bana ablamın ölümünü de hatırlatacaktı. Duha ve Kadem uzun süre odamda kalıp beni yalnız bırakmamıştı. Gözlerim uykunun mahmurluğuyla kapanmaya başlayınca Duha yavaşça yatağımın yanından kalktı. Gitmek için kapıya doğru bir adım atmıştı ki acı dolu iniltisiyle gözlerimi hızla açtım.

Duha'nın yüzü yoğun bir acıyla kasıldığında hafifçe öne bükülerek dişlerini sıktı. Kadem hemen ona doğru atılırken ben de yataktan fırlamıştım. "Abi!" dedik aynı anda ama bizi hiç duymadı. Neler oluyordu?

Duha'nın iri bedeni biraz daha öne bükülürken sıktığı dişlerinin arasından inledi. Kadem kapıya koşup, "Doktor!" diye bağırdı. "Doktoru çağırın hemen!" Duha'nın kolunu sıkıca tutuyordum. Düşmesinden endişe ettiğim için gücüm yettiğince ona destek olmaya çalışıyordum.

Suratı balon gibi şişip kızarmaya başladığında yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. "Duha ne olursun beni korkutma, neyin var?" diye sorarken ağladığımın farkında bile değildim.

Nefes alamıyormuş gibi bir eli boynundaki kravatına uzandığında diğer eli sol göğsünün üzerinde durmuştu. Kesik kesik aldığı hırıltılı nefesler ciğerlerine ulaşmıyor olmalı ki can çekişmeye başlamıştı. O dağ gibi olan güçlü adam gözlerimin önünde yere yığılınca, "Abi!" diyen haykırışım odanın yaslı duvarlarına çarpıp parçalandı.

Hemen yanına diz çöküp kravatını açmaya çalıştım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken kravatını gevşetip gömleğinin ilk iki düğmesini açabildim. "Kadem, doktor nerede kaldı!" diye bağırırken ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Kalp krizi geçiriyordu.

Boğuluyormuş gibi Duha'nın sesi boğuk ve hırıltılı çıktığında ıslak bakışlarımı onun yüzüne çıkardım. Siyah hareleri sık sık kayarken güçlükle bana bakıp acı verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Elay... Bilmesin." Bu ondan duyduğum son şey olmuştu, hemen sonra hareketleri son bulmuş ve gözleri kapanmıştı. Kalbini tekletiğinde donmuş gibi hiç kıpırdayamadım.

Ölmüş olamazdı, değil mi?

Tüm bedenimde bir donma etkisi yaşandığında ilk birkaç saniye hiç kıpırdamadım. Yaşlar gözlerimden usulca akarken öyle bir kilitlendim ki nefes bile alamadım. Daha sonra birkaç kez yutkunup zor çıkan bir sesle, "Duha?" diye fısıldadım. Adını seslenmeme rağmen hiç tepki alamayınca acı bir gerçek beynime balyoz gibi düştü. "Duha!" Boğazımı yırtarcasına adını haykırıp onu sarsmaya başladım. "Abi uyan, sana yalvarıyorum gözlerini aç!" O benim öz abim gibiydi.

Doktoru çağırmak için koridorda bağıran Kadem, içeri girdiğinde Duha'nın artık hiç kıpırdamadığını görünce, "Abi!" diye feryat edip hemen yanımıza geldi. Tıpkı benim gibi tutamadığı gözyaşlarıyla onu sarsıp kendine getirmeye çalıştı ama Duha hiç uyanmadı.

Doktorlar koşarak içeri girdiğinde hemşireler bizi ondan uzaklaştırmıştı. Kadem'le birlikte onlara direnirken hep aynı şeyi söylüyorduk. "Yaşıyor mu? Bir şey söyleyin, o yaşıyor mu!" Duha'yı da kaybedemezdik.

Duha yaşıyordu ama daha fazla hayata tutunacağının garantisi yoktu. Dün odamda ciddi bir kalp krizi geçirdiğinden beri yoğun bakım odasından tutuluyordu. Henüz kendine gelmediği için onu görmemiz yasaktı.

Bir tek Elay'ın onu görmesine izin veriyorlardı, neticede o da bir doktordu. Duha'nın karısı olduğu için hastanede onun doktorluğunu yapamazdı ama meslektaşları ona sorun çıkarmıyor ve kocasını görmesine izin veriyordu. Duha'yla ilgili tüm gelişmeleri Elay'dan alıyorduk. Elay'ın kızaran gözlerine bakmak bile durumun hiç iç açıcı olmadığını bize gösteriyordu.

Dünden beri hastane koridorlarında Duha için endişelenmekten kendimi çok yormuştum. Hiç istemesem de Karun beni zorla odama getirmişti. Karun yatağımın kenarına oturmuş, âdeta yalvararak bana bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Sadece ben değil, o da kaç gündür çok yıpranmış ve yorulmuştu. Tüm işleri Gurur'a bırakıp her gün benimle ilgileniyordu. Kendim için hiçbir şey yapmak içimden gelmediğinden Karun zorlamasa yemek bile yemezdim.

Yemeklerimi bana o yediriyordu, ilaçlarımın takibini yapıyordu hatta bana banyo yaptıran bile oydu. Ruhu çekilmiş bir kabuktan farkım olmadığından tüm gün ağlamak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Karun ne kadar zor bir süreçten geçtiğimi bildiğinden her konuda destek olup bir bebek gibi bana bakıyordu.

Kaç gündür ben ve Melek arasında mekik dokuduğundan çok yorgun ve uykusuzdu. Bizimle ilgilenmekten bazı geceler hiç uyumadığını biliyordum. Karısı ve yeğeni aynı hastanede yatıyor, günlerini bizimle ilgilenmekle geçiriyordu. Çok yoruluyordu ama bizden bıkması şöyle dursun, of bile demiyordu. Üstelik Duha'nın da durumu hiç iyi değildi ve bu da Karun'u üzen başlıca şeylerden biriydi.

"Duha iyi olacak mı?" Islak gözlerimi ona çıkardığımda ağlamaktan sesim titriyordu. "Sana yalvarıyorum bir şey yap, onu da kaybedemem."

Duha'nın kötüye giden sağlığı en az benim kadar onun da canını yakıyordu. Onun için endişelendiğini saklamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Sen o piçi düşünme, ölmesine izin vermeyeceğim."

"Nasıl?" diye sorduğumda Karun'un gözlerinde gördüğüm bir şeyler içime su serpiyor, Duha'nın uzun yıllar boyunca yaşayacağını bana düşündürüyordu. "Hasta kalbi daha fazla dayanamaz, bu konuda yapılacak bir şey var mı?"

"Yapılacak son bir şey var." Sadece bakışlarıyla daha fazla soru sormamam gerektiğini bana hatırlatıyordu. Bir işler karıştırıyormuş gibi gizemli görünürken zorlama bir tebessümle, "O yaşayacak," dedi. "Sen daha fazla bunları düşünüp üzülme."

Karun ne planlıyorsa ısrar etsem bile bunu bana söylemeyecek gibiydi. Konuşmak istemediği konularda tek kelime etmezdi. Ona güvenmeyi seçip daha fazla soru sormadım. Neyin peşindeyse elbet bir şekilde öğrenirdim. Umurumda olan tek şey Duha'nın iyileşmesiydi ve Karun onun yaşayacağını söylüyorsa ona güvenmekten başka çarem yoktu.

Duha'nın yaşayacağını söylemesine rağmen kederimde değişen bir şey olmadığını görünce iç çekti. Aklım Duha'da olsa da kalbimin Gazel'in kaybıyla can çekiştiğini anlamıştı. Beni en iyi Karun anlardı, bir zamanlar o da ablasını kaybetmişti. Onun yıllardır çektiği acıyı yaşadığımı bildiği için ne hâlde olduğumu anlıyordu. Bu öyle bir acıydı ki ne öldürürdü ne yaşatırdı.

"Saka..." Kısık bir sesle konuşurken başını hafifçe eğerek burnundan derin derin nefesler aldı. "Biliyorum, hiçbir şey düşünecek hâlde değilsin ama bebeğimiz..." Gözleri karnımı bulduğunda kaşları kederle bükülmüştü. "Onun hayati tehlikesi var, kendini toparlamazsan doktorlar bile onu kurtaramaz." Yalvarırcasına gözlerimin içine bakıp bir kaşık çorbayı bana uzattı. "N'olur," diye fısıldadı. "Artık bir şeyler ye."

Canım hiçbir şey istemiyordu. Ablamı kaybetmişken bir şeyler yiyecek durumda değildim. Gün içinde Karun ve doktorların ısrarıyla yediğim birkaç lokmayı bile kusarak çıkarıyordum. "N-nasıl?" diye sordum içli bir şekilde ağlarken. "Sen bununla nasıl yaşayabildin?"

Ablasını kaybettiğinde daha on yaşındaydı. İki gün boyunca onun cesediyle nasıl kalabilmiş ve sonrasında ablası olmadan nasıl yaşayabilmişti? Benim bu yaşta dayanamadığım bu acıya Karun on yaşında nasıl dayanabilmişti? Artık onu ve çektiklerini daha iyi anlıyordum. Şu zamana kadar onunla birçok şey paylaşmıştım ama ilk kez ortak bir acıyla bir araya gelmiştik.

Sorduğum soruyla tüm vücudu gerildi. Kaşığı yine uzatınca çorbayı içtim. Boş kaşığı çorbaya daldırıp karıştırırken uykusuzluktan göz altlarında koyu halkalar oluşmuştu. "Sevdiğin birinin yokluğuna alışılmıyor, nefesim veya bununla yaşanılmıyor."

Elini uzatıp ıslak yüzüme yapışan saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Aradan yıllar geçse bile acın soğumuyor ama tutunacak bir şeyler buluyorsun, daha doğrusu buna mecbursun yoksa yaşayamazsın." Parmak uçlarıyla yüzümü ıslatan yaşları silerken o da hiç iyi değildi. Beni bu hâlde gördükçe onun canı daha çok yanıyordu. Yorgun ve kederli bakışlarından bunu anlayabiliyordum.

Hıçkırmamak için kendimi zor tutarken ağlamaklı bir sesle, "Devam etmek için neye tutundun?" diye sordum, bunu bilmeye çok ihtiyacım vardı. Gazel'le birlikte ölmeyi her şeyden çok isterken hayata tutunacak hiçbir şey bulamıyordum.

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken yüzüme değen elleri bile titriyordu çünkü gözlerimde hiç yaşama isteği göremiyordu. "Defne'den sonra ölmeyi her şeyden çok istedim ama bana ihtiyacı olan insanları bırakamadım." Beni kendime getirmek ister gibi bakarken sesi bir kadife yumuşaklığındaydı. "Gurur ve kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Uzun yıllar boyunca kendimi onlara adayarak bu sikik hayata tutundum."

Gözlerini gözlerime kenetledi ve içli bir sesle, "Sonra sen geldin," diye fısıldadı. "Sanki benim için ölümcül bir zehirdin, sana yaklaştıkça canım daha çok yandı." Benim yüzümden çektiği acılara değinirken isyan eder gibi bir hâli yoktu. "Ama biliyordum ki o zehrin merhemi de sendeydi." Küçük bir serzenişte bulunarak belli belirsiz tebessüm etti. "Baktım senden kurtuluş yok, ben de sana tutundum."

Elini uzatıp belirgin karnıma dokundu. Bebeğimizin oradaki varlığını hissetmek ister gibi elini karnımda gezdirirken gözleri gözlerimdeydi. "Ve bebeğimiz... Senden sonra tek yaşama sebebim."

Gözlerimden bir damla yaş aktığında Karun içi titreyerek üzerime eğildi. "Bana tutun Saka," derken âdeta yalvarıyordu. Kendime bir şey yapmamdan ödü koptuğu için nabzı hızlanmıştı. "Tekrar uçamayacak kadar yaralıysan hemen gökyüzünü terk etme. Bana tutun, düşmene izin vermem. Eğer bu da yetmezse..." Yanımda duran elimi tutarak karnımın üstüne bastırdı. "Bebeğimize tutun, tıpkı benim gibi onun da sana çok ihtiyacı var."

"Canım yanıyor," diye fısıldadığımda gözlerimden birbiri ardına yaşlar akmaya başlamıştı. Yardım ister gibi ona baktığımda dudaklarımdan firar

eden hıçkırığa engel olamadım. "Karun, bu acı beni öldürüyor." Kaskatı kesildiğinde nefes dahi alamadı.

Aramızdaki tepsiyi kaldırıp bir an bile düşünmeden yatağımın kenarına kıvrıldı. Omuzlarımdan tutarak beni göğsüne çektiğinde kollarının arasına girip hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Hep yaptığım gibi yine onun kollarında kendimden geçene kadar ağlamıştım. Bu acıyı içimden söküp atmak için Karun her şeyini feda edebilirdi ama ölen birini geri getiremediğinden acımı dindirecek bir yol bulamıyordu.

Tek yapabildiği saçlarımı okşayarak ağlamaktan yorgun düşene kadar beni kollarının arasında tutmaktı. Uykuya daldığımda yavaşça beni yatağıma yatırıyordu ve üzerimi örtüp odamdan çıkıyordu. Ancak fazla uzağa gitmiyordu, üst kata çıkıp bu sefer de Melek'le ilgileniyordu. Karun'un desteği ve şefkati olmasaydı belki de şimdiye çoktan kaybolmuştum. O bir şekilde beni hayatta tutuyordu.

Melek'in odasında ruhsuz bir şekilde otururken artık hayattan bir gram keyif alamıyordum. Melek uyuyana kadar onun yanında kalıp daha sonra Duha'nın doktorlarıyla görüşmeye gidecektim. Onu ne zaman göreceğimizi merak ediyordum. İki gün olmuştu ama ne Duha uyanmıştı ne de bizi onun yanına alıyorlardı.

Melek'le ikimiz camdan dışarıya bakarken, "Hava çok kasvetli," diyen cılız sesini duydum. "Yağmurlu havalarda daha çok uykum geliyor."

"Çocukken ne zaman yağmur yağsa gökyüzünün birilerine ağladığını düşünürdüm." Yatağının yanındaki koltuğa sığamazken cama çarpan yağmur damlacıklarını gösterdim. "Sence gökyüzü hangimize ağlıyor?"

"Bence ikimize." Ona döndüğümde artık yağmuru değil, beni izlediğini gördüm. Son günlerde eski enerjisini kaybettiğinden artık etrafımızda koşturup gülücükler saçamıyordu.

Çıkardıkları peruğu dolabın içindeydi, başına mavi bir bone takmıştı. Melek zaten çok zayıftı ama son haftalarda çok hızlı kilo vermişti. Bir insan göğüslerine kadar eriyebilir miydi? Hasta önlüğünün içindeki vücudu dümdüz kalmıştı. Ten rengi o kadar açıktı ki ona ne zaman baksam solgun yüzü bana Gazel'in morgdaki hâlini hatırlatıyordu. Bu da beni daha çok üzüyordu çünkü Melek'in de hiç vakti kalmamıştı.

Nihova

"Yenge." Kısık bir sesle konuşup dudaklarını kapatan maskeyi çenesinin altına indirdi. "Sence biraz daha dayanır mıyım?" Gözlerimin ardı sızladığında tek kelime edemedim.

Melek'in feri sönmüş yeşil gözleri karnımı bulduğunda içini çekti. Biraz daha yaşamak için dua eden gözlerini karnımdan ayırmazken dudakları titremişti. "Defne'yi görmeden ölürsem gözüm açık giderim." Annesini dünya gözüyle hiç görmediğinden onun ismini taşıyan bir bebeği görmeyi çok istiyordu.

"Onu göreceksin." Bunun olması için tüm kalbimle dua ederken sesim ağlamaklıydı. "Sen onun halasısın, yeğenini görmeden bir yere gitmeyi düşünme."

Bebeğimin halası olduğunu hatırlayınca bakışları buruklaştı. Bu kadar üzülmesinin nedenlerinden biri de Gurur'un henüz tüm gerçekleri bilmemesiydi. Kuruyan dudaklarını güçlükle araladığında gözleri dolmuştu. "Ona söylemeyin, bilmesin." Başını yavaşça iki yana salladığında bunun için âdeta bana yalvarıyordu. "Gurur amcam onun öz yeğeni olduğumu hiç bilmesin. Bu kadarını kaldıramaz."

"Elbet bir gün öğrenecek." Hüzünlü bakışlarını görmek canımı yaktığı için başımı pencereye doğru çevirdim. Ona bakmayınca bu konuşmayı yapmak daha kolaydı. "Sadece biz değil, Duha ve tüm adamları da bu sırrı biliyor. Duha'ya güvenim sonsuz ama adamlarından biri densizlik yapıp konuşursa olacakları düşünemiyorum. Gurur bunu ilk bizden öğrenmeli." Gerçeği çok fazla kişi bilirken istesek de bu sırrı sonsuza kadar saklayamazdık.

"Madem öyle gerçeği biraz daha saklayın." Melek kısa bir an duraksadığında gözlerinden bir damla gözyaşı süzüldü. "Hiç olmazsa ben ölene kadar..." Gerçekler karşısında Gurur'un nasıl yıkıldığını görmek istemiyordu. Bu konuda onu çok iyi anlıyordum.

Bu hüzünlü konuyu dağıtmak için bakışlarımı onun uykulu yüzüne kenetledim. "Kadem'in nerede olduğunu biliyor musun? Dünden beri ortalarda yok." Aslında ortada olmayan sadece Kadem değildi. Biraz düşününce Karun, Elay ve Kenan'ı da dünden beri hiç görmediğimi fark ettim. Bir anda hepsi nereye kaybolmuştu?

Karun'u aramayı düşündüm ama telefonum odamda kalmıştı. Hepsinin bir anda kayıplara karışması beni işkillendirmeye başlamıştı. Odama gitmek için ayağa kalkmıştım ki Gurur içeri girdi. O da beni arıyor olmalı ki, "Demek buradasın," diyerek bana doğru yürüdü. "Karun'un ne işler karıştırdığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladığımda Gurur kısık bir sesle küfredip cebindeki telefonu çıkardı. "Dünden beri o piçe ulaşamıyorum." Karun'u aradı ama telefonu kapalı olmalı ki Gurur ikinci kez küfredip telefonu cebine attı. "Dün Elay'la ikisi gereken tüm formları doldurup Tunus'u hastaneden çıkarmışlar." Neler olduğunu bilmemek onu kızdırdığı için çatık kaşlar altında bana baktı. "Ne sikim dönüyor burada?"

"Bana niye soruyorsun?" Ağır bir depresyonun içinde kıvranan hâlimi ona gösterdim. "Sence etrafımda dönen oyunların farkına varacak hâlde miyim?" Cevap vermesini beklemeden yanından geçip kapıya yürüdüm. "Kafam hiçbir şeyi kaldırmıyor, odama gidiyorum."

Melek'in odasından çıktığımda ruh gibi olduğum için Gurur peşimden geldi. Odama kadar bana eşlik etmedikçe içi rahat etmezdi. Uyuşuk adımlar atarak yürürken aklım Duha'yla meşguldü. Karun ve Elay onu o hâlde hastaneden çıkardılarsa mantıklı bir sebepleri olmalıydı. Duha'nın bilinci bile açılmadan onu yoğun bakım odasından çıkarmaları onun için ölümcüldü. Umarım Karun ne yaptığını biliyordur.

Yapacağı en küçük bir hata Duha'nın hayatına mal olabilirdi ve bu olduğunda Karun'u hiç affetmezdim. Duha'nın yaşayacağına dair bana söz vermişti, o sözü tutmalıydı. Duha'nın hayatımdaki önemi çok büyüktü. Ne tam iyiydi ne de saf kötüydü. Herkesin hayatına burnunu sokuyordu, insanları önce darmadağın ediyordu ama hemen ardından onlara daha iyi bir hayat veriyordu. Duha'nın bize yaptığı tam olarak buydu.

Serhat'ı hayatıma sokmasaydı belki de hiç İstanbul'a gelmeyecek ve dergilerde gördüğüm bir iş insanıyla hiç tanışmayacaktım. Karun Kalender benim için medyada adını sıklıkla duyduğum insanlardan biri olarak kalırdı. Adana'daki küçük dünyamda belki başka biriyle tanışacak ve belki de onunla evlenecektim. Tam mutlu oldum derken Marasliyanlar doğum günlerimde hep ortaya çıkıp bana unutulmaz acılar yaşatacaktı.

Yirmi altıncı doğum günümdeyse Carlos'un elinde can verecektim çünkü kiminle evlenirsem evleneyim o adam Karun kadar güçlü olmayacaktı. Tam zamanında ortaya çıkıp beni Carlos'un elinden kurtaramayacaktı. Benim için Azap Tarikatı'nın kökünü ülkeden kazıyıp Marasliyanları ortadan kaldıramayacaktı. En önemlisi belki de onu Karun'u sevdiğim gibi sevemeyecektim. Hayatıma Karun'u sokan Duha'ydı.

Yaptığı iyilikler sebep olduğu kötülüklerden daha büyüktü. Beni bir planın parçası yaptığı için artık ona hiç kızgın değildim hatta iyi ki bu iş için farklı bir kadın bulmamışlar diyordum. Karun'u başka bir kadınla yan yana

Ninova

bile düşünemiyordum. En önemlisi Duha beni kendi hayatına kabul ettiği için ona minnettardım. Onu tanıdıktan sonra başım ne zaman sıkışsa bir tek ona gidiyordum, evinin kapılarını bana hep açıyordu.

Despot bir babanın otoritesi altında büyüdüğüm için yanlış bir şey yaptığımda ya da biri canımı yaktığında babama hiç gitmezdim. Eleştirip bana kızacağını, her konuda tüm suçu bende bulacağını bildiğim için babamdan yardım istemeye çekiniyordum. Bu yüzden ne yaşarsam yaşayayım kendi başıma bunu halletmeye çalışır ve her şeyi babamdan gizlerdim.

Annem yoktu, ablam kayıptı ve babam fazla sert biriydi. Tüm o yıllar boyunca kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki bunun hiç değişmeyeceğini düşünürdüm. Sonra Duha'yla tanışmıştım ve belki de ilk kez birinden yardım istemeyi öğrenmiştim. Ne zaman bir hata yapsam önce bir abi gibi bana kızardı ama hemen ardından bana nasıl yardım edeceğinin yollarını ararardı.

Karun'la tartıştığımda bile baba evine gider gibi hep Duha'nın evine giderdim. Beni Karun'la evlendirerek bana karşı bir hata yapmıştı ama her konuda yanımda olarak hatasını telafi etmişti. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Gurur'un kolunda yorgun adımlarla koridorda yürürken, "Korkuyorum," diye fısıldadım. "Ya Duha'yı da kaybedersem?"

"Tunus güçlü bir adam, bu kadar kolay pes etmez." Gurur yumuşak bir sesle konuşup beni teselli etmeye çalışırken tam karşısına bakarak yürüyordu. "Ayrıca Karun onun ölmesine izin vermez. Onu hastaneden çıkarttıysa bir şeylerin peşinde olmalı." Umarım bu konuda yanılmıyordu.

Son günlerde Karun hep yanımda olduğu için tüm işler Gurur'a kalmıştı. Günün yarısını şirkette geçiriyordu, kalan yarısını da hastanede Melek'in yanında. Tabii benimle de ilgilenmeyi ihmal etmiyordu. Duyduğuma göre ablamın cenaze işlemlerini bile Gurur düzenlemişti, Karun bunu yapamayacak kadar benimle meşguldü.

Sadece Karun değil, Gurur da bu kötü günümde bana çok destek olmuştu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda adım atmayı bırakarak bana döndü.

Yeşil gözleri hafifçe kısıldı, neden bir anda böyle bir şey söylediğimi anlamaya çalışıyordu. "Bana niçin teşekkür ediyorsun?"

"Desteğin ve yardımın için."

Gurur belli belirsiz tebessüm ederek tekrar yürümeye başladı. "Lafı bile olmaz, gelin hanım. Sen sadece kendini ve karnındaki yeğenimi düşün."

"Kendim odama giderim." Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona daha fazla yük olmak istemiyordum. "Sen istersen Melek'in yanına dön."

Beni hiç duymuyormuş gibi bana eşlik ederken asansörün düğmesine bastı. "Ali onun odasının yakınlarında, ben dönene kadar kızıma göz kulak olacaktır." Kızım derken bile sesinde müthiş bir sahiplenme, bir babanın kızına duyduğu o yoğun sevgi vardı. Acaba Melek'in onun öz yeğeni olduğunu bilse ne yapardı?

Ne yazık ki Gurur henüz tüm gerçekleri bilmiyordu. Defne'yi yeğeni sanıyordu ama aslında Defne'yle bir kan bağı yoktu fakat Melek onun abisinin kızıydı. Defne değil, Melek onun özbeöz yeğeniydi. Melek ona her amca dediğinde aslında Gurur'un onun gerçek amcası olduğunu bilerek bunu söylüyordu. *Amca aynı zamanda baba yarısıdır* derlerdi de inanmazdım, Gurur ve Melek'i bu kadar yakınlaştıran şey belki de buydu.

Birlikte asansöre binip odamın olduğu kata bastım. Sadece bir dakika içinde asansörden inip yeniden koridora çıkmıştık. Odama doğru yürürken bakışlarım sık sık Gurur'a kayıyordu. Elbet bir gün ondan sakladığımız gerçeği öğrenecekti ama tepkisi ne olurdu, işte bunu hiç bilmiyordum. Bence Karun bu yüzden anne ve babasını öldürmüyordu. Onlara her gün işkence ediyordu fakat ölmelerine izin vermiyordu.

Gurur bir gün gerçeği öğrendiğinde Şeref'ten hesap sormak isteyecekti. Eğer Karun onları öldürürse gerçek anlamda Gurur'u karşısına alırdı. Bunu yapmak sadece onun değil, Gurur'un da hakkıydı. Umarım Karun daha fazla ertelemeden Gurur ve Çağıl'a gerçekleri anlatırdı. Eğer bunu kendi çabalarıyla öğrenirlerse ikisi de Karun'u hiç affetmezdi. Gerçi Karun da keyfi olarak onlardan bu gerçeği saklamıyordu.

Defne'nin karanlık sırrını öğrendikten sonra uzun süre kendine gelememişti. Öyle bir dağılmıştı ki bu gerçekle yaşayamadığı için kendini öldürmeye bile kalkışmıştı. Eğer o gün çalışma odasında Melek tam zamanında ona engel olmasaydı belki de Karun'u sonsuza kadar kaybedecektim. Uzun süre ablasının yaşadıklarıyla kahrolmuş, sinirlenip etrafındaki her şeyi kırıp geçmişti. Bu olayı hâlâ tam olarak atlatabilmiş değildi ama bizim için çaba gösterip toparlanmaya çalışmıştı.

Tam her şey yoluna girdi demişken bu sefer de ablamı kaybetmiştim. Bu da yetmezmiş gibi Melek de hayatının son evresine girmişti. Karun her gün hastanede ben ve Melek'le ilgilenmekten Gurur ve Çağıl'a gerçekleri

söylemeye fırsat bulamamıştı. Duha'ya olanlar da bardağı taşıyan son damlaydı. Tek başına her şeye yetişmeye çalışırken tüm bu koşturmacanın içinde amcası ve kardeşine gerçekleri söyleyemezdi. Onlarla konuşmak için en doğru zamanı beklediğini biliyordum.

Farah ile birlikte gözlerimizi odamdaki televizyona dikmemizin bir nedeni vardı. Duha Tunus ülke çapında tanınan biri olduğu için tüm haber kanalları onun yurt dışındaki bir hastaneye nakil olduğundan bahsediyordu. Bizim için bu haberin bir inandırıcılığı yoktu, gerçekte Duha yurt dışında değildi. Bu sahte haberi basına sızdıran kişinin Karun olduğuna emindim.

Karun, Elay, Kadem ve Kenan dörtlüsü bir haftadır ortalarda yoktu. Üstelik telefonlarımızı da açmıyorlardı. Neyin peşindelerse hiçbir şeyin onların dikkatini dağıtmasını istemiyorlardı. Bu yüzden bizimle olan iletişimlerini kesmişlerdi. Onların ne işler karıştırdığını bilmiyordum ama Duha ölseydi çoktan haberimiz olurdu. Duha'nın ortada olmamasıyla ilgili bazı tahminlerim vardı. Bence Karun ve Elay aradığımız kalbi bulmuştu.

Farah odamdaki koltukta otururken kumandayla televizyonu kapattı. "Tunus aslında hiç yurt dışına çıkmadı, değil mi?"

O da aileden biri olduğu için gerçeği ondan saklama gereği duymadım. "Belli ki tüm bunlar Karun'un işi." Karşımdaki duvara boş bakışlar atarken sesim fazla cılız çıkıyordu. "Duha'nın şu anda göğsünde yeni bir kalp olduğuna eminim ama kendine gelmeden ortaya çıkmaz."

Onların bir sonraki adımını tahmin edebiliyordum. "Kesin yakında gazetecileri havaalanına çağırırlar ve Duha yanında karısıyla uçaktan yeni inmiş gibi poz keser."

Farah duvardaki saati kontrol ettikten sonra ayağa kalkıp masanın üzerindeki sepete doğru yürüdü. "İlaç saatin yaklaşıyor ama önce bir şeyler yemelisin."

Artık yediğim yemeklerden bile keyif alamadığım için yüzümü buruşturdum. Bir şeyler yeme fikri bile midemi bulandırıyordu. "Canım istemiyor."

Farah evinde hazırladığı yemekleri sepetin içinden çıkarırken bana bakmıyordu. "Yemek için kendini zorlamalısın." Bana duygusal şantaj yaparken

sık sık esnediği dikkatimden kaçmadı. "Bu yemekleri yapmak saatlerimi aldı."

Gecelerini uykusuz geçiriyormuş gibi esneyip duruyordu. Bir kalemle tutturduğu saçları dağınık topuzdu ama saçlarını toplama şekli her zamankinden daha özensizdi. Farah rahat giyinmeyi sevdiği için ince askılı bir tişört, siyah dar pantolon ve uzun hırkası üzerindeydi. Kalçalarının şeklini gizlemek için hep uzun hırkalar giyerdi. Gözlerinde yine siyah çerçeveli yuvarlak gözlüğü vardı ama bu bile gözlerinin altında oluşan koyu halkaları saklayamıyordu.

"Gurur'la aranızda bir sorun mu var?" Bu soru onun için beklenmedik olduğu için sepete uzanan eli havada kalmıştı. Gözlerimi dahi kırpmadan onu izliyordum. Çok gerilmişti.

Bakışlarımın hedefinde olmak onu strese soktuğundan başım eğerek yüzünü benden gizledi. Sepetteki şeyleri çıkarmaya devam ettiğinde dudaklarında yapmacık bir gülümseme vardı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Eğer aranızda bir sorun olmasaydı uykusuzluk çekmezdin." Farah bir tek Gurur'la uyuyabiliyordu. Gurur onu uyutmak için karısına her gece masal kitabı okuyordu.

Artık bunu yapmıyor olmalı ki Farah'ın uykusuzluğu gözlerinden anlaşılıyordu. "Sorun Leyla mı?" diye sordum. Gurur'un eski nişanlısının geri dönmesi ikisi için büyük sorunlar yaratmış olabilirdi.

"Sen bunları düşünüp canını sıkma." Dudaklarına yapmacık bir gülümseme kondurup sepetten çıkardıklarını masanın üzerine dizmeye başladı. "Buraya gelip bir şeyler ye."

Farah'ı izlerken iç çekmeden duramadım. Daha önce hayatımda hiç bu kadar içe dönük, ketum bir kadın görmemiştim. Kaç gündür sık sık hastaneye gelip hem benim hem de Melek'in yanında olmaya çalışıyordu. Ancak ne zaman onunla ilgili bir şey sorsam hemen konuyu kapatıp beni geçiştiriyordu. Gerçek anlamda bir sır küpüydü. Farah kolay kolay kimselere içini dökemeyen biriydi.

Gurur ve Çağıl'ın içeri girmesiyle Farah'ın daha çok gerildiğini gördüm. Aralarında bir sorun olsaydı Gurur ona karşı tavırlı olurdu. Ancak karısını görünce gözleri parlamıştı. Kaç gündür Gurur da fazla keyifsiz ve depresifti. Bu konuda bize tek kelime etmemişti ama bir derdi olduğunu anlayabiliyorduk. Böyle olmasının tek sebebi Melek olamazdı, bence canını sıkan başka şeyler de vardı.

Nihova

Farah'ı görmek az da olsa Gurur'a iyi gelmişti. Kapının önünde dikilirken yeşil gözlerini karısından ayırmıyordu. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Farah ona dönüp her şey yolundaymış gibi tebessüm etti ama siyah gözlerinde saklayamadığı bir kırgınlık vardı. "Artık gitmeliyim, babam merak eder." Gurur'a fazla bakmadan bana masanın üzerinde duran yemekleri gösterdi. "Lütfen bir şeyler yemeye çalış, daha sonra yine gelirim."

Çantasını alıp kapıya yürüdüğünde Gurur onun yolunu kesti. Kapının önünde dikilerek dışarı çıkmasına izin vermedi. "Yalnız gitme, seni eve ben bırakırım."

Farah eğdiği başını kaldırıp zoraki bir şekilde ona tebessüm etti ama her hareketi fazla yapmacıktı. Bir sorunu olduğu çok açıktı ama bunu herkesten saklıyordu hatta Gurur'dan bile. "Buraya yalnız gelmedim, babamın adamları dışarıda beni bekliyor." Masanın üzerinde duran yemekleri gösterdi. "Her şeyden bolca yaptım, sen de bir şeyler ye," dedikten sonra dışarı çıktı.

Gurur kısa bir an onun arkasından baktı ama daha sonra önünde döndü. Son günlerde içini kemiren, canını yakan çok şey yaşamış olmalı ki Farah'ın aralarına mesafe koyduğunun farkında değildi. Karısının yaptığı yemekleri yemek için yürüyüp sandalyeye oturunca sinirlendim. Kızın peşinden gitmek yerine burada durup yemek mi yiyecekti?

"Kadın ruhundan zerre kadar anlamayan hayvan!" Ona bağırarak sırtımın arkasındaki yastığı alıp kafasına fırlattım. "Daha fazla canımı sıkmadan karının peşinden git!"

Eli karalahana sarmasına uzanmıştı ki kafasına çarpan yastıkla bir lokma bile alamadı. Bezgince bana dönerken suratından düşen bin parçaydı. "Bugün üzerime gelip durma, bugünlerde hiç kendimde değilim."

"Leyla'yla ilgilendiğin kadar keşke biraz da karınla ilgilensen."

Leyla'nın adını duyunca bile kan beynine sıçramış gibi yüzündeki tüm kan çekilmişti. Yüz ifadesi sertleştiğinde bir hışımla ayağa kalkıp, "Bana o kadından bahsetme!" diye sesini yükseltti. Olmayan keyfini de ben kaçırmışım gibi kısık bir sesle küfrederek dışarı çıktı.

Gurur'un arkasından ters gözlerle baktığımı gören Çağıl, "Çok üzerine gitme," diyerek yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. "Gerçekten çok zor zamanlardan geçiyor. Derdi başını aşmışken bir de sen ona kızma."

"Bilmediğim bir şey mi var?" diye sorduğumda Çağıl iç çekerek konuyu değiştirdi.

"Sen nasıl oldun, biraz daha iyi misin?"

Nirvana

"İyi olmanın nasıl bir şey olduğunu bile unuttum." Bakışlarım buruklaştı, kalbimin dinmeyen sızısını durdurmanın bir yolu yoktu. "Artık hayatımda olan tek şey keşkeler ve pişmanlıklar."

Ablamın kayıp olduğu tüm o dönem ona kızmak yerine onu bulmaya çalışsaydım belki her şey daha farklı olurdu. Birbirimizden uzak geçirdiğimiz onca yıl büyük bir kayıptı. Onunla dolu dolu bir gençlik geçirmek varken sahip olduğumuz hayatı bir hiç uğruna harcamıştık.

Keşke onu o kadar hızlı gözden çıkarmasaydık.

Günlerdir hastanenin kasvetli duvarlarının arasında olmak beni boğmaya başlamıştı. Bugün daha fazla dayanamayıp hastaneden çıkarak Gazel'in evine gelmiştim. Aslında gitmek istediğim yer burası değildi, Adana'daki daireme dönmeyi çok istiyordum. Oraya gidip evimdeki tüm fotoğraf albümlerini çıkarıp ablamla olan çocukluk fotoğraflarımızın içinde kaybolmak istiyordum. Ama düşük tehlikem olduğu için yolculuk etmem yasaktı.

Belki burada onun birkaç fotoğrafını bulurum diye bir zamanlar yaşadığı küçük gecekonduya gelmiştim. Duvarlarının is ve rutubet koktuğu evin içinde gezindikçe gözyaşlarım daha çok akıyordu. Bu evin her yerinde ablamın izleri vardı. Onun yatak odasına girdiğimde yatağının üzerinde en son çıkardığı birkaç kıyafeti duruyordu. Yatağın kenarına oturup titreyen ellerle siyah tişörtünü aldım.

Tişörtü burnuma yaklaştırıp onun kokusunu içime çekince hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Zamanla tişörtteki kokusu biraz azalmıştı ama hâlâ o kokuyordu. Öne doğru bükülüp onun tişörtünü göğsüme bastırırken sesli bir şekilde ağlıyordum. "Seni çok özledim..." Burada olması için her şeyi yapardım.

Onunla sürekli kavga edip tartışırken aklımdan ne geçiyordu? Doğru düzgün onu sevdiğimi bile söyleyememiştim. Onu tüm kalbimle severken neden bunu ona hiç söylememiştim? "Gazel, çok pişmanım." Her hıçkırıkla omuzlarım sarsılırken çektiğim azabın içinde can veriyordum. "Şimdilerde tüm hayatım pişmanlıkla geçiyor, geri dön, abla."

Islak gözlerin ardında her şeyi bulanık görürken gardırobun önünde duran bavulu gördüm. O gün annemle vedalaştıktan sonra eve uğrayıp bavulunu alacaktı. Bavulu ve çantası buradaydı. Tişörtünü yavaşça yatağın

üzerine bırakıp ayağa kalktım. Çantasını açtığımda içinde birkaç makyaj ürünü, küçük bir paket mendil, pasaportu ve cüzdanı vardı.

Cüzdanını açınca gördüğüm fotoğrafla yaşlar gözlerimde sel olup akmıştı. Cüzdanında sadece tek bir fotoğraf vardı ve o da çocukken ailecek çektirdiğimiz bir fotoğraftı. Bu fotoğrafta ben sekiz, Gazel ise on bir yaşındaydı. O büyük patlamadan önce çektirdiğimiz fotoğraflardan biriydi. Ailecek mutlu olduğumuz son anlarımızdan biriydi. Annem ve babam yan yana koltukta oturup birbirlerine bakarak gülümsüyorlardı.

Ben babamın dizlerinin üzerinde oturuyordum, Gazel ise annemin koltuğunun kenarına kalçasını yaslamıştı. Babam ve annem birbirine, ben kameraya ama ablam bir tek anneme bakıyordu. Annemin dudaklarındaki gülümseme bile ablamın tebessüm etmesini sağlamıştı. Gazel anneme tapardı, onu o kadar çok severdi ki onun için canını bile verirdi. Vermişti de... Annemi yaşatmak için yaşayan bir ölüye dönüşüp yıllarca Marasliyanların eziyetlerine katlanmıştı.

Peki, karşılığında ne almıştı? Onu unutan ve kendine yeni bir hayat kuran bir anne. Üstelik son nefesini verirken bile annesinin ona sırtını dönüp gidişini izlemişti. Ablamla birlikte annem de benim için ölmüştü. Onu bir daha görmek istemiyordum. Hiçbir şey hatırlamasa bile insanlık gösterip ölmek üzere olan birinin yanına gelebilirdi. Fakat onun tek düşündüğü küçük kızı ve onun psikolojisi olmuştu.

Gazel'in cüzdanını bir kenara bırakıp bavulunu açtım. Bavulun bir tarafında kıyafetleri vardı, bu yüzden onlara dokunmadım. Ancak bavulun diğer tarafında ayakkabı kutusunu andıran eski bir metal kutu vardı ve bir tane de dosya. Kutuyu çıkarıp açtığımda içinin fotoğraflarla dolu olduğunu gördüm. Fotoğraflara bakınca daha çok ağladım, bunlar benim fotoğraflarımdı.

Gazel evden kaçıp gittiğinde, yani ayrı kaldığımız tüm o yıllarda gizlice fotoğraflarımı çektirmişti. Haberim bile olmadan o kadar çok fotoğrafımı çektirmiş ki gördüklerim beni kahrediyordu. Gazel benden hiç vazgeçmemişti. Bu kutunun içinde onun fotoğraflarını bulmayı ummuştum ama Gazel'in tek bir fotoğrafı bile yoktu. Önemli olan tek şey benmişim gibi bir tek benim fotoğraflarım vardı.

Ülkeyi terk ederken yanına alacağı tek şey benim fotoğraflarımmış. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken zamanı geriye almayı çok isterdim. Ona sadece bir kez sarılmak için tüm hayatımdan vazgeçebilirdim. Fotoğrafları kutunun içine koyup bavulundaki mavi ciltli dosyaya uzandım.

Dosyanın kapağını açınca birtakım evraklarla karşılaştım ama ilk başta burada yazanları anlamadım. Ağlamaktan bakışlarım puslandığı için aceleyle gözlerimi silip tekrar evrakları inceledim. Bunlar avukat aracılığıyla yapılmış bir sözleşmenin nüshalarıydı. Gazel bunca yıl Marasliyanların yanında kazandığı tüm mal varlığını devretmişti.

Bir gecekonduda yaşıyor olabilirdi ama bu belgelere bakınca İstanbul'un en nezih yerlerinde arazileri ve evleri olduğunu gördüm. Hepsini birine devrettiğini gösteren yazıları hızlıca es geçip gözlerimi biraz aşağıya kaydırdım. Üzerine zimmetli tüm mal varlığını sırasıyla belirtip *yeğenim Defne Kalender'e devrediyorum*, diyen bir yazı okuyunca kaskatı kesildim. Neye uğradığımı anlamaz bir hâlde aynı yazıyı defalarca okudum.

Ablam her şeyini kızıma bırakmıştı.

Defne'nin ihtiyacı olsun veya olmasın, Gazel onun teyzesi olarak sahip olduğu her şeyi ona bırakmıştı. Hıçkırıklarım sessiz bir çığlığa dönüştüğünde sanki ruhum bin parçaya bölünüyordu. Geçmiş konuşmalarımızın aklıma gelmesiyle tam şu anda ölebilirdim. Birlikte alışverişe çıktığımızda o gün bebeğime bir müzik kutusu almıştı.

Ben de ona takılmak için, "*Yeğenine alacağın tek şey küçük bir müzik kutusu mu?*" demiştim. "*Neden bu kadar cimrisin?*" Bu sözleri söylerken ciddi olmadığımı iyi biliyordu.

Bu devir işlemlerinin tarihi biz o konuşmayı yapmadan öncesine aitti. Gazel o gün her şeyini kızıma bıraktığını saklayarak bana cevap vermişti. "*Ona kardeşimi bırakıyorum, bir çocuk için bundan daha değerli bir hediye olamaz.*" Kardeşiyle birlikte sahip olduğu her şeyi yeğenine bırakmıştı. Gazel kızıma çok iyi bir teyze olurdu, keşke yanımızda olsaydı.

Bir süre gözyaşlarımın içinde kaybolup yeri hiç dolmayacak birinin acısını yaşadım. Bıraksalar günlerce bu evden çıkmazdım, Gazel'i en yoğun hissettiğim yer burasıydı. Fakat üst üste çalan telefonum burada bile bana rahat vermemişti. Kimseye haber vermeden gizlice hastaneden ayrıldığım için beni merak etmiş olmalılardı. Gazel'in eşyalarını toplayıp bavulunu kapattım.

Buradaki hiçbir eşyaya dokunmayı düşünmüyordum. Ablam evi nasıl bıraktıysa öyle olmalıydı. Böylece onu özledikçe buraya gelip onun anılarının içinde hasret giderebilirdim. Kendimi biraz toparlar toparlamaz bu evi satın almayı düşünüyordum. Bir zamanlar içinde ablamın yaşadığı bir eve başkaları girmemeliydi. Karun'un on yedinci kez beni aradığını görünce telefonu kulağıma yaslayarak evden çıktım.

Nirvana

Telefonu açar açmaz onun telaşlı sesini duydum. "Saka, neredesin? Kimseye haber vermeden nasıl hastaneden çıkarsın? Sikeyim, burada çıldırmak üzereyim!" Cevap vermemi bile beklemeden üst üste konuşurken sadece öfkeli değil, aynı zamanda korku içindeydi. "İyi misin? Bana nerede olduğunu söyle?"

Gazel'in küçük bahçesindeki sandalyeye oturup çantamı masanın üzerine bıraktım. Temiz havayı içime çektiğimde yüreğimdeki matemden eksilen bir şey olmamıştı. "Ablamın evindeyim." Ağlamaktan kan çanağına dönen gözlerimi kısa bir an yumdum. "Beni alabilir misin?" Bu hâldeyken bir de taksi aramakla uğraşmak istemiyordum.

"Hemen geliyorum, güzelim." Karun, ablamın evinde olduğumu duyunca hiç iyi olmadığımı anlamıştı. Bu yüzden sesini yumuşatıp, "Ben gelene kadar oradan bir yere ayrılma," dedi aceleyle. "Yarım saat içinde oradayım."

Telefonu kapatıp çantama koyduğumda bir an duraksadım. Çantamın içinde iki telefon daha vardı. Bunlardan biri annemin eski telefonuydu, diğeri de Gazel'in. Morgdaki görevli ablamın üzerinden çıkan eşyaları bana teslim etmişti. Kanlı kıyafetlerini, ayakkabılarını, boynundan hiç çıkarmadığı saka kuşu kolyesini ve telefonunu bir kutunun içinde bana vermişlerdi.

Annemin hediyesi olan kolyeyi Gazel yıllarca takmıştı. Ölürken bile boynunda o kolye vardı. Elimi uzatıp boynumdaki kolyeye dokundum. Gazel'den bana kalan tek şey buydu. Bir zamanlar ablamın boynunda olan ve ölüm anına kadar hiç çıkarmadığı bu kolyeyi hep takacaktım. Bir gün öldüğümde benim de boynumda bu kolye olacaktı.

Kendi telefonumla annemi aradım. Onsuz geçirdiğim tüm yıllarda hep yaptığım gibi yine onun eski numarasını aramıştım. Masanın üzerine koyduğum telefonda "Fikrimin İnce Gülü" şarkısı çaldığında iç çektim. Uzanıp çağrıma yanıt verdikten sonra, "Merhaba anne," dedim buruk bir sesle. "Yine seni aradım ama bu sefer son kez." Bu tek taraflı konuşmalarımızın sonuydu, bir daha hiç bu numarayı aramayacaktım.

"Üzgünüm ama bu sefer söyleyeceklerim hoşuma gitmeyecek, biraz da gerçekleri konuşmamızın zamanı geldi." Ablamı kaybettikten sonra sanki yıllar süren bir uykudan uyanmıştım. Artık hasır altı ettiğim gerçekleri daha iyi görüyordum.

"Sen bencil bir kadınsın, Begüm Hanım." Yıllar sonra bunu anlamanın hüznüyle başımı yavaşça salladım. "Biz ablamla çocuk hâlimizle hep seni düşünür, üzerine titrer ve babamın birçok konuda sana haksızlık etmişini

Nihova

düşünürdük. Gazel'le ikimizin tek ortak noktası sana olan sevgimizdi. Merak ediyorum, seni düşündüğümüz kadar sen de bizi düşündün mü?" Artık bundan o kadar da emin değildim. Bir zamanlar bizi çok sevdiğini inkâr edemezdim ama kendi huzurunu daha çok sevmişti. Bunu yeni yeni anlıyordum.

"Babam sana vurmuyordu, elini bile kaldırmazdı. Ondan ayrılırsan seni öldürmekle tehdit etmezdi. Psikolojik olarak seni baskılardı ama evliliğinizde hiç fiziksel şiddet olmadı. Üstelik sen zengin bir ailedendin ve isteseydin ailen babamın üzerine avukat ordusuyla gelir ve seni çocuklarınla o evden çıkarırdı." Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"O zaman neden bunu yapmadın?" Burnumun direği sızladığında kulağıma yasladığım telefonu daha sıkı tuttum. "Neden babamdan boşanıp bizi o evden kurtarmadın? Babam iki kardeşi birbirine düşman bir şekilde büyütürken sen bir anne olarak nasıl buna göz yumdun?"

Bir anne çocukları için her şeyi yapardı. Onların mutluluğu için gerekirse sevdiği adamdan bile vazgeçerdi. Annem neden her konuda babama boyun eğip bizi o kadar ezdirmişti? "Bugüne kadar hatayı hep babamda aradım ama sen de iyi bir anne değildin."

Gözyaşlarım birbiri ardına akıp yanağımı ıslatırken ağlamaktan boğuklaşmış bir sesle, "Bencildin," diye fısıldadım. "Babamı o kadar çok seviyordun ki o yanında olduğu sürece bize ne yaparsa yapsın sineye çekiyordun."

Babamın üzerimizde hâkimiyet kurup disiplin adı altında biz çocukları cezalandırdığı tüm o yılları hatırladım. "Babam kötü biri değildi ama iyi bir baba da değildi. Fakat sen de ona hiç dur demedin ve hataları konusunda onu uyarmadın."

Aklıma gelenlerle dudaklarım titrediğinde konuşmak için kendimi zorladım. "O yağmurun altında ben tek başıma ıslanırken babama yalvarmak yerine neden yanıma gelmedin? Gazel'in yaptığı şeyi bir anne olarak sen neden yapmadın?" Yumuşak bir sesle babama yalvarmak yerine sert bir şekilde ona dur deseydi, karşısında dursaydı babam yine bizi cezalandırır mıydı?

Annem öyle anlarda babama kızıp cezayı bizimle bölüşseydi babam gaddarlığını ne kadar konuşturabilirdi? Babam üzerimize her geldiğinde annem onun karşısında dursaydı babam bize hiçbir şey yapamazdı. Diyelim ki yapmaya kalkıştı, o zaman annem açık bir şekilde tavrını ortaya koymalıydı. Kendine bir çekidüzen vermezse kızlarını alıp gitmekle onu tehdit

edebilirdi. Babamın davranışlarında değişen bir şey olmazsa işte o zaman gerçekten kızlarını alıp o evden gitmeliydi.

Annem bunların hiçbirini yapmamıştı. "En az kocan kadar sen de önce kendini düşünen biriydin, Begüm Hanım." Omuzlarım düştüğünde bir kez daha sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Sizin bencilliğiniz yüzünden biz Saka kızları bir cehennemin içinde büyüdük. Ben babam için tüm hayatımı harcadım, Gazel de senin yüzünden."

Marasliyanlar benim değil, babamın düşmanıydı. Babamın sekiz yaşında bana yaptırdığı o patlama yüzünden Carlos'un radarına girmiştim. Bir daha da hiç peşimi bırakmamıştı. Gazel ise annemi korumak için onların kölesi olmuş, tecavüzlerine ve aşağılamalarına katlanmıştı. "Koskoca bir ömrü size harcadık ama yine yetmedi." Bizi mahvetmişlerdi.

"Ablamı bitirdin, bir de üstüne kendine yeni bir hayat mı kurdun?" Ondan tüm kalbimle nefret ediyordum. "Sen yaşa diye Gazel nelere katlandı. Son nefesinde onun elini tutmak bu kadar zor muydu? Sana olan tüm sevgim son buldu, Begüm Hanım." Gözyaşlarımı sertçe silerek ayağa kalktım. "Artık ne yüzünü görürüm ne de beni görmeni isterim. Umarım kayıp anıların hiç geri gelmez çünkü iki kızını birden kaybettin." Masanın üzerinde duran telefonunu alıp duvara fırlatım.

Duvara çarpıp yere düşen telefon kırılmayınca sinirli bir şekilde etrafıma baktım. Bahçedeki odun yığının yanında duran baltayı görünce hızlı adımlarla yürüdüm. Baltayı alıp yerdeki telefonun yanına gittim ve tereddüt bile etmeden baltayı telefona geçirdim. Sinirden bağırarak paramparça olana kadar üst üste baltayla annemin telefonuna vurdum. Her parçası bir yere savrulduğunda önce elimdeki balta yere düştü, hemen ardından da ben.

Dizlerimin üzerine düştüğümde elimi soğuk toprağa bastırıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Anne baba olmaya layık değilsiniz!" Bizi bitirmişlerdi. İkisi de birbirinin aynısıydı ama biz hatayı hep babamda görmüştük, oysaki annem de masum değildi.

"Keşke..." diye mırıldanırken başımı eğdiğim için saçlarım yüzümü kapatıyordu. İçim çıkarcasına ağlarken sözcükler dudaklarımdan ağıt gibi döküldü. "O gün seni gerçekten öldürseydim." Tüm hayatımı anne katili olarak geçirmeye razıydım, yeter ki Gazel Marasliyanlara hiç bulaşmasaydı.

Eğer on üçüncü yaş günümde annemi gerçekten öldürseydim o zaman Carlos'un Gazel'e karşı kullanacağı bir kozu olmazdı. Ablam onlara hiç bulaşmaz, annemi yaşatmak için evden kaçıp onların maşası olmazdı. Böylece düşman kazanmazdı ve bir kansız çıkıp onu öldürmezdi.

Ninova

Dağınık saçlarımın arasından annemin telefonunun parçalarına bakarken hıçkırdım. "Senin yaşaman benden ablamı aldıysa keşke o depoda ölseydin, anne." Bana bunu bile söyletmişti. Artık ne babamı görmek istiyordum ne de annemi. İkisi de korkunç insanlardı.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda adımlarım bir sarhoşu aratmayacak kadar sarsaktı. Karun beni çok bekletmeden gelince birlikte yola çıktık. "Duha nasıl?" Bunu sorarken heyecanım ve korkum sesime yansıyordu. "Yeni bir kalp buldunuz mu?"

Trafik çok hareketli olduğu için Karun gözünü yoldan ayırmadan arabayı kullanırken başını salladı. "Onun için bir kalp bulduk ama yasa dışı yollardan. Bu yüzden kimse onun Türkiye'de olduğunu bilmemeli. Dün ameliyat oldu, ameliyatı gayet iyi geçti. Yakında uyanıp kendisine gelir." Uzun zaman sonra güzel bir haberin mutluluğuyla tuttuğum nefesimi verdim. Duha iyiydi ve yaşıyordu. Şükürler olsun ki hayati tehlikeyi atlatmıştı.

"Nakil ameliyatını hangi hastanede oldu?"

Komik bir şey söylemişim gibi Karun kısa bir an bana bakıp alayla güldü. "Ne hastanesinden bahsediyorsun?"

Önüne döndüğünde alaycılığından bir şey kaybetmemişti. "Gözden uzak bir evi daha steril bir hâle getirmekle uğraşıyordum. Elay doktor olduğu için bir ameliyatta olması gereken tüm tıbbi cihazların listesini çıkardı. Hepsini bulup temin etmem zor değildi ama biraz zaman aldı. Bu yasa dışı işi yapacak doktorları ayarlamak da beni biraz uğraştırdı." Son bir haftadır zamana karşı yarıştığı için çok yorgun görünüyordu.

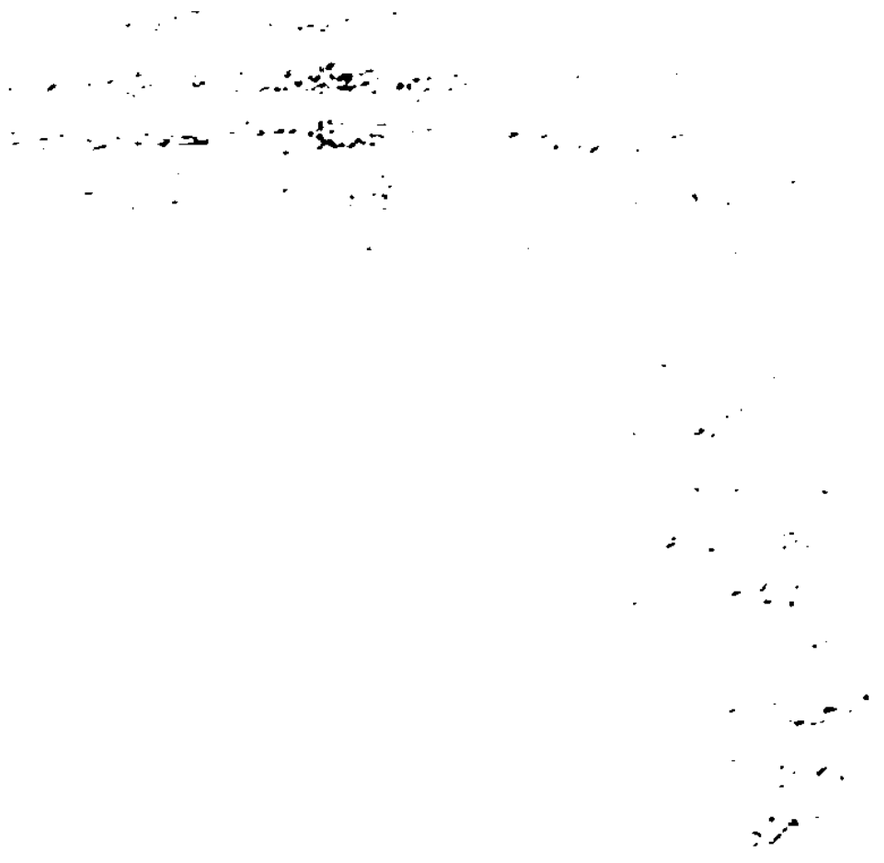
"Tüm hazırlıkları yaptıktan sonra geriye kalan tek şey bulduğumuz donörden kalbi almaktı." Kasaptan bir parça et almış gibi rahat bir hareketle omuzlarını silkti. "Dün o piçin kalbi alındı ve Tunus'a takıldı. Bunu bizzat yapan kişi Elay'dı."

"Duha yaşasın diye birini kurban ettiniz ve ondan piç diye mi bahsediyorsun?" Çatık kaşlarla ona bakarken yaptıklarını onaylamadığımı açık bir şekilde gösteriyordum. Evet, Duha'nın yaşamasını çok istiyordum ve Elay'ın yerinde olsaydım aynı şeyi ben de yapardım. Ancak o yaşasın diye biri ölmüştü, hiç olmazsa saygıyı hak ediyordu.

"Kalbi kimden aldınız? Karun bak, eğer masum birine kıydıysanız bunun vebalinden kurtulamazsınız," dediğimde Karun gözlerini yola kenetleyerek yüzünü buruşturdu.

"Onun için üzülmene gerek yok, ciğeri beş para etmez biriydi." Umarım bu konuda yalan söylemiyordu.

Acaba Duha'ya kimin kalbini vermişlerdi?

12

ESKİ YÂRİN ÖMRÜNÜ VER ALLAH YENİSİNE

"Konu sevdiklerimizi korumak olunca en masum olanımız bile günaha tapardı."

Ninova

Zaman tüm acıların merhemi derlerdi ama öyle değilmiş. Aradan aylar geçmesine rağmen yüreğimdeki kederden eksilen hiçbir şey olmamıştı. Ablamdan kalan boşluğu hiçbir şeyle dolduramıyordum, onun yerini doldurmayı da istemiyordum. Ölümünün üzerinden üç ay geçmesine rağmen acım hâlâ ilk günkü gibi tazeydi. Herkes bana bunun hemen geçecek bir şey olmadığını, birkaç yıl sonra biraz daha iyi hissedeceğimi söylüyordu. Hayır, aradan yüz yıl da geçse daha iyi hissetmeyecektim.

Bu üç ay bana kendimi daha iyi hissettirmediği gibi Melek'ten de her şeyini almıştı. Motor kabiliyetlerini tamamen kaybetmişti. Felçli hastalar gibi artık elini bile kıpırdatırken çok zorlanıyordu. Tek yaptığı bizi dinlemek, gözleriyle odadakileri takip etmek ve çektiği acıların içinde güçlükle de olsa konuşmaya çalışmaktı. Her an onun kötü haberini alabilirdik ama hiçbirimiz buna hazır değildik.

Aradan geçen bu aylarda güzel olan tek gelişme Duha'nın sağlığına kavuşmasıydı. Şükürler olsun ki hiçbir aksilik çıkmamış ve her şey Karun'un planladığı gibi gitmişti. Kalbi yasa dışı yollarla bulduklarını saklamak için basına Duha'nın tedavi olmak üzere yurt dışına gittiği haberini sızdırmışlardı. Nakil ameliyatı başarıyla geçince Duha yurt dışında ameliyat olmuş gibi bir izlenim yaratmışlardı. Karun bunun için yurt dışındaki bir hastaneyle bile anlaşmıştı. Duha'nın orada ameliyat olduğuna dair kanıtları hazırlamıştı. Karun işini asla şansa bırakmazdı.

Yalnız hem Duha'nın hem de benim merak ettiğimiz tek bir şey vardı. Onu yaşatmak için kimin kalbini almışlardı? Bunu ne kadar sorarsak soralım Karun ve Elay bu konuda tek kelime etmiyordu. Sadece onlar değil, Kadem ve Kenan da bunu sır gibi saklıyordu. Onlar gerçeği bizden sakladıkça daha çok merak ediyorduk. Er veya geç öğrenecektik, bunu sonsuza kadar gizleyemezlerdi.

Doktorların kontrolünde olduğum için bir şekilde gebeliği korumayı başarmıştık. Bebeğim artık sekiz aylıktı. Günün yarısını evde duvarlara bakarak geçiriyordum, kalan yarısını da hastanede Melek'in yanında. Düşük tehlikesi ortadan kalkmadığı için son ana kadar rahat bir nefes alamayacaktık. Onu

Nirvana

sağ salim dünyaya getirsem başka hiçbir şey istemiyordum. Son günlerde bana dayanma gücü veren tek şey Karun ve bebeğimdi.

Sıklıkla olduğu gibi yalnız kalınca yine kendimi odama kapatmıştım. Gazel'in Defne'ye aldığı müzik kutusunu açıp o alıştığım melodiyi dinlerken sırtımı yatak başlığına yaslamıştım. Ablamı hissetmek istercesine boynumdaki kolyeye dokunurken yine boş gözlerle karşımdaki duvara bakıyordum. Kafamda dinmek bilmeyen bir matem havası olduğundan artık hiçbir şeyden keyif almıyordum.

Odamın kapısı açılınca Karun içeri girdi. Hastanede Melek'in yanında olduğu için onu evde görmeyi beklemediğimden şaşırmıştım. "Neden eve geldin?" diye sorduğumda kısa bir an kapının önünde duraksadı. Soru sorma şeklimden onu görmekten hoşlanmadığımı düşünmüş olmalıydı.

Yüz ifadesi değişirken mavi gözlerindeki dalgalanmayı gördüm. "Beni görmekten rahatsız mısın?"

"Hayır." O içeri girmeden hemen önce yine ağladığım için sesim çatallaşmıştı. "Eve gelmeni beklemediğim için şaşırdım."

En nefret ettiği şey onu kendimden uzaklaştırmamdı. Öyle olmadığını anlayınca rahatlayarak nefesini verdi. "Duş alıp çıkacağım." Bana doğru yürürken elinde bir tabak yeşil erik tuttuğunu daha yeni fark ediyordum. "Belki canın çekmiştir diye sana erik aldım." İç çekerek tabaktaki eriklere bakıyordum. Ondan ilk kez erik istediğimde almadığı için her fırsatta bana erik alıyordu.

Tabağı yatağımın yanındaki komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Nasılsın?" Bunu sorarken gözlerini dahi kırpmadan yüzümü izliyordu. "Ağrın sızın varsa hemen hastaneye gidelim." Bir yerim ağrıyınca bunu ondan saklayacağımı düşündüğünden mimiklerimi analiz ediyordu. Ne kadar bakarsa baksın yüzümde göreceği acıların biri bile fiziksel değildi.

"Bedenen iyiyim." Keyifsiz bir sesle konuşup tabaktaki eriklerden bir tane aldım. "Ama duygusal olarak berbatım."

"Biliyorum." Yüzümü hafifçe okşayıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ablama olanlardan sonra psikolojik açıdan hiç iyi olmadığımı biliyordu.

"Hiç geçmeyecek gibi geliyor, geçmiyor da." Sesi bir kadife yumuşaklığında çıkarken elini yüzümden çekti. "Ama zamanla acın daha katlanılır bir hâle gelecek." Umarım öyle olurdu, bu acıyla yaşanılmıyordu.

Karun beni biraz neşelendirmek için bluzumu yukarı sıyırıp kocaman karnımı açığa çıkardı. "Kızım nasıl?" Son zamanlarda hep yaptığı gibi elini yine karnımın üzerinde gezdirdi. Onun için günün en güzel saatleri bebeğimizin hareketlerini hissettiği anlardı.

Karun içeri girene kadar Defne'nin tekmeleri hiç kesilmemişti. Fakat şimdi durduğu için babasının elinin altında hiç kıpırdamıyordu. Karun büyük bir sabırla elini karnımda gezdirmeye devam edip, "Bugün neden bu kadar uslu?" diye sordu. "Dün gece sen uyurken bile tekmeliyordu."

İğneleyici bakışlarım onu bulsa da ona nasıl baktığımı görmedi çünkü başını eğmiş, pürdikkat karnıma bakıyordu. "Ben uyurken de mi karnımı röntgenliyorsun?"

Savunmaya geçerek hızlıca, "Hayır," dedi. Şişkin karnımı okşarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Dün gece uyku tutmayınca kızımla biraz sohbet ettim." Eğilip sıcak dudaklarını karnıma bastırınca içim titremişti. Yavaşça başını çekip bir okyanusu andıran mavi gözlerini bana çıkardı. "Onunla konuşmak bile bana iyi geliyor."

Karun daha cümlesini yeni bitirmişti ki Defne yine tekmelemeye başlayınca gözlerini büyüttü. "Bunu gördün mü?" Heyecanlanarak hemen başını eğip yüzünü karnıma yaklaştırdı. "Babasının sesini tanıdığı için karşılık veriyor."

"Daha seni sesinden tanıyacak durumda değil."

"Babasına çekmişse anne karnında bile sesimi tanır." Böbürlenip bu sefer de başını karnıma yasladı. Kulağını karnımın tam üstüne yaslayıp Defne'nin hareketlerini dinliyordu. "Ben seni topuklu ayakkabının tıkırtısından tanıyorsam, kızım da pekâlâ beni sesimden tanıyabilir."

Sinirlerimi bozduğu için uzun zaman sonra ilk kez tebessüm ettim. Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye başladım. "Bir ay sonra onu kucağımıza alacağız ama zamanlaması çok kötü." Bu psikolojiyle onunla nasıl ilgilenecektim, hiç bilmiyordum.

"Sana katılmıyorum, zamanlaması çok iyi." Karun parmaklarımın altında gevşemeye başladığı için sesi mırıltıyla çıkıyordu.

Başını karnıma yaslamış, gözlerini yumarak bebeğimizin hareketlerini dinliyordu. Bunu yaparken de kendini benim dokunuşlarıma bırakmıştı. "Melek'in hiç zamanı kalmadı ve o, Defne'yi görmeyi çok istiyor." Sesinde bir kırılma hissettiğimde içini çekti. "Melek sanki gitmek için onu bekliyor."

Benim bilmediğim ne biliyorsa yutkundu. "Neredeyse her gün bana doğuma kaç gün kaldığını soruyor." Kalbim teklemişti.

"Melek'in artık yaşadığı hayat, hayat değil," diye fısıldarken dün olanları hatırlamak bile beni yeniden ağlatabilirdi. "Dün yatağında acılar içinde kıvranırken attığı çığlıkları unutamıyorum." Beynindeki illet onu içten içe tükettiği için çok canı yanıyordu.

Son aylarda Karun gününün çoğunu onunla geçirdiği için Melek'in o can yakıcı krizlerine büyük ihtimalle denk gelmişti. "Kimi kaybediyorum ben, Saka?" Yavaşça başını karnımdan ayırıp bana bakarken mavi irisleri titriyordu. Bir kurşunun kristal bir camı parçalaması gibi paramparça olmuş gözlerle beni izliyordu. "Her geçen günle bana biraz daha veda eden yeğenim mi yoksa kız kardeşim mi?"

Titreyen parmaklarla yanağına dokundum, nasıl hissettiğini tahmin bile edemezdim. "Bu aşamada bir önemi var mı?"

Yanağını avucumun içine yaslayıp içli gözlerle, "Hayır," diye fısıldadı. "Melek hangi sıfatla hayatımda olursa olsun yokluğu daha az acıtmayacak."

"Levent'i çağırmalısınız." Bunu söylerken tepkisini kestiremediğim için sesimi olabildiğince sıcak çıkarmaya çalışıyordum. "Melek'in son anlarında yanında olmalı. Gurur'la ikiniz inadı bırakıp onu çağırın yoksa Levent sizi asla affetmez." Melek'le vedalaşma hakkını ondan alırlarsa Levent'in tepkisi çok yıkıcı olabilirdi.

Karun isteksizce başını salladı, haklı olduğumu biliyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki telefonu çalınca ayağa kalkıp cebindeki telefonu çıkardı. "Seni dinliyorum, Kenan." Bana sırtını dönerek pencereye doğru bir adım atmıştı ki Kenan ona ne söylediyse adımları durdu. "Anlamadım?" Kötü bir haber almış gibi sırt kasları gerilmişti. "Ne demek boşanmış? Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Bir süre Kenan'ı dinledi ama daha sonra yüz kızartıcı küfürler savurarak telefonu kapattı. Bana döndüğünde yüz ifadesi şaşkın olduğu kadar kızgındı da. "Gurur ve Farah boşanmış!" Ağzım bir karış açıldı, buna hiç ihtimal vermediğim için afallamıştım. O iki aptal boşandı mı?

"Bir yanlışın olmalı." Aceleyle yataktan çıktım, duyduklarımdan sonra neye uğradığımı anlayamamıştım. "O ikisinin açılmış bir boşanma davası yok ki nasıl boşanabilirler?"

"Varmış!" Karun sertçe konuşup sinirli adımlarla kapıya yürüdü. "Davayı Farah açmış ve bugün de duruşmaları varmış." Yürümeyi bırakıp bir

anda bana döndüğünde yüz ifadesi sarsıcıydı. "Gurur bana bundan nasıl bahsetmez? O piçi her gün görüyorum, karısının ona boşanma davası açtığını nasıl saklar!"

Bir hışımla odadan çıkmıştı. Karun'un arkasından aval aval kapıya bakarken olanların şokundan bir türlü çıkamıyordum. Gurur bir şeyleri saklamak konusunda çok iyiydi, o istemediği sürece kimse neyi olduğunu anlayamazdı. Peki, Farah böyle önemli bir şeyi bizden nasıl saklayabilmişti? Farah'ın canını sıkan bir şeyler olduğunu anlamıştım ama evliliğini bitirecek kadar ciddi bir şeyler olduğunu bilmiyordum.

Normalde olsa Farah'ın açtığı boşanma davasından hemen haberimiz olurdu ama son günlerde derdimiz başımızdan aşkındı. Ablamın ölümü, gebeliğimin riskleri, Duha'nın ameliyatı ve Melek'in durumu... Her şey üst üste geldiği için kendimizi kaybetmiş durumdaydık. Bu yüzden hiçbirimiz Farah ve Gurur'un boşanma aşamasında olduğunu anlayamamıştık.

İkisi her gün yüzümüze karşı her şey yolundaymış gibi rol yapıp durmuştu. Bunca derdin arasında aslında hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlayamamıştık. Telefonumu alarak terasa çıktım. Olanları bizzat ondan duymak istediğimden Farah'ı aradım. Daha bugün boşanmıştı, eminim o da hiç iyi değildi. Boşanma davasını açan o olabilirdi ama biten bir evlilik seven insanlarda derin bir acı bırakırdı.

Onu bu kadar çok severken Gurur'dan nasıl boşanabilmişti? Bunu yapmak için çok önemli bir sebebi olmalıydı. Acaba evliliklerini bitiren şey Leyla olabilir miydi? Belki de Farah'ın boşanma kararı almasının nedeni buydu. Telefonunu açsaydı ona neler olduğunu sorabilirdim ama Farah'ın telefonu kapalıydı.

Farah ve Gurur'un neden boşandıklarını bilmiyordum. Henüz ikisiyle de görüşme fırsatım olmamıştı. Bu sabah Kenan arayıp onların boşandığını söyleyince Karun, Gurur'la konuşmak için evden çıkmıştı. Farah'a ulaşamayınca ben de biraz kafa dağıtmak için karşı komşumuz Tunuslara gelmiştim. Günün kalanını Elay'la geçirmiştim. Bir süre Elay'la sohbet etmiş ama kendimi çok hâlsiz hissettiğim için daha sonra yukarı çıkıp uyumuştum. Duha'nın evinde de bir odam olduğu için hiç yabancılık çekmiyordum.

Ne zaman Gazel'i düşünsem bedenimdeki tüm enerjiyi tüketene kadar ağladığımdan uyandığımda hava kararmıştı. Ablam öldüğünden beri kendimi iyice salmıştım, artık ne giyimime özeniyordum ne de makyaj yapıyordum. Dışarıdan bana bakan biri bile ağır bir depresyonda olduğumu hemen anlardı.

Karnım kocaman olduğu için bacaklarım hafif açık bir şekilde yürümeye alışmıştım. Salona geçtiğimde Duha'nın işten döndüğünü gördüm. Karun eve uğrayıp beni bulamayınca o da buraya gelmişti. Duha son zamanlarda hep yaptığı gibi bir dedektif edasıyla gözlerini kısmış, Karun ve Elay'a bakıp duruyordu. "Bana kimin kalbini verdiniz?" Bunu öğrenmeden rahat nefes alamayacaktı.

Elay bacak bacak üstüne atmaya kalkıştı ama davul gibi göbeği yüzünden bunu yapamadı. Koltuğa yayılıp bacaklarını öne doğru uzatırken hep aynı konunun açılmasıyla artık fenalık geçirecekti. "Kendi iyiliğin için bilmesen daha iyi." Aklına ne geldiyse istemsizce yüzünü buruşturdu. "Kimin kalbini aldığını bilirsen ne dırdırın biter ne de kahrın."

Karun beni görünce tebessüm ederek hemen ayağa kalktı. "Uyanmışsın." Yanıma gelip koluma girerek yürümeme yardım etti.

Beni kalktığı koltuğa oturtup rahat edeyim diye sırtımın arkasına bir yastık koydu. Karun yanıma oturduğunda meraklı bakışlarım onun üzerindeydi. "Kimin kalbini aldığınızı Duha'dan saklıyorsunuz ama bana niye söylemiyorsunuz?"

"Çünkü senin ağzında bakla ıslanmıyor." Elay tam karşımdaki koltukta olduğu için iğneleyici bakışlarını üzerimden çekmiyordu. "Gerçeği bilirsen hemen Duha'ya yetiştirirsin."

Ona göz devirmemek için kendimi zor tutarken omuzlarımı dikleştirdim. "Duha'ya söylemezdim."

Karun sinirlerimi bozarak güldü. "Dakikasında söylerdin."

İnat ederek, "Söylemezdim," dediğimde Duha gülüşünü saklamak için başını hafifçe öne eğdi.

"Söylerdin geveze kuş. İkimizi ilgilendiren konularda her şeyi birbirimize yetiştiriyoruz." Ne yazık ki haklılık payı vardı. Duha'yla aramızda hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmazdı.

"Kimin kalbini almış olabilirsiniz ki?" Düşünürcesine mırıltılar çıkarırken sırasıyla Karun ve Elay'a bakıyordum. "Benden bile sakladığınıza göre belli ki tanıdığımız birinin kalbini aldınız." Bir yabancının kalbini alsalardı

Nihova

bunu saklama gereğine girmezlerdi. "Ne bu gizem, sanki Serhat'ın kalbini aldınız." Alay ederek söylediklerimle Karun ve Elay gözle görülür bir şekilde tedirgin oldu.

Öylesine söylediğim bir şeyin onları bu kadar endişelendirmesini beklemiyordum. İkisi de buz kesmiş, yüzleri bembeyaz olmuştu. Duha bundan gerisini çok hızlı çözmüş gibi gözlerini belertti. Son söylediklerimden nasıl bir sonuca vardı, bilmiyordum ama suratı kireç gibi solmuştu. Parmaklarının arasındaki kadeh yere düşüp fayansların üzerinde yuvarladığında sertçe yutkundu.

Tüm bedeni kaskatı kesildiğinde bir ölüm ağırlığıyla başını çevirip omzunun üzerinden Elay'a baktı. Siyah gözlerindeki karmaşa tüm yüzüne yayılırken zar zor konuşmuştu. "Bana..." Sesi fısıltıyla çıktığında birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Onun..." Alacağı cevaptan çok korkuyor olmalı ki sesi kısıldı. "Serhat'ın," diyerek gözlerini Elay'ın mavilerine kenetledi. "Kalbini vermiş olamazsın, değil mi?" Anlamadım?

"Ne?" Şakayla söylediğim bir şeyin gerçek olma ihtimaliyle gözlerimi belerterek Karun'a döndüm. "Ona Serhat'ın kalbini mi verdiniz?"

"Nefesim, biz artık evimize gidelim." Karun hemen ayağa kalkıp kolumu tutarak beni kapıya yürüttü. Bunu yaparken yüz ifadesi çok telaşlıydı, kaçar gibi bir hâli vardı.

"Karun bıraksana kolumu." Ona zorluk çıkarıp Duha'nın yüzüne bile bakamayan Elay'ı gösterdim. "Eski yârin ömrünü gerçekten yenisine verdi mi, bilmek istiyorum."

Karun kaşlarını çatarak bana Duha'yı gösterdi. Duha bir çılgınlık yapmadan önce Elay'dan cevap beklediği için gözlerini bile kırpmadan karısına bakıyordu. Karun kulağıma doğru eğilip kısık bir sesle, "Tunus olaya uyanmadan buradan çıkmalıyım yoksa beni kurşuna dizer," derken sesindeki panik azımsanamazdı.

Hızla ona döndüğümde dehşete kapılmıştım. "Ona gerçekten Serhat'ın kalbini mi verdiniz?"

"Yavrum şu şaşırma işini yolda yap, yürü gidelim." Tek kelime etmeme izin vermeden kolumdan tuttuğu gibi beni salondan çıkardı. O panikle Duha'nın evinden nasıl çıktığımızı hiç anlamamıştım.

Kendi malikânemize geldiğimizde Karun tüm adamlarını bahçeye topladı. "Tunus piçi buraya baskın yaparsa sakın onu içeri almayın!" Yediği haltın büyüklüğünü bildiği için gereken tüm tedbirleri alıyordu. Elay'ın eski

Nihova

kocasının kalbini Duha'ya nasıl verirdi! Çıldıracaktım. Bu kadar ileri gitmelerini beklemiyordum.

Eve girdiğimizde doğrudan büyük salona geçtik. Çağıl, nişanlısıyla buradaydı ama yüzü gözü tanınmaz hâldeydi. Çiçek ilk yardım setinin içinden çıkardığı pamuğa tentürdiyot dökerek Çağıl'ın yüzüne pansuman yapıyordu. Onların tam karşısındaki koltuğa otururken içim acıyarak Çağıl'ın yüzündeki kanlara baktım. "Gurur mu yaptı bunu?"

Öğrendiğime göre Gurur'un bugünkü duruşmasına katılmıştı ama Farah'ın tanığı olarak. Çiçek gazlı bezi onun yanağındaki morluğa biraz sert bastırmış olmalı ki Çağıl kısık bir sesle inledi. "O piç, amcam sıfatında bulunduğu için ona karşılık veremiyorum."

"Buna kalkışırsan ecdadını sikerim." Karun sert bir sesle onu uyararak yanımdaki koltuğa oturdu. "Sana ne yaparsa yapsın o senin amcan, saygını koru." Çağıl'ın burnundan ve dudaklarından akan kanı görünce kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Gurur yine sana karşı merhametli davranmış, daha fazlasını hak ediyorsun."

Gurur yetmezmiş gibi bir fırça da Karun'dan yiyince Çağıl homurtuyla karışık bir ses çıkardı. "Bu kadar kızacağı bir şey yapmadım."

"Ulan piç, adamın karısının tanığı olarak adliyeye gitmişsin! Boşanmalarında artık senin de katkın var."

Çağıl, Çiçek'i durdurarak yönünü abisine çevirdi. Yanındaki ıslak mendillerden birini alıp burnunda ve patlayan dudağında kuruyan kanları silmeye başladı. "Farah beni aradığında hiçbir şekilde o duruşmaya gitmeyi kabul etmedim ama kız ağlayarak boşanmak istediğinden bahsetti. Onun tanığı olmam için bana yalvardı."

Karun tek kaşını yukarı kaldırdığında kardeşine olan bakışları iğneleyiciydi. "Sen de dayanamayıp amcanın karşısında mı durdun?"

"Hayır, bunu ikisinin iyiliği için yaptım." Dudaklarının üstüne mendili bastırıp yüzünü temizlemeye çalışırken yaptığı şey için pişman değildi. "Onların çok güzel bir ilişkisi vardı ama temeli zayıftı. Bu yüzden en küçük bir darbede kırılmaya mahkûmdu. Eğer Gurur zorla Farah'ı yanında tutmaya çalışsaydı bir süre sonra ilişkileri sizinkine benzeyecekti."

Sinirlenerek yerimde dikleştim. "Ne varmış bizim ilişkimizde?"

"Ne yok ki?" Çağıl'ın eleştirel bakışları Karun ile ikimizin üzerinde gezindikçe boğazına yapışmamız an meselesiydi. "Şimdilerde ikiniz de biraz

duruldunuz ama geçmişte birbirinize yapmadığınız şey kalmadı. Onlar da sizin gibi toksik ve tehlikeli bir ilişkinin içine girsin istemedim."

"Karun şu kardeşine bir şey söyle, dürüstlüğü sinirlerimi bozuyor!"

Çağıl kendini tutamayıp güldü ama patlayan dudağı yüzünden bu küçük eylem bile canını yaktı. İniltisini bastırmaya çalışırken ona bu kadar sert vurduğu için kısık bir sesle Gurur'a küfretmişti. "Daha sağlam bir şekilde başlamaları için bu boşanmanın yaşanması gerekiyordu. Eğer birbirlerini gerçekten seviyorlarsa zaten birlikte olmanın bir yolunu bulurlar." Haklı olabilirdi, ayrılık her zaman bir son değildi. Bize son gibi gelen şeyler bazen daha güzel şeylerin başlangıcı olabilirdi.

Dışarıdan üst üste silah sesleri gelince bu baskını beklediğimiz için Karun'la hiç keyfimizi bozmadık fakat Çiçek tiz bir çığlık atarak Çağıl'ın koluna yapışmıştı. "Sakin ol, gelin hanım." Karun hiç istifini bozmadan bakışlarını pencereye çıkardı. "Tunus piçidir, birazdan gider."

Çağıl nişanlısını yatıştırmak için Çiçek'e tebessüm ederek ona kapıyı gösterdi. "Kurşun sesleri seni korkutuyorsa yukarı çıkıp odamda bekle ama camlardan uzak dur."

Her kurşun sesiyle Çiçek istemsizce irkilirken, "Yanında kalmak istiyorum," dedi kısık bir sesle. Hemen ardından meraklı bakışlarını bana dikti. "Duha Bey neden evimize saldırıyor?" Bunu sorarken Çağıl'ın gülümsediğini görmemişti. Burayı evi olarak görmesi Çağıl'ın çok hoşuna gitmişti.

Benden bir cevap bekleyen kıza yanımda oturan hayvan herifi gösterdim. "Neden bunu Karun'a sormuyorsun? Belki sana Serhat'ın kalbini alıp nasıl Duha'ya verdiğini anlatır."

Çiçek gözlerini kocaman açtığında Çağıl yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Anlamadım?"

"Valla ben de pek anlamış değilim." Kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik Karun'a bakmaya başladım. "Neler olduğunu sen bize anlatmak ister misin?"

Korumalar onu bahçeye almadığı için Duha dışarıda bağırıp rastgele ateş ederken Karun güvenli alanında olduğu için sırıttı. Kapıya diktiği adamları Duha'yı içeri almazdı. "Bu piç yapılan iyilikten hiç anlamıyor." Masumu oynayıp bize pencereyi göstererek dışarıdaki silah seslerine dikkat çekti. "Onun hayatını kurtardım, bana böyle mi teşekkür ediyor?"

"Yahu adama karısının eski kocasının kalbini vermişsin. Bu cümleyi kurarken bile beynim yandı, ne teşekkürü bekliyorsun?" Kızgın mıydım yoksa

mutlu veya şaşkın mı, bunu bile anlayamıyordum. Kırlenti alıp Karun'un kafasına sertçe vurdum. "Memlekette onca insan varken nasıl ona Serhat'ın kalbini verirsin!"

Karun benim gazabımdan kurtulup ayağa kalkarak benden en uzak koltuğa oturdu. Bunu yaparken gülmeden duramıyordu. "O piçten aldığım en iyi intikam bu, bunun bir üstü yok." Nihayet o üç yüz seksen üç günün intikamını Duha'dan almış gibi gözlerinde şeytani parıltılar vardı.

Dudaklarından erkeksi bir kıkırtı dökülürken ne kadar eğlendiğini saklayamıyordu. "Kalan tüm hayatını Serhat'ın kalbiyle geçirecek. Elay ne zaman başını onun göğsüne yaslasa sikik düşüncelere kapılacak. *Acaba eski kocasının kalbini mi dinliyor*, diye düşünüp çıldıracak."

Dışarıdan gelen her kurşun sesi Duha'nın öfkesini yansıttığı için Karun utanmasa kutlama yapacaktı. Duha'ya bundan daha büyük bir kazık atamazdı. Ne düşünüyorsa yeniden gülmeye başladı. "Sabaha kadar uyuyamayacak."

"Gerçeği öğrenmesi seni bu kadar mutlu ettiyse neden gerçeği şu zamana kadar ondan sakladın?" diye sorduğumda dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı.

"Elay ilk altı ay ondan saklamamız konusunda beni ikna etti. Tamamen iyileşmeden her şeyi öğrenirse bu onun için ölümcül olabilirdi. Dışarıdaki kükreyişlerine bakılırsa eski sağlığına kavuştu." Bedeni yeni kalbine uyum sağladığı için artık hiçbir sağlık sorunu kalmamıştı.

Çağıl kısa bir an kendini Duha'nın yerinde hayal etmiş olmalı ki başını iki yana sallayarak silkelendi. "Oğlum küfür gibi bir şey lan bu. Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydın?"

"İnsan kalbi her sokak başında satılmıyor, piç kurusu." Karun kolunu koltuğun kenarına dayayıp arkasına yaslandı. "Bu kadar ileri gitmeseydim o it şimdiye eceline kavuşmuştu."

Çiçek ilk yardım çantasını toplayarak ayağa kalkarken gözlerinden uyku akıyordu. O da bu ailenin gelini olduğu için en az bizim kadar hastaneden çıkmıyordu. Melek hastanedeyken bir gece evde kalsak iki geceyi onun yanında geçiriyorduk. Çiçek yumuşak bir sesle konuşup, "Biraz uyuyacağım, size iyi geceler," dedi.

"Benim odamda uyuyabilirsin." Çağıl bu konuda fazla hevesli göründüğünde Karun kaşlarını belli belirsiz çattı.

Nihova

"Misafir odalarından birinde kalacak ve gece onun odasına gitmeye kalkışırsan bir posta dayak da benden yersin."

Çağıl saf bir merakla, "Neden?" diye sorduğunda Karun'un ona olan bakışları sakin, kontrollü ama kararlıydı.

"Nedim'e sözüm var, düğüne kadar parmağının ucuyla bile Çiçek'e dokunmayacaksın." Açık bir şekilde kardeşine meydan okuyarak cebindeki telefonu çıkardı. "Düğüne kadar bekleyemeyeceğini düşünüyorsan arayayım abisini, derdini ona anlat."

"Siktir git, piç!" Çağıl küfrederek ayağa kalkarken sinirden dişlerini sıkıyordu. "Melek o hâldeyken sence başka şeylerin peşinde koşacak bir adam mıyım? Çiçek rahat etsin diye odamda kalmasını söyledim."

Karun'un çalan telefonu hepimizi susturmaya yetmişti. Telefonu kulağına yaslayıp karşı tarafı dinlediğinde göz bebekleri büyüdü. Yüzündeki tüm mimikler donduğunda kötü bir haber aldığını anladık. Kaşlarının kavisi ürkütücü bir ifadeyle çatılınca boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıkararak hemen ayağa kalktı. "Kim bizim gelinimize kurşun sıkmaya cüret eder!" Hangi gelinden bahsediyordu?

Çiçek ile ikimiz yutkunarak birbirimize baktık. Kalenderlerin iki gelini buradaydı ve iyiydi; peki, diğer gelin... Farah! "Karun bu ne demek oluyor?" Korkudan kalbim teklerken hemen yanına gidip kolunu tuttum. "Farah iyi mi?"

Karun telefonu kapattığında hepimiz nefesimizi tutarak ona bakıyorduk. Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle bize bakarken parmaklarının arasındaki telefonu sertçe sıkıyordu. "Tozlular yolda saldırıya uğramış." Dudağının kenarı seğirdiğinde dişlerini gıcırdatarak sıktı. "Ümit... Ümit ölmüş, Farah yaralı."

Hiç vakit kaybetmeden hepimiz hemen evden çıktık, Ümit Bey'in zamansız kaybıyla sarsılmıştım. O iyi bir adamdı, onu ilk kez bu evin bahçesinde görmüştüm. Gurur ülkeye yeni döndüğü için sinirlenip malikâneyi basmıştı. O gün yanında eski bölge liderlerinden Korhan Hanzade de vardı. Tereddüt bile etmeden Korhan'ı öldürmüştüm ve Ümit Bey, orada beni savunmuş, hanemi koruduğumu söylemişti.

Onu yakından tanımıyordum ama tanıdığım kadarıyla adil bir bölge lideri, iyi bir koca ve çok iyi bir babaydı. Farah'la iyi bir baba kız ilişkisi vardı. Farah babasına tapardı hatta onu herkesten daha çok severdi. Babası ölürken Farah orada mıydı? Farah'ın yaraları ne boyutta, bilmiyordum ama yaranın en büyüğünü babasının kaybıyla almıştı. Ümit'in o ölüm anını hiç

Nihova

unutamayacaktı, bunu biliyordum çünkü Gazel'in son hâli aklımdan hiç çıkmıyordu.

Farah'ın en güvenli sığınağı yıkılmıştı.

Tüm geceyi hastanede Tozlulara destek olmaya çalışarak geçirmiştik. Kimse bu saldırının nasıl başladığını ve kimlerin işi olduğunu bilmiyordu. Henüz kimse bunu araştıracak durumda değildi, Tozluların acısı çok tazeydi. Farah sırtından vurulmuştu, yani omzunun biraz yakınlarından. Şükürler olsun ki kurşun hayati bir organına denk gelmemişti. Ameliyatı iyi geçmişti ama henüz normal bir odaya alınmamıştı. Ne zaman uyanacağını bilmiyorduk fakat dışarısı mahşer yeriydi.

Ümit'in öldüğünü duyan tüm bölge liderleri hastaneye akın etmişti. Yanlarında sayısız korumayla hastaneye geldiklerinden dışarısı gazeteci kaynıyordu. Hastaneye her giren çıkanı çekip onlardan küçük bir röportaj koparmak için birbirlerini eziyorlardı. Hastanenin yönetim kurulu harekete geçmiş ve basından kimseyi içeri almamaya başlamıştı.

Hastaneye akın eden sadece bölge liderleri değildi, Diyarbakır'daki akrabaları resmen ayağa kalkmıştı. Ümit'e bağlı olan tüm aşiret ağaları soluğu burada aldığından hastanede adım atacak yer yoktu. Karun ve Duha başta olmak üzere buradaki tüm liderler, Diyarbakır'dan gelenlerin sayısını görünce küçük çaplı bir şok yaşamıştı. Tüm şehir mi kalkıp geldi, anlamadık ki. Bugüne kadar hiçbirimiz Tozluların bu kadar çok destekçisi olduğunu bilmiyorduk.

"Bu ne? Koskoca hastaneyi doldurdular." Hastanenin bahçesini tıklım tıklım dolduran insanları gösterdim. Hepsi hastaneye sığmadığı için yarısı bahçede bekliyordu ve bunlar aslında hiçbir şeydi. Bu gelenler haberi alır almaz yola çıkanlardı, bir de henüz gelmeyenler ama yarına kalmadan gelecek insanlar vardı.

Dün geceden beri hastaneye akın eden insanların sayısı Karun'u da şoke etmişti. "Bu gördüğün sadece küçük bir kısmı." Bunları söylerken ne kadar şaşkın olduğunu saklayamıyordu. "Duyduğuma göre Diyarbakır'dan yola çıkan düzinelerce araba varmış. Dün geceden beri Diyarbakır'dan kalkan uçak seferleri bile hıncahınç doluymuş."

Nihova

Hastanenin terasından aşağıya bakarken Karun hâlâ çok şaşkındı. "Ümit'in elinin altında bu kadar büyük bir güç olduğunu hiç bilmiyordum." Sadece o değil, bence hiçbir bölge lideri bunu bilmiyordu ama artık hepsi bunun farkındaydı.

"Tüm bu gücün Farah'a geçmesine ne demeli?" Aşağıdaki izdihamı ona göstererek atladığımız bir detaya değindim. "Tüm bu insanların yeni ağası artık Farah ve aynı zamanda Tozluların yeni lideri. Elindeki gücü kullanmayı bilirse kendini zirveye taşır ama bunu yapamazsa silinip gider."

"Hiçbir şey onun için kolay olmayacak." Karun'un omuzları düştüğünde Ümit Bey'in zamansız ölümüyle yüzünü sertçe ovuşturdu. "Dün geceden beri tüm bölge liderleri Tozluların ne kadar köklü bir aşiret olduklarını gördü. Bir kadının onları ezecek bir gücü elinde tutmasını istemeyeceklerdir. O masaya oturmasın diye her yerden onu zayıflatmaya çalışacaklardır."

Bahçedeki dudak uçuklatan kalabalığı gösterdi. İnsanlar neredeyse sokaklara taşacaktı. "Bu insanların hepsi erkek egemenliğini savunan eski kafalı insanlarsa, Farah'ın işi daha da zor. Hiçbiri bir kadına itaat edip ona bağlı kalmayı istemeyebilir. Ya Farah'ın yerine abisi Caner'i liderliğe getirmeye kalkışırlarsa?" Farah birden fazla cepheyle savaşmak zorundaydı. Hem bölge liderlerine hem de aşiret ağalarına kendini kabul ettirmeliydi. Hepsinin onun karşısında durma ihtimali çok yüksekti.

Karun'un düşündüğü şeyler iç karartıcı olmalı ki sıkıntıyla nefesini verdi. "Artık yanında onu koruyan babası ve onu destekleyen bir kocası yok. Bu insanlara karşı yalnız, bir orduya tek başına kafa tutabilir mi, bekleyip göreceğiz."

"Ne demek kocası yok?" Bunu sorarken kaşlarım çatılmıştı çünkü Farah'ın Gurur'a her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. "Boşandılar diye Gurur kıza düşman olacak değil ya. Her yerden saldırıp Farah'ı yıkmaya çalışacaklar ve o daha babasını yeni kaybetti."

Tüm sinirimi Karun'dan çıkarmak ister gibi ters bakışlarımı ona çıkardım. "Amcan olacak herif hangi cehennemde? Buraya gelip Farah'ın yanında dimdik durmalı." Farah tek başına tüm bu insanların üstesinden gelemezdi ama Gurur'un desteği çok işine yarardı.

Karun, Gurur'la konuşmuş olmalı ki ifadesi çok umutsuzdu. "O piçi hiç tanımıyorsun." Bakışlarını benden çekerek önüne döndü. "Bir kez birini kendi içinde bitirdi mi, asla arkasına dönüp bakmaz."

"Farah'ın hastanede olduğunu ona söyledin mi?"

Nihova

Karun başını ağır ağır sallayarak cebindeki sigara paketini çıkardı. "Normalde Farah'ın tırnağı kırılsa ortalığı birbirine katardı ama gördüğün gibi dün geceden beri kızın kaldığı hastaneye bile gelmedi." Gurur'un bu kadar keskin çizgileri olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Bir boşanmayla sanki Farah'la ilgili her şeyi o adliye salonunda bırakmıştı.

Karun son derece ciddi bir şekilde bana bakarken bu konuda yapılacak hiçbir şeyin kalmadığına inanmaya başlamıştı. "Gurur'u tanıyorum, ne onu görmeye hastaneye gelir ne de Ümit'in cenazesine katılır. Bir kez bitti derse bitmiştir, sen de zorlama artık." Bu saçmalıktı. Böyle bir günde birbirlerinin yanında olmayacaklarsa ne zaman olacaklardı?

Eve gitmek yerine Melek'in kaldığı hastaneye gelmiştim. Karun ve diğerleri benimle gelmemişti, onlar Tozluların olduğu hastanedeydi. Karun ve Duha onların bu zor zamanında ellerinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Melek'in odasına girdiğimde uyuduğunu görünce onu uyandırmaktan korktum. Üstelik yalnız uyumuyordu, Kadem de onun yatağındaydı.

Kadem günlerdir hastaneden hiç ayrılmıyor, sevgilisini burada yalnız bırakmıyordu. Kıyafetleriyle Melek'in tek kişilik yatağına uzanmıştı ve Melek yan bir şekilde yatıp başını Kadem'in göğsüne yaslamıştı. İkisi de derin bir uykudaydı ve aynı zamanda çok huzurlu görünüyorlardı. Onları uyandırmamak için kapıyı yavaşça çekerek kapattım. Melek her zaman böyle güzel bir uyku çekemiyordu.

Gurur'un tüm adamları Melek'in kapısının önünde nöbet tuttuğu için buradaki kadın korumalardan birine baktım. "Gurur nerede?"

"Terasa çıktı, Bige Hanım."

Hiç vakit kaybetmeden koridorda ilerleyip asansöre bindim. En üst katın düğmesine bastıktan sonra sabırsızca beklemeye başladım. Gurur'un Farah konusunda bu kadar katı olacağına inanmıyordum, onunla kendim konuşacaktım. Asansörden inip terasa çıktığımda buradaki masaların çoğu doluydu. Hastanede sigara içmek yasak olduğundan birçok kişi soluğu burada almıştı.

Etrafıma bakınca Gurur'un olduğu masayı gördüm. Ali onun sandalyesinin yanında ayakta durmuş, ona rapor veriyordu ama ikisinin de sırtı bana

dönüktü. Küçük adımlarla onlara yaklaştığımda Gurur'un, "Hayır," dediğini duydum. "Bu artık bizlik bir mesele değil, saldırının arkasında kimlerin olduğunu araştırmaya kalkışma."

"Abi, sikeceğim senin şu inadını!" Ali'nin sesi kızgın ve sertti. "Dün geceden beri ona bir şey olacak diye hiç uyumadın ama inat edip kızı görmeye gitmiyorsun. O kurşunu ona kimin sıktığını deli gibi öğrenmek istiyorsun ama araştırmama bile izin vermiyorsun. Ümit'in cesedinin üzerine Kalenderlerin gümüş parasını atmışlar, belli ki bu işi senin üzerine yıkacaklar!" Adımlarım duraksar gibi olmuştu. Olay yerinde Kalenderlerin kurbanlarının üzerine attığı kurt baskılı para mı bulunmuştu?

Her bölge liderini temsil eden bir sembol vardı ve gümüş para Kalenderlerin nişanıydı. İki yüzünde kurt baskısı olan parayı kim bulsa oraya bir Kalender'in uğradığını anlardı. Kalender erkekleri birini öldürdüklerinde düşmanlarına ibret olsun diye bunun bilinmesini isterdi. Bu yüzden kurbanın üzerine kurt baskılı gümüş parayı atarak o mekândan çıkarlardı.

Birileri Kalenderlerle bütünleşen bir parayı kullanarak iki aile arasındaki düşmanlığı harlamak istiyordu. Daha yeni Tozluların kaldığı hastaneden ayrılmıştım, gümüş para konusu hiç geçmemişti. Bu da demek oluyordu ki olay yerinde o parayı bulan kişi veya kişiler henüz diğerlerine bundan bahsetmemişti. Peki, Ali'nin bundan nasıl haberi olmuştu? Gurur'un içeride bir casusu olmalıydı.

Ali'nin son söylediklerini bile ciddiye almayan Gurur'un yavaşça omuzlarını silktiğini gördüm. "Tozluların ne düşüneceği sikimde değil. Ümit'in ölümünden beni sorumlu tutmak istiyorlarsa keyifleri bilir. Ancak bunun için bana savaş açarlarsa karşılık vermekten çekinmem."

Şaşkınlıktan Ali'nin omuzları gerilmişti. "Babasını öldürdüğüne inanırsa bizzat Farah sana savaş açar. O zaman da karşılık verecek misin?"

"Evet." Gurur bunu söylerken o kadar umursamazdı ki sadece Ali'yi değil, beni de çıldırtıyordu. "Kim olursa olsun, biri beni karşısına alırsa gerekeni yaparım! Şimdi daha fazla canımı sıkmadan kaybol." Ona inanmıyordum. Farah'ı bu kadar çok severken ona karşılık vermezdi.

Ali bezgince nefesini verip arkasını döndüğünde benimle göz göze geldi. Gurur konusunda bana bol şans diliyormuş gibi bakıp gitti. Yürüyüp bu inatçı herifin tam karşısındaki sandalyeye oturdum. Beni görünce kısa bir an parmaklarının arasındaki sigaraya baktı. Hamile olduğum için dumandan etkilenmemi istemiyordu. Etrafımızın açık olduğunu görünce sigarasını söndürme gereği duymamıştı.

Duman bana gelmesin diye içine çektiği yoğun dumanı omzuna doğru üfledi. "Eğer sen de Ali gibi kafamı ütüleyeceksen hiç uğraşma derim." Buz gibi bir sesle konuşurken bakışları fazla katıydı. Farah konusunda verdiği karardan dönmeyecekmiş gibi davranıyordu.

"Farah öldü mü, kaldı mı, hiç mi merak etmiyorsun?" Bunu sorarken tepkisini kaçırmamak için gözlerimi dahi kırpmadan ona bakıyordum. "Dün gece çok ciddi bir ameliyat geçirdi, ameliyatı saatlerce sürdü," diye yalan söyledim.

Boş bulunup, "İki saat..." demişti ki ağzından kaçırdıklarıyla dilini sertçe ısırarak kaşlarını çattı. Onu tuzağa düşürmemin öfkesiyle ters gözlerle bana bakıyordu.

"Ameliyatının iki saat sürdüğünü bile biliyorsun ama sorsam umurunda olmadığını söylersin." Onun sert bakışları beni korkutmadığı için alay ederek tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Nasıl olduğunu öğrenmek için her saat başı onun doktorunu aradığına eminim." Bu konuda yanılmadığıma yemin edebilirdim.

"Onunla ilgilenen doktorun kim olduğunu bile bilmiyorum, merak edip öğrenme zahmetine girmedim." Tam da beklediğim gibi gerçekleri inkâr ederek karşımda rahat davranmaya çalışıyordu. Uzanıp sigarasının külünü kül tablasına çırptıktan sonra sandalyesine yaslandı. "Başkalarının hayatına burnunu sokmaktan vazgeç."

"Farah uyandığında seni yanında bulamazsa çok kırılır. Biraz mantıklı düşünmeye çalış, babasını yeni kaybetti ve sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Bana ihtiyacı olsaydı benden boşanmazdı," dediğinde tam bir şey söyleyecektim ki kızgınlıkla kaşlarını çatıp, "Yalvardım lan!" diyerek sesini yükseltti. Masanın üzerinde duran elini sıktığı için parmak boğumları beyazlaşmıştı. Gurur ise yoğun bir öfkeyle bana bakıp sesimi kısmamı istiyordu. "İşleri bu hâle getiren benmişim gibi davranmayı bırakın!"

Gözlerimin içine baktığında yeşil harelerinde gördüğüm tek şey bir cehennemdi ve o cehennemin içinde yanan bir adam. "Boşanmaktan vazgeçsin diye yapmadığım şey kalmadı! Ulan ben..." Çenesini sıktığında boynundaki nabzı seğirmeye başlamıştı. "Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvardım." Baştan ayağa buz kestim, son duyduklarımın etkisinden uzun süre çıkacağımı sanmıyordum.

Nihova

Gurur gözlerini benden kaçırarak sigarasından derin bir nefes çektiğinde dumanı burnundan verdi. "Çocukken Şeref bana diz çöktürüp işkence yapardı." Sonlara doğru sesi kısıldı, bunları anlatmak onun için hiç kolay değildi. Yüzüme bakarak anlatamadığı için bakışlarını cama doğru çevirmişti. "Abim bana diz çöktürdükçe kendimi o kadar aşağılanmış hissederdim ki bir daha kimsenin önünde diz çökmeyeceğime yemin etmiştim."

Yapmacık bir şekilde güldüğünde, gülümseyişi bile yoğun bir azap içeriyordu. "Farah bağcıklarını bağlamayı bilmez, hep açılır. Ayakkabısının bağcıklarına basıp düşmesin diye onun önünde kaç kez diz çöktüğümü bilemezsin." Bakışlarını bana çıkardığında bunun için Farah'a kızar gibi görünmüyordu. "Onun yere düşüp dizini kanatma ihtimaline bile dayanamazdım. Öyle anlarda gururumu sikip bir kenara atardım."

Gurur'un sitemkâr bakışları omuzlarıma binen bir yükün ağırlığındaydı. Sanki bir an durup başına gelenleri düşünse, kendini tamamen kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden yaşadığı şeylere fazla kafa yormamaya çalışıyordu. "O duruşma salonunda dizlerimin üzerinde ona yalvardım." Nefes alışlarının ritmi düzensizleştiğinde bakışlarını yere eğdi.

"Ettiğim yemine rağmen ben yine bir tek onun önünde dizlerimin üzerinde durdum." Parmaklarının arasında duran sigarayı sertçe küllüğe bastırıp söndürdüğünde içini çekti. "O esnada kendimi Şeref'in karşısında tir tir titreyen o çocuk gibi hissettim, aynı çaresizlik hissiyle kuşanmıştım."

Başını iki yana sallayarak bir fısıltıdan daha kısık bir sesle, "Ama değişen bir şey olmadı," dediğinde hüznü ta içime işlenmişti. "Dizlerimin üzerinde yalvarmam ne Şeref'i durdurmuştu ne de Farah'ı durdurdu."

Acı bir manzaraya bakar gibi onu izliyordum. Hem mazisi hem de şimdiki hâli... Gurur Kalender saf acıyla doluydu. O iliklerine kadar kırılmış bir adamdı, bunu kimse değiştiremezdi. Ne bir geçmişi vardı ne de geleceği. Sanki her an ölecekmiş gibi hayatı gelişigüzel yaşardı çünkü bağlanmayı bilmiyordu. Hayatında kendini adadığı insanlar hep olmuştu ama kalpten bağlandığı tek kişi Farah'tı ve artık onu da kaybetmişti.

Farah veya bir başkası artık onun için fark etmiyordu, Gurur yeniden denemek istemiyordu. Aynı şeyleri tekrar yaşamamak için bir daha hayatına birini almamaya kararlıydı. Ona bakınca bile bunu görebiliyordum. Karun bu yüzden ikisinin ilişkisi için bitti demişti, benim gördüğümü o da görmüştü. Farah vurulmuşken onu görmek için hastaneye bile gitmiyorsa demek ki gerçekten ondan vazgeçmişti.

"Bana artık Farah demeyin." Dirseklerini masaya yaslayarak hafifçe öne eğildiğinde Farah konusunun tamamen kapanmasını istiyordu. "Yaşandı bitti, fazla uzatmaya gerek yok." Bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki buruk gözlerini üzerime kenetleyerek beni susturdu. "Tırnağı kırılsın istemem ama Rabb'im bir daha yazmasın onu bana." Sertçe yutkundum. Bunu dua eder gibi söylemişti.

Sustuğunda soluduğumuz hava bile sanki bir anda ağırlaşmıştı. Gurur güzel olan her şeye inancını yitirmiş gibi eskisinden daha karamsar ve hissiz bakıyordu. "Ne acılı gününde yanında olurum ne de acıma dokunsun isterim."

Bir sigara onu kesmemiş gibi paketten yeni bir dal çıkarıp elektronik çakmağıyla yaktı. Ateş görmeye dayanamadığı için normal çakmakları kullanamıyordu. "Bensiz daha mutlu olacağına inanıyor, umarım bunu başarır." Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaradan içine büyük bir nefes çekti. "Artık ne yapacağı veya kiminle olacağı hiç umurumda değil."

"Seni kurtaran Farah'tı." Bir anda sözcükler ağzımdan çıktığında Gurur'un bakışları hızla beni buldu. Farah'a söz verdiğim için bunu ona söylemeyi düşünmüyordum ama onu bitirmeye ne kadar kararlı olduğunu görünce daha fazla dayanamamıştım. Bence gerçekleri öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Gurur neyden bahsettiğimi anlamadığı için gözlerini hafifçe kısarak benden bir cevap bekledi. "Az önce ne dedin sen?"

Omuzlarım düşerken derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. "Seni o mezardan çıkaran Farah'tı," diyerek onu şoke ettim. "O gün her şeye bizzat tanık oldum. Şeref kaçmaya çalışırken Farah arabasıyla onun yolunu kesti. Yerini öğrenmek için kan döktü." İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Seni kurtarmak için gözünü bile kırpmadan abini vurdu, hem de tam bacak arasından." Gurur için Şeref'i hadım etmişti.

Gurur'un yüzündeki tüm kan çekildiğinde yaşadığı şaşkınlıktan göz bebekleri büyümüştü. "Hangi mezarlıkta olduğunu öğrenip seni o mezardan çıkaran ve hastaneye yetiştiren Farah'tı." Sertçe yutkunurken tüm bedeninden bir titreme geçti. Farah'ın onun için Şeref gibi birini karşısına almasını ve kan dökmesini hiç beklemiyordu. Ansızın öğrendiği bu bilgiyle neye uğradığını anlayamadı.

Gurur için bir anlığına her şey donmuş gibi hiç kıpırdayamadı. Bakışları tek bir noktada kaldığında artık nefes bile almıyordu. Tüm duyguları birbirine karışmış olmalı ki gözlerinde aynı anda birçok his geçti ama hiçbiri

uzun soluklu değildi. Boynundaki nabzı hızlandığında bir an ayağa kalkacak gibi oldu ama elini masaya bastırarak bunu yapmadı. Son anda kendine hâkim olduğunda Farah'a gitmemek için her zamankinden daha büyük bir direnç gösterdi.

Derin derin nefesler alarak yüz ifadesini düz tutmaya uğraştı. "Anlaşılan ona olan can borcum ikiye çıktı." Ordu'dayken Farah onun için bir kurşunun önüne atlamıştı. Bunu da bir borç sayarak önüne dönüp sigarasını içti. "Zamanı geldiğinde öderiz elbet."

Bu bile onu yerinden kaldıramadıysa bundan sonra söyleyeceğim hiçbir şeyin faydası olmazdı. Onu o mezardan çıkaran kişinin Farah olduğunu öğrenirse bu tutumunu değiştirir sanmıştım. Ne yazık ki Gurur gerçekten çok kararlıydı. Farah verdiği karardan dönmeyip onu boşadığı için Gurur da onu kendi içinde bitirmeye kararlı görünüyordu.

Farah kendine geldiğinde onu ve annesini yatıştırmak hiç kolay olmamıştı. Biri kocasını, diğeri babasını kaybetmişti, bu ikisi için de çok zor bir durumdu. Farah dikişlerini kanatacak kadar kontrolünü kaybettiği için doktorlar onu güçlükle durdurmuştu. Gözyaşları ve çığlıkları insanın yüreğini dağlıyordu. Yaşadığı acının bir benzerini yaşadığım için neler hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Her fırsatta yanında olmaya çalışmıştım ama hiçbir şeyin çektiği acıya teselli olmayacağını biliyordum. Ümit Bey'in cenazesi beni gözyaşlarıma boğmuştu, bunun nedeni Farah ve annesiydi. İkisinin o perişan hâlini gören herkes ağlayabilirdi.

Gurur'a gelirsek... Artık onun yanından Farah'tan hiç bahsetmiyorduk çünkü buna izin vermiyordu. Gurur o kadar çok değişmişti ki ister istemez onun için endişeleniyorduk. Melek dışında etrafındaki herkese karşı çok tahammülsüzdü. Uzun sohbetlere hiç girmiyordu ve her konuda kısa ve net cümleler kurarak bizi geçiştiriyordu. En önemlisi hiç gülmüyordu. Son zamanlarda dudaklarının kıvrıldığını bile görmemiştim.

Eskiden alaycı ve eğlenmeyi bilen bir adamdı fakat şimdilerde kaşları hep çatık, suratı asık ve her şeye sinirlenen birine dönüşmüştü. Eskisinden daha çok Melek'in üzerine titriyordu ve onun dışındaki kimseyle tek kelime konuşmak istemiyordu. Her daim agresif, suratsız ve çekilmez bir adam olup

çıkmıştı. Melek bile onun yanında Farah'ı anmaktan çekiniyordu. Gurur'u daha önce hiç bu kadar soğuk ve ciddi görmemiştim.

Farah'ın başına gelenler ve Gurur'un hepimize kök söktürmesi yetmezmiş gibi bir de Duha'nın depresyonuyla uğraşıyorduk. Serhat'ın kalbini taşıdığını öğrendiğinden beri Duha'ya da bir hâller olmuştu. Sanki bizim derdimiz bize yetmiyormuş gibi her saat başı arayıp çenesiyle bizi canımızdan bezdiriyordu. Tuhaf bir ruh hâline girmiş, psikolojisi o kadar bozulmuştu ki gittikçe Serhat'a benzediğini düşünüyordu.

Karun hem benim hem de Duha'nın biraz kafası dağılsın diye bizi dağ evine getirmişti. İşi gücü her şeyi yine Gurur'un üzerine yıkmıştı. Bizi şehrin gürültüsünden uzak, ormanın içinde güzel bir eve getirmişti. Dağ havasının bize iyi geleceğini düşündüğü için hafta sonunu burada geçirecektik. Geldiğimizden beri Elay Duha'yı, Karun ise beni neşelendirmeye çalışıyordu. Duha yeni kalbine bir türlü alışamamıştı, bense Gazel'in ölümünü atlatamıyordum.

Duha'yla ağır bir depresyonda olduğumuzu kimse inkâr edemezdi. İkimizin de tek istediği bir bara gidip sabaha kadar içmekti ama bunu bile yapamıyorduk. Sadece moralim bozuk değildi, bir de canım yanıyordu. Belimden başlayan bir sızı ara ara karnıma giriyordu ama daha sonra kesiliyordu. Sabahtan başlayan bu sancılar gittikçe sıklaşmaya başlamıştı.

Doğumuma daha bir aya yakın zaman olduğu için bunu pek önemsemiyordum. Belki de gebeliğin son aylarında bu tür sancılar normaldi. İlk hamileliğim olduğundan bu konuda pek tecrübem yoktu.

Hep birlikte ağaçların arasında küçük bir yürüyüş yaparken Duha Elay'ın, Karun da benim kolumdaydı; yardım almadan yürüyecek durumda değildik. Kocaman karnımızla doğru düzgün yürüyemezken bu dağın başına gelmek bizim neyimizeydi? Elay bugün yarın doğuracaktı ama sırf Duha'nın keyfi yerine gelsin diye hafta sonu kaçamağına balıklama atlamıştı.

Yeni bir sancı daha belimden girip karnımdan çıkınca öne doğru bükülüp inlememek için kendimi zor tuttum. Gizlemeye çalışsam da surat ifademden Karun bir terslik olduğunu anlayıp hemen durdu. Omzunun üstünden beni izlerken kaşları hafifçe çatık, gözleriyse endişeliydi. "İyi misin, nefesim?"

Yüz ifademi düz tutmaya çalışarak keyifsiz bir şekilde başımı salladım. "İyiyim."

Karun kolumu tutarak beni durdurduğunda içi hiç rahat değildi. "Yorulduysan biraz dinlenebilirsin." Sesi acılar içinde kıvranan yüreğimi ısıtacak kadar yumuşak ve ilgili çıkmıştı.

Canımı yakan tek şey ara ara vücuduma giren ağrılar değildi, kendi ellerimle toprağa gömdüğüm ablamdı. Aradan geçen birkaç ay acımı hafifletmeye yetmiyordu. Gazel artık hayatımın hiçbir yerinde olmayacaktı. Belki de sadece anılarımda yaşayacaktı.

Belimdeki sızı hâlâ geçmemişti ama Karun'un içini rahatlatmak için derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim, devam edelim."

"Ben hiç iyi değilim." Duha karısının kolundan çıkıp önce Elay'a, daha sonra da Karun'a ters gözlerle baktı. "O piçin kalbiyle kutsal bedenimi kirlettiğiniz için sizi hiç affetmeyeceğim."

"Keşke bıraksaydık da ölseydin it." Kaç gündür Duha'nın dırdırını çekmekten Karun canından bezmiş gibi tişörtünün yakasını çekiştirdi. Duha'ya olan kızgın bakışları gerçek anlamda ölümcüldü. "Onca işimin arasında bir de senin hayatını kurtardım ama teşekkür edeceğine günlerdir beynimin ırzına geçtin."

"Senden hayatımı kurtarmanı isteyen oldu mu?" Duha yerinde dikleşirken her an Karun'a dalabilirdi çünkü agresif bir şekilde yumruklarını sıkıyordu. "Ne cüretle beni kaçırıp o piçin kalbini bana takarsınız!"

"Ona kızıp durma, bu benim fikrimdi." Elay, Duha'ya çıkışırken ince kaşlarını çatmıştı. "Kocamın ölmesine izin verecek değildim!"

"Sen de eski kocanın kalbini yeni kocana mı taktın?" diye sordum, bunun şaşkınlığını üzerimde atamıyordum.

Duha inanamayan gözlerle Elay'a baktığında siyah gözlerinde yoğun bir afallama vardı. "Ne tür bir manyaksın sen? Bir türlü tutmadığın o Hipokrat yeminini sikeyim, Elay!" Önüne çıkan taşa sert bir tekme atıp onu ileriye savurduğunda Elay'ı bir kaşık suda boğmak ister gibiydi. "O itin kalbini bana takarak kişiliğimi bozdunuz!"

Elay baygınca ona göz devirdi ve elindeki paketten yeni bir kraker çıkarıp onu yemeye başladı. "Her şeyi abartmakta üstünüze yok."

"Eski kocanın kalbini yeni kocana vermeni bir tek ben mi tuhaf buluyorum?" diye sordum şaşkınca.

"Ben de tuhaf buluyorum." Duha'nın kızgın bakışlarının radarında Elay ve Karun vardı. "Sadece tuhaf bulmakla kalmıyor, taşıdığım bu kalbi delik deşik etmek istiyorum!"

Karun sigara paketini çıkarırken sakince konuştu. "İkiniz birbirinizi doldurmayı bırakın." Kaygısız bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu çok normal bir durum."

"Katılıyorum." Elay inadımıza yapar gibi katur kutur krakerini yerken keyfine diyecek yoktu. "Eski kocamın varlığı bir işe yaramıyordu ama kalbi çocuğumun babasını kurtardı." Karun'la gizli saklı iş yapıp Serhat'ın kalbini almamış gibi rahattı. Bizim yanımızda kala kala bu da psikopatlaşmıştı.

Gerçi Serhat kendi kaşınmıştı, çekip gitmek yerine Elay'm etrafında dolanmasaydı başına bunlar gelmezdi. Elay'ı kaçırıp öldürmeyi planladığında aslında kendi ayağıyla Karun'un tuzağına düştüğünü anlamamıştı. Elay uzun yıllarını Serhat'la geçirdiği için sadece onun karısı değil, aynı zamanda doktoruydu. Bu yüzden Serhat'ın tüm tıbbi geçmişine hâkimdi.

Serhat tekrar ortaya çıkınca Elay onun ve Duha'nın test sonuçlarını karşılaştırmıştı. Duha için aranan kalbin Serhat'ta olduğunu fark edince hemen Karun'a gitmişti. Elay'ın aklındaki planı bir tek Karun hayata geçirebilirdi.

Ruhumuz bile duymadan ikisi gerekli tüm hazırlıkları gizlice yapmıştı. Elay'ın ondan istediği tüm tıbbi cihazları temin eden Karun steril bir yer ayarlamıştı. Ameliyatta Elay'a yardım eden o doktorlar Karun'un usulsüz işlerine bakan doktorlardı. Her şeyi hazır ettiklerinde Elay, Duha'nın korumalarını atlatarak evden çıkmıştı ama Karun'un adamları gizlice onu takip ediyordu. Tüm gün Serhat ortaya çıkana kadar Elay tek başına alışveriş yapıp kendini kolay hedef hâline getirmişti.

Serhat onun yalnız olduğundan emin olunca ortaya çıkmıştı. Elay'ı otoparkta kıstırıp boğazına bıçak dayadığında Karun'un adamları tarafından kıskıvrak yakalanmıştı. Şükürler olsun ki Serhat, Elay'a zarar vermeden Karun'un adamları onu etkisiz hâle getirmişti.

Tüm bunlar olurken Duha hastanede canıyla uğraşıyordu, ben de düşük tehlikesi yüzünden hastanede yatıyordum. Sonra tuhaf bir şekilde Duha arkasından hiçbir iz bırakmadan hastaneden kaybolmuştu. Herkese yurt dışına gittiği söylense de bu sırada kalp nakli gerçekleşmişti ve biz gerçeği çok sonra öğrenmiştik.

Kalbin kimden alındığını öğrendiğimizden beri de Duha depresyondaydı. Serhat gibi birinin kalbiyle yaşamayı bir türlü kabullenemiyordu.

Tüm bunları düşündükçe kan beynine sıçradığı için Duha'nın şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Dişlerini sıkmaktan çenesi seğiriyordu. "O herifin kalbini göğsümde taşıyorum, ya onun gibi sadakatsiz biri olursam?"

Biraz da o Elay'ın canını sıkmak ister gibi ona doğru bir adım attı. "Ben de para için karımı aldatırsam ne halt yiyeceksin?"

Karun gülmemeye çalışarak sakince onu düzeltti. "Bok gibi paran var, bunun için karını aldatmazsın."

Duha'nın beti benzi attığında bunun düşüncesi bile kanını dondurmuştu. "Para için olmasa bile aldatma ihtimalim var mı?"

Karun da bunu ciddi ciddi düşünmeye başlamış olmalı ki kararsız bir şekilde ensesini kaşıdı. "Buna benzer bir makale okumuştum. Üç çocuklu bir adam bir kadının kalbini almış, daha sonra kendini kadın gibi hissetmeye başlamış." Bu da yangına körükle gidiyordu.

Duha sertçe yutkunduğunda bir şeylere tutunma ihtiyacı hissederek eliyle boşluğu taradı. "Serhat hangi cinsten hoşlanıyordu lan?"

"Kadınlardan." Elay'ın söyledikleriyle Duha rahat bir nefes almıştı ki aklına gelenlerle Karun gözlerini hafifçe büyüttü.

"Herifi hadım etmiştim."

Duha başını eğip kısa bir an bacaklarının arasına baktı. "Benimki yerinde duruyor." Onlar bu saçma konuşmayı yaparken Elay ile ikimizin suratında bıkkın bir ifade vardı.

Karun depresyondaki bir adamı ne denli kötü etkilediğinden habersiz yanaklarının içini dişledi. "Aletin yerinde duruyor olabilir ama Serhat'ınki durmuyordu." Tüm ağırlığını bir ayağının üzerine vererek son derece ciddi bir şekilde Duha'ya baktı. "Onu hadım ettikten sonra ya cinsel yönelimi değiştiyse?"

"Bu ne demek oluyor?" Artık iyileşmesine rağmen yeni bir kalp krizi geçiriyormuş gibi Duha kalbine tutarak yerinde hafifçe sendeledi. "O piçin kalbini aldım diye benim de yönelimlerim değişir mi?"

Karun ürkmüş gibi ondan uzaklaşmak için geriye çekildi. "Çok pis huylandım, bir süre görüşmeyelim."

"Piç kurusu, bana bu kalbi takarken aklın neredeydi!"

Karun küçük adımlarla arkaya doğru giderken ona Elay'ı gösterdi. "Ameliyatını yapan karındı."

"Bu gidişle karım kocam olacak!" Duha renkten renge girerken düşmanca bakışlarını Elay'a çıkardı. "Beni kısırlaştırdığın için mutlu musun?"

"Gurur haklı, siz yan yana gelmeyin." Elay bu ikisine bakarken hayatı sorgular gibiydi. "Bir araya gelince zekâ seviyeniz düşüyor."

Öğürür gibi yüzümü buruşturdum. "Cinsel organınızla ilgili sorunu yalnız kaldığınızda konuşun yoksa üzerinize kusarım."

Karun sırıttı. "Benimkinde bir sıkıntı yok." Kısa bir an Duha'nın bacak arasına baktı. "Ama onunkini bilemem."

Duha soğuk terler dökerken o da başını eğip pantolonunun önüne baktı. "Benimkinde de bir sorun yoktu ama şimdi var mı, emin değilim." Paniklemiş bir şekilde Elay'a döndü. "Bunu anlamanın bir yolu var aslında." Hiç lafını esirgemeden, "Çok acil sevişmeliyiz," deyince Karun kahkaha attı, Elay utançtan kıpkırmızı oldu ve ben daha şimdiden buraya geldiğime pişman oldum.

"Karın dokuz aylık hamile, ne sevişmesinden bahsediyorsun?" Onu terslerken her an ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına atabilirdim. "Siz iki gerzek bir türlü anlamak istemiyorsunuz ama bir nakille kimsenin kişiliği değişmez." Dudaklarım düz bir çizgide buluştuğunda göz ucuyla Duha'yı süzdüm. "Merak etme, şimdi olduğundan daha şerefsiz biri olmazsın."

Alınganlık yapmak yerine Duha rahatlayarak elini kalbine bastırdı. "Umarım öyledir."

Karun güldü. "Şerefsiz kısmına hiç takılmadın, değil mi?"

Şimdi Duha da gülüyordu. "Gerçekleri duymaya alışığım."

Daha fazla bu saçma konuşmanın bir parçası olmak istemediğim için önüme dönüp yoluma devam ettim. Bulutlardan dolayı gökyüzü griydi, ormanın içi de biraz kasvetliydi. Çam ağaçlarının keskin kokusu ciğerlerimize işlerken karnımdan dolayı bacaklarım ayrık bir şekilde yürüyordum. Alışkanlık olduğu için bir elim hep karnımdaydı. Attığım her adımla Karun geçeceğim yolu kontrol ediyor, düşmeyeyim diye hep yakınımda yürüyordu.

Kramp gibi belimden başlayıp uyluklarıma inen yeni bir sancıyla dişlerimi sıktım. Bu sancıların aralığı gittikçe sıklaşmaya başlamıştı. Daha fazla dayanamayıp Karun'a tam bundan bahsedecektim ki bir anda Elay'ın elindeki kraker paketi yere düştü. Karnına keskin bir bıçak saplanmış gibi karnını tutarken dudaklarından tiz bir çığlık koptu. "Ahh!"

Duha hemen onun kolunu tuttu ama Elay büküldüğü yerden doğrulamıyordu. Duha'nın kaşlarının arasındaki çizgi yoğun bir endişeyle belirginleştiğinde gözlerini karısından ayırmıyordu. "Elay, iyi misin?"

Elay'ın tüm vücudu titrerken kısık bir sesle inlemek dışında hiçbir şey söyleyemiyordu. Duha onu bir ağacın yanına oturtup yanında diz çöktüğünde eli ayağı titriyordu. "Elay neyin var bir şey söyle!"

Nihova

"Karnım... Ahh!" Elay tekrar çığlık attığında mavi gözlerine yaşlar akın etmişti. Sırtını ağaca yaslayarak otururken bacaklarını hafifçe açmıştı. Hızlı hızlı nefesler alırken yerdeki yaprakları sıkarak gür bir sesle bağırdı. "Ahh! S-sanırım ben..." Yutkunarak Duha'nın gözlerine baktı. "Doğuruyorum." Anlamadım?

Duha buz kestiğinde siyah irisleri büyümüştü. Bir süre nefes dahi almadan öylece kalakaldı, daha sonra şaşkınca gözlerini kapatıp açtı. "Ne demek doğuruyorum?" Henüz hiçbir şeyi idrak edecek durumda olmadığı için afallayarak Elay'a bakıyordu. "Önceden hiç sinyal çakmadan bir anda doğuruyorum diyemezsin!" Haklıydı çünkü Elay iki dakika öncesine kadar tıkınıyordu ve hiç doğum sancısı çekmiyordu.

Elay toprağı avuçlayıp bağırırken Duha afallamış gözlerle etrafındaki ağaçlara, kuşlara ve içinde bulunduğumuz açık havaya baktı. Şoka girdiği çok açıktı. Daha sonra Elay'a dönüp tuhaf bir sesle, "Erkek çocuklarını vahşi doğaya salmak konusunda seninle hemfikirim," dedi. "Ama oğlumu burada doğuramazsın, kendine gel!"

Acıdan Elay'ın yüzü şişip kızarmaya başlamışken tekrar bağırarak Duha'nın suratına okkalı bir tokat attı. "Asıl sen kendine gel, basbayağı doğuruyorum işte!"

Yediği tokatla silkelenip nihayet kendine gelen Duha ağız dolusu küfretti. Elay'ın acıdan gerim gerim gerilen suratına bakınca doğumun başladığını sonunda anlamıştı. Her türlü çatışmanın üstesinden ustaca gelirken böyle bir durumda ne yapacağını hiç bilmiyordu. O kadar çok paniklemişti ki şuursuz bir şekilde kendini Elay'ın yanına atıp bacaklarını uzatarak açtı. "Tamam, doğuralım, kaç dakika sürüyor bu işlem?"

"Sen değil, karın doğuruyor!" diye bağırdım sinirle.

Karun'a baktığımda Elay'ın bu hâli Duha'dan çok onu dehşete düşürmüştü. Hızlı hızlı nefesler alırken Elay'a olan bakışlarında yoğun bir korku vardı. Elay çığlık attıkça Karun, ablasının çığlıklarını duyuyormuş gibi taş kesilmişti. Heybetli vücudu bir heykeli aratmayacak kadar hareketsizdi. Gözlerinin önünde ablasının hayali belirmiş gibi dizleri titredi ama düşmedi. Nabzı hızlanırken sırtı bir ağaca çarpana kadar gerilemişti.

Elay'ın doğumuna bu kadar az kalmışken buraya gelmeyi planlamamıştı ama onu ikna eden Elay'dı. Doğumuna biraz daha zaman olduğunu, bu gezinin Duha ve bana iyi geleceğini söylemişti. Yoksa Karun riske girip iki hamile kadını bu dağın başına getirecek biri değildi. Son zamanlarda çok ağır

Nihova

şeyler yaşadığımızdan her şeyden biraz uzaklaşmak istemişti. Bunu yaparken Elay'ın doğum sancılarının tutacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Elay'a baktıkça geçmişteki korkuları canlandığı için mavi gözleri yoğun bir kederle sızlamıştı. Buna rağmen kendini toparlamaya çalışarak hemen telefonunu çıkardı. Her ihtimale karşı yanımızda getirdiği doktorlar dağ evinde kalmıştı. Burada telefon çekmiyor olmalı ki Karun bir küfür savurup öne atıldı. "Onu eve götürmeliyiz!"

Elay çığlık atıp dövündükçe Duha'nın kalan aklı da çıktığı için ayağa fırlayıp hızlı adımlarla geldiğimiz yöne gitti. "Eve gidiyorum!" Elay'ı unutmuştu.

"Sen mi doğuracaksın, aptal herif!" Ona kızarak Elay'ı gösterdim. "Onu almadan nereye gidiyorsun?"

Duha durup kucağına bakınca kollarının birini taşır pozisyonda olduğunu ama kimseyi taşımadığını gördü. Dehşete kapılarak etrafına baktı. "Elay yok!" *Allah'ım delireceğim!*

Karun ona küfürler yağdırarak Elay'ı kucağına alıp onu yerden kaldırdı. Duha koşarak onun yanına gelip Elay'ı almak istedi ama Karun buna izin vermedi. "Sen bu şaşkınlıkla kızı yere düşürürsün, ben taşırım onu." Duha şu anda hiçbir şeyi duymuyor veya anlamıyor olmalı ki hızlıca başını sallayıp kendi etrafında bir tur döndü.

"Beni kim taşıyacak?"

Elay bas bas bağırırken Karun'un omuzlarını sıkarak, "Kendin yürü!" diye ona kızdı. "Anla artık, sen değil, ben doğuruyorum!"

Sinirlerim bozulduğu için gülerek Duha'nın koluna girdim. "Bana tutun, sancın geldiğinde söyle, dururuz."

"Sağ olasın, düşünceli kuş," demişti ki nihayet burada dönen saçma konuşmayı idrak ederek hemen benden uzaklaştı. Bunu yaparken kaşları çatılmıştı. "Niye sancım gelsin, ben değil, karım doğuruyor!" Hele şükür bunu anlamıştı.

Bu gerçek yıldırım gibi beynine düşünce irkildi. Baştan ayağa titrediğinde vücudundaki tüm kan kurumuş gibi yüzü bembeyaz olmuştu. "Karım..." Sertçe yutkundu. "Doğuruyor mu?" Karun'un kucağında acıyla bağıran Elay'ı görünce cin çarpmışa döndü. "Sikeyim, karım gerçekten doğuruyor!"

Duha hiç vakit kaybetmeden onların yanına koşup bu sefer daha kararlı bir şekilde Elay'ı almak istedi ancak Karun ona izin vermedi. Kaşlarını çatarak Elay'ı göğsüne bastırırken Duha'yı uyardı. "Panik hâlindeyken onu

taşıyamazsın." Tüm bu hengâmenin içinde ikisi bir an göz göze gelmişti. Karun'un gözleri fazla düşünceli bakıyordu, Duha'nın siyahlarıysa minnet doluydu. Her koşulda birbirlerini kolluyorlardı.

Karun ona bakarak başıyla beni gösterdi. "Bige'yi arkada bırakma."

Duha hemen yanıma gelip beni yürüttü ama gözlerini bir an olsun Elay'dan ayırmıyordu. Çok telaşlı olduğundan Karun'a yetişmek için beni peşinden çekiştirdiğinden haberi bile yoktu. Yaşadığı korkuyu çok iyi anladığım için ona daha yavaş gitmesini söyleyemiyordum. Ancak Duha beni büyük adımlar atmaya zorladıkça tüm gün çektiğim sancılar şiddetini artırıyordu. Korumaları dağ evinde bırakmak yerine yanımıza alsaydık o zaman Duha benimle uğraşmak zorunda kalmazdı.

Adımlarımı Duha'ya uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmış bir hâlde, "Silah," dedim. "Silahını çıkarıp havaya ateş edersen tüm korumalar buraya doluşur. Üst üste üç el ateş edersen Furkan yanında doktoru getirir." Telefon çekmediği için onlara ulaşamıyorduk ama silah sesiyle hepsi buraya gelirdi. Furkan benim için çok endişelendiğinden bir aksilik olursa üç el ateş etmemi söylemişti. O zaman hemen doktoru da alıp beni bulacağını söylerken çok ciddi görünüyordu.

Duha silahını çıkarıp havaya üç el ateş ettiğinde Elay, Karun'un kucağında çığlık atarak belini büktü. "B-beni yere indir, daha fazla devam edemem." Karun onu bir ağacın yanına indirdiğinde Duha koşarak karısının yanına gitti.

Bir ağaca tutunup derin derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Sabahtan başlayan bu sancılar başlarda her iki saatte bir yokluyordu, daha sonra yarım saatte bir olmaya başlamıştı ama şimdi daha da sıklaşmıştı. Belimden başlayıp karnıma yayılan bir acıyla, "Ahh!" diye haykırıp dizlerimin üzerine düştüm.

Toprağı avuçlarken tüm vücudum kasılmıştı. "Bige!" Karun'un sesini duyduğumda bebeğime bir şey olacak diye korkudan ağlıyordum.

Şimdi olmazdı, daha bir ayım vardı. Erken doğum yapmak bebeğimin hayatını tehlikeye atabilirdi. Kaç aydır canımı dişime takarak onu korumuşken onu kaybedemezdim. "Karun!" Gözlerimden yaşlar akarken yerde kıvranarak dişlerimi sıktım. "Ahh! K-Karun yardım et, canım çok yanıyor!" Onlar Elay'ın derdine düşmüşken benim de sancılanacağımı kimse düşünememişti.

Nova

Karun koşarak yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü ve sıkıca ellerimi tuttu. "Neyin var?"

Yeni bir sancıyla boğazımı yırtarcasına haykırdıktan hemen sonra hüngür hüngür ağlamaya başladım. "B-bilmiyorum ama canım çok yanıyor."

Karun hemen beni kucağına alarak doğruldu. Korkmuştu, telaşlıydı ama beni daha fazla korkutmamak için bunu benden saklamaya çalışıyordu. Ne kadar gizlemeye çalışsa da vücudundaki kasların titremesinden panik hâlinde olduğunu anlıyordum. "Ben buradayım, korkmana gerek yok." Ağaçların arasından süratle geçerken sürekli konuşup beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Birazdan doktorun yanında olacağız."

Her dakikayla sancılar biraz daha sıklaşıyordu. Belimden başlayıp kalçamdan aşağı inen yeni bir baskıyla ellerimi sıktım. Nefes alışlarım düzensizdi, vücudumsa ter içinde kalmıştı. Uyluklarım titrerken içimde taşmak üzere olan bir şey vardı. Durmaksızın bağırıp çığlık attığımdan Karun'un dizlerinin titrediğini fark ettim. "Bige, kurbanın olayım dayan." Bana yalvararak bacaklarına biraz daha yüklendi. "Daha bir ayın var, şimdi doğuramazsın!"

"Ben... Ahh!" Onun kollarında belimi kaldırmaya çalışarak omuzlarına tırnaklarımı geçirdim. "Çıkar onu içimden!"

"Çıkaramam, sen de çıkarma, daha bir ayın var!"

Hüngür hüngür ağlarken, "Doğuruyorum!" diye yaygarayı kopardım. "Karun gerçekten doğuruyorum."

Mavi gözlerindeki okyanus taşarak bir girdaba dönüştüğünde hızlanan kalbini duyabiliyordum. "Bunu... Bunu yapamazsın." O kadar çok korkmuştu ki sesi kısık ve pütürlü çıkmıştı.

Göğsüm havalandı ama ciğerlerime bir gram nefes ulaşmamıştı. Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken hıçkırdım. "Başladı... Doğum başladı."

Karun'un nefesi boğazında düğümlenmişti. Zaman onun için bir anda donmuş gibi hiç kıpırdayamamıştı. Kısık iniltilerim havada asılı kalıyormuşçasına onun kulaklarına ulaşmıyordu. Haykırışlarım herkes tarafından duyuluyordu ama Karun'un ne kulaklarına değiyordu ne de beyninde yer alıyordu. Öyle bir donmuştu ki gözlerini dahi kırpmıyordu. Ağırlığımı bile hissetmiyormuş gibi kolları beni öylece tutuyordu ama omuzları düşüktü.

Ayakta olması bir şeyi değiştirmezdi çünkü ayakları güçsüzce yere tutunuyordu. Defne'yle ilgili görüntüler aklında canlanırken biri parmağının ucuyla bile onu itse yere devrilecek gibi görünüyordu. Kuruyan dudaklarını

kıpırdatıp, "Sen de mi öleceksin, Saka?" dediğinde doğum sancısı bedenimi titretti ama Karun'un bu sözleri yüreğimi... Tıpkı ablası gibi benim de doğumda öleceğime emindi ve bu onu neredeyse ağlatacaktı.

"Hayır." Güçlükle konuşup tırnaklarımı omzuna geçirerek çığlığıma engel olmaya çalıştım. "Karun kendine gelmelisin." Canım çok yandığı için hüngür hüngür ağlarken, "Ölmeyeceğim, yalvarırım beni bir hastaneye götür!" dedim. O hiç kıpırdamadan dururken benim vaktim gittikçe azalıyordu. Her an doğurabilirdim.

Karun'un yüzü sertleştiğinde çenesinde hafifçe bir kasılma belirmişti. Yüzüm sık sık Defne'nin yüzüyle değişiyor olmalı ki bana olan bakışları değişmişti. Nefesi kesildi, şu anda nefes bile alacak kadar canlı değildi. Geçmişindeki tüm korkuları hortlayıp mavi gözlerinde belirdiğinde öfkeli miydi yoksa korkuyor muydu, bilmiyordum ama gözlerinde gördüğüm tek şey koskoca bir boşluktu.

Aldığım hızlı nefesler onun göğsüne çarptığında ne bir şey söyleyebildi ne de yaşanacaklardan kaçabildi. Bedeni buradaydı ama zihni ablasıyla ilgili anıların içinde kaybolmuştu. Attığım her çığlık Defne'nin sesiyle onun kulaklarına ulaşıyordu. Acı çeken yüzüm artık ablasının yüzüydü ve omuzlarını tırmalayan ellerim ablasının elleriydi. Şu anda Karun için ben yoktum, sadece ablası vardı.

En küçük bir tepki bile veremeyecek kadar donmuştu. Kalbinin tam ortasında bir yer çatlamış gibi mavi gözleri puslanmıştı. Bunu bir daha yaşamamaya kararlıydı. Bunun olmaması için beni sezaryene ikna etmiş ve bunun için gerekli tüm doktorları önceden ayarlamıştı. Ancak bebek planlanan tarihten önce gelince Karun'un tüm planları sekteye uğramıştı.

Beklenmedik bu gelişmeye hazırlıklı olmadığı için tıpkı Defne gibi benim de doğumda öleceğimden çok korkuyordu. Başından beri onu korkutan tek şey buydu. Bu öyle bir korkuydu ki beni de kaybetmemek için onun çocuğunu doğurmamı hiç istememişti. Kızımız plansız bir şekilde rahmimdeki yerini aldığı gibi gelişi de çok plansızdı.

Şiddedi bir sancıyla sırtım yay gibi büküldü, sanki içimde bir şeyler patlıyordu. "Karun!" diye feryat ettim. "İndir beni!" Canım yandıkça sağa sola debelendiğim için beni düşürmesinden korkuyordum.

Acıyla haykırdığımda sesim az da olsun Karun'u geçmişin anılarından çıkarmıştı. Silkelenerek kendine gelmeye çalışırken panikle başını iki yana salladı. "Bige şimdi doğuramazsın, bana söz verdin, sezaryen olacaksın!"

"İndir beni, hayvan herif!" Can acımı ondan çıkarmak ister gibi yumruk yaptığım elimi omzuna geçirdim. "Karnımı açıp bebeği sen çıkarmayacaksan indir beni!"

Hemen beni Elay'ın yanına yere bıraktı, Elay bir yandan bağırıyordu ben diğer yandan. Karun'un eli ayağı birbirine dolaşırken ağız dolusu küfrederek yüzünü ovuşturdu. "Burada vakit kaybetmek yerine hastaneye gitmeliyiz!"

Ben burada canımla uğraşırken Duha ters gözlerle bana bakıyordu. "Elay'dan önce doğurursan ölümlerden ölüm beğen kendine!" Valla delirecektim, bu hâldeyken bile Karun'la arasındaki saçma yarışı düşünüyordu.

Karun yanımda diz çöküp elimi sımsıkı tutarken âdeta soğuk terler dökü-yordu. "Bige doktorun söylediklerini hatırla, bu durumda ne yapıyorduk?"

Acıdan yeri tırmalarken tiz bir sesle bağırıp daha çok ağlamaya başladım. "Hatırlamıyorum, ne yapıyorduk?"

"Ben de hatırlamadığım için sana soruyorum!"

"Bağırma bana yoksa doğurmam!"

"Doğurma zaten, daha çok erken."

"Karun sus yoksa tüm hıncımı senden çıkarırım!"

"Nefes!" Karun hatırlamış olmalı ki elime sıkıca yapışıp başını aceleyle salladı. "Nefes alın demişti. Alıyoruz... Nefes alıyoruz. Sikeyim, nasıl nefes alıyorduk!"

Hemen yanımızda Elay'ın elini tutan Duha dehşete kapılarak bağırdı. "Bize de gösterin lan, biz nefes alamıyoruz!"

Karun kaşlarını çatarak ona kızdı. "Karımla mı uğraşacağım yoksa seninle mi?"

Bir sancıyla çenem kitlenirken Elay dalağını patlatırcasına bağırınca Karun panikleyerek elimi daha çok sıktı. Alnında biriken terler yanağına süzülürken, "Bige bağırma!" diyerek asıl o bana bağırdı.

"Bağıran senin değil, benim karım!" Duha ona kızarak titreyen ellerle Elay'ın yakasını açmaya çalıştı. "Elay gözünü seveyim doğurur musun artık yoksa ben doğuracağım."

"Bige sakın doğurayım deme, sezaryen olacaksın." Karun gözyaşlarımı silmeye çalışırken her an bayılacak gibi duruyordu. "Kızımızı böyle bir yerde mi dünyaya getireceksin? Bu hiç sağlıklı değil, ya size bir şey olursa!"

"Elay gönder gelsin güzelim," dedi Duha aceleyle. "Zaman mekân fark etmiyor, yeter ki çıkar şunu yoksa ruhum bedenimden çıkacak!"

"Git yanımdan!" diyerek Karun'u ittim.

Elay ise yumruğunu Duha'nın karnına geçirip, "Defol git!" diye bağırdı. Bu heriflerin yanında doğum falan yapılmazdı.

Elay'la çığlıklarımız birbirine karışıp etrafımızdaki ağaçların arasında kayboluyordu. Durmaksızın attığım çığlıklar ve döktüğüm gözyaşları Karun'u acıdan kıvrandırdığı için yüzü sertleşmişti. "Bana ne yapacağımı söyle." Elimi bırakıp saçlarının her bir tutamını çekiştirerek dağıttı. "Bige söyle, ne yapmam gerekiyor?" Mavi gözlerine yaşlar akın ettiğinde sesi çatlayarak, "Sana yalvarıyorum, beni bırakıp hiçbir yere gitme," diye fısıldadı. "Kurbanın olayım söyle, acını dindirmek için ne yapmalıyım?"

Çektiğim acı beni hüngür hüngür ağlatırken uzanıp onun elini tuttum. Yeni bir acı dalgasıyla bağırmamak için burnumdan derin derin nefesler aldım. "B-bunun üstesinden... Ahh!" Tırnaklarımı Karun'un elinin üstüne geçirdiğimde yeni bir feryat dudaklarımdan kopmuştu. "Yapabilirim ama bebeğimizin hayatı için endişeliyim."

Islak kirpiklerimin arasından Karun'a bakıp titreyen dudaklarımı araladım. "Sabah düştüm." Karun buz kestiğinde yavaşça başımı salladım. "Bir anda gözlerimin önü kararınca düştüm ama çok sert değildi."

Tekrar ağlamaya başladığımda bu sefer gözlerimden gözyaşı değil, suçluluk akıyordu. "Ciddi bir şey olmadığını düşündüğüm için senin de keyfini kaçırmak istememiştim." Erken doğumun sebebi sabah yaşadığım talihsizlik olabilirdi.

"Bige, bunu benden nasıl saklarsın?" Karun'un sesi sert çıkmış, kaşlarını çattığı için mavi gözlerinin kenarında belli belirsiz çizgiler belirmişti. "Sabah söyleseydin şimdiye hastanede olurduk! Hem bebeğin hem de kendi hayatını tehlikeye attığının farkında değil misin? Düştüğün için erken doğum yapıyor olabilirsin!" Ağlamamın sebebi de buydu, küçük bir ihmalkârlık yüzünden bebeğime bir şey olmasından çok korkuyordum.

"Tüm planlarımın içine eden sakar kuş, düşmek için karımın doğum yapacağı günü mü bekledin?" Duha'nın sesini duymak beni delirtiyordu. "Kızın geriden gelip oğlumu geçemez, herkes sırasını beklesin!"

Duha'nın son sözleriyle Karun'un bakışları önce benim karnımı buldu, daha sonra da Elay'ı. İkimizin şişkin karnına tuhaf gözlerle bakarken gözlerinden anlam veremediğim bir ifade geçmişti. Hızlıca bana döndüğünde şimdi doğum konusunda daha istekliydi. "Siktir et sezaryeni, hemen doğur, Bige," derken mantıklı düşünmeyi bırakmıştı. "Bir dakika arayla da olsa kızımı o piçin oğlundan önce doğurmalısın."

Ne diyor yabu bu?

Duha da telaşlanarak hemen Elay'ın koluna yapıştı. "Onun kızından önce oğlumu doğurursan seni para ve altına boğarım."

"Doğurmayacağım!" diye haykırdım.

"Ben de öyle!" diye bağırdı Elay.

"Yarış atı mıyız biz?" Yumruğumu kaldırıp Karun'un suratına geçirdim. "Siktir git şuradan, seneye kadar doğurmayacağım!"

"Ben de öyle!" Elay cırlayarak kaldırdığı eliyle şak diye Duha'nın yüzüne tokat attı. "Kolaysa gel sen doğur!"

Karun'un yediği yumruk, Duha'nın yüzüne çarpan tokat ikisinin aklını başına getirmişti. Kısa bir an göz göze geldiklerinde ne saçmaladıklarını daha iyi anladılar. Aynı anda bir küfür savurup hemen üzerimize eğildiler. Karun titreyen parmaklarla yüzümdeki teri silerken, "Özür dilerim," dedi hızlıca. "Sen ve kızım iyi olun da istersen hiç doğurma, umurumda değil, yeter ki siz iyi olun." Sonunda kendine gelebilmişti.

Attığım yumruk Karun'un dudağını patlatıp kanatmıştı ama canı hiç yanmıyor gibiydi ya da yanıyorsa bile benim acıma odaklandığı için kendi acısını görmüyordu. "Nerede kaldı bu doktor!" diye bağırırken bazen yüzümü siliyordu bazen de karnımı okşayarak beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Ben haykırdıkça canından can gidiyormuş gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp içine nükseden acıya direniyordu. "Bige'm biraz daha dayan, n'olur."

"Canım çok..." Kesik kesik nefesler alırken toprağı avuçlayarak belimi yay gibi büktüm. "Acıyor!"

Karun toprağı sıkan elimi tutarak bana destek oldu. Endişeden deliye dönmüş bir hâldeydi. Ben onun elini sıkıp bağırdıkça göğüs kafesine bir ağırlık çöküyordu. Sanki benimle nefes alıyor, benimle acıyor ve her nefesle benimle ölüyordu. "Bunu yapamam." Hıçkırıklarla ağlarken başımı iki yana salladım. "Yapamam, canım çok yanıyor."

"Yapabilirsin." Bizi kaybetme korkusuyla gözleri dolmuştu ama ağlayamıyordu. Sanki ağlarsa onunla her şey yıkılacakmış ve ben bir daha olmayacakmışım gibi korkuyordu. Boğazı düğümlendiğinde yutkunmakta güçlük çekerek avucundaki elimi hafifçe sıktı. "Saka sen tanıdığım en güçlü kadınsın, savaşmadan vazgeçmeyi bilmezsin." Dizleri toprak zemini arşınlarken avucundaki elimi öperek gözlerimin içine baktı. "Biliyorum, kolay değil ama bunu yapabilirsin."

Yaşadığı korku ve paniğe rağmen tek önceliği beni rahatlatmak olduğu için gergince gülümsedi. "Bebeğimiz bir kurt kızı." Bir eli elimi tutarken diğer eliyle karnımı okşayarak gözlerimin en derinine baktı. "Anne ve babası gibi doğuştan bir savaşçı. Sekiz aylık olması seni korkutmasın, o iyi olacak." İkimizin de buna inanmaya çok ihtiyacı vardı.

Önce karnıma daha sonra da bana baktığında yüzü biraz daha sarardı ama korkusunu benden gizlemeye çalıştı. "İkiniz de iyi olacaksınız." Bunu bana değil de kendine hatırlatır gibiydi.

Bedenimi esir alan sancı her uzvumu bıçak gibi yararken bağırarak Karun'un elini biraz daha sıktım. Tüm gücümle onun elini sıkarken dudaklarımdan çıkan tek şey, "Ahh!" diyen haykırışımdı. Karun çıldırmanın eşiğine gelerek etrafına bakıp kızgınlıkla kaşlarını çattı.

"Sıktığım herifleri nerede kaldı!" Üç el silahtan sonra adamlarının doktorla çıkıp gelmesini bekliyordu.

"Elay bana bak, sana yalvarıyorum bana bak! Nerede bu doktor!" Duha'nın gürleyen sesini duydum ama başımı çevirip yan tarafa bakacak takatim yoktu. Orada da işler yolunda değil gibiydi.

Elay için tam zamanıydı.

Benim içinse çok erkendi.

Aynı gün mü doğuracaktık?

Nihova

13

KIZIM SANA EMANET

"Her aşkın yolu nihayetinde bir kez de olsa ayrılıkla kesişirdi.
Önemli olan o yola hiç girmemekti ya da
girince geri dönmeyi bilmekti."

Normal doğum Karun'un en büyük kâbuslarından biriydi. Ablasına olanlardan sonra bebek konusunda bana sunduğu tek şartı onu sezaryenle doğurmamdı. Ancak hiçbir şey planladığımız gibi gitmemişti. Erken doğum planlarımız arasında yoktu ama beklendik bir şeydi. Bunun olmaması için aylarca tedavi görmüştüm fakat korkulan şey yaşanmaya başlanmıştı.

Hastaneden çok uzak, şehrin dışında bir ormanın içinde doğurmak ihtimal dâhilinde bile değildi. Elay'ın attığı çığlıkların içinde, "Suyum geldi!" diye bağırdığını duydum. "Olamaz, suyum geldi! Doğum gerçekten başladı."

"Ne demek suyum geldi?" Acıdan inim inim inlerken Duha'nın şaşkın sesini de duyabiliyordum. "Elay, işedin mi?"

"Biri bu aptal herifi alsın yanımdan!" Eğer canım bu kadar çok yanmasaydı Elay'ın bu çıkışıyla gülebilirdim.

Sancım biraz azalınca toprağı sıkan ellerim gevşemeye başlamıştı. Karun hemen yanımda dizlerinin üzerinde dururken gözlerinde yoğun bir korku vardı. "Daha iyi misin?" Elini uzatıp alnımda biriken ter damlacıklarını silerken parmakları titriyordu. "Saka, yalvarırım bir şey söyle, iyi misin?"

"Evet." Sancılar dozunu düşürdüğü için hızlı hızlı nefesler alırken onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sen Elay'la ilgilen, daha iyiyim."

Karun buna yanaşmadı ama acı çeken yüzümün normale döndüğünü görünce Elay'dan daha iyi durumda olduğumu anladı. Elay'ın haykırışları hiç kesilmediği için onun yardıma daha çok ihtiyacı vardı. Karun elimi sıkıca tutup panik hâlinde konuşarak, "Sancıların yeniden başlarsa hemen bana seslen!" dedi aceleyle. Ona başımı salladığımda Elay'ı Duha aptalından kurtarmak için hemen onların yanına gitti. İki kadın arasında sadece birkaç adımlık mesafe vardı.

Başımı çevirip onlara baktığımda Elay sırtını ağaca yaslamış, bacaklarını hafifçe dizlerinden bükerek oturuyordu. Elbisesi dizlerinin üstüne kadar toplanmıştı. Bir eli Duha'nın avuçlarının arasındaydı, boştaki eliyle yerdeki toprağı sıkıyordu. Karun onun diğer yanında oturup onu sakinleştirecek bir

şeyler söylüyordu. Ancak Elay şu anda kimseyi duymuyormuş gibi acı dolu çığlıklar atıyordu. O kadar çok terlemişti ki kızıl saçları yüzüne yapışmıştı.

Duha ve Karun ona doğum yaptıramazdı, ikisinin de bu konuda hiç bilgisi yoktu. Elay'ın iki yanında durup ona destek olmak dışında hiçbir katkıları yoktu. Ellerimi yere bastırıp kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bunu yaparken omurgamdan giren yeni bir sancıyla dişlerimi sıktım. Anlaşılan ben de bugün doğuracaktım ama hâlâ biraz zamanım var gibiydi.

Yeni bir sancının daha istilasına uğramadan yürümek için kendimi zorladım. Elay'ın bacaklarının önünde diz çöktüğümde kocaman karnım yüzünden hareketlerim kısıtlıydı. Başımı eğip elbisenin altına baktığımda gözlerim irileşti. "Elay, bebeğin kafası görünüyor!" diye bağırırken bunun iyi bir şey olduğunu anlayamadığım için dehşete kapılmıştım. 'Ne yapayım, onu geri içeri iteyim mi?"

"Hayır, sakın!" Elay boğazını yırtarcasına haykırırken acıdan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Oğlumun doğması gerekiyor, bu sefer onu kaybedemem."

"Tamam, sakin ol!" Ona bağırırken asıl sakinleşmesi gereken bendim. "Duha ceketini ver hemen."

Duha ceketini çıkarıp bana atarken yanıma gelmeye bile korkuyordu. Elay'ın bacak arasında yaşanan şeyleri görürse psikoloji tamamen çökerdi. Duha'nın ceketini doğum yapan kadının bacaklarının arasına serdiğimde sırtıma giren bir acıyla haykırdım. Karun telaşa kapılarak yanıma gelmeye kalkıştı ama onu durdurdum. Burada olanları o da görmemeliydi. "Elay çok az kaldı, daha sert ıkınmalısın."

Ecel terleri dökerek yerde kıvranırken, "Deniyorum!" diye bana bağırınca canım burnumda olduğu için kaşlarımı çattım.

"Bana bağıracağına ıkınsana!"

"Bige sus, zaten canım çok yanıyor!"

"Benim de yanıyor ama bir de seni doğurtmaya çalışıyorum. Güçlü bir şekilde ıkın!"

"Ahh!" diye haykırdığında sırtını kasarak güçlü bir şekilde kendine yüklendi. Bu Elay'ın attığı son çığlıktı, hemen sonrasında bir sessizlik yaşandı. Elay'ın sesi kesildi ancak yerini bir bebeğin ağlama sesi almıştı. Kalbim tekle diğinde gözlerimi titreyen ellerimden ayıramıyordum. Bebek ellerime doğmuştu. Olamaz, ellerimde gerçekten bir bebek vardı.

"El... Elay." Sesim fısıltıyla çıkarken eğdiğim başımı kaldıramıyordum. Onun bacaklarının önünde duruyor, tir tir titreyen ellerle minicik bir bebeği tutuyordum.

Ecüş bücüş çirkin bir şeydi, gözleri bile açılmamıştı ama ciyak ciyak bağırıyordu. "Bu bir parazit!" Dehşete kapılarak hemen başımı kaldırdım. "Bebekler bu kadar çirkin olmaz, Elay sen ne doğurdun?"

Başımı eğip buruş buruş derisi olan yaratığa baktım. Ten rengi mavimsi bir şeydi ve çok çirkindi. "Acaba bunu imha etmemiz gerekiyor mu?" Ellerimde kıpır kıpır hareket edip ağlayan şeyi yukarı kaldırıp onlara gösterdim. "Bu ne?"

Elay onu içinden çıkardığı için vücudu büyük bir rahatlamanın içindeydi. Yüzüne yapışan dağınık saçlarının arasından baktığında dudakları kıvrıldı. Baygın bakan gözlerinden dünyanın en güzel hissi geçtiğinde, "B-bebeğim..." diye mırıldandı. Bu çirkin şeye kâinatın en güzel canlısıymış gibi bakarken gülümsedi. "O benim bebeğim."

Karun ürkmüş gözlerle ciyak ciyak bağıran küçük canlı türüne bakıyordu. "Onun bir bebek olduğuna emin miyiz?"

"Değiliz," diye fısıldayan Duha'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Siyah gözleri hafifçe irileşmişti, nefes alışları da düzensizdi.

"Ne lan bu? İnsan mı, bari onu söyleyin." Bir babanın oğluyla ilk tanışma anının böyle olduğunu hiç sanmıyordum.

Bebeği düşürmemeye çalışarak yavaşça Duha'nın ceketinin içine bıraktım. "Yalnız bunun bağırsağı dışarıda." Sık sık uyluklarıma giren sancıya direnerek, "Elay?" diye mırıldandım. "Bunun bağırsağı dışarıda."

Elay'ın bir şey söylemesine gerek kalmadan aklıma düşen bilgiyle dilimi ısırdım. Bir konuda panikleyince tam bir aptal gibi davranabiliyordum. "Sakin olun, bu bağırsak değil, göbek kordonu!" Elay zaten bunu biliyordu ama yanındaki iki adama kısa çaplı bir şok yaşattığımı inkâr edemezdim.

Duha yanında çakı taşıdığı için şanslıydık. Elay onu alıp canı yansa da sırtını ağaçtan ayırdı. Bacakları ayrık dururken öne eğilip bebeğinin kordonunu kendi kesti. Bileğindeki saç tokasıyla bebeğin göbeğini bağlarken nefes nefese kalmıştı. Bir doktor olduğu için neyi nasıl yapacağını biliyordu. Bedenindeki titremeden eksilen bir şey olmamıştı ama bebeğini Duha'nın ceketiyle sarıp kucağına aldı. Harika bir iş çıkarmıştı.

Elay sırtını yeniden ağaca yaslayıp başını eğdi ve gözyaşları içinde bebeğine gülümsedi. "Şükür... Şükürler olsun seni kucağıma alabildim." Anne

olmak en büyük hayali olduğundan hıçkırıklar içinde bebeğini öpüp koklamaya başladı. "Beni yarı yolda bırakmadığın için çok teşekkür ederim." Bir başarısız gebeliği daha kaldıracak gücü yoktu.

Duha'ya baktığımda ne hissedeceğini bilmez bir hâlde tuhaf gözlerle karısı ve oğluna bakıyordu. Sanırım henüz şoktan çıkmamıştı. Elay'ın gözleri gittikçe kapanmaya başlayınca endişelendim. O kadar doğum sancısından sonra tüm gücü tükenmişti. Furkan'ın doktorlarla birlikte ağaçların arasından çıktığını görünce rahat bir nefes aldık. Sonunda gelmişlerdi.

Doktorlardan biri bebeği ve Elay'ı kontrol ederken diğer doktor alttan Elay'ı muayene etmişti. Korkulacak bir şey olmadığını söylediklerinde rahat bir nefes almıştık. Elay dakikalar içinde bilincini kaybetmişti ama doktorlar onun bayıldığını, anne ve bebeğin iyi olduğunu söyleyerek bizi yatıştırmıştı. Burada kimse bir bebeğin nasıl tutulacağını bilmediği için bebeği onlar almıştı. Elay'ı da Duha kucağında taşıyarak buradan çıkardı.

Gereken tüm testlerin yapılması için anne ve bebeğin daha steril bir ortamda bulunması gerekiyordu. Hiç vakit kaybetmeden hastaneye gitmişlerdi. Karun ve tüm adamları yanımdaydı, üstelik bir doktor ve hemşire benimle kalmıştı. İlk muayenemi yaptıklarında rahim ağzında bir açılma olduğunu, benim de doğumumun yakın olduğunu söylemişlerdi. Hastaneye gitmek için hâlâ zamanım vardı.

Karun böyle bir ortamda doğum yapmamı istemediği için hemen beni kucağına almıştı. Hızlı adımlarla yürürken tek istediği beni bir an önce bu ormandan çıkarıp hastaneye yetiştirmekti. Bir süre sancılarım kesilince hep böyle sürecek sanmıştım ama tüm o sızılar eskisinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü. Ben bağırıp acılar içinde çığlık attıkça Karun'un bedeni daha çok titriyor, dayanmam için bana yalvarıyordu.

Beni kaybetme korkusu Karun'da büyük bir adrenalin patlaması yaşattığı için ağırlığımı bile hissetmemişti. Beni kollarında taşıyarak dağ evine getirdiğinde yorulduysa bile bunu anlayacak durumda değildi. Tüm arabalar burada olduğundan Furkan hemen bizim için bir arabanın kapısını açtı. Karun tam arabaya yönelmişti ki boğazımı yırtarcasına haykırıp onun omuzlarına tutundum. "Ahh!"

İçimde bir şeyler patlamış gibi bir anda bacaklarımın arasında ılık bir su akmaya başlayınca Karun sertçe yutkundu. Tüm korumalar birbirleriyle göz göze geldiğinde doktor, "Düşündüğümüzden daha erken suyu geldi," dedi aceleyle. "Onu hemen içeri taşıyın."

Karun yönünü değiştirip aceleyle dağ evine doğru yürüdü. Adımları telaşlıydı, gözlerindeyse büyük bir yakarış vardı. "Bige sana yalvarıyorum beni bırakma!" Attığım her çığlıkta ablasının haykırışlarını duyuyor olmalı ki gözleri dolarak, "Beni bırakamazsın," diye fısıldadı. "Bunu yaparsan seni hiç affetmem."

Tırnaklarımı onun omuzlarına geçirirken ağlamaktan konuşamıyordum. Canım gerçekten çok yanıyordu. *Doğum ölümün yarısıdır* derlerdi de inanmazdım. Böyle bir acıyı çekmeyen nasıl hissettirdiğini bilemezdi. Dünyaya bir çocuk getirmek sandığım kadar kolay değildi. Karun hemen beni dün gece kaldığımız odaya getirip yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Kalmak için çok ısrar etti ama bunu istemedim. Yalvar yakar dışarı çıkması için onu ikna etmiştim, odada kalmamalıydı. Travmasını yeteri kadar tetiklemişken ona daha büyük korkular yaşatmak istemiyordum. Doktor beni doğuma hazırlarken hemşire sıcak su ve havlu getirmek için dışarı çıkmıştı. Karun'un kapının hemen dışında olduğunu biliyordum. Attığım her çığlığı duyuyordu.

Bu doğum benim için zorsa, Karun'a ölüm gibiydi.

Karun Kalender

Sinir ve stresten koridorda ileri geriye yürürken çıldırmak üzereydim. Bige'nin haykırışları kesilmedikçe yaşadığım çaresizlik hissi beni delirtiyordu. Buna benzer bir şeyi en son on yaşında yaşamıştım ve bu tüm hayatımı etkileyen bir olaydı. Doktoru hiçbir şey söylemese de erken doğumun çok büyük riskleri olduğunu biliyordum. Hem karımı hem de çocuğumu kaybetme ihtimalim vardı.

Yüzümü sertçe ovuştururken elim ayağım titriyordu. Bunun olacağını biliyordum! Bu yüzden bebek haberine sevinememiş ve buna şiddetle karşı çıkmıştım. Ya Saka bu doğumun üstesinden gelemezse? Ya ablama olduğu gibi onu da kaybedersem? O zaman nasıl bakacaktım o çocuğun yüzüne? Melek'i hayatıma kabul etmem bile yıllarımı almıştı, tarih kendini tekerrür ederse ne yapacaktım? Annesinin katili olduğunu düşündüğüm bir çocuğa nasıl babalık yapardım?

Biri koluma dokununca başımı çevirdim. K[illegible]'i gözlerle kolumu sıkıp, "O iyi olacak," diyerek beni sakinle[illegible]. "Bige çok

Nihova

güçlü bir kadın, bir doğumun üstesinden gelebilir." Bunun olması için tüm kalbimle dua ediyordum. Sık sık dua eden biri değildim ama bugün tüm benliğimle Allah'a yalvarıp karım ve çocuğumu bana bağışlaması için dua ediyordum.

İçeride bir kez daha Bige'nin acı dolu çığlığını duyunca daha fazla dayanamayıp dışarı çıktım. O içeride can çekişirken istesem de ondan çok uzaklaşamadım. Kapının eşiğine oturup eğdiğim başımı ellerimin arasına alıp sertçe sıktım. Ne zaman bitecekti bu işkence? Doğumu yapan Bige'ydi ama ölümü iliklerine kadar hisseden bendim. Cebimdeki paketi çıkarıp bir dal sigara yaktım.

Bige'nin haykırışlarını duydukça parmaklarımın arasındaki sigara bile titriyordu. Belki de titreyen bendim, bunun bile ayrımını yapamıyordum. Daha fazla dayanamayıp Gurur'u aradım. Gerçek anlamda canım ne zaman yansa aradığım ilk kişi hep Gurur olurdu. Çocuk yaşlardan beri ortak acılardan geçtiğimiz için böyle anlarda hep birbirimize tutunurduk.

Telefonu açtığında yine bir şeylere sinirlenmiş olmalı ki sesi kızgın geliyordu. "Sikeceğim artık seni de karının girdiği depresyonları da! Bir an önce topla kendini ve gelip işlerin başında dur. Bir avuç orospu çocuğuyla şirketi doldurmuşsun, hiçbiri işini düzgün yapmıyor. Ulan ben şimdi üretimden sorumlu müdürün ecdadını sikmez miyim? Her işi ben mi yapacağım burada!" Farah'tan boşandığından beri çatmadığı kişi kalmamıştı.

"Gurur..." Bige'nin yeni çığlığıyla burnumun direği sızladığında sesim boğuk ve ağlamaklıydı. "Saka'nın doğumu başladı."

Etrafına saydırmakla meşgulken söylediklerimle sessizleşti. Ağır bir suskunluk dudaklarımızı mühürlediğinde duyduğum tek şey sevdiğim kadının haykırışlarıydı. "Nasıl?" Gurur'un yutkunuşunu duydum. "Doğuma daha bir ay yok muydu? Sikeyim, erken doğum mu?"

Beni göremese de başımı onaylarcasına salladım, gözlerime akın eden yaşları tutmakta zorlanıyordum. "Sabah düşmüş ama bunu benden sakladı. Hastaneye gitmek için çok geç, doğum başladı."

"Bulunduğunuz yerin adresini at." Tek nefeste konuştu, şu anda ne hâlde olduğumu ondan daha iyi kimse anlayamazdı. "Oraya geliyorum, hemen konumu bana at."

"Şehrin dışındayız, sen gelene kadar her şey son bulur, gelsen de bir faydası olmayacak. Ben bile hiçbir şey yapamıyorum!" Ciğerlerimi sigaranın

dumanıyla doldururken hiçbir şey yapamamak beni delirtiyordu. "Sevdiğim kadın içeride acı çekiyor ama benim elimden hiçbir şey gelmiyor!"

"Önce bir sakinleş..."

"Korkuyorum." Bir anda söylediklerimle cümlesinin devamını getiremedi. "Çok korkuyorum lan!" Gözlerimden bir damla yaş süzülürken omuzlarım yenilgiyle çöktü ve başım önüme düştü. "Ablam gibi onu da kaybetmekten çok korkuyorum."

Sigarayı titreyen parmaklarımın arasında daha fazla tutamadım. Yarısına kadar bile içmediğim sigara yere düştüğünde gözlerimi yumdum ama kulaklarımda hâlâ Saka'nın çığlıkları vardı. "Çok acı çekiyor..." Canımdan can giderken sesim hırıltılı ve kısıktı. "Çok acı çekiyor, her an onu kaybedeceğim diye çok korkuyorum."

"Bunun üstesinden gelecek." Gurur endişesini saklamaya çalışarak kendinden emin ve kararlı bir sesle konuştu. "O kız çocuk yaşta 13 Haziran Katliamı'nın içinden tek başına çıkan biri. Senin gibi bir piçi bile dize getirdiyse bu kadar kolay vazgeçmez. Ablanı düşünüp korkularını tetiklemeyi bırak ve daha iyi şeyler düşün."

Bige'nin çığlıklarının yerini bir bebek sesi alınca telefonu kapatıp hemen içeri koştum. Bu duyduğum ses kızımın sesi miydi? Merdiveni ikişerli çıkarken kalbim durma noktasına gelmişti. Defne'nin sesini duydukça kalbim patlayacakmış gibi hızlanıyordu. Bu ağlayan gerçekten benim kızımdı. Sadece onun sesini duymak bile kördüğüm hâline gelen duygularımın çözülmesini sağlıyordu. Sanki yüreğime ılık bir his akıyordu.

Aceleci adımlarla yukarı çıktığımda hemşire dışarı çıktı ama yüz ifadesi müjdeli bir haber verir gibi değildi. "Tebrik ederim, kızınız doğdu ama..." Sustuğunda amayla biten cümlenin devamında gelecek olan şeyleri duymak bile istemiyordum.

"Bige Hanım'm kanamasını durduramıyoruz, hemen hastaneye gitmeli." Yer ayaklarımın altından çekildiğinde kalbimin tam ortasında bir zelzele yaşandı ve her şey paramparça oldu.

Bige'nin kanaması vardı, ablam da tam olarak bu yüzden ölmüştü. Kanaması vardı ve kimse onu hastaneye götürmediği için kollarımda can vermişti. İçeri koştuğumda karşılaştığım manzarayla yerimde sendeledim. Bu görüntünün bir benzerini daha önce yaşadığımdan tüm dünyam altüst oldu. Bige yatakta kan ve ter içinde yarı baygın bir hâlde yatıyordu. Teni bir ölüyü aratmayacak kadar solgundu.

Nemli saçları yastığa dağılmıştı, ıslak gözleriyse ha kapandı ha kapanacak gibiydi. Güzel yüzü beni endişeden kahredecek kadar solgundu. Dudakları çatlamıştı ve nefes alışları düzensizdi. Kolları cansızca iki yanında öylece duruyordu, parmakları bile kıpırdamıyordu. Bebeğimiz onun hemen yanında durmadan ağlıyordu ama Bige onu hiç duymuyordu. Tüm bedenim yoğun bir acıyla titredi. Sanki şu anda dünyayla olan tüm bağı kopmuştu.

Bacaklarının üzerinde bir çarşaf duruyordu ama yerde bir sürü kanlı bez vardı. Doktoru onu muayene edip bana döndüğünde ne diyeceğini bilmez bir hâlde bakıyordu. "Kanamayı durduramıyoruz, onu hemen buradan çıkarmalıyız."

Koşarak yatağın yanına gelip Bige'yi kollarımın arasına aldım. Onu sıkıca göğsüme bastırırken odadan nasıl çıktığımı hiç bilmiyordum. Buradaki tüm adamlarıma bağırıp, "Hemen arabayı hazırlayın!" dedim. Saka'yı kaybedemezdim.

Dışarı çıktığımızda Furkan direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırdı. Kenan kapımı açınca hiç vakit kaybetmeden arka koltuğa geçtiğimde Bige kucağımdaydı. Kenan ön koltuğa geçince buradan ayrıldık. "Furkan en yakın hastaneye sür!" Kollarımın arasında titreyen kadın beni mahvediyordu. Sanki her saniyeyle onu biraz daha kaybediyordum. Saka olmayınca ben yarım ve eksiktim, bana böyle veda edemezdi.

Ablam gibi o da gidemezdi.

Bige Efil Saka

Dağlık bir bölgede araba çok hızlı gittiği için hissettiğim sarsıntı hiç bitmiyordu. Canımın yandığını söyleyemezdim, bir süre sonra acım bile uyuşmuştu ama bacaklarımın arasından akan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Düşündüğümden daha zor bir doğumdu. Her şey son bulduğunda ben de Elay gibi mutlu olacağımı düşünmüştüm.

Kızımı kucağıma alınca çektiğim tüm o acılara değecekti ve ben de Elay gibi bebeğime gülümseyecektim. Böyle hayal etmiştim. Ancak ben bebeğimi bile kucağıma alamamıştım. Şu anda bile arabada yanımda değildi. Doğumum Elay'a kıyasla daha zordu.

Tüm kemiklerimin kırılmasıyla eş değer bir acı çekmiştim. Üstelik kanamam vardı ve duracak gibi değildi. Yola çıktığımızdan beri benden akan

kan, Karun'un bacaklarına bulaşıyordu. Bundan şikâyet etmek şöyle dursun, gözlerimi açık tutmam için bana yalvarıyordu.

"Birazdan hastanede olacağız." Bunları söylerken bile sesi titriyor, gözlerine istila eden yaşları orada tutmaya çalışıyordu. "Sakın gözlerini kapatma, Saka n'olursun bunu yapma."

Konuşmaya bile hâlim olmadığı için kısık iniltiler çıkarmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Karun benden akan kanın sıcaklığını hissettikçe çılgına dönüp, "Daha hızlı!" diye Furkan'a kızıyordu. "Buralarda bir yerde bir hastane olmalı, daha hızlı sür şunu!"

"Abi konumu takip ediyorum, en yakın hastaneye on dakikalık yolumuz var." Bunu duymak Karun'un hoşuna gitmemişti. Başını eğip bana baktığında on dakika daha dayanabilir miydim, emin değildi.

Bedenimde artan titremeleri üşümeme yorduğu için kollarını bana sarıp, "Kaloriferi açın," dedi aceleyle. "Saka üşüyor." Üşümüyordum ve içten içe o da bunu iyi biliyordu.

"B-bebeğim." Dudaklarımı güçlükle kıpırdattığımda, "Defne..." diye fısıldadım. Kızımın adını söylerken gözlerim kapanmak için beni zorluyordu. "Defne nerede?"

"Hemen arkamızdaki arabada doktor ve hemşireyle birlikte." Karun yüzüme yapışan saçları yavaşça çektiğinde parmakları kıyamayan bir ifadeyle yanağımda gezindi. "Kızımızı görmek istiyorsan hastaneye kadar dayanmalısın."

Ayak parmaklarımda başlayan bir uyuşukluk gittikçe bedenimin üst kısımlarına doğru tırmanıyordu. Onu daha fazla endişelendirmek istemediğim için bunu Karun'a söylemedim. Başım göğsüne yaslıyken baygın bakan gözlerle, "Karun," diye mırıldandım zayıf bir sesle. "Onu çok sev, olur mu?" Eğer ben yanlarında olamazsam Melek'e yaptığı gibi kızımı da çok uzaklara göndermemeliydi.

Vedalaşır gibi çıkan sesimle dudaklarını saçlarımın tepesine bastırarak gözlerindeki yaşları benden gizledi. "Bige yalvarırım böyle konuşma." Boğuk ve kederli çıkan sesini duyunca kendimi berbat hissettim. Ona tüm bunları yaşatmayı hiç istemezdim.

"Onu doğurmak b-benim seçimimdi." Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes almakta güçlük çektiğim için öksürmeye başladım. "Riskleri biliyordum." Ruhum bedenimden sökülüyormuş gibi yoğun bir acı hissettiğimde iniltilerim arttı. "Defne... Kızımı suçlama."

Nirvana

Başımı yasladığım göğüs kafesi taş kesildiğinde, Karun'un beni saran kolları sıkılaştı. "Daha hızlı sür şunu!" Gür bir sesle Furkan'a bağırdığında gözlerinden süzülen bir damla gözyaşını gördüm. "Ne kadar yolumuz kaldı!" Öfkesinin ardında büyük bir korku saklıydı.

"Abi geldik sayılır." Furkan aceleyle konuşurken sesi panik hâlinde çıkıyordu. "Şu köşeyi dönünce hastanedeyiz. Bige Hanım, biraz daha dayanın." Doğrudan adımı söyleyene kadar Furkan'ın ağladığını hiç anlamamıştım. Yol boyunca ayağını gazdan hiç çekmemiş, engebeli yolları âdeta uçarak geçip beni hastaneye yetiştirmeye çalışmıştı.

Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu, belki de birkaç dakika... Ancak kanamam hiç kesilmediği için görüşüm gittikçe bulanıklaşmaya başladı. Ayaklarımda hissettiğim o uyuşma artık tüm vücudumu istila etmişti. Kalan son gücümle kendimi zorlayarak buruk bakışlarımı Karun'a çıkardım. Onunla göz göze gelince bile içi titremişti çünkü yavaşlayan nefes alışlarımın farkındaydı.

Karun *yapma* dercesine bana baktığında o gözlerde büyük bir kaybetme korkusu gördüm. Hep korktuğu şeyi ikinci kez yaşamanın acısıyla paramparça olmuştu. Eğer kızımızı annesinin katili olarak görürse onu sevemez, dünyanın bir ucuna gönderirdi. Aklımdan bunlar geçerken gözlerimdeki yaşlarla konuşmak için kendimi zorladım. "K-kızım sana emanet, eğer ona bakamazsan..."

Gittikçe daha çok kan kaybederken son bir iç çekişle sevdiğim adamın kollarında gözlerim kapanmıştı. Ancak hemen öncesinde, "Onu Gurur'a ver," diyebilmiştim. "Senden sonra ona emanet." Ben olmayınca Karun belki ona bakmazdı ama Gurur benim kızıma da babalık yapabilirdi. Tıpkı Melek'e yaptığı gibi.

Kızım artık onlara emanetti.

14

YIPRANAN BAĞLAR

"Aşk kaybederken bile birini çok sevmekten geçiyormuş.
Acının ortasında bile insan nasıl sevebilirdi?"

Doğayla iç içe bir yerde olmaktan çok mutluydum ama nerede olduğumu bilmiyordum. Her yer yemyeşildi ve etrafımda rengârenk çiçekler vardı. Ağaçların dallarına konan kuşların cıvıltısı tatlı bir melodi gibiydi. Güneşin turuncu ışıkları içimi ısıtırken çimlerin üzerine uzanmış, masmavi gökyüzünü izliyordum. Burası o kadar güzel ve huzurluydu ki sonsuza kadar burada kalabilirdim. Üstelik yanımda Gazel de vardı.

Burnuma çiçeklerin rahatlatıcı kokusu gelirken, "Gazel," diye mırıldandım. "Bu bir rüya değil, değil mi?"

İkimiz de aynı anda omzumuzun üzerinden birbirimize baktığımızda tebessüm etti. "Sana bunun bir rüya olduğunu düşündüren nedir?"

"Sen..." Dudaklarımdan ölüm kelimesi çıkmadığı için uzun süre onun yüzünü izledim. "Seni kaybetmiştim." Yan dönerek elimi uzatıp parmak uçlarımla yanağına dokundum. Parmaklarım içinden geçip yere düşmemişti. Soluğum kesildi. O bir hayalet veya yanılgı değildi, gerçekten Gazel'di ve ölmemişti.

"Bu... Bu nasıl olabilir?" Yutkunarak canımı yakan o sözcükleri söylemek zorunda kaldım. "Sen ölmüştün."

"Ben mi ölmüştüm?" Gazel uzandığı yerden doğrulup oturduğunda gülmemeye çalışıyordu. "Kâbus mu gördün yoksa?" Siyah gözleri hınzırca bakarken ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Biraz gezelim, belki kendine gelirsin."

Elini tutup ayağa kalktığımda parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. Her an ortadan kaybolur diye çok korkuyordum. Gazel birleşen ellerimize bakınca gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bugün çok tuhaf davranıyorsun." Yokluğunda bana neler yaşattığı hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Onun öldüğüne çok emindim ama ablam buradaydı. Yaşadığım tüm o şeyler bir kâbusmuş gibi geliyordu. Uyanmıştım ve kötü olan her şey son bulmuştu. Ablam ölmemişti, yanımdaydı, her şey yolundaydı. Onunla çiçeklerin arasında yürürken elini sıkıca tutuyordum. Gazel gülümseyerek etrafındaki güzellikleri izliyordu ve ben de onu... Uzun zaman sonra onu ilk kez siyah dışında farklı renkte bir elbisenin içinde görüyordum.

Üzerindeki yarım kollu beyaz elbise ona çok yakışmıştı. Siyah saçları güneşin tüm ışıltısını emiyormuş gibi canlı ve parlaktı. Saçları dalgalanarak omuzlarından salındıkça daha da güzel görünüyordu. Morgdaki o solgunluğundan eser kalmamıştı, ten rengi ışıltılı ve canlıydı. Gözlerimi bile kırpmadan onu izlediğimi görünce gülümseyerek omzuyla omzuma vurdu. "Bana şöyle bakıp durma."

Bakışlarımla onu rahatsız etmemek için hiç istemesem de önüme döndüm. "Burası neresi, çok güzelmiş." Etrafıma bakarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Eve mi?" Gazel durup bana döndüğünde dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu. "Seni eve götürmek için geldim, kardeşim." Bu sefer elimi sıkıca tutan oydu. "Çok mu sevdin burayı, bu yüzden mi dönmek istemiyorsun?"

Burası çok güzel bir yerdi ama kalmak istememin nedeni bu yeri sevmem değildi. "Tekrar senden ayrılmak istemiyorum." Gözlerim dolduğunda ayaklarımı yere daha kararlı bastırarak gitmeyeceğimi ona göstermek istedim. "Burada kalalım hep yoksa seni kaybederim."

"Beni hiç kaybetmedin." Gazel'in sesi rahatlatıcı bir ninni gibi yumuşak çıktığında elini kaldırıp kalbimin tam üstüne bastırdı. Parmaklarını göğsümün üstünde hissetmemle kalbim hızlanmıştı. Ablam bana dünyanın en güzel gülümsemesini sunup muzırca göz kırptı. "Ben hep burada olacağım."

Bunları söyledikten sonra önüne dönüp yürümeye başladı, elimi hiç bırakmıyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama merak ettiğim için onu takip ediyordum. Bacaklarım yorulana kadar yürüdük ama buna rağmen Gazel durmadı. Ormanı geçip dağlık bir alana geldiğimizde etrafımızda yüksek kayalar vardı. Ablam bana kayalıkların olduğu yeri gösterdi. "Uçurumun ucuna kadar yürümeni istiyorum."

Elimi bıraktığında avucumda hissettiğim boşlukla kalbim acımıştı. "Tek başıma mı?"

Küçük kardeşine ilk adımlarını atmasında yardımcı olan bir ablanın hüznüyle başını salladı. "Tek başına bunu yapabilirsin, sen yüksekten korkmazsın."

Başımı çevirip uçurumun olduğu yöne baktım. "Neden oraya gitmemi istiyorsun?"

Güven vermek ister gibi bana gülümsediğinde gözlerinden aynı anda birden fazla duygu geçiyordu ama hiçbiri mutlu hissettirmiyordu. "Sadece söylediklerimi yap, kardeşim."

Benden böyle bir şeyi neden istediğini anlamasam da onu kıramadım. İstediği gibi ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Her adımımla uçuruma biraz daha yaklaştığım için rüzgârın hafif esintisi üzerimdeki eflatun elbiseyi uçuşturuyordu. Evet, üzerimde ince bir kumaşı olan eflatun bir elbise vardı. Uçurumun ucunda durdum, bundan sonrası boşluktu. Bir adım daha atarsam düşebilirdim.

Başımı çevirip omzumun üzerinden arkama baktım. Ablam hâlâ oradaydı ve hiç kıpırdamadan beni izliyordu. "Atlamamı istemiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda küçük bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Tam karşına bak."

Çok tuhaf davrandığı için bir türlü neyin peşinde olduğunu anlamıyordum. Önüme dönüp tam karşıma baktığımda gördüğüm kişiyle kalbim rotasından şaştı. "Karun?"

Onu görmeyi beklemediğim için ne yapacağımı bilemedim. Karun da buradaydı ve tam karşımdaki uçurumun tepesinde duruyordu. İkimizi birbirinden ayıran ucu sonu olmayan büyük bir boşluktu. Artık ne o bana gelebilirdi ne de ben ona gidebilirdim. Ona doğru tek bir adım atsam buradan düşüp ölebilirdim, aynı şekilde o da öyle. Ölüm aramıza girmiş gibi ikimizin arasında aşılmayacak mesafeler vardı.

Dikkatli bakınca Karun'un kucağında bir şey taşıdığını gördüm, kundaktaki bir bebek... Gözlerimden bir damla gözyaşı süzüldü. O bebek benim küçük kızım mıydı? Defne miydi o? "Karun!" diye haykırsam da sesim onlara ulaşmadı.

Defne'yi kabaca tuttuğunu görünce yüreğim ağzıma gelmişti. Öne doğru atıldım ama tek bir adım sonrası uçurumdu, yani ölüm... Omuzlarım içe doğru büküldüğünde boğazımı kanatırcasına, "Karun!" diye haykırdım. "Defne'yi sıkı tut, onu düşüreceksin." Onu nasıl tutacağını bile bilmiyordu, niye kucağına almıştı? Üstelik Defne ağlıyordu. Onlar beni duymuyordu ama ben kızımın ağladığını bile duyabiliyordum.

"Karun, onu götür buradan!" Defne ağladıkça benim gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşmüştü. "Üşüyecek, götür kızımı buradan."

"Seni duyamazlar, onlara gitmelisin." Gazel'in sesiyle başımı çevirsem de onu göremedim. Nereye gitmişti?

Ninova

Bedenimin şeffaf olduğunu daha yeni fark ediyordum. Dehşete kapılarak ellerimi kaldırıp yüzümün yakınında tuttum. Ellerimin arkasındaki şeyler görünüyordu. Yerimde sendelediğimde neredeyse uçurumdan düşüp sonsuzluğun içinde kaybolacaktım. "Ben... Ben öldüm mü?"

Gözlerimden birbiri ardına yaşlar döküldü ama öldüğümü düşündüğüm için değildi. Ağlamama neden olan şey fark ettiğim gerçeklerdi. Aslında tüm bunlar bilinçaltımın bir ürünüydü, değil mi? Ablam gerçekte burada değildi, onu rüyalarıma getiren şey ona duyduğum özlemdi. Evet, bu bir rüyaydı.

Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "H-hayır," derken yaşadığım hayal kırıklığının bir tarifi yoktu. Tüm bunlar rüya olamazdı.

Gerçeklerin farkına varmamla etrafıma baktım ama Gazel'i bulamadım. Yaşadığım şeyin bir yanılgı olduğunu anlamamla büyü bozulmuştu ve ablam sonsuza kadar kaybolmuştu. Dizlerimin üstüne sertçe düştüğümde ellerimi yere bastırdım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Seni çok özledim!" Keşke biraz daha kalsaydı. Rüya bile olsa onunla biraz daha vakit geçirmek isterdim.

Bir süre sonra kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda bilinçaltımın bana oynadığı oyundan nefret etmiştim. Uçuruma sırtımı dönüp geldiğim ormana doğru yürüdüm. Attığım her adımla arkamda bıraktığım kızımın ağlayışları arttı. Duymamak için hızlandım ama bebeğimin sesi kulaklarımdan hiç kesilmemişti. Duramazdım, yoluma devam etmeli ve o çiçek tarlasına geri dönmeliydim. Bir tek bu şekilde Gazel'e yeniden kavuşabilirdim.

Ancak Defne hiç susmadı, bu bilinçaltımın bir oyunu ve rüya bile olsa kızımın ağlayışlarına kıyamadım. Onu bırakıp ablama gitmeyi çok istedim lakin Defne'nin ağlayışı kalbimi dağlıyordu. Adımlarım durduğunda devam etmek ve geri dönmek arasında çok kararsızdım. Şimdi gidersem o çiçek tarlasında Gazel'i yeniden bulabilirdim ama Defne ne olacaktı? Sürekli ağlarken ona ne olacaktı? Kızım ve ablam arasında kararsız kalmıştım.

Bu bir rüyaysa sonsuza kadar bu rüyanın içinde yaşamayı sorun etmiyordum, yeter ki ablam yanımda olsundu. Ancak rüyamda Defne de vardı ve uçurumun diğer tarafındaydı. "Allah cezanı vermesin, Karun!" Onu buraya neden getirmişti ki?

Verdiğim karardan vazgeçmemek için hemen arkamı dönüp koşmaya başladım. Tüm gücümle uçuruma koşup kendime düşünme şansı bile vermeden atladım. Buradan düşüp parçalanmak umurumda bile değildi, ya yere çakılıp ölecektim ya da kızıma ulaşacaktım. Bir uçurumdan aşağıya hızla düşerken beni bekleyen sonu henüz bilmiyordum.

Yere sertçe çakılmamla irkilerek gözlerimi açtığımda tavandaki lambanın beyaz ışığıyla karşılaştım. Ter içinde kaldığım için nefes nefese bir hâldeydim. Dudaklarımın üstünde nefes alışlarımı daha boğucu hâle getiren bir şey vardı. Elimi güçlükle kaldırarak ağzımı kapatan şeyi tutup çenemin altına indirdim. Sanırım bu bir oksijen maskesiydi. Henüz ışığa alışmayan gözlerimdeki yanma hissinden nefret etmeye başlamıştım. Neredeydim?

Başımı çevirip etrafıma göz gezdirince bir hastane odasında olduğumu anlayarak inledim. Son günlerde hayatım hastane odalarında geçmeye başlamıştı. Kalkmaya çalıştığımda canım o kadar çok yanmıştı ki yatakta bile kıpırdayamadım. Bedenimin alt tarafında yoğun bir sızı vardı. Başımı sol tarafa çevirince Karun'u görmemle kalbim teklemişti. Odada yalnız değildim, o da buradaydı.

Karun yatağımın yanına bir sandalye çekmiş, başını yatağın kenarına yaslayarak uyuyordu. Uykudayken bile elimi sıkıca tutması tebessüm etmemi sağladı. Uyurken kaşlarını çatmayı nasıl başarıyordu? Belki de bir kâbus görüyordu. Duvardaki saate bakınca gecenin ikisi olduğunu gördüm. Onu uyandırmak istemiyordum ama yüz ifadesi acı çeker gibiydi. Uykusunda ne görüyorsa belli ki bu onun canını yakıyordu.

"Karun..." Yeni uyandığım için sesim hafif çatallaşmış ve pürtürlü çıkıyordu. "Karun," diye seslenip onu uyandırmak için elimi onun elinden çekmeye kalkıştığımda sıçrayarak, "Saka!" diye sayıklayıp elimi daha sert tuttu. Avucunun içindeki parmaklarımın hareketiyle hemen gözlerini açıp başını kaldırmıştı.

Beni görünce ilk birkaç saniye hiçbir şey idrak edemedi, henüz uykusu tam olarak açılmamıştı. Gerçekten bir kâbus görmüş olmalı ki aldığı hızlı nefesler yüzünden omuzları hareket ediyordu. "Sikeyim!" diye söylenip yüzünü sertçe ovuşturdu. "Mezarlıkla ilgili boktan bir rüya gördüm ve orada senin de mezarın vardı!" Daha cümlesini yeni bitirmişti ki yüzündeki elleri öylece kaldı ve nefes bile alamadı. Nihayet uyandığımı anlamıştı.

Ellerini yavaşça yüzünden çektiğinde nabzı hızlanmaya başladı. Doğru görüp görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kapatıp açtı. Mavi gözlerinde sevincin yanı sıra hazin bir korku vardı. Yine rüya görüp görmediğinden emin olamadığı için yutkunarak, "Saka..." diye fısıldadı. "Uyandın."

Anlamadım? Uyanmamam mı gerekiyordu?

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sorduğumda Karun hemen yerinden kalkıp kapıya koştu.

Kafasını dışarı uzatıp koridordakilere, "Doktoru çağırın!" diye bağırırken yaşadığı panik ve mutluluk azımsanamazdı.

Hızlı adımlarla yanıma gelip üzerime eğildiğinde neyi olduğunu anlayamıyordum. Beni hissetmek istercesine yüzümü ellerinin arasına alırken parmakları bile titriyordu. "Kanamanı durdurmak hiç kolay olmadı. çok ciddi bir ameliyat geçirdin. Doktorlar hiç iç açıcı şeyler söylemedi." Acele yle konuşurken parmakları yüzümün her yerinde geziniyordu. Sanki bana dokundukça hiçbir yere gitmediğime daha çok ikna oluyordu.

Bir daha gözlerime hiç bakamayacağını düşünmüş olmalı ki korku dolu bakışları sık sık gözlerime kayıyordu. "Bana ne yaşattığın hakkında hiçbir fikrin yok. Yine kanaman başlarsa diye dünden beri ecel terleri döktüm." Tek kelime etmeme izin vermeden üzerime eğildi ve bana sımsıkı sarıldı. Sarılırken bile ağırlığını bana vermemeye çalışıyordu. Onu çok korkutmuş olmalıydım ki kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum.

Doktorlar odama girince Karun benden ayrılmak zorunda kalmıştı. Beni muayene ettiklerinde yapmaları gereken birkaç test daha olduğunu ama şu anda durumumda korkulacak bir şey olmadığını söylediler. Bunları duyunca Karun nihayet rahat bir nefes almıştı. Henüz ziyaretçi kabul edecek durumda olmadığımı söyleyerek dışarıda bekleyen yakınlarımı içeri almadılar.

Elimi karnımın üstüne koyduğumda orada görmeye alışkın olduğum şişkinliği bulamadım. Çok önemli bir şeyi kaybetmiş gibi telaşlanarak parmaklarımı düz karnımın üzerinde gezdirdim. "Karun..." Sesim fısıltıyla çıkarken korkudan yüzümün bembeyaz kesildiğine emindim. "Karnım neden düz? Bebeğim nerede?" Daha o bana bir cevap vermeden dağ evini hatırladım. Olamaz, erken doğum yapmıştım!

Yataktan çıkmaya çalışırken elim ayağım birbirine dolaşmıştı. "Kızım nerede, Defne nerede? O iyi mi?" Aklıma gelen korkunç ihtimalle gözlerim dolduğunda güçlükle dudaklarımı araladım. "Yoksa..."

"O iyi." Karun hızlıca konuşup yanıma gelerek yataktan çıkmama izin vermedi. "Bir süre daha yataktan çıkamazsın ama kızımız iyi." Çırpınışlarım yavaşladığında ellerimi tutarak bana iyi gelecek tek şeyi söyledi. "Yaşıyor."

Mutluluktan gözyaşlarım birbiri ardına akmaya başlamıştı. Bir an onu kaybettiğimi düşünüp çok korkmuştum. Karun üzerime eğilip parmak uçlarıyla gözyaşlarımı silerken bakışlarıyla bana güven aşılıyordu. "Prematüre bir bebek olduğu için onu kuvöze aldılar. Solunum desteği ve yoğun bakım ihtiyacını karşılamak için onu bir süre orada tutacaklar." Kızım yaşıyordu, şu an için ilgilendiğim tek şey buydu.

Hatırladıklarıyla Karun'un omuzları düştüğünde canını sıkan bir şeyler varmış gibi tüm keyfi kaçmıştı. "Henüz onu hiç görmedim, buna izin vermiyorlar. Defne'nin durumu şu anda çok kritik olduğu için enfeksiyon kapma ihtimali çok yüksek. Onunla benzer durumda olan bebeklerle aynı yerde tutuluyor. Hem onun hem de diğer bebeklerin hayatını tehlikeye atmamak için dışarıdan kimseyi almıyorlar."

Durumu çok kritik... Bu üç kelime kulaklarımda yankılandığında ölebilirdim ama hemen en kötüsünü düşünmemeye çalıştım. Kızım bunu atlatacaktı, inanmak istediğim tek şey buydu. Biz onunla neleri atlatmıştık, bunun da üstesinden gelecektik.

Hem benim hem de Defne'nin durumu iyiye gidiyordu. İkimiz de bir ayı devirmiştik. Defne'nin vücut ısısını korumak ve akciğerlerinin sorunsuz çalışması için onu dört hafta boyunca kuvözde tutmuşlardı. Henüz oradan çıkmak için hazır değildi ama artık emme, yutma ve nefes alma koordinasyonunu sorunsuz yapmaya başlamıştı. Durumu gittikçe daha iyiye gidiyordu.

Doktorlar çok olumlu konuşuyordu, böyle devam ederse yakında kilosu da dengelenecekti. Artık onun yanına girebiliyordum. Oradaki diğer bebeklerin hayatını tehlikeye atmamak için biz anneler koruyucu önlükler, bone ve plastik eldivenler takarak içeri giriyorduk. Kuvözün camından bebeklerimizi izliyorduk ama her zaman onlara dokunamıyorduk.

Orada Defne'den bile daha küçük bebekler vardı. Bazıları daha da erken doğduğu için ciğerleri bile oluşmamıştı. Ne zaman içeri girsem her biri için dua ediyordum. Defne'yi henüz yeni yeni emzirmeye başlamıştım, öncesinde bunu bile yapamıyordum. Odamdaki alarm çalınca kızımın uyandığını anlayıp üst kata çıkıyor ve bebeklerin tedavi gördüğü yoğun bakım bölümüne giriyordum.

Kızımın kuvözünün yanına küçük bir sandalye çekiyor ve onu kuvözden çıkarıp emziriyordum. Yeni doğum yaptığım için çok fazla sütüm vardı ama Defne bir göğsümdeki sütün tamamını bile içemiyordu. Bu yüzden hemşire bana sütümü sağmam için vakumlu bir pompa vermişti. Onunla sütümü sağıp dolapta muhafaza ediyordum.

Defne henüz çok küçük olduğu için hemen doyuyordu ama ilerleyen zamanlarda o sütlere ihtiyacım olabilirdi. Hemşire bana anne sütünün

önemini anlattığı için bir yudumunu bile israf etmek istemiyordum. İlerleyen zamanlarda sütüm azalırsa diye gereken tüm önlemleri şimdiden alıyordum. Ne yazık ki şu ana kadar Defne'yi gören sadece bendim, Karun ve diğerleri henüz onu görmemişti.

Defne'yi ziyaret ettiğim anlarda fotoğrafını çekip Karun'a göstermek istedim ama buna yanaşmadı. Kızıyla bir fotoğraf üzerinde tanışmayacağını, onu biraz daha bekleyeceğini söyledi. "O kadar küçük ki parmaklarının hepsini kullanarak sadece bir parmağımı tutabiliyor." Melek'i ziyaret ettiğim için ona Defne'yi anlatıyordum. "Ama çok uykucu, daha karnını doyurmadan hemen kucağımda uyuyor."

Melek hasta yatağında yatarken en sevdiği şey benden Defne'yi dinlemekti. Ona ne zaman Defne'den bahsetsem acı çeken gözlerinde küçük bir parıltı, dudaklarında bir gülümseme beliriyordu.

"Onu... Onu ne zaman görebilirim?" Güçlükle konuşurken sesi hırıltılı çıkıyordu. Yalvarırcasına, "Yenge," diye fısıldadı. Kirpikleri titrediğinde kuruyan dudaklarını kıpırdatmakta bile güçlük çekiyordu. "Defne'yi görmeyi çok istiyorum."

Bunu bildiğim için doktorla konuşmuştum. Defne'nin henüz normal bir ortama girmesi için çok erkendi ama küçük bir istisna yapılabilirdi. Defne'nin gösterdiği olumlu gelişmeyi bildikleri için onu kısa bir anlığına bakım ünitesinden çıkaracaklardı. Karun bizi Melek'in kaldığı hastaneye naklettiği için Defne de burada tedavi görüyordu.

Doktorlara Melek'in durumundan bahsettiğimden bugün Defne'yi bu odaya getireceklerdi. Her an burada olabilirdi. Melek'e gülümseyerek ayağa kalktım. "Dışarıda küçük bir işim var, birazdan dönerim." Yukarı çıkıp saat kaçta Defne'yi getireceklerini öğrenmek istiyordum.

Melek'in odasından çıktığımda koridorda kendi aralarında konuşan Karun, Gurur ve Çağıl'ı gördüm. Tam onlara doğru bir adım atmıştım ki koridorun diğer ucunda gelen kişiyi görünce adımlarım yere kilitlendi. "Levent?" Bu gelen o muydu?

Adı önce fısıltıyla dudaklarımdan döküldü ama daha sonra, "Levent!" diye büyük bir heyecanla bağırarak ona doğru yürüdüm. Yapabilseydim koşardım ama doğumdan kaynaklı yaralarım henüz kapanmadığı için bunu yapamıyordum.

Gideli bir yıl bile olmamıştı ama çok değişmişti ya da bana öyle geliyordu. Taramaya bile üşendiği saçlarını düzgünce arkaya doğru taramıştı ve

gözlerinde artık gözlükleri yoktu. Yurt dışındayken spor yapacak çok vakti olmalı ki aldığı kilolar ona kas olarak dönmüştü. Eskisi gibi sıska bir vücudu yoktu artık. Bu yeni hâli gerçekten çok iyiydi.

Kalender erkeklerinden kolay kolay çirkin biri çıkmazdı. Levent kendine biraz bakınca en az amcası ve abileri kadar yakışıklı birine dönüşmüştü. Son yaptıklarına rağmen onu büyük bir heyecanla karşıladığımı görünce gülümsedi. "Yenge." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve üzerime eğilip beni kollarının arasına aldı. Bu çocuğun boyunun bu kadar uzun olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ona sımsıkı sarılıp kollarımı boynuna doladım. "Hoş geldin, seni tekrar gördüğüme çok sevindim." Levent'in dönmesine izin versinler diye Karun ve Gurur'a az yalvarmamıştım. Çok kötü şeylere sebep olmuş olabilirdi ama Levent hiçbir şeyi bile isteye yapmamıştı. Yanlış insanlara güvenerek anne ve babasının tuzağına düşmüştü.

Levent bende bir anne sıcaklığı buluyormuş gibi uzun süre benden ayrılmadı. Bana öyle bir sarılıyordu ki özlemini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yavaşça ayrıldığında Melek'in odasının önünde duran Karun, Gurur ve Çağıl'ı gördü. Üçü de ona fazla sert baktığı için Levent'in dudaklarındaki tebessüm kayboldu. "Beni Türkiye'ye geri çağırınca affettiklerini düşünmüştüm, anlaşılan hâlâ çok kızgınlar."

Koluna girerek onu yürümeye zorladım. "Kolay şeyler yaşamadılar, öyle bir anda unutulmaz. Yanlarında olup zamanla kendini affettirmelisin."

"Beni ürküten Karun ve Çağıl abim değil." Kısık bir sesle konuşurken adımları geri geri gittiği için yürümekte zorlanıyordu. "Amcam beni kurşuna dizmek ister gibi bakıyor, acaba bir otele gidip sonra mı gelsem?"

Gülerek kolunu daha sıkı tutup kaçmasına izin vermedim. "Farah'tan boşandığından beri Gurur hep böyle. Mümkünse o delinin tersine gitmemeye çalış." Gurur konusunda ona güvence veremiyordum, son zamanlarda çok kolay sinirlenen biriydi.

Levent'le yürüyüp bu üç asabi adamın karşısında durduğumuzda Levent daha şimdiden ecel terleri dökmeye başlamıştı. Çağıl onun kıvranan hâlini görünce bir büyüklük yapıp sert çehresini yumuşattı. "Hoş geldin, çocuk." Levent kaç yaşına gelirse gelsin ona çocuk diye hitap etmeyi bırakmayacaklardı.

Çağıl'dan küçük bir yeşil ışık alınca Levent belli belirsiz tebessüm etti. "Hoş buldum abi." Karun'a döndüğünde soluğunu tutmuştu. Bunu yapmak onun için zor olsa da Karun da geçmişin üzerine bir sünger çekti.

"Evden uzakta umarım aklın başına gelmiştir."

"Yaptıklarımdan pişman olmadığım bir günüm bile olmadı." Levent üzgün gözlerle ona baktığında affedilmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu saklayamıyordu. "Bir daha olmayacak."

Karun kuru bir sesle, "Umarım," demekle yetindi. Tıpkı Çağıl gibi Karun da ne ona sarılmıştı ne de onu samimi bir şekilde karşılamıştı. Küçük kardeşlerine karşı çok mesafelilerdi, onun yüzünden hiç kolay şeyler yaşamamışlardı. Levent artık buradaydı, zamanla aralarındaki buzların eriyeceğine emindim.

Gurur'un tepkisinden çok korksa da Levent kendini cesaretlendirmeye çalışarak amcasına döndü. En çok Gurur'dan korktuğu için onun karşısında tek kelime edemedi. Gurur sıkıntıyla burnundan soluyup zorlama bir sesle, "Hoş geldin," dedi ama Levent'e olan bakışları fazla tersti.

Levent onun karşısında ecel terleri döktüğü için hiç vakit kaybetmeden hemen Melek'in odasına girdi. O içeri girince uyaran bakışlarımı bu üç huysuz adama çıkardım. "Çocuğun üzerine çok gitmeyin." Onu evden göndermeleri onun için yeterli bir cezaydı.

Karun küçük bir omuz hareketiyle beni geçiştirdi. "Aynı hataları tekrarlamadığı sürece ona bir şey yapmayız."

Levent ve Melek biraz yalnız kalsın diye bir süre kimse odaya girmedi. Yirmi dakika sonra Levent dışarı çıkınca bu sefer de Gurur, Melek'in odasına girmişti. Bu tarafa doğru gelen hemşireyi görünce heyecanımı gizlemeye çalıştım. Defne'nin kuvözünü iterek buraya doğru geliyordu. Kalender erkeklerine hiçbir şey çaktırmadan bakışlarımı Defne'den çekrim. Bakalım onu tanıyabilecekler miydi? Karnı acıkmış olmalı ki Defne bir anda ağlamaya başlayınca Karun başını hızla kaldırdı. Bunu öylesine müthiş bir hızda yapmıştı ki şoke olmuştum.

Ağlayan bir bebek sesi duyunca Çağıl ve Levent de merak edip hemşirenin geldiği yöne doğru dönmüştü. Ancak hiçbirinin yüzünde Karun'da gördüğüm şeyler yoktu. Onlar sıradan bir bebeğe bakar gibiydi fakat Karun... Kızına kavuşan bir babanın duygusallığındaydı. Ağlayan bu ufaklığın kendi kızı olduğunu anlamış gibi göz bebekleri irileşmişti.

Bu nasıl olabilirdi? Onun Defne olduğunu nasıl anlamıştı? Karun'un yüzünden aynı anda binlerce duygu geçti. "Kızım..." diye mırıldanarak hemşireye doğru yürüyünce Çağıl ve Levent sertçe yutkundu. Evet, bu gelen onların yeğeniydi. Şimdi ikisi de nefes bile almadan gittikçe bize doğru yaklaşan bebeğe bakıyordu.

Hastanenin koridoru fazla temiz ve aydınlıktı ancak Karun'un gözünü alan buradaki ışıklar değil, Defne'ydi. Kuvözdeki bebek dışında hiçbir şey dikkatini çekmiyordu. Yürürken sanki ayaklarının altındaki zemini hissetmiyordu. Mavi gözlerinde heyecanla karışık bir sevinç vardı. Bir babanın kızına duyduğu o yoğun sevgi tüm bedenine yayılıp kalbini esir almıştı.

Hemşirenin yolunu keserek onu durdurdu. Bebeğimizin dört bir yanını saran cama baktığında bir an onu kuvözden çıkaracağını sandım ama neyse ki buna kalkışmadı. "Bu... Bu benim kızım mı?" Sesi fısıltıyla çıkarken başını eğip bebeğin bileğindeki pembe bilekliğe baktı.

Orada yazan *Bige Saka* ismiyle Karun'un dolan gözlerini gördüm. "Bu benim Defne'm..." Sesindeki o yoğun sahiplenme insanın içini ısıtıyordu. Yeni doğan bebeklerin bir kimliği olmadığı için onların bileklikliklerine genelde anne ismini yazarlardı. Böylece onu diğer bebeklerle karıştırmıyor ve kimin kızı olduğunu daha iyi anlıyorlardı.

Çağıl, Levent hatta koridorda bekleyen yirmi korumam bile bir anda Defne'nin etrafını sarmıştı. Hepsi birbirini iterek onu görmeye çalışıyordu ama benim odağımda bir tek Karun vardı. Onun hemen yanında durduğum için Defne'ye olan bakışlarını daha iyi görebiliyordum. Defne biraz ağlayıp yine uyumuştu. Çok uykucu bir çocuktu, eğer ilk ağladığında karnını doyurmazsanız sizi protesto eder gibi aç bir karınla hemen uyurdu.

Karun'un bakışları onun pembe teninde gezindikçe dudakları kıvrılıyordu. Üstelik sabah ona giydirdiğim zıbını bile pembeydi. Kuvözün içinde çok fazla debelendiği için kafasındaki şapkası yine yukarı sıyrılmıştı. Küçücük ellerinde koruyucu eldivenleri ve ayaklarında Çiçek'in onun için ördüğü yumuşak patikleri vardı. Kollarını iki yana açarak uyurken ne kadar sevimli olduğunu anlatamazdım.

Karun nefes bile almadan onu izlerken parmağının ucuyla hafifçe cama vurdu. "Onu uyandıramaz mısınız?" Bunları hemşireye söylüyordu ama bakışları yoğun bir şekilde Defne'nin üzerindeydi. "Henüz kızımın gözlerini bile görmedim."

"Çok uykucu bir bebek." Hemşire tebessüm ederek Defne'ye baktı. "Onu uyandırmak sandığınız kadar kolay değil." Defne Hanım kendiliğinden

uyanmadığı sürece kimse onu uyandıramazdı. Hemşireler ona iğne yaparken benim canım yanıyordu ama Defne'nin uykusu bile bölünmüyordu.

Karun'un parmak uçları karıncalanmış gibi kızına dokunma ihtiyacı hissetti. "Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sorduğunda hemşire buna yanaşmadı.

Kuvözün etrafını saran kalabalığı görünce başını iki yana salladı. "Burası onun için yeterince steril ve hijyenik değil. Defne prematüre bir bebek olduğu için diğer bebeklerle kıyaslanınca daha hassas ve dışarıdaki hastalıklara açık. Enfeksiyon ve sarılık tehdidine karşı bir süre daha güvenli alanında kalmalı."

"Tahminen kızımızı ne zaman kucağımıza alacağız?" Çağıl hemşireden bir cevap beklerken başını eğmiş, gülümseyerek Defne'yi izliyordu. "Bu kadar küçük olması normal mi? Kedi bile bizim kızdan daha büyük."

"En azından insan." Furkan bıyık altından gülerek yüzünü cama yaklaştırdı. "İki eli, iki ayağı var ve bir de kafası."

Nedim omzuyla onu iterek Defne'ye yakından bakmaya çalıştı. "Sen tam olarak ne görmeyi bekliyordun? İki başlı, dört kollu bir yaratık mı?"

Celil kendini tutamayıp güldü. "Bige Hanım'ın aşerdiği o tuhaf şeylerden sonra ben kuyruk da görmeyi bekliyordum."

"Ben de," diyen Furkan keyifli bir sesle başını salladı. "Kuyruk ve boynuz kafamda canlandırdığım bebek profilinin bir parçasıydı."

"Hemşirenin yanında elitliğimi bozmak istemiyorum ama kapatın be çenenizi!" Cırlar gibi bir ses çıkararak onlara dik dik bakmaya başladım. "Dünyaya çok güzel bir bebek getirdim, bunu kabul etmek bu kadar mı zor?"

"Kuzguna yavrusu şahin görünürmüş." Furkan bunları söylerken benden korktuğu için Nedim'in arkasına saklanmıştı. "Eciş bücüş bir bebek, neresi güzel ama sevimli."

"Duha'nın oğluna uyguladığım tarifeyi bana uygulayamazsın!" Suratını dağıtmak için bir adım atmıştım ki Karun gülerek kolumu yakaladı.

"Sen bakma o densize, kızımız çok güzel." Herhâlde güzeldi, onu ben doğurmuştum. Benden çirkin bir şey çıkmazdı, ayrıca çirkin olsaydı bile ona olan sevgimden bir şey eksilmezdi.

Levent elini cama yaklaştırarak Defne'nin boyunun uzunluğunu ölçtü. "Sadece iki karış boyu var."

"Hobbit mi olacak lan bu kız?" Çağıl dehşete kapılarak kocaman gözlerle hemşireye baktı. "Kızımızın boyu neden iki karış?" Bu aptallara çocuk doğururken acaba aklım neredeydi?

"Siz doğduğunuzda da iki metre boyunuz yoktu," diye homurdandım. "Zamanla büyüyüp uzayacak."

Defne minicik ağzını kocaman açarak esneyip gözlerini açınca herkes susup hemen cama yapıştı. Uykulu gözlerini açıp etrafına bakınca Levent gülümsedi. "Kendini şu anda müzedeki bir eşya gibi hissediyor olmalı." Üzerine eğilmiş bu kadar çok kafa varken bu mümkündü.

Karun onun küçücük gözlerine bakınca tüm bedeni titredi. Camın arkasından Defne'nin yüzüne dokunur gibi parmak uçlarını kuvözün camında gezdirdi. "Merhaba ufaklık," diye fısıldarken dudaklarında daha önce hiç görmediğim güzellikte bir gülümseme vardı. "Ben seni ağlama sesinden tanıdım. Peki, sen babanı tanıdın mı?"

Kızına dokunamıyor, kokusunu soluyamıyordu ama onunla tek taraflı bir sohbet gerçekleştirmekten büyük bir haz alıyordu. "Sesini ilk kez o dağ evinde duymuştum ve mıh gibi aklıma kazındı." Demek bu yüzden Defne'nin ağlayan sesini duyunca onun kızı olduğunu hemen anlamıştı. Karun'un seslere karşı çok hassas bir kulağı vardı. Bir duyduğu sesi kolay kolay unutmuyordu.

Karun aradaki cam duvarı kaldırmak için sabırsızlanırken Defne'nin minicik gözlerine baktı. "Anlaşılan gözlerini benden almışsın." Babası gibi Defne'nin de gözleri maviydi. Henüz hiç saçı olmadığı için saçlarının rengi konusunda da pek bilgimiz yoktu.

Hemşire onu koridorda daha fazla bekletmeden kuvözünü Melek'in odasına doğru sürdü. Diğerleri dışarıda kalmıştı, ona eşlik eden sadece Kalender erkekleri ve bendim. Odaya girdiğimizde Gurur, Melek'in sırtını rahatlatmak için arkasına bir yastık koyuyordu. Melek bebeği görünce gözlerini irice açtı. "D-Defne," diye fısıldadığında Gurur onun neyden bahsettiğini anlamadı, ta ki arkasını dönene kadar.

İkisi bebeği görünce donup kalmıştı. Hemşire kuvözü ittiğinde odada duyulan tek ses onların hızlanan nefes sesleriydi. Defne'nin hemşiresi onu yatağın kenarına yaklaştırdığında Gurur'un tepkisi çok komikti. Başını eğip Defne'nin tepesinden ona bakarken gözlerini birkaç kez kapatıp açmıştı. Önce Defne'ye, sonra da bana bakıp şaşkınca yutkundu. Bunu birkaç kez yapmıştı.

Anne ve kız arasında bir benzerlik bulmaya çalıştı ama bulamadığı için, "Bu kimin bebeği?" diyerek sinirlerimi bozdu. "Bizden bu kadar çirkini çıkmaz." Cesur'un ahım almış olmalıydım. Duha'nın oğluna söylediklerimi bunlar da benim kızıma söylüyordu.

Gurur dizlerini bükerek eğildi ve gülümseyerek camın içindeki bebeğe baktı. "Aileye çok hızlı katıldığını söyleyebilirim, ufaklık hatta beklenen tarihten bir ay önce." Uzun zamandır hanelerine bir bebek doğmadığı için hepsi çok heyecanlı ve fazla şaşkındı.

Gurur bir süre nefes bile almadan Defne'yi izledi. Bunu yaparken uzun zaman sonra gülümsediğinin farkında bile değildi. Onun babalık içgüdüleri tanıdığım herkesten daha fazla olduğu için bir bebeğe bağlanması çok hızlı olmuştu. Elini cama yaslayıp Defne'nin hareketlerini izlerken gözlerinin içi ışıldıyordu. "Defne," diye mırıldanırken sanki kendi kızıymış gibi sesi boğuk çıkmıştı. "Sen gördüğüm en güzel varlıksın." Ona az önce çirkin diyen kimdi?

Melek kendini zorlayıp vücudunu iyice arkaya çekerek yatakta oturmayı başardı. Normalde kolunu bile kıpırdatmakta zorlanıyordu ama Defne için sırtını yatak başlığına yaslayabildi. Kireç gibi solgun bir yüzle bebeğe bakmaya çalışıyordu fakat bulunduğu yerden onu yakından göremiyordu. Hemşire onun ne hâlde olduğunu görünce onun için üzülmeden duramadı.

Bize dayattıkları kurallardan küçük bir esneklik yaparak Defne'nin kuvözünün kapağını açtı. Bana öğrettikleri gibi bir elini Defne'nin başının altına koydu, diğer eli de onun sırtının altındaydı. Dikkatli bir şekilde bebeği alıp Melek'e yaklaştı. "Onu tutmak ister misiniz?"

Melek onu kucağına almaya can atıyordu ama Defne'ye doğru ellerini uzatınca kolları güçsüzce yanına düştü. Bunu görmek hepimizi ağlatabilirdi. Gücünün son demlerinde olduğu için onu tutacak takati yoktu. Melek'in yeşil gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde yalvaran gözlerle hemşireye bakıp, "Ben..." dedi ama öksürmeye başlayınca devam edemedi.

Ciğerleri sökülürcesine öksürürken bile kendini zorlayarak dudaklarını kapatan maskeyi kontrol etmişti. Hastalığı bulaşıcı değildi ama Defne'ye en küçük bir rahatsızlık vermekten bile korkuyordu. Melek'in öksürükleri kesilince hemşire onun yatağının kenarına oturdu ve Defne'yi onun yerine tutup Melek'e gösterdi. Bebeği görmeyi herkesten daha çok istemişti.

Annesinin ismini taşıyan bir bebeğe bakmak bile Melek'i gözyaşlarına boğmuştu. Defne'nin bir an yüzü buruştu, dudakları büküldü ve ağlamaya hazırlanır gibi ağzını açtı. Melek onu ağlatmaktan korkarak hemen

Defne'nin elini tutmuştu. Titreyen parmaklarla bebeğin minicik elini tutup gözyaşları içinde ona gülümsedi. "Benden korkma." Zayıf bir sesle konuşuyor, onu korkutma ihtimaline bile katlanamıyordu. Oysaki Defne sadece karnı acıktığında ağlardı.

Melek başparmağıyla onun küçük parmaklarının üstünü okşadığında Defne onun işaret parmağını yakaladı. Tüm parmakları Melek'in tek bir parmağına kenetlendiğinde Melek'in gülümsemesi genişledi. "B-bunu görüyor musunuz?"

Hastalıktan tükenen bedeninden ince bir titreme geçtiğinde yorgun bakan gözleri parladı. "Artık benden korkmuyor." Hiç korkmamıştı ki.

Melek görünüşünden dolayı Defne'nin ondan korkacağını düşünmüştü ama Defne henüz etrafındaki yüzleri tanıyacak durumda değildi. Ayrıca sandığı gibi korkulacak bir yanı da yoktu. Ne yazık ki Defne'yi birkaç dakikadan daha uzun hasta birinin odasında tutamazlardı. Kuvözüne geri dönmeliydi, Melek de bunu anladığı için vedalaşır gibi Defne'ye baktı.

Bakışlarıyla yeğeniyle vedalaşırken, "Hep mutlu ol," dedi kısık bir sesle. Her konuştuğunda göğsündeki hırıltı artarken ıslak gözlerle ona gülümsedi. "Dilerim Allah'tan ben ve annemin yaşayamadığı ömrü de sana verir," dediğinde ağlamamak için başımı yukarı kaldırıp derin derin nefesler aldım. Onu bir daha göremeyecekmiş gibi konuşuyordu.

Melek son kez Defne'ye bakarak sanki onunla ilgili her şeyi aklına kazıyordu. Ona acı veren iniltilerle eğildi ve maskenin üzerinden Defne'nin başının üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Sen dünyanın en harika şeyisin, Defne." Yaşlar gözlerinden birbiri ardına akarken geriye çekilerek onun yüzüne bakıp iç çekti. "Bunu hiç unutma."

Hemşire, Defne'yi kuvözüne koyunca onunla birlikte odadan çıktım. Sütüm akıyordu, Defne yine uyumadan onun karnını doyurmalıydım. Hemşireye eşlik ederken gözlerimi huysuz sesler çıkaran ufaklıktan ayırmıyordum. Her an çığlığı basıp acıkan karnı için ortalığı ayağa kaldırabilirdi. Defne'yi izlerken artık içim daha rahattı çünkü Melek sonunda onu görebilmişti. Bu olmadan onu kaybetseydik mahvolurdum.

Defne ikinci ayına girdiğinde tehlikeyi tamamen atlattığı için onu taburcu etmişlerdi. Nihayet kızımla birlikte evimize dönebilmiştik. Melek'i

ziyaret ederken arada onu yanımda getiriyordum ama çok sık değildi. Hastanede olduğum zamanlarda kızımla ilgilensin diye bir dadı tutmuştuk ama o sadece ben evde olmadığımda Defne'ye bakacaktı.

Onun her şeyiyle bizzat kendim ilgilenmek istiyordum fakat evde olmadığımda birinin ona göz kulak olması gerekiyordu. Bugün Farah beni ve Defne'yi görmek için malikâneye gelmişti. Gurur'dan boşanması onunla iletişimi keseceğim anlamına gelmiyordu. Babasına olanlar, ona kalan liderlik ve bunun getirisi olan büyük sorumluluklar... Bunun altından kalkabilir mi, bilmiyordum ama deniyordu.

Babasının acısını hiçbir zaman atlatamayacaktı, ona bakan biri bunu hemen anlardı. Artık zayıflık göstermek gibi bir lüksü olmadığı için iyiymiş gibi rol yapıyordu. Çektiği acıyı herkesten saklayıp dışarıya karşı dimdik durarak her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Bunu yapmaktan başka çaresi yoktu, tökezlemesini bekleyen çok düşmanı vardı. Babasını kaybeden kızlar bir anda büyür derlerdi de inanmazdım, Farah sanki bir anda büyümüş ve olgunlaşmıştı.

Gurur'un üstünü değiştirmek için eve uğrayacağını öğrenince Defne'yi Farah'la malikânede bırakıp evden çıkmıştım. Onu kucağında bir bebekle bırakıp ben dönene kadar kızıma göz kulak olmasını istemiştim. İtiraz etmesine bile izin vermeden hemen kaçmıştım. Farah'ın hiçbir deneyimi olmadığından bir bebeğe bakamayacağının farkındaydım, evdeki dadı bunun için vardı.

Ancak dadıyı henüz doğru düzgün tanımadığımı özellikle Farah'a söylemiştim. Defne'yi ona emanet ettiğim için ben dönene kadar evden ayrılmayacağına emindim. Böylece Gurur'la karşılaşabilirlerdi. İkisinin artık bu saçma küslüğü bir kenara bırakıp konuşmalarını istiyordum. Gurur'un yanında Farah'ın adını bile anamıyorduk ve aynı şekilde Farah'a da ne zaman Gurur'dan bahsetmeye kalkışsam hemen beni susturuyordu. İkisi de çok inatçıydı.

Defne'den ayrılalı daha yarım saat bile olmamıştı ama şimdiden onu çok özlemiştim. Umarım Farah onu babama ve büyükbabama vermezdi. İkisinin de bebek sevme şekli beni deliriyordu. Gazel'den kalan boşluğu babam torunuyla doldurmak ister gibi tüm gününü Defne'yle geçiriyordu. Aslında bu iyi bir şeydi, kızımla uğraşırken ablamı daha az düşünüyor ve daha az acı çekiyordu.

Geçmişte büyük hatalar yapmış olabilirdi ama o benim babamdı. Geriye kalan tek yakınım babam ve büyükbabamdı, onları da kaybedemezdim.

Nihova

Geçmişteki hatalarımızı konuşup birbirimizi üzmek yerine bize kalan zamanı iyi değerlendirmeliydik. Gazel'in gidişinden sonra sevdiklerimizi her an kaybedeceğimizi daha iyi anlamıştım. Bu yüzden hâlâ şansım varken bana kalanlarla mutlu olmaya çalışıyordum.

Her gün bir saat de olsa Melek'i görmezsem içim hiç rahat etmiyordu. Odasının kapısı aralıklıydı, tam içeri girecektim ki kapı aralığından bakınca yalnız olmadığını gördüm. Kadem onun yatağının kenarına oturmuş, nemli bir bezle Melek'in boynunu ve kollarını siliyordu. Hep yatakta olduğu için çok sık terliyor, eğer silmezsek bir süre sonra teni tahriş oluyordu.

Melek bugün nefes darlığı çekmiyor olmalı ki duraksamadan ya da nefes nefese kalmadan daha akıcı konuşuyordu. Onunla ilgilenen sevgilisini buruk gözlerle izlerken, "Keşke seninle daha önce tanışsaydık," diye mırıldanıp üzgünce iç çekti. "Birkaç yıl önce tanışsaydık birlikte geçirecek daha çok zamanımız olurdu."

"Keşke." Kadem bunun olmasını her şeyden çok istermiş gibi hayıflanırcasına bir ses çıkardı. "Belki o zaman evlenirdik."

Melek'in gözleri dolduğunda ağlamamak için bir süre tavana baktı, daha sonra bakışlarını eğip onu izledi. "Hasta bir kızla evlenir miydin?" Buna hiç ihtimal vermiyordu.

Kadem nemli bezi onun boynunda gezdirirken hafifçe tebessüm ederek başını salladı. "Hasta bir kıza sırılsıklam âşığım, onun kocası olmaktan daha büyük bir mutluluk var mı?" Mendili bir kenara bırakıp içli bakışlarını Melek'in gözlerine dikti. "Sana bir teklifle gelseydim büyük ihtimalle hayır derdin."

"Hayır diyeceğimden nasıl bu kadar eminsin?"

Kadem gözlerini kaçırıp bakışlarını odanın içinde gezdirdi. İçini kemiren, onu tereddüde düşüren bir şeyler olmalı ki sevdiği kadına bakamadı. "Biriyle sevgili olmak ve onunla evlenmek aynı şey değil." Burnundan nefesini sertçe vererek can çekişen bakışlarını Melek'e kenetledi. "Benim tuhaf alışkanlıklarım var, herkes benimle yapamaz."

Melek onun neyden bahsettiğini iyi biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranınca Kadem yine gözlerini kaçırdı. "Odamdaki her şey çilek desenli, pijamalarım bile. Krem ve maskeleri çok seviyorum, çizgi film izlemeye bayılırım. Duygusal bir film izlesem ağlarım, korku filmlerinde bağırırım." Kendini yetersiz bulduğu için omuzları düşmüştü. "Böyle bir adamla kim tüm ömrünü geçirmek ister ki?"

"Ben." Kadem'in bakışları ok gibi onu bulduğunda Melek tebessüm ederek başını salladı. "Sen sonradan değişmedin, seni tanıdığımda zaten böyle biriydin." Kendini zorlayarak kolunu kaldırdı ve titreyen elini Kadem'in elinin üstüne koydu. Onun elini sıkacak kadar bile gücü yoktu.

"Ben seni bu hâlinle sevdim ama en çok da tuhaf diye adlandırdığın o huylarını sevdim." Büyük bir aşkla Kadem'i izlerken dudakları yavaşça kıvrıldı. "Sende en çok sevdiğim şey insanların hakkında ne düşüneceğini umursamadan istediğin gibi yaşaman. Pembe rengini ben de seviyordum ama seninleyken daha çok."

Yumuşak bir sesle konuşurken gözlerinin yeşili uzun zaman sonra ilk kez bu kadar canlı bakıyordu. "Çileği bu kadar çok seveceğimi hiç düşünmezdim. Ne zaman sende çilek kokusu alsam bu meyveyi daha çok sevdim. Kullandığım o bakım ürünleri cildime uygun değildi ama onları kullanmayı ve seninle onlar hakkında konuşmayı bile çok seviyordum." Durup biraz soluklandıktan sonra sesini yeniden bulmaya çalıştı. "Seni o kadar çok seviyorum ki sevdiğin şeyleri bile seviyorum."

Kadem yutkunarak tüm sözcükler anlamını yitirmiş gibi biraz hüzün ve biraz da iç çekişle, "Biliyor musun, seninle geçirdiğim şu kısacık zaman..." diye fısıldadı. "Hayatımın en güzel yeriydi."

Acı bir ukdeyle Melek'in dudakları titrediğinde gözlerinden taşan yaşı durduramadı. "Birbirimizi çok geç bulduk."

Kadem *biliyorum* dercesine başını salladığında onunla daha çok zamanı olması için her şeyi yapabilirdi. "Senin nefesin her yavaşladığında sanki benim ömrümden eksiliyor." Melek'in elini avucunun içine aldığında incitmekten korkarcasına nazikçe tutuyordu. "Ölüm senin bedeninde yaşanıyor ama benim ruhumda son buluyor."

Onsuz nasıl yaşayacağını bilmez bir hâlde Kadem'in dudakları büküldüğünde ah eder gibi, "Melek..." diye mırıldandı. Yüreğindeki acının azabı tüm yüzüne yansırken artık gözleri ağlamaklı bakıyordu. "Sen yavaş yavaş ölüme hazırlanırken ben kendimi daha çok bu dünyada bir fazlalık gibi hissediyorum."

Kadem mümkün olsa onunla giderdi, aynı gün ve aynı saniye. Melek onun hüznüyle acırken gözlerinde sadece keder yoktu, aynı zamanda hazin bir pişmanlık vardı. "Seni sevmek kalbimin son mucizesiydi ama bundan pişman olmadığım bir günüm bile yok." Bir an yüzü donuklaştığında hareket eden tek şey Melek'in gözlerinden süzülen yaşlardı. "Sana bunu yaşattığım için kendimi hiç affetmeyeceğim."

Melek bunu ona çok sık söylüyor olmalı ki Kadem'in kaşları yavaşça çatıldı. "Şunu anla artık, sen beni kendine âşık etmedin, kalbim atmak için hep seni beklemiş." Sevgilisini azarlayarak başını eğdi ve onun elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Zamanda geriye gitsem bir an bile düşünmeden yine seni severdim."

Uzanıp yavaşça onun yanağını ıslatan yaşları sildiğinde dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. "Seni sevmek o kadar güzel bir his ki adını içimden geçirdiğimde bile çok özlüyorum." Farkında bile olmadan Melek'i hayatının merkezine koymuştu.

Melek hızlanan nefeslerinin arasından sadece ona baktı. Bu bakışı kelimesiz ama dokunaklı bir vedanın ilk sancılarıydı. "Benden sonra hayatına devam etmeni istiyorum." Gözlerinden akan yaşlarla başını sallarken bunun için âdeta Kadem'e yalvarıyordu. "Sakın değişip kasvetli bir adama dönüşme, şimdi nasılsan böyle kalmaya devam et." Kadem tam bir şey söyleyecekti ki Melek hıçkırarak, "Lütfen," diye ona yalvardı. "Lütfen ölümümün seni değiştirmesine izin verme."

Göğsünün tam ortasına adı konmamış bir şey çökmüş gibi titrek bir nefes verip Kadem'in gözlerine baktı. "Karşına seni hak edecek biri çıkarsa onu sev ve seni sevmesine izin ver." Kendi gölgesinden bile kıskandığı bir adamın mutluluğunu her şeyden çok düşünüyordu.

Kadem onu üzmemek için bir şey söylemedi ama tüm itirazları kahve gözlerine toplanmıştı. Sadece bakışlarıyla bile ondan başka kimseyi sevemeyeceğini anlatıyordu. Melek yokluğuyla onu hayata küstürmekten çok korktuğu için kalpten gelen bir iç çekişle, "Kadem..." diye fısıldadı. "Bir tek sen hayatına devam ettiğinde ruhum huzur bulur. Bir dilek hakkım olsaydı benden sonra hayatına devam etmeni dilerdim." Kadem'in gözlerinin içine bakarken ona karşı hissettiği derin suçluluğu saklayamıyordu. "Keşke benimle ilgili her şeyi hafızandan silebilsem. Hiç karşılaşmamış ve hiç tanışmamış gibi beni unutmanı isterdim." Hıçkırarak ağlarken Kadem'i bırakıp nasıl gideceğini düşündüğüne emindim.

"Melek böyle konuşup beni üzme." Kadem ona çıkıştığında daha fazla onları dinlemeyip kapıyı yavaşça çektim. İkisinin konuşmalarına tanık olmak bile beni kahretmişti, daha fazlasını duymak hüngür hüngür ağlamama neden olabilirdi.

Melek ve Kadem'in sohbetini bölmek istemediğim için hastaneye yarın gelmeye karar verdim. Eve gidip küçük kızımı görmek istiyordum. Ne

zaman ondan ayrılsam aklım hep Defne'de kalıyordu. Anne olmak çok tuhaf bir hismiş, tuhaf ama güzel bir his.

Eve geldiğimde bana kapıyı büyükbabam açmıştı. Gençlere özgü giyim tarzına alıştığımız için artık onu pek yadırgamıyorduk. Fakat bugün onda bir tuhaflık vardı. Beni kapıda karşılayıp kızımın yanına yukarı çıkmama bile izin vermeden salona sürüklemişti. Bunu yaparken fazla heyecanlı olması dikkatimden kaçmamıştı. Salonda babam, Çağıl ve Levent vardı. Üçünün bakışlarına bakılırsa birazdan hiç iyi bir haber almayacaktım.

Büyükbabam beni tekli koltuklardan birine oturtup tam karşımda ayakta dikildiğinde heyecanı gözlerine yansıyordu. "Ben bir şey yaptım."

Kısa bir an salondakilere baktıktan sonra gözlerimi kısarak yeniden ona döndüm. "Yine ne yaptın?"

Tuvaleti gelmiş gibi yerinde kıpırdanması iyiye işaret değildi. Büyükbabam bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmediği için yanaklarının içini dişlemeye başlayınca nefesimi sertçe verdim. Kesin yine kızacağım bir şey yapmıştı. Başımı çevirip ifadesiz gözlerle bizi izleyen babama baktım. "Büyükbabamın ne halt yediğini biliyor musun?"

Babam kahvesini yudumlarken hep olduğu gibi donuk bir suratla omuz silkti. "O serseriyle her gün ne işler karıştırdığını bilmiyorum." Babamın serseri diye bahsettiği kişi Furkan'dı.

Belki Çağıl'ın bir fikri vardır diye ona döndüğümde başını iki yana salladı. "Burada olanlardan haberim yok. Çiçek'le dışarıdaydık, daha yeni eve geldim."

Bakışlarım Levent'i bulduğunda o da uykulu bir şekilde esnedi. "Yeni uyandım." Neredeyse akşam olacaktı, bu saate kadar uyumuş muydu?

Haberi kaynağından öğrenmeye karar vererek bezgin bakışlarımı büyükbabama yönelttim. "Tek seferde söyle, sen de kurtul ben de."

"Dövme yaptırdım."

Başımdan aşağıya buz gibi sular döküldüğünde oturduğum yerde dikleştim. "Lütfen bu konuda ciddi olmadığını söyle." Daha önce bana bundan bahsetmişti ve hiçbir koşulda bunun olmayacağını açıkça belirtmiştim.

Büyükbabam üzerindeki zımbalı deri ceketi çıkardığında karşımda beyaz atlet ve pantolonla kalmıştı. Atletini çıkararak bana sırtını döndüğünde

Nihova

gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sırtının tamamını kaplayan kocaman bir ejderha dövmesi vardı. Pul pul işledikleri dövme o kadar gerçekçiydi ki ağzım bir karış açılmıştı. Dövmenin siyah mürekkebi derisine kazınmış, sırtını komple kaplamıştı.

Küçük bir dövme de değildi ki bir yerde bunu sindireyim. Bu dövmeyi yaptırırken acaba aklından ne geçiyordu? Kızları gördükçe soyunup onlara sırtını mı gösterecekti? "Seni parçalayacağım!"

Bir hışımla ayağa kalktığımda büyükbabam koşarak kendini hemen üçlü koltuğun arkasına attı. Benden kaçarken bir yandan da bana laf yetiştirecek kadar arsızdı. "Sen bana karışamazsın, annem değilsin benim!"

"Senin vasin benim, istediğim gibi karışım!" Ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp ona fırlatırken cinnet geçirmek üzereydim. "Çıplak ellerle derini lime lime söktüğümde o dövmenin zerresi bile kalmayacak!"

Onu yakalamak için bir hamle yaptığımda hemen koltuğun diğer tarafına kaçtı. Kırlenti alıp kafama fırlatırken kaşları çatıktı. "Biz gençler böyle takılıyoruz moruk, git tedavi ol, beynin yamulmuş senin!"

"Gençliğin batsın, bunak herif! Zamanında aklın neredeydi, tüm ergenliğini bana mı sakladın!"

"Off sıktın artık ihtiyar, kafa ütülemeyi kes."

"Baba!" diye cırlayıp koltuğunda oturup bizi izlemekten başka hiçbir şey yapmayan adama döndüm. "Babana bir şey söyler misin, yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

Babamın tek yaptığı yüzünü buruşturarak büyükbabamın sırtına bakmak oldu. "Daha iyi bir şey yaptırabilirdi, ejderha hiç gitmemiş." Beni delirtmek mi istiyordu?

Çağıl gülmemek için yanaklarının içini dişlerken öfkemden korktuğundan ciddi görünmeye çalışıyordu. "Bir kurt kafası daha iyi olurdu sanki."

Levent kendini tutamayıp güldü. "En azından sırtına çıplak bir kadın yaptırmadı." Eminim büyükbabam bunu yaptırsaydı kimse şaşırmazdı.

Büyükbabamla koltuğun iki yanında durup birbirimize ters gözlerle bakarken yürüyüp masanın üzerinde duran vazoyu aldım. Vazoyu masaya vurarak kırdığımda büyükbabamın gözleri kocaman açıldı. "Buna cesaret edemezsin!"

Dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldığında başımı omzuma doğru yatırdım. "Cesaretimi mi sorguluyorsun?" Bir anda sırıtmayı bırakıp öne atıldım. "Sırtının derisini parçaladığımda bir daha bu taşkınlıkları

yapamayacaksın!" Ona doğru koştuğumda babam, Çağıl ve Levent bir küfür savurup hemen ayağa kalkmıştı. Bazı konularda hiç şakam olmadığını bilecek kadar beni tanıyorlardı.

Babam ve Çağıl önüme geçip bana engel olmaya çalışırken Levent hemen büyükbabamı dışarı çıkardı. Ben sakinleşmeden onu eve getirmeyeceğini biliyordum. Babam ve Çağıl'ın elinden kurtulabilseydim bu sefer gerçekten onu parçalayacaktım. O Furkan piçine yapacaklarımı da iyi biliyordum. Büyükbabamın her istediğini kabul etmek yerine önce bana haber vermeliydi!

Levent o ihtiyarı evden götürdüğü için hiçbir şey yapamamıştım. Ben dövme yaptırsam babam canıma okurdu ama konu kendi babası olunca ona hiç karışmıyordu. Yıllardır büyükbabamın tüm sorumluluğunu bana bıraktığı için onun tüm cefasını ben çekiyordum. "Seni huzurevine kapatayım da gör gününü!" Büyükbabama kızarak üst katın merdivenini çıkmaya başladım.

"Ah, bir kıyabilsem bunu yapacağım ama kıyamıyorum ki." Büyükbabam çoğu zaman beni çileden çıkarıyor, yaşlandıkça onunla uğraşmak zorlaşıyordu. Fakat ne yaparsa yapsın huzurevi seçeneklerimin arasında yoktu. Onu oraya göndermeye yüreğim el vermiyordu. Ailemde en yakın olduğum kişi oydu, bu yüzden onsuz yapamıyordum.

Çan katının merdivenini çıkıp odama girdiğimde Defne'yi burada bulamadım. Yeniden merdiveni inmeye başladım, sıradaki durağım bebek odasıydı. Defne henüz çok küçük olduğu için bizim odamızda kalıyordu ama dadısı onu bebek odasında yatırmış olabilirdi. Defne belki uyuyordur diye odasının kapısını yavaşça araladığımda içeride gördüğüm manzara içimi ısıtmıştı.

Dadı neredeydi, bilmiyordum ama kızım Farah'ın kucağındaydı. Dadıyı pek tanımadığımı söylediğim için tam da düşündüğüm gibi ben gelmeden Farah onu bırakamamıştı. Gurur'un bulunduğu bir yerde durmaktan rahatsız olsa da bebeği annesine teslim etmeden gidememişti. Farah sallanan sandalyede oturup Defne'yi kucağında tutuyordu. Hafifçe ileri geri sallanarak onu kollarının arasında uyutmaya çalışıyordu.

Defne'nin üzerini o değiştirmiş olmalıydı, evden çıkmadan önce ona giydirdiğim zıbını üzerinde yoktu. Farah'ın yakasındaki lekeleri görünce olanları anladım. Defne ne zaman karnını doyursa fazlasını hep çıkarıyordu. İçtiği sütün bir kısmını Farah'ın üzerine çıkarmıştı. Silse de izi kalmıştı. Masanın üzerinde Defne'nin biberonu vardı ve içinde çok az süt kalmıştı.

Evden çıkmadan önce sütümü sağıyor ve Defne için özel aldığımız dolaba koyuyordum. Sütler bozulmadan uzun süre orada muhafaza edebiliyorduk. Evde olmadığımda dadısı sütü özel cihazlarla ısıtarak Defne'ye veriyordu. Bu sefer ona sütünü içiren Farah olmalı ki kucağındaki bebeği izlerken gülümsedi. "Uyumaya niyetin yok, değil mi? Karnın doydu, altın değişti, uyumak için daha neyi bekliyorsun?" Defne'yle konuşurken Gurur'un onu izlediğinden haberi yoktu.

Gurur da odadaydı ama Farah onu görmezden geliyordu. Gurur pencerenin önünde dikilerek sırtını duvara yaslamıştı, gözlerini dahi kırpmadan Farah'ı izlerken tebessüm ettiğinin farkında bile değildi. Farah'ı kucağında bir bebekle görmek aklını başından almış olmalı ki büyülenmiş gözlerle onu izliyordu. Ne yüzündeki huzurlu ifadeyi saklayabilirdi ne de gözlerindeki özlemi. Uzun zaman sonra Gurur'u ilk kez bu kadar keyifli görüyordum.

Farah izlendiğinden habersiz Defne'nin fındık kadar olan burnuna parmağının ucuyla vurdu. "Uyu hadi." O küçük fiskeyle Defne irkilip kollarını daha çok çırpınca Farah kıkırdadı. "Numara yapma, o kadar sert bir darbe değildi." İkisi iyi anlaşıyor gibiydi.

Defne'nin elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Neden bu kadar tatlısın?" Gülümseyerek Defne'nin başını öpünce Gurur'un dudakları kıvrılmıştı. Onları izlemek bile Gurur'a tarifi olmayan bir mutluluk yaşatıyordu. Farah'a bakarken eminim *ikisinin bir çocuğu olsaydı nasıl olurdu*, diye düşünüyordu.

Farah, odaya girdiğimi görünce rahat bir nefes alarak ayağa kalktı. "Sonunda annen de geldi ufaklık." Yanıma gelip Defne'yi bana uzattı. "Uykusu var ama belli ki annesinin kokusuyla uyumaya alışmış."

Yavaşça Defne'yi ondan aldım. "Yokluğumda ona baktığın için teşekkür ederim." Kızımı yeniden kollarımın arasında tutmak bile bana yaşadığımı hissettiriyordu. "Umarım seni çok uğraştırmamıştır."

"Beni uğraştıran o değildi." Farah başını çevirip ters gözlerle Gurur'a baktığında onun soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

Az önce tebessüm ederek onu izleyen o değilmiş gibi Gurur ifadesini hızla değiştirmiş ve daha sert bakmaya başlamıştı. Farah da aynı sertlikle ona bakıyordu. "Birileri küçücük bir bebeğe zarar vereceğimi düşündüğü için gardiyan gibi tepemize dikildi."

Nihâva

Gurur bu odada olmasının nedenini ustaca gizleyerek kaşlarını belli belirsiz çattı. "Yeğenimi bir yabancıyla yalnız bırakamazdım." Farah'ın artık onun için bir yabancı olduğunu söylerken gerçek hislerini çok iyi saklıyordu.

Farah, Gurur'un son söylediklerine kırıldıysa bile bunu çok iyi gizledi. "Ben de bir yabancıyla aynı odada olmaktan memnun değilim." Bakışlarını eski kocasından çekip bana döndü. "Artık gitmeliyim, halletmem gereken çok fazla şey var."

Çantasını alıp kapıya yürüyünce aceleyle, "Akşam yemeğine kal," dedim. "Yemekten sonra gidersin."

Zoraki bir tebessümle başını iki yana salladı. "Akşam yemeği için bir randevum var." Bunları söyledikten sonra gidince Gurur onun arkasından kızgın gözlerle baktı. Akşam yemeğinde kiminle buluşacağını merak ettiğine oldukça emindim.

Defne kokumu alınca elbisenin üzerinde dudaklarım göğüslerime sürtmeye kalkıştı. Hiç doymuyordu. Onu emzirmek için sandalyeye otururken Gurur'un hâlâ Farah'ın çıktığı kapıya baktığını gördüm. "Onu unutmuş gibi davranmayı bırak. Şu inadına bir son ver ve onu kazanmak için bir şeyler yap." Bu konuda çenemden kurtulamazdı.

Gurur umursamaz görünmeye çalışarak kapıya yürüdü. "Ümit'in kızı mazide kaldı, artık benim için bir şey ifade etmiyor." Kendini kandırarak dışarı çıktı. Mazide kaldıysa az önce Farah'ı kucağında bir bebekle izlerken değişen bakışları ve dudaklarındaki o tebessüm neydi?

Elbisemin askısını sıyırıp Defne'yi emzirmeye başladığımda, "Senin bu amcan katıksız bir aptal canım," diye homurdandım. "Biraz daha böyle devam ederse gül gibi kızı başkasına kaptıracak." Defne'nin tek derdi göğsüme yumulmak olduğu için beni hiç duymuyordu. Gülerek başımı iki yana salladım. "Obur."

Defne'nin annesi olmak başıma gelen en iyi şey olabilirdi.

Geçen hafta babam eve bir hocayla gelerek bizi şoke etmişti. Melek o hâldeyken düğün dernek kuramayacağımızı bildiğinden imam nikâhımızı kıydırmıştı. Bu biraz emrivaki olmuştu ama ne ben ne de Karun babama kızmıştık. Torununun nikâhsız bir evde büyümesini istememişti, Defne'ye

Nihova

olan düşkünlüğünü bildiğim için babama bir şey diyememiştim. Resmî nikâhımız olmasa da Karun'la artık imam nikâhımız vardı.

Artık ona kocam derken içimde bir burukluk hissetmiyordum çünkü Allah katında yeniden kocam olmuştu. İlk evliliğimizde dinî nikâhımız yoktu ama şimdi vardı. Kocam ve kızımı izlerken dudaklarımdaki tebessümü saklamanın bir yolu yoktu. İkisi her yan yana geldiğinde ortaya çıkan görüntü kalbimi eritiyordu. Onları tüm kalbimle seviyordum.

Defne bizim yatağımızın üstünde debelenip duruyordu, babası da onun hemen yanına uzanmıştı. Karun kolunu yatağa bastırıp Defne'nin üzerine eğilerek onu izliyordu. "Bu gece de bizi uyutmazsan seninle bozuşacağız artık." Defne'nin karnını okşayarak gülümsedi. "Anneni sömürmekten göbeğin kocaman olmuş ama hiç uykun yok gibi." Defne'nin çırptığı ellerinden birini yakalayıp öptü. "Bir de benim kızıma uykucu derler."

Defne'nin masmavi gözlerine baktığında bile Karun'un yüz hatları gevşiyordu. Tıpkı Karun gibi onun da göz rengi koyu maviydi. Ancak yeni çıkmaya başlayan saçları kahverengiydi, sanırım saçlarının rengini de annesinden almıştı. Karun'la ikimizin karışımı çok güzel bir bebekti. Kilo aldıkça minicik bedeni doluyor, teni açılıyordu.

Defne ağzını açıp kocaman esneyince Karun'un dudaklarından erkeksi bir kıkırtı döküldü. "Sonunda uykun geldi." Parmak uçlarıyla Defne'nin yanağını okşarken gözlerini dahi kırpmıyordu. Sanki bir anlığına gözlerini yumsa onu kaybedecekmiş gibi çok korkuyordu.

"Sana baktıkça o Ali piçini paraya boğmak istiyorum." Doğum kontrol haplarımı değiştiren ve onun prezervatiflerini delen kişinin Ali olduğunu yakın zamanda öğrenmişti. "Kırk yılın başı bir işe yaradı." Baba olmayı çok sevdiği için buna vesile olan herkese minnettardı.

Defne'nin uykulu gözleri gittikçe kapanırken Karun fısıltıyla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana rağmen hayatıma doğduğun için çok teşekkür ederim, kızım." Karun'un kızım deyişinde bile derin bir sahiplenme ve sonsuz bir şükür vardı.

Defne'nin hareketleri gittikçe yavaşladı, sonra da uykuya daldı. Uyurken bir meleğe benziyordu, öylesine saf ve masumdu ki insan ona bakmaya bile kıyamıyordu. Karun dünyanın en güzel manzarasına bakar gibi uzun süre kızını izledi. Ona baktıkça mavi gözlerindeki ışıltı arttı, dudaklarındaki tebessümü büyüdü.

Nirvana

"Baba olmanın bu kadar güzel bir duygu olduğunu bilseydim..." Sır verir gibi Defne'nin üzerine eğildi ve kısık bir sesle konuştu. "Annenle seni çok daha erken yapardık." Tüm o süreçte bana kök söktürdüğünü çok çabuk unutmuştu.

Eğer ona karşı koyacak kadar inatçı bir kadın olmasaydım beni kürtaj olmaya bile zorlardı. O da bunu hatırlamış olmalı ki bakışları buruklaştığında başını çevirip bana baktı. "Beni dinlemeyip onu doğurduğun için teşekkür ederim, Saka." Yeniden Defne'ye baktığında kaybetme korkusuyla sertçe yutkundu. "Eğer birazcık zayıflık gösterseydin Defne hiç olmayacaktı." Ve bunun düşüncesi bile onu çıldırtıyordu.

Defne'nin uykusu derinleşince Karun yavaşça ellerini onun başının altına ve sırtına uzattı. Bunu yapmayı öğrenene kadar onu hiç kucağına almamıştı ve oyuncak bebeklerin üzerinde pratik yapmıştı. Üç gece boyunca odamızda bunu çalıştığını kimseye söylemiyorduk. Artık Defne'yi nasıl tutacağını öğrendiği için onu kucağına alırken eskisi gibi korkmuyordu.

Defne'yi dikkatli bir şekilde alıp yataktan çıktığında yürürken bile çok yavaştı. Onu uyandırmaktan çok korktuğu için nefesini tutmuştu. Defne'yi yavaşça beşiğine bırakıp battaniyesini üzerine çekti. Eğilip onun yanağına tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar." Geri çekilip onu izlerken kızıyla bir anlaşma yapmak ister gibi bir hâli vardı. "Karımı özledim, birkaç saat uyanmazsan sevinirim."

Kravatını daha yeni çıkarmıştı ki dışarıda bir gürültü koptu. Gurur'un öfkeli bir sesle, "Karun!" diye bağırdığını duyunca hemen kapıya doğru yürüdük. Gurur'u bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak ediyorduk. Allah bilir bu deli yine neyin hıncını bizden çıkaracaktı.

Koşarak merdiveni indiğimizde Gurur holü birbirine katmıştı. Çağıl, Levent ve Kenan onu sakinleştirmeye çalışırken Ali berbat bir hâldeydi. Burnundan akan kanlar beyaz gömleğine sıçramıştı. Bunu ona yapan Gurur muydu? Kötü bir şeyler olmak üzereydi. Gurur bizi görünce Çağıl ve Kenan'ı sertçe iterek çatık kaşlarla Karun'un üzerine yürüdü. Olamaz, bu bakışları birazdan kopacak fırtınanın habercisiydi.

Nedenini bilmiyordum ama Gurur gerçek anlamda delirmişti. Kötü bir ruh onu ele geçirmiş gibi yeşil gözleri bile fazla karanlık görünüyordu. Bedeni kontrol edemediği yoğun bir öfkeyle dolup taşarken elleri yumruk olmuştu. Nefes alışlarının düzensiz ritminden dolayı omuzları inip kalkıyordu. Çenesini sıktıkça yüzündeki tüm mimikler seğiriyordu. Hızlı adımlarla bize yaklaştı ve yumruğunu Karun'un yüzüne geçirdi.

Nihova

Gurur'un attığı yumruk çok şiddetli olduğu için Karun iki adım geriye sendelemişti. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Gurur ikinci bir yumrukla onu yere düşürdü. O kadar sinirliydi ki kimse müdahale etmeye cesaret edemedi. Karun kendini zorlayarak ayağa kalktığı an Gurur kaşlarını çatarak tekrar ona yumruk attı. Bu sefer Karun'un burnunu kanatmıştı.

Üçüncü yumruktan sonra Karun sabrının sonuna gelmişti. Ona karşılık vermemek için kendini zor tutarken sıktığı dişlerinin arasından sertçe konuştu. "Derdin ne lan senin!"

Gurur'un şakaklarındaki damarlar belirginleşip nabız gibi atarken belindeki silahı çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. "Siktiğim ailenizle olan tüm bağımı koparmak için üç yumruk yeter!" Karun başta olmak üzere holdeki herkes afallamıştı. Gurur'un bu sözleri o kadar ağırdı ki hepimiz şaşkınca birbirimize bakıp burada olanları anlamaya çalışıyorduk. Aileyle tüm bağına koparmak da ne anlama geliyordu?

Karun ondan yediği yumrukları bile unutup amcasına doğru bir adım atarken kaşları çatılmıştı. "Tüm gemileri yakmadan önce bu öfkenin sebebini söyle!"

"Bir de sebep mi istiyorsun?" Gurur ters bakışlarını Ali'ye çıkarınca onun öfkesinden fazlasıyla payını alan Ali, elinde tuttuğu defteri uzattı. O defteri görür görmez kime ait olduğunu hemen anlamıştık, bu Defne'nin günlüğüydü.

Levent kaskatı kesilmişti, Kenan acı dolu bir inilti çıkarmıştı ve Karun... Nefes dahi almıyordu. O defter Gurur'un eline nasıl ulaşmıştı? Bunu yapan Ali olamazdı, onun böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum. Bu işin altında başkasının parmağı olmalıydı. Boğazımda bir düğüm oluştu, Gurur günlüğü okumuştu. Bu yüzden bu kadar delirmişti. Dikkatli bakınca parmak boğumlarında oluşan yaraları ve beyaz gömleğindeki kanları yeni fark ediyordum.

Gerçekleri öğrendikten sonra yine kriz geçirip tüm kontrolünü kaybetmişti. Etrafındaki her şeyi kırıp döktüğünde bile öfkesi geçmeyince soluğu burada almıştı. Gurur defteri alıp Karun'un suratına çarptığında sinirden parmaklarını sıkarak açıyordu. "Melek'in öz babasının Şeref olduğunu nasıl benden saklarsın!" diye bağırdığında gür sesi insanı kemiklerine kadar titretiyordu. "Defne'ye bu kötülüğü yapanın baban olduğunu nasıl benden saklarsın!"

"Ne demek Melek'in babası Şeref?" Çağıl'ın buz gibi çıkan sesiyle acı dolu bir inilti çıkararak gözlerimi yumdum. Artık o da öğrenmişti.

Nirvana

Çağıl öne çıkarak Karun'un yakasına yapışıp onu sertçe silkeledi. "Burada ne sikim döndüğünü anlat bana!"

Normalde kimse kolay kolay Karun'dan bir şeylerin hesabını soramazdı, buna izin vermezdi. Ancak şimdi durum çok farklıydı. Hepsini ilgilendiren bir gerçeği onlardan saklamıştı, bu yüzden kendini savunma gereğinde bulunmadı. Üzgün gözlerle kardeşine bakıp yerdeki günlüğü gösterdi. "Bilmen gereken her şey orada yazıyor."

Çağıl onu bırakarak hemen defteri alıp okumaya başladığında Karun yönünü Gurur'a çevirdi. Omuzları düştüğünde ne diyeceğini bilmez bir hâlde başını iki yana salladı. "Bunu senden saklamak istemedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Siktir etsene!" Gurur onun açıklamasıyla zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi yumruğunu sıktı. Yeşil gözlerinde onu kavuran öfkenin yanı sıra gizleyemediği bir hayal kırıklığı vardı. "Aileyi ilgilendiren önemli konularda gizli saklımız olmaz sanıyordum ama belli ki ben bu aileden değilmişim."

Karun müdahale edip tam konuşacaktı ki Gurur sert tavrını koruyarak onu susturdu. Onun dışında herkesin bu çirkin sırrı bilmesi ama bir tek Çağıl ile ikisinden gizlenmesi kendini bu ailede bir fazlalıkmış gibi hissetmesine neden olmuştu. Kaşlarını biraz daha çattığında sesi kısılıp boğuklaşmıştı. "Bundan sonra ne kan bağımız sikimde ne de aile bağımız... Tam bu noktada ikisini de koparıp atıyorum!"

Karun'un damarlarındaki tüm kan çekilir gibi olduğunda istemsizce kollarını kaldırdı, sanki onu durdurmak ister gibiydi. Ancak hiçbir şey yapamadı çünkü Gurur'un yüzü donuk, bakışlarıysa çoktan her şeyi bitirmiş gibiydi. "Artık ne ölüme gelin ne de dirime, bundan sonra hiçbirinizi tanımıyorum!" Dudaklarından öfkeyle çıkan her kelime kalbimizi ezerken Gurur iki adım atarak Karun'un tam karşısında durdu.

Her sözüyle yerle bir ettiği adamın gözlerinin içine bakarak, "Şeref ve Güzin'i aramakla uğraşma," dedi tükürürcesine. "Adamlarım ikisini de almak için yola çıktı. O kansızlara hak ettikleri cezayı ben vereceğim!" Vahşetin izlerini gözlerinde taşırken tehditkâr bakışlarını yeniden Karun'a çıkardı. "Bundan sonra sakın yoluma çıkma, yemin ederim ki zerre acımam!"

Söylemesi gereken her şeyi söylediği için hepimize sırtını dönüp gitti. O kadar sinirliydi ki hiçbirimiz onu durdurmaya cesaret edememiştik. Böyle anlarda Gurur'u bir tek Karun durdururdu ama amcasının son sözleriyle o da hiçbir şey yapmamıştı. Çağıl aceleyle günlüğü okuduğu için hemen

Nihova

merdivene yürüdüm. Birazdan onu kahreden satırlara denk gelecekti, bunu görmek istemiyordum.

Son zamanlarda hayatım hep gam ve keder olduğu için Çağıl'ın yıkılışı beni daha çok üzerdi. Karun ve Levent onun yanındaydı, üç kardeş birbirlerine destek olabilirdi. Gazel'den sonra psikolojik olarak o kadar çok çökmüştüm ki daha fazla acıyı kaldıracak mecalim yoktu. Üstelik daha lohusa sayılırdım ve bebek emziriyordum. Tüm bunlar yeni doğum yapmış bir kadının hayatında olmaması gereken şeylerdi.

Aşağıda kalıp Çağıl'ın da öfkesini Karun'dan çıkarmasını görmek istemiyordum. Karun sadece onlardan gerçeği saklamıştı ama Defne'ye olanlarla bir ilgisi yoktu. Birine kızacaklarsa gidip Şeref denen o alçağın yakasına yapışsınlardı. Umarım Gurur o rezil çifti en ağır şekilde öldürürdü.

Çatı katındaki odama çıktığımda neredeyse bir saate yakın terasta oturup karanlık geceyi izlemiştim. Çağıl gerçeği çoktan öğrenmiş olmalı ki sesi ta buraya geliyordu. Ablasına olanları öğrendiği için kızgın, üzgün ve mahvolmuş hissediyor olmalıydı. Karşısında öfkesini çıkaracağı bir muhatabı bile yoktu. Onu sakinleştirecek tek şey Şeref'in karşısına dikilip tüm hıncını ondan çıkarmaktı.

Malikânenin duvarları arasında boğuluyor olmalı ki bir hışımla evden çıktığını gördüm. Arabasına binip çekip gittiğinde hüzünle iç çektim. Nereye giderse gitsin babasının rezilliğinden kurtulamayacaktı. Bu gece eve dönmeyeceğini anlamak zor değildi. Terastan çıktığımda Karun yeni odaya dönmüştü. Çağıl'la işler pek yolunda gitmemiş olacak ki çok üzgün görünüyordu.

Daha içeriye adımını yeni atmıştı ki telefonu çalınca bezgince ekrana baktı. Kimin aradığını bilmiyorum ama Karun yılgın bakışlarla telefonu açıp kulağına yasladı. Bir süre tek kelime etmeden karşı tarafı dinledi ancak sonra elindeki telefon yere düştü. İki adım gerilediğinde nefes alışları düzensizleşmişti. Hayatının en kötü haberini almış gibi ayakta bile zor duruyordu. Hemen yanına gittiğimde Karun'un mavi gözlerindeki dalgalanmayı gördüm.

Gözlerinin dolmasına neden olacak ne olabilirdi? "Karun." Koluna dokunarak dikkatini çekmeye çalıştım. "Bir şey mi oldu canım?"

İlk otuz saniye hiçbir şey söyleyemedi. Konuşmak istediyse de bunu yapamadı, tüm bedeni yoğun bir acıya maruz kalmıştı. Her nefesle yüzü biraz daha kireç gibi solarken gözlerinin kıyısında saf acı vardı. "Melek..."

Nirvana

Güçlükle bana baktığında bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü izledim. "Onu kaybettik."

Melek öldü mü?

Nihova

15

ÖLÜM VE ÖZLEM

"Bazı ninniler insanların dudaklarından hüzünle dökülür, dokunaklı bir melodi gibi çıkardı ama ölüme uğurlar ve sonsuzluğa uyuturdu."

İnsanların söylediklerine göre bazı hastalar ölmeden önce hep birilerini beklermiş. Gözleri kapıda koparmış ve ruhunu teslim etmeden önce o kapının açılıp bekledikleri kişinin içeri girmesini isterlermiş. Bir tek bu olduğunda huzur içinde bu dünyadan ayrılırlarmış. Son zamanlarda Melek'in beklediği kişi Defne'ydi, bunu hepimiz biliyorduk. O doğana kadar bir şekilde dayanmıştı. Annesinin adım taşıyan bir bebeği görmüş ve bir gece sessizce aramızdan ayrılmıştı.

Karun'a gelen telefonla hepimiz soluğu hastaneden almıştık. Koşar adım koridorda ilerlerken gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu. Tıpkı Gazel gibi Melek de hayatıma geç giren ama erken çıkan isimlerden biriydi. Onun yokluğuna nasıl dayanacaktık? Onunla olan tüm anılarım sırasıyla gözlerimin önünden geçerken bir daha onu hiç göremeyeceğim gerçeği canımı çok yakıyordu.

Melek'in odasına yaklaşmamızla Kadem'i görünce daha çok ağladım. Kadem öyle bir yıkılmıştı ki dizlerinin üstüne yığılmıştı. Sevdiği kızın gidişiyle sanki bir daha kimse onu düştüğü o yerden kaldıramazmış gibi görünüyordu. Başını eğip yüzünü ellerinin arasına almıştı. Her nefesle gözyaşlarının sesi kulaklarıma ulaşıyor, Kadem'in omuzları biraz daha sarsılıyordu.

Başını eğdiği için yüzünü göremiyordum ama gözlerinin kan çanağına döndüğüne emindim. Kenan hemen onun yanına koştu ama Kadem'in şu anda kimseyi göreceğini sanmıyordum. Islak gözlerle Melek'in odasına baktığımda içeride birinin ninni söyleyen sesi geliyordu. Bu Gurur'un sesiydi. Karun'la yürüyüp kapıyı yavaşça araladığımızda gördüklerimle hıçkırdım.

Melek yatağında derin bir uykudaymış gibi hiç hareket etmeden yatıyordu. Başı hafifçe omzuna doğru düşmüştü ve dudaklarından ince bir kan sızmıştı. Teni neredeyse beyaza yakındı, fazla solgun ve cansız görünüyordu. Artık ne dudaklarını kapatan oksijen maskesi vardı ne de göğüs kafesi hareket ediyordu. Tüm acıları son bulmuş gibi sessizce aramızdan ayrılmıştı.

Gurur hemen onun yatağının kenarında oturuyordu. Bunu ondan isteyen Melek olmalı ki ona bir ninni söylüyordu. "*Bu tepe pullu tepe, nenni de yârim nenni,*" diye mırıldanırken Gurur'un bakışları ıslak, sesiyse çatlaktı.

"Su gelir sere serpe, eski de yârim hani.

Dediler yâr uyumuş, nenni de yârim nenni." Melek'in bir daha hiç uyanmayacağını anlayınca Gurur'un sol gözünden bir damla yaş süzüldü. *"Uyardım öpe öpe, eski de yârim hani."*

Gurur'un yüzü donuklaştığında bedeni bir savaşın tam ortasında kalmış gibiydi. Bir yanı haykıracakmış gibi geriliyordu ama diğer yanı bu ninniyi sonuna kadar söylemek için direniyordu. *"Altını bozdurayım, nenni de yârim nenni,"* diye fısıldadığında gözleri yaşla dolduğu için sesi boğuktu. *"Gerdana dizdireyim, eski de yârim hani."*

Melek'in kalp ritimlerini gösteren monitöre bakınca orada bir hareketlilik göremedi. Kızının elini öpüp sol göğsüne bastırdı ve gözlerindeki yaşlarla ninniyi söylemek için kendini zorladı. *"İpek mendil değilsen, nenni de yârim nenni."* Melek'in kapalı gözlerine bakınca bedeni kırık bir vazo gibi titremişti. *"Koynumda gezdireyim, eski de yârim hani."*

Dizlerimin üzerine düşüp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Melek gerçekten gitmişti. Amcasının ona söylediği ninniyi dinleyemeden uykuya dalmıştı ama bu sefer sonsuzluk uykusuna. Gurur hâlâ ona o ninniyi söylüyordu. Sanki Melek'in artık burada olmadığını kabullenmek istemiyordu.

"Altındır alay değil, nenni de yârim nenni." Ağlamaktan başımı kaldırıp Karun'un ne hâlde olduğuna bakamıyordum ama hiç iyi olmadığını biliyordum. Hiçbirimizin acısı Gurur'un şu anda hissettikleriyle yarışamazdı. Ölen kızına son kez ninni söyleyen bir baba vardı karşımızda. *"Umuttur kalay değil, eski de yârim hani."*

Gurur başını yavaşça kaldırıp Melek'in yüzüne baktığında gözyaşları gözlerini zorluyordu ama ağlamamaya çalıştı. Sanki ağlarsa kızının öldüğünü kabullenecekti. *"Kınamayın a dostlar, nenni de yârim nenni. Sevdadır kolay değil, eski de yârim hani."* Çok zorlansa da sonuna kadar ninniyi söylemişti ama Melek dinleyememişti.

"Bu sefer sonuna kadar dinlemeden uyumayacağını söylemiştin." Gurur'un sesi titrerken yatağın kenarından usulca kalktı ve eğilip Melek'in alnına dudaklarını bastırdı. Dudakları onun alnında yaslı kaldığında yumduğu kirpiklerinin arasından birkaç damla gözyaşı akmıştı.

Yavaşça dudaklarını çekerek bir babanın yürek burkan acısıyla, "Bizim için bu bir son değil, beni bekle, Melek'im," diye fısıldadı. Islak gözlerle Melek'in yüzüne baktığında dudakları titriyordu ama kendini o kadar çok kasıyordu ki doya doya ağlayamıyordu. "Şimdilik hoşça kal."

Ninova

Gurur içli gözlerle son kez Melek'e baktı, daha sonra yürüyüp Karun'un karşısında durdu. Bu dünyada değer verdiği tek varlığını kaybettiği için sanki ruhu kalbinden sökülüp alınmıştı. "Artık baba olmak istemiyorum."

Gurur öyle bir bakıyordu ki sanki tüm dünyası yıkılmıştı ve elinde kalan tek şey Melek'in cansız bedeniydi. "Artık bir kızım olmasını istemiyorum." Bunları söylerken bedeniyle birlikte sesi ve bakışları da titriyordu. "Kız çocukları hep ölüyor..." dediğinde omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Bu gece ölen sadece Melek değildi.

Gurur, Karun'a kızgın ve kırgındı ama ondan son bir iyilik isteyerek, "Hak ettiği şekilde Melek'in cenazesini kaldırın," derken kelimeler dudaklarından feryat eder gibi çıkıyordu. "Baba adına benim adımı yazdırın," dedikten sonra gitti.

Karun kendini zorlayarak odaya girdi. Melek'in yatağına doğru birkaç adım attı ama bacakları bir anda gücünü yitirdi. Onun tüm ağırlığını kaldıramayan bacakları bükülünce düşmemek için yatağın kenarına tutunmuştu. Yatağın bir köşesine oturduğunda yaşların akın ettiği gözleri titriyordu. Melek'in sırtını yataktan ayırıp onu kollarının arasına çektiğinde bir ölüye sarıldığını o da biliyordu.

Karun kollarını sıkıca kapadı ve Melek'i göğsüne hapsetti. Bu hareketi sanki onu korumak ister gibiydi, oysaki Melek'in artık korunmaya ihtiyacı yoktu. Melek üşüyormuş gibi kollarıyla onu sarıp ısıtmaya çalışırken defalarca onu öptü. Bu sanki bir veda değil, Karun'un ona tutunmasıydı. Nihayet boğazındaki düğüm koptu ve Karun hıçkırdı. Bu öyle sessiz bir ağlama değildi, yüreğindeki pişmanlığı ve birbirlerinden ayrı geçirdikleri tüm o yılların kaybını taşıyan bir hıçkırıktı.

Neredeyse sabah olacaktı ama hastaneden ayrılmak hiçbirimizin içinden gelmiyordu. Melek morgdayken onu burada bırakıp gidemiyorduk. Hepimiz hastanenin bir yerine dağılmış, yalnız kalacağımız bir yer bularak gözyaşlarına boğulmuştuk. Uzun süre düştüğüm yerden kalkamamıştım. Yerde hıçkıra hıçkıra ağlarken Melek'in artık aramızda olmayacağını kabullenmek çok zordu.

Bugünün geleceğini hep biliyorduk, kendimizi buna hazırladığımızı düşünmüştük ama hiçbir şey sandığımız gibi olmamıştı. İnsan hiçbir zaman

sevdiği birinin yokluğuna hazırlıklı olmuyormuş. Ölüm hayatımızın bir parçası olmasına rağmen sevdiklerimiz hep hayatımızda olacakmış gibi yaşıyorduk ama her gün biri, bizi bırakıp gidiyordu.

Gurur nereye gitmişti? Bugün Melek'in öz babasının kim olduğunu öğrenmişti, hemen ardından ailesiyle olan tüm bağlarını koparmıştı ve tüm bunların üstüne bir de kızını kaybetmişti. Tek bir günde bir insanın kaldıramayacağı kadar çok şey yaşamıştı. Üstelik Melek'i kaybedince de doğru düzgün hiç ağlamamıştı, sanki bu ikisi için bir son değilmiş gibi davranıyordu. Ne planlıyor olabilirdi?

Karun gerçekten çok kötüydü. Biraz hava alması için onu zorla dışarı çıkarmıştım ama bastığı yeri bile görmüyordu. Yaklaşan ambulansın siren sesleri gecenin bağrına düşen bir bıçak keskinliğindeydi. Hastanenin cam kapıları birden açılınca doktorların koşarak dışarı çıktığını gördüm. Hepsi de hastanenin en iyi cerrahlarıydı hatta içlerinde başhekim bile vardı.

Başhekimi bile kapıya çıkaran bu hasta kimdi? Travma ekibinin içinde hastanenin en kıdemli genel cerrahı ve travmatoloji uzmanları bile vardı. Tüm hastaneyi ayağa kaldıracak kadar önemli bir hasta gelmek üzereydi. Dışarı çıkan ekibin hemen arkasında ortopedist, anestezi uzmanı ve beyin cerrahi bölümünün doktorları koşuyordu. Neler oluyordu?

Yaklaşan ambulanstan gelen siren sesi bir kez daha acil çağrı gibi yankılandığında doktorların telaşı arttı. Başhekim gözlerini hastanenin kapısına diktiğinde sanki kimin geldiğini biliyormuş gibi panik hâlindeydi. "Travma protokolü!" diye bağırarak yanındakilere talimatlar yağdırmaya başladı. "Hemen arayın, resüsitasyon odasını boşaltsınlar!"

Tüm doktorların sık sık bize bakıp daha çok telaşlanması Karun'un da dikkatini çekmişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ambulanstan gelen bilgilerle bir cerrah telsizini indirip aceleyle yanındaki stajyere döndü. "Kan bankasına ulaş hemen! Gereken tüm önlemleri alın."

"Hocam..." Sarışın kız elindeki dosyayı sıkıca göğsüne bastırdığında, "Olay yerinde kart bilgilerinde doğrulanmış," dedi alçak bir sesle. Başını kaldırıp korku dolu bakışlarını ondan bir cevap bekleyen cerraha çıkardı. "Hasta Hh kan grubunda... Bombay fenotipi[4]."

[4] Nadir bulunan kan gruplarını tanımlamak için kullanılan tıbbi bir isimdir. Genelde Hh kan grubundaki hastalara verilen bir addır. Bu hastalarda H antijeni yoktur. Ebeveynlerden ikisinde de H antijeni geni olmasıyla ortaya çıkan ender bir kan grubudur. Ancak çocukta bu antijen olmaz, vücudu öncü moleküllerden biri olan H antijeni üretemediği için Hh kan grubuna sahiplerdir. (Yazar Notu)

Nirvana

Tüm doktorların yüzü bir anlığına donduğunda başhekim kaskatı kesildi. "Bombay fenotipi mi dedin?" Bu onlar için günün en kötü haberi olmalıydı, belli ki hasta eşsiz bir kan grubuna sahipti.

Stajyer başını iki yana sallarken çok umutsuz görünüyordu. "Hastanın H antijeni olmadığı için 0 Rh negatifle bile eşleşme yapılamıyor."

Başhekim derin bir nefes aldı, mesleki soğukkanlılığının sonuna geldiği bir an yaşıyordu. "Kan bankası?" diye sordu bir umutla.

Asistan söze dâhil olarak, "Hastanede hastayla uyumlu kan yok, hocam," dedi hızlıca. "Bölgedeki kan merkezlerine de ulaştım, şu an için stok görünmüyor."

"Kahretsin!" Başcerrah yüzünü sertçe ovuştururken gözlerini ambulansın gireceği kapıdan ayırmıyordu. "Bu hastayı kaybedemeyiz, yüksek riskli VIP travma! Bu haber dışarı çıkmamalı, medya sızıntısı istemiyorum. Anestezi," diye seslenerek arkasındaki birkaç doktora baktı. "Entübasyon seti hazır olsun."

Hepsi onu onayladığında bu sefer ekibindeki uzmanlara bakıp kaşlarını çattı. "Toraks ve beyin cerrahisindekiler eş zamanlı ameliyata girecek. Ne duruyorsunuz, biri bana hemen hemodinamik tablonun raporunu versin!"

"Bir yakınını hastanemizde kaybetti." Bunları söyleyen doktorun bakışları bir kez daha bize kayınca Karun'la gerildik. Burada ne haltlar dönüyordu ve hepsi neden sık sık bize kaçamak bakışlar atıyordu. Onlardan biraz uzakta olduğumuz için konuştukları şeyleri duymadığımızı sanıyorlardı ama sandıkları kadar kısık sesle konuşmuyorlardı.

"Ambulanstakiler olay yeri tanıklarının bilgilerine sahipler. Hasta bilerek direksiyonu tırın önüne kırmış." Herkes kısa bir an sustu ama bu mesleki değil, insani bir sessizlikti. Hasta intihara teşebbüs etmişti.

"Basın burayı boş bırakmayacak," dedi biri. Kendi aralarında konuştukları için onları duyduğumuzun farkında değillerdi. "O ülke çapında tanınan biri, medya hastaneyi yerle bir edecek." Ülke çapında tanınan biriyse o zaman biz de onu mutlaka tanıyorduk.

Ambulans ağıt yakar gibi siren sesleriyle hastaneye girdiğinde kapıya yanaştı. Ambulansın kapıları açıldığında sedye hemen dışarı alınmıştı. Melek'ten sonra hiçbir acı bizi yıkamaz sanıyorduk, ta ki sedyede yatan adamı görene kadar. Dudaklarımızdan Karun'la aynı anda fısıltıyla tek bir isim dökülmüştü. "Gurur..."

Direksiyonu bir tırın önüne kıran o hasta Gurur muydu?

Gözyaşlarım artık sadece Melek için akmıyordu. Bir anda hayatımın sonuna gelmişim gibi avluda öylece kalakalmıştım. Sanki etrafımdaki her şey bir bir yıkılıyordu ve ben yine 13 Haziran Katliamı'nda olduğu gibi bu yıkımı izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Gurur'un sarı saçları kana bulanmıştı. Yeşil gözlerini artık göremiyorduk, ölüm uykusuna yatmış gibi kirpikleri kapalıydı.

Yüzünün bir yarısı kanla yıkandığından ellerimi dudaklarıma bastırarak feryadıma hâkim olmaya çalıştım. Üzerindeki beyaz gömleğin rengi değişmiş, kırmızıya dönerek bedenine yapışmıştı. Pantolonu dizlerinden yırtılmıştı ve sol bacağından oluk oluk kan akıyordu. Bileğindeki saatin camı kırıldığı için akrep ve yelkovan durmuştu. Sanki zaman bile o hazin çarpışma anında hapsolmuştu.

Karun'a baktığımda nefes bile almadığını gördüm. Zihninde Melek'in cansız bedeni vardı ve tam önünde Gurur'un kanlı görüntüsü... Ona bakınca bir gecede her şeyini kaybeden bir adam görüyordum. Gözleri sedyedeki bedene kilitlendiğinde yüreği sıkıştı, dudaklarından, "Gurur..." ismi fısıltıyla döküldü.

Gurur'un kanlar içindeki hâlini görmek Karun için yaslandığı son duvarın da yıkılmasıyla eş değerdi. Beti benzi attığında nefes alışları sıklaşmıştı. Hayatı boyunca ona hep adıyla seslenmişti, bir kere bile amca dememişti. Gurur hep şakayla ona takılır, *bir gün bana amca dediğini duyacağım* derdi. Ancak Karun şu zamana kadar ona hiç amca dememişti.

Şimdiyse titreyen dudaklarından fısıltıyla, "Amca..." kelimesi çıkmıştı. Karun'un gözlerinden bir damla yaş akarken omuzları gerildi ve tüm bedeninden ince bir titreme geçti. Gurur'a doğru koşarken göğüs kafesi yırtılırcasına, "Amca!" diyen haykırışı bir ağıt gibiydi. Tüm hayatını birlikte geçirdiği birini kanlar içinde görmeyi beklemiyordu.

Gurur'a ulaşmak için sedyeye uzandı ama doktorlar ona engel oldu. Karun onlardan kurtulmaya çalışırken çıldırmış gibi bağırıp, "Amca bana bak!" diye ona yalvardı ama Gurur onu duymuyordu. "N'olur bana bak, beni bırakamazsın lan! Melek'ten sonra sen de beni bırakma!" Ona bir şey olursa Karun bunun altından kalkamazdı. İkisinin son tartışmasından sonra onu böyle kaybedemezdi.

Doktorlar Gurur'un sedyesini içeri doğru iterken, "Yolu açın!" diye bağırıyorlardı.

Koşarak peşlerinden gittik ama hiçbiri bizi Gurur'a yaklaştırmadı. Aceleyle onun sedyesini koridorda iterken kendi aralarında bağırarak

Nihova

konuşuyorlardı. "Basınç düşüyor, derhâl yolu açın!" Doktorların her biri bir şey diyordu ama tıbbi terimler kullandıkları için onları anlamıyorduk.

"İçeriyi arayın, hemen ameliyathaneyi hazırlasınlar!"

"Taşikardi artıyor, hastayı monitöre bağlayın."

"Çok zamanımız yok, hastayı önce resüsitasyon odasına alıyoruz!" diyen kişi hastanenin başcerrahlarından biriydi. "İki geniş lümenli periferik dön katater açın."

"Ama hocam..."

"Aması yok, eğer yetmezse santral kateter hazırlayın! Çok kan kaybetmiş, tekrar kan bankalarına ulaşın."

"Hocam kafa travması net değil ancak ihtimal dâhilinde olduğu için riskleri yüksek."

"En küçük bir intrakraniyal kanama şüphesini bile atlayamayız. Doktor Orçun nerelerde, ona ihtiyacımız olabilir! Acil kraniyal BT istiyorum."

"Hayır, hayır, dur! Omuz dislokasyonuna şu an için dokunmuyoruz. Bunun için geçici traksiyon hazırlayın, önceliğimiz hayati organları kurtarmak ve Hh grubu kan bulmak. Ülke çapında alarm verin, mümkün olan en kısa sürede Bombay fenotipi donör taraması başlatın! Hadi, burada zamanla yarışıyoruz!"

Gurur'u bir kapıdan içeri sokmadan hemen önce cerrahlardan birinin söyledikleri bizi can evimizden vurmuştu. "Hayati tehlikesi çok yüksek ama elimizden gelen her şeyi yapmalıyız!" Gurur hakkında konuşurlarken onları duyan hasta yakınlarını unutmuşlardı. Kapılar yüzümüze kapandığında dışarıda kalmıştık. Gurur'un hayati tehlikesi vardı, bu geceyi çıkarmama ihtimali yüksekti.

Melek'in olmadığı bir hayatı yaşamaktansa ölmeyi seçmişti.

Melek Kalender'in ölüm haberi ve Gurur'un geçirdiği kaza çok hızlı basının kulağına gitmişti. Gazeteciler yüzünden dışarısı tıklım tıklımdı. Hepsi en küçük bir haberin derdinde olduğu için resmen bahçede kamp kurmuşlardı. Pencereden kafamızı çıkarsak mutlaka kadrajlara yakalanıyorduk. Haberi duyan geldiği için hastanedekiler kırmızı alarma geçmişti. Hiçbir bölge lideri üst kata çıkamazdı çünkü hepsi yanında bir ordu dolusu adamla geziyordu.

Ya korumalarını aşağıda bırakacaklardı ya da ameliyathanenin olduğu kata çıkmayacaklardı. Diğer bölge liderleri Karun'a göstermelik bir şekilde başsağlığı ve Gurur için de geçmiş olsun dileklerini sunup gitmişti. Bizimle koridorda bekleyen sadece iki bölge lideri vardı, onlar da Duha ve Barbaros Kahhar'dı.

Barbaros Kahhar'ın olayı neydi? Barbaros'un babasını ve abilerini öldüren kişi Gurur'dan başkası değildi. Bu yüzden Barbaros'un burada olması çok tuhaftı. Gurur onun ailesindeki tüm erkekleri katletmişti. Ailedeki erkekler ölünce Barbaros babasının koltuğuna oturmuştu. Barbaros'un Gurur'dan nefret edip ona düşmanlık beslemesi gerekmiyor muydu? Tam tersi şekilde davranıyordu. En az bizim kadar Gurur için endişelenmiş görünüyordu.

Melek morgdaydı, Gurur ise içeride yaşam savaşı veriyordu. Kâbus gibi bir gün geçiriyorduk. Az önce ameliyathaneden bir doktor dışarı çıkıp *çok acil Hh grubu kan gerekli* demişti. Eğer kan bulunmazsa doktorlar Gurur'u daha fazla hayatta tutamazdı. Kan bankalarında Gurur'un ihtiyacı olan kan bulunamıyordu. Koskoca ülkede en fazla beş yüz kişide olan bir kandan bahsediyorduk. Hh kan grubunda birini bulmak kolay değildi.

Bizimkilerin yaptığı telefon görüşmelerinin ardı arkası kesilmiyordu. Herkesi alarma geçirip Gurur'un ihtiyacı olan kanı bulmaya çalışıyordu. "Piçin kanı da kendi gibi değişik!" Barbaros telefonu kapatıp bir küfür savurdu. "Ne biçim bir kanmış bu, hiçbir yerde bulunmuyor."

Karun ve diğerleri hâlâ telefonla konuşuyor, tüm haber bültenlerini devreye sokuyordu. Televizyon karşısındaki insanlara ulaşırlarsa içlerinden biri Gurur'la aynı kanı taşıyor olabilirdi.

Gecenin başından beri Melek ve Gurur'a ağlamaktan gözlerim kan çanağına dönmüştü. Kadem hâlâ yukarı çıkmamıştı, morgda sevgilisinin yanındaydı. Gurur'un durumu belirsizliğini koruduğundan Kadem'in yanına bile gidemiyordum. En yakın arkadaşım morgda perişan hâldeydi, kızımı evde bırakmıştım ve Gurur'a ne olacağı daha belli değildi. Burası acı ve gözyaşından oluşuyordu.

Karun bir banka yığılıp başını ellerinin arasına alarak çaresizce sıkıyordu. Yanına oturduğumda yanaklarını ıslatan yaşları gördüm. Koluna dokunduğumda tıpkı onun gibi sessiz gözyaşları döküyordum. "Gurur iyi olacak," diye fısıldadım ama Karun eğdiği başını kaldırmadı. Söyleyeceğim hiçbir şey ona iyi gelemezdi.

"Kurtulsa bile Gurur bir daha hiç eskisi gibi olmayacak." Sesi boğuk çıkarken bir zamanlar benim de yaşadığım gibi tüm bunların bir kâbustan

Nirvana

ibaret olmasını istiyordu. Gazel'i kaybettiğimde uzun süre gerçeklik algımı yitirmiştim.

Karun kederli gözlerle yerdeki bir boşluğa bakarken omuzları öyle bir düşmüştü ki bir daha hiç dik duramayacakmış gibiydi. "Direksiyonu bir tırın önüne kırmasının nedeni neydi?" Mavi gözlerinden usulca birkaç damla yaş düştü yanağına. "Kızı gibi büyüttüğü birinin kaybı mı yoksa onun gerçek babasının kim olduğunu öğrenmesi mi? Belki de ikisi birden..." Tek bir gecede Gurur çok fazla şeyle sınanmıştı.

Karun ne yapacağını bilmez bir şekilde yüzünü ovuşturduğunda parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Ameliyathanenin kapısına baktıkça gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Kurtulsa bile bambaşka biri olarak çıkacak o ameliyathaneden. Babam olacak piçin yaptıklarını ondan sakladığım için desteğimi de istemeyecek, her şeyle tek başına mücadele edecek." Karun'un sesi kısılırken gözlerinin ardı sızlamış gibi, "Hep olduğu gibi..." diye fısıldadı.

"Ve Melek..." Başını eğdiğinde içini çeke çeke ağlamaya başladı. Melek'in artık hayatımızda olmadığını bilmek bile ona cehennemi yaşatıyordu. "Defne son nefesinde onu bana emanet etmişti. Gurur'a değil, bana emanet etmişti ama ben onun emanetine hiç bakamadım." Başından beri ben de bundan korkuyordum. Melek'in ölümüyle Karun'un dinmeyecek pişmanlıkları su yüzüne çıkmıştı. Melek konusunda kendini hiç affetmeyecekti.

Yeğeninin şu anda morgda olduğunu bilmek bile onu kahrediyordu. O her daim dimdik ve güçlü olan adam tek bir gecede yerle bir olmuştu. "Yirmi yılımı nasıl onsuz geçirebildim?" Kendini suçlamaya devam ediyordu, dokunsam yıkılacak gibiydi. "Ben dünyanın en berbat insanıyım, onunla olmam gereken tüm o yılları heba ettim."

Daha fazla dayanamayarak onu kollarımın arasına çekip sımsıkı sarıldım. Birbirimizin kollarında teselli bulmaya çalışırken gözyaşlarımız birbirine karışmıştı. Bu gece Kalender erkeklerinin gözünden yaş eksik olmuyordu, bir cenazeleri ve bir de hastaları vardı. Melek'e olanlar hepimizin yüreğini dağlarken Gurur'un akıbeti meçhuldü.

Ameliyathanenin kapısı açılınca hepimiz hemen dışarı çıkan doktorun etrafına toplandık. Gurur'un durumu içler acısı olmalı ki doktorun bakışları umut verici değildi. "Elimizden geleni yapıyoruz ancak çok acil kana ihtiyacımız var." Karun'un gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldı. "Kan bulunmazsa korkarım hasta daha fazla dayanamaz."

Nihova

Doktor bunları söyleyerek tekrar içeri girdiğinde koridorda ağır bir sessizlik yaşanmıştı. Bahsi geçen kanı bulmak hiç kolay değildi. Karun, Duha ve Barbaros tüm bağlantılarını kullanıp her yere ulaşmıştı ama kimse Gurur'la aynı kan grubundaki birini tanımıyordu. "Bu siktiğim kanını nasıl bulacağız!" Duha bir küfür savurarak arkasındaki banka bir tekme attı. "İçerideki o piç her yerde *ben eşsizim* derken meğerse boş konuşmuyormuş! Şu hâle bak, taşıdığı kan bile kimsede yok!"

"Kan bulunmazsa ne olacak?" Çağıl'ın korku içinde sorduğu sorunun cevabını hepimiz bildiğimiz için kimseden tek kelime çıkmamıştı. Az önce doktor zaten bu sorunun yanıtını vermişti, kan bulunmazsa Gurur daha fazla dayanamazdı.

Elay koridorda belirdiğinde Duha hemen onun yanına koştu. "Bir şey çıktı mı?" diye sorduğunda Elay üzgünce başını iki yana salladı.

"Tüm kan bankaları alarma geçti ama Gurur'a gereken kan bağışı hâlâ yapılmadı." Her geçen saniye aleyhimize işliyordu. Biraz daha böyle devam ederse içeriden Gurur'un cesedi çıkacaktı.

"Amına koyduğum piçi, böyle nadir bir kan taşırken o tıra nasıl çarpar!" Barbaros sinirden çenesini sıkarak ameliyathanenin kapısına ters gözlerle bakıyordu. "Oğlum, bu kan grubundaki insanların geneli mi bu kadar bencil? Neden birbirlerini düşünüp daha çok kan bağışı yapmıyorlar?"

Karun bir hışımla bize döndü, sanki bir anda beyninde şimşekler çakmıştı. "Asaf Bolatlı!" Bu isim dudaklarından aceleyle dökülürken bunu daha önce düşünmediği için kendine kızar gibiydi. "Asaf da Hh kan grubunda, zaten bu yüzden ikisi kan kardeşi olmuştu, tanışmalarına vesile olan şey taşıdıkları kandı."

Barbaros, Gurur'u Asaf'tan kıskanmış gibi kaşlarını çattı. "İkisi aynı kan grubunda mı?" Sinirlenerek kendini gösterdi. "Onun müttefiki benim, benimle değil de Asaf piçiyle mi aynı kanı taşıyor?" Neyden bahsediyordu?

Karun hızla başını sallayarak Asaf'a ulaşmak için hemen telefonunu çıkardı. "Asaf on beş yaşındayken ölümcül bir kaza geçirmişti, bizim yaptığımız gibi babası tüm bültenlere anons yaptırmıştı. Gurur televizyonda görüp haber kanallarının verdiği numarayı aramıştı. Melih Bolatlı oğlunu kurtarmak için özel jetini Ordu'ya göndermişti. Gurur'u alıp İstanbul'a getirmişlerdi. Asaf'la ikisi bu şekilde tanışmıştı." Asaf'ı aradı ama telefonuna ulaşamayınca sinirden dişlerini sıktı. "Telefonunu açmıyor!"

Karun bizzat gidip onu buraya getirmeyi düşündüğü esnada Elay'ın telefonu çaldı. Elay bu hastanenin doktorlarından biri olduğu için burada tanımadığı kimse yoktu. Telefonu çalınca hepimiz hemen susup bakışlarımızı ona diktik. Telefonu kulağına yasladıktan sonra tek kelime etmeden karşı tarafı dinledi. Hemen ardından müjdeli bir haber almış gibi gözlerinin içi ışıldamıştı.

Telefonu kapatıp bize döndüğünde mutluluktan neredeyse yerinde zıplayacaktı. "Kan bulundu!" dediğinde nihayet iyi bir haber almanın rahatlığıyla gözyaşlarımı tutamadım. Elay hepimize güzel haberi vererek başını hızlıca salladı. "İsmini vermek istemeyen bir bağışçı şu anda kan veriyor." Allah'ıma binlerce kez şükürler olsun.

Gurur yaşayacaktı.

Yaşayacaktı yaşamasına da tüm bu olanlardan sonra yaşayacağı hayatın tam bir cehennem olacağını biliyordum. Abisinin yaptığı o iğrençlikle nasıl yaşayabilirdi ya da Melek'in yokluğuna nasıl dayanacaktı? Üstelik Defne'nin sırrını ondan sakladığımız için hepimize de çok kızgın ve kırgındı. Gurur nasıl toparlayacaktı, hiç bilmiyordum.

16

UMUTLAR YARINLARIN KUŞAĞINDA

"Hayat her zaman size tüm yanıtları vermezdi ama yanınızda sevdiğiniz biri olduğunda hiçbir sorunun eksik kalmadığını anlardınız."

Ninova

Bir Yıl Sonra

İhtiyacı olan kan bulunduktan sonra Gurur o tehlikeli ameliyattan çıkmayı başarmıştı. Çok ciddi bir ameliyat geçirdiği için uzun süre yoğun bakımda tutulmuştu, bu yüzden Melek'in cesedini uzun süre morgda bekletmiştik. O uyanmadan Melek'in naaşını kaldırmak istememiştik. Her şey sanki dün olmuş gibi Melek'in yokluğunu aşamıyorduk.

Gurur'un nerede ve ne hâlde olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Bir yıl önce hastanede uyanıp normal bir odaya alındığında hiçbirimizi görmek istememişti. Odasına girmemize bile izin vermemişti. Melek'in cenazesinden hemen sonra da arkasında en küçük bir iz bile bırakmadan gitmişti. Karun bir yıldır her yerde yana yakıla onu arıyordu ama kimse Gurur'un nerede olduğunu bilmiyordu.

En yakın adamı ve sağkolu Ali bile onun yerini bilmiyordu çünkü Gurur ona da çok kızgındı. Şeref hepimizi kirli bir tuzağın içine çektiğinde o gün Ali de oradaydı ve herkes gibi o da orada öğrenmişti Şeref'in Melek'in babası olduğunu. Ancak Ali bu çirkin sırrı Gurur'a nasıl söyleyeceğini bilemediği için sessizliğini korumuştu.

Günlüğü kimin Gurur'a ulaştırdığını da öğrenmiştik. Karun'un işten çıkardığı adamlardan biri ona kızıp Defne'nin günlüğünü gizlice almış ve Gurur'a vermişti. O herif aklınca Karun'dan intikam almaya kalkışmıştı ama Karun onu bulup oracıkta öldürmüştü.

Karun ve Çağıl'ın arasında da uzun süre soğuk rüzgârlar esmişti. Babasıyla ilgili gerçekleri uzun süre ondan sakladığı için Çağıl'ın tavrı da çok sert olmuştu. Melek'in cenazesinden sonra görevine geri dönmüştü ve altı ay boyunca Karun'u ne arayıp sordu ne de izin kullandı. Çağıl'ın eve hiç dönmemesinin tek nedeni Karun'a kızgın olması değildi, babasının Defne'ye yaptıklarıyla yüzleşmek onun için de hiç kolay olmamıştı.

Herkesin bazı şeyleri aşması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Çağıl yılın yarısını herkesten uzaklaşarak geçirmişti ama daha sonra dayanamayıp bir gün eve dönmüştü. Karun'a kızarak Şeref'in geçmişte yaptığı o iğrenç olayı değiştiremezdi. Bunun üstesinden gelmeleri için her zamankinden daha çok

birbirlerine tutunmalılardı. Onlar abi ve kardeşti, bir şekilde aralarındaki sorunları halledip barışmışlardı.

Çağıl sadece iki gün izin kullanmıştı ve o kısacık zamanı bizlerle ve nişanlısıyla geçirmişti. Ne yazık ki hemen sonra yeniden görevinin başına dönmüştü. Melek'in ölümünden sonra ne Çağıl ne de Çiçek ertelenen düğünlerini dile getirmişti. Hepimiz bir yıldır Melek'in yasını tutuyorduk, geçtiğimiz yılda düğün dernek kurmayı doğru bulmamıştık.

Bence artık bunu konuşmanın zamanı gelmişti çünkü Çiçek'in anneannesi hastaydı ve kadının son arzusu ölmeden önce torununun mürüvvetini görmekti. Erkek tarafını temsil ettiğim için Çiçek'in anneannesi Melike Hanım bana düğünü artık yapmamız gerektiğini çıtlatmıştı. Bu konuyu Karun'la konuştuğumda kardeşinin nişanının bozulmasını istemediği için kabul etmişti.

Çağıl'ın anne ve babası yanında olmadığından onun düğününü ben organize edecektim. Şeref ve Güzin artık yaşamıyordu, Gurur ikisini de öldürmüştü. Onları ne zaman veya ne şekillerde öldürdüğünü bilmiyorduk ama artık yaşamadıklarını biliyorduk. Karun, Çağıl ve Levent hiçbir zaman ebeveynlerinin nasıl öldüğünü merak edip sormadı.

Detaylarla canlarını sıkmak istemediler, ne de olsa onlar anne babalarıydı. Rezil insanlar olsa da hiçbir çocuk anne ve babasının nasıl öldüğünü öğrenip bundan zevk almazdı. Gurur'un onları en korkunç şekilde öldürdüğünü tahmin ettiklerinden detayları bilmek istemiyorlardı.

Gurur ortadan kaybolduktan kısa süre sonra Karun'a bir mesaj atmıştı. Alaycı bir şekilde başsağlığı dileyip anne ve babasının artık yaşamadığını söylemişti. Bir yıl içinde bu Gurur'dan gelen ilk ve son mesaj olmuştu. Acaba şu anda neredeydi ve ne yapıyordu?

Furkan arabayı durdurunca dışarı çıkarak Defne'yi kucağıma aldım. Kızımla bugün Gazel teyzesini ve Melek halasını ziyarete gelmiştik. Yirmi korumamın hepsi arabadan inince Nedim'in elinde iki çiçek buketi vardı. O çiçekleri ben almıştım ama Defne onların yapraklarını yolmasın diye Nedim'in arabasına koymuştum. Defne artık bir yaşındaydı ve gördüğü her şeyi ya parçalıyordu ya da yemeye çalışıyordu.

Bugün hava çok güzeldi. Kızıl güneş tepede parladıkça Defne'nin gözlerinin mavisi daha koyu görünüyordu. Ensesini yakmasın diye kahverengi saçlarını toplayıp küçük bir tokayla tutturmuştum. Daha küçük olduğu için henüz çok saçı yoktu.

Mezarlıktan sonra Duha'nın malikânesine uğramayı düşünüyordum. Melek'in ölümünün üzerinden bir yıl geçmesine rağmen Kadem henüz toparlayamadığı için her fırsatta onu ziyaret ediyordum. Neredeyse her gün onu görmeye gidiyor, elimden geldiğince onu yalnız bırakmamaya çalışıyordum. Gerçi son günlerde Duha bizi o evde istemiyordu çünkü Defne ve Cesur pek anlaşamıyordu. Kızım azı dişlerini çıkarıyordu, bu yüzden çok huysuzdu. Diş etleri kaşındığı için her şeyi ısırmaya kalkışıyordu.

Tunuslan son ziyaretimizde Defne minicik elleriyle Cesur'un kulaklarına yapışmıştı ve onun kafasını ısırmaya kalkışınca Duha çıldırmıştı. "*Kızın da senin gibi yamyam!*" diyerek bizi evinden kovmuştu.

Defne'yi kucağımda tutarken başımı eğip kırpıştırdığı mavi gözlerine baktım. "Kim demiş benim kızım saldırgan diye?" Burnumu onun fındık kadar olan burnuna sürtüp gülümsedim. "Benim miniğim çok uslu bir kere."

Diş çıkardığından çokça salya akıttığı bir dönemdeydi. Ağzının kenarından yine salyası akarken küçücük ellerini yanağıma bastırdı ve çenemi ısırmaya kalkıştı. Sadece dört dişi olsa da bunlar oldukça keskindi ve canımı çok acıtıyordu. Gülerek başımı geriye çekip onun küçük ellerinden kurtuldum. "Eve dönünce şu tırnaklarının icabına bakmalıyız."

Yüzümü yakalamaya çalışırken tırnağıyla yanağımı çizmişti. Üstelik çenemi ısırarak hep tükürük içinde bırakmıştı. Başka biri yapsa midemi bulandıracak şeyleri Defne yapınca hiç rahatsız olmuyordum. Anne olmak böyle bir şey miydi? Furkan'a yaklaşıp ufaklığı ona uzattım.

"Yüzünü yıkadığından bile şüpheliyim, sakın çeneni ısırmasına izin verme. Senin yüzünden kızım mikrop kapsın istemiyorum," dediğimde gözlerini devirerek Defne'yi aldı.

"Yüzümü her gün yıkıyorum, ayrıca sizin makyajlı yüzünüzden mikrop kapmıyorsa benimkinden hiç kapmaz." Bir kere de lafın altında kalsa ölmezdi.

Nedim'den çiçekleri alıp mezarlığa doğru yürüdüm. Furkan ve Defne hemen yanımda yürüyordu. Furkan ona öğrettiğim şekilde Defne'yi tutarken sırtının arkasını destekliyordu ama Defne hiç rahat durmuyordu. Anlaşılmaz sesler çıkarıp Furkan'ın kucağında debelenirken onun boynuna tırmanmaya çalışıyordu.

Furkan onu göğsünün hizasında tutmaya çalıştıkça Defne daha çok yukarı tırmanmaya çalışıyordu. "Annesi kılıklı, illa en zirvede olacak." Furkan

onun kollarını tuttu ve Defne'yi yukarı kaldırıp omzunun üstüne oturttu. "Şimdi oldu mu, küçük hanım?" Defne'nin çıkardığı neşeli seslere bakılırsa istediği yüksekliğe ulaşmıştı.

Furkan, Defne'yi mezarlıkta oyalarken ben de ablamın mezarına yaklaştım. Elimdeki çiçek buketlerinden birini Gazel'in mezarına bıraktığımda birinin buraya benden önce geldiğini gördüm. Ablamın mezarının üstüne ektiğim çiçekler sulanmıştı ve burada bir tane daha çiçek buketi vardı. Sanırım onun kim olduğunu biliyordum.

Kadem.

Bugün pazartesiydi ve Kadem her pazartesi mezarlığa uğrardı. Yeni bir haftanın başlangıcını sevgilisiyle yapmak ister gibi her pazartesi Melek'in mezarına gelirdi. Onun yanına gitmeden önce Gazel'in mezarına da bir buket çiçek bırakırdı. Ablamın mezarının kenarına oturup, "Merhaba," diye fısıldadım. "Yine buradayım abla." Her fırsatta buraya gelip Gazel'le tek taraflı konuşmaya alışmıştım.

"Biliyor musun, geçen hafta annemi gördüm." Hayatımdaki her yeni gelişmeyi ona anlatmak bana iyi geliyordu. Böyle davranınca sanki ablam hiç ölmemiş ve hâlâ yanımdaymış gibi kendimi kandırabiliyordum.

Bazı günler onu arıyor ve bendeki telefonuyla çağrıma yanıt veriyordum. Eskiden annemle konuştuğum gibi artık Gazel'le tek taraflı sohbetler gerçekleştiriyordum. Yıllar önce başlattığım bu döngü hiç değişmemişti, değişen tek şey aradığım kişi olmuştu. Annemin yerini ablam almıştı.

"Defne'yle anne kız alışverişe çıkmıştık, tabii arkamızda bir düzine koruma vardı." Elimi ablamın toprağında gezdirirken geçen hafta olanların can sıkıcılığıyla yüzümü buruşturdum. "O da kızıyla birlikte alışverişteydi. Kaderin cilvesine bak ki ikimiz de aynı mağazadaydık." Annem de Beşiktaş'ta yaşadığından karşılaşmamız çok da beklenmedik değildi.

"Onu görünce ne fark ettim, biliyor musun?" Burukça gülümsediğimde iç çekmeden duramadım. "Ona olan tüm sevgim bitmiş." Başımı ağır ağır sallayarak ablamın toprağını okşadım. "Onca zamandan sonra onu görünce ne heyecanlandım ne de kalbim hızlandı." O esnada bir yabancıya bakar gibiydim, belki de artık birbirimize yabancıydık.

"Hiçbir koşulda beni hatırlamasını istemediğim için kızımı da alıp çıktım oradan." Onunla göz göze gelmeye bile kaçınmıştım. Anne kız birbirimizden uzak farklı hayatlar kurmuştuk, artık bir daha eskisi gibi olamazdık.

Bu saatten sonra geçmişi hatırlaması Gazel'i geri getirmeyeceği için artık hatırlamasını istemiyordum. Şükürler olsun ki yaşadığı hafıza kaybı geçici bir şey değil gibiydi. Sanırım hiçbir zaman önceki hayatını ve ardında bıraktığı ailesini hatırlamayacaktı. Eskiden bu durum beni üzerdi ama artık böyle olması beni mutlu ediyordu. Son nefesinde ablamın elini bile tutmayan bir kadına tekrar anne diyeceğimi sanmıyordum.

"Her neyse, o kadın hakkında konuşmak istemiyorum." Hafızamı kurcalayıp ona anlatmadığım başka nelerin olduğunu düşünmeye başladım. "Babamın yine Adana'ya döndüğünü sana anlatmıştım, değil mi? Asker bir adama mafya bir damat getirmek onun için en büyük hakaret." Gülerek başımı salladım. "Uzun süre Karun'la aynı evde yaşayamıyor."

Ablam görmese de ona biraz ileride Furkan'ın omzunun üstünde olan kızımı gösterdim. "Babam torununun doğum gününü kutlamak için İstanbul'a gelmişti."

Hatırladıklarımla içim burkulduğunda yalandan bile olsa gülemedim. "Kendi doğum günlerimi kutlamıyorum ve kutlamalarına da izin vermiyorum ama Defne'nin doğum günlerini hep kutlayacağım." Benim aksime kızım tüm güzelliklere doğmuştu.

"Karun onun doğum tarihine bile takacak kadar kuruntulu bir baba. Defne'nin 11 Eylül'de doğmasından neden bu kadar rahatsız, biliyor musun?" Aklıma gelenlerle homurdanmaya başladım. "11 Eylül dünya tarihine ikiz kulelerin yıkılmasıyla geçmiş." Ne yazık ki o gün birçok kişi ölmüştü.

"Karun sık sık *kızın da senin gibi patlamaların ve ölümlerin olduğu bir günde doğdu* diyerek sinirlerimi bozuyor. Sadece on gün bekleseymişim Defne'yi dünya barışının olduğu gün doğuracakmışım ama hayır, ben bula bula kan ve vahşetin olduğu bir gün seçmişim onu doğurmak için." Bunlar Karun'un sözleriydi. "Defne gibi Cesur da 11 Eylül'de doğdu ama kimse Elay'a bir şey demiyor." Çocuklarımızın doğumu arasında sadece iki saat vardı.

"Babam seni çok özlüyor." Bir anda söylediklerimle içimi bir hüzün dalgası sarmıştı. "Senden kalan boşluğu kızımla doldurmaya çalışıyor ama kimse senin yerini dolduramaz. Senden sonra ne kadar acı çektiğini saklamaya çalışıyor fakat gözleri her uzaklara daldığında seni düşündüğünü biliyorum."

Defne'nin varlığı acımı az da olsun yatıştırıyordu, tüm gün onunla ilgilenmekten kendime acıyacak zamanım olmuyordu. Ancak babam Adana'da yalnız bir hayat sürerken hep Gazel'i düşünüyordu. Geçmişi ve pişmanlıklarını düşünüp kendini harap ediyordu. Onu ne zaman görsem sanki biraz

daha yaşlanmış oluyordu. Çok ısrar etsek de burada yanımızda kalmıyordu. Bizden uzakta tek başına bir hayat sürerek kendini cezalandırdığını biliyordum.

"Büyükbabama gelirsek..." Bu sabah yine bana cinnet geçirttiğini hatırlayınca kaşlarımı çattım. "O hâlâ aynı adam. Seni yurt dışında sanıyor, arada beni bile hatırlamıyor ama keyfi yerinde." Bazen bunamanın büyükbabamın başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyordum. Kimseyi umursamadan ve etrafındaki acıların farkında olmadan hayatını yaşıyordu.

Ablamla biraz daha konuşup ona hayatımdaki son gelişmelerden bahsettim. Defne huzursuzlanmaya başlayınca Furkan onu mezarlıktan çıkarmıştı. Defne'nin bebek çantası arabanın arka koltuğundaydı ve biberonu çantanın içindeydi. Minik huysuzun karnını doyurmak için onu götürdüğünü biliyordum. Korumalarımın hepsi isyanlardaydı, bir yıldır hepsi çocuk bakıcısı olmuştu.

Yanlarında silah taşıyıp tehlikeli çatışmalara giren bu adamların son zamanlarda hayatlarındaki tek aksiyon, Defne ağladıkça onu susturmaya çalışmaktı. Gazel'le vedalaşıp mezarlığın diğer ucuna doğru yürüdüm. Melek'in mezarına yaklaşınca Kadem'i burada görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Soluğu yine sevgilisinin mezarında almıştı.

Yürüyüp elimdeki çiçekleri Melek'in mezarının üstüne bıraktıktan sonra Kadem'in yanına diz çöktüm. Omuzları hafifçe çöküktü, yüz ifadesi üzgündü ve tırnaklarının arasında Melek'in toprağı vardı. Buraya ne zaman gelse onun toprağına dokunup sevdiği kızla dertleştiği için kahve gözleri hisliydi. Uzun süre yanında oturup sessizliğine ortak oldum. Bazen saatlerce susardı ve öyle anlarda tek kelime duymak istemezdi.

Hiçbir teselli sözcüğüne ihtiyacı olmadığını bildiğimden çoğu zaman onunla susar ve acısına ortak olurdum. Kadem'in hayatımdaki rolü çok büyüktü, onu kaybetmeyi göze alamazdım ama sanki çoktan kaybetmiştim. Artık neredeyse hiç gülmüyordu ve eski şebekliği kalmamıştı. Melek'in ölümü onu çok değiştirmiş ve olgunlaştırmıştı.

Son bir yıldır yaptığım gibi yine çantamdan bir tane çilekli şeker çıkarıp ona uzattım. Bir gün bu şekeri aldığında bir şeyleri aşmaya başladığını anlayacaktım ama Kadem bugün de çilekli şekeri almamıştı. En sevdiği şeydi çilekli şekerler ancak Melek öldüğünden beri bir tane bile yememişti. Keşke sadece bu şekeri yememekle kalsaydı ama o artık çilek bile yemiyordu. Melek'le birlikte sevdiği her şeyi arkasında bırakmıştı.

Nihova

Doktorlar Melek'in bedenindeki şeker oranını ilaçlarla dengeliyordu, dışarıdan küçük bir şeker bile alamazdı. Kadem ise çilekli olan her şeyi çok severdi, özellikle çilekli şeker hep ağzında olurdu. Melek ne zaman ondan çilekli şeker kokusu alsa elini uzatır ve bir tane isterdi. Fakat Kadem onun sağlığını tehlikeye atmamak için ona hiç vermezdi. Bir seferinde ikisinin bir konuşmasına tanık olmuştum.

"*Nefesin yine çilek kokuyor,*" diyen Melek'in sesini hâlâ duyar gibiydim. "*Ağzında çilekli şeker var, değil mi?*" O gün bir kez daha kolunu kaldırıp Kadem'e elini uzatmıştı. "*Bana da bir tane verir misin?*"

Kadem hemen o şekeri yutup, "*Ağzımda şeker yoktu,*" diyerek ona yalan söylemişti. "*İstediğin o şekerlerin tadı da hiç güzel değil.*" Onun sağlığını kötü etkilememek için o gün bir kez daha Melek'in istediği o şekeri ona vermemişti.

Elimdeki şekere hüzünlü gözlerle baktığında yüz ifadesi değişti. "Keşke her istediğinde ona bir tane verseydim." Pişmanlıklarından biri de buymuş gibi kaşları bükülüp sesi kısılmıştı. "Bu şekerleri yemeyince daha uzun yaşayacağını sanmıştım."

"Onu sevdiğine pişman mısın?" Ansızın sorduğum soruyla gözlerini yumarak başını yavaşça iki yana salladı.

"Onu sevdiğime değil, daha erken bulmadığıma pişmanım."

"Ama o gitti, kardeşim." Bunları söylemek canımı yaksa da gerçek buydu. "Gitti ve arkasında bıraktığı tek şey yoğun bir acı oldu. Bu kadar çok acı çekerken onu sevdiğine nasıl pişman olmazsın?" İnsanlar canlarını yakan şeylerden kaçmaz mıydı? Geriye dönme şansımız olsaydı bize büyük acılar yaşatacak insanlardan uzak durmaz mıydık?

Kadem gözlerini araladığında benimle aynı fikirde olmadığını görebiliyordum. Bakışlarında gam ve keder vardı ama zerre kadar pişmanlık yoktu. "En başa dönseydim yine onu severdim, Efil." Elini uzatıp parmak uçlarıyla Melek'in toprağına dokunurken nefes alışları düzensizdi. "Onu sevmek o kadar güzeldi ki sonu ayrılık bile olsa yine onu severdim." Kadem tüm hayatı boyunca sadece iki kez sevmişti. Bunlardan ilki çocukluk aşkı Gazel'di. İkincisi ve kalbimin son sahibi de Melek'ti. Ne yazık ki ikisi de ölmüştü ve ikisi de bu mezarlıktaydı.

Durup bana baktığında kahve irislerinde gördüğüm yıkım, ruhumda bir enkaz yaratıyordu. Bir gün yine eskisi gibi olur muydu, bilmiyordum ama bunun için elimden geleni yapacaktım. Biz her konuda birbirine destek olan

Nihova

iki yakın arkadaştık. O benim tüm kötü günlerimde yanımdaydı hatta yanımda olmadığı günlerde bile benim için çok fazla şey yapmıştı.

Yakın zamanda Karun'dan öğrendiğime göre gözlerimin yeniden görmesini sağlayan kişi bile Kadem'di. Bunu sır gibi sakladığı için bana hiç söylememişti ama Karun gerçeği itiraf etmişti. İhtiyacım olan korneaları bulup ameliyatımı ayarlayan oydu. Her şeyin onun işi olduğunu bilmeden babamla birlikte hazırlanıp hastaneye gittiğimizi daha dün gibi hatırlıyordum.

Kadem'e olan minnet borcum saymakla bitmezdi. Benim için hiçbir şey yapmasaydı bile onu hiç bırakmazdım çünkü o benim tüm çocukluğumdu. Ona daha iyi hissettirmek için koluna dokunup biçare bir çabayla, "Belki bu sefer farklı olur," diye fısıldadım. "Henüz çok gençsin, tekrar kalbini çalacak biri çıkabilir."

"Hayır, bu hiç olmayacak çünkü kalbim Melek'le buraya gömülü." Sıktığı sol elinin parmaklarını aralayınca avucunda bir yıldız tuttuğunu gördüm. Bu simli yıldızlardan Melek'in odasında çok fazla vardı. Kadem ona sevdiği kızı hatırlatan bir yıldıza buruk gözlerle bakarken, "İlk tanışmamızda bunu bana o vermişti," diye fısıldadı.

"Kendi gökyüzünden bir yıldız koparıp bana vermişti ama benim tüm yıldızlarımı söndürerek gitti." Boğazı düğümlendiğinde ağlamamak için başını yukarı kaldırdı ve birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Kendimi daha önce hiç bu kadar karanlıkta hissetmemiştim ve bilirsin... Ben karanlıktan korkarım."

Bu acının hiç son bulmayacağını bile bile, "Geçecek," dediğimde başını ağır ağır iki yana sallayarak, "Geçmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

Melek'in mezar taşına baktığında bakışları onun isminde oyalandı. Kalbi sızlamış gibi gözlerine akın eden yaşlara direndi. "Bende bıraknığı acı dinerse onu unutmaktan korkuyorum. Acısa da bende kalsın, kanatsa da kalbimdeki yara olmaya devam etsin. Onu unutmaktansa ömür boyu böyle yaşamaya raziyim."

Onu böyle kederli ve yaslı görmekten nefret ediyordum. Son bir yıldır hayata küsmüş bir şekilde yaşıyordu, hepimiz eskiden olduğu o adamı çok özlüyorduk. Eskisi gibi neşeli ve hayat dolu olması için neler yapmazdım ki. "O bir daha hiç geri gelmeyecek, Kadem." Bunları söylemek hoşuma gitmiyordu ama artık kendini toparlamalıydı. "Melek seni böyle görmeyi istemezdi. Yine onu unutma ama hayatına da bir şekilde devam etmelisin."

Ninova

"Hiç anlamıyorsun, değil mi?" Ne söylesem ona zerre kadar etki etmiyordu. Avucundaki yıldızı sıkarken bakışlarını Melek'in mezar taşından ayırmıyordu. "Zaman tüm acıları yatıştırır derler ama zaman sanki benim için Melek'in gittiği o anda durdu."

Tam bir şey söyleyecektim ki beni susturarak Melek'in ona verdiği yıldızı ceketinin iç cebine koydu. Onu kalbinin tam üstünde taşıyordu. "Ne zaman yeni bir güne uyansam sanki o günün gecesinde sevdiğim kızı yeniden kaybediyorum. Bu kayıp hissini neredeyse her gün ama eskisinden daha sancılı bir şekilde yaşıyorum. Bir döngüye sıkışmış gibiyim ya da artık zamanın durduğu bir yerdeyim."

Yalvarırcasına koluna dokundum, bana nasıl çaresiz hissettirdiğinin farkında değildi. "Kadem, lütfen bunu kendine yapma." Gidenle gidilmiyordu, kendine böyle acı çektirmeyi bırakmalıydı. Ölümün bir çaresi olsaydı Gazel'i geri getirirdim ama yoktu, giden dönmüyordu. Bunu ne kadar erken kabullenirse kendini daha çabuk toplardı.

Kadem beni hiç duymuyormuş gibi özlem dolu gözlerle sevdiği kızın mezarına bakıp onun toprağını okşadı. "Kalbim hâlâ onunla konuşurken ona nasıl veda ederim?" İç çekerek ayağa kalktığında pantolonundaki toprakları gelişigüzel silkti. "Sessizce gidenler insanın içinde çok gürültü bırakır."

Eğilip Melek'in mezar taşını öptüğünde gözlerinden birkaç damla yaş akmıştı. "Hoşça kal sevgilim," diye fısıldadığında yüreğindeki keder, sesini boğuk ve titrek çıkarıyordu. "Daha sonra yine gelirim," dedikten sonra gitti. Yine geleceğini biliyordum, her pazartesi ayakları onu sevdiği kızın mezarına getiriyordu.

Biz Tunuslara gitmeyi düşünürken Elay oğlunu da alıp bize gelmişti. Karun ve Duha henüz işten dönmemişti ama hava kararddığı için birazdan burada olurlardı. İkimiz salonda kahvelerimizi yudumlarken Defne ve Cesur yerdeki yumuşak halının üzerinde oynuyordu. Birbirleriyle oynamıyorlardı, ikisi de kendi hâlinde takılıyordu.

Etraflarına en sevdikleri oyuncakları dökmüştük, rengârenk oyuncaklarıyla oynarken oldukça keyif alıyorlardı. Defne destek almadan oturabiliyordu. Yine de etrafına yastıkları dizmiştim, her an yan tarafa veya arkaya devrilebilirdi. Emekleme çabaları da çok tatlıydı.

Cesur ise Defne'yle aynı yaşta olmasına rağmen daha şimdiden yürümeye başlamıştı. Duha'nın oğlu çok mu önde gidiyor yoksa bizim kızımız mı fazla geride geliyordu, bilmiyordum ama bu durum Karun'un canını çok sıkıyordu. Oğlu ilerleme katettikçe Duha, Karun'a hava attığı için o da Defne'ye yükleniyordu. Karun, Duha'nın oğlundan hiç hazzetmiyordu ama bence Cesur çok tatlı bir çocuktu.

Yeni doğduğundaki o çirkinliğinden eser kalmamıştı. Saçlarını babasından aldığından simsiyah saçları ve annesinin kopyası mavi gözleri vardı. Ona bakan herkes Duha ve Elay'ın karışımı bir çocuk olduğunu anlardı. Daha yeni yeni yürümeye başladığı için ayağa kalmaya çalışıyordu. Bu konuda çok yeni olduğu için dizleri titrese de Cesur hemen vazgeçmedi.

Kendini zorlayarak öne doğru ilerledi ve Defne'nin ağzına bastığı pelüş oyuncağı aldı. Cesur onun oyuncağını alınca, Defne cırlar gibi tiz bir ses çıkardı ve öne atılıp Cesur'u yere düşürdü. Çocuk daha yeni kıçının üzerine oturmuştu ama Defne onu sırtüstü düşürüp üstüne tırmandı.

Cesur'u ısırmak için ağzını kocaman açınca, "Höst lan, yamyam kuş!" diyen kızgın bir ses duyduk. Olamaz, Duha gelmişti.

Elay ile aynı anda başımızı çevirince içeri giren Karun ve Duha'yı gördük. İkisi de yerde ağlayan Cesur'u ve onun üstünde debelenen Defne'yi görünce ağız dolusu küfretti. Duha hızlı adımlarla yürüyüp Defne'yi kollarının altında tutarak oğlunun üzerinden çekti. Defne'yi yukarı kaldırıp yüzünün hizasında tuttuğunda Duha'nın kaşları çatıktı. "Ne istiyorsun sen benim oğlumdan?"

Defne bir kez daha bağırıp debelenmeye başladığında Duha'nın yanaklarını yakalamayı başardı. Tırnaklarıyla onun yüzünü çizerek ısırmaya kalkışınca Duha bir küfür savurup Defne'yi hemen yere bıraktı. "Köpek mi besliyorsunuz, çocuk mu, hiç belli değil. Bu yamyamın kuduz aşılarını yaptırdınız mı?"

Karun kızı konusunda en küçük bir şakayı bile kaldıramadığı için sinirle çenesini sıktı. "Sen kendi sünepe oğluna bak! Kızım daha ona dokunmadan ağlıyor," demişti ki Defne babasının sesini duyunca haykırır gibi neşeli bir ses çıkardı. Karun'un sesini ne zaman duysa daha onu görmeden mutluluktan çıldırırdı.

Defne yerde ellerini çırparken mavi gözleri kocaman açılmıştı. Babasının sesiyle küçük yüzü aydınlanırken ellerini pat pat yere vurarak sevincini gösteriyordu. Minik elleri açılıp kapanıyor, bebeklere özgü sesler çıkararak babasının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Karun'un uzun boyundan dolayı

Nihova

onu göremediği için başını iyice arkaya kaldırdı. Ta ki arkasındaki yastığa devrilene kadar.

Karun onun bu neşesini görünce kalbi sanki biraz daha genişleyip kızına daha çok alan açmıştı. Dudaklarındaki gülümsemeyle ceketini çıkarıp koltuğun üzerine attı. "Sana ölürüm be, ölürüm." Eğilip Defne'yi yerden kaldırarak kucağına aldığında ikisinin de mutluluğu katlanmıştı.

Karun küçük kızımızın heyecanlı yüzüne bakıp gülümsedi. "Çok mu özledin beni?" diye sorarken sesindeki sevinç kalbimi ısıtıyordu.

Cesur da babasına doğru ilerleyince Duha hemen yere eğildi. "Gel bakalım aslan parçası." Oğlunu kucağına alıp minik yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Bir daha o kızdan dayak yersen bozuşuruz." Defne daha el kadardı, nereden bilsindi birini dövmeyi. Diş çıkardığı için gördüğü her şeyi ısırmak istiyordu, hepsi bu.

Duha sinirlerimi iyice bozarak oğluna saçma nasihatler vermeye başladı. "Kalender'in yamyam kızına centilmenlik yapmana gerek yok. O seni ısırınca sen de onu ısır." Küçücük çocuğa dediği şeylere bak.

Duha, Cesur'a baktıkça siyah gözlerinde beliren ışıltının bir diğer adı sevgiydi. Elay ile iç çekerek Karun ve Duha'yı izliyorduk. Kim derdi ki bu ikisinden bu kadar iyi baba olunacağını. Her konuda çocuklarını yarıştırmasalar daha iyi olurdu ama onların arasındaki saçma rekabete alışmıştık.

Duha tekli koltuklardan birine otururak Cesur'u dizlerinin üzerine oturttu. Parmak uçlarıyla onun ıslak yanaklarını silerken kızar gibi davranıp yalandan kaşlarını çattı. Ona Defne'yi gösterip, "Babana çektiğin için kızlara el kaldırmıyorsan o zaman böyle saldırgan tiplerden uzak duracaksın," diye homurdanması çok komikti.

Karun ve Defne birbirleriyle özlem gidermekle meşgul oldukları için onları hiç duymuyorlardı. Karun hâlâ ayaktaydı ve Defne'yi hafifçe yukarı atıp yakalıyordu. Bunu yaptıkça Defne daha neşeli sesler çıkarıyordu. Ben Defne'yi biraz kucağımda taşısam kollarım ağrıyordu ama Karun'un fiziksel gücü daha fazla olduğu için Defne'yi yukarı atıp yakalarken hiç zorlanmıyordu.

"Karun onu çok zıplatma, daha yeni emzirdim," dediğimde Defne'yi yukarı atmaktan vazgeçti, her an kusabilirdi.

Defne babasının göğsüne yapışmıştı, küçücük elleri Karun'un gömleğini sıkıca tutuyordu. Karun başını eğip yüzünü Defne'nin kahve saçlarına gömdü ve onun kokusunu içine çekti. Ciğerlerini kızının kokusuyla

Nihal

doldurmak ister gibi uzun süre yüzünü Defne'nin saçlarından çekmemişti. "Dünyanın en güzel kokusuna sahip benim kızım."

Defne yukarı tırmanmaya çalışırken pamuk gibi yumuşak ellerini babasının çenesine uzattı. Avuç içi Karun'un yeni çıkan sakallarının sertliğine sürtündü, irkilerek gözlerini kocaman açınca Karun güldü. "Anlaşılan her gün tıraş olmalıyım."

Karun'un kollarının arasında olmak Defne'yi mutlu eden başlıca şeylerden biriydi. Onun göğsünden biraz yukarı tırmandı ve babasının yüzünü yakalayarak mavi gözlerini kırpıştırdı. Babasına yakından bakarken mutluluktan bazı sesler çıkarıyordu ama anlaşılır şeyler değildi. "Defne'm..." Karun yoğun bir sevgiyle onun adını mırıldanırken burnunu Defne'nin burnuna sürttü. "Hayatıma güneş gibi doğdun miniğim."

Karun koltuğa oturup Defne'yi yavaşça dizinin üstüne oturttu. İşten dönünce en sevdiği şey kızıyla uzun süre sohbet etmekti. Defne'nin yumuşacık saçlarını okşarken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Sen nasıl bir mucizesin ki buz kesen kalbime baharı getirdin." Evet, Karun artık üşümüyordu. Kızı doğduğundan beri vücut ısısı normale dönmüştü.

Eskiden sadece kışları değil, yazları bile çok üşürdü. Odanın içi boğucu bir sıcaklıkta olsa bile bu Karun'a yetmediği için şömineyi hep yaktırırdı. Bir tek yatarken ceketini çıkarırdı. Defne onun hayatına güneş gibi doğmuş, babasının yüreğindeki tüm buzları eritmişti. Karun artık sıcak havalarda ceketini çıkarıyordu ve havalar çok ısındığında herkes gibi terliyordu. Benim aşkım bile onun kalbine baharı getirememişti ama benden doğan bunu yapmıştı.

Bir Defne'nin buz kestirdiği yüreğini, başka bir Defne ısıtmıştı.

Karun hisli gözlerle kızını izleyip ara ara onun saçlarını okşarken, "Bir gün görmezsem çok özlüyorum seni," diye fısıldadı. "Benim tüm dünyam annen ve senden oluşuyor." Gülümseyerek kocam ve kızıma sevgi dolu gözlerle bakıyordum. Onları böyle görmek beni çok mutlu ediyordu.

Defne'nin tüm haylazlığı hep banaydı, babasının kollarındayken pek yaramazlık yapmazdı. Karnını daha yeni doyurmuştum, altını da değiştirmiştim ve şimdi de çok sevdiği babasının kucağındaydı. Sadece saniyeler içinde kedi gibi Karun'un göğsüne sokulup esnedi. Ağzını kocaman açarak esnemesi bile Karun'u gülümsetmişti.

Defne başını onun göğsüne yasladığında bile babasını bırakmak istemiyormuş gibi Karun'un gömleğini sıkıca tutuyordu. Birkaç dakika içinde

gözleri kapandığında hemencecik uykuya dalmıştı. Karun onun sırtını yavaşça okşarken tebessüm etmeden duramıyordu. Defne doğduğundan beri eve dönmek için eskisinden daha istekliydi.

Defne'nin uykusu derinleşene kadar Karun bekledi. Daha sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı. Defne'yi odasına götürürken kollarında bir hazine taşır gibi çok nazikti. Onun arkasından bakarken Elay gülümsedi. "Karun'un bu kadar iyi bir baba olmasını hiç beklemiyordum." Hamile olduğumu öğrenince verdiği sert tepkileri bilmeyen yoktu.

"Açıkçası ben de bu kadarını beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Kızına âşık bir baba." Defne'nin bebek telsizinden ne zaman ses gelse Karun beni hiç uyandırmadan hemen yataktan çıkıyordu. Bu konuda hiç üşenmiyordu.

Sabah uyanıp onu yatakta bulamayınca ilk işim aşağıya inip Defne'nin odasına bakmak oluyordu. Her defasında Karun'u odadaki koltukta uyurken buluyordum ve tabii Defne de onun kucağında olurdu. Uykumuzda onu ezeriz diye Defne'yi yatağımıza getirmiyordu. Defne uyuyunca onu beşiğine bile koymuyordu, saatlerce kucağında tutuyordu.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirse geçirsin, Karun için yeterli değildi. Kızına doymuyordu. "Fark ettiniz mi, son zamanlarda sıcak havalarda artık hiç üşümüyor." Duha bunları söylerken belli belirsiz tebessüm ederek Cesur'un yakasını düzeltti. "Demek ki o piçin ihtiyacı olan tek şey bir çocukmuş."

Babasının kucağında Cesur da esnemeye başlayınca Elay ayağa kalktı. "Aç uyumasın, önce karnını doyurmalıyım."

Elay onun yanına gidip Cesur'u aldığında, "Defne'nin yan odası boş, onu orada emzirebilirsin," dedim. "Cesur'u uyuttuktan sonra aşağıya gel, akşam yemeğini birlikte yiyelim." Elay küçük oğlunun yanağına bir sürü öpücük kondururken başını sallayarak salondan çıktı.

Duha'yla ikimiz baş başa kaldığımızda, "Kadem nerede?" diye sordum. "Onu neden yanında getirmedin?"

Kadem'in tamamen kederli birine dönüşmesi en az benim kadar onu da üzüyordu. Bu konuda ne yaparsak yapalım Kadem'i bir türlü neşelendiremiyorduk. "Kenan onu zorla dışarı çıkardı." Koltuğuna yaslanırken istemsizce iç çekti. "Biraz içmek belki ona iyi gelir."

Anladım dercesine başımı salladığımda Duha'nın gözleri parmağımdaki alyansa kaydı. "Düğün için daha ne kadar bekleyeceksiniz?" Siyah irislerinde

Ninova

mızır bir ifade belirdiğinde tek kaşını alay ederek yukarı kaldırdı. "Biraz daha beklerseniz kızınız nikâh şahidiniz olacak kadar büyür."

"Melek'in yasını tutuyoruz, düğünün acelesi yok."

"Yas dediğin en fazla kırk gün tutulur, bir yıl oldu, aptal kuş."

"Karun sadece yeğenini değil, aynı zamanda kız kardeşini kaybetti." Bunları söylerken bir anlığına kapıyı kontrol etmiştim. "Bazı geceler uyandığımda onu pencerenin önünde dikilirken buluyorum. Uzun süre camdan dışarıya bakıp defne ağacını izliyor ve hem ablası hem de Melek'e olanların acısını çekiyor." Her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama fırsatı varken ablasının emanetine sahip çıkmadığı için vicdan azabından kıvranıyordu.

Duha, Karun'u benden daha iyi tanıdığı için onun ne hâlde olduğunu benden çok daha iyi biliyordu. Bazı geceler ikisi birlikte kulübe gidip içerdi. Öyle anlarda Karun ona içini döküyor olmalı ki Melek'in kaybıyla ne kadar çok acı çektiğini en iyi Duha biliyordu. "Tam da bu yüzden bir düğün olmalı," diyerek gözlerimin içine baktı. "Bu aile artık üzerindeki ölü toprağını atmalı."

"Haftaya Çağıl ve Çiçek'in düğününü yapacağımızı biliyorsun." Haftaya düğünü vardı ama Çağıl burada değildi. İzin günlerini düğün hazırlıklarıyla geçirmek istemediği için düğünden bir gün önce gelecekti. Böylece düğünden sonra Çiçek'le daha çok vakit geçirebilirdi.

Duha yerinde hafifçe dikleşerek bana baktığında siyah harelerinde yoğun bir merak vardı. "Sence Gurur, Çağıl'ın düğününe katılır mı?"

Gurur bir yıldır ortalarda yoktu, açıkçası Çağıl'ın düğününe gelir miydi, hiç bilmiyordum. Ondan bir şeyler saklayan Çağıl değil, Karun'du. Aileyle olan tüm bağını koparmış olsa da bence ortanca yeğeninin düğününe gelmeliydi. Eğer bunu yapmazsa Çağıl gerçekten çok üzülürdü. Ona ulaşamadığımız için haftaya Çağıl'ın evleneceğini ona söyleyememiştik ama Gurur'un bundan haberi olduğuna emindim.

Karun ve Elay aşağıya inince yemek salonuna geçtik. Herkes masadaki yerini aldığında kısa zamanda yemeğe başladık. Levent ve büyükbabam yan yana oturdukları için hem sohbet ediyor hem de yemeklerini yiyorlardı. Büyükbabam her yaşta insanla anlaşan biriydi. Levent artık Karun'un yanında şirkette çalışıyordu. Üniversiteyi uzun zaman önce bitirmişti. Yurt dışından dönünce aylaklık yapmak yerine Karun'un yanında işe girmişti.

Hem işlerin nasıl yürüdüğünü öğreniyordu hem de Karun'un iş yükünü hafifletmeye çalışıyordu. Levent yaptığı o hatadan sonra gerçekten

çok olgunlaşmıştı. Hatalarından ders alıp ailesinin yanında olması güzel bir şeydi. Levent'in ne kadar çabaladığını gördükleri için zamanla Karun ve Çağıl da onu affetmişti.

Keşke Gurur da biraz onlar kadar affedici olsaydı ama o kindar adam bir yıldır eve hiç gelmiyordu. "Farah neler yapıyor?" Uzun zamandır onunla görüşemediğim için meraklı bakışlarımı Karun ve Duha'ya çıkardım. "Bölge liderliğinin üstesinden gelebiliyor mu?"

"Farah mı?" Duha ağzındaki lokmayı yuttuğunda gülerek başını iki yana salladı. "Bizim dünyamızda artık kimse ona bu isimle seslenmiyor."

Konuyu ben açmıştım ama Elay benden daha çok merak ederek masada öne doğru eğildi. "Ona neden adıyla seslenmiyorsunuz?"

"Çünkü artık yeni bir namı var." Duha iştahlı bir şekilde yemeğini yerken son gelişmelerden aldığı hazzı gizleyemiyordu. "Bizler karanlık bir dünyanın içindeyiz ve o dünyada bir kadının yeni bir isim kazanması hiç kolay değil. Şimdilerde herkes ona Haraf diyor." Başını çevirip kinayeli bakışlarını Elay'a dikti. "Kelimenin tam anlamıyla bir lodosa dönüştü."

"Gurur'un eski karısı Farah'tan bahsediyoruz, değil mi?" Elay bunu sorarken Duha'nın söylediklerine hiç itimat etmediğinden yüzünde alaycı bir ifade vardı. "O kız çok ürkek ve asosyal biriydi."

"Eskiden öyleydi." Karun hep yaptığı gibi yemeğe başlamadan önce benim tabağımı doldururken sakince konuştu. "Babası öldükten sonra çok değişti, bence o bile eskiden nasıl biri olduğunu hatırlamıyordur." Tabağıma her şeyden koyup önüne döndü. "O artık yeraltının ilk kadın lideri, masada söz sahibi olmak için çok fazla şey feda etti."

İnsanlar yukarı tırmanırken onlara ağırlık yapan her şeyi sırasıyla aşağıya atardı. Bu bazen omuzlarımızdaki yük olurdu, bazen kalbimizdeki iyilik bazense insanlığımız... Basamakları çıkarken geride bıraktıklarımız genelde iyi yanlarımız olurdu, yukarı çıktıkça aslında daha çok günaha bulanırdık. Farah'ın artık daha iyi biri olma gibi bir şansı yoktu, babasının ona bıraktığı dünyada iyi insanlar uzun süre yaşamıyordu.

Hayatta kalmak istiyorsa en az onlar kadar kötü, acımasız ve korkusuz olmalıydı. Sadece bir yılda yeraltı dünyasına Haraf lakabıyla nam saldığına göre artık o da o cehennemin bir parçasıydı. Ne hatırladıysa bu onun canını sıkmış olmalı ki Duha'nın kaşları belli belirsiz çatıldı. "O kız kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Bazen çok sinirlerimi bozuyor."

Karun kendini tutamayıp yüksek sesle güldü. "Eminim o da aynı şeyleri senin için düşünüyordur. Yan yana geldiğinizde hanginizin daha manipülatif olduğunu anlamakta zorlanıyorum."

"Anlaşılan liderlerin dünyasında aksiyon hiç dinmiyor," dediğimde Karun gülümseyerek başını salladı.

"Fazla hareketli bir ortam ama uzun süre o masada kalmayı düşünmüyorum."

Karun'un bir anda söyledikleriyle masada bir sessizlik yaşanmıştı. Bu sözlerle ne demek istediğini anlamadığımız için herkes yemek yemeyi bırakıp ona dönmüştü. Bu konu daha önce de açılmış olmalı ki Duha'nın tüm keyfi kaçmıştı. Ciddileşerek yönünü Karun'a çevirdiğinde kaşları çatıktı. "Yine aynı zırvalıktan mı bahsedeceksin?"

"Zırvalık değil." Karun yavaşça çatal ve bıçağı masaya bırakıp peçeteye uzandı. "Tek başıma her şeye koşturmaktan karım ve kızıma vakit ayıramıyorum. Babam olacak piçi tahtından indirdiğimizde bile bölge lideri olmayı istemedim, bu yüzden abisinin yerine geçmesi için Gurur'u desteklemiştim." Fakat Gurur'un liderlik döneminde işler beklediği gibi gitmemişti.

Amcası herkesin kuyruğuna bastığından çok fazla düşman edinmişti. Karun onu korumak için Gurur'un yerine liderliğe geçmek zorunda kalmıştı. "Hiçbir zaman ailenin reisi olmayı istemedim, bu daha fazla sorumluluk gerektiren bir iş." Peçeteyle dudaklarını silip başını kaldırdığında bir konuda kararını vermiş görünüyordu. "Deli Kral artık tahtına geçmeli, böylece ben de daha çok ailemle vakit geçirebilirim."

Duha liderlik masasında Karun'u görmeye alışkın olduğundan bu duydukları hiç hoşuna gitmedi. Çenesini sıkarken Karun'a olan bakışları çok tersti. "İşleri daha yeni yoluna koymuşken yerini Gurur'a bırakırsan bu aileyi belaya sürükler. İstediğin gerçekten bu mu?"

"Gurur daha önce de liderlik yaptı ve sen de iyi biliyorsun ki bu iş için ondan daha iyisi yok. Sandığın gibi her şeyden elimi ayağımı çekip evde pineklemeyeceğim. Ben işin temiz kısmını alacağım, o da karanlık olanları. Şirket ve tesislerden ben sorumlu olacağım, bölge liderliği ve mıntıkamızdaki işlerden de o sorumlu olmalı." Karun ellerini masaya bastırıp son derece kararlı bir şekilde Duha'ya baktı. "Bu konudaki fikrim değişmeyecek."

Yani Karun iş insanı kimliğine bürünecekti, Gurur ise tehlikeli ve karanlık olan her şeyin içine yeniden atılacaktı. "Sen kararını vermişsin ama Gurur bunu kabul eder mi?" diye sordum. "Uzun zamandır elini eteğini

tüm işlerden çekti. Yıllardır inzivada sayılır, sence yeniden sahalara döner mi?"

"Ona bunu teklif ettiğimde muhtemelen kabul etmeyecektir ama er veya geç o koltuğa oturacak."

"Abi keyfini kaçırmak istemem ama bu konuda onu ikna edemezsin." Levent üzgün bir şekilde iç çekti. "Amcamın aileyle olan tüm bağını koparmadığını unutuyorsun. Bizimle tüm ilişkisini kesmişken Kalenderlerin lideri olmaz." Ne yazık ki haklıydı.

Karun'un yüzü donuklaştığında bakışlarımızdan kurtulmak için suyundan birkaç yudum aldı. "Bu saçmalığı daha fazla sürdürmesine izin vermeyeceğim. Her konuda ona karşı sabretmeye çalışıyorum ama bazen beni çok zorluyor." İfadesi sertleşirken parmaklarının arasındaki bardağı sıkıyordu. "Tüm dünya Gurur Efendi'nin etrafında dönmüyor, canı yanan sadece o değil."

Hiçbirimiz daha fazla Karun'un canını sıkmak istemediğimiz için şimdilik Gurur konusunu kapatmıştık. Yemekten sonra Elay'la ikimiz üst kata çıkıp Defne ve Cesur'u kontrol etmiştik. Hâlâ uyuduklarını görünce onları uyandırmadan yeniden aşağıya indik. Salona geçtiğimizde her zamanki gibi Karun ve Duha yine tartışacak bir şey bulmuştu.

Duha bir türlü yeni kalbine uyum sağlayamadığı için her fırsatta bu konuyu açıp Karun ve Elay'a sataşıyordu. Karun'la tavla oynayıp kaybedince konuyu nasıl kalbine bağladı, bilmiyordum ama bunu yapmıştı. Nefret ettiği bir şeye dokunur gibi elini sol göğsünün üzerine bastırıp kaşlarını çattı. "Tavlada kimse beni yenemezdi ama o piçin kalbini bana verdiğinizden beri bu oyunda hep kaybediyorum."

Bu kalp olayı Karun'u artık bezdirdiği için yüzündeki bıkkın ifadeyle ayağa kalktı. Yanıma otururak kolunu omzuma attığında ters gözlerle Duha'ya bakıyordu. "Kalbini iyice saplantı hâline getirmeye başladın, neden bir psikoloğa gitmiyorsun?"

Duha celallenerek yerinde dikleşti. "O benim kalbim değil!"

"Seni kurtaran kafamı sikeyim!" Karun neredeyse yanındaki kırlenti alıp ona fırlatacaktı. "Sana hayat veriyorsa o artık senin kalbin!"

"Sence ben o piçin kalbiyle hayat bulmak istedim mi?"

"Haklısın, bıraksaydım da cehennemin dibine gitseydin!" Karun ona kızarak kapıya doğru yürüdü. "Başımda binbir türlü bela var, bir de bu herifin

kaprisleriyle uğraşıyorum." Kapının önünde durup Duha'ya dışarıyı gösterdi. "Çık git lan evimden."

Burası onun eviymiş gibi Duha hiç rahatını bozmadı. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak Karun'u iyice delirtti. "Kahvemi içmeden hiçbir yere gitmem. Ayrıca oğlum daha uyanmadı."

Karun bir an önce ondan kurtulmak istediği için kısa bir an kapıdan dışarıya baktı. Onun bu bakışının ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk. Tunusları evimizden göndermek için üst kata çıkıp Cesur'u uyandıracaktı. "Buna kalkışırsan seni parçalarım." Elay işaret parmağını ona doğrultarak kaşlarını çattı. "Cesur uykusu bölününce çok huysuzlanıyor. Sabaha kadar onu sen avutmayacaksan rahat dur."

Karun tekrar bize doğru yürürken Elay'a bakıp ona Duha'yı gösterdi. "Senin olduğu kadar onun da oğlu. O küçük velet geceleri uyanıyorsa kaldır Tunus'u baksın oğluna."

Elay'ın bununla ilgili korkunç bir anısı olmalı ki beti benzi atmıştı. "Bunu en son yaptığımda küçücük çocuğu ayaklarından aşağı sarkıtmıştı."

Hayrete düşerek Duha'ya döndüm. "Bunu niye yaptın?"

Duha hepimizin sinirlerinin içinden geçerek arsızca güldü. "Ne yaptıysam bir türlü susmadığı için en son bana cinnet geçirtti. Onu baş aşağı sarkıttım diye Elay bana kızıyor ama ilk seçeneğim onu camdan atmaktı." Karun yüz kızartıcı bir küfür savurduğunda Duha haklılığını savunarak çenesini kaldırdı. "Lohusalık döneminde oluyormuş böyle şeyler."

"Yahu doğumu sen mi yaptın? Sen niye lohusalık geçirdin?" Sinirden ona dik dik baktığımın farkında değildim. "Elay'dan beklediğimiz tüm semptomları sen üstleniyorsun!"

"Neden lohusalık sadece kadınlara özgü olsun?" Uzanıp sehpanın üzerindeki kahve fincanını aldı, her sözüyle bizi delirtiyordu. "Kadınlar lohusalık döneminde neden insanlıktan çıkar? Bir bebeğin rutinine uyum sağlayamadıkları için değil mi?" İşaret parmağını kaldırıp kendisini gösterdi. "Biz babalar da bir anda evimizde yaşayan küçük bir insana başta uyum sağlayamayabiliriz."

"Bunun için küçücük çocuğu ayaklarından aşağı sarkıtamazsın."

"Bir halt bilip bilmeden konuşma, ön yargılı kuş." Yine olayı dramatize ederek üzgünce dudaklarını büktü. "Karımın eski kocasının kalbini bana verdiğini daha yeni öğrenmiştim, üstelik bir de evde ciyak ciyak bağıran küçük bir insan vardı. Analı oğullu psikolojimi siktikleri için bir an kendimi

kaybetmiştim. Ayrıca işe de yaramıştı." Kendini tutamayıp güldü. "Onu yere sarkıtınca hemen susmuştu."

"Susmadı hayvan herif!" Elay burnundan soluyarak tırnaklarını koltuğun döşemelerine geçirdi. "Çocuk bayılmıştı!"

"Sustu mu, sustu." Duha gülerek omuzlarını silkti. "Ben sonuca bakarım."

Karun bir şeyi merak ederek hafifçe öne eğildiğinde gözlerini kısmıştı. "O saçma susturma taktiğini ikinci kez denemedin, değil mi?"

"Denemeye cesaret edemez." Elay alaycı bir sesle konuşurken kocasına olan bakışları iğneleyiciydi. "Bakmayın burada rahat rahat konuştuğuna, Cesur bayılınca Duha neredeyse ruhunu teslim edecekti. Bir an onu kaybettiğini düşünüp çılgına dönmüştü." Orada yaşadığı korku bu dengesiz adama bir ömür yeterdi.

17

KARIM VE KIZIM

"Bazen mutlu olmak için çok çaba sarfetmemize gerek yoktu. Tüm mutlu hikâyeler kaçmayı bıraktığımız anda tamamlanırdı."

Hafta sonları işe gitmeyi sevmediğimden bugünü karım ve kızımla geçirmek istedim. Ancak Bige'nin bugün için farklı planları varmış. Kadem'i biraz neşelendirmek istediği için sadece ikisinin olduğu planlar yapmış. Kadem'le birkaç saatliğine de olsa eskisi gibi zaman geçirmek istiyordu, bu yüzden Defne'yi yanında götürmemişti. Defne'nin bir dadısı yoktu ama evde ona bakacak çok kişi vardı.

Dadı fikrine şiddetle karşı olduğum için ona bir dadı tutmamıştık. Annem beni hep dadılarla büyütmüştü, aynı şeyleri kızım da yaşasın istemiyordum. Sadece Defne ilk doğduğu dönemlerde onun için bir dadı tutmuştuk çünkü ne Bige ne de ben bir bebeğe nasıl bakacağımızı biliyorduk. Defne'yle nasıl ilgileneceğimizi öğrenince dadıyı göndermiştik.

Çok acil bir işimiz çıkarsa Defne'yi evdeki hizmetçilere bırakıyorduk. Hepsi de yıllardır yanımda çalışan güvenilir insanlar olduğu için kızımla yakından ilgileniyorlardı. Üstelik artık evde bir gelinimiz daha vardı, Çağıl'ın karısı Çiçek de Defne'yle çok iyi anlaşıyordu. Altı ay önce Çağıl'ı evlendirdiğimizde ayrı eve çıkmayı istememişti.

O bir askerdi ve karısının yanında olmadığı zamanlarda Çiçek'in yalnızlık çekmesini istemiyordu. Çiçek'in Kalender malikânesinde olması birçok açıdan onun için daha iyiydi. Malikânedeki güvenlik üst düzeyde olduğundan Çağıl görevdeyken aklı karısında kalmazdı. Evlendikten iki hafta sonra Çağıl yeniden görevinin başına dönmek zorunda kalmıştı. Doğru düzgün karısıyla zaman bile geçirememişti.

Altı ay sonra eve geri dönmüştü, neyse ki bu sefer daha uzun kalacaktı. Üç gündür doğru düzgün odalarından hiç çıkmamışlardı. Piçin enerjisi hiç tükenmiyordu. Odalarında çıktıklarındaysa Çiçek'in vücudunda bıraktığı morluklar çoğu zaman görünüyordu ama kızı utandırmak istemediğimiz için görmezden geliyorduk. Onlar yeni evlilerdi, kimsenin onlara karışmaya hakkı yoktu.

Çalışma odamda halletmem gereken birkaç işim olduğundan Defne'yi Çiçek'e bırakmıştım. İşim bitince aşağıya indiğimde Çiçek'i salonda tek başına buldum. Artık bu evin gelini olsa da boş durmayı sevmediği için

salondaki çiçekleri değiştiriyordu. Adı gibi çiçekleri çok seviyordu. İçeri girdiğimi görünce hemen elindeki vazoyu masanın üstüne bıraktı. "Sabah kahvaltı yapmadın, sana bir şeyler hazırlatayım mı abi?" Bana Karun Bey demeyi bırakması onun için hiç kolay olmamıştı.

O da bu ailenin bir parçasıydı. Evdekilere bey ve hanım diye hitap etmesini yasakladığımdan bana abi, Bige'ye de abla demesi büyük bir gelişmeydi. "Canım bir şey istemiyor." Gözlerim salonun her köşesinde gezindi ama aradığım kişiyi bulamadım. "Defne nerede?"

Tebessüm ederek bana dışarıyı gösterdi. "Çağıl ve Levent onu bahçeye çıkardı."

"O iki piçe kızımı emanet etmemen gerektiğini bilmiyor musun?" Bir küfür savurarak hemen kapıya yürüdüm. "Kocan yüzünden kızımın tırnağı bile kırılırsa kendini dul kalmış bil!" Çağıl'a çocuk emanet edilmezdi, bunu en kötü şekilde tecrübe etmiştik.

Çiçek'i de paniklettiğimden üzerine hırkasını alıp hemen benimle dışarı çıktı. Kışın ortasında olduğumuz için dışarısı buz gibiydi. İstanbul'a pek kar yağmazdı ama bu yıl farklı geçiyordu. İki gün üst üste kar yağdığı için bu şehirde yaşayan insanlar kara doymuştu. Dışarı çıktığımızda gördüklerimle bir an belimdeki silahı çıkarıp işe yaramaz iki kardeşimi kurşuna dizmek istedim. Ne halt ediyordu bunlar!

Çağıl ve Levent kaç yaşına gelmişti ama hâlâ çocuk gibi davranıyorlardı. Kar topu oynuyorlardı ama kızımı da buna alet etmişlerdi. Defne henüz bir buçuk yaşında olduğundan karda yürürken zorlanıyordu. Çağıl bu karda kışta onu bahçeye çıkarırken aklından ne geçiyordu?

Neyse ki Defne'yi sıkı giydirmişlerdi. Üzerinde montu, boynunda atkısı, kafasında şapkası ve ayağında içi yünlü çizmeleri vardı. Defne'nin minicik ellerindeki o kocaman eldivenler ya Çağıl'ındı ya Levent'in. O iki piç yumruk büyüklüğünde koca koca kar toplarını birbirine fırlatırken Defne heyecanla sağa sola yalpalıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde mutlu görünüyordu.

Tek sorun havanın çok soğuk olmasıydı. Defne'nin yanakları ve burnunun ucu soğuktan kızarmıştı. Eğer biraz daha içeri girmezse soğuktan hasta olacaktı. Çağıl onu da oyuna dâhil ederek yerden çok az kar alıp hafifçe sıktı. Onu Defne'ye attığında karın soğukluğuyla Defne irkilerek gözlerini ve ağzını kocaman açtı. Alnına çarpan kar onu dehşete düşürmüştü.

Hemen ardından cırlar gibi bir ses çıkarıp eldivenlerin içinde kaybolan ellerini çırptı. "Ba... ba!" Defne ilk kez anlaşılır bir şekilde konuştuğu için Çağıl donup kalmıştı, Levent'in ağzı bir karış açıldı ve ben... Nefes alamadım.

Ninova

Baba mı dedi?

"Çağıl senin zürriyetini sikeceğim!" Kızım ilk kez baba demişti ama bana değil, o piçe!

Çağıl beni kızdırmaya yemin etmiş gibi sırıtarak Defne'ye yaklaşıp onu kucağına aldı. "Sen az önce ne dedin?" Defne'yi kucağına alıp şapkasını düzeltirken beni sinirlendirmek için ikinci kez ona baba dedirtmeye çalıştı. "Baba mı dedin? Tekrar et hadi, ba... ba."

Defne gözlerini kırpıştırarak ona bakmak dışında tek kelime etmedi. "Ver lan kızımı." Onlara doğru yürüdüğümde Defne sesimi duyunca hemen bana döndü. Beni görünce mavi gözleri mutlulukla ışıldadı ve onu almam için kollarını uzatıp Çağıl'ın kucağında debelendi.

"Ba... ba! Ba... ba!" Üçüncü denemesinde tek bir nefeste, "Baba!" deyince yemin ederim kalbim duracak sandım.

Defne'nin baba deyişi beni o kadar çok etkilemişti ki bir an yürümeyi bile unutmuştum. Onun dudaklarından çıkan tek bir kelimenin sıcaklığı soluduğum havaya karışıp kalbimin tüm odacıklarına sızıyordu. Dünya üzerinde böyle güzel bir hissin olduğundan habersiz yaşıyormuşum. Defne'nin baba deyişiyle sanki tüm dünya susmuştu ve geriye bir tek onun tatlı sesi kalmıştı. Bu ufaklık daha önce hiç tatmadığım duyguları bana yaşatıyordu.

Az önce Çağıl ona kar topu atınca irkilip korkmuştu, bu yüzden refleks gösterip baba demişti. Aslında Çağıl'a baba dememişti, babasını çağırmıştı. Nefes alışlarım değişti. Daha bir buçuk yaşında olmasına rağmen babasının onu her şeyden koruyacağını biliyordu. Hayatının her anında yanında olacak ve kimsenin onu üzmesine izin vermeyecektim. Defne'nin babası olmak başıma gelen en iyi ve en güzel şeydi.

Onu almam için Çağıl'ın kollarında debelenip ellerini bana uzatarak, "Ba... ba!" diye bağırınca gülümsedim.

"Babaya gel ufaklık." Onu kollarıma alıp soğuktan pembeleşen yanaklarını öptüm. "Baba demeyi de öğrenmiş, yarım porsiyon." Tek bir baba deyişiyle bana yaşattığı tarifsiz mutlulukla yanaklarına kaç öpücük kondurduğumu bilmiyordum. Kızım benim en kıymetli hazinemdi.

"Çiçek gelsene." Çağıl karısını buraya çağırdı ama Çiçek buna yanaşmadı. Avluda dikilirken hırkasına sarılarak ısınmaya çalıştı.

"Hava çok soğuk, hasta olacaksın." Ona evi gösterip, "İçeri geç," dedi o nazik sesiyle.

Çağıl eğilip yerdeki karla avucunu doldurdu. Mandalina büyüklüğünde bir kar topu yapıp Çiçek'e fırlatınca attığı kar topu kızın kafasına çarptı. Az

önce Defne'nin yaptığı gibi Çiçek gözlerini belertince yanımdaki serseri sırıttı. "Gel dediysem gel."

Bige'nin yanında kala kala ondan bir şeyler öğrenen Çiçek, yavaşça kaşlarını çattı. "Yanında abin ve kardeşin varken sana bir şey yapmam sanma!" Çiçek onu parçalamak ister gibi bizimkine doğru koşunca Çağıl hemen kaçtı.

Sadece birkaç dakika içinde Çiçek'i de kendi oyunlarına dâhil etmişlerdi. Şimdi üçü bahçede gülerek kar topu oynuyordu. Çiçek'in attığı kar topu Levent'e pek etki etmedi ama Levent ona çok sert bir kar topu attığı için Çiçek yere düşmüştü. Bunu gören Çağıl kızgınlıkla kaşlarını çatıp, "Senin belanı sikerim!" diyerek Levent'in üzerine yürüdü.

Ancak Çiçek hemen ayağa kalkıp yeni bir kar topu yaptı ve Çağıl'ın yüzüne fırlattı. "Rahat bırak çocuğu!" Yengeleri onu hep koruduğu için bu evde kimse Levent'e bir şey yapamıyordu.

Karısından yediği kar topuyla Çağıl rotasını değiştirdi ve bir anda Çiçek'e saldırdı. Çiçek bağırarak ondan kaçmaya çalıştı ama Çağıl'dan kurtulamadı. Kızı karın içine düşürmüştü ama kendi de onun üzerine düşmüştü. Biz buradayken Çiçek'i kıskıvrak yakalayıp ellerini başının üstüne kenetlemesini beklemiyorduk. Çağıl hınzırca altındaki kıza bakıp sırıttı. "Kaçacak bir yerin kalmadı, Çiçek Hanım."

İkisinin aldığı hızlı nefesler birbirine karışırken Çiçek'in yanakları kızarmıştı. Burada yalnız olmadıklarını unutup Çağıl'ın dudaklarına bakarak yutkundu. "Kaçmak istediğimden emin değilim."

Çağıl nasıl bir yokluktan çıkmışsa bir türlü karısına doymuyordu. Piç kurusu bizim burada olmamızı umursamadan kızın dudaklarına yapışmıştı. Levent kısık bir sesle küfrederken ben homurdanmakla meşguldüm. "Bu ikisinin evini ayıracağım."

Eve girip Defne'nin odasına çıktım. Kucağımdaki haylazı yere bırakarak gardıroptan Defne'ye yeni kıyafetler çıkardım. Hepsini yatağın üzerine bıraktıktan sonra arkamı dönünce onu bulamadım. Elindeki kocaman eldivenlerle kapıya doğru adımladığını görünce gülerek yanına gittim. "Nereye kaçtığını sanıyorsun?" Onu belinden yakalayarak yerden kaldırdığımda neşeli sesler çıkarıyordu.

Defne'yi yatağın üzerine oturtup üzerindeki her şeyi sırasıyla çıkardığımda sadece beziyle kalmıştı. Yatağın üstünde sürekli sağa sola kaçıp bana zorluk çıkarıyordu. Gözüne kapıyı kestirdiği için anlaşılmaz sesler çıkarıp kendini aşağıya atınca onu tam zamanında tuttum. Bir saniye geç kalsaydım

yataktan düşecekti. "Bu kılıkta nereye gittiğini sanıyorsun?" Bir bezle dışarı çıkarsa hasta olurdu.

Zorla atletini ona giydirdiğimde bundan nefret etmiş gibi tiz bir ses çıkarıp, "Ba... ba!" diye bağırınca güldüm.

"Baba diyen o diline kurban olurum. Babası ölür bu minik cadıya." Bacaklarını sıcak tutsun diye taytını da giydirip kazağını aldım. Defne kazağı giymemek için benimle cebelleşip başını sağa sola çekince gülüşüme engel olamadım. "Kurtuluşun yok küçük hanım, bunu giyeceksin."

Ele avuca sığmayan bıcır bıcır bir çocuktu. Şu zamana kadar on tane diş çıkarmıştı ama her biri onun için çok sancılı geçmişti. Bu yüzden çok zayıftı. Doktoruna göre normal bir kilodaydı, çok zayıf değildi ama ben onunla aynı fikirde değildim. Defne'nin altı ay içinde fazla kilo almaması hiç hoşuma gitmiyordu. Belki de yürümeye başladığı için fazla kilo almıyordu. İki dakika yerinde durmayan hiperaktif bir çocuktu.

Ona kazağını giydirdikten sonra annesinin onun için aldığı eteklerden birini giydirdim. Gardırobundan onun için kürklü bir mont, yeni bir şapka ve atkı seçtim. Tabii Çağıl'ın eldivenlerinden kurtulup ellerine kendi küçük eldivenlerini de takmışım. Onu dışarıya uygun bir şekilde giydirdikten sonra ayağa kalkıp baştan ayağa inceledim. Herhangi bir eksiği olup olmadığını kontrol ettim.

Defne yatağın üzerinde oturup onu almam için bana ellerini uzatırken çok komik görünüyordu. Atkıyı yüzüne doladığım için sadece mavi gözleri görünüyordu. Dudakları atkının altında kaldığı için boğuk sesler çıkararak bana ellerini uzatıyordu. "Sanırım tamamsın." Eğilip onu kucağıma alarak kapıya yürüdüm. "Madem annen bizi ekti, o zaman biz de baba kız keyfimize bakalım."

Defne'nin odasından çıkıp merdiveni inerken kucağımda zıplayarak bazen tek seferde bazense kekeleyerek baba diyordu. Yeni öğrendiği bu kelimeyi sık sık söylemesi çok hoşuma gidiyordu. "Annen döndüğünde onun yanında da bana baba demezsen bozuşuruz." Defne'nin daha anne bile dememişken ilk baba demesi Bige'yi delirtecekti. Yüz ifadesini düşündükçe daha çok keyifleniyordu.

Defne yanımdayken zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordum. Her yere kucağımda bir bebek ve arkamda bir düzine korumayla gitmek insanların sık

sık dönüp bize bakmasına neden olmuştu. Yanımda kızım varken koruma sayısını üçe çıkarmıştım. Arabayı Gurur'un evine doğru sürdüğümde önümde ve arkamda bize eşlik eden sayısız araba vardı.

Kenan arka koltukta otururak oto koltuğunda oturan Defne'yi avutmaya çalışıyordu. "Kızım kaç saattir ayaktasın, uyu artık." Defne'nin çipil çipil bakan mavi gözlerini görünce güldü. "Cin gibi bakıyor, uyuyacağı yok bunun."

"Annesi veya benim kokumda uyumayı daha çok seviyor," diyerek köşeyi döndüm. "Çok yoruldu, kucağıma alsam hemen uyur."

"Arabayı çek sağa, direksiyona ben geçeyim." Kenan canından bezmiş bir şekilde başını arkaya çekerek Defne'nin pençelerinden kurtuldu. "Bu boklunun altını değiştirdiğimden beri burnumu hissetmiyorum. Tekrar sıçmadan uyusun."

"Gurur'un evine gitmeden uyumasın. O piçin inadını bir tek Defne kırabilir." Artık şu saçma dargınlığa bir son vermeliydik.

Melek'i kaybettikten sonra Gurur uzun süre ortalardan kaybolmuştu. Çağıl'ın düğününde bir anda ortaya çıkmıştı çünkü Çağıl'la bir sorunu yoktu. Kardeşim onunla aynı gün Defne'nin günlüğünden haberdar olduğundan onun düğününe gelmişti. Ancak benim yüzüme bile bakmamıştı. "Bu sefer çok kararlı görünüyor." Kenan beni birazdan olacaklara hazırlamak ister gibi endişeli bakıyordu.

Yaramazlık yapan Defne'yi gösterip, "Kızını bile bir kez görmeye gelmedi," dedi. "O çocuklara dayanamaz, Defne'yi bile yok saydıysa gözü seni görmez."

"Defne'yi en son gördüğünde daha minicik bebekti. Bu hâlini görsün, ikinci kez onu görmeden duramaz."

Kenan başını geriye atarak güldü. "Onunla barışmak için kızını kullandığına inanamıyorum."

"Düzgün konuş lan piç! Kızımı kullanmıyorum, sadece baba kız iş birliği yapıyoruz. O bana Gurur konusunda yardım edecek, ben de bunun karşılığında onu Tunus'un evine götüreceğim."

Aklıma gelenlerle kendimi tutamayıp güldüm. "Cesur'u hırpalamak terapi gibi geliyor kızıma." Ve bu Tunus piçini deli ediyordu. Cesur çok sakin ve uysal bir çocuktu ama Defne onun tam tersiydi. İkisini ne zaman yan yana getirsek Defne bir şekilde onu ağlatıyordu.

Arabalarımız birbiri ardına Gurur'un evinin önünde durunca dışarı çıkıp etrafıma baktım. Evi koruyan tek bir adam bile göremmek beni

Nihova

sinirlendirmişti. Bu piçin canının değeri hiç yoktu. Defne'yi kucağıma aldığımda Kenan'la birlikte eve doğru yürüdük. Diğer adamlarım dışarıda kalırken sadece biz içeri girmiştik.

Kapının önüne durduğumuzda zile basmayı düşündük ama it herif zili sökmüştü. Kimsenin kapısını çalmasını istemediği için zilden kurtulduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Kenan yumruğunu hafifçe kapıya geçirince kapı ardına kadar açıldı. Sinirden dişlerimi sıktım. "Kapının kilidini bile sökmüş. Biri içeri girip kafasına sıksa ruhu duymayacak."

Kenan içeri geçmem için kenara çekildiğinde bakışları kinayeliydi. "Belki de istediği tam olarak bu." Melek'ten sonra kendini tamamen kaybetmişti.

İçeri girdiğimizde dışarıdaki soğuk hava eve sızmasın diye kapıyı arkamızdan kapattık. Ancak Gurur kapının mandalını bile söktüğü için kapı tam kapanmıyordu. Kenan kapının arkasına bir sandalye yaslayarak onu kapatmıştı. Evin içinde gezip Gurur'u bulmaya çalışırken Defne aşağıya inmek için çırpınıyordu ama buna izin vermedim.

Evin her odası çöplüğe döndüğünden Defne'yi yere indirmek istemiyordum. Alt katta bir deprem olmuş gibi kırılmadık tek bir eşya yoktu. Tüm eşyalar yere serilip parçalanmıştı. Koltukların döşemeleri hep yırtıktı, sanki kriz geçirdikçe eline bir bıçak alıp sinirini eşyalardan çıkarmıştı. Duvarlar kan ve kurşun izlerinden geçilmiyordu. Melek'in ölümünü kabullenemedikçe ağır krizler geçirip saldırganlaşmış olmalıydı.

Yukarıda nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmediğim için Defne'yi Kenan'a verdim. Gurur'un krizlerinden birine denk gelme ihtimalimi düşünmeliydim. Kriz geçirdiğinde gözü hiçbir şeyi görmez ve yaptıklarını hatırlamazdı. Nasıl bir ruh hâlinde olduğunu bilmeden Defne'yle yukarı çıkamazdım. "Birazdan gelirim," diyerek üst katın merdivenine doğru yürüdüm. "Defne'yi sakın yere indirme."

Daha önce bu eve hiç gelmediğim için Gurur'un odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Yukarı çıkıp karşıma çıkan ilk odanın kapısını açtım. Burası onun çalışma odası olmalıydı ama aşağıdaki enkazdan bir farkı yoktu. Ters dönen masanın ayakları yukarıdaydı, kitaplıklar olduğu gibi yere devrilmişti ve tüm kitaplar bir yere saçılmıştı. Böyle bir yerde nasıl yaşıyordu?

Üst katta hangi odayı açtıysam bir diğerinden daha kötüydü. En kötüsü de Gurur'un odasıydı. Yatağı darmadağın, gardırobunun kapıları kırık ve her eşya yere serilmişti. Camı çerçeveyi kırdığı için odası buz gibiydi. Yerde üzerinden çıkarıp sağa sola attığı sayısız kıyafet vardı. Çıkardığı beyaz

gömleklerin her birinde kan lekesi görülüyordu. Umarım uyumak için bu dağınık ve soğuk odayı kullanmıyordu.

İçki şişeleri ve sigara izmaritlerinden odada adım atacak yer yoktu. Keşke gördüğüm tek şey içki ve sigara atıkları olsaydı ama yeniden uyuşturucuya başlamıştı. Kullandığı zehrin kalıntıları odanın her yerindeydi. Onu kendi hâline bırakınca piçin geldiği son durum buydu. Bu odada da onu bulamayınca kapıyı çekerek dışarı çıktım. Bakmam gereken son bir oda kalmıştı.

Yürüyüp bu kattaki sonunca odanın önünde durdum. İçeriden bazı sesler geldiği için yavaşça kapıyı aralayıp odanın içine adımımı attım. Diğer tüm odalar gibi bu odayı da darmadağın görmeyi bekliyordum ama Gurur'un öfkesinden nasibini almayan tek yer burasıydı. İçeri girdiğim an burnumun direği sızlamıştı, burası Melek'in odasıydı. Gurur bir tek onun odasındaki eşyalara zarar vermemişti.

Odanın duvarlarına yapıştırılmış bir sürü fotoğraf vardı, hepsinde de Gurur ve Melek yan yanaydı. Melek tüm bu fotoğrafları tek tek elleriyle yapıştırmış olmalıydı. Yatağı hiç bozulmamıştı, sanki nasıl bıraktıysa hâlâ öyleydi. Dolabının kapısına yapıştırdığı posterlere bile içli gözlerle bakıyordum. Başımı kaldırıp yukarı bakmamla tavandan aşağıya sarkan yıldızları gördüm ve gözlerim doldu. Melek yıldızları çok severdi.

Malikânedeki odasının tavanında bile birçok yıldız vardı. "Baba bana bak, yapabiliyorum!" Küçük bir çocuğun sesini duyunca hemen yan tarafa döndüm. Gördüklerimle gözlerimden akan bir damla yaşı hızlıca silmiştim. Melek...

Gurur yerde oturup sırtını Melek'in yatağına yaslamıştı. Onu en son altı ay önce Çağıl'ın düğününde görmüştüm ama son gördüğümden daha beter bir hâldeydi. Aylardır tıraş olmadığı için sadece saçları değil, sakalları da çok uzamıştı. Sınıra dayanmadıkça doğru düzgün bir şeyler yemiyor olmalı ki zayıflamıştı. Aynı şekilde uyumak bile ona azap veriyormuş gibi gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Belki de uykuyla bir sorunu yoktu, bu morluklar uyuşturucunun eseriydi. Elinde bir kumanda tutuyordu ve gözlerini dahi kırpmadan televizyona bakıyordu. Melek'le olan her anını kayıt altına aldığı için kasetlerden birini takmış, onu izliyordu. Melek'i izlemeye o kadar dalmış ki içeri girdiğimi bile anlamamıştı. Melek'in ekranda beliren yüzüne baktıkça yeşil gözlerinden bir damla yaş daha süzülüyordu.

"Baba gördün mü, yapabiliyorum!" Melek burada daha on yaşında küçük bir çocuktu. Gurur'un onu yetiştirme yurdundan alıp onunla ayrı eve çıktığı

Ninova

dönemlere ait bir görüntüydü. Gurur kamerayı mutfakta bir yere sabitlemiş olmalı ki ikisi de çok net görünüyordu. Kek veya kurabiye yapmayı deniyorlardı.

Gurur onu mutfak adasının üzerine oturtmuş, karışımları sırasıyla cam kâsenin içine döküyordu. Melek ise büyük bir iş başaran bir çocuğun heyecanıyla kâsedeki karışımı karıştırıyordu. Sarı saçları hep un içinde kalmıştı, yüzünün bir kısmında hatta kıyafetinde de un vardı. İkisi de kirlenmeyi sorun etmeyip birlikte kendilerine bir şeyler hazırlıyordu.

Melek akışkan hamuru karıştırdıkça yeşil gözleri ışıldıyordu ve kocaman gülümseyip, "Baba," diyerek Gurur'un dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Yapabiliyor muyum?"

Öne doğru bir adım attığımda güçlükle kendimi durdurdum. Bir an ekrana yaklaşıp onun çocuksu yüzüne dokunmayı çok istemiştim. Onun on yaşındaki hâlini hiç görmemiştim ya da yirmi yaşından önceki tüm yaşlarını... Çocukken böyle güzel ve sevimli göründüğünü bile bilmiyordum. Melek'i hayatıma aldığımda yirmi yaşında genç bir kızdı ama öncesini hiç bilmiyordum. Öğrenmek için çok zamanım vardı ancak ben birlikte geçireceğimiz tüm o yılları heba etmiştim.

Gurur yaklaşıp Melek'in karıştırdığı karışıma parmağını daldırdı. Hamurun tadına baktığında onu mutlu etmek için abartılı tepkiler verip, "Çok güzel yapmışsın, Melek'im," dedi. Parmağında kalan hamuru Melek'in burnunun ucuna sürerek tebessüm etti. "Benim kızım kek bile yapabiliyor."

"Gerçekten güzel olmuş mu?" Melek mutlulukla gülümseyip parmağını hamurun içine daldırmaya kalkıştı. "Ben de tadına bakayım."

Gurur hemen onun bileğini yakalayarak buna izin vermedi. "Pişti̇ğinde tadına bakarsın, önce üzerini değiştir." Melek'i kucağına alıp mutfağa giren Ali ve Asaf'a doğru yürüdü. Üçü ta o yıllarda tanışıyordu, burada hepsi yirmi yaşındaki gençlerdi.

Gurur, Melek'in tüm itirazlarına rağmen onu Ali'yle gönderip mutfaktan çıkardı. Yürüyüp az önce Melek'in karıştırdığı hamuru kâsesiyle birlikte çöpe attı. "Sikeyim, şeker yerine tuz koymuşuz! Asaf bizimki olaya uyanmadan hemen bir kek temin et, fırına koyup ısıtalım."

Ekran bir anda siyaha bürününce Gurur'la göz göze geldim. Beni fark edince televizyonu kapatmıştı. Karşısında bir düşmanı varmış gibi buz gibi gözlerle bana bakması canımı sıkıyordu. "Burada ne işin var?"

Yürüyüp yanındaki içki şişelerinden birini alarak tam karşısındaki duvarın dibine oturdum. O yerde otururken ona üstünlük taslar gibi koltukta

oturmayı doğru bulmamıştım. Bu odaya hiç sigara kokusu sinmemişti. Belli ki Melek'in kokusunu yok etmemek için burada sigara içmiyordu. Onunla olan anılarını izlerken sadece içki içiyordu ama burayı temiz tutmak için daha sonra boş şişeleri atıyor olmalıydı.

Gurur sert gözlerle benden bir cevap beklerken rakının kapağını açarak bir yudum aldım. Ben nasıl ki viski seviyorsam o da rakıya bayılıyordu. "O herif Levent'i kullanarak bizi tuzağa düşürdüğü gün gerçekleri öğrendim." Onunla adamakıllı konuşmadıkça aramızdaki bu sorunlar son bulmayacaktı.

Kaşlarını çatarak tam beni susturacaktı ki, "Önce dinle, sonra yargıla," diyerek onu susturdum. Uzun zaman sonra bugün ilk kez onunla konuşacaktım. Bunun son konuşmamız olup olmayacağını bu konuşmanın sonunda anlayacaktık.

Rakıdan birkaç yudum daha aldım, biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. "O kansızın Defne'ye yaptıklarını öğrendiğimde elim kolum zincirlerle bağlıydı ve kırılmadık kemiğim kalmamıştı. Çok istememe rağmen yakasına yapışıp ondan hesap bile soramıyordum." Orada yaşadığım şey kendimi en âciz hissettiğim anlardan biriydi.

"Sonra gözümü bir açtım ki hastanedeyim ve ölümden dönmüşüm." Ona o günleri hatırlatmak ister gibi gözlerinin içine bakarken sesim kısıktı. Bunları konuşmak bile beni çok geriyordu. "Nasıl bir hâlde uyandığımı en iyi sen biliyorsun. Peki," diye devam ederek soğukça güldüm. "Kendimi öldürmeye kalkıştığımı da biliyor musun?" Yanında duran eli yumruk olduğunda istemsizce öne doğru büküldü.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Babam olacak şerefsizin ablama yaptıklarını öğrenince bunun üstesinden gelemedim. Defne'nin onun öz kızı olmaması umurumda bile değildi, yaptığı bu şey kabul edilemez." Gurur ve Çağıl'la birlikte daha çocukken Defne'nin Şeref'in kızı olmadığını öğrenmiştik. Bu yüzden bunu ona söylemeyi sorun etmiyordum. Güzin Hanım'ın sadakatsiz bir kadın olduğunu hep biliyorduk.

"Hastaneden çıktıktan sonra toparlayamadım. Farah'la tartışıp kendini kliniğe kapattığın için ne hâlde olduğumu görmedin." Neler yaşadığımı benden iyi kimse bilemezdi çünkü mevzubahis benim öz babam ve onun yaptığı iğrençliklerdi. "Günlükte okuduğum şeyleri hatırladıkça aklımı kaçıracak raddeye gelmiştim. Bir gün çalışma odamdayken daha fazla dayanamadım ve silahımı çıkarıp kafama yasladım."

Gurur bu kadarını bilmediği için kaskatı kesilmiş, gözleri hafifçe irileşmişti. Nefes alışları düzensizleştiğinde dudakları düz bir çizgide buluştu.

"Yani sen..." Boğazı kurumuş gibi yutkundu. "Kendini öldürmeye mi kalkıştın?"

"Melek tam zamanında bana engel olmasaydı bunu yapıyordum." Bakışlarım Melek'in duvara yapıştırdığı fotoğraflarında gezindiğinde canım öyle bir yandı ki bir an bu acının sonum olacağını düşündüm. Keşke geçmişe gidebilme şansım olsaydı, belki o zaman aynı hataları yapmaktan kaçınır ve ablamın emanetine en güzel şekilde sahip çıkardım.

Çektiğim acı ve keder, hissettiğim suçluluk duygusuyla çarpıştığında nefes alamadım. Melek'in vebali hep üzerimde olacaktı ve ben kalan tüm hayatımı onun ahıyla yaşayacaktım. "Gerçeği sizden gizlemeyi düşünmedim, sadece bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kendimi kaybetmişken günlükten bahsedecek hâlde değildim."

Gurur'un omuzları kalkık, boyun çizgisi sertti. Dudakları ince bir çizgi hâline geldiğinde ters gözlerle bana kapıyı gösterdi. "Söyleyeceklerin bittiyse git."

"Bunu bir buçuk yıl boyunca uzatmanın nedeni ne?" Sorduğum soruyla yeniden kaşlarını çatınca onu görmezden gelerek yanımdaki içki şişesine uzandım. "Seni tanıyorum piç, aramızdaki bu sorunu kullanarak kendini yalnızlaştırdığının farkındayım." Aileyle tüm bağını kopartması aslında sadece bana değil, kendine de verdiği bir cezaydı.

"Defne'yle ilgili şeyleri senden saklamam hataydı ama gerçeği söylemek için en doğru zamanı beklediğimi iyi biliyorsun. Bu kadarını bilecek kadar beni tanıyorsun." Onu sorgularken bir ayağımı yere uzatmıştım, diğerini de dizimden hafifçe kırarak bükmüştüm. "Koskoca bir ömrü birlikte geçirdik, bundan daha ağır kavgalarımız olmuştu ama hiçbirini bu kadar uzatmamıştın."

İçinde bulunduğumuz odaya hüzünlü gözlerle bakarken sesli bir şekilde içimi çektim. "Aileni gözden çıkarmanın nedeni Melek, değil mi? Aramızdaki sorunu kullanarak bizimle tüm bağını kopardın. Böylece sen burada kendini kaybederken hiçbirimiz yanında olamayacaktık." Kederli gözlerle ona bakıp, "Çocukken de böyleydin," diye fısıldadım. "Canın gerçek anlamda yandığında kimseyi acına yaklaştırmıyorsun."

Vücudu kasılırken dişleri birbirine kenetlenmişti. Belki de ilk kez bakışlarını benden kaçırarak rakıdan sert yudumlar aldı. Şişeyi dudaklarından çektiğinde içindeki acının emaresi titrek bir şekilde yüzüne yansıdı. "Bunu da aşacağım, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" Sesimdeki kırılmayı hissetmiyor olamazdı. "Bir yıl daha mı bizden uzak duracaksın yoksa birkaç yıl mı?" Alay ederek güldüm, onu sertçe silkeleyerek kendine getirmek istiyordum. Bu sikik dargınlığı bitirmesinin zamanı gelmişti.

"Sen belki her şeyle tek başına mücadele etmeye alışkınsın ama ben..." Boğazımda bir yumru oluştuğunda derin derin nefesler alarak gözlerinin en derinine baktım. Omuzlarım düşerken biraz sitemle biraz da sinirle, "Amcam olmadan hiçbir şeyin üstesinden gelemiyorum," dedim.

Piç kurusu sonunda kendine amca dedirtmişti.

Ona amca dememle Gurur başını hızla kaldırıp bana baktı, gözlerinde inanamayan bir ifade vardı. Yıllar sonra duyduğu bir hitap şekliyle göğüs kafesi yukarı aşağı belli belirsiz hareket etmeye başlamıştı. Yeşil gözlerindeki karmaşa yüzüne yansıdığında yerinde yavaşça kıpırdandı. "Sen bana amca mı dedin?"

Küfretmemek için kendimi zor tutarken onun dışında odadaki her şeye bakıyordum. "Bir daha benden böyle bir şey duymayacaksın." İkinci kez ona amca dediğimi bilmesine gerek yoktu.

Onun bakışlarından kurtulmak için hemen içki şişesini kafama diktiğimde gülüşünü duydum. "Demek sonunda amcan olduğumu kabul ettin." Bunu bana hatırlatmayı hiç bırakmayacaktı, değil mi?

Aklıma gelenlerle sinirlenerek, "Arada kan bağışla ya da kendin için stokla!" dedim tersçe. "Sendeki nasıl bir kansa hiçbir yerde bulunmuyor."

Böbürlenerek güldüğünde daha şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı. "Herkeste olan bir kanı ne yapayım? Kanım da benim gibi eşsiz."

"O siktiğim eşsiz kanın yüzünden az kalsın cehenneme gidiyordun."

İstemsizce, "Keşke..." diye mırıldandığında tüm bedenim gerilmişti. Melek'ten sonra yaşamak için hiçbir amacı veya sebebi kalmamıştı.

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama sana ihtiyacım var." Bir anda söylediklerimle onu sessizliğe boğduğumda artık rol yapmıyordum. Onun yanında daha iyiymiş gibi rol yapmama gerek yoktu, beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Melek..." Onun ismi dudaklarımdan mırıltıyla döküldüğünde kederli bakışlarım bir kez daha duvardaki fotoğraflara kaydı. "Fırsatım varken onun için hiçbir şey yapamadım. Bazı günler hâlâ *seni anneme söyleyeceğim*, diyen o sesini duyuyorum." İlk kez evime geldiğinde onu istemediğim için beni annesine söyleyeceğini, onun emanetine sahip çıkmadığımı söylemişti. Melek'in o sözlerini hiç unutamıyordum.

"Melek en büyük azabım." Burnumun direği sızlarken Gurur'un suskunluğu bir mezar taşından daha ağırdı. "Senin Melek konusunda vicdanın rahat çünkü onun için elinden gelenin fazlasını yaptın. Ancak ben yirmi yıl boyunca bir korkak gibi ondan kaçtığım için sadece kaybının acısını yaşamıyorum." Birkaç saniye sustum ama daha sonra fısıltıyla devam ettim. "Bende öyle bir vicdan azabı bıraktı ki ne öldürüyor ne de güldürüyor."

Gurur'un Melek'e olan düşkünlüğünü iyi biliyordum. Zamanında ona sahip çıkmadığım için beni suçlamasını bekliyordum ama bunu yapmadı. "Böyle sikik şeyler düşünerek kendine işkence etme." Gözleri bir anlığına dondu fakat daha sonra çenesini sıkarak konuşmak için kendini zorladı. "Keyfinden ondan kaçmadın."

"Bu bir korkak gibi kaçtığım gerçeğini değiştirmiyor."

"Aynı şekilde çok haklı sebeplerin olduğu gerçeğini de değiştirmiyor." Kaşlarını çattığında son derece ciddi bir şekilde bana bakıp yumruğunu sıktı. "Defne benim değil, senin kollarında can verdi. Onun cesediyle iki gün boyunca bir soğuk hava deposunda kalan sendin ve o esnada sadece on yaşındaydın. O depodaki ben olsaydım belki ben de Melek'ten uzak dururdum."

Başını hafifçe eğerek benimle olan göz kontağını kesti. "On yaşında yaşadığın travmaları yok sayıp kendine acı çektirmeyi bırak. Bizim birbirimizden ayrımız gayrımız yok, ben veya sen ne fark eder?" diye sorarak gözlerini yeniden bana kenetledi. "Sonuçta ikimizden biri ona sahip çıktı."

"Bunu yapan ben olmalıydım."

"Hiçbir şey yapmamış gibi konuşup kafamı attırma. Ben onunla ilgilenirken sen de arkamı toplayarak benim için işleri hep kolaylaştırdın. Böylece onunla daha çok zaman geçirebildim, yani onun için bir şey yaptın." Bana kendisini göstererek iç çekti. "Dolaylı yollardan da olsa amcasıyla daha çok vakit geçirmesini sağladın."

Tam bir şey söyleyecektim ki beni susturarak başını iki yana salladı. "Ayrıca Melek seni hiç suçlamadı veya senden nefret etmedi. Senin yanında geçirdiği son iki yılı seni affetmesi için yeterli oldu." İşte bu yüzden Gurur'un hayatımdaki yeri çok büyüktü. Perişan bir hâldeyken bile beni nasıl teselli edeceğini çok iyi biliyordu.

"Eve dön," dedim aniden. "Herkes seni çok özledi."

İçkisini yudumlarken umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben hiçbirinizi özlemedim." Buna inanacağımı mı sanıyordu?

"Tüm işleri üzerime yıkıp böyle mağara adamı gibi yaşayamazsın!" Yokluğunda her şeyle tek başıma ilgilendiğim için sinirlenerek kaşlarımı çattım.

"Artık bir karım ve kızım var, yani korumam gereken bir ailem var. Daha fazla tehlikeli işlerin adamı olmak istemiyorum. Bölge liderliğini devralmanı istiyorum," diyerek onu şoke ettim.

"Ben şirket, tesisler ve diğer şubelerimizdeki işlerle ilgileneceğim sen de işin karanlık boyutunu üstlenmelisin. Kumarhaneler, mıntıka ve bölge güvenliği sende olmalı."

Gözlerinde yoğun bir öfke belirdiğinde kendini tutamayıp sinirden güldü. "Sen düzgün iş insanı kimliğine bürüneceksin, ben de bir mafya lideri, öyle mi?" Bir küfür savurup, "Siktir git!" dedi sertçe. "Sana güneşli günler, bana kurşunlar, öyle mi, Karun Efendi?"

"Zaten sana ait bir koltukta oturuyordum, geri al işte."

"Bana baksana, orospu çocuğu," diyerek yerde oturmasına değindi, daha sonra da odadaki koltukları gösterdi. "Kalkıp bir koltuğa oturmayacak kadar tembel bir herifim, senin koltuğunu ne yapayım?" Ona daha fazla sorumluluk yüklemek istediğim için dişlerini sıkarak ters gözlerini bana dikti. "Yerine geçmekle ilgilenmiyorum, amına koyayım!"

"Ulan şu üşengeçliğinden bir gün geberip gideceksin! Büyü artık ve biraz sorumluluk al."

"Beni liderliğe getirmeye kalkışırsan bize ait olan bölgeleri, şirketleri ve tek tek sayamayacağım tüm o siktiğim mal varlıklarını satarak giderim." Beni öfkeden çıldırtarak sırıttı. "Su içmeye bile üşeniyorum, bir de kalkıp bölge lideri olamam. Bok gibi param var, yedi sülaleme yeter, niye çalışayım lan ben?" Neden tek akrabam bu vasıfsız piçti, anlamıyordum!

"Baba," diye bir ses duyduğumuzda Gurur'la aynı anda kapıya döndük. Kenan, Defne'yi kapı aralığından içeri bırakarak gitmişti. Defne yeni keşfettiği bir odaya meraklı gözlerle bakarak paytak paytak yürüdü. Beni görünce mavi gözlerindeki ışıltı artarak mutlulukla şakıdı. "Baba!" Onun baba deyişine ölürdüm.

Gurur onu görünce sertçe yutkunmuştu. Defne'yi en son altı ay önce Çağıl'ın düğününde görmüştü ama o zamanlarda daha küçüktü. Şimdi sadece kahverengi saçları değil, boyu da biraz uzamıştı. Üstelik on diş çıkarmış, konuşmaya ve yürümeye başlamıştı. Gurur gördüğü en güzel şeye bakar gibi onu izlerken gözlerinin irisleri titredi.

"Defne mi bu?" İçli sesi boğuk çıkarken gözlerini ufaklıktan ayırmıyordu. "Ne kadar da büyümüş."

Defne yerdeki yumuşak halının üstünden geçerek bana doğru yürüdü ancak Gurur'u görünce durdu. İki ayağının üzerinde bir süre hiç

kıpırdamadan Gurur'a baktı. Saçı başı birbirine karışmış, sakalları uzamış bir adam onu korkuttuğu için daha fazla ilerleyemedi. Yavaşça geriye çekilerek kızının üzerine oturduğunda korku dolu gözlerini Gurur'dan ayırmıyordu.

Önce boncuk gibi gözleri doldu, daha sonra da dudaklarını sarkıtarak ağlamaya başladı. Gurur'un yüz kızartıcı bir küfür savurup, "Benden mi korktu lan bu?" diye sorması beni güldürdü.

"Seni tanımıyor, ayrıca korkmayıp da ne yapsın? Şu hâline bak, saçın sakalın birbirine girmiş. Onun yerinde hangi çocuk olsa korkardı."

Gurur ters gözlerle bana bakıp ayağa kalktı. Defne'nin yanına gitmek için bir adım attı ama Defne daha çok korkup ağlayınca hemen durdu. Yutkunarak Defne'ye bakarken ona yaklaşmaya cesaret edememişti. Yeğeni için bir yabancıya dönüştüğünü tam şu anda anladığından derinden sarsılmıştı. Biraz daha izole bir hayat yaşarsa Defne'yle birbirlerine tamamen yabancı olacaklardı.

Defne'nin yanına gidip onu kucağıma aldığımda kollarını sıkıca boynuma doladı. Yüzünü boynuma gömerek ağlarken başını kaldırıp Gurur'a bakmaya korkuyordu. Henüz küçük bir çocuk olduğundan tanımadığı insanların kucağına gitmez, onlardan korkup ağlardı. Defne'yi sakinleştirmek için sırtını sıvazlarken Gurur'a baktım. Yeğeninin ondan korkması onu düşündüğümden daha çok sarsmıştı.

"Defne, Duha'yı görünce bile mutlu oluyor çünkü onu her gün görüyor ancak seni tanımıyor." Ona sırtımı dönüp kapıya yürüdüğümde arkamda nasıl bir adam bıraktığımı iyi biliyordum. "Kendi yeğenine yabancılaşmak istiyorsan bu çöplükte yaşamaya devam edebilirsin." Artık tembelliği bırakıp silkelenerek kendine gelmeli ve ailesinin yanına geri dönmeliydi.

Malikâneye döndüğümüzde arabadan inerek Defne'yi kucağıma aldım. Eve doğru yürürken yol boyunca yapuğum gibi yine bu küçük hanımı azarlıyordum. "İçeri girdiğinde yapman gereken şey o piçin kucağına atmanmaktı. Biraz sevimlilik yapıp onu eve dönmeye ikna edebilirdin." Kızar gibi burnunun ucuna hafifçe vurdum. "Ağlamak da nereden çıktı?"

İkinci kez burnuna vuracaktım ki iki eliyle elimi yakaladı ve annesinin göğsünü emer gibi parmağımı emmeye başladı. "Kime ne diyorum ki ben." Homurdanarak parmağımı onun ağzından çektim. "Aklın fikrin yemekte."

Zile bastığımda hizmetçilerden Nermin bize kapıyı açmıştı. İçeri girip holde yürürken, "Bige döndü mü?" diye sordum.

"Evet efendim, salonda."

Defne'nin karnını doyurması gerektiği için salona yürüdüm. Bu küçük obur biraz daha bir şey yemezse parmağımı kemirecekti. İçeri girdiğimde Bige ve Çiçek sohbet ediyordu. Bige bizi görünce hemen ayağa kalkıp gülümsedi. "Nihayet döndünüz." Defne'yi birkaç saat görmeyince çok özlemiş olmalı ki ona kollarını kocaman açtı. "Hayatımın anlamı, anneye gel."

Defne onu görünce kuş gibi şakıyıp annesine ellerini çırptı. Bige'yi görür görmez beni hemen satan hain, annesine gitmek için aşağı doğru sarkmaya başlamıştı. Bıraksam kendini yere atacaktı. Bige onu kollarının arasına alıp kendi etrafında bir tur çevirdi. "Çok özlemişim miniğimi."

Yüzünü Defne'nin boynuna gömüp kokusunu içine çektiğinde tebessüm ederek onları izliyordum. Bige gibi bir manyaktan bu kadar iyi bir anne olmasını hiç beklemiyordum. Onları izlemek bile yüreğimdeki sıkıntıyı gideriyor, ruhumun huzur bulmasını sağlıyordu. Artık eskisinden daha fazla korkuyordum, artık kaybetmeyi göze alamayacağım iki değerli şeye sahiptim.

Defne kuş yavrusu gibi ağzını açarak elbisenin üstünden dudaklarını annesinin göğüslerine sürtünce güldüm. Ne zaman karnı acıksa bunu hep yapardı. Birlikte çatı katındaki odamıza çıktığımızda Bige ayakkabılarını çıkararak yatağın üzerine oturdu. Defne'nin üzerindeki montu, şapkayı ve atkıyı çıkarırken onunla tatlı tatlı sohbet ediyordu.

Defne'nin ellerine taktığım eldivenleri çıkararak ona gülümsedi. "Önce bezini değiştirelim, sonra süt ve uyku."

Hızlıca Defne'nin bezini değiştirdikten sonra ellerini yıkamak için banyoya girdi. Defne kendini aşağıya atmasın diye yatağa uzanıp onu kollarımın arasına çektim. Debelenip benden kurtulmaya çalışırken önce kekeleyerek, "Ba... ba!" diye bağırdı ama daha sonra, "Baba!" dedi. Bige'nin banyo kapısının önünde kalakaldığını gördüm.

Islak ellerinin arasında tuttuğu havlu kayarak yere düşmüştü. Kahverengi gözleri irileştiğinde yüzünde afallayan bir ifade belirdi. Defne şu zamana kadar sadece iki harften oluşan kısa kelimeler söylemişti. Bunlar genelde ma, ah, ım, na gibi anlaşılmaz şeylerdi. Ancak bugün iki değil, aynı anda dört harfi kullanmayı öğrenmişti ve ilk kelimesi babaydı.

Bige'nin güzel yüzü sararırken kaşlarını çatarak bize doğru yürüdü. Bunu yaparken öldürmek ister gibi bana bakıyordu. "Sadece birkaç saat onun

yanında yoktum ve sen kızıma baba demeyi mi öğrettin?" Yastığı alıp sertçe suratıma geçirdi. "İlk kelimesi anne olmalıydı!"

Yüzüme çarpan yastıkla kahkaha attım. "Bunun için ekstra bir şey yapmadım." Defne'yi her kucağıma aldığımda ona baba dedirtmeye çalışmak dışında hiçbir şey yapmamıştım. Bugün kendiliğinden baba demesi çabalarımı karşılıksız bırakmamıştı.

Bige hemen yatağın kenarına otururak Defne'yi göz hapsine aldı. Onun küçük yüzünü ellerinin arasına alıp en tatlı sesiyle konuştu. "Şimdi de anne diyorsun." Onu kandırmaya çalışarak yumuşacık saçlarını okşamaya başlamıştı. "Anne de bakayım."

Defne'nin tek ilgilendiği aç karnını doyurmak olduğu için iştahlı bakışlarını Bige'nin göğüslerinden ayırmıyordu. Bige'ye doğru emekleyip, "Ma," deyince güldüm. Mama istiyordu.

"Hayır, Defne." Bige kaşlarını hafifçe çatarak avucunun içiyle onu yavaşça arkaya itti. "Mama istiyorsan önce anne diyeceksin."

Defne'nin aç bakışları onun göğüslerine kenetlenmişken şansını deneyip yine emeklemeye çalıştı. "Ma!"

"Mamanı alacaksın ama önce anne de bir kere."

"Ma."

"Anne demeden mama yok sana. Elay'ın oğlu bile ilk anne demiş."

Defne'nin açlığı had safhaya dayanınca ağlamaklı mavi gözlerini bana dikip, "Baba," dedi. Hemen ardından Bige'nin açık yakasından görünen göğüslerinin kıvrımına bakıp ağlamaya başladı. "Ma!"

Bige ikimize de çok kızgın olduğu için tripli bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. "Git baban emzirsin seni."

"Yavrum saçmalama." Küçücük çocuğa trip atacak kadar manyaktı. Defne'yi alıp onun kucağına bıraktım. "Kızım aç, önce onu doyur, sonra bizi haşlarsın."

Defne'nin boncuk gözlerinden akan yaşlara kıyamadığı için yakasını açarak göğsünü sütyenden çıkardı. Defne hemen onun göğsüne yapışınca gülerek başını iki yana salladı. "Beni sırtımdan vuran bir hainsin. Bundan sonra geceleri ağladığında baban seni avutsun." Zaten öyle yapmıyor muydum?

Gündüzleri Defne onu çok yoruyor diye geceleri Bige'nin uykusu bölünsün istemiyordum. Bu yüzden Defne'nin bebek telsizinden ne zaman ağlayan sesi gelse yataktan çıkan ben oluyordum. "Geceleri ona ben bakıyorum." Bunu ona hatırlattığımda Bige gözlerini devirir gibi baygınca baktı.

"Gece onu koynuma sokup göğsümü dışarı çıkarmanı kastetmiyorum."

"Kızımın karnı acıktığında ne yapmamı bekliyorsun?" Gülerek sırtımı yatak başlığına yasladım. "Ben sadece onu senin kucağına bırakıp yakanı açıyorum, gerisini o hallediyor."

Bige yavaşça yatakta yanıma uzandı. Defne daha rahat karnını doyursun diye kolunu onun boynunun altından geçirip kafasını hafifçe yukarıda tutmuştu. Defne onun göğüslerindeki tüm sütü sömürünce kısa sürede annesinin kollarında uykuya dalmıştı. Bige yavaşça elbisesinin yakasını yukarı çekerek göğüslerini kapattı. Defne'nin yanağını okşarken gülümsemeden duramıyordu. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. "Annen seni çok seviyor."

Karım ve kızımı izlerken kalbimde oluşan sevginin büyüklüğü her defasında beni hayrete düşürüyordu. "Bense ikinizi çok seviyorum, iyi ki hayatımdasınız." Yanlarına uzandığımda Defne ikimizin arasında uyuyordu. "Saçınızın tek bir teline zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Onlar benim her şeyimdi.

Bige elini uzatıp elimi tuttu. Narin eli parmaklarımın arasında kaybolurken huzurlu bir şekilde iç çekti. "Sen olmayınca biz yarım ve eksiğiz, bizi sakın bırakayım deme." Tehlikeli bir dünyam olduğu için her an bu mutluluğun bozulmasından çok korkuyordu. Tüm pis işlerden elimi çekip karım ve kızım için yeni bir sayfa açmak istiyordum.

Hafta sonu evde olmanın en güzel yanı tüm günümü Saka ve Defne'yle geçirmiş olmamdı. Defne hayatımıza doğduğundan beri ev bile fazla renkli bir yere dönmüştü. Sadece anne ve babası değil, amcaları ve Çiçek yengesi de onu çok şımartıyordu. Birimiz kucağımızdan indirsek mutlaka diğeri onu kucağına alıyordu. Özellikle Çağıl ve Levent kızı iki dakika rahat bırakmıyordu.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz salona geçip sohbet ediyorduk. Defne ise yerdeki oyuncaklarıyla oynuyordu. Çağıl onun oyuncaklarından birini alarak, "Şşş Defne," diye seslenip oyuncağı biraz ileriye attı. "Yakala kızım."

"Amına koyduğum piçi, köpek mi lan bu kız!" diye ona sesimi yükseltiğimde gülerek bana Defne'yi gösterdi.

"Komutları iyi algılıyor." Defne paytak paytak Çağıl'ın attığı oyuncağa doğru gidince bir küfür savurdum. Bu cadıyı savunanda kabahat.

Nermin içeri girip oldukça telaşlı bir suratla, "Efendim," diyerek salondaki herkesi sessizliğe boğdu. "Gurur Bey geldi ve oldukça sinirli."

Bu sabah onunla yaptığım konuşmadan sonra eve dönmesini bekliyordum ama neden sinirli olduğunu anlamadım. Bir buçuk yıldan sonra Gurur'un eve dönmesiyle herkes heyecanla ayağa kalktı. İt herif kendini çok özletmişti. Nermin dışarı çıktıktan kısa süre sonra Gurur içeri girdiğinde o mağara adamına benzeyen hâlinden eser kalmamıştı. Saçlarını kısaltmış, sakallarından kurtulmuştu ve yıkanıp temiz kıyafetler giymişti.

Nihayet görmeye alışkın olduğumuz Gurur'a dönmüştü ancak hiç olmadığı kadar kızgın ve öfkeliydi. Neye kızdıysa cinnet hâlinde olduğu çok açıktı. Yeşil gözleri delici bakıyordu, yüz ifadesiyse fazla sertti. Yanında duran ellerini sıkıp sıkıp açarken omuzları gergindi. Kimsenin ona *hoş geldin* demesine bile izin vermeden doğrudan bana baktığında çenesinde bir kas seğirdi. "Teklifini kabul ediyorum, Kalenderlerin lideri artık benim!"

Öfkeyle sarfettiği sözler salonun içine bomba gibi düştüğünde fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu merak ettim. Daha bu sabah liderliğe geri dönmemeye çok kararlıydı ancak ne değiştiyse şimdi buna fazla istekli görünüyordu. Çatık kaşlarla bana bakarken sinirden sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Bu geceden sonra herkes bilsin ki Deli Kral geri döndü!" Nihayet yeniden sahalara atılmaya karar vermişti.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordum. Gırtlağından hırıltıyla karışık bir ses çıkarırken bakışları ölümcüldü. Ancak sesi çok soğuk ve sakindi.

"Mevzu derin."

Sanırım geri dönme sebebini anlamıştım.

Onun tek derin mevzusu Farah'tı.

18

SAKA SANRISIZ OLMAZDI

"Hayat hep biraz zor olacaktı ama artık yalnız değildim. Kocam ve kızım yanımdayken benim hikâyem burada bitmiyordu, biten şey korkularımdı."

Gurur'un bölge liderliğini Karun'dan devralması hepimize biraz nefes aldırmıştı. Amcasının devreye girmesiyle Karun'un iş yükü hafiflemişti, bu yüzden artık bizimle daha çok zaman geçiriyordu. Gurur bazen bizimle malikânede kalıyordu, yeğenleriyle aralarındaki tüm sorunları halletmişti. Sadece Karun'u değil, Levent'i de affetmişti. Tabii hâlâ her fırsatta birbirlerini kızdırıyorlardı ama bu onların birbirleriyle anlaşma şekliydi.

Gurur'un bölge lideri olması bizim için birçok açıdan iyi olmuştu ama bu en çok ona yaramıştı. Artık Kalenderlerin reisi olduğu için ilgilenmesi gereken çok şey vardı, yani başına gelenlere üzülecek zamanı bulamıyordu. Melek'in ölümünden sonra her anlamda kaybolduğundan daha yeni yeni toparlıyordu ama yalnız kaldığı her an gözleri uzaklara dalıp gidiyordu.

Defne ne zaman onun yanında Karun'a baba dese, Gurur buruklaşıyor ve kederli bir şekilde iç çekiyordu. Öyle anlarda Melek'i ve Melek'in ona baba deyişini hatırladığını biliyordum. Defne başlarda ondan çok korkuyordu ama zamanla ona alıştığı için ikisi artık iyi anlaşıyordu. Ancak Gurur için kimsenin Melek'in yerini dolduramayacağını iyi biliyorduk.

Sık sık Melek'in mezarına gidiyordu ve kızıyla uzun uzun sohbet ediyordu. Onu birkaç kez evinde de ziyaret etmiştim. Evi hep dağınıktı ama bir tek Melek'in odası temiz ve topluydu. Gurur o odada saatlerini geçiriyordu. Kadem'in de durumu ondan farklı değildi. Melek'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti ancak tıpkı Gurur gibi Kadem de hep onu düşünüyordu.

Kadem eksiksiz her pazartesi sevdiği kızın mezarına gidiyordu ve Melek'in ona verdiği o yıldızı hep kalbinin üzerinde taşıyordu. Bizi üzmemek için her şey yolundaymış gibi davranıyordu, arada zoraki bir şekilde bize gülümsüyordu ama hayattan kopuk bir şekilde yaşıyordu. Sanki Melek'e kavuşmak için zamanın çok hızlı geçmesini ve bir an önce ölmeyi bekliyordu. Melek'ten sonra Kadem bir daha hiç eskisi gibi olmamıştı.

Bunun dışında hayatımızda iki iyi gelişme yaşanmıştı. Bunlardan ilki Çiçek'in hamile olmasıydı. Evet, yakında ailemize yeni bir Kalender daha dâhil olacaktı ve hepimiz bunun için çok heyecanlıydık. Çağıl baba olacağını

Nihova

öğrenince mutluluktan deliye dönmüştü. O kadar çok sevinmişti ki uzun süre evde sırıtarak gezmişti. Baba olmayı bu kadar çok istediğini bilmiyorduk.

Çiçek dört aylık hamile olduğu için yakın zamanda bebeğin cinsiyetini öğrenmiştik. İkisinin bir oğlu olacaktı ve çocuğun ismini daha şimdiden seçmiştik. Daha doğrusu karı koca bunun seçimini bana bırakmıştı çünkü Çağıl'la geçmişte yaptığımız bir anlaşmamız vardı. Bebeği karnında taşıyan Çiçek'ti, oğlunun ismini koymamdan rahatsız olabilirdi ve bunun için kimse ona kızamazdı.

Tüm bunları düşünüp Çağıl'la yaptığımız o anlaşmayı feshetmek istemiştim. Ancak Çiçek, Çağıl'dan daha çok ısrar ederek oğullarının isim annesi olmamı istemişti. Kocası benim ilk çocuğumun adını koymuştu, benim de onların ilk çocuğunun ismini seçmem için gerçekten çok ısrar etmişti.

Bunun gelecekte çocuklarımıza anlatacağımız tatlı bir anı olacağını söyleyince daha fazla reddedememiştim. Çağıl ve Çiçek'in oğullarının ismi konusunda çok düşünmüştüm. Doğuştan vatan sevdalısı bir askerin oğluna öyle alelade bir isim seçemezdim. Ailemizin yeni ferdine bir isim seçmek için uzun süre kafa patlatmıştım ve en sonunda bir isimde karar kılmıştım.

Dağhan Kalender.

Onlara bu isimden bahsettiğimde Çağıl ve Çiçek'in çok hoşuna gitmişti. Dağhan'ın anlamı güçlü ve yüce liderdi, aynı zamanda dağların hanı demekti. Dağların aslanının oğluna bundan daha iyi bir isim bulunamazdı. Çiçek doğurduğunda artık evimizde iki çocuk olacaktı, böylece Defne kendini yalnız hissetmezdi.

Hayatımızdaki bir diğer güzel gelişmeyse bugün evleniyor olmamdı. İnsanlar genelde önce tanışır, sonra evlenir, daha sonra da çocuk yapardı ama biz bu sıralamaya çok ters bir şekilde başlamıştık. Kızımız iki yaşına girmişti ve biz daha yeni evleniyorduk. Düğünü bu kadar ağırdan almayı biz de istememizdik ama Gazel ve Melek'in kaybından sonra biraz beklemek istemiştik.

Sevdiklerimizin yasını tutarken içimiz buruk bir şekilde evlenmek istememiştik. Zaman insana hiçbir şeyi unutturmuyordu ama tüm acıları daha katlanır hâle getiriyordu.

Düğünümle ilgili her şeyle bizzat ilgilenmiştim. Açık havada bir kır düğünü istediğim için Karun bununla ilgili gereken tüm planlamaları yapmıştı. Kızımızın doğduğu tarihte evleniyorduk, yani 11 Eylül'de. En mutlu günümüzü Defne'ye kavuştuğumuz günle birleştirmiştik. Artık 11 Eylül bizim için daha anlamlı bir gündü.

Kır düğünü içinse en uygun yer Ordu'ydu, yeşil alanı geniş ve güzeldi. Ancak Karun hiçbir şekilde Ordu'ya gitmeyi düşünmemişti. Ablasının öldüğü bir yerde evlenmeyeceğini söyleyince onun bu kararına saygı göstermiştim. Düğünü İstanbul'da yapmaya karar vermiştik. Burada da çok güzel yerler vardı.

Çimenler düğünden günler önce biçildiği için zemin düz ve güzeldi. Yerde ayak tabanımıza batacak tek bir çakıl taşı bile bırakılmamıştı, topuğumuz çimlere gömülmüyordu. Karun her detayı düşünmüştü. Yaz güneşi tepede insanın içini ısıtıyordu ama yakıcı değildi. Tüm düşmanlarımı havaya uçurduğum o tepede evleniyordum. Onlara mezar olan bir yerde en güzel günümü kutlayarak yattıkları yerde bile onlara huzur vermeyecektim.

Düğünümün yapıldığı bu tepenin bir tarafı uçsuz bucaksız bir yeşil alandı. Diğer tarafıysa sislerle flört eden dağ silsileleriyle insanı büyülüyordu. Düğünümüze katılan herkes bu yerin düşmanlarımın mezarı olduğunu iyi biliyordu. Tüm konukları düşmanlarımı havaya uçurduğum bir yere topladığım için bazıları çok gergindi.

Bu düğünün Karun'la onlara kurduğumuz bir tuzak olduğunu ve bugün tek bir patlamayla hepsinden kurtulacağımızı düşünenler bile vardı. Aslında iyi bir fikirdi. Geriye düşmanım kalsaydı bunu kesin yapardım ama hiçbir düşmanımı uzun süre yaşatmadığım için kendi düğünümü sabote etmenin bir gereği yoktu.

Düğün alanına giden yolu çok etkileyici bir hâle getirmiştik. Yolun kenarına kadar uzanan cam fanusların içine gerçek mumlar koymuştuk. Mumlar rüzgârda titreyerek konuklarımızı karşılıyordu. Fanusların içine aynı zamanda beyaz ortancalar ve pahalı aranjmanlar koydurmuştuk. Ana alandaysa ahşap bir platform vardı. Bunu nikâhımız için hazırlamıştık.

Karun bu platformu İtalyan meşesinden özel yaptırmıştı. Üzerine ince yaldızlı altın oymalar işlenmişti ve arkasında doğanın yeşilliklerinden oluşturulmuş güzel bir duvar vardı. Duvarın arasındaki küçük su fıskiyeleri, bir nehrin dingin su sesine sahipti. Orkestranın yeri de özel olarak hazırlanmıştı. Bir yanda cemiyetteki konuklarımızın zevkine uygun yaylı dörtlü, diğer yanda Karadeniz yöresine özgü kemençe ve tulum.

Canlı müzik için bir caz grubu bile getirmiştik. Bugün herkes istediği telde çalıp eğlenebilirdi. Bu Karadenizli bir adamın ilk düğünüydü ve içimden bir ses bu düğünün çok hareketli geçeceğini söylüyordu.

Yuvarlak masaların beyaz keten örtülerine kadar her şeyi ben seçmiştim. Her masanın üzerinde mor menekşe yaprakları ve cam vazolar vardı.

Ninova

İkramlıklarsa herkesin damak tadına uygundu. Özel olarak kiraladığımız garsonlar masaların arasında koşturuyordu ve her biri bir düzen içinde konuklarımızla yakından ilgileniyordu.

Babam yanıma geldiğinde ona gülümsedim. Hep istediği gibi birazdan evlenecektim ama hiç istemediği biriyle. Beni izlerken istese de ne kadar duygulandığını saklayamıyordu. "Bir meleğe benziyorsun, kızım."

"Teşekkür ederim, baba." Heyecandan sesim titrerken kendi etrafımda bir tur dönerek ona gelinliğimi gösterdim. "İkinci kez gelinlik giyeceğimi hiç düşünmezdim."

"Çok yakışmış." Benim ikinci düğünüm olabilirdi ama babam kızını ilk kez bir gelinliğin içinde gördüğünden biraz buruk ve duygusaldı. "Begüm'ün gençliğine çok benziyorsun."

Annemin ismini duyunca bile dudaklarımdaki tebessüm kaybolmuştu. "Bana o kadından bahsetme lütfen." Begüm Saka'yı sonsuza kadar hayatımdan çıkarmıştım.

Babam artık o eski fevri adam olmadığından geçmişteki hatalarının farkındaydı. "Ona haksızlık etme," dediğinde annem konusunda da bazı pişmanlıkları olduğunu saklayamıyordu. "Sizi çok severdi, bile isteye hiçbirimizi unutmadığını biliyorsun. O artık hayatımızın bir parçası değil, kendi hayatında mutlu." İç çekti, eski karısına tek bir kötü sözü kondurmuyordu. "İyi bir şekilde hatırlanmayı hak ediyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp omzumu hafifçe sıkarak tam karşımda durdu. "Artık sen de annesin ve bunun zorluklarını biliyorsun. Ne yazık ki her zaman çocuklarımızın hak ettiği gibi ebeveynler olamıyoruz." Gözlerimin içine bakarak tebessüm etmek için kendini zorladı. "Sen bizim gibi olma, Efil'im. Bizim sana veremediğimiz tüm ilgi ve sevgiyi kızına ver ki ileride benimle aynı pişmanlıkları yaşama."

Biraz daha böyle devam ederse beni ağlatacaktı. Gözlerime yansıyan bir buruklukla başımı sallayıp tavsiyesine uyacağımı gösterdim. Babam yüzümü ellerinin arasına aldı ve "Seni çok seviyorum," diye fısıldayarak kalbimin hızlanmasını sağladı. "Bunu sana çok sık söylemiyorum ama seni çok seviyorum kızım." Uzanıp dudaklarını alnıma bastırarak, "Hep mutlu ol," dediğinde gerçek anlamda ağlamak üzereydim. Gazel'den sonra çok değişmişti. Keşke ablam hayattayken böyle bir adama dönüşseydi.

Her şeyi bir sis perdesinin arkasında gören gözlerim, Karun'u görünce eski netliğini geri kazanmıştı. Bana doğru yürürken damatlığın içinde şıklığıyla

göz kamaştırıyordu. Mavi irisleri bana kilitlendiği için gözlerini dahi kırpmıyordu. Nefes almayı bile unutmuşa benziyordu.

Kumral saçları geriye doğru taranmıştı ama bu sefer daha derli topluydu. İlk kez giydiği siyah damatlığı onun iri vücuduna kusursuz bir şekilde oturmuştu. Duruşu kendinden emin, omuzları geniş ama mavi gözleri... Gözleri bir tek benim karşımda bu kadar savunmasızdı. Bu mesafeden bile boynunun kravatın altında hafifçe gerildiğini görebiliyordum.

Soluksuz bir şekilde baştan aşağı beni izlerken gözlerindeki beğeniyi ve yüzündeki hayranlık ifadesini saklayamıyordu. Karun bana bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama ben gözlerimin gördüğü en yakışıklı ve karizmatik erkekle bakışıyordum.

Damatlığın ona bu kadar çok yakışacağını hayal dahi edemezdim. Karun yanımıza geldiğinde kalbim patlayacak sandım. Babam elimi biraz sıkarak acele etmemem gerektiğini bana hatırlattı. Sert ve soğuk bakışları Karun'un üzerindeyken ona söyleyecek bir çift sözü vardı.

"Kızımın senin gibi biriyle olmasını hiçbir zaman kalpten onaylamayacağım ama seni sevmiş bir kere. Bu sefer bencilce davranıp Efil'in karşısında durmayacağım ama onu üzmene de göz yummam." Babamın sakin çıkan sesi aldatıcıydı, tıpkı bakışları gibi sesinin bile hissedilen bir sertliği vardı.

Karun'un karşısında dimdik durup tüm ciddiyetiyle ona bakarak, "En kıymetli varlığımı sana emanet ediyorum," dedi. "Onun gözünden bir damla yaş akıtırsan bunun hesabını senden sorarım."

Karun babama ters bakışlar atmamak için kendini zor tutarken sabırlı olmaya çalıştı. Sakinliğini koruyarak şikâyet eder gibi beni gösterdi. "Kızının ne tür bir manyak olduğunu bilmiyormuş gibi beni tehdit etme. Onu üzsem daha sana gerek kalmadan beni delik deşik eder bu Çeyrek Mafya."

Babam kimseye kendimi ezdiren biri olmadığımı bildiğinden beni Karun'a teslim ederek geri çekildi. Karun elimi tuttuğunda sanki bir anda hayatımın yönü değişmişti. Başparmağıyla elimin üstünü okşarken hafifçe üzerime eğildi ve gördüğü en güzel manzaraya bakar gibi iç çekti. "Gerçek anlamda nefesimi kesiyorsun." Bakışları tutkulu, sesiyse kısık ve boğuktu. "Çok güzelsin, Saka."

Ona gülümsediğimde girmem için kolunu uzattı. Heyecanımı gizlemeye çalışarak onun koluna girip Karun'un beni yönlendirmesine izin verdim. Karun'un kolunda davetlilerin arasından geçerken tüm gözler üzerimizdeydi. İnsanların bakışlarına alışkın olduğum için bunu sorun etmiyordum. Müzik eşliğinde sevdiğim adamın kolunda ilerlerken sanki bulutların üzerinde yürüyordum.

Konuklarımızın büyük bir bölümü yeraltının ağır adamlarıydı ve hepsinin yanında şık bir kadın vardı. Hepsi aynı cemiyetin içinde olduğundan herkes birbirini tanıyordu ama hiçbiri birbiriyle samimi değildi. Gelinliğimin içinde Karun'un kolunda ilerlerken sanki dünya yerinden oynuyordu. O kadar heyecanlıydım ki yeşil alanın genişliği bile gözüme dar geliyor, gökyüzü sanki heyecanımla alçalıyordu.

Ayaklarımın altındaki çimenler bile titriyordu, belki de titreyen bendim. Asıl titreme dizlerimde, parmak uçlarımda ve kalbimdeydi. Yürüdükçe gelinliğim benimle nefes alıp veren bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Sanki gelinliğimin ipek kumaşı ve tülleri fısıldayarak hareket ediyordu ve kalbimdeki heyecanı benimle paylaşıyordu. Göğüs kısmı ince dantellerle işlenmiş bir gelinlik tasarlatmıştım.

Omuzlarım açıktı ama çıplak değildi. Gelinliğim beni hem saklıyor hem de dünyaya sunuyormuş gibi ince detaylardan oluşuyordu. Belimi sıkıca sarıp belden aşağıya dökülen eteği her adımla yerdeki çimenleri okşar gibiydi. Arkasındaki hafif kuyruğu usulca yerde sürükleniyordu. Saçlarımı ensemde gevşek bir topuz yapmışlardı ve kâkülüm yine kaşlarımın tam üstündeydi.

Boynumda Karun'un hediyesi inci bir kolye vardı. Ne fazla iddialıydı ne de fazla sönük. Sade ama kararlı güzel bir kolyeydi. Karun'un kolunda kalabalığa doğru ilerledikçe nefes alışlarım biraz daha değişiyordu. Heyecandan her şeyi bulanık görmeye başladığım için konukların yüzlerini bile seçemiyordum. Karun'un koluna tutunurken belki de ilk kez gerçek anlamda onun desteğini hissediyordum.

Karun titrediğimi anladığı için başını bana doğru eğdi ve fısıltıyla, "Sakin ol, nefesim," dedi. "Bugün bizim en mutlu günümüz, her şey çok güzel olacak."

"Korkuyorum." Orkestradan yükselen rahatlatıcı müzik eşliğinde küçük adımlar atarken sesim kısıktı. "Hâlâ içimde bir yerlerde mutlu olmaya hakkım yokmuş gibi hissediyorum." O kadar çok şey yaşamıştık ki ne zaman mutlu olsam her an daha büyük acılar yaşayacakmışım gibi geliyordu.

Karun bir an gözlerime baktı, onun sevgi dolu bakışlarında aradığım güveni buldum. "Mutluluğu senden daha çok hak eden kimse yok."

"Her an düşecek gibiyim," diye itiraf ettim. "Bunun beni bu kadar çok heyecanlandırmasını beklemiyordum. Dizlerim titriyor."

"Düşmene izin vermem." Kolundaki elimin üzerine elini koyarak desteğini iliklerime kadar hissettirdi. "Yalnız değilsin, ben buradayım, yanında ve daima seninleyim."

Ona gülümsediğimde tek kelime etmeme izin vermeden beni nikâh masasına çekti. Duha gülerek ona sataşıp, "Acelen ne?" dedi ama Karun onu hiç duymadı. Bir an önce onun soyadını almam için sabırsızlanıyordu.

Nikâhımızın kıyılması için masaya geçtiğimizde belli etmiyordu ama Karun benden daha heyecanlıydı. Ben daha önce Serhat'la bir nikâh masasına oturmuştum ama Karun için bugün burada olan her şey ilkti. Elini tuttuğumda parmaklarındaki titremeyi hissedip gülümsedim. "Sakin olmalısın."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde kalbim bir kez daha tekledi. "Sakinim," dedi ama nefes alışlarının ritmi bile değişmişti.

Şahitlerimiz masadaki yerini alınca nikâh memuru boğazını temizleyerek mikrofonu aldı. "Sayın konuklar," diyerek bizi izleyen insanlara döndü. "Bugün burada Karun Kalender ve Bige Saka'nın evlenme akdini gerçekleştirmek üzere toplandık." Birazdan Kalender soyadını alacaktım ama kendi soyadımı da bırakmayacaktım.

Nikâh memuru bana dönerek, "Gelin hanım, adınız soyadınız?" diye sorunca, "Bige Saka," diye cevap verdim.

"Baba adınız?"

"Asım."

Mikrofonu tekrar uzatarak, "Anne adınız?" diye devam etti.

Artık bu ismi telaffuz etmekten bile rahatsızlık duyarak, "Begüm," dedim. Annemin bugün yanımda olmasını çok isterdim ama artık onsuz bir hayata kendimi alıştırmıştım.

"Doğum yeriniz?"

"Adana."

Cevabımla teşekkür ederek Karun'a döndü. "Damat bey, adınız soyadınız?"

"Karun Kalender."

"Baba adınız?"

Karun bir an gerilse de, "Şeref," diyebilmeyi başardı.

"Anne adınız?"

Yüzünü buruşturmamaya çalışarak, "Güzin," dedi.

"Doğum yeriniz?"

"Ordu."

Nikâh memuru tekrar teşekkür ederek bana döndü. "Sayın Bige Saka," dedi. "Kendi rızanızla iyi ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, Karun Kalender'le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Herkesin bakışları eşliğinde mikrofona eğilip, "Evet," dedim gür bir sesle. Bu anı uzun zamandır bekliyordum, bu yüzden evet derken tereddüt bile etmemiştim.

Nikâh memuru Karun'a dönerek aynı sözleri tekrarladı. "Sayın Karun Kalender, kendi rızanızla iyi ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, Bige Saka'yla evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Karun büyülenmiş gibi gözlerimin içine dalıp gittiğinde sadece bakışlarıyla bana çok şey söylüyordu. Başını ağır ağır sallayarak, "Evet," dedi net ve kararlı bir sesle. "Onunla evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok." Bu hayat boyu sürecek bir evetti.

Nikâh memuru şahitlerimize döndü, Karun'un şahidi Duha'ydı çünkü onun da nikâh şahidi Karun olmuştu. Her konuda birbirleriyle rekabet edip birbirlerinin canını sıkıyorlardı ancak en mutlu günlerinde birbirlerinin nikâh şahidi olmuşlardı. Benim nikâh şahidim de en yakın dostum Kadem'di. Onların da şahitliğiyle nikâhımız kıyılmış ve imzaları atmıştık. Nikâh memuru bizi karı koca ilan ettiğinde büyük bir alkış tufanı kopmuştu.

Nikâh memurunun *gelini öpebilirsin* cümlesiyle bir an Karun'un beni dudaklarımdan öpeceğini düşünüp gerildim. Bu kadar çok gerilmemin nedeni babamın gözleri önünde bunu yapacak olmasıydı. Karun'la yemediğim halt kalmamıştı ama babamın yanında onunla öpüşecek kadar da rahat biri değildim. Neyse ki Karun gerginliğimi hissedip beni dudaklarımdan öpmedi.

Bunun yerine üzerime eğildi ve dudaklarını alnıma bastırarak kalbimde binlerce kelebeğin kanat çırpmasını sağladı. Alnımdaki sıcak dudakları o kadar sahipleniciydi ki sanki bu öpücükle *sen bir tek bana aitsin*, diyordu. Yavaşça geriye çekildiğinde yaşadığım duygu yoğunluğundan kendimi tutamayıp, "Seni çok seviyorum," dedim kısık bir sesle.

Gülümseyerek elimi avucunun içine aldı. "Benden daha fazla değil."

Orkestradan çalan dans müziğiyle ilk dansımızı yapmak için ilerledik. Müziğin ilk melodileri kalbe dokunan notalardan oluşuyordu. Rüzgârın tatlı esintisi gelinliğimin açık yakasından içeri süzülürken Karun'un eli belimi bulmuştu. Tek bir dokunuşla beni hem bu dünyanın bir parçası yapıyordu hem de dünyayla olan tüm bağımı koparıyordu.

Karşı karşıya dururken elimi kaldırdığımda parmaklarımız birbirine geçti. Bir eli belimi tutarken diğer eli, parmaklarımın arasındaydı. Avucunun sıcaklığı damarlarıma nüfuz edip tüm bedenime yayılırken yavaşça dans etmeye başladık. Attığım her adımla gelinliğimin eteği usulca savruluyordu ama ayaklarıma dolanacak şiddette değildi.

Karun'un kollarının arasında tir tir titrerken başımı kaldırdığımda gözlerini dahi kırpmadan beni izlediğini gördüm. Belime hafifçe baskı uygulayarak beni göğsüne yaklaştırdığında kalbini hissettim. Çok hızlıydı, tıpkı benim kalbim gibi. Karun'un yüzü bana çok yakındı, ona bu yakınlıktan bakmak bile beni büyülüyordu. Kumral saçlarının arasından yüzüne ışık vurdukça mavi gözleri daha canlı görünüyordu.

"Artık bir Kalender'sin." Bakışlarının sıcaklığında kaybolduğumda belli belirsiz gülümsedi. "Hep olman gerektiği gibi."

Başımı göğsüne yaslayarak kalbinin hızlanan sesini dinlerken onun kollarının arasında olmaktan çok mutluydum. Takım elbisesinin kumaşı serindi ancak içindeki adam sıcak ve bana karşı çok şefkatliydi. Başımı yeniden kaldırıp ona baktığımda hâlâ aynı yoğunlukta beni izlediğini gördüm. "Bana şöyle bakıp durma, etrafımdaki her şeyi unutuyorum."

"Ben çoktan unuttum." Ezbere bildiği yüzümden gözlerini ayırmadan belli belirsiz gülümsedi. "Bu dünya üzerinde benim için sadece sen varsın ve bir de küçük Saka'm." Karısı ve kızına tapan bir adamdı.

Dikkatli gözlerle beni izlerken, "Saka," diye mırıldandı. Bu ses tonuyla konuştuğunda sanki hipnoz ediliyordum. "Bugün seni gelinlikle ilk gördüğümde..." Sustuğunda birazdan yapacağı itirafın gerginliğiyle dolup taşmıştı. "Dizlerim titredi, bir an düşeceğimi sandım ve bu sık yaşadığım bir şey değil."

Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldüğünde bu sefer bakışları gülüşümü buldu. "Her gün seni bir önceki günden daha çok seviyorum." Tek bir cümleyle ayaklarımı yerden kesmişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu merak eder gibi, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Yarın seni bugünden daha çok nasıl sevebilirim? Mümkün görünmüyor ama gerçek bu," diyerek içini çekti. "Her gün seni daha fazla seviyorum."

Babamı kontrol edince Defne'yi kucağına alıp onunla oynadığını gördüm. Babam bize bakmıyorken uzanıp Karun'un dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Küçük bir öpücükle bile onu etkim altına alırken, "Ben de aynı durumdayım, Sanrı," diye fısıldadım. "Aradan geçen yıllarda sana olan sevgimden azalan bir şey olmadı ama her gün katlanarak artıyor." Onu gerçekten çok seviyordum.

Dansımız bittiğinde bile müzik son bulmamıştı. Biz ikinci dansımıza başlayınca buradaki çoğu erkek sevdiği kadını dansa kaldırarak bize eşlik etmişti. Duha ve Elay hemen biraz ilerimizde dans edip birbirlerinin kollarında kaybolmuştu. Çağıl ve Çiçek ise yeni dans etmeye başlamıştı ama Çağıl yine

karısıyla uğraşmaya başlamış olmalı ki Çiçek'in çatılan kaşları onu güldürmüştü. Hamile karısıyla uğraşmaya bayılıyordu.

Kenan her gün farklı bir kadınla takıldığı için yanındaki yeni kadının kim olduğunu bilmiyordum. Levent dans etmekle ilgilenmiyor olmalı ki babamın kolları yorulunca Defne'yi ondan almıştı. Bir masaya geçip Defne'yi kucağına oturtarak ona bir şeyler yedirdiğini görünce gülümsedim. Defne'nin varlığı Levent'i ailedeki en küçük Kalender olmaktan kurtardığı için yeğeniyle iyi anlaşıyordu.

Kadem'e baktığımda bir köşede tek başına durarak yine uzaklara dalıp gittiğini gördüm. İstemsizce iç çektim. Kadem'in yaşayan bir cesetten farkı yoktu. Gözlerim büyükbabam ve Furkan'ı bulunca yine ne işler karıştırdıklarını merak ettim. İkisi telefonla birbirlerine bir şeyler göstererek kendi aralarında eğleniyorlardı.

Bakışlarım Gurur'u bulduğunda çatık kaşlarla bir yere baktığını gördüm. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak ettiğim için başımı hafifçe çevirdim. Farah'ı görünce Gurur'un neden bu kadar sinirlendiğini anladım. Farah izlendiğinden habersiz Sonat denen o adamla sohbet ediyordu. En son buna benzer bir şey yaşadığımızda Duha'nın düğünündeydik ve o gün Gurur, Sonat'ı hastanelik edip Farah'ı kaçırmıştı.

Umarım aynı skandalı benim düğünümde de çıkarmazdı. Üstelik bir dağın başındaydık, yani kız kaçırmak için bundan daha iyi bir yer olamazdı. Bu da beni biraz endişelendiriyordu ama onların boşanmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Birbirlerine karşı eskisinden daha çok mesafelilerdi, Gurur kıskançlıktan delirse de bir çılgınlık yapacağını sanmıyordum.

Bugün düğünümüz olabilirdi ama aynı zamanda Defne ve Cesur'un da doğum günüydü. 11 Eylül'ün onlar için çok özel bir yeri vardı ama iki aile de düğündeydi. Biz de bu sefer ikisinin doğum gününü aynı anda kutlamaya karar vermiştik. Bugün hem düğün hem de çocuklarımızın doğum günü aynı anda kutlanıyordu. Alkışlar eşliğinde düğün pastamız geldiğinde Defne ve Cesur'un heyecanını gördüm, bu pasta aynı zamanda onların doğum günü pastasıydı.

Cesur'un üzerinde ona çok yakışan siyah bir takım elbise vardı. Eğer gözleri mavi değil de siyah olsaydı babasının bir kopyası derdim. Doğduğunda o kadar çirkin görünen bir çocuğun bu kadar güzel ve sevimli bir şeye dönüşeceğini kim tahmin ederdi ki... Gerçi neden şaşırıyordum, babası Duha gibi yakışıklı bir adamdı ve annesi de çok güzel bir kadındı.

Karun'un kucağında gülücükler saçan Defne'ye bakınca kalbim ısındı. Bugün her zamankinden daha güzel görünüyordu. Onun pamuk gibi yumuşacık saçlarını bizzat ben yapmış ve saçlarının arasına birkaç küçük çiçek takmıştım. Üzerinde gelinliğimin modelinde bej renginde güzel bir elbise vardı ama üşümesin diye elbisesinin omuzları kapalıydı. O doğum günü kızı olduğundan elbisesi de en az annesi kadar özenli olmalıydı.

Defne'nin bacakları üşümesin diye ona beyaz bir külotlu çorap giydirmiştim ve ayağında fiyonklu pabuçları vardı. Çocuklar tatlıya çok düşkün olurdu, Cesur'la ikisi pastayı görünce mutluluktan ellerini çırpmaya başlamıştı. Düğün için ülkenin en iyi organizasyon şirketiyle anlaştığımdan bu dağ başını bir cennete çevirmekle kalmamış, onlardan istediğim pastayı da yapmışlardı. Dört kişinin taşıdığı on üç katlı pastayı düşürmeden buraya getirip masanın üzerine koydular.

Pastayı kesmeden önce miniklerin mumları üflemesini istiyordum. Düğün pastasının üzerinde mum yoktu ama bunu daha önce onlarla konuştuğum için yanlarında mum da getirmişlerdi. Her katında çiçeklerin olduğu pastanın en yüksek katına mumları yerleştirip yaktılar. Karun gülümseyerek Defne'ye pastayı gösterdi. "Hazır mısın, prensesim? Tek nefeste hepsini söndürüyorsun."

Duha eğilip oğlunu kucağına aldı. "Gel bakalım, aslan parçası." Ona Defne'yi gösterip hınzırca sırıttı. "Düşman kızına mumları nasıl söndüreceğini göstermelisin."

Karun bu sefer daha dikkatli gözlerle Defne'ye baktı. "O piçin oğlundan daha çok mum söndürürsen fazladan bir dilim pasta yemene izin vereceğim." Başladılar yine. Aralarındaki rekabete çocukları da alet etmeseler olmazdı.

Karun ve Duha kucaklarında çocukları tutarak pastaya yaklaştı. Cesur bizim kızdan iki saat önce doğduğundan mumları ilk onun üflemesi konusunda anlamıştık. Pastanın üzerinde sayısız mum olduğu için zaten hepsini söndüremezdi. Söndürse bile sorun değildi, Defne için o mumları yeniden yakabilirdik. Duha oğluna pastayı gösterip onu mumlara yaklaştırdı. "Nefesini tut ve üfle."

Cesur nefesini tutup yanaklarının içini havayla doldurmuştu ki Defne babasının kucağından öne sarktı. Tıpkı babaları gibi sanki onlar da daha şimdiden yarışıyormuş gibi minicik yanaklarını havayla doldurdu. Cesur'dan önce davranıp mumlara üfleyince, Cesur sinirlenerek ona saldırdı. Duha'nın kucağında çırpınırken Defne'nin saçlarını yakalamaya çalışıyordu. "Aptal kuş!"

Aptal kuş mu?

Cesur'un bir anda söyledikleriyle hepimiz şoke olmuştuk. Şu zamana kadar en fazla anne ve baba dediğini duymuştuk, bir de kısa birkaç cümle. Defne'yle aynı sözcük dağarcığına sahipken bugün yeni bir kelime keşfederek bizi şaşkınlığa sürüklemişti. Elay gözlerini belerterek oğluna bakıyordu. "Anneciğim, o lafı kimden öğrendin sen?"

"Bir de soruyor musun?" Bıraksalar Duha'yı paramparça edebilirdim. Ben ölümcül gözlerle ona bakarken o, Cesur'un yeni keşfettiği iki kelimenin hazzını yaşayarak sırıtıyordu. "Bu herif bana aptal kuş diye diye oğlu da kızıma demeye başladı!"

Birkaç mumu ondan önce söndürdü diye Cesur, Defne'nin saçını yakalayıp çekince Defne çıldırdı. Cesur'un yakasına yapışarak onu yolmaya çalışırken minik kaşlarını çatıp, "Piç!" diye bağırınca gözlerim kocaman açıldı. Kızım az önce birine piç mi dedi? Bu kelimeyi söyleyebildiğini bile bilmiyordum!

"Defne?" Babasının kollarında Cesur'la birbirine giren ufaklığa bakıyordum. "Anneciğim ben senin yanında hiç o kelimeyi kullanmadım. Sen nereden duydun onu?"

"Bir de soruyor musun?" Duha az önceki sözlerimi taklit ederken kızım onun oğluna piç dedi diye ters gözlerle Karun'u gösterdi. "Bu heriften öğrendiği çok açık." Haklı olabilirdi, Karun etrafındaki herkese piç diyordu.

Anlaşılan çocuklar da babalarından bir şeyler kapmıştı. "Kimin kime ne dediğini bırakın da şunları ayırın." Gurur sinirlenerek birbirine giren Defne ve Cesur'u gösterdi. Babalarının kollarından sarkıp saç baş birbirlerine dalmışlardı. "Şu hâle bak," diyerek Karun ve Duha'ya kızgın gözlerle baktı. "Çocukları da kendinize benzetip daha şimdiden düşman ettiniz."

Karun ve Duha birbirlerinden uzaklaşarak çocukların kavgasına son verdi. Karun sırıtarak Defne'nin üstünü başını düzeltirken, "Aferin benim kızıma," diye konuşması insanı deli ederdi. "O veledi gördüğün her yerde tırnaklarını çıkarıp ona piç diyorsun. Tunus cephesine rahat yüzü yok."

"Aptal kuş mu?" Duha oğlunun dağılan saçlarını düzeltirken kahkaha attı. "Sen gerçekten benim oğlumsun."

Elay hayıflanır gibi kocasını izlerken homurdanmaya başladı. "Bazen çok yanlış kişiden çocuk yaptığımı düşünüyorum."

Aynı bezgin bakışlarla ben de kızımızı dolduruşa getiren Karun'a bakıyordum. "Seninle aynı fikirdeyim." Bu heriflerin baba olmasına katkıda bulunarak iyi bir şey mi yaptık yoksa kötü bir şey mi, hiç emin değildim.

Defne ve Cesur'un aynı pastayı bölüşmesi biraz sorun yaratsa da bir şekilde halletmiştik. Pastalarını kesip onlara yedirince az da olsun sakinleşmişlerdi. Ancak onları yan yana getirmeye bile korkuyorduk, yalnız kaldıkları ilk fırsatta hemen birbirlerine saldırıyorlardı. Çocukların doğum günü hediyesini dünden verdiğimiz için hediyeleri buraya taşımamıştık.

Duha ve Elay bizim kızımıza çok seveceği bir *Barbie* evi hediye etmişti. Karun ile ikimiz de onun oğluna küçük akülü arabalardan almıştık. Amcalarının ve babamın hediyeleri hep Defne'nin odasındaydı.

Pasta servisinden sonra takı merasimine geçince Karun daha şimdiden sıkılmaya başlamıştı. Harcayamayacağı kadar çok parası olduğundan buna hiç gerek olmadığını düşünüyordu.

Düğünümde hiçbir şeyin eksik olmasını istemiyordum, bu yüzden takı merasimi de olacaktı. Önce bölge liderleri sırasıyla kalabalıktan sıyrılıp takılarını takmaya başladı. Hepsi de onların şanına yakışacak gerdanlık ve setleri bana takmıştı. Damada para takmak yerine geline altın takıyorlardı çünkü Karun kendine bir şey taktırmıyordu.

Bölge liderlerinden Asaf Bolatlı ve karısı Aksa yanımıza geldi. Asaf yönünü Karun'a çevirip, "Allah ayırmasın," diyerek güzel dileklerde bulununca Karun başını hafifçe salladı.

"Eyvallah."

Aksa çantasından kırmızı kadife bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. Kutunun içinden oldukça pahalı bir gerdanlık çıkararak yanıma geldi. "Hep mutlu olun."

"Teşekkür ederim." Ona gülümseyerek gerdanlığı takması için eğildim. Aksa'nın boyu benden kısa olduğundan eğilmek zorunda kalmıştım. Hiç zorlanmadan gerdanlığı taktıktan sonra bizi yalnız bıraktılar.

Onlardan sonra yanında güzel bir kadınla bölge liderlerinden Barbaros Kahhar geldi. Takı takma sırası ona geldiğinde ceketinin iç cebinden ince, uzun kadife bir kutu çıkardı. Kutunun içinden pırlantalarla bezenmiş bir bileklik çıkarınca Gurur alay ederek güldü. "Koskoca bölge liderisin ama gelinimize taktığın şey bu mu?" İkisi aynı masaya oturan iki liderdi ama aynı zamanda müttefiklerdi. Liderlik masasında birbirlerini destekliyor olsalar da birbirleriyle uğraşma fırsatını hiç kaçırmıyorlardı.

Barbaros'un elindeki o bileklikteki tek bir pırlanta bile boynumdaki birçok gerdanlıkla yarışabilirdi. İğneleyici gözlerle Gurur'a bakıp, "Gelininiz kuyumcu dükkânı açmayacaksa bu kadar altını ne yapacak?" diye sordu. "O gösterişli gerdanlıkları daha sonra bir yerde takmayacağını anlamak zor değil."

Elindeki bilekliği gösterdi. "Bu onun her yerde takacağı bir parça." Her kelimesinde haklıydı.

Barbaros bana yaklaşınca ona bileğimi uzattım. Dikkatli bir şekilde pırlantalı bilekliği bileğime takıp hafifçe tebessüm etti. "Evlenmek için bir Kalender'i seçerek kendi kalene gol atmış olsan da Allah mutlu etsin." Daha sonra göz ucuyla Karun'a bakıp yüzünü buruşturdu. "Seni de." Bunu isteksizce söylemesiyle güldüm. Karun'dan hoşlanmadığı ortadaydı.

Barbaros takısını taktıktan sonra gitmek yerine Gurur'un yanında durdu. "Bakalım sen ne takacaksın?"

"Bir de takı mı takacağım?" Gurur şaşırmış gibi yaparak beni kızdırdı. "Ben onların başına gelen en kıymetli hediyeyim, onlar bana taksın." Kendini övme konusunda bir tek bu herif benimle yarışırdı.

Konukların hepsi takılarını taktıklarında üzerimdeki mücevherleri taşımaktan zorlandım. Sıra bizimkilere geldiğinde babam on üç Adana burması takarak beni şoke etti. Tüm birikimini bunlara harcamış olmalıydı. On üçe olan takıntımı herkesin gözüne sokmak zorunda değildi.

Onların geldiği yerde geline bunu takmak âdetten olmalı ki Gurur yanıma gelip Ali'nin elindeki seti aldı. Altın Trabzon hasır setini bana taktığında gülümsedim. Bu set el örgüsüydü ve çok ince bir işçiliğe sahipti. Maddi değerinin çok yüksek olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Teşekkür ederim," dediğimde Gurur başını hafifçe sallayarak, "Allah mutlu etsin," dedi. Karun'a baktığında gözlerinin yeşilinde hınzır bir ifade geçmişti. "Faturayı sana gönderdim," deyince Karun küfrederken ben kıkırdadım. Ona herhangi bir fatura göndermeyecek kadar zengindi.

Çağıl karısıyla yanımıza geldiğinde Çiçek elinde küçük bir mücevher kutusu tutuyordu. Çağıl kutuyu açıp içinden tam on üç tane Trabzon burması çıkarınca şaşkınca bileklerime baktım. "Onları nereye takacaksın?" Bileklerimde doğru düzgün hiç yer kalmamıştı.

"Kendimiz için bir yer açarız elbet." Çağıl kolumu tutup bilezikleri sırasıyla takmaya başlamıştı. Hepsi sığmadığı için yarısını diğer bileğime taktı.

Güç bela Çağıl'ın bilezikleri için yer açmıştık ki Levent de on üç bilezikle çıkıp gelince ağlamak istedim. "Hiç yer kalmadı." Bileklerim dirseklerime kadar dolmuştu.

Kollarımı kaldıramıyordum ve boynuma üst üste taktıkları gerdanlıklar yüzünden boynum kırılacaktı. Levent bileklerimin dolu olduğunu görünce Karun'un ellerine baktı. "Abi mecbur sana takacağız." Kahkaha attım.

Herkes gülerken Karun kıpkırmızı bir suratla, "Siktir git!" dedi tersçe. "Altın taktığımı ne zaman gördün?"

"Bu bilezikler birine takılmalı." Duha sıratırken gözlerini Karun'un kalın bileklerinden ayırmıyordu. "Bence sana çok yakışacak."

Karun'un eli belindeki silaha uzanınca gülerek hemen Levent'in elindeki bilezikleri aldım. "Benim altınlarımı benden başka kimse takamaz." Kollarımdaki tüm bilezikleri arkaya doğru çekip zorlansam da bileklerimde Levent'in takıları için de yer açabilmiştim. Hepsini bileklerime sığdırmaya çalışırken gerçekten çok uğraşmıştım. Umarım bundan sonra biri bile bileklik veya bilezikle gelmezdi.

Elay'ın elindeki kadife kutuyu açan Duha, altın bir kemer çıkarınca herkesin gözleri bizi buldu. Duha muzırca, "Gelinin abisinden de bir altın kemer," diye bana takıldığında o kadar duygulanmıştım ki ağlayabilirdim. O, bugün kız tarafı olarak buradaydı.

Yanıma gelip üzerime eğilerek altın kemeri belime taktığında dudaklarım titriyordu. Ağlamaklı hâlimi görünce tebessüm ederek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Hep mutlu ol, kardeşim." Uzanıp dudaklarını alnıma bastırdığında içimden taşan sıcak duygularla hiç kıpırdayamadım. Öz abim olsaydı onu anca bu kadar sevebilirdim.

Duha kenara çekildiğinde Kadem bana yaklaştı. Cebinden bir kolye çıkardığında neredeyse küfredecektim çünkü bunu yapmasını beklemiyordum. Kadem'in buçuklarla olan samimiyetini benden daha iyi kimse bilemezdi ancak düğünümde de bana buçukluk takmazsın be! Piç herif madeni parayı deldirip bir de kolye yaptırmıştı. Hiç utanmadan onu benim boynuma takmasıyla çıldırmak üzereydim.

Herkes gülerken ben parçalamak ister gibi Kadem'e bakıyordum. "Pis cimri!"

Omuzlarını silkerek rahatlığıyla beni delirtti. "Kuyumcuya gitmeye üşendim."

"Bugün benim en mutlu günüm!"

"Farkındaysan ben de en mutlu gününde seni yalnız bırakmadım."

"Bir buçuklukla buradasın."

"Nankörlük etme, hiçbir şey takmayabilirdim de."

Sinirden üzerine yürüdüğümde Karun gülerek beni durdurdu. Daha sonra iğneleyici bakışlarını Duha'ya çıkardı. "Tunus cephesinden karıma sadece bir buçukluk mu takılıyor?"

Daha kısık bir sesle küfrettiğinde onu utandırmış gibi Kadem'e kızgın gözlerle baktı. "Bu piçin şöhretime leke süreceğini önceden öngörmem iyi bir şey." Ceketinin iç cebinden birkaç evrak çıkarıp bana uzattı. "Şehrin göbeğinde on üç katlı lüks bir plazanın tapusu." Başıyla Kadem'i gösterdiğinde yeniden sinirlenmişti. "Bu ayarsız hormondan geldi say."

Plazanın tapusunu alıp hemen çantama koydum, gözlerimden dolar işaretleri çıkarıyordum. On üç katlı olması da beni mutlu eden farklı bir detaydı. "Kızım biraz daha büyüsün, orayı kozmetik şirketine çevirip sektöre hızlı bir giriş yapacağım," dediğimde Karun güldü.

"Çalışmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum." Bir köşede duran yirmi korumamı gösterdi. "Onları da kurye olarak yanına al da tam olsun." Fena fikir değildi ama adamlarımın bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordum.

Kenan, Farah ve kalan birkaç kişi de bana takısını takınca düğünümüz kaldığı yerden devam etti. Üzerimde kaç kilo altın vardı, bilmiyordum ama hepsi taşımayacağım kadar ağırdı. Bu yüzden hepsini Furkan'ın getirdiği küçük sandığın içine koymuştum. O sandığı korumak Furkan, Nedim ve Celil'in işiydi. Paraya olan düşkünlüğümü iyi bildiklerinden hiçbiri altın sandığının yanından ayrılamıyordu. Bir süre sonra orada dikilmekten sıkılıp takı sandığını arabalarına koymuşlardı.

Dans edip halay çekmekten o kadar çok yorulmuştum ki bir süre sonra adım atacak hâlim kalmamıştı. Biraz dinlenmek için bir sandalyeye oturup Defne'nin dudaklarını sildim. "Bir daha yerde bulduğun şeyleri yemeye kalkışmayacaksın." Az önce yakaladığı bir çekirgeyi elinden zor almıştım.

Onu azarladığımda kaşlarını çattı. "Ama anne..."

"Baban bir görseydi ikimizin de canına okurdu." Çekirgeyi tam zamanında elinden almasaydım Defne onu yiyecekti.

"Ne kızıyorsun çocuğa?" Kadem yanımdaki sandalyede otururken uzanıp Defne'yi kucağımdan aldı. "Kızın da senin gibi yamyam, ne bulsa yiyor."

"Kızımın tuhaf bir beslenme alışkanlığı yok. Henüz iki yaşında olduğu için yerde taş bulsa onu bile ağzına sokuyor." Defne'nin ceketini aldım ve Kadem'in yardımıyla ceketi ona giydirebildik. Sürekli debelenip durduğu için ona bir şeyler giydirmek her zaman kolay değildi.

"İstersen Defne'yi bana ver." Onu biraz neşelendirmek için diğerlerini gösterdim. "Kardeşinin düğününde sen de kalkıp biraz oynasan olmaz mı? Bugün benim en mutlu günüm."

Yerinden kalkmamak için Defne'yi bir kalkan olarak kullanıp onu bana vermedi. "Seninle iki kez dans ettim, yetmez mi?"

"Kadem ne olursun böyle yapma."

"Asıl sen yapma, Efil." Sürekli onu bir şeylere zorlamamdan bıkmış gibi Defne'yi kucağında tutarak ayağa kalktı. "Ben böyle iyiyim, daha fazla üzerime gelme." Beni bırakıp giderken Defne'yi de yanında götürüyordu. "Yeğenimle biraz gezeceğiz, düş yakamızdan." Tüm çabalarımı hep sonuçsuz bırakıyordu.

Şu ana kadar hep elit konuklarımızın sevdiği müzikler çalmıştı ama bir anda müzik değişti ve kemençenin o ince çığlığı duyuldu. Hemen ardından kemençe sesine tulum eşlik etti ve tüm konuklardan uğultulu sesler yükseldi. Çağıl'ın gözlerinin parladığını gördüm. Kemençe sesini duyunca Gurur'un dudakları kıvrıldı, Levent hemen ayağa kalktı ve Karun gülümsedi. Kalbim hızlandı. Horon tepeceklerdi.

Karadenizliler bir bir kalabalıktan sıyrıldığında heyecanım katlanmıştı. Karun'un rahat hareket etmek için ceketini çıkardığını gördüm. Saatini de çıkarıp ceketinin cebine koydu. Damatlıktan sıyrılıp Karadeniz'e dönen bir adamı izliyordum. Gömleğinin manşetlerini açıp yukarı doğru kıvırmaya başladığında belki de ilk kez etrafına ördüğü kalıpların dışına çıkıyordu.

En azından kendi düğününde hiçbir konuda kendini kasmadan eğleniyordu. Karun meydana çıktığında Gurur onun yanındaki yerini almıştı. Çağıl ve Levent de onların yanında durduğunda Ali'nin de öne çıktığını gördüm. O da Ordulu olduğu için Karadeniz yöresine ait tüm oyunlara hâkimdi. Ali ve Kenan da onlara katıldığında hepsinin omuzları aynı hizadaydı.

Horona başladıklarında ortaya enfes bir görüntü çıkmıştı. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu, hepsi de büyülenmiş gözlerle onları izliyordu. Kalender erkekleri her anlamda çok güçlü ve heybetliydi ama horon oynarken resmen devleşmişlerdi. Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen yine omuz omuza bir aradalardı ve kendi düğünlerinde yeri göğü inletiyorlardı.

O kadar etkileyici görünüyorlardı ki özellikle kadınlar gözlerini onlardan ayırmıyordu. Hepsi de yüzünde gizli bir iç çekişle onları izliyordu. Karun'un ayakları yere sert ama kusursuz basıyordu. Bu oyuna aşinaymış gibi her hareketinde mükemmel bir uyum vardı. Heybetli bedeni dimdik, dizleriyse hafif kırıktı. Omuzları kemençenin ritmiyle titriyordu, bakışlarıysa ileriye kenetlenmişti.

Ne gülüyordu ne de onu izleyenlere bakıyordu. Bakışları içgüdüsel olarak ciddileşmişti, derindi ve ağırdı ama ara ara dudaklarının kıvrıldığı da oluyordu. Ayakları çimlere vurdukça sanki toprak titriyor, yer gök buna tanıklık ediyordu. Kemençe hızlandıkça onlar da birbirleriyle uyum içinde hızlanıyordu. Karun'un şakaklarından akan bir damla terin süzülüşünü izledim. Fazla terlemekten gömleği kaslı sırtına yapışmıştı.

Buna rağmen durmadı, hiçbiri durmadı. Bu onların düğünüydü ve kendi düğünlerinde diledikleri gibi eğlenmek haklarıydı. Etraflarına toplanan kalabalık onlara daha çok alan açmak için çemberi genişletti. Bazı konuklar alkışla tempo tuttu, bazıları tezahürat yaparak seslerini yükseltti ama ben kıpırdayamadım.

Ayakta dururken gelinliğimin içinde hareketsizdim. Oradaki adam benim kocamdı ve karşı konulmaz görünüyordu. Bir an mavi gözleri kalabalığı tarayıp bende durdu. Horonun ortasında bana baktığında bakışlarımız birbirini kucakladı. Onu izlerken ne kadar çok etkilendiğimi saklayamadığım için Karun'un dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı.

Sanki bana *ben buyum*, diyordu. Hep buydu ama zamanla o bile nasıl biri olduğunu unutmuş gibiydi. Kendi düğününde tüm iplerini koparıp kendini keşfederken çok mutlu görünüyordu. Onun mutlu olduğunu görmekse tüm dünyaya sahip olmakla eş değerdi. Karun sadece güçlü, yakışıklı ve zengin bir adam değildi. Aynı zamanda doğduğu toprağın dilini bilen, ritmini damarlarında taşıyan ve geldiği yeri hep içinde taşıyan bir Karadenizliydi.

Horon hızlandıkça ayaklar daha sert toprağa değdi. Hepsinin omuzları titredi, kalabalık içten gelen bir coşkuyla bağırdı. Bir an durdular, sonra tekrar başladılar; hiç bitmeyen, bitmesini istemediğim seyirlik bir döngüydü bu. Bakışlarım Farah'ı bulduğunda nefes dahi almadan Gurur'u izlediğini gördüm. Her fırsatta ikisi hep birbirini izliyordu ama bunu birbirlerinden gizliyorlardı.

Saat ilerledikçe düğün daha keyifli bir hâle gelmişti. Herkes doyasıya yiyip içmiş, kendini kasmadan eğlenmişti. Karun'la kaç kez dans ettiğimi sayamamıştım. Bazen de hep birlikte halay çekip tüm enerjimizi tüketmiştik. Kalender erkekleri defalarca kez horona çıkıp bizlere görsel şölen sunmuştu. Bir ara Karun ve Gurur zeybek bile oynamıştı. Daha sonra Duha, Kenan, Kadem ve Ali de onlara katılmıştı.

Güneş battığındaysa düğünümüz bambaşka bir şölene dönüşmüştü. Alan boyunca yerleştirilen binlerce mikro led ışık yanmaya başlamış, gökyüzündeki yıldızlarla yarışır bir şekilde ışıldamıştı. Etraftaki ağaçların dallarından sarkan

ampuller sarı bir ışık yayıp çevremizi aydınlatıyordu. Burada olan her şey fotoğrafçılar için kusursuz bir görüntü sunuyordu.

Basından sadece birkaç seçkin ismi davet ettiğimiz için konukları rahatsız etmeden gereken görüntüleri çekiyorlardı. Karun'un ayarladığı kameramanlar ve fotoğrafçılar düğünümüzle ilgili her detayı çekiyordu. Bu bizim en mutlu günümüz olduğundan her şeyi ölümsüzleştiriyorduk.

Hava karardığı için hafif bir esinti vardı. Defne ve Cesur'un hastalanmasını istemediğimiz için korumalarla onları eve göndermiştik. İkisi de bugün çok enerji tükettiklerinden eve gidince sabaha kadar deliksiz bir uyku çekeceklerini biliyordum. Evdeki çalışanlar bir geceliğine Defne'yle ilgilenebilirdi.

Her yöreden insan burada olduğundan Karun herkesin eğlenmesini istiyordu. Bu yüzden her yörenin şarkılarını bilen karma bir orkestra hazırlamıştı. Bir anda davullar çalıp zurna eşliğinde Kürtçe bir oyun havası duyulduğunda Karun'un bakışları Farah'ı buldu. Karun yanımda dururken doğuluların olduğu masaya laf atarak doğrudan Farah'a baktı. "Düğünümde Tozluların hanımağasını da pistte görecek miyiz?"

Eskiden olsa Karun'un bu meydan okuması karşısında Farah saklanacak yer arardı. Babası öldükten sonra birbirinden farklı insanla muhatap olmak zorunda kaldığından zamanla anksiyetesinden kurtulmuştu. Tüm konuklar ve bölge liderleri onun ne yapacağını görmek ister gibi Farah'a bakıyordu. Herkesin ona bakmasının diğer nedeniyse Farah'ın eski gelinimiz olmasıydı. Tüm bağlarını kopardığı bir ailenin düğününde oynar mıydı? Herkes bunu merak ediyordu.

Karun değil de başka biri bunu ondan isteseydi belki bunu yapmazdı ancak Karun'un ondaki hatırı büyüktü. Farah onu kırmadan kabul edip bakışlarını Karun'a kenetledi. "Kalenderler de bana eşlik edecekse neden olmasın." Bunları söylerken sadece Karun'a bakıyor ve o da ona meydan okuyarak bizi piste çağırıyordu.

Karun seve seve onunla piste çıkacaktı ancak son anda aklına gelen hınzırlıkla dudakları kıvrıldı. "Tabii ki Kalenderlerden biri Tozluların liderine eşlik edecek ve bu kişi de..." Başını çevirip içkisini yudumlayan Gurur'a baktı. "Kalenderlerin lideri olacak." Gurur içtiği içkiyi püskürterek çıkardığında neredeyse kahkaha atacaktım. Kocamdan çok iyi bir atak gelmişti.

Gurur elinin tersiyle dudaklarındaki içkiyi silip çatık kaşlarla Karun'a baktı, her an onu kurşuna dizebilirdi. Aynı hoşnutsuz ifade Farah'ın da yüzünde belirmişti. İkisi de birlikte oynamak istemiyordu ama Karun sinsice

sırıtıp, "Ne oldu?" diyerek alenen onları kışkırttı. "Yoksa birlikte oynayamayacak kadar çok mu nefret ediyorsunuz birbirinizden?"

"Basbayağı korkuyorlar." Duha yüksek sesle gülerek Karun'un oyununa ayak uydurdu. "Kalender Beyciğim herkes biz mi, çıkıp düşmanıyla orada oynasın." Boşandıktan sonra ikisinin birbirine düşman olması çok saçmaydı.

Karun ona hak verdiğini gösterircesine başını yavaşça salladı. "Kimse bizim gibi olamaz, Tunus."

"Siktiğim piçleri!" Gurur kısık bir sesle bu ikisine küfrederek piste doğru yürüdü. Herkesin onu görebileceği bir yerde durup Farah'a baktı, bir an önce bu saçmalığın son bulmasını istiyordu.

Şimdi tüm gözler Farah'a döndüğünden yerinde rahatsızca kıpırdandı. Belli ki Gurur onunla oynamayı kabul etmişken onu pistte tek başına bırakmayı kendine yakıştıramadı. Derin bir nefes alıp Gurur'a doğru yürüdüğünde Gurur yaşadığı şaşkınlığı gizleyemedi. Oraya çıkarken Farah'ın ona eşlik etmeyeceğinden çok emindi. Amacı buradaki herkese kimseden korkmadığını göstermekti, bu amaçla oraya çıkmıştı. Ancak Farah onu dumura uğratarak geri adım atmamıştı.

Sonuçta o da bir bölge lideriydi ve onun da her konuda kendini kanıtlaması gerekiyordu. Onları piste çıkaran şey halay çekeceklerini düşünmeleriydi çünkü çalan şarkı buna uygundu. Ancak bir anda müzik değişti ve reyhani çalmaya başladı. Reyhani iki âşığın oynayacağı türden bir danstı, bu yüzden ikisi kaskatı kesildi. Gurur'un sert bakışları anında Karun ve Duha'yı bulduğunda tuzağa düştüğünü geç anlamıştı. Karun ve Duha bir kez daha onları oyuna getirmenin keyfiyle sırıtıyordu.

Müzik çalmaya başlamışken ve en önemlisi tüm gözler onlara kenetlenmişken kaçmak için çok geçti. Gurur ve Farah bundan nefret etseler de karşı karşıya durup yerlerini aldılar. İkisi müziğin ritmiyle oynamaya başladıklarında hareketleri o kadar uyumluydu ki sanki birbirlerini tamamlıyorlardı.

Farah, Gurur'un açtığı kollarının arasına girecek kadar ona yaklaştığında Gurur'un değişen bakışlarını gördüm. Farah ona sırtını dönüp Gurur'un göğüs hizasında ağır bir ritimle oynadığında siyah saçları Gurur'un yüzüne savrulmuştu. Onun saçlarının kokusunu içine çekmek ister gibi Gurur'un gözleri bir anlığına kapanmıştı.

Farah ona bu hazzı çok uzun süre yaşatmadı. Tekrar Gurur'a dönüp arkaya doğru küçük adımlar atarak onunla arasına biraz mesafe koydu. Bunu yaparken kollarını hafifçe sallıyor, ellerini bileklerinden büküyor ve bir kuğu gibi salınıyordu. Reyhani belki de ilk kez bu kadar etkileyici görünüyordu,

Nihova

sanki onu anlamlı kılan ikisiydi. Farah bu oyunu çok iyi biliyor olmalı ki hareketlerinde nefes kesen bir zarafet vardı. Kalçalarının ritmi belirgindi ama abartılı değildi. Oynayışında bedenindeki baştan çıkarıcı sadeliği yansıtan bir tutku vardı.

Gurur gözlerini dahi kırpmadan onu izlerken bir adım geriye çekildi. Eski karısının önünde yavaşça eğilerek bir dizini yere vurduğunda etrafımızdaki kadınların dudaklarından bir iç çekiş kopmuştu. Gurur avucunu yere bastırdığında parmakları toprağa sürtündü. Farah'ın gözlerinin içine bakarak avucunu önce dudaklarına, sonra da alnına götürdüğünde Farah'ın yutkunduğunu gördüm.

Gurur o hareketiyle sanki onun bastığı toprağı bile kutsamıştı. Müziğin ahengiyle yavaşça ayağa kalktığında ikisi önce birbirine yaklaştı, sonra da uzaklaştılar. Bunu yaparken gözleri bir an olsun birbirinden kopmuyordu. İki liderin bu dansı hepimizi mest etmişti. Bir anda havai fişekler patladığında Gurur ve Farah'ın ihtiras dolu dansı farklı bir boyut kazandı. Gökyüzünde patlayan havai fişekler eşliğinde Reyhani oynarken ne denli büyüleyici göründüklerini anlatamazdım.

Danslarının sonuna geldiklerinde az önce birbirlerine aşkla bakan onlar değilmiş gibi Gurur ve Farah kendilerine çekidüzen verdi. İkisi de ışık hızıyla birbirinden uzaklaşıp kendi masalarına doğru yürüdü. Nereye kadar birbirlerinden kaçacaklarını çok merak ediyordum. Birbirlerini hâlâ severken ve bu kadar arzularken uzun süre aralarındaki çekime direneceklerini sanmıyordum.

Gecenin devamında da nabız hiç durmamıştı. Düğünümde neredeyse herkes oynamıştı. Hepimiz çok yorulduğumuzdan bir masanın etrafında bizimkilerle biraz dinleniyorduk. Elay kocasına yaslanarak başını Duha'nın sol göğsüne yasladığında Duha yine huylandı. Elay'ın başını tutup sağ göğsüne doğru kaydırınca Elay kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Daha nereye kadar bunu yapacaksın?"

Duha'nın yüz ifadesi sertleşti, bu konuda Elay'ı hiç affetmeyeceğini gizleyemiyordu. "Bunu eski kocanın kalbini bana vermeden önce düşünseydin."

"İki yıldır hep aynı tantana." Elay sinirlenerek onun omzuna sertçe vurdu. "O artık senin kalbin, kabullen bunu."

"Sen de az değilsin." Karun ikisinin tartışmasını izlerken sırıtarak Elay'a sataştı ama aslında söyledikleriyle Duha'yı kızdırıyordu. "Eski kocanın kalbini yenisine vererek ikisini tek bir bedende buluşturdun." Duha'nın bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilmiyormuş gibi davranıp güldü. "Serhat'ı özledikçe Tunus'a sarılıyorsun, değil mi?"

Sinirden Duha'nın çenesinde bir kas seğirdiğinde hiddetli bakışları Karun'a kenetlenmişti. "Dalağını siktiğim piçi, sen yardım etmeseydin Elay o kalbi nasıl alacaktı! Benden o üç yüz seksen üç günün intikamını aldığını bilmiyor muyum sanıyorsun!" Öfkeden yumruklarını sıkarken Karun'a beni gösterdi. "Bir yıl onun mezarının üzerinde yattın ama karın yanında şimdi." Elini kaldırıp göğsünü parçalamak ister gibi sol kalbinin üzerine bastırdı. "Bir yıl şöyle dursun, ben iki yıldır bu kalbi taşıyorum. Hangimizin intikamı daha ağır lan!"

Karun'un dudağının köşesi yana doğru büküldüğünde keyfine diyecek yoktu. "Hayatının kalanında da o kalpten kurtulamayacaksın." Ondan aldığı en yaratıcı intikama değinerek güldü. "Bunun bir üstüne çıkamazsın."

"Siktir git lan gözümün önünden!"

"Kendi düğünümde nereye gidiyorum? Sen siktir git."

"Abi siz nasıl bu hâle geldiniz?" Levent bu sorunun cevabını uzun zamandır merak ediyormuş gibi sırasıyla Karun ve Duha'ya bakıyordu. "Tüm bu düşmanlık nasıl başladı?"

Çiçek masaya biraz yaklaşarak gözlerini kırpıştırdı. "Ben de bunu çok merak ediyorum." Aslında bu başından beri hepimizin çok merak ettiği bir konuydu. Onları tanıdığımdan beri düşmanlardı ama bu düşmanlığın nasıl başladığını hiç bilmiyorduk.

Gece serinleştiği için Çağıl ceketini çıkarıp Çiçek'in omuzlarının üzerine atarken güldü. "Yıllardır birbirleriyle kapıştıklarına göre bunun altında çok önemli bir sebep olmalı."

"Bu piçle bir sorunum yoktu." Karun bileğindeki pahalı saati gösterirken çok sakindi. "Ta ki taktığım saatin aynısını takana kadar." Anlamadım?

Hepimiz şaşkınca birbirimize bakarken yüzümüzde küfür gibi bir ifade vardı. Tüm bu düşmanlığın sebebi bir saat olamazdı, değil mi? "Doğru mu anladım?" Elay şaşkın bir suratla ona Duha'yı gösterdi. "Saatinin aynısını taktığı için mi aranızda bir düşmanlık başladı?"

Karun surat ifademizi görünce gülmemeye çalışarak başını salladı. "Saatlerim konusunda çok hassasım, hepsi bana özel üretiliyor. Bir benzerini başkasında görmek beni sinirlendirir." Ne yani, yılları deviren tüm bu düşmanlık bir saat yüzünden mi çıkmıştı? Daha büyük bir şey beklemiştim!

Duha bile tek bir saatle Karun'un düşmanlığını kazanmanın saçmalığıyla Karun'a kızgın gözlerle bakıyordu. "Ertesi gün kol düğmelerimin aynısını takan kimdi?"

"Arabamın aynısını altına çeken ben değildim."

Nihova

Duha'nın gözü seğirirken sıktığı dişlerinin arasından küfreder gibi konuştu. "Almak istediğim o ihaleye bilerek katıldın!"

Karun elindeki kadehi kırmak ister gibi sıkarken delici bakışları Duha'nın üzerindeydi. "Ulan arada kitap okuduğum kütüphaneyi satın aldın! Karşıma geçmiş ne sikimden bahsediyorsun?"

Duha inanamayan gözlerle ona bakıyordu. "Jetim var diye uçak aldığını inkâr mı edeceksin?"

Karun gülerek, "İhtiyaçtan, seninle bir ilgisi yoktu," diyerek onu daha çok kızdırdı. "Uçağım var diye koskoca havaalanı yaptırdığını inkâr mı edeceksin?"

Duha onu taklit ederek alayla, "İhtiyaçtan," dedi. "Yunanistan'da madenlerim var diye adayı satın aldın lan."

"En azından okyanusu satın almaya kalkışmadım piç!"

Elay gözlerini belerterek Duha'ya döndü. "Okyanusun mu var?"

"Karun!" diye cırladım hemen. "Onların bir okyanusu varsa umarım bizim de bir tane vardır?" diye sorduğumda Karun kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Onların bir okyanusu yok, nefesim."

Duha, tek başarısızlığı buymuş gibi keyifsiz bir sesle konuştu. "Eğer satsalardı bu piçe inat alacaktım ama satmıyorlarmış." Aklına gelenlerle güldü. "Bunun yerine onun siktiğim saaderini üreten şirketi satın almıştım."

Karun kaşlarını çatarak tam bir şey söyleyecekti ki, "Allah aşkına sus," diye homurdandım. "Sen de kesin karşılık olarak onu kızdıracak bir şey almışsındır. Böyle yapa yapa her şeyiniz karşı karşıya. Tüm bunların bir saat yüzünden başladığına inanamıyorum." Yıllara dayanan bir düşmanlığın altındaki sebep nasıl bir saat olabilirdi? Küfür gibi bir olaydı bu.

Çiçek yaşadığı hayal kırıklığını saklayamadı. "Sizi birbirine düşman eden şeyin küçük bir saat olmasını hiç beklemiyordum. Gençliğinizde aynı kadına âşık olduğunuzu falan düşünmüştüm."

Çağıl kendini tutamayıp yüksek sesle güldü. "Aslında bunu da yaptılar." İkisinin Rengin'le bir ilişki yaşadığını nasıl unutabilirdik ki?

Bir süre sonra kendi aramızda konuşmayı bırakıp biraz da konuklarımızla ilgilendik. Hepsi yeraltının hatırı sayılan insanları olduğu için ilgi ve alakayı hak ediyorlardı. Karun gibi yeraltında isim kazanan birinin düğününde her şey kusursuz olmalıydı. Konuklarımızın konforunu sağlamak başlıca uğraşlarımızdan biri olduğundan buradaki her şey onların rahatına göre organize edilmişti.

Nirvana

Bir süre sonra müzik sesi bir anda kesildiğinde Karun'un neden bana baktığını anlamamıştım ama ifadesi değişmişti. Herkesin bakışları eşliğinde ağır adımlarla bana doğru yürüyünce nabzım hızlandı. Beni oraya çıkarmayı düşünmüyordu, değil mi? Bu adamdaki nasıl bir enerjiyse bugün iki dakika kıçının üzerine oturmamıştı. Yahu hiç mi yorulmamıştı? Karun karşımda durup bana elini uzattığında hınzır bakan gözlerinde açık bir meydan okuma vardı.

Beni neyin beklediğini bilmiyordum ama meydan okumasına kayıtsız kalmadım. Elimi onun avucuna bıraktığımda sadece onun duyacağı bir fısıltıyla konuştum. "Kurtlarını dökmek için hep bugünümü bekledin be adam?" Sızlanmama karşı gülerek beni piste yürüttü.

"Kendi düğünümde bir köşede oturup somurtacak değilim herhâlde. Sonuçta bir defa evleniyoruz."

"Tatlım biz zenginiz, canımız istediği her an kendimize şatafatlı bir düğün yapabiliriz," dediğimde sesli gülerek avucundaki elimi hafifçe sıktı.

"Evliliği özel kılan şey sadece bir kez olması."

"Yalnız ben ikinci kez evleniyorum."

"Bige, şunu hatırlatıp canımı sıkma benim. Ayrıca ilk evliliğinde başka bir adamla nikâh masasına oturmuş olabilirsin ama yine benimle evlenmiştin."

"Haklısın, o zaman biz ikinci kez evleniyoruz."

"Ama ilk kez düğün yapıyoruz."

"Karun, ben artık işin gerdek kısmına geçmek istiyorum. Umarım tüm enerjini burada harcamazsın," dediğimde bir an kahkaha atacak sandım. Dudakları yana doğru bükülmek için onu zorlarken bakışlarında hınzırlık akıyordu.

"Yalnız kaldığımızda enerjimden eksilen bir şey olmadığını bizzat göreceksin." Bu konuda hiç şüphem yoktu.

Pistin etrafında yanan kandiller ortaya mistik bir görüntü çıkarırken Karun'la karşı karşıya durduk. Dans mı edecektik yoksa başka bir oyun mu oynayacaktık, henüz bilmiyordum. Bir an her şey sustu, hemen ardından zurna sesleri yükseldi. Ağır, uğultulu ve gururlu ritimlerle zeybek çaldılar. Olamaz, zeybek mi oynayacaktım? Yalnız kaldığımız ilk anda Karun'u parçalayacaktım.

Zeybek oynamasını biliyordum ama herkesin gözleri üzerimizdeyken Karun kadar iyi oynayabilir miydim, bilmiyordum. Müzik ağır ağır akmaya başladığında Karun ilk adımı attı. Ayağını yere bastığı an yerdeki toprak bile sanki bir an ciddileşmişti. Karun dizlerini hafifçe kırmıştı ama gövdesi bir çınar gibi dimdikti. Kollarını iki yana açtığında ne kadar heybetli göründüğünün farkında değildi. Bugün ona tekrar ve tekrar âşık olmuştum.

Gelinliğimin ince etekleri rüzgârda hafifçe dalgalandığında zeybeğin ritmi tüm bedenimi esir aldı. Bu sadece bir dans değildi, iki âşık yüreğin birbiriyle mühürlenmesiydi. Karun bir tek bana bakıyordu, yalnızca bana. Her adımında biraz yaklaşıyor, sonra ağır hareketlerle geri çekiliyordu. Zeybeğin meydan okuyan adımlarıyla beni çağırıyordu.

Omuzlarımı geriye alıp başımı dik tuttum. İlk adımımı hiç acele etmeden yavaşça attım. Zeybek ağır oynanan bir oyundu. Dizlerimi hafifçe büktüğümde gelinliğimin etekleri yeri süpürmüştü. Gövdemi dik tutarak kollarımı ağır ağır iki yana açtığımda müziğin ritmiyle hareket ediyordum. Parmaklarımın duruşu gevşek ancak kararlıydı. Bedenimin dengesini koruduğum için artık gelinliğimin ağırlığını hissetmiyordum.

Başımı kaldırdığımda Karun'la göz göze geldim. Onun mavilerinde ihtiyacım olan cesaret ve güveni bulmanın rahatlığıyla ona doğru bir adım attım. Her adımımla dizlerimi hafifçe büküyor, sonra yeniden doğruluyordum. Karun'un göz hapsindeyken yavaş ve kontrollü bir şekilde döndüm. Gelinliğimin tülü havayı yalayıp geçtiğinde başımı bir an eğdim ama sonra daha dik bir şekilde kaldırdım.

Bu sadece bir zarafet gösterisi değildi, aynı zamanda kocamla uyum içinde hareket etmekti. Ayağımı sertçe yere vurduğumda sanki toprak bana cevap veriyordu. Kollarımı biraz daha yukarı kaldırdığımda parmaklarımın duruşu şimdi biraz gergindi. Karun bana yaklaştığında geriye çekilmedim. Ben de ona doğru bir adım attığımda dizlerim çöktü, gövdem öne büküldü ama daha sonra yavaşça doğruldum.

Zurnanın sesi yükseldiğinde nefes alışlarımız hızlanmıştı ama kontrol bizdeydi. Karun karşımda yere çöktü, bir dizini yere vurduğunda tüm bedenim titremişti. Kollarımı indirmeden sadece onu izliyordum. Başını hafifçe eğdiğinde bakışları bana kidenmişti. Ritme uyarak yavaşça ayağa kalktığında mavi gözleri koyulaşmıştı.

Alnında biriken terler şakaklarından süzülüyordu ancak bunu hiç umursamıyordu. Kollarını yeniden açtığında onun kol mesafesinde yavaşça kendi etrafımda döndüm. Daha sonra müziğin ritmiyle biraz geriye çekildiğimde Karun'un bakışlarındaki o gururlu ifadeyi yakalamıştım. Onunla ilk kez zeybek oynarken beklediğinden daha iyi bir iş çıkarıyor olmalıydım.

Karun'la zeybek oynamak benim için geceyi en anlamlı kılan şeylerden biri olmuştu. Müzik durduğunda pisti diğer konuklara bırakıp biraz dinlenmek için masamıza geçtik. Bu gece hiç bitmesin istiyordum. Daha önce bu kadar çok eğlendiğim bir gün olmamıştı.

Gündüz başlayan düğünümüz gece geç saatlere kadar sürmüştü. Hayatımın en tatlı yorgunluğu olduğunu söyleyebilirdim. Saat üç gibi herkes yavaş yavaş dağılmaya başladığında Karun'la eve gitmemiştik. Evi arayıp Defne'nin çoktan uyuduğunu, herhangi bir sorun olmadığını öğrenince Karun'la geceyi dışarıda geçirmeye karar vermiştik. Sabah eve uğrayıp kızımızı ve bavullarımızı alıp balayına gidecektik ama bu gece buradaydık.

Düğünümüzün yapıldığı alandan ayrılmamıştık. Bu gece baş başa kalmak istediğimiz için korumaları bile göndermiştik. Düğünü yaptığımız alanı arkamızda bırakarak buradaki en yüksek uçurumun tepesine çıkmıştık. Bu geceyi kocamla yıldızların altında geçirmek istediğimden Karun'u buna ikna eden bendim.

Yere bir battaniye sermiştik, yanımıza aldığımız sepetin içinde de birkaç atıştırmalık ve içecek bir şeyler vardı. Etrafımıza da birkaç kandil koymuştuk. Karun'la içkimizi yudumlayıp gecenin sessizliğinde yan yana oturmak çok keyifliydi. "İlk tanıştığımız zamanı düşünüyorum," dediğinde yumuşak bakışlarında geçmişe açılan bir kapı vardı.

Ne şartlarda karşılaştığımızı hatırlayınca güldüm. "Eminim seni tuzağa düşürmek için düşmanlarınla iş birliği yapan biri olduğumu düşünmüşsündür."

Dudakları kıvrıldığında bunu inkâr etmeyerek başını salladı. "Kurtulmam gereken bir baş belası olduğunu düşünmüştüm." Bir an sustuğunda tıpkı bakışları gibi sesi de değişti. "Kaçtığım her şeydin." Elimi tuttuğunda teninin sıcaklığını sadece elimde değil, aynı zamanda yüreğimin en derinlerinde hissediyordum. "Tuzak sandığım şey meğerse hayatımın kadınını bana getiren bir araçmış."

Söylediklerinin rahatlığıyla omuzlarım gevşediğinde yerinden kayarak bana biraz yaklaştı. "Sen beni her anlamda darmadağın eden bir kadınsın, Saka." Sitem eder gibi başlayan sözcüklerin devamında, "Ama..." diye ekledi. "Sonra bana içinde yaşayabileceğim gerçek bir dünya verdin." Ve o gerçeklik bizdik.

Karun kadehinde kalan tüm içkiyi içip boş kadehi bir kenara bıraktı. Boynundaki kravatı çekiştirerek çıkarırken arzu dolu bakışları bedenimin kıvrımlarında geziniyordu. "Ciddi misin sen?" diye sorarken afallamıştım. "Kolumu kaldıracak hâlim kalmadı, derhâl aklından geçenleri imha et."

Kravatını bir kenara atarken sadece bakışlarıyla beni soyuyordu. "Aklımdan neler geçtiğini bizzat öğrenmek üzeresin."

Bir kaçış yolu arayarak etrafıma baktım ama bu dağın başında bizden başka kimse yoktu. Yorgunluktan hiç hâlim kalmamıştı, daha sonra da sevişebilirdik. "Hava serin, bence artık dönelim."

"Hiç üşümüyorum." Karun gittikçe koyulaşan gözlerle bedenimi süzerken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Seni de ısıtabilirim."

Tam itiraz edecektim ki gömleğinin önünü açınca yutkundum. Onun o sıkı ve sert kaslarına karşı koymak mümkün değildi. Daha şimdiden parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Karun ayağa kalkarak elimi tutup beni de kaldırdı. Başparmağıyla elimin üstünü okşarken başını omzuna doğru eğdi ve üzerimdeki gelinliği gelişigüzel süzdü.

"Tüm gün bu gelinliği taşımak seni yormuş olmalı, Bige Efil Saka Kalender." Nihayet soyadını adımın yanına eklemenin hazzıyla omuzlarımı tutup beni yavaşça çevirdi. Artık ona sırtım dönüktü. "Karımı bu ağır şeyden kurtarmak bir koca olarak vazifem." Gelinliği çıkarmak istemesinin tek nedeni yükümü hafifletmek değildi.

Ellerini sırtımın arkasında hissettiğimde hiç kıpırdamadım. Fermuarı aşağıya doğru çekerek gelinliğin arkasını açtı. Elleri omuzlarımın iki yanında durdu ve gelinliğin yakasını tutup omuzlarımdan aşağıya düşürdü. Gelinliğim üzerimden sıyrılarak ayaklarımın önüne düştüğünde mini, ipek bir kombinezonla kalmıştım.

Karun kollarını belime dolayıp arkadan bana sarıldığında istemsizce kollarının arasında titredim. Çenesini omzuma yaslayınca ılık nefesini çıplak tenimde hissettim. "Bugün o karşı konulmazdın ki tüm gün bu gelinlikten kurtulmanın hayalini kurdum." Çenesini çıplak omzuma sürterek hafif boğuk bir sesle fısıldadı. "Bu gece kurtuluşun yok." Kurtulmak isteyen de yoktu.

Karun başını hafifçe eğerek boynuma küçük öpücükler kondurmaya başladığında elleri belimi sıkıca tutuyordu. Her an kaçacakmışım gibi belimi bırakmayı düşünmüyordu. "Konu sen olunca çok doyumsuzum ya da teninin kendine has bir büyüsü var." Sıcak dudakları ılık nefesiyle birleştiğinde öptüğü yerler kor gibi yanıyordu.

Başımı yan tarafa eğerek boynumda ona daha çok alan açtım, durmasını istemiyordum. Boynuma kondurduğu küçük öpücükler bile beni etkiliyordu. Belimdeki elleri yavaşça kayarak karnımın üzerinde durdu. Bir eli kombinezonun ipek kumaşına sürtünerek yukarı tırmandığında nefes alışlarım hızlandı.

Öpücüklerini eşitlemek için yüzünü boynumun diğer tarafına gömdüğünde sırtım onun kaslı göğsüne yaslıydı. Boynumun sol tarafına yaptığı gibi yine hafifçe ısırarak öpünce inledim. Yukarı tırmanan eli göğsüme ulaşmıştı. Parmakları göğsümün tomurcuğunun üzerinde gezinince alt dudağımı dişledim. Başımı iyice arkaya atarak ona biraz daha yaslandım.

Parmakları kışkırtıcı bir yavaşlıkla göğsümün tomurcuğunda gezindi, daha sonra iki parmağının arasına alıp hafifçe sıkınca inleyerek kollarının arasında titredim. İri eli göğsümü kavrayıp bazen okşuyordu bazense sıkarak beni kıvrandırıyordu. Karnımda duran diğer eli aşağıya kayıp kombinezonun altına sızdığında beklentim artmıştı. Bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

Karun'un parmakları bacağıma sürtünüp iç çamaşırımı kavradı ve aşağıya çekti. Hiç zorlanmadan çamaşırımı kalçamdan sıyırıp tıpkı gelinliğim gibi onu da bacaklarımdan aşağıya düşürmüştü. Elini kadınlığımın üzerinde hissettiğimde içim ürpermişti. Dudakları boynumda kendi izini bırakırken parmakları bir yılan gibi kıvrılarak beni çıldırtmaya başlamıştı.

Yukarıdaki eli de hiç rahat durmuyordu, göğüslerimde gezinip onları sıkıp okşayarak soluğumu kesiyordu. Aşağıdaki eliyse beni kavrıyor ve sınırlarımı zorluyordu. Dişlerini boynuma biraz sert geçirince aralık dudaklarımdan çıkan iniltiler arttı. Nefes alışlarım düzensizleştiği esnada parmaklarından birini içime itti.

Bunu yapmasıyla sırtım yay gibi bükülerek onun çıplak göğüs kafesine sürtünmüştü. Vücudum onun en küçük dokunuşuna tepki verdiğinden beni kışkırtmak için fazladan bir şey yapmasına gerek yoktu. İkinci parmağı da içimdeki yerini alınca alt dudağımı dişleyerek bacaklarımın arasındaki baskıya direndim.

Karun duracak gibi değildi. Parmakları içimde belli bir ritim tutturmaya başlayınca tüm bedenim karıncalandı. Eğer biraz daha parmaklarını içime koyup çıkarırsa orgazm olabilirdim. Seks konusunda ondan daha zayıftım. "Biraz ağırdan al." Güçlükle konuşup ona döndüğümde fazla sabırsız olduğu için ikinci kez konuşmama izin vermedi. Dudaklarımı örten dudaklarıyla ona teslim olmam uzun sürmemişti.

Öpüşü derin, yoğun ama yavaş değildi. Hoyratça bir duyguyla dudaklarımı talan ederken parmaklarım onun göğüs kafesini keşfe çıkmıştı. Sevdiğim adamın güçlü kollarının arasında kaybolmuş durumdaydım. Onun sıcaklığı serin havanın esintisinden beni koruyordu. Teni sıcacıktı, kalbiyse benimkinden bile daha hızlı atıyordu.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken iri elleri neredeyse vücudumun her yerindeydi. İçimde büyüyen tutkunun beni esir almasına izin vererek ellerimi pantolonunun kemerine kaydırdım. Tenim onun tenini ranıyordu ve onun bağımlısıydı. Bu yüzden pantolonunun kemerini çözüp fermuarını açarken beni neyin beklediğini iyi biliyordum. Belki de bunun sabırsızlığını yaşıyordum.

Karun yavaşça beni yere eğerken dudaklarımız birbirinden ayrılmamıştı. Sırtım yerdeki yumuşak battaniyeye değdiğinde üzerimdeki yerini alması uzun sürmemişti. Diziyle bacağımı hafifçe aralayarak iyice bacaklarımın arasına yerleşti. Dudakları sadece kısa bir anlığına dudaklarımdan ayrıldığında sıkıca omuzlarını tuttuğumun farkında değildim.

Aldığımız hızlı soluklar birbirine karıştığında dudakları hâlâ çok yakınımdaydı. Gözlerimde ihtiyacı olan her şeyi buluyormuş gibi beni izlerken boğuk bir sesle, "Saka..." diye mırıldandı. Her nefesle içinde adı konmamış ama gittikçe büyüyen bir duyguyla beni izliyordu. "Seni çok seviyorum." Bu bir adamın ruhuna kadar teslim olmasıydı.

Kollarımı boynuna dolayıp ona gülümsediğimde sanki gökyüzündeki tüm yıldızlar birbirimize ait olduğumuza tanıklık ediyordu. "Ben de seni çok seviyorum, Sann." Dudaklarımdan çıkan sözcükler gecenin sessizliğine karıştığında daha fazla dayanamayıp beni tekrar öpmüştü.

Sadece saniyeler içinde onu içimde hissettiğimde sırtım bükülerek ona daha sıkı tutundum. Terleyen bedenlerimiz uyum içinde hareket ediyordu ve benimle her bütünleştiğinde iniltilerim duyduğu tek ses oluyordu. Bu gecenin tamamı kelimelerden çok hislerden oluşuyordu. Çocukluğumu katleden tüm düşmanlarımı paramparça ettiğim bu uçurumun kıyısında, kocamla sabaha kadar sevişmiştim.

Düğün gecemizi bir uçurum kıyısında Karun'la en ateşli şekilde geçirdikten sonra güneşin doğuşunu birlikte izlemiştik. Onun kollarında yeni bir güne başlamaktan daha güzel bir şey yoktu. Öğle saatlerinde uçuşumuz vardı, hazırlanmak için çok zamanımız kalmamıştı. Bir duş alıp üzerimizi değiştirmek üzere eve geldiğimizde saat daha sabahın sekiziydi.

Araba malikânenin bahçesinde durduğunda daha yeni arabadan inmiştik ki evden çıkan Defne'yi gördük. Üzerindeki pijamaları buruşmuştu, kahve saçlarıysa darmadağındı. Uykulu gözlerini ovuşturarak çıplak ayaklarla paytak paytak yürürken kocaman yastığını arkasından sürüklüyordu. Gittiği her yere peşinden yastığını da götürmeye alışkındı.

Bu saatte neden uyanmıştı, bilmiyordum ama uyanıp ağlayınca bu sefer anne ve babası odasına gitmemişti. Ne zaman ağlasa bebek telsizinden sesini duyup hemen yanına giderdik. Bu sefer bizi odasında bulamayınca büyük ihtimalle evde olmadığımızı anlamış ve yastığını alıp dışarı çıkmıştı. Neyse ki ağlamıyordu ama terliydi ve ayaklarında çorap bile yoktu.

Yastığını arkasından sürükleyerek nereye gittiğini bilmiyordum, bence o da bilmiyordu. Uyku sersemliğiyle hareket ettiği çok açıktı. Minicik eliyle gözlerini ovuşturup sarsakça yürürken beni görünce durdu. Babasından miras aldığı mavi gözleri hafifçe aralandığında dudaklarını sarkıttı, ağlamaklı bir sesle, "Anni," deyince güldüm. Baba derken hiç harf hatası yapmazdı ama bana gelince arada anni derdi.

Gerçi bu da bir şeydi. Birkaç kelimelik kısa cümleler kuruyor, derdini bir şekilde anlatıyordu. Her aile kendi çocuğunun dilinden anladığı için Defne'nin ne demek istediğini hep anlıyorduk.

O kadar sevimli ve komik görünüyordu ki ona doğru yürürken gülümsüyordum. "Bir gece evde yoktum ve sen yastığını alıp evi mi terk ediyorsun?" Yanına gidip onu kucağıma aldığımda bile kocaman yastığını bırakmamıştı. Anlaşılan bu yastık da bizimle balayına geliyordu.

Henüz tam ayılmadığı için Defne kollarımın arasına girince esneyerek başını göğsüme yasladı. "Çok mu uykun var?" Başımı eğip yumuşak saçlarına küçük bir öpücük kondurdum. "Bavullarımızı toplayana kadar biraz uyuyabilirsin."

Defne'yi odasına bırakmak yerine kendimle birlikte çatı katına çıkarmıştım. Çok terlediği için önce bezini, sonra da üstünü değiştirdim. Onu babasıyla odada bıraktıktan sonra aşağıya inip mamasını hazırlamıştım. Biberonu Karun'a verip banyoya girdim. Karun yatakta onun yanına uzanıp Defne'nin karnını doyuruyordu. O Defne'yi uyutana kadar ben de banyo yapabilirdim.

Banyodan çıktığımda sadece Defne değil, Karun'un da uyuduğunu gördüm. Defne babasının üzerine çıkıp kollarını ve bacaklarını ona sarmıştı. Başını Karun'un göğsüne yaslamış, dudakları hafif aralıklı bir şekilde uyuyordu. Anne ve babasının kokusuyla uyumak en sevdiği şeydi. Karun'un bir eli onun sırtındaydı. Başını hafifçe Defne'nin saçlarına doğru eğip huzurlu bir uykuya dalmıştı. Ne kadar güzel göründüklerinin farkında bile değillerdi.

Defne'yi doğurana kadar kız çocuklarının babalarına âşık olduğunu hiç bilmiyordum. Kendi babamla hiçbir zaman bu kadar yakın olmadığım için onların arasındaki bağ kalbimi ısıtıyordu. Defne babasına tapan bir çocuktu,

ilk kelimesi bile baba olmuştu. İkisinin bu kadar iyi anlaşması çok hoşuma gidiyordu.

Karun ve Defne'yi uyandırmak istemediğim için odada fazla durmadım. Onlar uyandıktan sonra bavulları toplayacaktım. Karun'un özel jetlerinden biriyle seyahat edeceğimiz için uçağı kaçırmak gibi bir endişem yoktu. Aşağıya indiğimde evdeki çalışanların uyandığını gördüm. Mutfağa girdiğimde kimse beni burada gördüğüne şaşırmadı çünkü artık çok sık mutfağa girip yemek yapıyordum.

Defne henüz çok küçük olduğundan eskisi gibi her günümü dışarıda geçirmiyor veya sinirlendikçe evden kaçıp gitmiyordum. Kızımla zaman geçirmek en sevdiğim etkinlikti. Sabahları erken uyanan biri olduğumdan çoğu zaman mutfağa girip kahvaltıya yardım ediyordum. Bazense akşam yemeklerini ben yapıyordum. Karun benim yaptığım yemekleri yemeyi çok seviyordu.

Bir seferinde İtalya'dayken şakayla karışık annesi gibi benim de ona hiç yemek yapmadığımı söylemişti. O lafı içime çok dokunmuştu çünkü bu bir sitem değildi, hiç tatmadığı bir duyguya olan özlemiydi. Annesinin onu mahrum bıraktığı her şeyi ona vermek istiyordum. Bu yüzden zaman buldukça mutfağa girer ve onun için yemek yapardım.

Mutfaktaki kızlarla kahvaltıyı hazırlamamız çok vaktimizi almamıştı. Kısa sürede tüm ev halkı sırasıyla uyanıp masadaki yerini almıştı. Defne hâlâ uyuduğundan Karun aşağıya tek başına inmişti. Dün düğün geç saatlere kadar sürdüğünden herkes akşamdan kalmaydı ve sık sık esniyordu. Levent ve büyükbabamsa neredeyse masada uyuyacaktı.

"Levent yüzünü yıkamadın mı, neredeyse çayın üzerine düşeceksin." Çiçek ona seslendiğinde Levent uykulu gözlerini açmak için kendini zorladı.

"Yenge gece hiç uyumadım, gözünü seveyim bir sal beni."

Çiçek onun tabağına baktığında henüz tek lokma almadığını gördü. "Karnını doyurduktan sonra akşama kadar uyuyabilirsin."

"Çiçek ben de daha hiçbir şey yemedim, farkında mısın?" Çağıl kıskançlık yaparak yanında oturan kıza sataştı. "Şu piçle ilgilendiğin kadar kocanla ilgilenmiyorsun."

Çiçek onun tabağına baktığında Çağıl'ın tabağındaki her şeyi silip süpürdüğünü gördü. Gülmemeye çalışarak kocasının tabağına birkaç dilim börek koydu. "Senden daha iştahlı birini görmedim," demişti ki hepimizin gözleri anında Gurur'u buldu.

Çiçek'in bile inkâr edemeyeceği bir şey varsa o da kimsenin Gurur kadar iştahlı olmadığıydı. Kavurmayı tavasıyla birlikte önüne koymuş, tek başına

yiyordu. Masaya oturalı daha on dakika olmamıştı ama daha şimdiden yarısından fazlasını yemişti. Sinirli bakışlarım ona kenetlendiğinde Çiçek yaklaşan felaketi anlayıp hafifçe öksürerek Gurur'un dikkatini çekmeye çalıştı.

Gurur yemek yerken dışarıdaki dünyayla tüm bağlantısını kopardığı için Çiçek'in uyarılarını fark etmedi. Levent kısık bir sesle ona doğru eğilip, "Amca," diye seslendi. "O Bige yengenin yemeğiydi."

Doğumdan sonra etlere duyduğum yoğun aşkım depreştiği için eskisi gibi masamda mutlaka et olurdu. Gurur dün düğünde yaşananların hırsını kavurmadan çıkarmak ister gibi onu bana vermedi. Farah'la olan her şey çok sinirlerini bozuyordu. Çağıl gülmemeye çalışarak Çiçek ve Levent'i durdurdu. "Rahat bırakın onu."

Çayımdan bir yudum alıp bakışlarımı Çiçek'e çıkardım. "Biz dönene kadar arada odamdaki menekşeleri sular mısın?" Balayındayken menekşelerimin solmasını istemiyordum.

Çiçek tebessüm ederek başını salladı. "Ben hallederim, abla."

"Yine ev işlerine koşturup kendini yorma." Çiçek eski alışkanlıklarını bir türlü bırakamadığından iki dakika yerinde durmuyordu. Artık bu evin hizmetçisi değil, geliniydi. Ev işlerini çalışanlara bırakıp kocası ve karnındaki bebekle ilgilenmeliydi. Karun onu uyardıktan sonra, "Yeğenim nasıl?" diye sordu.

Çiçek istemsizce karnına dokunurken tebessüm etmeden duramıyordu. "Rutin kontroller için bugün Çağıl'la hastaneye gideceğiz ama bebeğim iyi."

"Bebeğin değil, bebeğimiz." Çağıl onun tabağını masadaki her şeyle doldururken homurdanmakla meşguldü. "Onu tek başına yapmadın." Karun ve Gurur'un yanında böyle bir şey söylemesi bile Çiçek'i utandırmıştı. Onun kızaran yanaklarını görmek Çağıl'ı güldürdü. İşi gücü karısını utandırmaktı.

Kahvaltıdan sonra Defne uyanmıştı. Ona biraz meyveli yoğurt yedirdikten sonra Karun onu alıp bahçeye çıkarmıştı. Bavulları toplarken Defne'nin ayağının altında dolaşmasını istememişti. Bir haftalık tatilimizde bize gereken her şeyi bavullara koymuştum. Karun bavulunu kendi hazırladığı için onun sadece bir bavulu vardı. Defne'ye de bir bavul hazırlamıştım ama benim eşyalarım üç bavula zor sığmıştı. Bir haftalık tatil için bence azdı bile.

Çantamı ve ceketimi alıp aşağıya indim. Furkan ve Nedim yukarı çıkıp bavulları aşağıya taşıyordu. Dışarı çıktığımda gördüğüm manzarayla bir an hiç kıpırdayamadım. Karun ablasının defne ağacına yaslanmış, onun gölgesi altında oturuyordu. Gözlerini bir an olsun kızımızdan ayırmadan onu izliyordu. Defne de babasının yanındaydı ve yerdeki oyuncaklarıyla oynuyordu.

Belki de ilk kez iki Defne aynı karede buluşmuştu. Karun'un yaslandığı o ağaç, ablasının ruhuyla bütünleşen defne ağacıydı. Bazı günler uzun uzun izlediği, bakarken maziye sürüklendiği o defne ağacının altında oturuyordu. Yanındaysa kızı olan Defne vardı. Karun'un yüzüne bakınca belki de ilk kez onu bu kadar huzurlu görmüştüm. Geçmişin azabından sıyrılıp yeni başlangıçlara kucak açan bir adamın mutlu yüz ifadesine sahipti.

Üstelik hava biraz serindi ama Karun'un üzerinde ceketi yoktu. Üşüyormuş gibi de görünmüyordu. Etrafında emekleyerek oynayan o çocuk, babasının hayatına baharı getirmişti.

Korumalar bavulları arabaların bagajına taşıyınca Karun, Defne'yi kucağına alarak ayağa kalktı. Yanıma geldiğinde artık yola çıkma zamanımız geldiği için bana arabasını gösterdi. "Hazırsan gidelim.

Tebessüm ederek başımı salladım. "Gidelim."

Defne'yi kucağında taşıyarak arabasına doğru yürüdüğünde hemen arkalarından onları takip ediyordum. Karun'un kollarında neşeli sesler çıkaran Defne'nin dudaklarında, henüz yaşanmamış yarınların bütün umutları nefes alıyordu. Birkaç adım geriden onları izlerken geldiğimiz son noktaya hâlâ inanamıyordum.

Bir zamanlar birbirinden kaçan iki insandık ama şimdi aynı hayata kök salmıştık. Tüm o imkânsızlıkların içinde filizlenen bir aşkın yuvaya dönüşmesi hiç kolay olmamıştı ama bir şekilde bunu başarmıştık. Artık Karun'un kolları benim yuvam, omuzlarıysa bir çocuğun başını korkusuzca yasladığı güvenli bir sığınağa dönüşmüştü.

Geç de olsa anladım ki mutluluk, çoğu zaman güneşli günlerde değil; gecenin karanlığında, bir adamın, "*Yalnız değilsin,*" diyen fısıltısında ve bir kadının kalbindeki huzurda gizliydi.

Biz *Saka ve Sanrı*'ydık.

Ne Saka bilirdi Sanrı'nın olmadığı bir gökyüzünde uçmayı.

Ne de Sanrı bilirdi Saka'nın olmadığı bir hayatı yaşamayı.

SON

Nihova

TEŞEKKÜRLER

Bir gazetenin arka sayfasında yazanları okuyana kadar böyle bir kurgu yazacağımı ben bile bilmiyordum. Başka birinin kimliğiyle evlenen bir adamın haberini okuduğumda kısa bir an duraksadığımı hatırlıyorum. Aynı satırları tekrar ve tekrar okurken *Saka ve Sanrı*'nın zihnimde hayat bulduğunu hissettim. Küçük bir haberden esinlendiğim bu kurgunun bana ne kadar çok şey katacağını hayal bile edemezdim. Bu yolculuk benim için tam dört kitap sürdü ancak her kitapla *Saka ve Sanrı* evrenindeki karakterlere sanki biraz daha bağlandım. Karun'la geçmiş hatalarımdan ders almayı, Bige'yle duyguları en uç noktada yaşamayı, Duha'yla sevdiklerime daha çok değer vermeyi, Elay'la mucizelerin hep var olacağını ve Kadem'le kendimi olduğum gibi sevmeyi öğrendim. Tek tek sayamayacağım ama kitaptaki her karakterin bana birçok şey kattığını söylemeliyim.

Bu sözlerimse başlarda editörüm olan ama her kitapla benim için yakın bir arkadaşa dönüşen Zeynep Karadeniz'e... Seninle tanıştıktan sonra kitaplarımın edisyon süreci benim için daha keyifli geçmeye başladı. İtiraf etmeliyim, detaylara olan takıntın çoğu zaman bana bir dedektif olman gerektiğini düşündürtmüştür ama bu sende en sevdiğim özelliklerden biri. Yazdıklarımı kendi eserlerinmiş gibi sahiplenmen, birlikte çalıştığımız her kitabı en iyi hâline getirmeye çalışman ve en önemlisi motivasyonum düştüğünde bile benden hiç vazgeçmemeni çok seviyorum. Serinin final kitaplarını yazmak beni hep zorlamıştır ancak sen hiçbir zaman benden ümidini kesmiyorsun. Benim bile kendimden vazgeçtiğim anlarda sen hep bir şekilde beni toparlamışsındır.

Daima yanımda ve hayatımda olduğun için teşekkürler...

Bu hikâyeyi okurlarımla buluşturmamda büyük katkıları olan yayınevimdeki herkese teşekkürler... Yazdığım bir kitabın en küçük detayıyla ilgilenen, her ayrıntıyı benden önce düşünen, gecesini gündüzüne katıp çalışan

Nimova

tüm o güzel insanlara çok şey borçluyum. Bu seride arka planda büyük emekler veren Ephesus Ailesi'ne teşekkür ederim.

Seri boyunca benimle sabırla bekleyen, karakterleri benimseyip onlarla gülen ve yeri geldiğinde onlarla hüzünlenen tüm okurlarıma minnettarım. Sizlerin desteğiyle bir serinin daha sonuna geldik ve sizler, bu hikâyeyi tamamlayan en büyük faktörsünüz. Attığınız her mesaj, kurduğunuz her cümle ve yanımda olduğunuzu hissettirdiğiniz her an bana devam etme gücü verdi. Yazmak çoğu zaman bir kişinin kaleminden ibaret gibi görünse de yazılanları anlamlı kılan sizlersiniz. Buradan tüm okurlarıma sonsuz teşekkürler...

Maral Atmaca

